Marea Evanghelie a lui Ioan Vol.1 (10)

PREFAȚĂ

În timp ce inimile se uscau sub arşița pustiitoare a ideilor care-l negau pe Hristos, într-un loc retras şi liniştit, un suflet simplu şi iubitor de DUMNEZEU l-a întâlnit în focarul cel viu al inimii sale pe Iisus. Binecuvântatul era misticul Jakob Lorber din Graz. Ca şi în cazul profeților Vechiului Testament, prin el a vorbit Spiritul atotputernic al lui DUMNEZEU, pe care el l-a simțit şi l-a auzit ca pe o tainică voce interioară. Lorber a fost fiul unui podgorean din Steiermark, care era şi capelmaistrul unei societăți muzicale. Mama sa era o femeie pioasă şi înțeleaptă, care ținea foarte mult la primul ei născut. Acesta s-a dovedit încă din fragedă tinerețe foarte dotat în multe domenii. El chiar urma să se facă pastor şi a făcut studii de specialitate, dar după terminarea lor s-a dedicat preocupării sale preferate, muzica.

În cel de-al patruzecilea an al vieții sale i s-a oferit postul de capelmaistru la Triest. Lorber tocmai îşi făcea pregătirile de plecare, când dintr-o dată şi pe neaşteptate s-a petrecut un eveniment miraculos care a dat o întorsătură decisivă vieții şi creației sale de atunci înainte, în zorii zilei de 15 martie 1840, Lorber a primit misiunea sa divină printr-o chemare de-a dreptul profetică. Precum profetului din Patmos, şi lui o voce divină i-a poruncit: "Ia-ți acum condeiul şi scrie!"

Şi astfel el a aşternut primele cuvinte inspirate de DUMNEZEU pe care i le dicta vocea: "Aşa vorbeşte acum Domnul DUMNEZEU pentru fiecare; şi aceasta este perfect adevărat, exact şi clar; cine vrea cu ardoare să vorbească cu Mine, acela să vină cu multă dragoste către Mine şi când va fi pregătit Eu îi voi sădi răspunsul Meu chiar în inima sa. Dar trebuie să se ştie dinainte că numai cei curați şi cu inima plină de smerenie, vor auzi vocea Mea. Şi să nu uitați niciodată că cine Mă pune mai presus de lumea aceasta şi Mă iubeşte cu o iubire mare şi nesfârşită, precum iubeşte o gingaşă mireasă pe mirele ei, cu acela Eu voi merge braț la braț şi îi voi vorbi când Mă va întreba. El Mă va putea privi oricând precum un frate pe celălalt frate şi Mă va privi atunci precum Eu l-am privit din veci, înainte chiar ca el să fi existat."

Din momentul primirii misiunii sale divine, Jakob Lorber şi-a subordonat întreaga sa personalitate îndeplinirii acesteia şi de atunci înainte el a trăit mai mereu retras şi în smerenie, acceptând să fie doar "scribul umil al lui DUMNEZEU".

Biograful său, Karl Gottfried Ritter von Leitner, ne relatează: "începea să scrie fiind astfel inspirat, aproape zilnic, dimineața, înainte de micul dejun. Cel mai adesea el stătea atunci la o măsuță, iarna, fiind lipit de sobă, cu totul retras în sine, mişcând penița neîntrerupt şi uniform, fără a face vreo pauză de gândire şi fără a corecta ceva din cele scrise, ca unul căruia i se dictează în taină ceva de către altcineva, în repetate rânduri el a afirmat că în timp ce auzea vocea care i se adresa, îi apărea de asemenea şi imaginea celor auzite".

Lorber însuşi scria în anul 1858 unui prieten: "Referitor la vocea cea tainică interioară şi la modul în care eu o percep, nu pot spune mai mult decât că eu primesc astfel lăuntric cuvântul cel sfânt al Domnului pe care îl percep atunci permanent, în zona inimii, ca pe un gând extrem de clar, luminos şi pur, care este exprimat în cuvinte. Nici unul dintre cei care stau în acele clipe lângă mine nu pot totuşi auzi vreo voce. Dar să ştiți că pentru mine, această voce binecuvântată sună mai luminos şi mai clar decât orice alt sunet material". (Scrisorile lui Jakob Lorber, Bietigheim 1931). Din redactarea fidelă a celor auzite (de a căror culegere şi publicare s-au îngrijit în special Otto Zluhan şi Anselm Huttenbrenner) a rezultat, cu timpul, o operă deosebit de valoroasă, în 25 de volume, în

ordine cronologică, putem aminti aici:

Casa Domnului (3 vol.), Saturn, Soarele natural, Soarele spiritual (2 vol.), Copilăria lui Iisus, Corespondenţa lui Iisus cu Abgarus, Scrisoarea din Laudiceea a apostolului Pavel, Pământul şi luna, Episcopul Martin (Un ghid prin lumea cealaltă), Robert Blum (Un ghid prin lumea cealaltă, 2 vol.), Cele 3 zile la Templu (Iisus la 12 ani, la Templu), Daruri cereşti (2 vol.) şi, în sfârşit, ca o încununare: Marea Evanghelie a lui Ioan (o descriere amănunţită a celor 3 ani de propovăduire a lui Iisus, care completează şi interpretează informaţia biblică).

Lucrul cel mai important în cazul lui Lorber, care, de altfel, avea şi harul clarviziunii, este minunata învăţătură ce se desprinde din lucrările sale. Numai înţelepciunea atotcuprinzătoare şi profundă a lui Dumnezeu poate aborda toate problemele vieţii văzute şi nevăzute şi poate lămuri numeroasele mistere ale gândirii omeneşti dintr-un punct de vedere superior, spiritual.

Pe scurt, Lorber prezintă într-o formă desăvârşită concepţia spirituală despre lume, expiră lumea într-un mod spre care vor tinde în curând atât ştiinţa cât şi intuiţia omenirii după depăşirea materialismului, în toate domeniile cunoaşterii.

Specificul limbajului din acest dicteu care este revelat oamenilor, necesită unele explicaţii, deoarece pe alocuri anumite construcţii şi expresii utilizate ar putea deruta pe unii cititori.

Existenţa profetică şi plină de mistere de care au parte doar cei binecuvântaţi de DUMNEZEU, este în ultimă instanţă inefabilă şi de aceea nu trebuie să ne mirăm, dacă în lucrările lui Lorber limbajul folosit este în deplină concordanţă cu originalitatea spirituală a profetului - aşa cum putem observa şi la evanghelişti “. Profeţii Vechiului Testament vorbesc limba specifică epocii lor, aşa cum misticii Evului Mediu o vorbeau la rândul lor pe a lor. La fel vom constata că vorbeşte şi misticul şi profetul Jakob Lorber limbajul timpului său.

Nu este prin urmare deloc nevoie să cercetăm învelişul exterior al celor revelate pentru a proba autenticitatea cuvântului profetic. La fel nu a greşit nici marele iluminat Sadhu Sundar Singh, acest original Hrist al Orientului când, la un moment dat, în mesajul său către lumea apuseană, referindu-se la criticarea Bibliei de către modernişti, scria, printre altele: “Foarte adesea am remarcat că ei cercetează extrem de amănunţit doar învelişul exterior, cum ar fi stilul folosit sau probabilitatea internă a datelor ori specificul scrierilor, dar aproape niciodată ei nu caută miezul, pentru a descoperi realitatea. Căci ar trebui să se ştie că, cu totul altfel se apropie de Biblie cel care într-adevăr caută realitatea! El are atunci numai o dorinţă, şi anume, să fie şi să rămână una cu realitatea (DUMNEZEU); lui niciodată nu-i pasă când sau prin mâna cui a fost scrisă o anume carte ori a fost revelată o anume Evanghelie. El ştie doar că acolo are cuvântul lui DUMNEZEU, pe care profeţii şi apostolii l-au notat cu rigurozitate, aşa cum i-a îndemnat atunci Duhul Sfânt.” (a doua epistolă a lui Petru, 1 ,21). (Sadhu Sundar Singh, “Gesammelte Schriften”, Stuttgart, 1972).

La fel noi putem spune acum şi despre mesajul lui Jakob Lorber. Căci niciodată nu se poate afirma cu tărie că revelaţia divină s-a încheiat odată cu apariţia Sfintei Scripturi. Dacă am gândi vreodată asta, ar însemna să limităm în mod copilăresc acţiunea lui DUMNEZEU. El se adresează în toate timpurile atât celor care îl iubesc cât şi prietenilor săi, prin viziuni şi revelaţii şi le comunică misterele sale. Iar misterele lui DUMNEZEU sunt în veci fără de sfârşit.

Să ne amintim în această direcţie că apostolul Ioan este cel care a scris: ***“Căci trebuie să ştiţi că mai sunt multe alte lucruri pe care Iisus le-a făcut şi dacă ar fi să se scrie toate câte a făcut cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta aproape că n-ar putea cuprinde cărţile care s-ar putea atunci scrie.” (21,25).***

Marea Evanghelie a lui Ioan este, fără îndoială, cea mai remarcabilă lucrare divin inspirată a lui Jakob Lorber. Ea cuprinde peste 10 volume, în ediţia originală în limba germană, în care ni se revelează, în detaliu, diferite momente din viaţa lui Iisus, în cei trei ani ai misiunii sale spirituale pe pământ, timp în care a desfăşurat o intensă, extraordinar de bogată şi uluitoare activitate spirituală.

Marea Evanghelie a lui Ioan oferă o nouă imagine asupra lumii, integrată într-o perfectă armonie cosmică. Sunt prezentate informaţii clare şi inedite despre Creaţie, despre îngeri, cosmogonie, lumea astrală, religiile asiatice, materie, suflet şi spirit.

Această nouă revelaţie nu este deloc în contradicţie cu revelaţia tradiţională a celor patru Evanghelii ci, dimpotrivă, ambele au la bază acelaşi fundament divin. Această operă monumentală este străbătută pe tot parcursul ei de cea mai înaltă înţelepciune divină care luminează întreaga Creaţie. Ea arată oamenilor o cale simplă spre desăvârşire spirituală, cale uşor accesibilă oricui urmează cu seriozitate şi plin de entuziasm şi perseverenţă învăţăturile lui Iisus. Sunt reliefate, totodată, multe similitudini cu filosofia şi înţelepciunea orientală care sunt de o evidenţă frapantă. Găsim nenumărate concepte şi idei comune celor două tradiţii spirituale ceea ce demonstrează încă o dată că înţelepţii au o lume comună.

Marea Evanghelie a lui Ioan a fost scrisă de Jakob Lorber între anii 1851 şi 1864. O primă copie după manuscrisele originale ale acestei capodopere a fost realizată în anul 1871, copie care a stat la baza a două ediţii ulterioare care au cunoscut lumina tiparului în anul 1891 şi respectiv 1909. însă abia în anul 1922, prin grija lui Otto Zluhan, apare cea de-a patra ediţie a Marii Evanghelii a lui Ioan, de data aceasta având ca sursă manuscrisele originale. Din motive greu de înţeles, aceste manuscrise au fost transportate în Transilvania, la Mediaş, de unde, apoi, au fost readuse la lumină, în anii de după cel de-al doilea război, mondial au fost tipărite ediţiile cu numerele 5 şi 6 care aveau la bază ediţia a patra din anii douăzeci. Ulterior, au mai fost publicate încă trei ediţii: 7, 8 şi 9, toate acestea fiind ediţii în limba germană. Marea Evanghelie a lui Ioan a fost de asemenea tradusă şi în limbile franceză şi engleză, iar ediţia de faţă este prima traducere în limba română. Astfel, această lucrare cât şi celelalte scrieri ale lui Jakob Lorber, inspirate de divinitate, au fost tipărite şi vândute în milioane de exemplare şi au reuşit să reaprindă scânteia aspiraţiei către desăvârşire în sufletele multor oameni.

Fie ca cititorul intuitiv şi plin de dragoste de DUMNEZEU al acestei cărţi să recunoască imediat al cui Spirit ne vorbeşte în taină prin cuvântul modestului “scrib ai lui DUMNEZEU” care a fost Jakob Lorber.

Capitolul 1

Scurtă introducere pentru o cât mai bună înţelegere spirituală a revelaţiilor Evangheliei Sfântului Ioan, apostolul preferat al Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. 1 Ioan I, 1-5)

(1) La început era Cuvântul (Logosul creator) şi Cuvântul (Logosul creator) era cu Dumnezeu şi Cuvântul (Logosul creator) era Dumnezeu.

(2) El era la început cu Dumnezeu.

(3) Toate care s-au făcut au fost făcute prin El; şi nimic din ceea ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.

(4) În El era şi viaţa şi viaţa era lumina oamenilor.

(5) Lumina luminează neîncetat în întuneric şi întunericul niciodată n-a biruit-o.

1. Aceste versete sunt sursa a numeroase erori şi confuzii; cei mai înverşunaţi adversari ai lui Dumnezeu s-au folosit şi se folosesc în nenumărate feluri de aceste texte pentru a contesta divinitatea Mea; mai ales ei sunt aceia care resping de fapt întreaga divinitate. Noi nu vom relua aici toate vicleniile lor, căci aceasta nu ar crea decât o confuzie şi mai mare, ci vom urmări mai degrabă să punem în evidenţă această lumină, lumina care va combate şi va elimina aceste erori.

2. Neînţelegerea acestui text ţine în principal de insuficienţele unor traduceri cât mai corecte din limba originală într-o limbă modernă. Deoarece lucrurile se prezintă astfel, trebuie ştiut că aceasta s-a datorat necesităţii ca mesajul spiritual al acestui text să poată fi mai bine ascuns, căci altfel, de multă vreme, dimensiunea sa cea mai sacră ar fi fost deja dezvăluită, spre marea nefericire a întregului pământ. Tocmai de aceea doar învelişul exterior al textului a putut fi atins. Însă miezul său cel viu nu a putut fi profanat.

3. Acum a sosit timpul să dezvăluim sensul cel mai profund şi autentic al Evangheliei tuturor

acelora care sunt demni de această revelaţie, dar să ştiţi că revelaţia aceasta îi va costa mult pe cei care nu sunt demni, căci Eu nu voi tolera şi nici nu voi accepta vreodată să se râdă de Mine.

4. Acestea fiind spuse, vom da în continuare o explicaţie necesară. Aici trebuie mai întâi luat în consideraţie doar sensul spiritual (lăuntric) al textului şi nu sensul său cel mai profund, care are o dimensiune divină. Acest al doilea sens fiind mult prea sacru, el ar putea aduce prejudicii celor care nu trăiesc după cuvântul Evangheliei, în ceea ce priveşte sensul spiritual interior, acesta este totuşi uşor de descoperit cu ajutorul unei traduceri cât mai corecte, corespunzătoare. Este ceea ce vom demonstra în continuare.

5. Expresia "La început" este incorectă şi deformează, astfel sensul profund, căci ea pare să conteste şi să pună la îndoială existenţa eternă a lui Dumnezeu, aşa cum au făcut deja anumiţi înţelepţi ai Antichităţii, care i-au inspirat pe ateii de astăzi. Având însă textul exact, va fi uşor să dezvăluim foarte precis sensul profund al acestuia.

6. Traducerea exactă ar trebui să fie: "La origini, (sau: fundamentul primordial a tot ceea ce există) a fost şi este lumina", adică marea şi sacra înţelepciune creatoare, ideea esenţială divină. Această lumină nu numai că exista întru Dumnezeu, dar ea exista deopotrivă şi prin Dumnezeu. Aceasta semnifică aici că lumina nu numai că emana în esenţă de la Dumnezeu, ci că totodată ea nu era numai întru Dumnezeu, ea (lumina) fiind de asemenea şi aproape de Dumnezeu şi astfel ea înconjura într-un anumit fel fiinţa divină originară. Din această explicaţie rezultă deja fundamentul întrupării divine a Fiului omului, aşa cum va lămuri în întregime pasajul următor.

7. Ce era sau cine era aşadar, la drept vorbind, această lumină, această mare idee, această preasfântă idee fundamentală, din care toate fiinţele au provenit într-un mod perfect liber? Aceasta nu putea să fie decât Dumnezeu însuşi, pentru că în Dumnezeu, din Dumnezeu şi prin Dumnezeu, doar Dumnezeu putea reprezenta esenţa Sa eternă şi perfectă. De aceea, textul originar spune:

8. "În Dumnezeu era lumina şi totodată lumina îl pătrundea şi îl înconjura pe Dumnezeu şi Dumnezeu însuşi era lumina".

9. Acest prim verset - explicat astfel - poate fi înţeles de către oricine, iar după aceea înţelegerea celui de-al doilea verset rezultă de la sine: cuvântul mai sus menţionat, sau lumina (ori marea şi divina idee creatoare) nu a provenit din esenţa divină originară, ci a existat din eternitate, fiind una cu Dumnezeu şi asemenea lui Dumnezeu însuşi, în aşa fel încât ea (lumina) nu presupune nici un fel de devenire, ceea ce explică totodată de ce se spune: "La început, sau la origini, întreaga existenţă şi fiecare fiinţă care urma să fie manifestată existau toate prin Dumnezeu, întru Dumnezeu, de la Dumnezeu, adică erau una cu Dumnezeu însuşi, de la un capăt la altul".

10. Acest verset face aluzie, într-o manieră evidentă, la definiţia din primul verset a "cuvântului" sau a "luminii", origine a oricărei existenţe sau a oricărei fiinţe care se va naşte, într-un mod perfect, dar care încă este nemanifestat.

11. În consecinţă, în forma sa reală, acest al treilea verset semnifică: "Orice fiinţă îşi are cu adevărat originea în această Fiinţă primordială, care este prin Ea însăşi - în totalitate - originea eternă a propriei Sale Fiinţe. Lumina, cuvântul (Logosul creator) şi voinţa acestei Fiinţe provin din propria Sa lumină; ideea Sa creatoare originară este o parte din Ea însăşi, care este dornică de a se manifesta sub o formă vizibilă, în toată desfăşurarea nesfârşită, nimic nu a apărut şi nu a luat o formă vizibilă fără să provină din această origine şi fără să fi trecut prin acest proces.

12. Din înţelegerea corectă a acestor trei versete rezultă înţelegerea corectă a celui de-al patrulea.

13. Este astfel uşor de înţeles că Fiinţa originară a întregii existenţe, lumina oricărei lumini, gândirea primordială a oricărei gândiri şi a oricărei idei, forma iniţială - în sensul ei de origine fundamentală a oricărei forme -, nu putea fi lipsită de formă şi nu putea fi un lucru mort, moartea fiind contrariul perfect al fundamentului fiinţei, care este viaţa. Astfel, în acest cuvânt ori în această lumină (sau altfel spus, această mare şi divină idee) de la Dumnezeu, întru Dumnezeu şi care se află la originea oricărei manifestări a lui Dumnezeu însuşi, era viaţa cea mai perfectă. Dumnezeu era deci şi este în El însuşi şl prin El însuşi, de la un capăt la altul şi în totalitate, fundamentul absolut şi

suprem, etern şi desăvârşit al oricărei vieți, această lumină şi această viață cheamă toate ființele la viață şi această lumină sau această viață este lumina, ea (lumina) fiind chiar viața însăşi în fiecare ființă şi în fiecare om născut din El. Aceste ființe şi aceşti oameni au fost creați astfel după imaginea perfectă a luminii primordiale, care este prima condiție a existentei lor, lumina şi viața lor fiind astfel perfect asemănătoare acestei Ființe primordiale eterne.

14. Dar, pentru că viața divină originară este şi trebuie să fie perfect liberă, fără libertate ea nemaiputând fi viață şi, pentru că viața tuturor ființelor create este şi trebuie să fie asemănătoare vieții originare, fără de care viața şi absența vieții sau moartea nu ar putea exista, rezultă în mod evident că nu li se poate da ființelor create, oamenilor, decât o viață perfect liberă, ce este resimțită de aceştia ca fiind perfect liberă, fără a trage de aici concluzia că această viață provine de la ele însele (adică de la ființele create), ci dimpotrivă, că ea a apărut pur şi simplu prin voința atotputernică a lui Dumnezeu.

15. Orice ființă creată trebuie şi poate să aibă percepția faptului că viața şi ființa sa sunt şi trebuie să fie create după imaginea cea desăvârşită a lui Dumnezeu, fără de care ea (ființa) nu ar avea nici viață şi nici existență.

16. Însă, dacă privim realitatea mai îndeaproape, se dovedeşte că în toate ființele create se regăsesc în mod necesar două sentimente: pe de o parte, sentimentul de a avea în sine asemănarea cea divină sau lumina divină originară şi, pe de altă parte, ca un efect al acestei lumini, sentimentul unei transformări progresive, care ni se revelează prin voința primordială a Creatorului.

17. Primul sentiment situează creatura într-o asemănare absolută cu Creatorul, astfel încât ea crede tocmai de aceea că este ieşită din ea însăşi şi ea consideră că este perfect independentă şi fără nici o legătură cu vreo origine primordială eternă; ea mai crede că este conținută în ea însăşi şi poate dispune de ea însăşi. Al doilea sentiment - care decurge în mod necesar din primul - este conştiința de a proveni din această proprie origine primordială şi de a se manifesta liber în timp, considerându-se totodată foarte dependentă de această origine primordială.

18. Acest sentiment de umilire, atunci când se revelează în ființă, transformă prima atitudine, orgolioasă, într-un sentiment de umilință, care este absolut necesar, aşa cum va fi demonstrat ulterior.

19. Sentimentul orgoliului combate însă cu putere acest sentiment de smerire de sine, pe care el vrea să-l reprime.

20. Din această luptă apare ranchiuna şi în final survine ura față de această origine primordială a oricărei ființe şi astfel apare refuzul de a se vedea umilită prin acest sentiment de dependență; astfel, sentimentul orgoliului creşte, se întăreşte şi atunci ființa se întunecă, înlăuntrul creaturii, în locul luminii primordiale iau astfel naştere noaptea şi întunericul, iar această noapte şi acest întuneric nu vor mai recunoaşte în ele lumina primordială, îndepărtându-se ca nişte orbi de ea.

21. Lumina primordială poate atunci străluci într-o astfel de noapte, dar această noapte în care există o lumină - lumină pe care ea (noaptea) nu o mai poate vedea -, nu mai poate recunoaşte lumina care vine la ea pentru a o transforma în această autentică lumină primordială.

22. În mod asemănător am venit Eu în lumea întunericului, ca fiind eterna Ființă originară a oricărei existențe şi ca fiind lumina primordială a oricărei lumini şi a oricărei vieți, pentru toți cei care provin din Mine, dar ei nu M-au recunoscut fiindcă se aflau în noaptea penibilului lor sentiment de orgoliu.

23. Al cincilea verset arată cum am venit Eu, Cel care exist din toată eternitatea după dimensiunile Mele şi după proporții primordiale, în această lume pe care am creat-o şi pe care am născut-o, şi cum ea (lumea) nu poate să Mă recunoască drept propriul fundament (izvor) al ființei ei.

24. În calitatea Mea de origine a oricărei existente, am văzut - de la înălțimea luminii Mele primordiale, eternă şi preasfântă -, cum acest sentiment de superioritate, care este lumina primordială în om, a slăbit din ce în ce mai mult în cursul acestei lupte continue şi cum această lumină a vieții a devenit din ce în ce mai slabă şi mai întunecată, ea ajungând până la punctul în care, dacă Eu nu aş fi venit personal în fața oamenilor, în proporțiile Mele cele mai frumoase (cu alte cuvinte, în trupul Meu de glorie) pe care Eu le dădusem şi lor inițial, ei ar fi fost cu siguranță, în marea lor majoritate, incapabili să Mă recunoască; iar aceasta ar fi fost cu atât mai mult, dacă aş fi venit la ei într-un mod

inopinat, ca un pur “Deus ex machina”, sub o formă umană neaşteptată; daca aş fi procedat în acest fel, doar Eu singur aş fi fost răspunzător dacă oamenilor le-ar fi fost imposibil să recunoască venirea Mea neaşteptată.'...

25. Desigur că Eu am prevăzut aceasta din eternitate. Astfel, am anunțat într-un mod destul de fidel şi cu precizie oamenilor venirea Mea, prin intermediul a mii de clarvăzători (profeți) pe care i-am inspirat şi care nu şi-au pierdut lumina divină în această luptă. Când venirea Mea s-a produs în sfârşit, am făcut în aşa fel încât ea să fie însoțită de miracole şi am făcut chiar să apară un om în care sălăşluia un suflet de o înaltă spiritualitate, care era capabil să anunțe oamenilor venirea Mea şi prezența Mea pe pământ.

Capitolul 2

Spiritul Sfântului Arhanghel Mihail a fost întrupat în Ioan Botezătorul pentru a aduce astfel mărturie despre Domnul nostru Iisus. Doctrina fundamentală: despre ființa lui Dumnezeu, despre om şi despre raporturile lui cu Dumnezeu. Despre căderea omului şi despre căile extraordinare ale lui Iisus Hristos .(Ioan l, 6-13)

(6) A venit un om care a fost trimis de Dumnezeu: numele lui era Ioan.

(7) El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca astfel toți să creadă prin el.

(8) Nu era el Lumina, însă el a venit ca să mărturisească despre Lumină.

(9) Lumina aceasta era adevărata Lumină divină care, venind în lume, trebuie să lumineze pe orice om.

(10) El era în această lume şi de fapt lumea aceasta a fost făcută prin El, dar cei din această lume nu L-au cunoscut.

(11) El a venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primit cu toții.

(12) Dar tuturor acelora care L-au primit, adică celor ce cred cu tărie în Numele Lui, El le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu.

(13) Ei au realizat astfel că erau născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.

l . Un om numit Ioan propovăduia pocăința; pe malul Iordanului, el îi boteza cu apă pe cei care se reîntorceau către Dumnezeu. Spiritul profetului Ilie sălăşluia în acest om; era acelaşi spirit angelic al celui care l-a învins pe Lucifer, în momentul creației, acelaşi spirit care a fost chemat pe muntele Sinai pentru a readuce la viată trupul lui Moise şi pentru a i-l răpi lui Lucifer.

2. El a venit de sus, ca un martor vechi şi nou în acelaşi timp, sau cu alte cuvinte, ca o lumină provenită din Lumina primordială pentru a depune mărturie despre ființa originară a lui Dumnezeu, Cel care s-a făcut trup El însuşi şi a venit ca om - într-o formă umană perfectă – la ai Lui, care provin din El, pentru a-i lumina în noaptea lor şi a-i ajuta să regăsească lumina Sa primordială.

3. Este însă evident că acest om nu era chiar el lumina primordială, dar, la fel ca toate ființele, era şi el o scânteie din aceasta. Lui i-a fost dat să rămână unit cu această lumină primordială, din cauza umilinței sale foarte mari.

4. Şi pentru că el (Ioan) era în mod constant în fuziune profundă cu lumina primordială - pe care el ştia să o deosebească de propria sa lumină, cu toate că aceasta (adică propria sa lumină) provenise din lumina primordială şi nu era decât o oglindire a ei, a luminii divine, pe care o recunoştea şi căreia i-a adus mărturie vie - el a fost martorul perfect al acestei lumini primordiale şi a trezit această lumină în inimile oamenilor atât de bine, încât aceştia au început să recunoască încetul cu încetul că lumina primordială care se încarnase era aceeaşi cu cea pe care toate ființele şi toți oamenii o posedă în mod liber, prin grație divină, şi pe care ei o pot păstra de-a pururi în toată libertatea, dacă aspiră la aceasta.

5. Adevărata lumină (Hristos) nu era însă martorul, ci mărturia Celui care totdeauna a

iluminat şi a însufleţit oamenii care vin pe pământ. Iată de ce se spune în versetul 9 că aceasta este şi a fost adevărata lumină care, la origini, a dat naştere oamenilor ca fiinţe libere şi care a venit acum să le aducă iluminarea completă, care îi va face asemeni Lui.

6. Felul în care Eu, sau lumina primordială, în ciuda tuturor precursorilor şi a celor care au anunţat venirea Mea, am rămas necunoscut oamenilor orbi din această lume - care totuşi, în fiinţa lor profundă, proveneau toţi din Mine sau din lumina primordială, ceea ce este unul şi acelaşi lucru - a fost în mod clar explicat în versetul 5. Să adăugăm totuşi că prin cuvântul "lume" nu trebuie să înţelegem aici pământul care poartă pe suprafaţa lui sufletele aflate sub constrângere, ci că aici este vorba numai despre oameni, proveniţi doar parţial din această materie şi care, totuşi, în calitatea lor de fiinţe libere, nu fac parte sau nu trebuie să facă parte dintre aceste suflete condamnate. Ce pretenţie absurdă ar fi fost să vreau să fiu recunoscut de către pietre, care sunt încă supuse judecăţii! Doar un suflet care deja a devenit liber şi care adăposteşte în el spiritul Meu poate fi capabil să Mă recunoască.

7. Aşa cum am arătat mai sus, aici nu este vorba despre pământ, ci numai despre asemenea oameni care au ajuns la un astfel de nivel datorită stării spirituale a sufletului lor, căci trebuie să ştiţi că numai ei pot alcătui împărăţia Mea, pentru că atunci ei înşişi sunt constituiţi din lumina primordială, care provine din lumina Mea primordială eternă şi aceasta deoarece ei sunt atunci, de asemenea, una cu esenţa Mea fundamentală.

8. Dar această forţă primordială a slăbit în ei, pentru că oamenii s-au crezut superiori ei. Astfel, din cauza orgoliului lor care i-a slăbit, Eu am venit la ei din împărăţia Mea şi încă o să mai vin la ei (A DOUA VENIRE!). Oamenii însă nu M-au recunoscut aşa cum ei nu s-au recunoscut mai mult nici pe ei înşişi ca fiind nemuritori în propria lor existenţă fundamentală, care nu va putea niciodată să fie distrusă, deoarece esenţa eternă a fundamentului lor este propria Mea esenţă.

9. Se înţelege de la sine că în toţi cei care nu M-au primit sau care nu M-au recunoscut, ordinea primordială a rămas perturbată şi odată cu această perturbare a rămas un anumit rău sau păcat, în timp ce aceia care M-au primit, adică M-au recunoscut în inima lor, nu se mai află sub influenţa acestui rău, deoarece ei sunt din nou în fuziune cu ordinea primordială şi cu forţa originară a fiinţei, pentru că ei s-au regăsit astfel în Mine şi pentru că s-au regăsit pe ei înşişi cu ajutorul luminii Mele primordiale care a fost pusă la origini în ei, care este a lor proprie şi care este viaţa eternă indestructibilă.

10. Într-o asemenea existenţă, ei au descoperit nu numai că erau creaturile Mele - aşa cum le revela umilul lor sentiment de a trăi, care nu depinde de altfel decât de bunăvoinţa Mea -, ci şi că ei sunt de asemenea, în mod evident, proprii Mei copii, de vreme ce lumina lor, credinţa lor, sunt asemenea propriei Mele lumini primordiale. Prin urmare, ei au în ei înşişi puterea deplină şi forţa care există şi în Mine, iar prin această putere ei au dreptul deplin nu numai de a fi numiţi copiii Mei, dar chiar şi de a fi copiii Mei, în toată plenitudinea.

11. Credinţa fermă în Dumnezeu este o astfel de lumină; iar Numele Meu, de care sunt legate puternicele raze ale acestei lumini, este forţa, puterea şi esenţa proprie a fiinţei Mele originare, prin care fiecare om are în el dreptul deplin de a fi numit copilul lui Dumnezeu. De aceea se spune în versetul 12 că toţi cei care Mă vor primi în fiinţa lor şi care vor crede cu tărie în Numele Meu vor putea fi consideraţi "Fiii lui Dumnezeu" cu drepturi depline.

12. Al treisprezecelea verset nu apare aici decât pentru a explica mai bine versetul precedent, într-un limbaj mai concis, cele două versete reunite ar putea semnifica: "Celor care L-au primit cu adevărat şi care au crezut cu tărie în Numele Lui, El le-a dat puterea (prin graţie) de a fi numiţi copiii lui Dumnezeu, căci ei sunt născuţi din Dumnezeu şi nu din sânge, nici din voinţa cărnii (a materiei), nici din voinţa omului".

13. Este limpede că aici nu este vorba despre naşterea trupească, ci numai despre o a doua naştere, întru spiritul iubirii de Dumnezeu, printr-o credinţă vie şi adevărată în numele cel viu al lui Dumnezeu care este numit Iisus Savaot. Această a doua naştere poate fi numită de asemenea noua naştere a spiritului prin botezul cerului.

14. Botezul cerului este sinonim cu trecerea perfectă a minţii şi a sufletului - cu toate

dorințele sale - în starea de spirit care trăieşte din iubirea pentru Dumnezeu şi din iubirea întru Dumnezeu.

15. Când această trecere se realizează cu adevărat prin libera voință a omului şi când toată iubirea omului se focalizează întru Dumnezeu, omul, grație unei iubiri atât de sacre, se găseşte în întregime în Dumnezeu şi atunci el devine o nouă ființă, mult mai puternică - şi mai vie, ca şi cum ar fi născută din nou, prin faptul că a atins dreapta de maturitate a lui Dumnezeu. Prin această nouă naştere, care nu provine nici din simțurile cărnii, nici din voința de a procrea, omul devine un veritabil copil al lui Dumnezeu şi aceasta se realizează prin grația care este puterea liberă a iubirii de Dumnezeu din inimile oamenilor.

16. Această grație este chiar acțiunea cea puternică a lui Dumnezeu în spiritul omului, prin care acesta devine Fiul lui Dumnezeu şi astfel el ajunge la lumina divină primordială sau, ceea ce este acelaşi lucru, la dreapta, via şi puternica înțelepciune a lui Dumnezeu.

Capitolul 3

Cuvântul Etern întrupat şi martorul său Ioan Botezătorul. Principalele semne ale noii naşteri. Prima şi a doua grație, (Ioan 1, 14-16)

(14) Şi Cuvântul (Logosul creator) s-a făcut trup şi a locuit printre noi, fiind plin de har şi de adevăr. Şi astfel noi am privit slava Lui, o slavă care este întocmai ca slava celui care este născut direct din Tatăl.

(15) Ioan a mărturisit chiar despre El, când a strigat: „El este Acela despre care ziceam eu: «Cel ce vine după mine este cu mult înaintea mea, pentru că El era înainte de mine."

(16) Şi prin El noi toți am primit din plinătatea Lui şi am primit har după har;

1. Când omul care a fost astfel creat prin noua naştere a devenit un veritabil copil al lui Dumnezeu, adică în momentul în care el este născut din Dumnezeu Tatăl, prin iubirea pentru Dumnezeu, el ajunge atunci să fie una cu Dumnezeu, spre gloria luminii primordiale care este Ființa originară a lui Dumnezeu însuşi; o asemenea ființă este propriul Fiu care este născut din Tatăl, lumina cea ascunsă în căldura iubirii atât timp cât iubirea nu se manifestă şi nu iradiază. Această sfântă lumină este de asemenea propria glorie a Fiului venind de la Tatăl, la care ajunge orice om care este născut din nou şi aceastăglorie este grația eternă şi adevărul; aceasta este realitatea sau Cuvântul (Logosul creator) făcut trup.

2. Aceasta este mărturia pe care Ioan a adus-o, arătând că omul pe care l-a botezat în apele Iordanului era Acela pe care el îl anunțase poporului în predicile sale şi despre care a spus: "Iată-L pe Cel care vine după mine, dar care în realitate a fost înainte de mine", ceea ce semnifică de fapt: iată lumina primordială şi esența originală a oricărei lumini şi a oricărei ființe, care a precedat orice existență şi din care provine orice ființă.

3. Această lumină primordială este de asemenea eterna glorie întru Dumnezeu şi Dumnezeu însuşi este această glorie; această glorie a fost Dumnezeu însuşi, întru Dumnezeu, din toată eternitatea. Iar existența, lumina şi viața liberă a tuturor ființelor provin din această glorie.

4. Prin urmare, orice viață este o grație a lui Dumnezeu care umple şi pătrunde complet o formă vie. Viața originară a oricărui om este prin ea însăşi expresia gloriei lui Dumnezeu, ea este prima grație a lui Dumnezeu, dar această grație suferă din cauza acestui sentiment de superioritate egoistă care se află în conflict cu sentimentul umilinței ce se datorează în mod necesar intuiției omului că el provine din lumina primordială.

5. Şi întrucât această primă grație era pe punctul de a dispărea în om, lumina primordială a venit ea însăşi în lume, pentru a le arăta oamenilor cum să regăsească această primă grație, reintegrând din nou această lumină primordială sau această existență originară, iar în locul vieții for

vechi, să aleagă o nouă viaţă. Această transformare înseamnă mai întâi acceptarea graţiei în vederea primirii graţiei, sau, ceea ce este acelaşi lucru, abandonarea vieţii vechi născută din slăbiciune şi inutilitate pentru o nouă viaţă fericită şi indestructibilă întru Dumnezeu, prin îmbăierea în plenitudinea paradisiacă a lui Dumnezeu.

6. Prima graţie era o necesitate care nu cunoştea libertatea; ea era deci lipsită de orice constanţă. A doua gratie este astfel o libertate totală, nesupusă nici unei necesităţi şi, prin urmare, veşnic indestructibilă, deoarece ea nu este supusă nici unei restricţii şi nici unei obligaţii. Nu mai există distrugere acolo unde nu mai există duşman, iar prin duşman se înţelege aici tot ceea ce caută să împiedice trăirea şi acţiunea unei fiinţe libere.

Capitolul 4

Despre lege şi graţie. Lupta fiinţelor umane care sunt chemate să devină copiii liberi ai lui Dumnezeu. Venirea Mântuitorului. Tatăl şi Fiul sunt mereu uniţi precum lumina şi flacăra. (Ioan 1, 17-18)

(17) Căci Legea lui Dumnezeu a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin intermediul lui Iisus.

(18) Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; doar Fiul Lui, care este permanent scufundat în sânul Tatălui (inima cea tainică a lui Dumnezeu), Acela L-a făcut oamenilor cunoscut."

1. De fapt, legea lui Dumnezeu care a apărut o dată cu prima viaţă a fost dată încă de la început primului om şi, prin urmare, Moise a fost reprezentantul ei. Dar legea lui Dumnezeu nu a urmărit niciodată să dea cuiva libertatea adevărată, pentru că, în general, legea nu stimulează viaţa, ci dimpotrivă, ea o limitează printr-o anumită constrângere.

2. Prin efectul pozitiv al voinţei imuabile a forţei primordiale, primele idei creatoare au luat formă şi au dat naştere unor fiinţe individuale. O necesitate imuabilă a operat, prin urmare, această separare a fiinţelor şi apariţia lor limitată în spaţiu şi timp.

3. Astfel, fiinţa, adică omul - iar dintr-un anumit punct de vedere divinitatea însăşi, sau, ceea ce înseamnă acelaşi lucru, Fiinţa primordială a lui Dumnezeu însuşi – era separată de originea sa, dar ea încă era conştientă, cu toate că ea era legată de o formă limitată şi era susţinută de o voinţă imuabilă. Dar această stare nu a fost pe placul fiinţei ce a fost astfel creată, şi sentimentul său de superioritate egoistă a intrat atunci în conflict cu conştiinţa limitării şi a separării sale .

4. Pentru aceste fiinţe din prima perioadă, lupta a devenit din ce în ce mai intensă, astfel că legea primordială fundamentală a trebuit să fie întărită. Atunci aceste fiinţe au fost supuse unei constrângeri temporare severe; iar aceasta corespunde apariţiei lumilor materiale solide şi a majorităţii primelor fiinţe.

5. Odată cu fiinţele din cea de-a doua perioadă a apărut şi omul cu învelişul său corporal, pe baza primei sale judecăţi, în ciuda triplei separări de originea sa primordială pe care a recunoscut-o totuşi în el, el a devenit orgolios şi neascultător faţă de o lege uşoară care, nefiind expresia unei voinţe absolute, nu a mai fost decât un sfat sau o directivă care îi lăsa libertatea deplină de a gândi şi de a acţiona.

6. Însă cum el nu a mai vrut să recunoască şi să respecte îndatoririle sale atât de uşoare, a fost apoi supus unei sancţiuni mult mai severe şi mult mai dure, astfel că neascultarea lui l-a costat foarte scump.

7. Fiinţa divină s-a manifestat atunci pe pământ prin Melchisedec, pentru a-i ghida pe oamenii astfel pedepsiţi; dar aceştia au vrut foarte repede după aceea să se lupte din nou. Atunci a fost nevoie ca ei să fie supuşi unei noi legi, pentru a-i readuce la ordine şi după aceea lor nu le-a mai rămas decât o mişcare mecanică ce se afla în opoziţie cu toate înclinaţiile lor.

8. Această lege nouă a creat o mare prăpastie, pe care nici un spirit şi nici o fiinţă nu au putut să o treacă. Puţin câte puţin, a început chiar să fie pusă la îndoială posibilitatea de a trece vreodată dincolo de această prăpastie şi astfel a slăbit conştiinţa perenităţii vieţii interioare care, începând cu acest moment, le-a apărut oamenilor ca fiind foarte îndoielnică (cu alte cuvinte, ei au început să se îndoiască de ea).

9. În urma acestei limitări, fiinţa divină originară a apărut pentru prima oară în toată splendoarea şi plenitudinea Ei, în persoana lui Hristos.

10. Creaţia divină originară le-a fost astfel oferită din nou oamenilor. Toate slăbiciunile lor au putut fi astfel distruse prin această nouă graţie care le-a fost dată oamenilor, prin această nouă viaţă plină de lumină veritabilă, care le arăta calea cea dreaptă şi adevăratul scop al existenţei lor.

11. Cei care L-au recunoscut pe Iisus, au primit acum o adevărată cunoaştere a lui Dumnezeu şi, astfel, pentru prima dată, au putut să-L vadă pe Dumnezeu, pe care până atunci nici o altă fiinţă nu a putut să-L vadă vreodată în întreaga Sa plenitudine şi splendoare. Oamenii au putut atunci să-L vadă în exteriorul lor, alături de ei şi, prin El, au putut să se recunoască ei înşişi, precum şi propriul lor destin perfect liber.

12. Prăpastia de netrecut care fusese stabilită de lege a fost astfel din nou astupată. Din acel moment, toţi oamenii au putut şi pot să se elibereze de jugul acestei legi, cu condiţia de a transforma cu adevărat vechiul om în omul cel nou, întru Hristos, aşa cum, de altfel, se spune: "trebuie să ne dezbrăcăm (separăm) acum de vechiul om pentru a ne îmbrăca (a ne uni pentru totdeauna) cu omul cel nou", sau: "cel care iubeşte viaţa sa cea veche acela o va pierde, însă acela care fuge de ea va câştiga, fără îndoială, o viaţă nouă. Iată care este noua Evanghelie cea vie a lui Dumnezeu, care este anunţată din sânul Tatălui".

13. Expresia: "Cel care se află în sânul (inima tainică, esenţială a) Tatălui" este echivalentă cu: "cel care a fuzionat profund cu înţelepciunea supremă, originară a lui Dumnezeu" sau: "propria Fiinţă interioară a lui Dumnezeu sălăşluieşte în mod tainic în iubire, la fel cum lumina se află în foc". La fel, o căldură pură şi puternică provine din iubire, iar existenţa ei în noi generează din nou căldura tainică ce produce la rândul ei lumina cea tainică, în felul acesta, din iubire, care este asemănătoare naturii Tatălui şi care în realitate este Tatăl însuşi, rezultă lumina supremă a înţelepciunii divine care este asemănătoare Fiului, ea fiind chiar Fiul însuşi, ei nefiind doi, ci Unul. Iisus este mereu una cu Cel care este numit Dumnezeu, la fel cum lumina şi căldura, sau căldura şi lumina, sunt unul şi acelaşi aspect, deoarece adeseori căldura produce lumină şi lumina produce căldură.

Capitolul 5

Mărturia lui Ioan Botezătorul, care neagă că ar fi spiritul lui Ilie, dar care mărturiseşte cu umilinţă că este precursorul lui Mesia (Ioan 1, 19-30)

(19) Iată mărturisirea care a fost făcută de Ioan atunci când Iudeii au trimis din Ierusalim pe nişte preoţi şi leviţi să-l întrebe: „Tu cine eşti?"

(20) El a mărturisit şi n-a tăgăduit: a mărturisit că nu el este Mesia.

(21) Şi ei l-au întrebat "Dar tu cine eşti? Eşti Ilie? "Şi el a zis: "Nu sunt" "Eşti proorocul?" Şi el a răspuns: "Nu!"

(22) Atunci i-au zis: "Dar tu cine eşti? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui tu despre tine însuţi?"

(23) "Eu", a zis el, "sunt glasul celui care strigă în pustie: «Neteziţi calea Domnului», aşa cum a zis proorocul Isaiia."

(24) Trimişii erau din partea fariseilor.

(25) Ei i-au mai pus atunci următoarea întrebare: "Atunci de ce botezi, dacă nu eşti Mesia, nici Ilie, nici proorocul?"

(26) Drept răspuns, Ioan le-a zis: "Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru se află Unul, pe

care voi nu-L cunoaşteți.

(27) El este Acela care vine după mine, - şi care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic nici măcar să dezleg cureaua sandalelor lui."

(28) Toate acestea s-au petrecut în Betabara, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan.

(29) A doua zi, Ioan L-a văzut pe Iisus venind la el, şi atunci a zis: "Iată Mielul lui Dumnezeu, care trebuie să ridice păcatul lumii!

(30) El este Acela despre care eu ziceam: "După mine trebuie să vină un Om, care este înaintea mea, căci El era înainte de mine.

1. Versetul 19 descrie doar un fapt pur exterior, care nu are nici un sens profund. Dar este uşor de dedus de aici că, datorită credinței lor puternice, evreii au presimțit în acele timpuri că lumina primordială sau viața originară a lui Dumnezeu se va apropia de oameni pe acest pământ şi că ea chiar trebuia deja să fie pe pământ. Ei îşi imaginau însă că această viață originară a oricărei vieți se afla în Ioan şi că el putea să fie Mesia Cel Promis.

2. Fiind mai mult împinşi de presimțirile lor decât de chemările lui Ioan, ei au urmărit să afle adevărul şi tocmai de aceea ei l-au întrebat dacă era Hristos, Ilie sau un alt profet.

3. Ei l-au întrebat pe Ioan dacă era Ilie sau un alt profet deoarece era scris în profeții că Ilie îl va preceda pe Mesia şi îi va anunța sosirea. Ar fi trebuit de asemenea să existe şi alți profeți care să vină înaintea lui Mesia, ca heralzi! Trimişii de la Ierusalim, care cunoşteau bine scripturile, ştiau ce îl întrebau pe Ioan, dar el a declarat că nu era nici unul dintre aceştia.

4. Trimişii au insistat însă: cine era el atunci?

5. La această întrebare, Ioan a răspuns că nu este decât vocea care strigă în deşert, pregătind calea Domnului, aşa cum a anunțat Isaiia!

6. Putem aici să ne întrebăm de ce striga Ioan în deşert, unde nu locuia nimeni; căci el ar fi făcut mai bine să se adreseze oamenilor din regiunile populate. Cui folosea să strige astfel în deşertul morții, unde strigătele se pierdeau înainte de a fi percepute de vreo ureche? Şi la ce folosea ca o singură ureche să audă ceea ce era atât de important pentru întreaga umanitate?

7. Trebuie să spunem în legătură cu acest aspect că acolo textul se referă mai mult la deşertul spiritual care exista în inima umană, decât la micul deşert din Betabara, care se afla de cealaltă parte a Iordanului, Ioan alesese să trăiască efectiv în acest deşert din Betabara, pentru a predica şi boteza aici tocmai pentru ca acest deşert să ofere oamenilor imaginea inimii lor goale şi împietrite, plină de spini, de mărăcini, de buruieni şi de vipere, în acest deşert al oamenilor, Ioan simboliza trezirea conştiinței, pe care el o trăia intens într-o formă pur spirituală. El predica acolo pocăința pentru iertarea păcatelor, pregătind astfel calea intrării Domnului în inima umană care devenise stearpă (la fel ca şi deşertul).

8. Rămâne să mai lămurim de ce nu recunoaşte Ioan că el este Ilie sau un alt profet, când de fapt - după propria Mea mărturie absolută - el era deopotrivă şi profet, şi Ilie. Am spus chiar Eu însumi, într-o ocazie potrivită, apostolilor şi altor persoane care Mă ascultau: Trebuie să acceptați această mărturie, Ioan a fost Ilie, cel care trebuia să Mă preceadă".

9. Rațiunea acestei negări ține de faptul că Ioan se referea atunci la noua sa misiune şi nu la vechea activitate pe care el a desfăşurat-o atunci când spiritul său, la timpul respectiv, a venit pe pământ sub forma lui Ilie.

10. Leviții şi preoții care fuseseră trimişi de farisei nu puteau să înțeleagă de ce botează Ioan, de vreme ce el nu era nici Ilie, nici un profet, căci numai preoții şi profeții erau autorizați să facă aceasta.

11. Ioan le-a spus atunci: "Eu nu botez decât cu apă, ceea ce în realitate semnifică faptul că eu nu fac decât să spăl inimile impure, care au devenit incapabile să îl primească pe Cel care deja este în mijlocul vostru şi pe care orbirea voastră spirituală vă împiedică să-L recunoaşteți."“

12. Aceşti trimişi îi reprezintă pe toți aceia care Mă caută în exterior şi care se vor întreba până dincolo de moarte unde este Hristos, când şi unde trebuie El să vină, în timp ce adevăratul Hristos nu se poate afla decât în inimă, acolo unde El locuieşte mereu. Aceasta este o mare rătăcire.

Asemenea oameni nu-L caută niciodată pe Iisus în singurul loc în care El poate fi găsit!

13. Prea puțin conta pentru preoțime faptul că Ioan aducea astfel o mărturie de o mare umilință, el fiind cel care ştia foarte bine cine era Hristos, care a venit pe pământ; mărturia lui Ioan nu i-a impresionat însă deloc pentru că ei nu voiau un Mesia sărac, umil şi fără glorie. Lor le trebuia cineva în fața căruia toată lumea să fugă plină de spaimă!

14. Pentru ei, Mesia nu putea să apară decât la Ierusalim, coborând din cer, înconjurat de miliarde de îngeri, într-o lumină mai strălucitoare decât soarele. Un asemenea Mesia nu putea să locuiască decât în Templu şi trebuia să detroneze toți tiranii. El ar fi trebuit, conform convingerilor lor, să îi transforme imediat pe toți evreii în ființe nemuritoare şi să le procure toți banii din lume, sau cel puțin să arunce în valuri, cu un vuiet teribil, toți munții în aparență inutili şi, în orice caz, să pedepsească toată calicimea cea murdară. Abia atunci ar fi putut evreii să creadă în El şi ei ar fi spus: “Doamne, tu eşti înspăimântător de puternic şi totul trebuie să se plece în fața Ta ca să nu fie făcut praf şi pulbere. Marele Preot nu este demn să desfacă nici măcar curelele sandalelor Tale”.

15. Iată însă că Hristos a venit în sărăcie, trăind umil, precum cei mici şi slabi.* El nu a ajuns să fie remarcat până în al treizecilea an de viață. Când a fost nevoie a făcut chiar şi munci grele împreună cu Iosif dulgherul şi mergea la oamenii cei simpli şi săraci. Cum ar fi putut El să fie Mesia în ochii acestor evrei închistați şi pretențioşi, care se credeau atât de înțelepți? Ei spuneau: “Să scăpăm de acest blasfemiator, de acest magician, care înfăptuieşte miracole doar sub conducerea şi inspirația diavolului. Cum ar putea fi Hristos (Mesia) un ticălos care este supus diavolului, acela care este cel mai aspru şi cel mai grosolan dintre dulgheri, un bărbat care merge cu picioarele goale, care îi frecventează pe cei mai nenorociți dintre calici, cu care chiar este prieten, care primeşte la el prostituatele şi mănâncă la masă cu cei mai mari păcătoşi şi care, mai ales, profanează legea în văzul tuturor? Nu, este departe de noi această idee de sacrilegiu!”

16. Iată cum gândeau despre întruparea Mea pe pământ cei mai mari şi mai înțelepți dintre evrei. Acest mod de a judeca, ce nu s-a modificat absolut deloc, le este caracteristic chiar şi astăzi milioanelor de oameni care nici măcar nu vor să audă vorbindu-se despre cuvântul unui Dumnezeu al iubirii şi al milei.

17. În primul rând. Dumnezeul lor trebuia neapărat să se găsească deasupra tuturor astrelor şi totodată trebuia să fie de o elevare atât de mare încât în final să sfârşească prin a nu mai exista deloc. El trebuia să creeze cel puțin un soare, pentru a fi demn (în fața lor) de un adevărat Dumnezeu! În al doilea rând, El nu putea fi deloc inferior şi nu putea lua o formă umană. El nu putea fi pentru ei decât o realitate de neînțeles.

18. În al treilea rând, pentru ei, dacă Hristos ar fi fost Dumnezeu, el nu ar fi transmis Cuvântul său Viu decât anumitor oameni, anumitor societăți şi anumitor concilii, fiind mereu înconjurat de o anumită aureolă şi de o mulțime de oameni pioşi şi de zeloți înzestrați cu anumite puteri excepționale! O ființă care nu putea dovedi pe loc puterea sa de a deplasa munții nu putea fi, pentru ei, Hristos cel revelat!

19. În viziunea lor, Iisus nu putea să se adreseze unui laic sau unui păcătos fără ca prin aceasta, revelația Sa să nu devină imediat suspectă. Din această cauză, Eu nu am fost acceptat de către somitățile evreieşti. După părerea lor mărginită, de oameni mândri şi lacomi de glorie, divinității Mele îi lipsea noblețea! Dar toate acestea nu înseamnă nimic şi de aceea singura mărturie care contează este mărturia lui Ioan.

20. Lumea rămâne mai departe aceeaşi şi ea continuă să se afle în deşertul Betabara (simbolic vorbind), acolo unde Ioan a adus mărturia sa. Iar Eu sunt şi rămân mereu Cel care vine la oameni acum şi în toate timpurile, aşa cum am venit atunci la evrei pentru a le înfrâna orgoliul şi pentru a trezi în ei umilința şi iubirea. Fericiți vor fi cei care Mă recunosc cu adevărat şi Mă acceptă aşa cum Ioan M-a recunoscut şi M-a acceptat, fiind martorul Meu, în ciuda trufiei şi a mâniei preoților şi leviților din Ierusalim.

21. A doua zi, în timp ce toți aceşti trimişi erau încă la Betabara, continuându-şi cercetările pentru a afla ce făcea Ioan şi ce semnifica de fapt predicile lui, el încă le vorbea despre Mine în

momentul în care Eu am sosit din deşert pentru a-i cere să Mă boteze.

22. Ioan, chiar în momentul în care Eu mă apropiam, tocmai era pe cale să vorbească cu conducătorul acelei delegații, care își petrecuse întreaga noapte pentru a delibera asupra celor aflate, Ioan a spus atunci: "Iată, Cel care soseşte este Mielul lui Dumnezeu, care va lua asupra Lui toate greşelile oamenilor, astfel încât cei care îl acceptă şi cred în El să aibă, prin El, o nouă viață. Această viață nouă le va da lor puterea de a se numi copiii lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu poate să vină şi în taină, fără fulgere şi fără furtună, întocmai ca o briză uşoară".

23. Ioan a repetat încă o dată, atunci, ceea ce el spusese despre Mine cu o zi înainte. El a dorit să spună, pe de o parte, că Eu le arăt oamenilor ca într-o oglindă adevărul şi umilința. Şi că, prin această umilință, Eu am venit în ajutorul oamenilor, susținându-i în slăbiciunea lor (care generează smerenia) şi nu în presupusa lor forță pe care, de fapt, ei nu o au. Pe de altă parte, Ioan a dorit să spună că cel pe care el îl numeşte Mielul lui Dumnezeu este Cel care a existat înaintea oricărui lucru. Expresia "El a fost înaintea mea" semnifică aici faptul că Ioan a dorit să îi facă să înțeleagă pe acei trimişi că, din moment ce recunoaşte în El elevarea spiritului său divin, în el există acelaşi spirit originar, de aceeaşi calitate şi de aceeaşi constituție, care de fapt provine din acel spirit originar, care este acela care sălăşluieşte în acest Miel, nu prin propria sa putere, ci prin puterea acestui spirit originar (al lui Dumnezeu Tatăl), care a fost pus într-o ființă complet liberă şi perfect independentă. Ori, trebuie să se ştie că printr-o asemenea creație, care este cu adevărat o operă a spiritului originar (al lui Dumnezeu Tatăl), începe o nouă epocă înaintea căreia nimic n-a existat în tot infinitul, în afara spiritului originar al lui Dumnezeu care este, dincolo de orice îndoială, cel care apare (fiind întrupat) în acest Miel al lui Dumnezeu, care vine la Ioan pentru a fi botezat. (* - Vezi şi: http://www.scribd.com/doc/3152998/JAKOB-LORBER-Copilaria-lui-Iisus n.r..)

Capitolul 6

Ioan mărturiseşte că nu-L cunoştea pe Domnul. Dublul botez, Ioan îl botează cu apă pe Domnul Iisus şi Iisus îl botează pe Ioan cu Duhul Sfânt. (Ioan l, 31-34)

(31) Eu nu-L cunoşteam dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă; ca El să fie făcut cunoscut lui Israel."

(32) Ioan a făcut următoarea mărturisire: "Am văzut atunci Duhul pogorându-Se din cer întocmai ca un porumbel şi oprindu-Se în El.

(33) Eu nu-L cunoşteam; dar Cel care m-a trimis să botez cu apa, mi-a zis: «Acela peste care vei vedea Duhul Sfânt pogorându-se şi oprindu-Se în El, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.»

(34) Şi eu am văzut atunci lucrul acesta şi apoi am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu."

1. Trimişii l-au întrebat pe Ioan: "De când îl cunoşti tu pe acest om ciudat şi de unde ştii tot ceea ce spui despre El?" Ioan a răspuns foarte natural şi firesc că, în calitatea sa de ființă umană, nu L-a cunoscut înainte, dar că spiritul Lui i-a revelat toate acestea şi l-a îndemnat să-i pregătească pe oameni să se spele de greşelile lor cu apa din Iordan".

2. Ioan arată aici că el Mă vede pentru prima dată sub o formă umană şi că spiritul Meu îi revelase lui cine sunt Eu. Trimişii au de asemenea acest om în fața lor şi îl observă în timpul scurtului moment al botezului, pe care Ioan a ezitat la început să-l realizeze, gândind că Eu trebuia să-l botez pe el şi nu invers dar, la dorința Mea puternică de a Mă boteza, el a cedat şi a acceptat să facă acest lucru. El a înțeles atunci înlăuntrul lui că de fapt spiritul Meu l-a îndrumat spre deşertul Betabara şi a realizat că spiritul Meu este spiritul lui Dumnezeu, pentru că propriul Meu spirit originar este acela care apare sub forma unui mic nor luminos, sub forma unui porumbel care coboară din cerul luminii asupra Mea şi rămâne deasupra capului Meu. În acest moment, el a auzit aceste cuvinte:

3. "Iată-L pe Fiul meu mult iubit" sau, altfel spus: "Iată lumina Mea, propria Mea ființă

originară, în care Eu am binevoit să pun iubirea Mea esențială care există din toată eternitatea. Iată-L pe Acela pe care trebuie să-L ascultați!”

4. De aceea, Ioan a spus: “Eu nu L-aş fi recunoscut”.

5. După ce a realizat acest botez, Ioan le-a povestit trimişilor ce a văzut şi ce a auzit şi a jurat că L-a botezat pe Mielul lui Dumnezeu, pe Mesia cel aşteptat de întregul Israel şi a cărui venire a anunțat-o. “El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, adică propria ființă primordială şi originară a lui Dumnezeu întru Dumnezeu!”

6. Şi Ioan a mărturisit că a văzut atunci cu proprii săi ochi Spiritul lui Dumnezeu coborând asupra acestui om și intrând în el, nu ca și cum acest om ar fi primit un astfel de spirit pentru prima dată, ci dimpotrivă, acest fenomen i-a apărut lui Ioan pentru ca el să-L poată recunoaşte pe Cel pe care nu-L cunoscuse până atunci!

7. Prin urmare, nu este cazul să ne întrebăm dacă trimişii Ierusalimului au văzut şi au auzit toate acestea. Eternul răspuns este suficient: 'Acest miracol nu va fi revelat decât oamenilor umili şi simpli, dar pentru cei care se cred, fără ca să fie, înțelepții acestei lumi, el va rămâne ocultat şi ascuns'.

8. Trimişii Ierusalimului nu au fost decât martorii botezului cu apă şi ei s-au înfuriat atunci când Ioan le-a spus că a văzut şi a înțeles ceea ce ei n-au putut vedea. Ei l-au insultat pe Ioan, spunând că minte; dar numeroşi discipoli ai lui Ioan, care erau prezenți, au confirmat atunci că Ioan spusese doar adevărul.

9. Trimişii au negat însă dând din cap şi spunând: “Ioan este învățătorul vostru şi voi sunteți discipolii lui, iată de ce acum cu toții îl aprobați. Noi însă suntem instruiți şi cunoaştem tot ceea ce este scris în Scripturile transmise de Moise şi de profeți, şi de aceea noi ştim să recunoaştem în cuvintele şi în faptele voastre că sunteți la fel de nebuni ca şi învățătorul vostru, că nu vedeți nimic şi nu ştiți nimic, iar prin nebuniile voastre, voi suciți capul multor oameni, încă de multă vreme, acest lucru nu este pe placul Templului; de aceea, cel mai bun lucru ar fi să vă opriți”.

10. Atunci, Ioan s-a supărat şi a spus: “Rasă de şerpi, rasă de vipere! Voi credeți că veți scăpa astfel judecății? Uitați-vă, această secure cu care voi doreați să ne distrugeți este deja la picioarele voastre. Spuneți, cum veți putea scăpa? Dacă nu vă veți pocăi şi dacă nu vă veți boteza, veți fi până la urmă spulberați, întocmai ca un sac de cenuşă.

l l. Căci este adevărul adevărat, iată-L pe Cel despre care v-am spus că va veni după mine, Cel care a fost înaintea mea; pentru că El a fost înaintea mea! Din plenitudinea Lui, noi am primit cu toții grația!” (sensul profund al acestor cuvinte a fost deja explicat în versetele 15 şi 16)

12. Convinşi de cuvintele hotărâte ale lui Ioan, o parte dintre trimişi au rămas pentru a fi botezați, dar majoritatea s-au întors la Ierusalim foarte supărați.

13. Aceste versete respectă doar ordinea istorică, iar puținul sens profund pe care îl au a fost explicat în versetele precedente. Trebuie precizat aici că asemenea versete pot fi înțelese mai bine dacă ştim să le corelăm cu faptele de atunci. Pentru că în epoca în care evanghelistul a scris toate aceste lucruri, părea inutil să se noteze lucrurile care se înțelegeau de la sine, astfel încât toate frazele inutile au fost scoase, nefiind păstrate decât frazele esențiale; a fost lăsată astfel deoparte toată succesiunea logică a faptelor, care poate fi totuşi citită printre rânduri, cum s-ar spune astăzi. Pentru a lămuri aceste aspecte care ar putea deveni atât de importante astăzi, vom analiza aici cele trei versete următoare, studiind cu exactitate sintaxa epocii.

Capitolul 7

Exemplul lecturii celor trei versete (Ioan 1, 35-37)

(35) A doua zi, Ioan se afla iarăşi cu doi dintre ucenicii lui.
(36) Şi, pe când îl privea pe Iisus trecând, a zis: “Iată Mielul lui Dumnezeu!”

(37) Şi atunci cei doi ucenici care l-au auzit rostind aceste vorbe au mers după Iisus.

1. Textul versetului 35 a fost scris astfel, la origine: "A doua zi, Ioan se afla încă acolo, împreună cu doi dintre ucenicii săi". Ne-am putea întreba unde se afla el de fapt şi dacă cei doi ucenici erau aproape de el sau puțin mai departe, pentru că versetul respectiv nu precizează acest lucru; aşa cum nu precizează nici ceea ce făceau aceşti discipoli.

2. Dar de ce nu spune evanghelistul acest lucru?

3. Am precizat deja că aceste aspecte se înțeleg de la sine, pentru că acesta era felul de a scrie în acele timpuri, Ioan se afla atunci pe malul Iordanului, la poalele unei sălcii, aşteptându-i pe toți cei care voiau să fie botezați. Şi cum el avea întotdeauna lângă el mai mulți discipoli care ascultau şi notau învățăturile sale, şi în acest moment se aflau cu el doi sau trei discipoli care îl ajutau să boteze şi care chiar botezau ca şi el, în numele lui.

4. Toți cei care se aflau în anturajul apropiat al lui Ioan ştiau foarte bine ce se petrece şi nu aveau nevoie să noteze astfel de detalii, cu atât mai mult cu cât, lipsindu-le materialele pentru scris, era un lucru obişnuit să nu se noteze decât esențialul. Astfel, se utilizau anumite conjuncții cum ar fi "şi" pentru a pune în corelație două fraze fără nici o legătură aparentă. Astfel de conjuncții erau uneori chiar înlocuite cu un semn.

5. Această explicație nu are o valoare evanghelică, dar ea este foarte utilă; de fapt, fără ea sensul istoric şi chiar sensul spiritual al Evangheliilor nu mai poate fi înțeles deloc astăzi. Astfel se explică de ce în cărțile profetice ale Vechiului Testament, unde fraze întregi au fost înlocuite prin imagini, ele au devenit de neînțeles, atât de mult s-a schimbat limbajul. Dar acum, când noi cunoaştem regulile ce erau folosite în acele timpuri, nu ne va fi deloc greu să legăm din nou lucrurile între ele de acum înainte şi vom putea astfel să citim mai uşor aceste texte, sau cel puțin să punem mai bine în lumină faptele istorice obiective. Vom demonstra acest aspect cu versetele 36 şi 37.

6. Versetul 36 suna la origine astfel: "Şi, când L-a văzut pe Iisus trecând, el a spus: Iată Mielul lui Dumnezeu". Acest "şi" arată aici că textul respectiv are legătură cu precedentul şi ne oferă indicația istorică potrivit căreia, după ce a fost botezat, Iisus a rămas câtva timp alături de Ioan, ceea ce explică de ce îl vedem trecând aproape de El pe malul Iordanului.

7. În momentul în care Ioan L-a zărit, el a spus cu un mare entuziasm, ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi: "Iată Mielul lui Dumnezeu!" în limbajul de astăzi, el s-ar fi exprimat astfel: "Priviți! Şi astăzi trece supremul Om-Dumnezeu pe malul fluviului, la fel de umil şi de modest ca un miel!" Ioan înlătură însă toate aceste detalii şi nu spune decât ceea ce indică versetul 36.

8. Versetul 37, care reprezintă urmarea la versetul 36, începe de asemenea cu acest "şi". El indică astfel doar faptele simple, fără a aprofunda cauzele.

9. Textul original spune doar atât: "Şi cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe şi au mers după Iisus". În zilele noastre, pentru a fi înțeles, acest verset ar trebui să fie enunțat astfel: "Dar atunci când cei doi discipoli care erau în preajma lui Ioan, l-au auzit pe învățătorul lor spunând aceasta, ei l-au părăsit imediat pe Ioan şi s-au apropiat de Iisus; iar cum Iisus tocmai se pregătea să părăsească acele locuri, ei L-au urmat".

10. Fără aceste indicații complementare, înşiruirea acestor fapte devine de neînțeles. Dar aşa cum am spus, în vechea manieră de a scrie, cele două concepte de a auzi şi de a urma sunt suficiente pentru ca indicațiile care leagă faptele să fie subînțelese. Această regulă ne va permite să înțelegem mai clar faptele istorice ale Scripturilor şi ne va ajuta să pătrundem mai uşor sensul lor profund.

Capitolul 8

Primii discipoli ai Domnului Iisus Hristos, care au fost primiți în deşert. Andrei şi Petru, frați şi pescari. Întâlnirea cu Simon şi mărturisirea adevărului interior, (Ioan 1, 38-42)

(38) Iisus s-a întors; şi când i-a văzut că merg după El, le-a zis: "Ce căutați?" Ei I-au

răspuns: "învățătorule, unde locuieşti?"

(39) "Veniți de vedeți", le-a zis El. S-au dus şi au văzut unde locuia; şi în ziua aceea au rămas la El. Era cam pe la ceasul al zecelea.

(40) Unul dintre cei doi, care auziseră cuvintele lui Ioan şi merseseră după Iisus, era Andrei, fratele lui Simon Petru.

(41) El, cel dintâi, a găsit pe fratele său Simon, şi i-a zis: "Noi am găsit pe Mesia".

(42) Şi l-a adus la Iisus, Iisus l-a privit şi i-a zis: 'Tu eşti Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa. "(care, tălmăcit, înseamnă Petru).

1. Acest verset (38) vine în continuarea celui precedent, iar sensul său este mai mult istoric decât spiritual; căci aici începe celebra primire a discipolilor Mei, chiar în locul în care trăia Ioan Botezătorul, adică la Betabara, un loc mizerabil în care nu locuiau decât nişte pescari amărâți. Iată de ce aceşti doi discipoli au început prin a Mă întreba în ce colibă locuiam.

2. Şi, deoarece petrecusem patruzeci de zile în această regiune, înaintea botezului, pregătindu-Mi natura umană, prin posturi şi diferite exerciții, pentru învățăturile pe care urma să încep să le revelez oamenilor, este - din punct de vedere istoric - clar şi evident faptul că trebuia să locuiesc undeva, în acest loc izolat, neprimitor şi deşertic, pe care Eu însă l-am găsit foarte potrivit.

3. Aceşti doi discipoli ştiau că locuiam deja aici de ceva vreme, căci avuseseră posibilitatea să Mă vadă din când în când, fără să ştie însă cine eram. Ei nu M-au întrebat deci de unde veneam, ci doar unde locuiam la Betabara, acest sat de colibe în care locuiau acei pescari amărâți, clădite din trestie şi argilă şi în care un om normal abia putea să stea în picioare.

4. Eu locuiam într-adevăr într-o asemenea colibă, construită chiar de Mine, undeva în mijlocul deşertului. De atunci datează ermitajele pe care le vedem încă şi astăzi în aproape toate țările creştine.

5. Această colibă nu era prea departe de locul unde locuia Ioan. De aceea, le-am spus celor doi discipoli: 'Veniți şi vedeți". Ei M-au urmat imediat şi, îndată ce au zărit coliba Mea, au fost foarte mirați să vadă că Unsul lui Dumnezeu locuia în coliba cea mai sărăcăcioasă şi care, în plus, era situată într-unul dintre locurile cele mai neprimitoare ale acestui deşert.

6. Aceste evenimente nu se petreceau în perioada anului în care creştinii au obiceiul să postească timp de patruzeci de zile, ci două luni mai târziu şi era ora zece atunci când am ajuns la colibă, adică, după modul actual de a socoti, cam pe la ora trei după-amiaza. Pentru că, în vremurile trecute, prima oră (ora 1) se considera a fi la răsăritul soarelui. Dar cum răsăritul nu este niciodată la aceeaşi oră, modificându-se în fiecare zi, nu se poate spune decât ora aproximativă. Iată de ce am afirmat mai sus că era în jurul orei trei după-amiază când am ajuns la colibă cu cei doi discipoli. Deoarece ei au rămas cu Mine până la asfințitul soarelui, se poate pune întrebarea ce am făcut între orele 3.00 şi 8.00 în această colibă! În Evanghelie, nu este precizat nimic referitor la aceasta. Dar este foarte simplu. Se înțelege de la sine că le-am explicat ceea ce urmau să devină, spunându-le unde şi cum voi începe să predic învățătura Mea, cum voi mai accepta şi alți discipoli, animați de acelaşi spirit divin şi de aceeaşi voință. Le-am dat de îndată misiunea să meargă şi să-i întrebe pe tovarăşii lor, care erau în marea lor majoritate tot pescari, dacă unii dintre ei nu doreau să Mi se alăture. Despre aceste lucruri am vorbit. După ce a căzut seara, i-am lăsat să se întoarcă la ei acasă, pe jumătate senini, pe jumătate gânditori, căci aveau soții şi copii şi nu ştiau ce să facă!

7. Unul dintre ei, numit Andrei, s-a hotărât repede să Mă urmeze cu orice preț. El a mers repede să-l caute pe fratele lui, Simon, care încă mai era ocupat cu năvoadele lui.

8. Îndată ce l-a găsit, s-a aruncat la pieptul lui şi i-a spus că l-a întâlnit pe Mesia Cel Făgăduit şi că, împreună cu un alt discipol, s-a hotărât să Mă urmeze.

9. În momentul în care Simon l-a auzit vorbind despre Mine, el a vrut să vină să Mă vadă imediat, căci nu fusese prezent la botez. Andrei i-a spus atunci: "Astăzi nu se mai poate, dar mâine la răsăritul soarelui, să fii la El!"

10. Simon, care se gândea mereu la Mesia şi care credea că Acesta va veni în ajutorul

săracilor şi îi va pedepsi pe cei bogaţi şi răi, i-a răspuns, cu inima plină de aspiraţie: “Frate, nu mai este nici o clipă de pierdut; las totul pe câmp şi îl voi urma până la capătul lumii, dacă El doreşte acest lucru. Condu-mă la El imediat. Cine ştie dacă o să-L mai găsim?”

11. În faţa unei asemenea insistenţe, Andrei s-a hotărât să Mi-l aducă. Dar, în acea noapte târzie, pe când au ajuns la o distanţă de treizeci de paşi de cabana Mea, Petru, minunându-se, s-a oprit şi i-a spus lui Andrei: “Este ciudat, simt cum mă părăseşte curajul şi mă cuprinde un sentiment de nespusă duioşie; nu mai pot să fac nici un pas înainte, deşi simt foarte intens dorinţa de a-L vedea”.

12. Eu am ieşit atunci din colibă, pentru a merge în întâmpinarea celor doi fraţi. Acest lucru este indicat prin cuvintele: “Iisus l-a privit”. Se înţelege de la sine că această afirmaţie corespunde faptului că am ieşit în întâmpinarea lui Simon, care venea la Mine, el - care Mă simţea în acest fel în inima lui. Simon a fost recunoscut imediat drept discipol şi noul nume pe care i l-am dat a fost prima lui parte la împărăţia Mea. Simon a primit numele de Chifa, sau piatra credinţei în Mine. Căci, de mult timp, Eu văzusem ce spirit îl anima deja pe Petru.

13. Pentru Simon Petru, felul Meu de a Mă adresa lui a fost dovada cea mai bună că Eu eram în mod sigur Mesia Cel Făgăduit, în inima lui nu mai era loc pentru nici o îndoială şi el nu a pronunţat nici măcar o singură silabă pentru a Mă întreba dacă Eu eram adevăratul Mesia, căci avea deja certitudinea cea mai deplină a acestui adevăr, în inima lui. Au rămas la Mine până a doua zi şi nu M-au mai părăsit apoi niciodată.

Capitolul 9

Prima dovadă de renunţare a celor doi discipoli. Patria lui Petru. Vocaţia lui Filip şi a lui Natanael. (Ioan 1, 43-51)

(43) A doua zi Iisus a vrut să Se ducă în Galileea, şi a găsit pe Filip. Şi i-a zis: „Vino după Mine.”

(44) Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei şi a lui Petru.

(45) Filip a găsit pe Natanael, şi i-a zis: “Noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise în Lege, şi proorocii: pe Iisus din Nazaret, fiul lui Iosif”.

(46) Natanael i-a zis: “Poate ieşi ceva bun din Nazaret?” 'Vino şi vezi!” i-a răspuns Filip.

(47) Iisus a văzut pe Natanael venind la El, şi a zis despre el: “Iată cu adevărat un israelit, în care nu este vicleşug.”

(48) “De unde mă cunoşti?” i-a zis Natanael. Drept răspuns, Iisus i-a zis: 'Te-am văzut mai înainte ca Filip să te cheme de sub smochin.”

(49) Natanael i-a răspuns: “învăţătorule. Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Tu eşti împăratul lui Israel!”

(50) Drept răspuns, Iisus i-a zis: “Pentru că ţi-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.”

(51) Apoi i-a zis: “Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veţi vedea cerurile deschizându-se şi pe îngerii lui Dumnezeu urcând şi coborând către Fiul omului.”

1. A doua zi dimineaţa, Eu le-am spus: 'Timpul pe care trebuia să-l petrec în deşert se apropie de sfârşit; voi pleca în Galileea, de unde am venit. Vreţi să veniţi cu Mine? Vă las întreaga libertate să hotărâţi, căci ştiu prea bine că aveţi soţii şi copii pe care nu-i puteţi părăsi cu uşurinţă, dar niciodată, nimeni nu pierde ceea ce abandonează pentru Mine, ci dimpotrivă, va regăsi totul înmiit”.

2. Atunci, Petru a spus: “Doamne! Eu voi abandona nu numai pe soţia mea şi pe copiii mei, ci şi viaţa mea, din iubire pentru Tine! Ei vor trăi şi fără mine, căci eu nu sunt decât un cerşetor care abia reuşeşte să le procure puţină pâine. Pescuitul meu abia ajunge să hrănească o gură; din el, abia dacă reuşesc să-mi hrănesc familia într-un mod mizerabil! Andrei, fratele meu, este martor! Suntem născuţi în Betsaida, dar a trebuit să venim în acest deşert şi, pentru a ne putea hrăni, pescuim pe

malurile Iordanului, unde am fost botezați de către Ioan. Tatăl nostru, Iona, este puternic, soțiile şi surorile noastre la fel. Cel de Sus să-i binecuvânteze şi ei se vor descurca!” I-am lăudat pe aceşti doi discipoli şi am plecat la drum.

3. De-a lungul drumului care urma râul, l-am întâlnit pe Filip, născut tot în Betsaida, care căuta, la răsăritul soarelui, ceva de pescuit în apele Iordanului, cu un năvod foarte uzat. Petru Mi-a atras atenția asupra lui şi a spus: “Oh, Doamne, acest om suferă, este foarte sărac, dar el este cel mai drept şi mai cinstit dintre oameni, cu inima plină de iubire de Dumnezeu! Ce bine ar fi dacă l-ai primi să vină cu noi!”

4. La această propunere binevoitoare a lui Petru, Eu nu am putut decât să spun: “Filip, urmează-Mă!” El nu s-a lăsat chemat de două ori, a aruncat la pământ năvodul şi M-a urmat fără să întrebe unde. Pe drum. Petru i-a spus: “Cel pe care îl urmăm este Mesia!” Filip a răspuns: “Inima mea mi-a spus asta în momentul în care El m-a chemat cu atâta iubire”.

5. Filip era celibatar; el îi învăța pe pescarii săraci, căci era un bun cunoscător al scripturilor, îl cunoscuse personal pe Iosif din Nazaret şi Mă cunoscuse şi pe Mine. Știa câte ceva despre ce se petrecuse la naşterea Mea şi în timpul copilăriei Mele. El era unul dintre puținii care sperau, în taină, că Eu sunt Mesia! Dar, cum de la vârsta de doisprezece ani nu am mai făcut miracole*, trăind şi muncind ca toată lumea, majoritatea oamenilor pierduseră prima impresie pe care o avuseseră la naşterea Mea. Şi chiar cei care fuseseră inițial cei mai entuziasmați, au început ulterior să spună că totul nu a fost decât un curios concurs de împrejurări, interpretate ca miracole, dar care nu aveau nici o legătură cu naşterea Mea. Geniul Meu din copilărie fusese deci complet pierdut, spuneau ei, astfel încât la vârsta maturității nu mai rămăsese nici cea mai mică urmă din el. Dar Filip păstrase până în ultima clipă o anumită speranță, la fel ca şi alți câțiva, care aveau o mare considerație pentru profețiile - binecunoscute de ei - ale lui Simion şi ale Anei în momentul circumciziei Mele la Templu.

6. În timp ce Filip Mă urma, el se gândea pe drum la Natanael. Deodată, l-a văzut pe acesta aşezat sub un smochin, reparându-şi năvodul. El i-a spus cu fervoare: “Frate, am privit mult timp de-a lungul drumului, căutându-te şi inima mea este plină de bucurie că te-am găsit, căci, vezi tu, noi l-am găsit pe Cel despre care Moise vorbeşte în Lege şi despre care şi profeții vorbesc; acesta este chiar Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret”.

7. Natanael, puțin indignat, a declarat: Toată lumea cunoaşte acel cuib murdar din Nazaret. Se înțelege de la sine că nimic bun nu poate să iasă de acolo! În orice caz, nu Mesia”. Dar Filip i-a spus: “Ştiu foarte bine că în legătură cu acest subiect, tu ai fost întotdeauna adversarul meu, cu toate că ți-am expus de o sută de ori argumentele mele. Dar vino şi convinge-te singur; vei recunoaşte că am avut perfectă dreptate!”

8. Natanael s-a ridicat, gânditor, şi a spus: Frate, acesta ar fi miracolul miracolelor, căci aceste secături de nazarineni sunt cele mai rele canalii de pe pământ! Nu facem noi tot ceea ce dorim cu orice nazaritean cumpărat pentru cea mai mică monedă romană? De mult timp, ei nu mai au nici cea mai mică credință în Moise şi în profeți! Pe scurt, tu ştii că poți să faci ce vrei dintr-un nazaritean, iar expresia 'mai rău decât un nazaritean' este deja un vechi dicton. Şi tu pretinzi că Mesia pe care vrei să mi-l arăți vine de acolo!... Bine, bine, nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu, să mergem să vedem!”

9. Vorbind astfel, Natanael s-a apropiat împreună cu Filip de Iisus, care se îndepărtase cam cu o sută de paşi mai încolo. Dar, când cei doi s-au apropiat de Iisus, Acesta le-a spus: “Iată un israelit adevărat, un om în care nu este nici un pic de viclenie”.

10. Uimit să audă o asemenea frază ciudată din gura Mea, Natanael a întrebat imediat: “De unde mă cunoşti Tu ca să poți vorbi astfel despre mine? Căci doar Dumnezeu poate să-mi cunoască sufletul aşa cum singur eu mi-l cunosc. Nu m-am lăudat niciodată cu virtuțile mele. De unde ştii tu cum sunt făcut?” Eu l-am privit şi am spus. “Eu te-am văzut mai înainte ca Filip să te cheme de sub smochin”.

11. Uluit de răspunsul Meu, Natanael, cu inima foarte emoționată, a spus: “învățătorule, chiar dacă eşti nazaritean, Tu eşti fără îndoială Fiul lui Dumnezeu. Tu eşti Regele atât de mult aşteptat de

Israel, care îşi va elibera poporul din ghearele duşmanului. Oh, Nazaret, Nazaret, ce mic erai şi ce mare vei deveni! Cei din urmă vor fi cei dintâi. Oh, Doamne, cât de repede mi-ai redat credința! Cum se face că toată îndoiala s-a spulberat şi că acum cred cu toată ființa mea că Tu eşti Mesia Cel Făgăduit?"

12. Versetul 50 indică răspunsul Meu la întrebarea lui Natanael, care crede că Eu sunt Mesia pentru că simte că a regăsit în Mine întreaga cunoaştere, care nu poate fi decât de la Dumnezeu. De aceea, Eu i-am răspuns că va vedea lucruri mult mai mari, vrând să spun prin aceasta: "Acum crezi din cauza unui miracol, dar mai târziu vei crede în mod liber".

13. Versetul 51 semnifică: "Mai târziu, atunci când - prin Mine - veți ajunge la noua naştere a spiritului vostru, porțile vieții vi se vor deschide şi voi veți fi ca îngerii pe care îi veți vedea urcând; şi ei au fost altădată oameni destinați morții, dar au fost făcuți copiii lui Dumnezeu pentru veşnicie şi au devenit îngeri prin grația Mea, datorită noii naşteri a spiritului lor. De asemenea, veți vedea atunci spiritele angelice primordial create, coborând din ceruri spre Mine, Domnul întregii vieți, mergând în acelaşi pas cu Fiul omului şi urmând exemplul Meu şi pe martorii Mei".

14. Iată o manieră corectă de a înțelege primul capitol. Dar nimeni să nu creadă că totul a fost explicat în întregime. Oh, nu! Absolut deloc! Am indicat însă, pentru oamenii de bună credință, modalitatea de a fi inițiat în profunzimile înțelepciunii divine şi de a recunoaşte şi înțelege adevăratul sens al fiecărui verset. De altfel, aşa cum s-a mai spus, acest capitol a fost dat ca unitate de măsură, după care totul poate fi măsurat Şi judecat.

(* - Vezi şi: http://www.scribd.com/doc/4251689/Evanghelii-Apocrife-Cele-trei-zile-petrecute-de-Iisus-la-templu-La-12-ani n.r.)

Capitolul 10

Domnul şi primii săi discipoli merg acasă, la locuința Lui. Falsele aşteptări ale Mariei în ceea ce-L priveşte pe Mesia, Iacov, Ioan şi Toma, noii discipoli. Semnificația profetică a nunții din Cana. Cele trei etape ale noii naşteri, (Ioan II 1-5)

(1) Şi, a treia zi. s-a făcut o nuntă în Cana din Galileea. Mama lui Iisus era acolo.
(2) Şi la nuntă a fost chemat şi Iisus cu ucenicii Lui.
(3) Când s-a isprăvit vinul, mama lui Iisus i-a zis: "Nu mai au vin."
(4) Iisus i-a răspuns: "Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul."
(5) Mama Lui a zis slugilor: "Să faceți ceea ce vă va spune El."

1. Acest "şi" de legătură între primul şi al doilea capitol (n.t. din Evanghelia canonică) indică aşadar că aceste două capitole sunt intim legate; se precizează că această nuntă a avut loc într-o casă prietenă a familiei lui Iosif, la trei zile după ce Eu M-am întors din Betabara cu cei patru discipoli al Mei şi că am petrecut o zi întreagă în compania lor în casa lui Iosif, care nu mai trăia; aici se afla Maria, mama trupului Meu care, împreună cu frații Mei (adică fii lui Iosif), a avut mare grija să ne primească cât mai bine posibil.

2. Pentru că Maria ştia bine, în inima ei, că a sosit timpul ca Eu să apar ca Mesia şi să acționez. Dar ea nu ştia în ce va consta acțiunea Mea. Ea credea încă în alungarea romanilor şi în restabilirea puternicului tron al lui David, a cărui minunată autoritate de pace divină, irevocabilă şi indestructibilă, nu ar mai fi luat niciodată sfârşit.

3. Pentru Maria, la fel ca şi pentru celelalte rude pământeşti ale Mele, Mesia ar fi trebuit să-i învingă deopotrivă atât pe romani cât şi pe toți ceilalți duşmani ai Pământului Făgăduit. Da, ființele cele mai bune din acele timpuri aveau toate aceeaşi părere despre Mesia Cel Făgăduit în Profeții, la fel cum mulți oameni din zilele noastre, de altfel foarte respectabili, au o părere în întregime falsă despre mileniu. Dar nu venise încă momentul pentru a le da o altă explicație.

4. Nu este de mirare că familiile prietene nu şi-au putut face o părere mai corectă despre

Mesia Cel Făgăduit, dacă ne gândim că în propria Mea casă exista o astfel de reprezentare mentală a lui Mesia, începând chiar cu Maria.

5. Acesta este motivul pentru care multe familii aveau o considerație deosebită pentru Mine. Cei pe care i-am descris ca fiind discipolii Mei se aflau şi ei în aceeaşi situație şi, de aceea, Iacov şl Ioan s-au hotărât să devină la rândul lor discipolii Mei, sperând să domnească împreună cu Mine peste popoarele întregii planete, pentru că uitaseră deja ceea ce le spusesem atât de des şi de clar în timpul copilăriei Mele.

6. Datorită faptului că în cele mai bune case din împrejurimile Nazaretului şi din aproape întreaga Galilee aveam reputația de a fi viitorul eliberator de sub jug roman şi pentru că, măsurile clare pe care începusem să le iau, de câteva luni, au reînsuflețit în aceste familii amintirea promisiunilor care se refereau la persoana Mea şi care fuseseră uitate timp de 18 ani, am fost invitat împreună cu discipolii Mei, cu mama Mea, Maria, şi cu o mulțime de rude şi de cunoştințe la Cana, un mic oraş din Galileea, situat la mică distanță de Nazaret, la o mare nuntă.

7. La această nuntă era o atmosferă de voioşie şi de bucurie, astfel încât cei patru discipoli din Betabara au făcut următoarea remarcă: “Doamne, viața este mult mai plăcută aici decât la Betabara. Săracul Ioan ar fi fericit să aibă parte şi el, măcar o dată în viață, de o astfel de masă, în locul mizerabilei sale hrane, care este alcătuită, cel mai adesea, din lăcuste prăjite şi miere sălbatică” (Exista în acea regiune, la fel ca şi în Arabia, o specie de lăcuste de mărimea unui porumbel, care se prepara şi se mânca la fel ca racii).

8. Le-am răspuns: “Voi nu puteți încă înțelege de ce Ioan trebuie să trăiască astfel. Scripturile nu ar putea fi împlinite dacă el nu ar trăi aşa. Dar, peste puțin timp, va trăi mai bine. Ierusalimul nu-l va mai lăsa mult timp să facă ceea ce face în acest deşert. Astfel, el se va micşora, pentru ca Celălalt să crească.

9. Dar, Andrei, ce se petrece cu acel discipol pe care l-ai adus la Mine, va veni el oare cu noi, sau va rămâne la Betabara?” Andrei a răspuns: “Va veni, vei vedea, dar mai avea încă anumite lucruri de aranjat”. Eu i-am răspuns: “Este bine, pentru că acolo unde se găseşte Chifa, se găseşte şi Toma!” Andrei a spus: “Da, acesta este numele lui; este un suflet minunat, dar plin de scrupule şi de îndoieli; totuşi, el este un om perseverent, bun şi generos. Tocmai din cauza mărinimiei sale a primit el această poreclă! Doamne, trebuie să-l chem pe acest frate geamăn?” Am răspuns: “Da, fă-o, pentru că cel care vine în numele Meu trebuie să fie oaspetele acestei nunți”.

10. Obiceiul cerea ca fiecare nou oaspete să fie întâmpinat la sosire cu vin, în onoarea sa, ca un semn de bun-venit. Maria a observat că vinul începuse să se sfârşească şi nu se mai putea respecta obiceiul. Ea Mi-a spus atunci pe ascuns: “Fiul meu mult iubit, ce problemă, nu mai au vin! Ai putea Tu să faci rost de nişte vin, cel puțin pentru acest ultim nou venit?”

11. Şi, cu o voce foarte blândă, în stilul atât de deosebit al nazarineenilor, Eu i-am dat acest răspuns cu dublu sens: “Femeie (adică Mamă), oare aceasta ne priveşte pe vreunul dintre noi? În calitate de invitat nu este încă rândul Meu să Mă îngrijesc de vin. Ceasul Meu nu a sosit încă.” (Pentru că exista de asemenea obiceiul ca fiecare invitat la o nuntă să aducă de bunăvoie un dar în vin, dar trebuia să fie respectată o anumită ordine; la început, trebuia ca cei mai apropiați membri al familiei să ofere vinul; apoi urma, în cele din urmă, cadoul invitaților care nu făceau parte din familie). Maria ştia că nu mai era vin pentru a-l saluta pe noul oaspete. Ea s-a întors deci spre Mine, cerându-Mi, ca să spunem aşa, să schimb ordinea lucrurilor, pentru că Maria ținea foarte mult la vechile tradiții şi ştia că niciodată Eu nu refuzam să-i împlinesc dorințele.

12. Ea s-a întors atunci spre cei care serveau la masă; având o deplină încredere în Mine, ea le-a spus: “Faceți ceea ce Fiul meu vă va spune să faceți”.

13. Iată descrierea istorică a faptelor la care se referă versetele din cel de-al doilea capitol. Dar acest fapt istoric, această poveste - cum s-ar spune -, are de asemenea un sens spiritual şi chiar un sens profetic uşor de ghicit.

14. Corespondența evidentă între această nuntă, care a avut loc la trei zile după întoarcerea Mea din Betabara şi învierea Mea la trei zile după crucificarea Mea, nu poate să fi scăpat nimănui,

fiind de o evidență frapantă!

15.Această nuntă profetică anunța ceea ce urma să Mi se petreacă trei ani mai târziu, într-un sens mai profund, ea arăta de asemenea că peste trei ani voi fi eternul Mire al nunții noii naşteri a tuturor celor care Mă vor iubi şi care Mă vor urma cu adevărat.

16. Dar, într-un sens mai general, povestea acestei nunți care a avut loc la trei zile după întoarcerea Mea din deşert, corespunde celor trei etape prin care fiecare om trebuie să treacă pentru a ajunge la noua naştere a spiritului, pentru a atinge nunta vieții veşnice în marele oraş Cana al Galileei cereşti.

17. Aceste trei etape sunt: în primul rând, stăpânirea asupra cărnii (materiei, trupului), apoi, purificarea sufletului prin credința vie care trebuie să fie dovedită prin faptele vii ale iubirii, căci altfel această iubire este moartă şi, în sfârşit, reînvierea întru spirit, în mormântul judecății, căreia îi corespunde în mod perfect învierea lui Lazăr. Cine va medita puțin asupra acestor lămuriri va înțelege mai bine ceea ce va urma.

18. Acum, pentru că am dezvoltat sensul spiritual general al acestei nunți, să revenim la desfăşurarea evenimentelor şi să studiem în sfârşit corespondentele particulare ale acestei poveşti.

Capitolul 11

Derularea evenimentelor ulterioare miracolului cu vinul. Mărturisirea lui Petru şi mărturia Domnului referitoare la misiunea Sa. (Ioan II, 6-11)

(6) Şi acolo erau şase vase de piatră, puse după obiceiul de curățire al iudeilor; şi în fiecare vas încăpeau câte două sau trei vedre.

(7) Iisus le-a zis: "Umpleți vasele acestea cu apă. "Şi le-au umplut până sus.

(8) "Scoateți acum", le-a zis El "şi aduceți nunului. "Şi i-au adus:

(9) Nunul, după ce a gustat apa făcută vin, - el nu ştia de unde vine vinul acesta (slugile însă, care scoseseră apa ştiau), - a chemat pe mire,

(10) şi i-a zis: "Orice om pune la masă întâi vinul cel bun; şi, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai puțin bun; dar tu ai ținut vinul cel bun până acum."

(11) Acest început al semnelor Lui l-a făcut Iisus în Cana din Galileea. El şi-a arătat slava Sa, şi ucenicii Lui au crezut în El.

1. După ce Maria le-a spus servitorilor: "Faceți ceea ce El vă va spune", Eu le-am cerut să umple cu apă şase vase din piatră, aşezate la intrare şi folosite pentru abluțiuni, după un obicei vechi devenit desuet la nazarineeni şi la cananeeni. Aceste vase nefolosite, care nu se aflau acolo decât de decor, puteau să conțină două până la trei vedre de apă.

2. Servitorii au ascultat imediat, crezând că noul oaspete doreşte să se spele şi să se purifice după vechiul obicei. Oaspetele a intrat însă şi s-a aşezat imediat la masă, fără să-şi fi spălat mâinile. Văzând aceasta, servitorii şi-au spus între ei: "De ce a trebuit să umplem cu apă aceste vase atât de grele? Oricum, acest oaspete nu le foloseşte; am făcut o muncă inutilă". Atunci, Eu le-am spus: "în loc să vă plângeți, de ce nu stați să vă gândiți? Nu ați auzit ce Mi-a spus Maria, că nu mai este deloc vin pentru oaspeți? Şi chiar dacă nu este încă rândul Meu, nici în sensul practic, al obiceiului de aici, nici în sensul spiritual, pentru Gloria Celui despre care voi spuneți că este Dumnezeul vostru, dar pe care nu L-ați recunoscut încă niciodată, doar prin forța lui Dumnezeu care este în Mine şi nu printr-o magie oarecare, Eu am transformat în vin apa care era în vase!"

3. "Umpleți acum un pahar şi duceți-l stăpânului casei, ca să-l guste; să-şi spună apoi părerea!" Servitorii - stupefiați să vadă apa transformată în vin -, i-au dus repede stăpânului casei vinul pentru ca să-l guste.

4. Stăpânul casei a făcut ochii mari şi imediat l-a chemat pe mire: "Dar tu nu cunoşti

obiceiurile?

5. Nu se servesc vinurile bune la început şi după aceea vinurile obişnuite, când oaspeții sunt puțin amețiți şi nu mai simt prea bine gustul lor?”

6. Mirele i-a răspuns însă: Tu vorbeşti ca un orb despre culori; vezi tu, acest vin nu a fost făcut pe acest pământ ci, la fel ca mana, a coborât din cer pe masa noastră. Este deci absolut normal să fie mai bun decât toate vinurile de pe acest pământ”.

7. Stăpânul casei i-a spus: “Mă crezi nebun sau eşti chiar tu nebun? Cum poate un vin să coboare din cer pe masă? Ar trebui ca Dumnezeu însuşi sau servitorul Lui, Moise, să fie aşezat la această masă”.

8. Mirele i-a răspuns: 'Vino şi convinge-te singur!”.

9. Stăpânul casei s-a îndreptat împreună cu mirele în sala ospățului şi s-a uitat la cele şase vase pline cu cel mai bun dintre vinuri. Atunci, convins de miracol, a strigat: “Doamne, iartă-mi păcatele, doar Dumnezeu poate face aceasta! Dumnezeu trebuie să fie printre noi, căci nici un om nu este capabil să facă aşa ceva”.

10. Vinul a fost atunci servit oaspeților; când l-au gustat, toți au exclamat: “Un astfel de vin n-a putut fi făcut în țara noastră; este într-adevăr un vin ceresc; glorie Celui căruia Dumnezeu i-a dat o asemenea putere!”

11. Ei au băut în sănătatea Mea şi în sănătatea lui Toma, noul venit.

12. Şi toți au crezut atunci că Eu eram într-adevăr Mesia Cel Făgăduit. Atunci, Petru Mi-a spus, în taină: “Doamne, lasă-mă să plec, căci Tu eşti Dumnezeu însuşi, coborât pe pământ, aşa cum servitorul Tău David a anunțat în psalmi. Eu nu sunt decât un biet pescar nedemn de Tine!”

13. Dar Eu i-am spus: “Dacă tu te crezi nedemn de a fi alături de Mine, atunci cine crezi tu că este demn? Vezi tu, Eu nu am venit pentru cei puternici, oricare ar fi ei, ci numai pentru cei bolnavi şi pentru cei slabi. Când cineva plezneşte de sănătate, el nu are nevoie de medic. Doar cei slabi şi bolnavi au nevoie de medic, deci rămâi plin de curaj lângă Mine, căci Eu ți-am iertat deja păcatele, iar dacă vei păcătui din nou cât timp vei fi lângă Mine, Eu te voi ierta iarăşi, pentru că nu prin forță, ci prin slăbiciune M-ai recunoscut tu pe Mine şi pentru că tu ai o credință de neclintit, ca o stâncă. Grația Celui de Sus îți va permite să te desăvârşeşti”.

14. Auzind această învățătură, ochii lui Petru s-au umplut de lacrimi şi el a spus cu entuziasm: “Doamne, chiar dacă toți Te vor abandona vreodată, eu nu te voi părăsi niciodată, căci cuvintele Tale sacre sunt pentru mine adevărul şi viața!”

15. După aceste cuvinte. Petru s-a ridicat, a întins paharul şi a spus: “Binecuvântat să fii, Israel; şi binecuvântați să fim şi noi, cei care suntem martorii împlinirii Făgăduinței. Dumnezeu a venit la poporul său. Ceea ce părea atât de greu de crezut, s-a împlinit sub ochii noştri, în adâncul sufletelor noastre, noi nu mai trebuie să strigăm către înălțimi, pentru că înălțimea înălțimilor a coborât în mizeria noastră, în adâncul adâncurilor. Binecuvântat să fie Cel care este în mijlocul nostru şi care, prin puterea Sa, ne-a dat acest vin prin grația Sa, pentru ca noi să credem în El şi, prin El, să îi aducem slavă lui Dumnezeu”. Acestea fiind spuse, Petru a băut şi toți au băut, spunând: “Este un om drept!”

16. I-am explicat atunci lui Petru, în mod confidențial: “Nu carnea ta ți-a inspirat aceste cuvinte, ci Tatăl care este în Mine! Pentru moment păstrează însă tăcerea, căci va veni timpul când va trebui să strigi pentru ca toată lumea să te audă!” După aceasta, oaspeții s-au liniştit şi, începând din acest moment, toți au crezut şi au văzut în Mine pe adevăratul Mesia, venit la ei pentru a-i elibera de toți duşmanii.

17. Acesta a fost primul miracol pe care l-am făcut în prezența a numeroşi martori, la începutul marii Mele opere de Mântuire; şi, prin acest semn tainic, am arătat spre viitoarea mare operă pe care urma să o înfăptuiesc. Dar nimeni nu a putut să înțeleagă faptul că, dacă postul Meu în deşert corespundea persecuțiilor din Templu pe care urma să le suport la Ierusalim, iar botezul lui Ioan corespundea crucificării Mele, această nuntă simboliza învierea Mea; ea a fost semnul de dinaintea noii naşteri a spiritului întru viața eternă.

18. Aşa cum Eu am transformat apa în vin, natura materială a omului care va trăi după Cuvântul Meu se va transforma în natură spirituală.

19. Pentru aceasta, însă, oamenii vor trebui să urmeze în inima lor sfatul pe care Maria l-a dat servitorilor: “Faceți ceea ce El vă va spune!” De fapt, Eu voi face pentru fiecare ceea ce am făcut la Cana în Galileea: îi voi da un semn adevărat, care să-i permită celui care va trăi după Cuvântul Meu să recunoască mai uşor în el însuşi noua naştere a spiritului!

Capitolul 12

Iisus şi ai Lui la Capernaum. Iisus şi discipolii Săi la sărbătoarea Paştelui de la Ierusalim. Templul lui Dumnezeu - piață de animale, (Ioan II, 12-13)

(12) După aceea, a coborât la Capernaum, împreună cu mama, frații şi ucenicii Lui; şi acolo n-au rămas multe zile.

(13) Paştele iudeilor era aproape; şi Iisus S-a suit la Ierusalim.

1. După şapte zile de la această nuntă, am părăsit Nazaretul împreună cu Maria, cu cei cinci frați ai Mei, dintre care doi au devenit discipolii Mei, şi cu alți oameni pe care îi acceptasem ca discipoli, pentru a coborî la Capernaum, unul dintre principalele oraşe în care se făcea comerț în acea epocă, aflat la granița dintre Zebulon şi Neftali, între aceste două provincii situate pe malul Mării Galileei, nu departe de malul Iordanului, în apropiere de Betabara, locul unde Ioan obişnuia să boteze, atâta timp cât acest fluviu - deseori secat – îi permitea acest lucru.

2. Unii se vor întreba ce aş mai fi putut face Eu în acest oraş devenit aproape păgân. Nu avem decât să citim profețiile lui Isaiia IX, l şi mai departe, pentru a vedea că: “Ținuturile Zebulon şi Neftali, aflate pe drumul către mare, de cealaltă parte a Iordanului, la fel ca şi Galileea păgână, al cărei popor trăieşte în întuneric, au văzut o mare lumină. Tuturor celor care stăteau la umbra morții li s-a arătat o mare lumină!”

3. Cel care ia în considerație acest text din Isaiia şi care ştie că Eu am venit ca să împlinesc scripturile de la A la Z, va înțelege uşor de ce am coborât din Nazaret la Capernaum unde, de altfel, alți doi discipoli trebuiau să ne întâlnească: Iacov şi Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau pescari pe malurile Mării Galileei, nu departe de gura de vărsare a Iordanului, aproape de locul unde Petru şi Andrei obişnuiau să pescuiască.

4. După ce aceşti discipoli au fost primiți şi M-au recunoscut după cuvintele Mele şi după mărturiile

convingătoare ale celor care erau împreună cu Mine, am început imediat să predic oamenilor aceste învățături, îndemnându-i să se pocăiască, căci împărăția lui Dumnezeu este aproape. Am mers să-i învăț în sinagogi. Un mare număr dintre ei au început să creadă, dar mulți alții s-au mâniat şi au vrut să Mă lovească şi să Mă arunce în mare. Dar am scăpat, împreună cu toți cei care Mă însoțeau şi am plecat să vizitez câteva târguşoare pe malul Mării Galileei, anunțând împărăția lui Dumnezeu şi vindecând bolnavii; cei săraci şi oamenii simpli au crezut şi M-au primit. Mulți Mi s-au alăturat şi M-au urmat, la fel ca nişte oițe care îşi urmează păstorul.

5. Am rămas puțin timp la Capernaum, unde era prea puțină credință şi încă şi mai puțină iubire, pentru că acest oraş era un loc de comerț şi de afaceri. Acolo unde se instalează comerțul şi afacerile nu mai este deloc loc pentru credință şi iubire şi acolo unde dispar credința şi iubirea nu mai este nimic de făcut!

6. Între timp, se apropia Pastele evreiesc. Am urcat la Ierusalim cu toți cei care erau cu Mine. Paştele evreiesc nu se sărbătorea în acea vreme în aceeaşi perioadă în care îl sărbătoresc astăzi creştinii. Această sărbătoare putea să cadă în martie, iar uneori chiar trei luni mai târziu, căci era fixată în momentul primei recolte de orz şi de grâu dedicată lui Iehova. Se mânca atunci, potrivit

Legii, pâine nouă, care nu era dospită şi nimeni nu avea dreptul să mănânce pâine dospită.

7. Aşadar, această sărbătoare a azimelor trebuia să aibă loc în momentul în care noua recoltă putea să fie culeasă, dar nu după recoltat, în anii buni, în Iudeea recolta putea fi coaptă cu cincisprezece până la douăzeci de zile mai devreme decât aici. Orzul şi grâul se coc rareori în Egipt înaintea sfârşitului lunii mai şi cu atât mai mult în Iudeea, unde este mult mai rece decât în Egipt.

8. Sărbătoarea azimei (pâine fără drojdie) se apropia deci, aşa că am urcat împreună cu toți cei care Mă însoțeau în capitala evreilor, care se numeşte de asemenea Oraşul lui Dumnezeu, pentru că aceasta este etimologia cuvântului Ierusalim.

9. Ținând cont de faptul că toți credincioşii, ba chiar şi păgânii, mergeau cu această ocazie în grabă la Ierusalim pentru a cumpăra şi a vinde tot felul de mărfuri: scule, pânzeturi, animale şi fructe, această sărbătoare şi-a pierdut încet-încet caracterul său religios; dorința de câştig ia împins chiar şi pe preoți să închirieze curțile şi piețele din fața Templului negustorilor, fie ei evrei sau păgâni, pentru o mare sumă de bani, astfel încât aceste închirieri se puteau ridica la sume mai mari de o mie de livre de argint pe perioada sărbătorilor, ceea ce în acele vremuri era o sumă enormă, corespunzând la aproape o mie de florini din prezent (adică din perioada când această Evanghelie a fost scrisă de către Jakob Lorber prin dicteu divin n.t.).

10. Am urcat la Ierusalim la sfârşitul sacerdoțiului lui Caiafa, care a ştiut să păstreze mai mult de un an funcția sa atât de rentabilă. Respectarea legii lui Moise nu mai era de mult timp decât o ceremonie lipsită de sens, căreia preoții nu-i dădeau mai multă atenție decât unei ninsori - să spunem - şi, pentru a încânta poporul, aceste ceremonii devenite lipsite de orice conținut spiritual au atins punctul lor maxim de frivolitate.

11. Caiafa închinase chiar în interiorul Templului anumite locuri neguțătorilor de porumbei şi câtorva oameni care schimbau bani. Aceştia schimbau bani mărunți, centime sau parale, cu o anumită dobândă, pentru monede de aur şi de argint bătute cu emblema animalului ce urma să fie cumpărat (pecunia - monezi romane utilizate pentru traficul de animale, care garantau dreptul de a vinde animale). Aceste pecunia nu puteau fi aşadar cumpărate decât de la negustori, cu o dobândă mai mare decât pentru celelalte monede.

Capitolul 13

Ororile din Templu în timpul Paştelui. Purificarea Templului, (Ioan II, 14-17)

(14) În Templu a găsit pe cei ce vindeau boi, oi şi porumbei şi pe schimbătorii de bani şezând jos.

(15) A făcut un bici de ştreanguri şi i-a scos pe toți afară din Templu, împreună cu oile şi boii; a vărsat banii schimbătorilor şi le-a răsturnat mesele.

(16) Şi a zis celor ce vindeau porumbei: "Ieşiți toți de aici şi nu faceți din casa Tatălui Meu un loc de comerț."

(17) Ucenicii Lui şi-au adus aminte că este scris: "Zelul Casei Tale M-a consumat."

1. Când am ajuns la Ierusalim şi am văzut această stare de lucruri, constatând că zgomotul animalelor şi al negustorilor îi împiedicau pe oameni să meargă la Templu, iar aceia care riscau totuşi să meargă, erau împinşi de vitele agitate sau cădeau pe jos de inaniție, înnebuniți de vacarm, sufocați de mirosul fetid, mânia Mea a atins apogeul. Petru şi Natanael Mi-au spus: "Doamne, nu mai ai tunete şi fulgere? Priveşte-i pe aceşti oameni care plâng în fața Templului; vin de departe pentru a aduce slavă lui Dumnezeu şi nu pot ajunge până la Templu din cauza vitelor şi a oilor. Sunt foarte mulți cei care se plâng că abia au ajuns până la Templu, cu riscul vieții lor şi au ieşit pe jumătate sufocați şi complet prădați. Este cumplit. Trebuie cu orice preț să punem capăt acestei orori, mai înfiorătoare decât Sodoma şi Gomora!"

2. La aceste cuvinte, un bătrân evreu s-a apropiat şi ne-a spus: "Prieteni, nu ştiţi încă totul; acum trei ani, la Templu, unde eram un simplu servitor, am fost eu însumi martorul unor lucruri care m-au făcut să mă cutremur până în măduva oaselor".

3. Eu i-am răspuns: "Prietene, păstrează toate acestea pentru tine, căci Eu ştiu tot ce s-a petrecut. Dar fii liniştit; s-a întrecut măsura şi chiar astăzi veţi vedea puterea şi mânia lui Dumnezeu, care se vor abate asupra Templului, îndepărtaţi-vă câteva clipe de porţile Templului, dacă nu vreţi să fiţi atinşi de puterea lui Dumnezeu, care îi va alunga pe nelegiuiţi; ei nu vor mai îndrăzni să reînceapă asemenea ofense"

4. Evreul s-a îndepărtat atunci, slăvindu-L pe Dumnezeu, căci la auzul cuvintelor Mele, el M-a luat drept un profet. S-a dus apoi la ai lui, povestindu-le ce i-am spus. Prietenii lui, în jur de o sută de oameni tineri şi bătrâni, cât se poate de pioşi, L-au slăvit şi L-au lăudat pe Dumnezeu pentru că a trimis din nou un mare profet.

5. Eu i-am spus atunci lui Petru: "Mergi la cel care vinde funii, cumpără trei funii groase şi adu-Mi-le". Petru a plecat imediat şi Mi-a adus trei funii groase, pe care le-am împletit rapid pentru a face un bici puternic. Ţinându-l în mâna dreaptă, m-am adresat tuturor celor care erau cu Mine: „Veniţi la Templu împreună cu Mine şi fiţi martori, pentru că puterea şi măreţia lui Dumnezeu care sunt în Mine trebuie să se manifeste din nou în faţa ochilor voştri".

6. Spunând aceste lucruri, am intrat în curtea Templului şi am înaintat, făcând loc liber în jurul Meu şi croind o cărare pentru toţi cei care Mă urmau. Pământul era, bineînţeles, plin de gunoaie şl de excremente.

7. Am ajuns în partea stângă a Templului, la ultimul parviz (ultima terasă sau curte interioară) unde erau mai ales neguţătorii de oi şi de vite, cu toate animalele pe care voiau să le vândă, iar cele trei curţi interioare de la dreapta erau ocupate de cei care schimbau bani. Am urcat scările şi am strigat cu o voce de tunet: "Stă scris: Casa Mea este un loc de rugăciune şi voi aţi făcut din ea o peşteră de hoţi. Cine v-a permis să profanaţi astfel Templul lui Dumnezeu?"

8. Ei Mi-au strigat: "Am plătit foarte scump acest drept de la Marele Preot şi suntem sub protecţia sa şi a Romei".

9. La care, Eu am spus: "Sunteţi sub protecţia lor, dar braţul lui Dumnezeu este mai puternic decât voi şi decât protectorii voştri, şi cine vă va proteja de El, dacă El ridică braţul împotriva voastră?"

10. Schimbătorii de bani şi negustorii au spus: "Dumnezeu locuieşte în Templu şi preoţii sunt ai lui Dumnezeu. Ce ar putea ei să facă împotriva voinţei lui Dumnezeu? Dumnezeu îi protejează pe cei pe care preoţii îi protejează".

11. Atunci, cu o voce foarte puternică, le-am spus: "Ce spuneţi voi, nebunilor? Preoţii ocupă scaunul lui Moise şi al lui Aaron, dar ei nu-L mai slujesc pe Dumnezeu, ei îl slujesc pe Mamona, ei îl slujesc pe diavol. Dreptul lor şi al vostru este un drept al diavolului, niciodată nu va fi un drept al lui Dumnezeu. De aceea, ridicaţi-vă imediat şi părăsiţi aceste locuri. Altfel, va fi foarte rău de voi".

12. Ei au început să râdă, spunând: "Ia uitaţi-vă puţin la aroganţa acestui nazaritean vulgar. Aruncaţi-l repede afară din Templu". Şi s-au ridicat, încercând să Mă lovească.

13. Eu am ridicat atunci mâna dreaptă şi, cu o forţă divină, am început să pocnesc deasupra capetelor lor cu biciul Meu din corzi; oamenii sau animalele atinşi de bici simţeau instantaneu nişte dureri de nesuportat. S-a iscat imediat un vacarm înfricoşător, oameni şi animale urlând deopotrivă; în goana lor, animalele răsturnau totul, negustorii şi vânzătorii fugeau şi urlau de durere; cu ajutorul discipolilor Mei, am răsturnat mesele celor care schimbau banii, cu tot aurul care era pe ele.

14. Am intrat apoi în Templu, unde erau o mulţime de vânzători de porumbei, cu coliviile lor pline de porumbei. Dar cum aceşti negustori, în marea lor majoritate, erau săraci şi nu urmăreau profitul, iar acest comerţ cu porumbei erau un obicei vechi, care ar fi trebuit totuşi să se desfăşoare în primele curţi ale Templului, M-am mulţumit să le spun: "Ieşiţi toţi de aici şi nu faceţi din casa Tatălui Meu un loc de comerţ; locul vostru este în primele curţi exterioare". Aceşti oameni săraci s-au îndepărtat fără să spună nici un cuvânt şi s-au aşezat în vechiul lor loc, în curţile exterioare. Iată

aşadar cum a fost purificat Templul.

15. Dar această curăţire a Templului a făcut senzaţie, iar discipolilor le era teamă ca preoţimea să nu ne aresteze, ca agitatori, cu ajutorul gărzii romane, urmând să ne fie destul de greu să ne sustragem responsabilităţii unei astfel de acţiuni, pentru că era scris: "Zelul Casei Tale M-a consumat".

16. Dar Eu le-am spus: "Nu fiţi îngrijoraţi, uitaţi-vă în curţi şi veţi vedea cum preoţii şi servitorii lor sunt ocupaţi să strângă banii vânzătorilor împrăştiaţi pe jos şi să-i pună în saci. Ne vor întreba cu ce drept am făcut aceasta, dar de fapt ei sunt mulţumiţi. Aceasta poate să le aducă aproape o mie de saci de aur şi de argint şi, în plus, diverse alte cantităţi din alte monezi, pe care nu au nici o intenţie să le dea înapoi. Sunt prea ocupaţi şi nu au timp să ne urmărească. Nu vor asculta deloc plângerile celor care ne vor acuza; nu se simt deloc impresionaţi de această lecţie şi nu Mă vor acuza deocamdată, fiţi liniştiţi!

17. „Zelul Casei Tale Mă va consuma", dar nu acum! Nu vor veni aici decât câţiva evrei, cel mult, pentru a Mă întreba cine sunt şi ce dovezi am pentru legitimitatea faptelor Mele. Dar în ceea ce Mă priveşte, ştiu că faptele trebuiau să se petreacă astfel şi că nu avem de ce să ne temem. Uitaţi-vă, iată-i deja în faţa perdelei, propunându-şi, în propriul lor interes de altfel, să-Mi pună întrebări".

Capitolul 14

Despre distrugerea şi reconstrucţia Templului în trei zile. Neputinţa evreilor de a interpreta cuvintele lui Iisus. (Ioan II, 18-22)

(18) Iudeii au luat cuvântul şi I-au zis: "Prin ce semn ne arăţi că ai putere să faci astfel de lucruri?"

(19) Drept răspuns, Iisus le-a zis: "Distrugeţi acest Templu şi în trei zile îl voi ridica."

(20) Iudeii au zis: "Au trebuit patruzeci şi şase de ani ca să se zidească Templul acesta şi Tu îl vei ridica în trei zile?"

(21) Dar El le vorbea despre Templul trupului Său.

(22) Tocmai de aceea, când a înviat din morţi, ucenicii Lui şi-au adus aminte că le spusese vorbele acestea; şi au crezut Scriptura şi cuvintele pe care le spusese Iisus.

1. În timp ce căutam să-i liniştesc pe discipolii Mei, câţiva evrei s-au apropiat şi au spus: "Ai făcut un lucru mare; mâna ta a pus pe fugă animalele şi oamenii care şi-au luat zborul ca un pumn de paie; nimeni nu a îndrăznit să se întoarcă să-şi caute banii împrăştiaţi pe jos. Cine eşti tu şi ce dovadă poţi să arăţi, care să-ţi permită să acţionezi aşa cum ai făcut? Nu cunoşti oare legile, la fel de rigide ca fierul, care te pot condamna?"

2. Eu le-am răspuns: "Nu aş fi făcut acest lucru dacă nu le-aş fi cunoscut şi dacă nu Mi-ar fi fost teamă de ele! Îmi cereţi o autorizaţie oficială; Eu vă spun că nu am aşa ceva, dar distrugeţi acest Templu şi în trei zile îl voi ridica".

3. Răspunsul Meu i-a făcut să deschidă ochii mari; foarte surprinşi, ei nu mai ştiau ce să creadă, în cele din urmă, unuia dintre ei i-a venit ideea să spună că au fost necesari patruzeci şi şase de ani pentru a construi Templul cu ajutorul a nenumărate braţe. Un evreu învăţat s-a întors atunci către Mine şi Mi-a spus: "Nu vezi ce prostii spui? Au trebuit patruzeci şi şase de ani pentru a construi Templul cu ajutorul a numeroase braţe şi tu pretinzi că-l poţi ridica singur în trei zile, fără nici un ajutor! Oh, oh, oh! Ce dovezi poţi aduce tu în privinţa asta, mai ales că te afli în Templu, în care ar fi bine să vorbeşti cât mai cumpătat cu putinţă!

4. Acţiunea ta de adineauri ne-a surprins deja într-un mod neplăcut, făcându-ne să ne întrebăm, noi, bătrânii din Ierusalim, cu ce putere ai săvârşit această faptă, foarte lăudabilă în sine:

prin puterea oamenilor sau printr-o autoritate profetică? Iată de ce te-am întrebat! Dacă ne-ai fi dat un răspuns rezonabil, am fi înțeles că eşti un profet trimis de Dumnezeu, că ai acționat prin puterea Sa şi te-am fi crezut! Dar în loc să ne dai răspunsul cumpătat pe care îl aşteptam, tu spui blasfemii şi lăudăroşenii de neimaginat, în care nu există nici un sâmbure de adevăr. Nu vedem în tine decât un fanfaron care cunoaşte ceva magie învățată în şcolile păgânilor, pentru a părea interesant aici în oraşul lui David, fie plătit de romani, fie, în taină, de farisei, preoți şi leviți; de aceea, regretăm mult că ne-am făcut iluzii în privința ta”.

5. Eu le-am răspuns: “Regret din adâncul inimii că vă văd atât de orbi şi de surzi, pentru că orbul nu vede nimic şi surdo-mutul nu înțelege nimic. Eu săvârşesc sub ochii voştri o minune pe care nimeni nu a mai făcut-o înaintea Mea, vă spun întregul adevăr, iar voi pretindeți că sunt un imbecil, un fanfaron, un magician păgân în serviciul romanilor sau a abjectei preoțimi a Templului. Oh, ce prostii neruşinate! Priviți, iată un grup întreg care Mă urmează din Galileea, un popor evreu pe care voi îl considerați fără credință, cea mai mizerabilă dintre rase; dar cu toate acestea, ei M-au urmat!... Cum se face că voi nu vreți să Mă recunoaşteți?”

6. Evreii au spus: “Noi am vrea să te recunoaştem şi chiar te invităm să ne aduci dovezi în acest sens, pentru că nu suntem nici orbi nici surzi, aşa cum crezi, dar tu ne-ai dat un asemenea răspuns, astfel încât a trebuit să-ți spunem în față ceea ce ți-am spus. Noi avem bunăvoință; dacă eşti cu adevărat un profet, cum se face că nu îți dai seama de bunăvoința noastră? Noi suntem persoane onorabile din Ierusalim, avem multe bunuri; dacă ai fi un adevărat profet, ai fi de partea noastră, dar tu nu eşti profet, căci nu ai înțeles nimic. Nu eşti decât un magician care profanează Templul mai mult decât toți cei pe care i-ai alungat!”

7. Eu le-am răspuns: “Mergeți să-i întrebați pe cei care au venit aici cu Mine şi ei vă vor spune cine sunt Eu!”

8. Evreii s-au apropiat atunci de discipoli şi i-au întrebat. Aceştia au răspuns, descriind ceea ce au auzit spunându-se pe malurile Iordanului despre mărturia lui Ioan, după care au povestit ceea ce au văzut şi au trăit alături de Mine, dar au mărturisit că nici ei nu au înțeles ceea ce tocmai le spusesem acestor evrei.

9. Ei nu aveau să-Mi înțeleagă cuvintele şi Scriptura care a vestit aceste lucruri decât trei ani mai târziu, după învierea Mea miraculoasă.

10. După ce au ascultat tot ce au avut de spus discipolii, evreii s-au întors la Mine, spunând: “Dacă ar fi să ne luăm după discipolii tăi credincioşi, ai fi deci Mesia Cel Făgăduit; mărturia lui Ioan, pe care îl cunoaştem, la fel de bine ca şi faptele tale, vorbeşte în favoarea ta. Dar cuvintele tale sunt în contradicție cu acțiunile tale. Cum se face că Mesia acționează precum un Dumnezeu şi vorbeşte precum un nerod? Explică-ne asta şi te vom accepta, acordându-ți sprijinul nostru!...”.

11. La care, Eu am spus: “Ce doriți voi să-Mi dați, pe care să nu-l fi primit mai înainte de la Tatăl Meu care este în Ceruri? Iar dacă ați primit, cum puteți vorbi ca şi cum nu ați fi primit? Ce vreți voi să-Mi dați care să nu-Mi aparțină deja? Pentru că ceea ce este al Tatălui este şi al Meu. Căci Tatăl şi cu Mine nu suntem doi, ci unul! Vă spun, nimic nu vă aparține vouă, în afară de voința voastră (n.t. liberul vostru arbitru). Tot restul îmi aparține Mie. Dacă îmi oferiți voința voastră, prin iubirea adevărată din inimile voastre şi dacă credeți că Eu şi Tatăl Meu suntem cu adevărat unul, îmi veți fi dat tot ceea ce doresc şi aştept de la voi!”

12. Evreii au spus: “Fă o minune şi vom crede că tu eşti Mesia Cel Făgăduit!”

13. Le-am zis: “De ce vreți o minune? Oh, oameni perverşi! Voi nu știți că minunile nu trezesc pe nimeni, ci doar condamnă? Eu nu am venit pentru a vă judeca, ci pentru ca voi să primiți viața eternă, dacă inimile voastre acceptă să creadă în Mine. Vor mai fi încă multe minuni, pe care le veți vedea şi voi, dar ele nu vă vor trezi, ci dimpotrivă, în cele din urmă, vă vor omorî”.

Capitolul 15

Iisus refuză ospitalitatea unui om cu intenții îndoielnice, (Ioan II, 23-25)

(23) Pe când era Iisus în Ierusalim, la praznicul Paştelor, mulți au crezut în Numele Lui; căci vedeau semnele pe care le făcea.

(24) Dar Iisus nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoştea pe toți.

(25) Şi n-avea trebuință să-i facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El însuşi ştia ce este în fiecare om.

1. Adevăr vă spun: "Este sărbătoarea Paştelor şi Eu voi rămâne la Ierusalim în această perioadă; mergeți acolo unde voi fi Eu şi veți vedea numeroase minuni! Dar vă veți da singuri seama că aceste minuni aduc moartea, nu trezirea spirituală!"

2. Auzind aceste cuvinte, evreii au făcut ochii mari; i-am lăsat acolo şi am ieşit din Templu, împreună cu discipolii Mei. Evreii Mă urmau pe ascuns, dar nu îndrăzneau să o facă deschis, pentru că vorbisem despre minunile Mele care omoară; ei nu se gândeau la moartea spirituală, ci la moartea fizică, la fel ca toți cei puternici de pe acest pământ, care sunt atât de buni prieteni ai vieții pământeşti.

3. Totuşi, unul dintre ei s-a apropiat de Mine, în afara Templului şi Mi-a spus: "învățătorule, Eu te-am recunoscut şi mi-ar plăcea să fiu alături de Tine; unde este hanul Tău?"

4. Dar Eu am văzut că nu trebuie să-l iau în serios şi că intenția lui de a cunoaşte numele hanului unde locuiam nu este cinstită; aşa că i-am răspuns prin aforismul binecunoscut, adresat oamenilor cu rele intenții: "Păsările au cuibul lor, vulpile au vizuina lor, dar Fiul omului nu are piatră pe care să-şi pună capul, mai ales în acest oraş. Du-te şi purifică-ți inima; întoarce-te cu o inimă dreaptă, fără intenția de a trăda, şi vom vedea dacă poți rămâne alături de Mine".

5. Omul Mi-a răspuns: "învățătorule, ne judeci greşit pe prietenii mei şi pe mine; dacă nu ai o cameră într-un han, vino la noi şi te vom găzdui, pe Tine şi pe prietenii Tăi, atât cât veți dori".

6. Văzând bine că nu era sincer, i-am spus: "Noi nu putem avea încredere în voi, pentru că voi sunteți prietenii lui Irod şi nu iubiți decât circul, mai ales dacă nu vă costă nimic. Eu nu am venit în acest oraş pentru a Mă da în spectacol în fața oamenilor lui Irod, ci pentru a vesti că împărăția lui Dumnezeu este aproape şi că va trebui să vă căiți, dacă vreți să faceți parte din ea. Iată scopul venirii Mele astăzi şi nu am nevoie de găzduirea voastră pentru aceasta, pentru că cel care locuieşte într-o casă nu poate ieşi dacă uşa a fost zăvorâtă pentru a-l face prizonier. Dar cel ce-şi găseşte o locuință în aer liber, este liber să meargă oriunde doreşte!"

7. Evreul a spus: "Cum mă poți jigni astfel? Crezi că noi nu ştim nimic despre drepturile sacre ale ospitalității? Dacă Te poftim şi Te primim ca oaspete, vei fi tot ceea ce avem mai sfânt în casă şi vai de acela care s-ar lega de Tine. Dreptul oaspetelui este respectat la noi cu sfințenie. Cum poți avea o asemenea bănuială?"

8. Eu i-am răspuns: 'Vă cunosc prea bine obiceiul; mai ştiu de asemenea că atât timp cât oaspetele este la voi, el se bucură de ospitalitatea voastră, dar în momentul când vrea să plece, zbirii şi asasinii care sunt la poartă se năpustesc asupra lui pentru a-l lega fedeleş şi a-l pune în lanțuri. Şi asta face de asemenea parte din străvechiul obicei al ospitalității?"

9. Puțin jenat, evreul a răspuns: "Cine ne poate face astfel de reproşuri?"

10. Eu i-am spus: "Cel care ştie totul. Oare nu a fost dat un om pe mâna justiției, acum câteva zile?"

11. Încă şi mai încurcat, evreul a spus: "învățătorule, cine ți-a spus asta? Şi chiar dacă s-a întâmplat, oare nu şi-a meritat răufăcătorul soarta?"

12. I-am spus: "Multe lucruri care pentru voi sunt delicte, pentru Dumnezeu şi pentru Mine nu sunt; pentru acestea, Moise nu a prescris nici o lege. Legea ați inventat-o voi, din împietrirea inimilor voastre. Principiile voastre sunt un păcat împotriva Legii lui Moise. Şi atunci, a comis oare un delict cel care a păcătuit împotriva principiilor voastre, în timp ce respecta Legea lui Moise? Oh! Adevăr vă spun, sunteți plini de viclenie şi răutate".

13. Evreul a spus: “Cum aşa? Moise ne-a dat dreptul de a promulga legi pentru cazuri speciale. Principiile noastre sunt deci la fel de valabile ca şi Legile lui Moise; iar atunci, nu este oare cel care nu le respectă un criminal la fel de mare ca şi cel care a păcătuit împotriva Legilor lui Moise?”

14. Eu: “Pentru voi da, dar nu şi pentru Mine. Moise ne-a poruncit să ne iubim părinții şi să îi respectăm; dar voi spuneți - şi chiar preoții vă sfătuiesc, să faceți sacrificii la Templu, care să vă elibereze de această lege. Dar dacă cineva vine la voi şi vă spune: 'Sunteți atei şi impostori, căci propria voastră vinovăție vă face să aboliți legea şi să-i asupriți pe cei săraci” - aşa cum a vorbit acel om împotriva voastră, - voi l-ați târât în justiție. Spune-Mi, merita într-adevăr acest om cinstit să fie pedepsit, sau mai degrabă voi sunteți criminali fată de legea lui Moise?”

15. Evreul nu mai ştia ce să spună şi a plecat să se alăture tovarăşilor săi, cărora le-a povestit tot ceea ce îi spusesem Eu. Prietenii săi au clătinat din cap şi au spus: “Ce curios, cum poate şti acest om toate aceste lucruri?” Cât despre Mine, am părăsit acele locuri şi am mers, împreună cu ai Mei, la un han micuț, în afara oraşului, unde am rămas câteva zile.

Capitolul 16

Semnificația purificării Templului. Cum să trăim şi să ne comportăm în viață.

1. Derularea completă a faptelor şi a gesturilor descrise în primele două capitole din Evanghelia canonică nu este relatată aici. Este evident că s-au petrecut şi alte evenimente de mai mică importantă şi este inutil să revenim aici asupra lor, ca să nu ne întindem prea mult. Este totuşi necesar să arătăm sensul profund al celor petrecute la Templu, acest al doilea capitol neputând fi pe deplin înțeles decât dacă auditoriul – sau cititorul - cunoaşte ambele dimensiuni descrise aici.

2. Sensul profund al nunții de la Cana a fost deja arătat. Iată în continuare sensul profund al Purificării Templului.

3. Templul reprezintă sfera naturii terestre a omului, înlăuntrul fiecărui om există un lăcaş foarte sfânt, la fel cum există şi în Templu; iată de ce, înfățişarea Templului trebuie să fie sfințită şi menținută într-o stare de puritate, pentru ca astfel să nu fie profanată Sfânta Sfintelor, lăcaşul cel mai interior al templului, ce corespunde lăcaşului cel mai interior al omului.

4. În Templu, Sfânta Sfintelor este bine ascunsă de către o perdea, pe care Marele Preot nu o ridică decât la anumite ocazii. Dar perdeaua, la fel ca şi vizitarea ocazională a Sfântului Lăcaş, nu reprezintă decât o modalitate de a împiedica profanarea Sfântului Lăcaş, căci în momentul în care cineva păcătuieşte cu trupul său, el nu-şi murdăreşte numai trupul, ci deopotrivă sufletul şi spiritul său, lăcaşul cu adevărat cel mai interior şi cel mai sacru dinlăuntrul omului. Precum în Templu, acest lăcaş foarte sfânt din inima omului este ascuns de către un văl şi numai iubirea pentru Dumnezeu - singurul Mare Preot adevărat şi marele servitor al lui Dumnezeu dinlăuntrul fiecărui om - reuşeşte să ridice cortina şi să pătrundă în acest loc sfânt. Iar dacă singurul Mare Preot care există în interiorul fiecărui om devine impur de îndată ce se ataşează de lucrurile impure ale acestei lumi, cu care ajunge să se identifice, cum ar putea Sfântul Lăcaş să nu fie profanat, când este vizitat de către un Mare Preot impur?

5. Şi dacă în om, la fel ca în Templu, totul a devenit impur, atunci omul nu mai este capabil să îl purifice, mai ales dacă mătura lui este plină de gunoaie şi de lucruri mizerabile. Eu însumi trebuie să pun mâna la treabă, să purific Templul cu forța, cu ajutorul acestor lucruri dureroase, cum sunt bolile de tot felul şi alte nenorociri aparente.

6. Starea de cumpărător şi starea de negustor reprezintă nişte pasiuni false şi impure care există în om. Vitele care sunt de vânzare simbolizează aici nivelul cel mai josnic al senzualității preponderent animalelor şi orbirea sufletului pe care această stare o generează. Dacă, la nivelul

sufletului, iubirea se prezintă întocmai precum un bou care este lipsit de organele de reproducere şi de atracția sexuală, acestui fel degradat de iubire nu-i mai rămâne nimic altceva decât pasiunea josnică şi lacomă care se aseamănă cu starea celui mai grosier dintre polipi şi, într-o asemenea situație, cunoaşterea care îi revine omului nu valorează mai mult decât "cunoaşterea" pe care o pot avea oile.

7. Cât despre cei care schimbau banii, ei reprezintă ceea ce devine omul în momentul în care egoismul îl aduce în starea de animal, pentru că animalul nu se iubeşte decât pe sine! Dacă este mort de foame, un lup devorează un alt lup. Aceşti comercianți - sau altfel spus, egoismul animal dinlăuntrul omului - trebuie să fie alungați cu forța, cu prețul tuturor durerilor posibile, pentru că tot ceea ce inspiră această dragoste de sine trebuie să fie alungat şi pedepsit.

8. Bine, dar atunci de ce să nu fie aceste lucruri complet distruse? Pentru că iubirea adevărată nu poate creşte fără libertate, la fel cum sămânța bună, sămânța de grâu, creşte mai bine şi dă o recoltă mai bogată într-un pământ în care am pus balegă de animal. Luați îngrăşământul din pământ pentru a-l purifica de orice impurități şi bobul de grâu va creşte cu mare greutate, dând o recoltă foarte slabă.

9. Bălegarul aruncat peste câmp trebuie scuturat şi răspândit pentru a fertiliza câmpul. A-l lăsa într-o grămadă n-ar face decât să asfixieze solul pe care este aşezat, rămânând astfel inutil pentru restul câmpului.

10. Iată aşadar corespondența cu această purificare a Templului, unde am împrăştiat banii comercianților fără a distruge totuşi Templul, ceea ce aş fi putut să fac foarte uşor.

11. Ce reprezintă atunci neguțătorii de porumbei, care trebuiau să-şi recâştige locul care le fusese repartizat în vechime?

12. Aceştia simbolizează virtuțile exterioare, adică toate soiurile de ceremonii şi amabilități, buna creştere, curtoazia şi amabilitatea, care îl ridică pe omul orb la un nivel superior şi permit vieții adevărate să se înrădăcineze în el.

13. Porumbelul este o pasăre zburătoare curent folosită în Orient ca mesager al scrisorilor de dragoste. La egipteni, porumbelul era hieroglifa tandreții. La Templu, de asemenea, era un simbol al conversațiilor tandre, porumbelul fiind semnul animalului sacrificat oferit de către tinerii căsătoriți Templului la naşterea primului lor copil. După ce aceste ceremonii au devenit desuete, porumbelul a rămas simbolul dragostei adevărate, profunde şi dătătoare de viață.

14. Dar atenției Potrivit ordinii fireşti, ceea ce este exterior rămâne alături de ceea ce este exterior! Scoarța este şi va rămâne întotdeauna un lucru mort în sine şi tot ceea ce face parte din scoarță trebuie să se situeze la acelaşi nivel cu ea. Scoarța este foarte utilă arborelui dacă se află la locul potrivit, dar dacă am vrea să o punem în locul măduvei, arborele s-ar usca şi ar muri.

15. Pentru a le arăta că oamenii nu trebuie să facă din virtuțile lor exterioare nişte calități ale vieții lor interioare, pentru ca omul cinstit să nu devină un automat al vorbelor goale (un fel de loc de negustorie),

i-am rugat pe aceşti neguțători să iasă din Templu şi să se adune la locul obişnuit. Aceşti neguțători de porumbei reprezintă, în sensul larg, toate lucrurile exterioare, iar într-un sens strict, stăpânii lucrurilor exterioare, adică toți cei care urmăresc să se înalțe cu ajutorul virtuților pe care le confundă cu calitățile interioare.

16. Iată aşadar sensul spiritual al acestei purificări a Templului. Potrivit corespondenței imuabile şi corecte dintre Templu şi om, este evident că numai Dumnezeu - înțelepciunea eternă - poate acționa şi vorbi astfel; niciodată, omul.

17. Dar după această purificare, de ce nu rămâne Domnul în Templu?

18. El este singurul care ştie cum trebuie alcătuit sufletul omului pentru ca el să poată deveni Casa Domnului. Pe de altă parte, după o astfel de purificare, omul nu trebuie să fie lipsit de libertatea sa, fără de care el nu ar fi altceva decât un automat.

19. Domnul nu poate să aibă încă încredere în omul astfel purificat. Doar El ştie ce trebuie făcut pentru ca omul să se restabilească ferm în interiorul său. Iată de ce purificatorul părăseşte Templul: pentru a putea să se reverse din exterior în interiorul omului, pentru că Dumnezeu nu

pretinde că ar vrea să dispună de om după bunul Lui plac, amestecându-se în problemele lui, rămânând înlăuntrul lui şi amplificându-i virtuţile. Omul trebuie să se trezească şi să devină deschis faţă de libertatea deplină, singura în măsură să îi permită să devină desăvârşit, după cum se va arăta cu mai multă claritate în capitolul următor.

Capitolul 17

Vizita lui Nicodim (Ioan III. 1)

(1) Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaş al iudeilor.

1. După purificarea Templului, am rămas deci într-un mic han situat în afara oraşului, împreună cu toţi cei care Mă urmau. Unii dintre voi se vor întreba probabil:

2. "Ce ai făcut în această perioadă, Doamne? Cu siguranţă că nu Ţi-ai pierdut timpul în aceste opt zile!"

3. Bineînţeles că nu. Oameni din toate categoriile sociale veneau la Mine zi si noapte! Săracii ziua şi bogaţii noaptea, la fel ca toţi cei distinşi, cei mari, care nu vroiau să-şi arate la lumina zilei slăbiciunile şi contradicţiile lor.

4. Împinşi de curiozitate şi de un fel de teamă că s-ar putea să fiu Mesia, ei căutau să se apropie cât mai mult de Mine şi veneau noaptea pentru a Mă vizita, vizite care se terminau de regulă foarte repede, pentru că aceşti oameni bogaţi şi distinşi erau jigniţi să constate că nu îi primeam cu aceeaşi bunăvoinţă, bunătate şi prietenie pe care le arătam oamenilor săraci.

5. Ca medic, făceam foarte multe miracole printre oamenii săraci. Alungam demonii posedaţilor, făceam să meargă paraliticii, îi îndreptam pe cei schilozi, le redăm vederea orbilor, auzul surzilor, capacitatea de a vorbi muţilor şi îi vindecam pe leproşi, întotdeauna numai prin cuvânt.

6. Cei mari ştiau foarte bine toate aceste lucruri şi veneau noaptea pentru a-Mi cere să fac miracole şi pentru ei; atunci, Eu le răspundeam: "Ziua are douăsprezece ore, iar noaptea de asemenea; ziua este făcută pentru a munci, noaptea pentru a te odihni. Cel care munceşte ziua nu se înşeală, dar cel care munceşte noaptea se înşeală uşor, pentru că nu poate să vadă unde pune piciorul".

7. Ei M-au întrebat cu ce drept şi cu ce putere făceam aceste miracole. Răspunsul Meu a fost scurt: "Prin propria Mea forţă, nu am nevoie de nimeni".

8. Ei M-au întrebat de asemenea de ce nu preferam hanurile din oraş. La fapte măreţe, locuri măreţe - spuneau ei - şi nu ultimul han pribegit, fără importanţă, din suburbiile capitalei'.

9. Eu le-am răspuns însă: "Nu-Mi place să locuiesc într-un oraş ai cărui locuitori se cred superiori şi pun la uşa lor paznici pentru a-i alunga pe săraci şi a-i lăsa să treacă doar pe cei bogaţi, un oraş unde eşti oprit de şapte ori la toate colţurile străzilor pentru a fi întrebat cine eşti, de unde eşti, ce faci, pentru că pari a fi străin şi nu eşti bine îmbrăcat. Căci Eu nu iubesc decât ceea ce este mic în faţa lumii şi dispreţuit de ea, aşa cum stă scris: "Ceea ce este mare în ochii lumii este o oroare în faţa lui Dumnezeu".

10. Atunci, aceşti oameni bogaţi au spus: "Oare nu este Templul, locuinţa lui Dumnezeu, ceva mare şi magnific?" Dar Eu le-am răspuns: "El trebuia să fie casa lui Dumnezeu, dar voi aţi profanat-o şi Dumnezeu a părăsit-o. El nu mai este acolo. Arca lui Moise este acum goală şi moartă".

11. Noctambulii Mi-au spus: "Ce lucruri aberante poţi să spui! Nu ştii tu ce i-a spus Dumnezeu lui David şi lui Solomon? Cum s-ar putea ca ceea ce i-a spus Dumnezeu lui David să fie fals? Cine eşti tu de îndrăzneşti să vorbeşti în faţa noastră în acest fel?"

12. Dar Eu le-am răspuns: "Am dreptul şi puterea să vă vorbesc astfel despre Templu, aşa cum am puterea să-i vindec pe bolnavi prin propria Mea voinţă şi prin Cuvântul Meu! V-o spun şi v-o repet: Templul vostru este o oroare în faţa lui Dumnezeu!"

13. Unii au început atunci să murmure, iar alţii au spus: "Este într-adevăr un profet şi profeţii

au vorbit întotdeauna de rău Templul! Să-l lăsăm să plece!” Şi aceşti noctambuli s-au retras.

Capitolul 18

Nicodim, primarul Ierusalimului nu înțelege noua naştere, (Ioan III, 2-5)

(2) Acesta a venit la Iisus, noaptea, şi I-a zis: “învățătorule, ştim că eşti un învățător venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu El.”
(3) Drept răspuns, Iisus i-a zis: “Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.”
(4) Nicodim I-a zis: “Cum se poate naşte un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale şi să se nască?”
(5) Iisus i-a răspuns: “Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu.

1. Un anume Nicodim, personaj de vază în Ierusalim, a venit de asemenea să Mă caute, în ultima noapte a şederii Mele în împrejurimile Ierusalimului. Acesta nu numai că era un fariseu, funcție şi demnitate echivalenta cu cea a unui cardinal romano-catolic actual, dar era de asemenea şi şeful evreilor din oraş, deci primar al Ierusalimului, instalat de către romani pentru că era unul dintre cei mai bogați oameni din Ierusalim.
2. În calitatea sa de şef al Ierusalimului, el a venit să Mă caute noaptea, spunând: “învățătorule, iartă-mă că am venit să Te văd atât de târziu noaptea şi să te deranjez din odihna Ta, dar am aflat că vei părăsi aceste locuri mâine dimineață şi nu m-am putut împiedica să vin să-Ti mărturisesc marea considerație pe care o am pentru Tine. Mulți dintre colegii mei şi cu mine ne-am dat seama foarte bine, observând faptele Tale, că eşti un veritabil profet trimis de Dumnezeu, pentru că nimeni nu poate acționa aşa cum o faci Tu dacă Dumnezeu nu este cu el. Din moment ce eşti un profet şi îți dai seama cât de răi suntem, spune-mi, când va veni împărăția lui Dumnezeu pe care ne-au anunțat-o predecesorii Tăi şi, dacă vine această împărăție, ce trebuie să facem noi pentru a ajunge în ea?”
3. I-am răspuns scurt lui Nicodim prin cuvintele redate în versetul Sfântului Ioan: “Adevăr, adevăr îți spun, nimeni nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu şi nu poate ajunge acolo dacă nu se naşte din nou”. Ceea ce înseamnă: “Dacă nu-ți vei trezi spiritul urmând calea pe care ți-o arăt Eu, nu vei putea înțelege ceea ce este ascuns în esența profundă a cuvintelor Mele divine şi vii”.
4. Versetul următor (Ioan III.4), care citează cuvintele lui Nicodim, complet debusolat, dovedeşte că acest om cinstit n-a înțeles sensul cuvintelor Mele şi faptul că nu poate fi cunoscută viața divină fără trezirea spiritului.
5.”Dar, învățătorule mult iubit, ce cuvinte străine aud urechile mele? Cum poate un om să se nască din nou? Poate un om în vârstă, cu membrele rigide, să intre a doua oară în pântecele mamei lui şi să se nască din nou? Să fim serioşi, este un lucru absolut imposibil. Ori Tu nu ştii nimic despre împărăția lui Dumnezeu care va veni, deci nu cunoşti adevărata împărăție a lui Dumnezeu, ori nu vrei să-mi spui nimic de frică să nu Te arestez şi să Te arunc în închisoare. Fii însă fără frică, niciodată n-am privat pe nimeni de libertate, în afară de hoți şi asasini. Dar Tu eşti un mare binefăcător al oamenilor săraci, ai vindecat în mod miraculos aproape toate bolile celor din Ierusalim prin forța lui Dumnezeu care este în Tine. Cum aş putea eu să Te arestez?
6. Crede-mă, dragă învățătorule, împărăția lui Dumnezeu mă interesează în modul cel mai profund! Dacă ştii ceva mai concret, spune-mi, te rog, într-un fel în care să pot înțelege şi eu. Vorbeşte-mi despre cer folosind un limbaj ceresc, dar vorbeşte-mi despre pământ folosind un limbaj al lucrurilor pământeşti, cu imagini care pot fi înțelese, căci în caz contrar, învățăturile Tale vor fi

pentru mine chiar mai de neînțeles decât hieroglifele egiptene, pe care eu nu pot nici să le înțeleg, nici să le citesc. Tot ceea ce ştiu, după calculele mele, este că împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie aproape, dar nu ştiu nici unde este, nici cum să ajung la ea, nici cum să fiu primit acolo! Aş vrea ca Tu să-mi răspunzi într-un mod clar şi mai uşor de înțeles”.

7. La această întrebare repetată. Eu am răspuns exact cu cuvintele din versetul 5, care precizează că trebuie să te naşti din apă şi din spirit, ceea ce semnifică următoarele:

8. Sufletul trebuie să fie purificat de apa umilinței şi a renunțării de sine, pentru că apa este simbolul cel mai vechi al umilinței. Ea nu se opune niciodată, fiind în serviciul tuturor; la sol, ea caută întotdeauna punctul cel mai de jos şi fuge de înălțimi. Sufletul purificat răspândeşte în jurul lui lumina spiritului adevărului, pe care un suflet impur nu poate niciodată să-l înțeleagă, acesta din urmă fiind asemenea nopții, în timp ce adevărul este precum lumina Soarelui.

9. Adevărul îl face liber pe cel care îl acceptă şi îl recunoaşte în sufletul lui purificat prin umilință. Intrarea în împărăția lui Dumnezeu este chiar această libertate a spiritului, sau această înțelegere spirituală a libertății.

10. Nu i-am dat însă aceste explicații lui Nicodim, căci el nu ar fi putut să le înțeleagă, oricum nu mai mult decât formula prescurtată a răspunsului Meu. El M-a întrebat încă o dată cum ar trebui să înțeleagă aceasta!

Capitolul 19

Iisus îi explică lui Nicodim esența omului, secretul spiritului, (Ioan M, 6-12)

(6) Ce este născut din came, este carne, şi ce este născut din Duh, este duh.

(7) Nu te mira că ți-am zis:«Trebuie să vă naşteți din nou».

(8) Vântul suflă încotro vrea, şi-i auzi vuietul dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duh.”

(9) Nicodim l-a zis: “Cum se poate face aşa ceva?”

(10) Iisus i-a răspuns: 'Tu eşti învățătorul Iul Israel şi nu pricepi aceste lucruri?

(11) Adevărat, adevărat îți spun, că noi vorbim ce ştim şi mărturisim ce am văzut; şi voi nu primiți mărturia noastră.

(12) Dacă v-am vorbit despre lucruri pământeşti şi nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cereşti?

1. Aşa cum indică versetul 6, Eu am răspuns: “Nu te mira de ceea ce-ți spun, pentru că, vezi tu, ceea ce este născut din carne este carne, adică materie moartă, învelişul cel mai exterior al vieții şi ceea ce este născut din spirit este spirit, adică viața eternă şi adevărul în sine”.

2. Dar Nicodim tot nu a înțeles. A ridicat din umeri, mai puțin surprins de ceea ce i-am spus şi mai mult mirat să constate că nu este capabil să înțeleagă aceste cuvinte, el, fariseul, înțelept peste înțelepți, el, care avea o părere atât de bună despre propria lui înțelepciune, pentru care, de altfel, a şi fost ales ca şef al evreilor.

3. Mirarea lui era cu atât mai mare cu cât a văzut în Mine un învățător neaşteptat, capabil să îi propună o adevărată şaradă intelectuală. Neştiind ce să mai creadă, M-a întrebat: “Dar cum trebuie să înțeleg aceasta? Poate fi un spirit în stare de graviditate şi poate da el naştere unui semen de-al lui?”

4. I-am răspuns: “îți repet că nu trebuie să te miri în fața cuvintelor Mele: Voi trebuie să vă naşteți din nou!”

5. Vezi tu, vântul suflă încotro vrea el; tu auzi murmurul vântului, dar nu ştii de unde vine si nici încotro merge! La fel este cu fiecare om care este născut din spirit şi care îți vorbeşte. Tu îl vezi şi îl asculți, dar, pentru că îți vorbeşte într-un mod spiritual, tu nu îl înțelegi şi nu realizezi de unde ştie el aceasta şi de ce îți vorbeşte în acest fel. Dar pentru că eşti un om înțelept şi cinstit, la momentul

potrivit îți va fi acordată grația de a putea înțelege şi percepe aceste lucruri".

6. Nicodim a dat atunci din cap gânditor şi a sfârşit prin a spune: "Aş vrea să mă înveți cum se poate petrece acest lucru! Căci tot ceea ce ştiu şi pot să înțeleg o ştiu şi o înțeleg în carnea mea (în trupul meu). Şi dacă îmi este luată carnea, nu voi mai putea înțelege mare lucru. Cum ar putea carnea mea să devină spirit şi cum va putea primi spiritul meu în el un alt spirit, născându-se din nou? Cum, cum se poate petrece aşa ceva?"

7. Eu i-am spus: Tu eşti unul dintre cei mai înțelepți doctori ai lui Israel şi nu poți să înțelegi aceste lucruri? Dacă tu nu poți să le înțelegi, deşi eşti doctor în Lege, ce să mai spunem de alții, care abia cunosc câte ceva despre existența lui Avraam, Isaac şi Iacov!

8. Adevăr, adevăr îți spun, Eu şi discipolii Mei am fost conduşi aici de către spirit, dar nu îți vorbim întru spirit, îți vorbim în mod natural, în imaginile concrete ale acestui pământ, pentru a-ți spune ceea ce ştim şi am văzut întru spirit; şi cu toate acestea, voi nu puteți să înțelegeți!

9. Şi dacă voi nu puteți nici să înțelegeți nici să percepeți un lucru explicat atât de simplu, când Eu vă vorbesc despre cele spirituale într-un mod pământesc, aş vrea să ştiu ce ar deveni credința voastră dacă Eu aş începe să vorbesc despre lucrurile cereşti într-un mod în întregime ceresc.

10. Adevăr îți spun, numai Spiritul care este spirit - în el însuşi şi prin el însuşi - ştie ce este spiritul şi viața. Carnea nu este decât un înveliş exterior care nu cunoaşte spiritul, decât cel mult în cazul în care spiritul se manifestă prin înveliş, prin această scoarță. Dar spiritul tău este prea mult dominat şi acoperit de carnea ta, care nu-l cunoaşte. Totuşi, va veni timpul când spiritul tău, aşa cum ți-am mai spus, va fi liber; vei înțelege atunci mărturia noastră şi o vei accepta".

11. Nicodim a răspuns : "învățătorule iubit, oh, înțelept între înțelepți, spune-mi într-un fel pe înțelesul meu, când, când oare va veni deci timpul la care visez?"

12. I-am spus: "Prietene, nu eşti destul de matur pentru a-ți indica momentul, ora şi ziua. Vezi tu, atâta vreme cât vinul nu este destul de fermentat, el rămâne tulbure. Dacă îl verşi într-un pahar de cristal şi ții acest pahar la soare, lumina soarelui - oricât de puternică ar fi ea - nu va reuşi să-l traverseze. La fel este şi cu omul. Înainte de a fi suficient fermentat pentru a elimina tot ceea ce este tulbure în el, lumina cerului nu-i poate pătrunde ființa. Dar îți voi spune ceva şi, dacă vei înțelege, vei şti când va veni acest timp; iată, ascultă-Mă!

Capitolul 20

Versete de neînțeles pentru Nicodim. (Ioan lll, 13-15)

(13) Nimeni nu a urcat la ceruri, afară de Cel ce S-a coborât din ceruri, adică Fiul omului care este în ceruri.

(14) Şi, după cum a înălțat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălțat şi Fiul omului,

(15) pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veşnică.

1. Vezi tu, nimeni nu urcă la ceruri dacă nu este Cel care a coborât, adică Fiul omului care sălăşluieşte pentru totdeauna în ceruri. Şi, la fel cum Moise a înălțat şarpele în deşert, tot aşa trebuie să fie înălțat şi Fiul omului pentru ca toți cei care cred în El să nu piară, ci să capete viața veşnică. Spune-mi, tot nu înțelegi?"

2. Nicodim a spus: "învățătorule iubit, cum aş putea să înțeleg? În Tine este o înțelepciune cu totul specială, aşa cum Ți-am mai spus deja; mai degrabă aş putea descifra hieroglifele decât să înțeleg înțelepciunea Ta. Trebuie să-Ți mărturisesc că dacă faptele Tale nu m-ar apropia de Tine, Te-as putea lua uşor drept un nebun sau un ciudat! Dar niciodată un om inteligent n-a vorbit aşa ca Tine. Faptele Tale dovedesc că ai fost trimis de Dumnezeu pentru a ne învăța şi că trebuie să fie în Tine plenitudinea puterii şi a înțelepciunii divine, fără de care astfel de fapte ar fi imposibile.

3. Dar una nu merge fără cealaltă. De vreme ce puterea faptelor Tale este divină, învățătorul

meu iubit, înțelepciunea învățăturii Tale pe acest pământ trebuie să fie de asemenea divină, indiferent că eu o înțeleg sau nu! Mă pierd cu totul dacă încerc să înțeleg această teză conform căreia nimeni nu poate urca la ceruri fără să fi coborât, dacă nu este Fiul omului care este în ceruri. Dragă învățătorule, de la Enoh şi Ilie, nici un om n-a avut bucuria de a urca la ceruri. Vei fi Tu, poate, al treilea? Dar la ce le-ar folosi aceasta celorlalți oameni, care nu vor putea urca la cer, din moment ce ei n-au coborât de acolo?

4. Mai mult, Tu spui că cel care s-a coborât din ceruri nu se află pe pământ decât în aparență, dar în realitate, el este în acelaşi timp şi în ceruri. Probabil că în împărăţia lui Dumnezeu nu pot ajunge decât Enoh, Ilie şi Tu, în timp ce celelalte milioane de oameni vor rămâne de-a pururi în bezna umedă a mormântului lor, de unde, prin grația lui Dumnezeu, vor fi transformați în praf şi pulbere, fiind reduşi astfel la nimic.

5. Dragul meu învățător, oare pentru o astfel de împărăție a lui Dumnezeu se pierd în mulțumiri sărmanii viermi ai pământului, numiți în mod ironic oameni? Toată lumea ştie că aşa este şi aşa a fost întotdeauna. Nu vine vara cu două sau trei rândunele! Ce au făcut în fond Enoh şi Ilie pentru a fi ridicați la cer? Nu au făcut decât ceea ce era propriu naturii lor cereşti. Ei nu aveau nici un merit şi, conform explicațiilor Tale, nu au putut să urce la ceruri decât pentru că au coborât de acolo.

6. Vezi aşadar că toate acestea nu ne dau speranțe prea mari şi că nu există nici o consolare pentru sărmana umanitate de pe acest pământ atât de greu încercat. Dar, aşa cum ți-am mai spus, nu este mai puțin adevărat faptul că învățătura Ta este înțeleaptă şi divină. Totuşi, sper să fii de acord cu mine că teza despre care tocmai am discutat este o adevărată nebunie din punct de vedere rațional!

7. Probabil că nu este decât o parabolă atunci când vorbeşti despre această ridicare a Fiului omului, care trebuie să se manifeste în deşert precum şarpele dresat de Moise. De ce trebuie şi cum ar putea să creadă toți cei care aspiră către viața veşnică în această ridicare a Fiului omului, înălțat precum şarpele lui Moise? Aceasta nu are nici un sens. Cine este acest Fiu al omului? Unde este el? Ce face? Vine el din ceruri, la fel ca Enoh şi Ilie? Se va naşte în curând? Cum pot oamenii care nu-l văd - aşa cum nu-l văd nici eu - să creadă în El?

8. Cum poate El să vină pe acest pământ dacă este şi în cer în acelaşi timp? Unde şi când va fi El crescut? Înseamnă că El va fi Regele de neînvins, atotputernic al evreilor?

9. Vezi, dragă învățătorule, toate acestea sună ciudat în gura unui om care vrea să arate prin faptele lui că este plin de atotputerea divină. Dar, aşa cum ți-am mai spus, nu vreau să mă las indus în eroare, deşi consider că Tu eşti un mare profet trimis de Dumnezeu.

10. Vezi aşadar că nu sunt dintre aceia care resping de la bun început orice învățătură pe care nu o înțeleg; aş dori totuşi ca Tu să-mi dai mai multe lămuriri şi mai în detaliu. Eu nu pot să Te înțeleg, iar întreaga Iudee, şi în special oraşul Ierusalim - unde eu sunt principala autoritate - are mare încredere în mine; dacă eu Te urmez pe Tine şi învățătura Ta, tot oraşul Te va urma, dar dacă o resping, oraşul o va respinge de asemenea. Ai deci bunătatea să mă luminezi puțin!”

11. Eu i-am spus: “Ai ținut un discurs lung şi ai vorbit ca un om care nu ştie nimic despre lucrurile cereşti, dar nu ar putea fi altfel, pentru că te afli în întunericul acestei lumi şi nu vrei să vezi lumina care a venit din ceruri pentru a lumina întunericul nopții acestei lumi. Se pare că zorii zilei se vor naşte în curând în tine, dar deocamdată, tu nu vezi ceea ce se află chiar sub nasul tău!”

Capitolul 21

Misiunea Fiului omului. Cel care nu vrea să-L recunoască pe Domnul poartă deja în el condamnarea, (Ioan III, 16-21)

(16) Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veşnică.

(17) Dumnezeu, într-adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca

lumea să fie mântuită prin El.

(18) Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a şi fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.

(19) Şi judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.

(20) Căci oricine face răul, urăşte lumina şi nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.

(21) Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute întru Dumnezeu."

1. "**Adevăr îți spun, Dumnezeu este Iubirea şi Fiul este înțelepciunea**. Dumnezeu a iubit atât de mult această lume, încât i-a dăruit pe unicul Său Fiu, adică înțelepciunea care izvorăşte în mod etern din El însuşi, pentru ca oricine crede în El să devină nepieritor şi să aibă viața veşnică. Spune-Mi, înțelegi tu aceasta?"

2. Nicodim a răspuns: "Mi se pare că ar trebui să înțeleg, dar de fapt, nu înțeleg. Cel puțin dacă aş putea să înțeleg ce înseamnă acest Fiu al omului, dar iată că acum îmi vorbeşti şi despre un Fiu unic, pe care Dumnezeu, din iubire pentru noi, L-a dăruit lumii. Fiul omului şi Fiul lui Dumnezeu sunt una şi aceeaşi persoană?"

3. Eu i-am spus: 'Tu vezi că am un cap, un corp, mâini şi picioare. Capul, corpul, mâinile şi picioarele sunt carnea; ceea ce este din carne este carne. Dar în Fiul omului, carnea este sălaşul înțelepciunii lui Dumnezeu; iată cine este Fiul unic al lui Dumnezeu. Dar nu Fiul lui Dumnezeu, ci Fiul omului va fi înălțat în deşert la fel ca şi şarpele lui Moise şi aceasta îi va şoca pe mulți! Însă celor care nu vor fi indignați şi care vor crede şi vor fi credincioşi Numelui Său, El le va da puterea de a fi numiți copiii lui Dumnezeu în împărăția Sa fără de sfârşit.

4. Nu trebuie să te aştepți la o judecată a lumii, la un război, la o maree imensă sau la un foc din ceruri care să cadă asupra păgânilor, pentru că Dumnezeu nu şi-a trimis unicul Fiu (înțelepciunea divină) pe pământ (în trupul Fiului omului) pentru a judeca lumea, ci pentru a o mântui. Cu alte cuvinte, pentru ca trupul din carne să nu mai piară, ci să renască odată cu spiritul la viața veşnică. (Carnea nu semnifică aici atât carnea trupului fizic, cât mai degrabă dorințele carnale ale sufletului). Dar pentru a ajunge acolo, credința trebuie să elibereze carnea de puternicele sale pofte materiale; credința în Fiul omului, născut din Dumnezeu cel veşnic şi venit în această lume pentru ca oricine crede în Numele Său să primească viața eternă.

5. Cel care va crede în El, fie el evreu sau păgân, nu va fi judecat şi nu va pieri. Dar cel care se va împotrivi Fiului omului şi nu va crede în El este deja judecat, pentru că judecata omului este faptul că el nu poate sau nu doreşte să-L recunoască pe Fiul omului, ridicându-se - din orgoliu - împotriva Numelui Său. Înțelegi tu aceasta? Acum ți-am explicat într-un mod cât se poate de clar".

6. Nicodim a răspuns: "Da, da, înțeleg pe jumătate sensul discursului Tău, foarte elevat din punct de vedere spiritual, dar mi se pare că vorbeşti totuşi degeaba atât timp cât acest Fiu al omului, în care sălăşluieşte plenitudinea înțelepciunii lui Dumnezeu, nu este aici, iar Tu nu vrei sau nu poți preciza când şi unde va veni.

7. Iată de ce această condamnare, care constă pur şi simplu în necredință, mi se pare absolut enigmatică! Iar dacă judecata lui Dumnezeu nu înseamnă nici război, nici ciumă, nici inundație, nici focul cerului, ci doar lipsa de credință, îți mărturisesc, dragă învățătorule, că eu tot nu Te înțeleg! Căci cel care nu înțelege unul sau două concepte ale unui discurs, nu înțelege de fapt discursul întreg! Ce vrea să însemne judecata" Ta, ce înțelegi Tu prin acest concept?"

8. Eu i-am zis: "Prietene, aş putea să-ți spun şi Eu: - Nu înțeleg cum de nu eşti capabil să înțelegi sensul cuvintelor Mele! Tu nu înțelegi conceptul de judecată, cu toate că tocmai ți I-am explicat foarte limpede.

9. Vezi tu, judecata este lumina lui Dumnezeu venită din ceruri în această lume. Dar oamenii care vin din întuneric şi sunt aşezați în lumină, preferă mai degrabă bezna lor decât lumina lui

Dumnezeu pe care o au în fața ochilor. Faptul că oamenii nu doresc lumina dovedeşte că faptele lor sunt rele.

10. Unde poți găsi credința perfectă, dacă nu acolo unde oamenii care sunt cu adevărat drepți, au un respect profund pentru Dumnezeu în această lume? Cine îşi iubeşte aproapele dacă ştie că nu are nimic de câştigat din aceasta? Unde sunt cei care îşi iubesc soțiile pentru fecunditatea lor? Lor le plac prostituatele şi păcătuiesc cu acestea complet lipsiți de pudoare, deşi cel care idolatrizează desfrânarea şi păcătuieşte astfel comite un adevărat sacrilegiu, care este cel mai mare rău dintre toate. Oare îşi dezvăluie hoțul furtul şi fură el la lumina zilei?

11. Vezi tu. toți cei care au intenția de a face rău, aleg să facă rău. Cei care iubesc răul şi care fac rău sunt duşmanii luminii, pe care o urăsc. Ei fac totul pentru a se opune luminii, pentru ca acțiunile lor rele să nu fie aduse la lumină, căci ei ştiu foarte bine că atunci ele ar fi recunoscute şi condamnate.

12. Iată ce este judecata, dar ceea ce tu înțelegi prin judecată nu este o judecată, ci condamnarea care urmează judecății.

13. Dacă eşti un îndrăgostit căruia îi place să iasă noaptea, judecata sufletului tău este că tu preferi noaptea în locul zilei, dar dacă te loveşti sau cazi într-o groapă din cauza întunericului, aceasta nu este o judecată, ci urmarea logică a judecății, a faptului că tu preferi noaptea în locul zilei.

14. Dacă eşti însă prietenul zilei şi al adevărului lui Dumnezeu, vei acționa în conformitate cu adevărul divin. Vei dori atunci ca acțiunile tale să fie aduse la lumina zilei, în fața tuturor, pentru că ştii că faptele tale – făcute la lumina adevărului - sunt drepte şi bune şi merită să fie recunoscute şi recompensate.

15. Cel care este prietenul luminii se deplasează ziua şi nu noaptea. El recunoaşte imediat lumina, pentru că el provine din lumină şi această lumină se numeşte credința inimii.

16. Cel care crede în Fiul omului, care crede că Fiul omului este lumina lui Dumnezeu, poartă deja viața în el. Dar cel care nu crede aceasta, poartă deja judecata asupra lui şi această judecată este exact lipsa lui de credință.

17. Cred că de data aceasta M-ai înțeles".

Capitolul 22

Nicodim tot nu înțelege, dar inima lui îi vorbeşte

1. Nicodim a spus: Totul este clar pentru mine, în afara unui singur lucru: este vorba despre acest extraordinar Fiu al omului, fără de care toată această conversație înțeleaptă şi toată această minunată discuție este inutilă! La ce foloseşte credința dacă acest Fiu al omului nu este aici! Nu putem să-L facem să apară din aer sau dintr-o idee abstractă! Spune-mi unde pot să-L găsesc şi poți fi sigur că voi merge în întâmpinarea Lui cu credința cea mai profundă".

2. I-am spus: "Dacă n-aş fi văzut această credință în tine, tu nu ai fi primit o asemenea învățătură! Ai venit noaptea şi nu ziua, deşi ştiai, ai văzut faptele Mele! Dar pentru că ai venit noaptea, ceea ce corespunde nopții sufletului tău, este de înțeles că nu poți pricepe încă nimic referitor la acest Fiu al omului.

3. Adevăr îți spun, dacă cineva îl caută pe Fiul omului în toiul nopții pentru că îi este ruşine să o facă la lumina zilei, în fața tuturor, de frică să nu fie criticat, nu are multe şanse să-L găsească. Tu trebuie să ştii bine, căci tu eşti unul dintre cei mai înțelepți evrei, că noaptea, oricare ar fi ea, nu ajută pe nimeni să caute şi să găsească. Dacă doreşti cu adevărat să-L găseşti, va trebui să-L cauți pe Fiul omului ziua şi nu noaptea.

4. Eu nu pot decât să-ți spun: Du-te să-l vezi pe Ioan, care botează cu apă la Enon, aproape de Ierusalim. El îți va spune dacă unicul Fiu al lui Dumnezeu este sau nu deja aici! Îl vei întâlni acolo!"

5. Nicodim a spus: 'Ah! Dragă învățătorule, asta va fi dificil; în fiecare zi am treabă până

peste cap şi nu reuşesc să-i dau de capăt. Gândeşte-Te că sunt în oraş şi în împrejurimi mai mult de opt sute de mii de locuitori, inclusiv străini, şi trebuie să mă ocup de ei, din moment ce sunt primarul lor. În plus, am problemele zilnice ale Templului, pe care nu pot niciodată să le amân. Dacă această grație nu îmi este oferită aici, la Ierusalim, va trebui, din nefericire, să renunț. Cele trei zile care mi-ar trebui pentru a merge la Ioan ar echivala pentru altcineva cu trei ani de absență!

6. Iartă-mă aşadar că nu pot să-Ți urmez sfatul, dar nu ezita să vii să locuieşti la mine de fiecare dată când vei veni la Ierusalim cu discipolii Tăi. Împreună cu toți ai Tăi, vei regăsi întotdeauna în mine un protector şi un prieten sincer. Casa mea este destul de mare pentru a putea găzdui aproape zece mii de persoane; ea este situată în piața lui David, în interiorul porții lui Solomon, numită Poarta de Aur. De fiecare dată când vei veni, totul va fi pus la dispoziția Ta, tot ce stă în puterea mea. Dacă ai nevoie vreodată de ceva, indiferent ce, cere-mi şi îți va fi pus la dispoziție.

7. Vezi Tu, în mine s-a petrecut ceva absolut inedit. Te iubesc, dragă învățătorule, mai mult decât orice pe lume şi această iubire îmi spune, într-un anumit fel, că eşti chiar Tu însuți acela pentru care mă trimiți la Ioan, la Enon! Ceea ce simt poate fi fals, dar dincolo de voința mea, Te iubesc, dintr-odată, din adâncul inimii mele şi Te recunosc ca un mare învățător al adevăratei înțelepciuni divine. Da, faptele Tale - care nu condamnă pe nimeni niciodată - m-au umplut de cea mai profundă fericire. Marea Ta înțelepciune mi-a cuprins toată inima”.

8. Eu i-am spus atunci: “Ai răbdare încă o vreme şi totul se va lumina în mintea ta! Peste puțin timp voi reveni şi voi fi oaspetele tău; atunci vei şti totul!

9. Urmează-ți inima! Într-o singură clipă, ea îți va spune mai mult decât cele cinci cărți ale lui Moise şi ale profeților la un loc, pentru că, vezi tu, nimic nu este mai adevărat în om decât iubirea. Nu conta decât pe ea şi vei porni la drum ziua. Şi încă ceva:

10. Aş vrea să Mă întorc în Iudeea pentru a anunța acolo împărăția lui Dumnezeu. Tu eşti conducătorul acestui ținut; doresc să-ți cer, nu pentru Mine, ci pentru discipolii Mei, permisul de liberă trecere pe care legea romană o cere evreilor, pentru ca discipolii Mei să nu aibă nici o problemă cu vama şi cu plata drumurilor. Copiii sunt liberi, dar trebuie să aibă acest act. Mi-ar fi uşor să Mă descurc cu oricâte legiuni, dar nu vreau să deranjez pe nimeni, iar Eu respect Legea Romei. Fii aşadar amabil şi procură-Mi un permis de liberă trecere”.

11. Nicodim a spus: “îl vei avea imediat, dragă învățătorule; îl voi redacta chiar eu şi Ți-l voi aduce peste o oră, căci locuința mea nu este departe de aici”.

12. Grăbindu-se, Nicodim a fugit acasă la el şi a revenit o jumătate de oră mai târziu cu acest permis de liberă trecere. Având în mână această atestare pe pergament, i-am dat cu dragă inimă binecuvântarea acestui minunat Nicodim. El a primit-o cu lacrimi în ochi şi M-a rugat încă o dată să binevoiesc să locuiesc la el atunci când voi reveni la Ierusalim, ceea ce i-am şi promis. Dar i-am făcut recomandarea de a veghea la purificarea Templului. El mi-a promis acest lucru şi ne-am despărțit în zori.

Capitolul 23

Iisus în Iudeea. Botezul cu apă şi foc. Învățătura iubirii, (Ioan III, 22-26)

(22) După aceea, Iisus şi ucenicii Lui au venit în ținutul Iudeii; şi stătea acolo cu ei şi boteza.

(23) Ioan boteza şi el în Enon, aproape de Salem, pentru că acolo erau multe ape; şi oamenii veneau ca să fie botezați.

(24) Căci Ioan încă nu fusese aruncat în temniță.

(25) Între ucenicii lui Ioan şi un iudeu s-a iscat o neînțelegere cu privire la botez.

(26) Au venit deci la Ioan şi i-au zis: “învățătorule, Cel ce era cu tine dincolo de Iordan şi despre care ai mărturisit tu, iată că botează şi toți oamenii se duc la El.”

1. Când s-a făcut ziuă, am pornit la drum în direcția Iudeei, această provincie alipită Ierusalimului, pe care am traversat-o în câteva zile.

2. Ce aş fi putut să fac în această provincie? Versetul din Ioan III, 22 spune că am locuit împreună cu ei şi că Eu am botezat. Ce fel de locuință aveam deci şi cu cine era împărțită aceasta? Cu discipolii Mei, în primul rând, apoi cu încă vreo câțiva discipoli noi care ni s-au alăturat la Ierusalim, urmați de toți cei care se simțeau atraşi de învățătura Mea.

3. Toți cei care primeau învățătura Mea cu o credință desăvârşită, erau botezați în mod deschis cu apă, dar ei erau de asemenea botezați în mod tainic cu spiritul iubirii Mele eterne şi al înțelepciunii Mele şi astfel, ei obțineau dreptul de a fi numiți copiii lui Dumnezeu. Iată în ce consta aşadar această "locuință" pe care o aveam împreună cu ei. Celelalte trei Evanghelii relatează învățătura pe care le-o dădeam. Nu este necesar să revenim asupra acestui subiect. Această învățătură arăta pur şi simplu toate greşelile esențiale ale evreilor şi ale fariseilor şi le recomanda iubirea față de Dumnezeu şi de aproape.

4. Eu le-am arătat toate aceste lipsuri; îi sfătuiam pe păcătoşi să se pocăiască şi îi avertizam pe toți cei care doreau să urmeze învățătura Mea să nu cadă din nou în noroiul în care se complăceau fariseii. Pentru a-i întări în învățătura Mea - foarte uşor de urmat în acea epocă din ce în ce mai materialistă - le dădeam dovezi miraculoase şi îi vindecam pe bolnavi; îi purificam pe cei posedați, alungam demonii şi primeam noi discipoli.

5. În cursul acestor deplasări în Iudeea am ajuns în micul deşert Enon, unde boteza Ioan, în împrejurimile oraşului Ierusalim, pentru că aici se găsea apă, în timp ce la Betabara, apa din râul Iordan, şi aşa foarte puțină, era în plus tulbure, murdară şi plină de viermi urât mirositori, Ioan îşi schimbase deci locul şi propovăduia pocăința la Enon, botezându-i pe cei care acceptau învățătura lui şi care se pocăiau.

6. Erau numeroşi aceia care primeau învățătura Mea fără să fi fost încă botezați de către Ioan. Ei M-au întrebat dacă era necesar să fie botezați înainte de Ioan. Eu le-am spus: "Ceea ce contează este doar practica efectivă a învățăturii Mele! Dar această purificare va face bine tuturor celor care vor dori să fie purificați de către el, atât timp cât el va putea să o mai facă în libertate". Aceste cuvinte i-au incitat pe mulți să meargă să fie botezați de către Ioan.

7. A avut loc atunci o discuție pentru a afla care dintre cele două botezuri era de preferat, căci discipolii lui Ioan nu înțelegeau de ce botezam şi Eu cu apă, din moment ce li se spusese că Eu nu botezam cu apă, ci cu Duhul Sfânt. Mulți evrei care deveniseră discipolii Mei pretindeau că doar botezul Meu era singurul adevărat, pentru că Eu botezam deopotrivă cu apă curată şi cu spirit - spuneau ei - iar cel botezat primea în mod evident grația de a fi numit copilul lui Dumnezeu.

8. În legătură cu aceasta, discipolii lui Ioan şi evreii s-au dus să-l găsească pe Ioan şi i-au spus: "Ascultă, învățătorule, omul care era cu tine pe celălalt mal al Iordanului şi despre care ai spus că ar boteza cu Duhul Sfânt, botează acum în împrejurimi, cu apă. Ce să credem? Acest om care botează astfel este chiar acela despre care ai depus mărturie?"

9. Ioan le-a spus: "Mergeți să-L găsiți şi întrebați-L: Tu eşti Acela care trebuia să vină sau trebuie să aşteptăm un altul?' Rețineți ceea ce vă va spune şi veniți să-mi relatați; atunci vă voi da sfatul meu!"

10. Astfel, mai mulți dintre discipolii lui Ioan au venit să-Mi pună întrebarea pe care Ioan i-a sfătuit să Mi-o pună. Eu le-am dat celebrul răspuns: "Spuneți-i lui Ioan ce ați văzut, anume că orbii văd, paraliticii umblă, surzii aud şi Evanghelia împărăției Cerurilor este predicată oamenilor săraci şi tuturor celor care nu se întorc împotriva Mea!" Atunci, ei s-au întors să-i povestească lui Ioan ceea ce au văzut şi auzit.

Capitolul 24

Mărturia lui Ioan Botezătorul. Carnea (Materia) trebuie să scadă pentru ca spiritul să

poată creşte. Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. (Ioan III. 27-36)

(27) Drept răspuns, Ioan i-a zis: "Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer.
(28) Voi înşivă îmi sunteți martori că am zis: «Nu sunt eu Mesia, ci sunt trimis înaintea Lui».
(29) Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă şi-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: şi această bucurie, care este a mea, este deplină.
(30) Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micşorez.
(31) Cel ce vine din ceruri, este mai presus de toți; cel ce este de pe pământ, este pământesc şi vorbeşte ca de pe pământ. Cel ce vine din ceruri este mai presus de toți.
(32) El mărturiseşte ce a văzut şi a auzit şi totuşi nimeni nu primeşte mărturia Lui.
(33) Cine primeşte mărturia Lui. adevereşte prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.
(34) Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-i dă Duhul cu măsură.
(35) Tatăl iubeşte pe Fiul şi a dat toate lucrurile în mâna Lui.
(36) Cine crede în Fiul, are viața veşnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu va rămâne peste el."

1. Ioan s-a recules şi le-a spus discipolilor săi: "Ascultați-mă! Iată cum stau lucrurile, după cum mi se pare mie! Nimeni nu poate să-şi atribuie caracteristicile spiritului fără să-i fi fost date din ceruri. Omul excepțional pe care L-am botezat pe celălalt mal al Iordanului şi asupra căruia am văzut coborând spiritul lui Dumnezeu, cu blândețea unei porumbițe când ea se aşează în cuibul ei, sub forma unui mic nor de lumină, şi despre care am depus mărturie, nu putea, ca simplu om, să aibă ceea ce are! El este mai mult decât un simplu om; se pare chiar că El are puterea de a lua orice doreşte din ceruri pentru a păstra şi a da oricui doreşte El. Eu cred că tot ce avem noi vine prin Grația Lui şi este imposibil să-i spunem ce trebuie să facă. El dă şi noi primim. El are vânturătoarea în mâna Sa, cu care vântură aşa cum doreşte. El adună grânele în hambarul Lui, dar în acelaşi timp arde pleava în focul Său etern şi face ce vrea cu cenuşa.

2. Voi ați fost martori la ceea ce le-am spus preoților şi leviților care au venit din Ierusalim: 'Eu nu sunt Hristos ci am fost trimis înaintea Lui". Cum aş putea să comentez ce face El, care are vânturătoarea în propria Sa mână şi care face ceea ce vrea. Noi nu avem dreptul să-i dăm ordine, căci tot câmpul îi aparține Lui. Grânele sunt ale Lui (copiii lui Dumnezeu), la fel şi pleava (copiii lumii sau ai diavolului), hambarul este al Lui (cerul), toate îi aparțin Lui. Focul infernului, care nu se stinge niciodată, îi aparține de asemenea.

3. Cel care are mireasă (înțelepciunea cerului) este un mire drept. Dar prietenul mirelui, care stă şi-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui şi această bucurie a mea este deplină. Când Domnul va veni, acesta va fi sfârşitul mesagerului, pentru că mesagerul nu poate să anunțe decât sosirea Domnului. Când Domnul este aici, nu mai este nevoie de mesager.

4. De aceea, eu trebuie să mă micşorez (să mă retrag), pentru ca Domnul să crească în mijlocul
oamenilor acestui pământ. Voi ați fost până acum discipolii mei; de când v-am fost trimis ca mesager, care dintre voi poate spune că m-a auzit slăvindu-mă în vreun fel? întotdeauna am adus slavă Celui căruia îi aparține această slavă, spunând că eu nu sunt demn să-i desfac nici măcar cureaua de la sandale. Nu m-am pus niciodată înainte şi am depus la picioarele Lui toată gloria pe care oamenii, în orbirea lor, vroiau să mi-o aducă mie. De aceea, vă mai spun încă o dată: sarcina mea a luat sfârşit. Domnul vine El însuşi, deci predecesorul Lui nu mai este necesar. Mesagerul (carnea) trebuie să se micşoreze pentru ca Domnul (spiritul) să crească deasupra întregii cărni. Între mesager şi Cel care trimite mesagerul acolo unde vrea El, diferența este foarte mare.

5. Cel care are puterea de a stabili legile este sus; cel care trebuie să asculte este jos. Nu poate să fie nimeni sus care n-a venit de Sus, dar Cel care vine într-adevăr de acolo este mai presus de toți.

Cine vine de pe pământ nu poate să fie de Sus, el nu este decât de pe pământ şi nu poate vorbi decât despre pământ. Cel care vine din ceruri este mai presus de toți, pentru că El este Domnul şi poate face ceea ce vrea El, să boteze cu apă, cu foc şi cu spirit, pentru că totul este al Lui.

6. Eu cred că El nu botează cu apă, ci cu foc şi cu spirit. La început, discipolii lui vor boteza cu apă, la fel ca şi mine, pe toți cei care nu vor fi încă botezați cu apă de către mine. Dar botezul apei nu serveşte la nimic dacă nu este însoțit de botezul spiritului lui Dumnezeu.

7. Apa nu este decât apă care spală pielea de praful pământului, însă spiritul lui Dumnezeu este acela cu care doar Domnul Dumnezeu poate să boteze, pentru că spiritul este energia Sa supremă, născută din Dumnezeu, şi aceasta confirmă ceea ce el (spiritul) vede şi înțelege dintotdeauna.

8. Dar din păcate, nimeni nu a ținut cont de această sfântă mărturie, pentru că ceea ce este noroi, este noroi şi nu iubeşte spiritul. De asemenea, noroiul trebuie să treacă mai întâi prin foc pentru a deveni ulterior spirit, pentru că adevăratul foc devorează totul, până la Spirit - care este el însuşi un foc puternic. Iată de ce, botezul Domnului va bulversa multă lume şi numeroşi vor fi cei cărora le va fi frică să-l accepte.

9. Dar cei care vor primi acest botez, adică această sfântă mărturie, vor confirma în fața lumii că Cel care i-a botezat cu spiritul este adevăratul Dumnezeu şi că doar El poate să ofere viața veşnică. Vă întrebați de ce trebuie confirmată această mărturie a lui Dumnezeu chiar de către Dumnezeu? V-am spus deja, noroiul este noroi şi rămâne noroi. Spiritul este spirit şi rămâne spirit. Dacă omul care este făcut din noroi acceptă spiritul în noroiul său, spiritul va rămâne în el, dar numai dacă el nu îl trădează în inima sa.

10. Există oare vreo măsură cu care să fie împărțit spiritul? Dacă ar fi aşa, toată lumea ar şti ce cantitate de spirit a primit! Dar cum această măsură nu există, trebuie ca omul pământean, făcut din noroi, să-şi deschidă în sufletul său o măsură pentru spirit; şi, în funcție de pacea care se va stabili astfel în mod plenar în inima lui, omul făcut din noroi va şti într-adevăr cât de copleşit de spirit a fost.

11. La ce v-ar folosi să luați apă din mare cu un vas găurit? Cum ați putea recunoaşte atunci ce cantitate de apă ați luat din marea infinită? Voi nu puteți şti ce cantitate de apă ați luat decât dacă vasul este bun. Nivelul apei din mare este mereu acelaşi, indiferent dacă luați mai mult sau mai puțină apă din ea. Marea este mare şi oricine poate lua apă din ea, mai mult sau mai puțin. Dar nu vom cunoaşte măsura decât după ce am luat apă din mare.

12. La fel este şi în cazul Celui care este trimisul lui Dumnezeu, care îl mărturiseşte pe Dumnezeu şi care rosteşte **Cuvântul lui Dumnezeu.** El este chiar El marea fără margini (adică fără măsură - deci spiritul lui Dumnezeu). Dacă el oferă spiritul său, el nu îl dă după măsura infinită, care nu poate fi decât în Dumnezeu, ci după măsura omului. $i dacă omul vrea să păstreze spiritul, atunci nu trebuie ca măsura lui să fie stricată, nici nu trebuie să lase apa să se verse, ci trebuie să o păstreze într-un vas bine închis.

13. Chiar dacă apare în exterior ca Fiu al omului, Acela pe care L-ați întrebat dacă este Hristos, a primit, din toată eternitatea, spiritul lui Dumnezeu, nu după măsura omului, ci după măsura infinită a lui Dumnezeu însuşi; pentru că El însuşi este marea infinită a spiritului lui Dumnezeu în Sine. Iubirea Sa este Tatăl Său din toată eternitatea şi această iubire nu este exterioară Fiului omului, ci ea sălăşluieşte chiar în El, căci El este focul, flacăra, lumina şi eternitatea întru Tatăl şi prin Tatăl.

14. Acest Tată drag L-a iubit atât de mult pe unicul său fiu, încât a pus toată puterea Sa în mâinile Lui, astfel încât, tot ceea ce noi avem - într-o măsură dreaptă – am luat din plenitudinea Sa infinită. El este o ființă din carne printre noi - aşa cum mărturiseşte El însuşi **- iar cuvântul Său este Dumnezeu; este spirit şi carne, adică ceea ce noi numim Fiul.** Dar în Sine, Fiul este de asemenea, pentru totdeauna, viața oricărei vieți.

15. Cel care îl acceptă pe Fiu şi care crede în El are viața veşnică, pentru că, dacă Dumnezeu însuşi este propria Sa viață veşnică şi perfectă, în fiecare cuvânt al Său, El există de asemenea în fiecare om care primeşte şi păstrează în el cuvântul Său dătător de viață. Dimpotrivă, cel care nu acceptă cuvântul lui Dumnezeu din gura Fiului şi nu crede în Fiu, nu poate primi viața, nu poate nici să o vadă, nici să o simtă în el; iar mânia lui Dumnezeu - care este judecata lucrurilor lipsite de viață,

adică legea eternă imuabilă a necesităţii -, va rămâne asupra lui atât timp cât el nu va crede în Fiu.

16. Eu, Ioan, v-am spus toate acestea şi v-am dat o mărturie perfect adevărată. V-am purificat de murdăria pământului cu propriile mele mâini. Duceţi-vă acum şi primiţi Cuvântul Său, pentru a primi botezul spiritului Său, fără de care efortul meu ar fi în zadar. Eu însumi aş dori să merg acolo. Dar El nu vrea şi îi revelează spiritului meu că eu trebuie să rămân aici, pentru că am primit deja în spirit ceea ce vouă vă lipseşte încă”.

17. Iată ultima şi cea mai importantă mărturie a lui Ioan, pe care nu mai este necesar să o explicăm, căci ea se luminează prin ea însăşi.

18. Motivul pentru care toate acestea nu sunt explicate în Evanghelii este mereu acelaşi, în acele timpuri exista obiceiul de a nu scrie decât punctual, aspectele principale, restul putând fi dedus fără nici o dificultate de un spirit trezit. Pe de altă parte, Cuvântul viu nu trebuia să fie murdărit şi profanat; fiecare verset este prin el însuşi o sământă ce conţine în germene viaţa eternă şi plenitudinea infinită a înţelepciunii.

Capitolul 25

Mânia Templului. Rânduielile samaritenilor. Sihar. (Ioan IV, 1-6)

(1) Domnul a aflat că fariseii au auzit că El face şi botează mai mulţi ucenici decât Ioan.

(2) Însă Iisus nu boteza El însuşi, ci ucenicii Lui.

(3) Atunci a părăsit Iudeea şi S-a întors în Galileea.

(4) Fiindcă trebuia să treacă prin Samaria,

(5) a ajuns lângă o cetate din ţinutul Samariei, numită Sihar, aproape de ogorul pe care-l dăduse Iacov fiului său Iosif.

(6) Acolo se afla fântâna lui Iacov. Iisus, ostenit de călătorie, şedea lângă fântână. Era cam pe la ceasul al şaselea.

1. Discipolii care au auzit cuvintele lui Ioan Mi s-au alăturat imediat, astfel încât numărul discipolilor Mei creştea din zi în zi, uneori chiar de la o oră la alta. Cel care începea să creadă în Mine în momentul în care era botezat de unul din primii Mei discipoli, căruia îi conferisem această capacitate, era umplut de forţa spiritului şi animat de un curaj care îndepărta orice frică de moarte.

2. Apoi, cei care aflau toate aceste lucruri le răspândeau pretutindeni, în ciuda faptului că le spusesem să nu facă aceasta, astfel încât toate faptele şi gesturile Mele erau povestite în toată Iudeea, dar adeseori erau exagerate şi umflate. Nu este de mirare că aceşti evrei lacomi de minuni erau din zi în zi tot mai numeroşi în jurul Meu şi mulţi dintre ei rămâneau cu Mine.

3. Dar toate acestea au ajuns în mod inevitabil la urechile fariseilor, mult exagerate şi deformate; astfel, unii romani au început chiar să le spună alor Mei că Eu eram probabil Zeus însuşi, sau cel puţin Fiul Său.

4. La rândul lor, romanii făceau şi ei anchete în ceea ce Mă privea; dar atunci când Mă întâlneau, nu găseau mărturiile pentru care fuseseră trimişi, căci refuzam în asemenea momente să fac miracole şi să dau astfel noi dovezi unui popor deja foarte înclinat către credulitate, pentru a nu îl condamna şi mai mult.

5. Din aceste exagerări au rezultat ulterior un mare număr de Evanghelii false, care au desfigurat adevărata Evanghelie.

6. Fariseii şi conducătorii Templului, geloşi şi vicleni, au luat decizia de a ne prinde, pe Mine şi pe Ioan, pentru a ne trimite pe cealaltă lume în modul cel mai “nevinovat” cu putinţă, sau în orice caz, să ne închidă pe viaţă, într-un loc ascuns cu grijă sub pământ, lucru pe care l-au reuşit în cele din urmă cu Ioan Botezătorul, care a fost aruncat în închisoarea lui Irod.

7. Este inutil să mai spunem că nici una dintre aceste “nobile” intenţii nu Mi-a scăpat! Pentru a evita însă scandalul şi scenele neplăcute, nu Mi-a mai rămas decât să părăsesc Iudeea ultra-montană

şi sinistră şi să Mă întorc în Galileea, care era mai liberală!

8. Nu era însă indicat să mă duc în Galileea pe drumul cel mai scurt; trebuia mai degrabă să trec prin Samaria, care fusese eliberată de multă vreme de toţi preoţii Templului, graţie romanilor, pentru care această sarcină a fost uşoară, tactica lor fiind de a diviza pentru a stăpâni.

9. În ochii preoţilor de la Ierusalim, samaritenii treceau drept poporul cel mai lipsit de ruşine şi cel mai necredincios de pe pământ, în timp ce pentru samariteni, nu exista o injurie mai rea decât să fie consideraţi drept preoţi ai Templului. Astfel, când un samaritean mânios îi spunea cuiva că este un fariseu, era dat în judecată şi condamnat pentru insultă la o amendă foarte mare şi la un an de închisoare! Se înţelege de la sine că nici un preot şi nici un fariseu nu risca să meargă în Samaria. Ştiind acestea, ne-am gândit că în Samaria vom fi la adăpost de persecuţia evreilor de la Templu.

10. Drumul trecea prin Sihar, oraş apropiat de vechiul loc de baştină al lui Iacov, pe care l-a primit moştenire de la Raşela şi i l-a oferit fiului său Iosif, aflat încă în leagăn, cu toţi locuitorii săi, în marea lor majoritate păstori. Oraşul Sihar nu era capitala acestui ţinut, dar populaţia sa era numeroasă şi foarte bogată, incluzând şi mulţi romani bogaţi, căci oraşul era situat într-o regiune foarte frumoasă, cu un climat tonifiant.

11. Am părăsit Iudeea către ora patru dimineaţa (după modul actual de a socoti timpul) şi, mergând fără nici o oprire, am ajuns pe la amiază, cam după vreo şase ore, la vechea fântână a lui Iacov, la marginea oraşului Sihar. Aflată la patruzeci de paşi de un cătun, această fântână construită din minunate pietre cioplite în maniera antică era alimentată de un izvor cu o apă excelentă şi se afla la umbra câtorva arbori.

12. Fiind în toiul verii şi în miezul zilei, cu trupurile obosite de lunga călătorie, am căutat împreună cu toţi cei care M-au urmat din Iudeea şi apoi din Galileea, un adăpost la umbră pentru a ne odihni, fiind foarte obosiţi.

13. Chiar şi primii mei discipoli: Petru, Ioan Evanghelistul, Andrei, Toma, Filip şi Natanael au căzut ca morţi pe iarba grasă de la poalele arborilor; doar Eu, deşi eram de asemenea foarte obosit, M-am aşezat pe marginea fântânii, ştiind dinainte că aici urma să apară o ocazie favorabilă, în urma căreia samaritenii – oameni încăpăţânaţi dar fără prejudecăţi - vor veni să poarte o discuţie salutară pentru ei. Îmi era de asemenea foarte sete şi aşteptam ca unul din discipoli să se înapoieze din cătun cu un vas, pentru a putea lua apă din puţ; acesta întârzia însă să apară!

Capitolul 26

Domnul şi samariteanca la Fântâna lui Iacov (Ioan IV, 7-I6)

(7) A venit o femeie din Samaria să scoată apă. "Dă-Mi să beau", i-a zis l i sus.

(8) Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate să cumpere de-ale mâncării.

(9) Femeia samariteanca I-a zis: "Cum, Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteanca?" - iudeii într-adevăr n-au legătură cu samaritenii.

(10) Drept răspuns, Iisus i-a zis: "Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel ce-ţi zice: «Dă-Mi să beau!» tu singură ai fi cerut să bei şi El ţi-ar fi dat apă vie."

(11) "Doamne", I-a zis femeia, "n-ai cu ce să scoţi' apă şi fântâna este adâncă; de unde ai putea să ai dar această apă vie?

(12) Eşti tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta şi a băut din ea el însuşi şi feciorii lui şi vitele lui?"

(13) Iisus i-a răspuns: "Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăşi sete.

(14) Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba, încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa veşnică."

(15) "Doamne", I-a zis femeia, "dă-mi această apă. Ca să nu-mi mai fie sete şi să nu mai vin până aici să scot."

(16) "Du-te", i-a zis Iisus, "de cheamă pe bărbatul tău şi vino aici."

1. Pe când aşteptam, în zadar, un vas pentru a lua apă în el, o samariteancă a sosit din Sihar cu un ulcior pentru a lua apă ca să se răcorească, pe acea căldură a zilei, la fântâna lui Iacov, a cărei apă era foarte proaspătă. Când ea a scos ulciorul din puţ, fără să se fi uitat la Mine, i-am spus: "Femeie, Mi-e foarte sete, dă-Mi să beau apă din ulciorul tău!"

2. Femeia a făcut ochii mari când a văzut că eram evreu şi a spus: "Şi tu faci parte dintre cei pe care i-am întâlnit în oraş şi care întrebau de unde puteau să cumpere ceva de mâncare? Evrei mândrii Şi tu eşti evreu, desigur! Hainele tale te trădează, iar eu sunt o samariteancă! Cum poţi să-mi ceri apă să bei? O sărmană samariteanca este totuşi suficient de bună pentru a-ţi da să bei, nu? Evreu orgolios! Altfel, n-aveţi nici urechi, nici ochi pentru noi. Ah! Dacă aş putea să înec toată Iudeea cu apa acestui ulcior şi pe tine de asemenea! Mi-ar plăcea mai bine să te văd murind de sete decât să-ţi dau un singur strop de apă din acest ulcior!"

3. Eu i-am răspuns: Trebuie să fii oarbă ca să vorbeşti aşa, dar dacă ochii cunoaşterii ar fi deschişi în tine, dacă ai recunoaşte darurile lui Dumnezeu şi pe Cel care îţi vorbeşte şi care îţi spune: 'Femeie, dă-mi să beau', ai cădea în faţa Lui şi L-ai implora să-ţi dea să bei o apă adevărată şi El te-ar stropi cu apă vie. Adevăr îţi spun, aşa cum stă scris în Isaiia, 44;3 şi Joel 3; l: 'izvoarele de apă vie vor ţâşni din cel care crede în Cuvântul Meu'".

4. Atunci, femeia a spus: "Pari să fi un bun cunoscător al Scripturilor, dar când îmi ceri să bei apă din ulciorul meu şi când se vede clar că nu ai nici un vas pentru a lua tu însuţi şi nu poţi să ajungi la apă cu mâna, puţul fiind prea adânc, mi-ar plăcea să ştiu cum vei face pentru a lua această apă şi a mi-o da! Sau nu cumva vrei să spui, într-un fel ascuns, că ţi-ar plăcea să mă vând ţie? Eu sunt încă tânără şi destul de frumuşică - este adevărat - nu am încă treizeci de ani, dar o astfel de cerere din partea unui evreu faţă de o samariteanca este mai mult decât de dispreţuit şi ar fi cât se poate de bizară, căci voi preferaţi mai degrabă animalele decât pe samariteni. Nu poţi spune că nu este adevărat!

5. Cine eşti şi ce reprezinţi tu de îndrăzneşti să-mi vorbeşti în acest fel? Vei fi fiind tu mai mult decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta şi a băut din ea el însuşi şi feciorii lui şi vitele lui? Cam faci pe grozavul! Eu nu sunt decât o femeie săracă; dacă aş fi fost bogată, nu aş fi venit chiar eu să iau apă pe această căldură! Tu, care eşti evreu, vrei deci să mă faci încă şi mai nefericită? Uită-te la hainele mele atât de sărace, care abia îmi acoperă ruşinea, vezi bine că sunt foarte săracă; cum de îndrăzneşti să-ţi imaginezi că o femeie mizerabilă ca mine şi-ar putea propune să se vândă pentru plăcerea unui evreu ca tine? Ptiu! - dacă aceasta doreai! Totuşi, nu mi se pare că aceasta era intenţia ta; n-am vorbit serios! Dar, pentru că tot ai început discuţia, explică-mi ce înţelegi tu prin apa ta vie!"

6. Eu i-am răspuns: Ţi-am spus că eşti oarbă în cunoaşterea ta (adică ignorantă) şi este clar că nici nu poţi şi nici nu vrei să înţelegi. Iată, Eu ţi-am mai spus şi că: 'Izvoarele de apă vie vor ţâşni din cel care crede în Cuvântul Meu!' Eu sunt pe acest pământ de treizeci de ani şi niciodată nu m-am atins de o femeie! De ce te-aş dori, dintr-o dată, pe tine? Oh! Nebună smintită, dacă aş face acest lucru cu tine, ţi-ar fi din nou sete şi ar trebui să bei din nou pentru a-ţi potoli setea, dar dacă Eu îţi ofer o apă vie, este limpede că îţi voi potoli setea pentru totdeauna pentru că, vezi tu, Cuvântul Meu, învăţătura Mea - sunt ca şi apa!

7. Celui care bea apă curată din această fântână sau din oricare alt izvor, i se va face iarăşi sete foarte repede, dar cel care bea (care păstrează cu credinţă în inima lui) apa spirituală a învăţăturii Mele, pe care doar Eu pot să o dau, nu-i va mai fi niciodată sete, pentru că apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa veşnică.»

8. Iată, tu Mă iei drept un evreu mândru şi pretenţios, în timp ce Eu sunt un suflet foarte blând şi umil. Apa Mea vie este tocmai această umilinţă. Cel care nu va fi umil, aşa cum sunt Eu, nu va avea parte de împărăţia lui Dumnezeu, care a coborât acum pe pământ.

9. Apa vie care îţi este oferită este în acelaşi timp singura şi adevărata cunoaştere a lui

Dumnezeu şi a vieţii eterne prin Dumnezeu. Ea ţâşneşte din Dumnezeu, viaţa tuturor vieţilor şi, ca viaţă veşnică, ea curge în om. Această viaţă rămâne veşnic în om - invulnerabilă - şi din om ea reţâşneşte în Dumnezeu, unde acţionează liber, plenar şi asemenea vieţii înseşi a lui Dumnezeu. Iată apa pe care ţi-o ofer; cum poţi tu să Mă înţelegi atât de greşit?"

10. Femeia a spus: "Dă-mi atunci această apă, ca să nu-mi mai fie niciodată sete şi să nu mai trebuiască să fac niciodată acest drum penibil pentru a veni să iau apă din această fântână. Pentru că eu locuiesc în cealaltă parte a oraşului şi am deci un drum lung de făcut".

11. Eu i-am răspuns: "Oh! Femeie, eşti într-adevăr proastă, nu este posibil să vorbesc cu tine, căci tu nu ai nici o idee despre lucrurile spirituale, întoarce-te în oraş, cheamă-ţi bărbatul şi vino înapoi împreună cu el. Vreau să-i vorbesc; el Mă va înţelege fără îndoială mai bine ca tine; sau poate că şi soţul tău vrea, la fel ca tine, să-şi potolească setea firească a corpului său cu apa umilinţei?"

Capitolul 27

Samariteanca îl recunoaşte pe Domnul (Ioan IV, 17-24)

(17) Femeia I-a răspuns: "N-am bărbat, "Iisus i-a zis: "Bine ai zis că n-ai bărbat.

(18) Pentru că cinci bărbaţi ai avut; şi acela pe care-l ai acum nu-ţi este bărbat. Aici ai spus adevărul."

(19) "Doamne", I-a zis femeia, "văd că eşti prooroc.

(20) Părinţii noştri s-au închinat pe muntele acesta; şi voi ziceţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii."

(21) "Femeie", i-a zis Iisus, "crede-Mă că va veni ceasul când nu vă veţi închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim.

(22) Voi vă închinaţi la ce nu cunoaşteţi; noi ne închinăm la ce cunoaştem, căci Mântuirea vine de la iudei.

(23) Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl.

(24) Dumnezeu este Duh; şi cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh şi în adevăr."

1. Femeia a răspuns rapid: "Nu am nici un bărbat". La care Eu i-am spus, zâmbind: "Bine ai zis că n-ai bărbat, iată că ai spus adevărul!

2. Pentru că, vezi tu, draga mea, ai avut deja cinci bărbaţi şi, cum natura ta nu se potrivea cu a lor, ei s-au îmbolnăvit foarte repede şi au murit! Nici unul dintre ei nu a rezistat mai mult de un an. Există un germene rău în corpul tău: cel care se apropie de tine este repede omorât de germenele tău. Dar bărbatul pe care îl ai acum nu este soţul tău, ci amantul tău, pentru pierzania ta şi a lui! Da, da, ceea ce ai spus este corect, de fapt!"

3. Femeia, deşi surprinsă, a răspuns fără să pară descumpănită: "Doamne, văd că eşti un profet şi, pentru că ştii atât de multe lucruri, poate că ştii şi ce ar putea să mă ajute?

4. Ştiu foarte bine că doar Dumnezeu mă poate ajuta în această problemă, dar unde şi cum să mă rog? Părinţii noştri spun: pe Muntele Garizim, unde străbunii noştri s-au închinat la Dumnezeu. Dar voi spuneţi că Ierusalimul este adevăratul oraş unde trebuie să te închini la Dumnezeu! Dacă tu eşti un adevărat profet, aşa cum pari a fi, spune-mi unde trebuie să mă rog lui Dumnezeu? Pentru că, uite, sunt încă tânără, şi bărbaţii mă găsesc frumoasă. Ar fi îngrozitor ca acest germene să roadă carnea mea vie. Oh! Sunt foarte nenorocită!"

5. Eu i-am răspuns: "Femeie, cunosc suferinţa ta, îţi ştiu nevoile şi răul care îţi roade trupul, dar cunosc de asemenea şi inima ta - care nu este chiar foarte bună, dar nu este nici foarte rea şi de aceea îţi vorbesc. Când inima este cât de cât bună, ajutorul mai este încă posibil. Dar greşeşti atunci

când te îndoieşti de locul unde trebuie să te închini la Dumnezeu într-un mod eficient.

6. Adevăr îți spun, va veni ceasul - şi el chiar a venit - când nu vă veți mai închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim”.

7. Speriată, femeia a spus: “Nefericire mie, nefericire întregului popor, dar ce se va petrece? înseamnă că şi noi am păcătuit foarte mult, la fel ca evreii? Dar de ce Dumnezeu nu ne-a trimis un profet pentru a ne trezi? Tu ai venit la noi, este adevărat, ca un adevărat profet, dar la ce bun, dacă tu îmi spui că nu ne vom mai putea ruga la Dumnezeu nici pe munte şi nici la Ierusalim? Asta ar putea însemna - cum mi se pare că citesc pe fața ta, devenită dintr-o dată atât de gravă - că Dumnezeu a lăsat poporul Său pentru a-Şi stabili sălaşul la un alt popor? Unde ar fi atunci acest ținut? Spune-mi, ca să pot – cu adevărat pocăită - să mă duc să-L implor pe Dumnezeu să mă ajute în suferința mea şi să nu părăsească poporul meu”.

8. Eu i-am răspuns: “Ascultă şi înțelege bine ceea ce îți voi spune! De ce ți-e frică, de ce te temi? Tu crezi că Dumnezeu nu-Şi ține promisiunile, aşa cum fac oamenii între ei?

9. Voi puteți merge mult şi bine să vă rugați pe munții voştri, dar nu ştiți cui vă rugați şi nici de ce! Acelaşi lucru este valabil şi la Ierusalim! Toți fug la Templu pentru a se ruga văicărindu-se, fără să ştie pentru cine şi pentru ce!

10. Totuşi, aşa cum a anunțat Dumnezeu prin profeții Săi, mântuirea nu va veni dintre voi, ci dintre evrei; uită-te la al doilea verset din capitolul II din Isaiia şi vei găsi ceea ce cauți!”

11. Femeia a spus: “Ştiu foarte bine că este scris în Scripturi că Legea vine din Sion, unde este păstrată în Arcă. Dar atunci de ce spui: nici pe munte, nici la Ierusalim?”

12. Eu i-am răspuns: Tot nu m-ai înțeles. Dumnezeu, Tatăl Eternității, nu locuieşte pe nici un munte şi nici în templu. Iată de ce ți-am spus: va veni ceasul, şi acum a şi venit, aici, sub ochii tăi, când închinătorii adevărați (priveşte-i pe cei aşezați aici, sub arbori, unde se odihnesc şi pe cei pe care i-ai întâlnit în drumul tău) se vor închina Tatălui în duh (spirit) şi în adevăr, fiindcă astfel de închinători doreşte Tatăl.

13. Vezi tu, Dumnezeu este spirit (Duh) şi cine se închină Lui, trebuie să I se închine în spirit (duh) şi în adevăr!

14. Pentru aceasta, nu este nevoie de nici un munte şi de nici un templu, ci doar de o inimă plină de iubire şi de umilință. Dacă inima este aşa cum trebuie să fie, o cupă a Iubirii de Dumnezeu, o cupă a blândeții şi a umilinței, atunci o astfel de inimă este plină de adevăr; iar acolo unde este adevărul, acolo este şi libertatea şi lumina, pentru că lumina este adevărul care eliberează inima. Dacă inima este liberă, omul este liber.

15. Cel care îl iubeşte pe Dumnezeu cu o astfel de inimă este un adevărat adorator al lui Dumnezeu, şi Dumnezeu îi va auzi rugăciunea fără să țină cont de locul în care această rugăciune a fost formulată, fie că este vorba de Muntele Garizim sau de Ierusalim. Pentru că pământul întreg este la fel în ochii lui Dumnezeu. Ceea ce contează cu adevărat este doar inima omului. Acum cred că M-ai înțeles!”

Capitolul 28

Dumnezeu este însetat de oameni. Forța miraculoasă a spiritului la omul credincios. (Ioan IV, 25-26)

(25) “Ştiu”, i-a zis femeia, “că are să vină Mesia; când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.”

(26) Iisus i-a zis: “Eu sunt Acela, cel care îți vorbeşte.”

1. Femeia a spus: “Da, Doamne, ai vorbit foarte limpede, dar spune-mi, nu-ți mai este sete şi nu mai doreşti să bei apă din ulciorul unei păcătoase?” I-am răspuns: “Femeie, lasă asta; tu îmi eşti

mai dragă decât apa din ulciorul tău. Când ți-am cerut să-Mi dai să beau imediat, nu M-am gândit la ulciorul tău, ci la inima ta, care conține o apă mult mai prețioasă decât cea din această fântână şi din acest ulcior, căci cu apa inimii tale tu poți să-ți vindeci tot corpul, fiindcă ceea ce îmi place Mie la tine te va vindeca, dacă poți crede cuvintele Mele”.

2. Femeia a răspuns: “Oh, Doamne, ce pot să fac? Cum să vărs apa din inima mea peste ruşinea mea? Doamne, iartă-mă pentru că vorbesc atât de liber cu Tine, dar eu sunt o femeie care suferă şi, vezi Tu, suferința nu cunoaşte ruşinea, suferința nu cunoaşte decât suferința, ea nu se vindecă decât prin suferință. Dacă n-aş fi atât de păcătoasă, Ți-aş dărui cu adevărat inima mea, dar, oh, Doamne, preasfânt Părinte, vino în ajutorul meu! Eu nu sunt decât o bolnavă păcătoasă şi nu pot să mai adaug şi alte păcate la cele pe care deja le am şi, fără nici o îndoială, nu ar fi păcat mai mare decât dacă ți-aş oferi Ție, care eşti atât de pur, o inimă atât de impură”.

3. Eu i-am spus: “Dragă femeie, Eu nu ți-am cerut inima atunci când te-am rugat să-Mi dai apă, ci am luat-o Eu însumi; totuşi, tu poți să Mi-o oferi oricând, pentru că Eu accept şi inimile samaritenilor. Dacă Mă iubeşti, bine faci, căci Eu te-am iubit cu mult înainte, când tu nici nu puteai să te gândeşti la Mine”.

4. Frumoasa femeie s-a înroşit şi a spus, puțin jenată: “Bine, dar de când mă cunoşti Tu? Ai mai fost pe aici, sau prin Samaria? într-adevăr, eu nu Te-am văzut niciodată! Oh, Te rog, spune-mi unde şi când m-ai văzut! Răspunde-mi!”

5. Eu i-am spus: “Nici aici, nici în Samaria, nici în altă parte; şi totuşi, te cunosc din momentul naşterii tale şi chiar cu mult înainte. Te-am iubit totdeauna la fel de mult ca propria Mea viață. Te bucuri să auzi asta? Eşti fericită de iubirea Mea? Iată, când aveai doisprezece ani şi te aflai în Samaria, ai căzut într-un rezervor şi Eu te-am scos de acolo, dar tu nu puteai să vezi mâna care te-a salvat! Îți aduci aminte?”

6. Tulburată, femeia nu mai ştia ce să spună! Inima ei se aprinsese, iar iubirea sa se amplifica vizibil. 7. Inima ei o tulbura; am întrebat-o atunci dacă a auzit vorbindu-se de Mesia.

8. Cu obrajii roşii şi pieptul tresăltând, femeia Mi-a răspuns: “Doamne, Tu, cel mai înțelept profet al lui Dumnezeu, ştiu foarte bine că Mesia Cel Promis trebuie să vină şi că Numele Său va fi Hristos! Când va veni, El nu va putea să ne spună altceva decât ce mi-ai spus Tu! Dar cine ne poate spune când şi de unde va veni Mesia? Poate că ştii Tu, care eşti atât de înțelept. Poți să-mi spui mai exact când va veni El? Vezi Tu, noi îl aşteptăm de multă vreme şi nicăieri nu există vreo referire precisă la aceasta. Mi-ai face o imensă bucurie dacă ai putea să-mi spui unde şi când va veni Mesia, pentru a elibera poporul său de toți duşmanii! Oh! Dacă ştii răspunsul, nu ezita să mi-l spui! Poate că Mesia va avea milă de mine şi mă va ajuta, dacă îl voi implora!”

9. I-am spus atunci pe scurt acestei femei, cu multă gravitate şi iubire: “Eu sunt Acela, Cel care îți vorbeşte”.

Capitolul 29

Vindecarea samaritencei (Ioan IV, 27-30)

(27) Atunci au venit ucenicii Lui şi se mirau că vorbea cu o femeie. Totuşi, nici unul nu I-a zis: “Ce cauți?”sau “Despre ce vorbeşti cu ea?”

(28) Atunci femeia şi-a lăsat ulciorul, s-a dus în cetate şi a zis oamenilor:

(29) “Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Mesia?”

(30) Ei au ieşit din cetate şi au venit spre El.

1. Aceste cuvinte au înspăimântat-o foarte tare pe femeie, cu atât mai mult cu cât exact în acel moment se întorceau discipolii Mei, după ce căutaseră merinde. Văzându-Mă că îi vorbesc acestei femei, ei au făcut ochii mari, fără să îndrăznească însă să întrebe pe cineva despre ce am fi putut să

vorbim noi, sau ce am putut să facem împreună. Cât despre ceilalți (inclusiv mama mea, care era împreună cu noi), aceştia dormeau atât de profund, încât nu s-au trezit deloc, atât de obositor fusese lungul drum. Discipolul plecat să caute un vas pentru a lua apă din fântână s-a întors cu mâinile goale. El s-a scuzat, spunând: “Doamne, cătunul acesta nu are nici douăzeci de case şi nu există în el nici un suflet pentru Tine, căci toate porțile sunt închise!”

2. La care Eu i-am răspuns: “Nu-ți fă probleme, căci se va petrece adeseori ca noi, împinşi de setea iubirii noastre, să batem la porțile inimilor oamenilor cerând un vas pentru a scoate apă vie şi să nu găsim decât inimi închise şi goale, iar acest lucru este valabil atât pentru problemele lumeşti cât şi pentru chestiunile spirituale! Înțelegi această analogie?”

3. Profund emoționat de cuvintele Mele, discipolul Mi-a răspuns: “Vai, Doamne, iubitul meu învățător, Te-am înțeles! Dar atunci înseamnă că nu vom face lucruri mari!”

4. I-am spus atunci: “Ba da, frate! Priveşte această femeie; adevăr îți spun, o ființă pierdută şi regăsită valorează mai mult decât nouăzeci şi nouă de ființe aşa-zis drepte care consideră, după mintea lor, că nu au nevoie să se pocăiască, deoarece în ziua de Sabat se roagă lui Dumnezeu pe Muntele Garizim, dar care cu o zi înainte ascund toate vasele pentru scos apă! Aceasta pentru ca în ziua de Sabat, nimeni să nu poată bea din această fântână pentru a-şi astâmpăra setea, ca nu cumva ziua de Sabat să fie profanată! Oh! Nebunie oarbă a celor aşa-zis drepți! Dar iată o păcătoasă cu ulciorul său, gata să ne servească! Spune deci, ce valorează mai mult, această femeie, sau cei care se cred drepți, pentru că respectă Sabatul sacru pe Muntele Garizim?”

5. Cu inima plină de durere, femeia a spus: “Doamne, Tu, care eşti Fiul Celui Etern, iată ulciorul meu, serviți-vă, îl las aici pentru voi. Lăsați-mă să mă întorc în oraş, să-mi pun nişte haine demne de prezenta voastră”. Eu i-am răspuns: “Femeie, fii vindecată şi fă ceea ce ți se pare drept!”

6. Plângând cu lacrimi de bucurie, femeia a lăsat la fântână ulciorul şi a fugit în oraş, întorcându-se de nenumărate ori pentru a-Mi face semn, pentru că ea Mă iubea foarte mult. A ajuns în oraş abia respirând. Mulți oameni care petreceau Sabatul hoinărind în grupuri pe străzi, la umbră, au văzut-o. Ei o cunoşteau bine şi au întrebat-o, zâmbind: “Ei! Unde fugi atât de grăbită, ce arde?” Femeia i-a privit atunci cu seriozitate şi le-a spus: “Oh! Nu râdeți, oameni buni, vremurile vor fi mai grele decât credeți!”

7. Aceşti oameni au întrerupt-o şi au întrebat-o cu mare curiozitate: “Bine, bine! Ce este? Duşmanul este la graniță? Un nor de lăcuste se apropie de ținut?”

8. Femeia, scoasă din sărite, le-a răspuns: “Nimic din toate acestea, este ceva mult mai extraordinar! Ascultați-mă!

9. Acum o oră m-am dus la Fântâna lui Iacov să iau apă şi, iată, am găsit acolo, aşezat pe ghizd, un bărbat despre care am crezut la început că este evreu. Pe când scoteam apa, chiar dacă abia mă uitasem puțin la el, acest om a început să-mi vorbească şi m-a rugat să-l las să bea din ulciorul meu! Crezând că era evreu, l-am refuzat.

10. Dar el vorbea la fel ca profetul Ilie, spunându-mi tot ce am făcut până acum! În cele din urmă, el a început să vorbească despre Mesia. Atunci, m-a privit cu seriozitate şi mi-a spus cu o voce care mi-a pătruns până în măduva oaselor: 'Eu sunt Acela, Cel care îți vorbeşte!'

11. Văzând că ştia de ce boală sufeream, L-am rugat să mă vindece. La sfârşit, El mi-a spus: “Fii vindecată!” Şi iată că boala mea a fost spulberată ca vântul, iar acum sunt complet vindecată!

12. Mergeți şi vedeți dacă este într-adevăr Hristos, Mesia Cel Promis! Eu cred că El este, pentru că numai Hristos poate să dea astfel de dovezi, iar dacă nu este El acela, atunci Hristos nu va mai veni niciodată. Mergeți şi vedeți voi înşivă. Eu trebuie să merg acum repede acasă pentru a-mi pune cele mai bune haine, căci nu mai puteam să rămân astfel îmbrăcată în fața măreției Sale. Şi chiar dacă nu este Hristos, El este oricum mai mult decât un profet sau decât un Rege al poporului!”

13. Auzind aceste cuvinte, oamenii au spus: “Dacă aşa stau lucrurile, momentul este într-adevăr serios, chiar de o importanță supremă; trebuie să mergem acolo cât mai mulți, împreună cu cei care cunosc Scripturile. Păcat că toți rabinii noştri sunt plecați acum pe Muntele Garizim. Dar poate că va accepta să rămână câteva zile printre noi şi vom putea să-L examinăm”.

14. Ei au cerut şi altora să-i urmeze la Fântâna lui Iacov, astfel încât un cortegiu de aproape o sută de persoane de ambele sexe a pornit la drum, pentru a veni să-l vadă pe Mesia!

Capitolul 30

Despre seceriş şi despre masa Domnului (Ioan IV, 31-38)

(31) În timpul acesta, ucenicii îl rugau să mănânce şi ziceau: "învățătorule, mănâncă!"
(32) Dar El le-a zis: "Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoaşteți."
(33) Ucenicii au început să-şi zică deci unii altora: "Nu cumva I-a adus cineva să mănânce?"
(34) Iisus le-a zis: "Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis şi să împlinesc lucrarea Lui.
(35) Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriş? Iată, Eu vă spun: Ridicați- vă ochii şi priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriş.
(36) Cine seceră, primeşte o plată şi strânge roade pentru viața veşnică; pentru ca şi cel ce seamănă şi cel ce seceră să se bucure în acelaşi timp.
(37) Căci în această privință, este adevărată zicala: «Unul seamănă, iar altul seceră.»
(38) Eu v-am trimis să secerați acolo unde nu voi v-ați ostenit; alții s-au ostenit şi voi ați intrat în osteneala lor."

1. În timp ce acest cortegiu se apropia de fântână, discipolii Mei M-au îmbiat să mănânc înainte de sosirea oamenilor, căci ei ştiau că nu mâncăm niciodată în momentul în care cineva, oricine ar fi fost el, se apropia de Mine. Ei Mă iubeau mult şi se temeau pentru sănătatea Mea. Ei ştiau foarte bine că Eu eram Hristos, dar credeau că trupul Meu era slab şi fragil, ceea ce explică de ce M-au rugat să binevoiesc să mănânc.

2. Eu i-am privit cu gravitate, spunându-le: "Prieteni, voi mânca în curând o mâncare cum nici măcar nu vă puteți imagina!"

3. Discipolii s-au privit între ei, întrebându-se: "Să-i fi adus deja cineva ceva de mâncare? Ce fel de mâncare va mânca? A mâncat deja? Dar nu se vede decât acest ulcior, încă plin cu apă. A schimbat din nou apa în vin?"

4. Eu le-am spus: "Oh! Nu vă mai întrebați atât de prosteşte ce am mâncat sau ce n-am mâncat. Voi M-ați văzut adeseori că nu mănânc altceva decât voi! Eu nu vă vorbesc acum despre o mâncare materială, ci despre o hrană superioară, o hrană a spiritului, ceea ce înseamnă că Eu fac voia Celui care M-a trimis şi împlinesc Lucrarea (Opera) Lui. Cel care M-a trimis este Tatăl, despre care voi spuneți că este Dumnezeul vostru. Dar voi nu L-ați cunoscut niciodată. Eu îl cunosc şi acționez după Cuvântul Său; iată, aceasta este adevărata Mea hrană, pe care voi nu o cunoaşteți. Adevăr vă spun, nu numai pâinea hrăneşte; orice faptă bună, orice muncă utilă hrăneşte spiritul într-o măsură mai mare decât corpul.

5. Mulți dintre voi aveți terenuri, câmpuri şi vă spuneți: "în patru luni va veni vremea secerişului şi trebuie să ne întoarcem acasă pentru recoltă. Dar Eu vă spun: Ridicați-vă ochii şi priviți holdele, care sunt gata acum pentru seceriş, dar Eu nu mă gândesc la câmpurile naturii, ci la această mare pajişte care este lumea, în care oamenii sunt spicele coapte care trebuie secerate pentru hambarele lui Dumnezeu.

6. Căci, iată, secerişul este o muncă adevărată şi această muncă este adevărata masă pe care o voi lua împreună cu voi. Cel care este un adevărat secerător pe acest câmp strânge roade bune pentru viața veşnică, iar la sfârşitul recoltei, mare va fi bucuria, deopotrivă pentru Cel care a semănat şi pentru cel care a secerat.

7. Căci după seceriş, semănătorul şi culegătorul vor împărți aceleaşi roade şi aceeaşi pâine a vieții, iar vechiul proverb se va împlini: 'Unul semăna, celălalt culege, dar amândoi trăiesc din acelaşi fruct al muncii lor şi vor împărți aceleaşi bucurii!

8. Priviți această mulțime care vine spre noi din oraş pentru a vedea dacă Eu sunt Fiul Cel Promis şi toți cei care li se alătură lor; iată fructele coapte ale unei recolte care ar fi trebuit să fie culeasă de mult timp; vă spun cu mare bucurie: recolta este mare, dar încă sunt prea puțini secerători care să o strângă! Rugați-vă deci lui Dumnezeu ca să trimită mai mulți secerători pentru recolta Sa.

9. Eu v-am luat cu Mine şi atunci când v-am primit, v-am trimis deja întru spirit să culegeți roadele pe care nu voi le-ați semănat; pentru că alții au semănat şi voi ați sosit după ce ei şi-au terminat munca. De aceea, bucurați-vă cu atât mai mulți Pentru că cel care seamănă este deocamdată departe de recoltă, dar cel care adună are deja în fața lui noua pâine a vieții! Fiți deci secerători plini de zel, căci suferința voastră este mai binecuvântată decât cea a semănătorilor”.

10. Majoritatea discipolilor au înțeles aceste cuvinte şi au început să anunțe samaritenilor cuvântul Meu de iubire față de Dumnezeu şi de aproapele nostru, anunțând astfel că Eu eram într-adevăr Hristos.

11. Dar cei cu inimile mai puțin luminate s-au apropiat de Mine şi M-au întrebat în secret: “Doamne, de unde să luăm secerile? Pentru că astăzi este Sabatul!”

12. Eu le-am răspuns: „V-am spus Eu să recoltați câmpurile de ovăz (material)? Oh, nebunilor, până când va trebui să vă mai suport? Nu înțelegeți nici acum? Ascultați şi concentrați-vă!

13. Cuvântul Meu din împărăția lui Dumnezeu este această seceră spirituală pe care v-am dat-o, în inimile voastre, pentru ca ea să treacă de la limba voastră la urechile şi inimile semenilor voştri, fraților voştri, pentru a recolta oameni, frații voştri şi a-i aduce în împărăția lui Dumnezeu, veritabilul regat al adevăratei cunoaşteri a lui Dumnezeu şi a vieții eterne întru Dumnezeu.

14. Astăzi este Sabatul, dar acest Sabat este stupid şi fără sens, la fel ca şi inimile voastre; voi priviți Sabatul pentru că inimile noastre sunt la dimensiunea Sabatului. Dar Eu vă spun, Eu - care sunt mai presus decât Sabatul:

15. Alungați cât mai repede Sabatul din inimile voastre dacă doriți să rămâneți cu adevărat discipolii Mei. lată-ne astăzi la muncă; acolo unde Domnul Sabatului munceşte, servitorii Săi nu trebuie să-şi țină mâinile în buzunare!

16. Oare nu răsare şi nu apune soarele în ziua Sabatului la fel ca în toate celelalte zile lucrătoare? Dar dacă Domnul soarelui şi al luminii sărbătoreşte ziua Sabatului, vouă v-ar plăcea să sărbătoriți Sabatul într-o noapte întunecată? Vedeți, vedeți cât de proşti sunteți? De aceea, ridicați-vă la fel ca frații voştri, faceți ceea ce fac şi Eu şi atunci sărbătoarea Sabatului va fi vie şi adevărată; aceasta este sărbătoarea care îmi place”.

17. Acestea fiind spuse, discipolii cei mai slabi s-au apropiat şi ei de samaritenii veniți în număr mare să Mă vadă şi i-au învățat ceea ce Eu îi învățasem pe ei.

Capitolul 31

Samaritenii îl recunosc pe Hristos. Samariteanca vorbeşte despre adevărata dovadă a onoarei: Iubirea pentru Dumnezeu.

1. Şi aceasta a durat până seara; mulți samariteni veniți din oraş pentru a Mă vedea au început să creadă în Mine ca urmare a mărturiei femeii, care ştia să-i convingă, povestind cu multă înflăcărare tot ceea ce îi spusesem despre viața ei. Mulți alții au crezut, de asemenea, grație celor spuse de discipolii Mei despre Mine, dar samaritenii care au putut să se apropie de Mine mai mult, pentru a auzi propriile Mele cuvinte, au fost cei a căror credință a fost cea mai fermă.

2. Cei versați în scripturi spuneau: Vorbeşte la fel ca David când a spus că poruncile Domnului sunt drepte şi bucură inima; poruncile Domnului sunt pure şi luminează privirea; iubirea de

Domnul este limpede şi curată, ea trăieşte veşnic, iar legile Domnului, mai prețioase decât aurul cel mai fin, mai dulci decât un fagure de miere, sunt drepte şi adevărate. 'Mă supun bucuros voinței Tale, Doamne, şi legea Ta este înscrisă în inima mea; vreau să propovăduiesc dreptatea Ta în marile adunări. Tu o cunoşti, Tu o vezi, Doamne, vreau ca gura mea să nu înceteze niciodată să vorbească despre aceste lucruri; nu doresc să închid dreptatea Ta în inima mea; vreau să vorbesc despre adevărul Tău şi despre ajutorul Tău; în fața marilor adunări, nu ascund bunătățile Tale şi credința Ta'. Noi ştim şi este mărturia noastră puternică şi adevărată că Cel care vorbeşte şi acționează precum David înaintea Domnului, adică Cel care vorbeşte şi acționează în Numele lui Dumnezeu este într-adevăr Mesia Cel Făgăduit. Nimeni, de la David încoace, nu a vorbit şi nu a acționat ca El. El este deci, fără nici o îndoială, Hristos, eternul Uns al Domnului; iar noi îl acceptăm pe deplin!”

3. După ce şi-au adus între ei această mărturie, au venit cu tot respectul şi M-au rugat să binevoiesc să rămân lângă ei, spunând: “Doamne, Tu eşti cu adevărat Hristos, noi Te-am recunoscut, rămâi printre noi; la Ierusalim, unde nu este decât lipsă de credință şi trădare, vei fi rău primit; pe pământ şi pe mare, nu este nimic mai rău decât fariseii! Aici, aşa cum se cuvine, vei fi considerat drept Cel a cărui naştere au anunțat-o Moise, David şi profeții”.

4. Eu le-am spus: “Dragi locuitori din Sihar! Pentru Mine este o mare bucurie să fi făcut o atât de bună recoltă pe pământurile voastre, dar nu ar fi drept să rămân aici, unde am vindecat bolnavi care sunt sănătoşi acum şi să nu Mă mai gândesc la ceilalți. Voi rămâne totuşi două zile în mijlocul vostru şi nu voi pleca decât în a treia zi spre Galileea.

5. Mulți dintre cei care nu au crezut până atunci şi-au mărturisit şi ei credința lor de nezdruncinat. Femeia, frumos îmbrăcată acum, era printre ei, spunându-le tuturor celor care credeau următoarele: "“Prieteni, sper că de-acum o să mă tratați cu respect, căci eu am fost aceea care v-am arătat drumul atunci când m-ați întrebat unde arde!”

6. Samaritenii i-au răspuns: “Din moment ce Domnul tea acceptat prima, de acum înainte vei fi tratată cu respect în Sihar, aşa cum este obiceiul. Dar nu datorită cuvintelor tale credem noi acum, ci pentru că L-am văzut şi L-am auzit pe El şi am recunoscut că El este Hristos, cu adevărat Domnul lumii. Şi nu vei reuşi niciodată să ne faci mai credincioşi decât suntem acum. Dar dacă doreşti să ai cu adevărat respectul nostru, va trebui să nu mai păcătuieşti!”

7. Femeia le-a spus: “Eu nu am păcătuit niciodată atât de mult cât, din nefericire, ați crezut voi. Trupul meu nu a fost niciodată atins de către un bărbat înainte de a fi cunoscut pe primul meu soț; şi după ce am devenit soția lui, am trăit aşa cum se cuvine unei femei măritate. Nu este vina mea că sunt sterilă şi că cei cinci bărbați ai mei au murit după ce am trăit împreună. Nu puteam să fac nimic; nu a fost decât cel mult greşeala celor de la care am primit acest trup. La moartea celui deal cincilea soț, am hotărât cu inima frântă să nu mai am parte de nici un alt bărbat; dar după un an, aşa cum ştiți, a sosit un medic în Sihar cu plantele, uleiurile şi balsamurile sale, vindecând multă lume! M-am dus atunci să-l văd, sperând că ar putea să mă ajute.

8. El m-a privit şi mi-a spus: 'Femeie, voi face totul pentru a te vindeca, pentru că ochii mei nu au mai văzut niciodată o femeie atât de frumoasă ca tine; şi chiar dacă nu voi putea să te vindec de tot, vreau cel puțin să-ți micşorez suferința'. El a venit apoi să locuiască în casa mea sărăcăcioasă, m-a îngrijit şi mi-a dat medicamente în fiecare zi, dar niciodată nu s-a atins de trupul meu cu intenții rele, aşa cum ați crezut voi.

9. Şi totuşi, la fel ca voi toți, eu sunt o păcătoasă în fața lui Dumnezeu, dar nu sunt o păcătoasă atât de mare pe cât credeți voi. Întrebați-L pe Cel care stă aşezat aici, la Fântâna lui Iacov şi care mi-a spus tot ce am făcut; vă va spune chiar El dacă merit sau nu să fiu numită păcătoasă!”

10. Samaritenii s-au uitat unii la alții, făcând ochii mari şi i-au spus femeii: “Bine, bine, este în ordine; nu-ți vom face nici un rău, poți fi liniştită, vei fi respectată în oraşul nostru. Eşti mulțumită?”

11. Femeia a răspuns: “Oh! Nu vă îngrijorați de onoarea unei femei sărace! Eu am primit deja onoarea cea mai mare!”

12. Samaritenii i-au spus: “Cum adică? Nu avem nici o idee referitoare la onoarea pe care ți-a

putut-o aduce oraşul. Ce onoare ți s-a făcut deja?”

13. Femeia le-a răspuns, privindu-Mă cu ochii înlăcrimați de recunoştință: “El se odihneşte încă; El singur este toată onoarea mea, onoare pe care nici voi nici întreaga lume nu poate să mi-o dea, nici să mi-o ia înapoi. El singur mi-a dat-o, doar de la El am primit-o! Ştiu bine că nu sunt demnă să primesc de la El, Domnul gloriei, o asemenea onoare, dar El mi-a dat-o şi am primit-o înaintea voastră; şi este ceea ce voi nu mi-ați dat; este ceva ce am primit o dată pentru totdeauna şi nu veți putea să-mi luați înapoi. Este adevărata onoare, care durează o veşnicie, pe când toate onorurile oraşului, valabile doar în Sihar, sunt trecătoare şi pot să mă lipsesc de ele dacă am parte de ceea ce este etern. Sper că înțelegeți acum de unde am adevărata mea onoare”.

14. Samaritenii au spus: “Crezi că este o favoare faptul că întâmplarea a făcut ca tu să vii aici şi să-L găseşti prima pe Hristos? Iată, şi noi L-am descoperit, îl lăudăm şi îl adorăm la fel ca tine în inimile noastre; El nea promis, la fel ca şi ție, că o să rămână două zile în oraşul nostru! Cum poți atunci să vorbeşti despre o favoare sau despre o întâietate acordată ție?”

15. Femeia a răspuns: “Dragi oameni din Sihar, dacă aş ține morțiş ca dreptatea să fie de partea mea, nu am mai sfârşi niciodată! V-am spus adevărul, dar nu voi reîncepe încă o dată să-l argumentez. Mulți dintre voi au studiat dreptul roman şi sunt deci judecători competenți în materie, cunoscând înțelepciunea acestui drept, în dreptul roman, pe care l-am citit şi eu, deoarece cunosc limba romană, este scris: Primo occupanti jus! Am fost prima, nu-mi veți putea lua acest drept”.

16. Samaritenii au tăcut, neştiind ce să-i răspundă acestei femei care i-a atins în punctul lor slab! Ei nu puteau să o contrazică, căci ura lor față de evrei îi făcea să-i aprecieze pe romani şi respectau înțelepciunea şi regulamentele dreptului roman. Văzând că femeia cita din dreptul roman, ei nu mai aveau altceva de făcut decât să tacă.

17. Nu este de mirare că această femeie ştia limba latină, căci pentru a evita orice contact cu evreii, aproape toți Samaritenii vorbeau la fel de bine atât limba greacă cât şi limba latină.

Capitolul 32

Iisus, oaspetele samaritencei

1. S-a făcut seară, iar cei care veniseră împreună cu Mine din Iudeea şi care dormiseră toată după-amiaza, fiind foarte obosiți, au început să se trezească unii după alții, surprinşi să vadă că se făcuse noapte. M-au întrebat ce se petrecuse, dacă trebuia să căutăm un han sau dacă doream să ne continuăm drumul pe răcoarea nopții.

2. Eu le-am spus: “Atunci când oamenii dorm, Domnul veghează; iar veghea Domnului este atotcuprinzătoare. Cei care îl însoțesc nu au de ce să se teamă dacă rămân alături de El. Aşadar, ridicați-vă şi haideți s-o pornim către oraşul samaritenilor; vom găsi acolo un adăpost. Femeia care a refuzat să-Mi dea apă la amiază are o casă mare şi ea nu va refuza să ne găzduiască”.

3. Femeia a căzut la picioarele Mele, înecându-se în lacrimi de iubire şi de bucurie şi a spus: “Oh, Doamne, Mântuitorul meu. cum aş putea să merit o asemenea grație, păcătoasă cum sunt?”

4. Eu i-am spus: 'Tu M-ai primit în inima ta, mai prețioasă decât orice locuință, aşadar Mă vei primi şi în casa ta, pe care Iacov a construit-o pentru Iosif, la fel ca şi această fântână. Noi suntem numeroşi, dar vei avea un mare câştig!”

5. Femeia a spus: “Doamne, v-aş fi primit chiar dacă erați de zece ori mai numeroşi, atât cât mi-ar fi permis mijloacele mele. Deşi casa mea este aproape ruinată în mai multe părți, are încă multe camere curate şi bine amenajate; nu locuiesc acolo decât medicul, câțiva oameni ai casei şi eu. Dar îți spun, Doamne, casa mea îți aparține în totalitate, Tu eşti adevăratul ei stăpân, căci dreptul Tău este cel mai vechi. Vino, Doamne, să locuieşti în casa Ta, pentru că este casa Ta; ea îți aparține pentru totdeauna, cu tot ceea ce conține!”

6. “Oh, femeie - am spus Eu -, credința ta este mare şi inima ta minunată; de aceea, te voi

considera ca fiind unul dintre discipolii Mei. Atâta vreme cât această Evanghelie va fi citată, vei fi şi tu mereu pomenită, în eternitate!”

7. Surprinşi într-un mod neplăcut, mai mulți samariteni s-au apropiat şi au spus: “Doamne, şi noi avem case; ar fi mai bine să locuieşti la noi, căci casa acestei femei are o reputație proastă şi este în ruină!”

8. Dar Eu le-am spus: “De aproape trei ore sunteți cu Mine şi M-ați recunoscut; a venit noaptea, dar nici unul dintre voi nu s-a oferit să ne găzduiască, pe Mine şi pe discipolii Mei, cu toate că am acceptat invitația de a rămâne două zile în oraşul vostru.

9. Am cercetat însă inima acestei femei şi am găsit-o chinuită de setea ca Eu să locuiesc la ea. Nu Eu sunt cel care a dorit să locuiască la ea, ci inima ei a dorit-o! Dar cum ea nu îndrăznea să se exprime liber în fața noastră, M-am adresat inimii ei şi am întrebat această inimă ce dorea atât de intens să-Mi ofere!

10. Pentru acest motiv profund, am acceptat să fiu găzduit două zile în casa acestei femei. Preafericiți vor fi cei care nu se vor supăra pe Mine pentru asta!

11. Dar vă spun, voi strângeți roadele după cum semănați: cine seamănă cu zgârcenie, recoltează cu zgârcenie; cine seamănă cu generozitate, recoltează cu generozitate. Nimeni dintre voi nu a făcut o asemenea ofertă discipolilor Mei sau Mie însumi, în timp ce această femeie Mi-a dat imediat tot ceea ce are! Cine dintre voi a mai făcut aceasta? Este oare nedrept dacă Eu am onorat-o mai întâi pe ea? Adevăr vă spun: Nefericiți vor fi cei care se cred mai drepți decât această femeie!”

12. Surprinşi, samaritenii s-au privit cu ochii mari, dar M-au rugat să le dau totuşi permisiunea de a veni să Mă vadă a doua zi.

13. Le-am răspuns: “Eu nici nu vă invit, nici nu vă forțez să veniți. Poarta nu este închisă pentru cei care vor să vină de bunăvoie la Mine. Intrarea este liberă. Să vină cine vrea! Şi să rămână acasă la el cel care vrea să rămână acasă, eu nu forțez şi nu judec pe nimeni”. Samaritenii s-au ridicat pentru a se întoarce în oraş. Eu am mai rămas încă vreo câteva minute la fântână, unde femeia dădea apă tuturor celor care erau cu Mine.

Capitolul 33

Iisus, invitatul samaritencei

1. Medicul femeii, care o însoțise, a plecat în grabă pentru a pregăti împreună cu slugile sale găzduirea noastră şi o masă de seară cât mai bogată; dar, la sosirea lui, a fost uluit să constate că oamenii săi pregătiseră deja totul. El i-a întrebat cine le-a spus să facă asta. Servitorii i-au răspuns: “Un tânăr de o mare frumusețe a venit şi ne-a spus cu vocea cea mai blândă cu putință: 'Faceți cutare şi cutare lucru, căci Domnul care va veni să locuiască în această casă are nevoie'. Noi am înțeles că era vorba de ceva minunat şi am lăsat orice altă treabă pentru a face ceea ce ne-a poruncit acel tânăr necunoscut”.

2. Mirat, medicul şi-a întrebat servitorii unde se afla acest tânăr deosebit. Ei au răspuns: “Nu ştim unde este acum, căci a dispărut din casă imediat după ce ne-a dat porunca”. Medicul le-a spus: “Nu fiți supărați, căci această casă va cunoaşte o mare cinste şi veți avea şi “voi partea voastră”.

3. După care, medicul s-a grăbit să se întoarcă la Mine pentru a Mă ține la curent cu tot ceea ce deja se pregătise.

4. Pe drum, el a întâlnit câțiva samariteni ultradogmatici, care i-au spus: “Prietene, nu este bine să alergi în ziua de Sabat, nu ştii că aceasta este o profanare a Zilei lui Iehova?”

5. Dar medicul le-a spus: 'Voi, care vă conduceți numai după principiile lui Moise, credeți că este un păcat să alergi în ziua Sabatului atunci când Soarele deja a apus şi Sabatul a trecut? Dar ce spuneți atunci când vă dezonorați femeile şi servitoarele în ziua de Sabat şi vă comportați ca nişte netrebnici şi desfrânați şi vă prostituați? Asta a poruncit Moise să faceți în ziua lui Iehova?”

Samaritenii i-au răspuns: “Dacă n-ar fi fost Sabatul, te-am fi linşat pentru asemenea cuvinte, dar de data asta te iertăm”. Medicul le-a spus: “Bine, bine, cuvintele şi comportamentul vostru sunt foarte potrivite acum, când Mesia Cel Făgăduit se apropie de porţile Siharului, iar eu alerg pentru a-L întâmpina şi pentru a-I spune că totul este pregătit pentru a-L primi în casa Lui. Nu ştiţi ce s-a petrecut astăzi la porţile oraşului?”

6. Samaritenii au răspuns: “Am aflat că o caravană de evrei şi-a făcut tabără la Fântâna lui Iacov şi că unul dintre ei, fără îndoială şeful acestei bande, pretinde a fi Hristos!. Tu eşti medic şi nu ţi-ai dat scama că evreii îşi bat joc de noi, vrând să ne păcălească! Gândeşte-te, crezi tu că dacă acesta ar fi adevăratul Mesia, noi nu L-am recunoaşte? Nu suntem şi noi din Galileea, nu suntem şi noi de aceeaşi religie cu voi, supuşi Legii lui Moise? Noi, care suntem din Galileea, îl cunoaştem pe acest galileean, fiul unui dulgher, care nu mai are chef de muncă şi a început să-şi bată joc de farisei, jucându-se de-a savanţii magicieni şi încercând să se dea drept Mesia. Doar un bou şi un măgar ca tine îl pot aşeza pe un piedestal, crezând în cuvintele lui mieroase. Ar trebui mai degrabă să-i prindem pe toţi, să-i snopim în bătaie şi să-i alungăm dincolo de frontierele noastre, ca pe nişte gunoaie!” Medicul a spus: “Oh, orbi ce sunteţi, îngerii Domnului sunt în casa mea aducând mâncăruri şi băutură, pregătindu-i adăpostul şi voi vorbiţi în acest fel! Domnul să vă pedepsească!”

7. Îndată ce medicul a spus aceste cuvinte, zece dintre samariteni au amuţit pe loc, nemaiputând să pronunţe nici un cuvânt! Ei au rămas muţi pe toată durata celor două zile ale şederii Mele la Sihar. Medicul i-a părăsit şi a fugit la Mine.

8. Ajuns aici, el Mi-a spus: “Doamne, adăpostul Tău este minunat pregătit; dar pe drum am întâlnit o bandă de renegaţi care au încercat să mă îndepărteze de Tine. Strigătele lor nu au durat însă prea mult timp, căci îngerul Tău le-a închis gura, cu excepţia a doi dintre ei, care au fugit îngroziţi. Iată, Doamne, tot ce s-a petrecut în numai o jumătate de oră”. Eu i-am spus: “Fii fără grijă, aceasta trebuia să se petreacă pentru ca aceia care cred în Numele Meu să nu se îndepărteze de noi. Să mergem, iar tu, draga mea samariteancă, nu-ţi uita ulciorul!” Femeia a umplut ulciorul cu apă proaspătă şi l-a dus acasă. Astfel s-a scurs aşadar această jumătate de zi la Fântâna lui Iacov şi ne-a adus o recoltă destul de bogată în acest oraş!

Capitolul 34

Iisus în casa lui Iosif din Sihar, pregătită de îngeri

1. Ioan, discipolul Meu, M-a întrebat: “Dacă Tu vrei, voi scrie în această noapte tot ce s-a petrecut”.

2. Eu i-am răspuns: “Frate, să nu notezi decât ceea ce-ţi voi indica Eu, căci altfel va trebui să acoperi file întregi pentru a scrie tot ce se va petrece aici timp de două zile! Cine va citi toate acestea? Cine le va înţelege? Dacă notezi însă numai evenimentele principale, aşa cum îţi voi spune Eu, înţelepţii care vor căuta într-adevăr în Numele Meu vor înţelege ceea ce s-a petrecut aici şi tu nu vei face o muncă inutilă. Fă-ţi deci munca uşoară şi vei fi întotdeauna cel mai bun cronicar al faptelor Mele”.

3. Ioan M-a strâns atunci la piept, după care am plecat în oraş, la casa lui Iosif, în compania femeii şi a doctorului, în timp ce noaptea deja se lăsase.

4. La sosirea noastră în această casă, care era într-adevăr foarte mare, femeia a găsit casa pregătită aşa cum nu o mai văzuse niciodată. Multe scaune şi mese fuseseră aranjate, candelabre preţioase din aur şi din argint luminau fiecare masă, pe podea se aflau covoare minunate, buchete simetrice de flori tapiţau pereţii şi cristale din cele mai strălucitoare cu un vin delicios îi aşteptau pe invitaţi.

5. Mirată la culme, femeia nu s-a mai putut abţine şi a spus: “Dar, Doamne, ce-ai făcut? Ţi-ai trimis discipolii să pregătească toate acestea pe ascuns? De unde au putut lua ei toate aceste lucruri?

Eu ştiu ce am în casă, dar niciodată nu am avut acest aur şi acest argint pe care îl văd aici. Niciodată nu am văzut asemenea cupe de cristal şi, iată, aici se află cu sutele, fiecare valorând treizeci de piese de argint. Aceste vinuri, aceste bucate, aceste fructe, această pâine bună şi toate aceste covoare prețioase valorează fiecare mai mult de o sută de monezi de argint. O, Doamne, spune-mi, săraca de mine, dacă Tu ai adus toate acestea sau le-ai găsit în oraş?”

6. Eu i-am spus: 'Vezi tu, dragă femeie, ai spus acolo, afară, la fântână, că această casă îmi aparține. Am luat aceasta drept o ofrandă şi pentru că această casă este a Mea, politețea îmi cerea să o primesc pe binefăcătoarea Mea în apartamente elegante. Iată cum o mână o spală pe cealaltă! Este exact ceea ce s-a petrecut aici. O onoare o atrage pe alta. Din adâncul inimii tale, tu Mi-ai oferit casa ta în mod spontan, aşa cum era ea; iar Eu ți-o ofer aşa cum este ea în prezent; cred că vei fi mulțumită de schimb. După cum vezi, am un oarecare simț decorativ şi chiar destul de mult bun gust!

7. Am învățat arta decorativă, la fel ca tot ceea ce ştiu, de la Tatăl Meu! Pentru că numeroasele lăcaşuri infinite ale Tatălui Meu sunt decorate cu cel mai rafinat bun gust; de altfel, cred că îți dai seama şi singură dacă priveşti aceste flori de câmp care, în simplitatea lor minunată, valorează cât toate splendorile regale ale lui Solomon.

8. Dacă Tatăl ornează şi decorează florile efemere, cu atât mai mult va orna şi va decora El casa Sa care este în ceruri. Ceea ce face Tatăl fac şi Eu, pentru că Eu şi Tatăl una suntem, în modul cel mai deplin. Cel care mă primeşte pe Mine, îl primeşte pe Tatăl, pentru că Tatăl este în Mine, aşa cum Eu sunt în El; ceea ce voi faceți pentru Mine, pentru Tatăl Meu faceți; tu nu poți să-Mi dai ceva fără să primeşti înapoi însutit. Iată, acum ştii totul.

9. Haide aşadar să luăm loc şi să trecem la masă, căci mulți sunt înfometați şi însetați printre noi. Vom continua să vorbim după ce ne vom mai întrema”.

10. S-au aşezat cu toții la masă, mulțumind pentru bucatele şi băuturile care i-au regenerat.

Capitolul 35

Minunatele amenajări ale locuinței samaritencei. Iisus îi cere să păstreze tăcerea.

1. La sfârşitul mesei, femeia s-a apropiat de Mine, abia îndrăznind să-Mi vorbească. Ea aflase în timpul mesei, de la servitorii medicului, felul în care totul a fost aranjat. Aceştia i-au spus: “Dragă stăpână, Dumnezeu ştie cum s-a petrecut! Noi n-am făcut aproape nimic. Medicul n-a făcut nici el nimic; la sosirea lui, totul era deja pregătit! De fapt, înaintea întoarcerii sale, noi eram ocupați cu tot felul de treburi, când a sosit un tânăr de o frumusețe extraordinară, spunându-ne să facem ceea ce îi place Domnului; şi noi am început din acea clipă să facem exact ce ne-a poruncit să facem acel tânăr uimitor. Dar, lucru ciudat, în momentul în care noi voiam să facem un anumit lucru, acest lucru era deja făcut. Tot ce putem să-ți spunem este că atotputerea lui Dumnezeu s-a manifestat aici în toată gloria Ei şi că acest tânăr strălucitor trebuie să fi fost un înger al lui Dumnezeu, căci altfel totul devine inexplicabil. Cel care a intrat în sală alături de tine trebuie să fie un mare profet, de vreme ce este slujit de forțele cerului!”

2. Auzind cuvintele servitorului, femeia, perplexă, nu a mai ştiut ce să spună; după o îndelungată tăcere, ea a îndrăznit să pronunțe cu o voce abia şoptită: “Doamne, Tu eşti mai mult decât Mesia. Tu eşti, fără îndoială, Cel care l-a pedepsit pe Faraon, care i-a scos pe israeliți din Egipt şi care a proclamat cu glas de tunet legea Sa din înălțimea Muntelui Sinai”.

3. Eu i-am răspuns: “Nu a venit momentul potrivit pentru a vorbi despre asta; păstrează deocamdată ceea ce ştii în inima ta, dar ai grijă ca această mulțime de oameni, care M-a urmat încă din Iudeea, să fie bine găzduită în camerele în care vor dormi. Tu, medicul şi discipolii Mei, care sunt zece cu toții, veți rămâne aici. Rezervă patul cel mai bun mamei Mele, femeia care era lângă Mine; căci mama Mea, care nu mai este foarte tânără, a făcut un drum lung pe jos şi merită să se odihnească”.

4. Femeia, în culmea bucuriei de a fi descoperit-o pe mama Mea în spatele acelei sărmane

figuri obosite, s-a îngrijit de ea cu toată devoțiunea. Maria a lăudat-o pentru bunătatea ei, recomandându-i să facă tot ceea ce îi spusesem Eu.

5. Când totul s-a liniştit şi când doar femeia, medicul şi cei zece discipoli ai Mei au mai rămas cu Mine în sala cea mare în care mâncasem, le-am spus discipolilor: “Ştiți ce v-am spus la Betabara, în Galileea: Veți vedea cerurile deschizându-se şi îngerii lui Dumnezeu coborând pe pământ'; este exact ceea ce se petrece acum sub ochii voştri; tot ceea ce ați băut, ați mâncat şi ați văzut nu este de pe acest pământ, ci a fost adus de către îngeri din ceruri. Deschideți bine ochii şi priviți câți îngeri sunt pregătiți să Mă slujească”.

6. Când ochii lor s-au deschis (este vorba despre vederea spirituală), ei au văzut o mulțime de îngeri în slujba Mea coborând din ceruri; căci zidurile casei dispăruseră şi toți au văzut cerurile în fața lor.

7. Natanael a spus atunci: “Da, Doamne, Tu eşti autentic şi adevărat; tot ce spui Tu se realizează pe loc. Adevărat, adevărat, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu Cel Viu. Dumnezeu a vorbit lui Avraam prin îngerii Săi. Iacov a văzut în vis o scară pe care îngerii urcau şi coborau, dar nu L-a văzut niciodată pe Dumnezeu, în afara unui înger care purta înscris pe mâna dreaptă numele Domnului; iar când Iacov s-a luptat cu el pentru a şti dacă este Dumnezeu, o lovitură la şold l-a făcut şchiop. Moise i-a vorbit lui Dumnezeu, dar nu a văzut decât lumină şi foc şi a trebuit să se ascundă într-o grotă atunci când Dumnezeu a trecut prin fața lui; el nu a avut dreptul să se uite decât după ce Dumnezeu a trecut; şi când a privit, nu L-a văzut pe Dumnezeu decât de la spate, dar a trebuit să-şi acopere fata cu trei grosimi de voal, pentru că Dumnezeu strălucea mai tare decât Soarele şi nimeni nu putea suporta această lumină fără să moară. După aceea nu a mai fost decât Ilie, în fața căruia Dumnezeu s-a manifestat printr-un murmur blând. Şi iată-Te acum în sfârşit pe Tine însuți.'“

8. L-am întrerupt atunci pe Natanael, spunându-i: “Ajunge, frate, încă nu este momentul. Doar un suflet atât de pur ca al tău, fără falsitate şi fără gânduri ascunse, este capabil să vadă acest lucru. Dar păstrează aceasta pentru tine, până când va veni ceasul. Pentru că, vezi tu, nu toți cei care Mă urmează sunt ca tine!

9. Această femeie nu era ca tine, dar iată, ea este acum ca şi tine şi de aceea ea a înțeles ceea ce tu ai vrut să spui. Dar n-a venit încă ceasul; acesta va veni doar în momentul în care cortina templului se va sfâşia”.

Capitolul 36

Ce va fi scris pe pergament şi ce va rămâne secret. Parabola arborelui fructifer, Iisus, Maria, Joram şi samariteanca. Iisus nu doarme niciodată.

1. Ioan m-a întrebat atunci: “Doamne, trebuie să scriu aceasta? Este mai important decât miracolul de la Cana, căci aceasta dovedeşte cu adevărat de unde ai venit!”

2. Eu i-am răspuns: “Lasă şi asta, căci ceea ce trebuie să scrii tu va fi un semn pentru lume, dar aceasta nu are puterea de a înțelege totul. La ce ar servi osteneala ta? Crezi tu că lumea ar crede toate aceste lucruri? Priveşte, cei care sunt aici cred pentru că văd, dar lumea care trăieşte în întuneric nu va crede niciodată că aşa ceva s-a petrecut cu adevărat aici. Noaptea nu poate să-şi imagineze opera luminii. Dacă vrei să vorbeşti despre operele luminii, lumea va râde de tine şi va sfârşi prin a te batjocori. Pe viitor, nu vei scrie decât ceea ce fac Eu la lumina zilei, în fața tuturor! Iar ceea ce fac în taină, oricât de extraordinar ar fi, nu scrie decât în inima ta şi nu pe pergament!

3. Va veni timpul când toate aceste lucruri rămase secrete vor fi revelate lumii, dar până atunci mulți arbori îşi vor lăsa să cadă fructele verzi de pe crengile lor, pentru că arborii poartă multe fructe, dintre care abia o treime ajung la maturitate; cele două treimi căzute pe pământ vor fi zdrobite şi vor trebui să putrezească şi să se usuce, pentru ca ploaia să le descompună, iar adierea vântului să le întoarcă înapoi la rădăcina trunchiului, pentru a permite apoi, odată cu seva care va urca, o nouă

naştere”.

4. Ioan a spus: “Doamne, ce spui Tu este prea profund, cine poate să înțeleagă?”

5. Eu i-am răspuns: “Nici nu este necesar, este suficient ca tu să crezi şi să Mă iubeşti; o înțelegere mai profundă va veni cu siguranță într-o zi, când spiritul adevărului se va coborî asupra voastră! Dar înainte ca aceasta să se petreacă, în ciuda tuturor acestor semne, vă veți mai sprijini încă de Mine şi de Numele Meu!

6. Ceea ce vă închipuiți voi toți despre Mesia şi despre împărăția Lui este fals; de aceea, va fi greu să vă fac să înțelegeți.

7. Pentru că împărăția lui Mesia nu va fi o împărăție a acestei lumi, ci un regat al Spiritului şi al Adevărului în împărăția Eternă a Tatălui Meu, care nu va lua niciodată sfârşit. Cel care va fi primit în această împărăție va avea viață veşnică şi o fericire pe care nu a mai trăit-o încă niciodată, pe care nu a mai simțit-o niciodată în inimă”.

8. Petru, care tăcea de multă vreme, a spus: “Doamne, dar cine va fi demn de aceasta?”

9. Eu i-am răspuns: “Prietene drag, vezi tu, acum este deja târziu şi trupurile noastre au nevoie de odihnă pentru a putea lucra mâine. De aceea, vom încheia acum această zi, iar mâine vom avea limpezimea necesară pentru a continua. Găsiți-vă fiecare un loc bun şi odihni- ți-vă bine, căci mâine vom avea multe lucruri de făcut”.

10. În acest moment, ei şi-au revenit cu toții la starea lor normală şi au văzut din nou pereții casei. Discipolii, dintre care unii erau foarte obosiți, i-au mulțumit lui Dumnezeu şi au plecat să se culce în camerele alăturate, pe nişte divane magnifice, unde au adormit imediat!

11. În timp ce discipolii dormeau, femeia şi doctorul - rămaşi alături de Mine - au căzut în genunchi în fața Mea, mulțumindu-Mi pentru grația infinită pe care le-am oferit-o lor şi casei lor. M-au întrebat imediat dacă puteau să ni se alăture pentru a Mă urma.

12. Dar Eu le-am spus: “Pentru mântuirea voastră, nu este necesar să îmi urmați paşii, este suficient ca voi să Mă urmați în inimile voastre. Este mai bine să rămâneți ca martori în acest ținut, căci peste puțin timp, mulți oameni vor începe să aibă îndoieli şi vor veni la voi. Va trebui să fiți atunci martorii Mei.

13. Şi tu, dragul Meu Joram, de acum înainte vei fi un medic desăvârşit. Orice persoană pe care vei pune mâinile în Numele Meu se va simți bine, oricare ar fi boala ei; este însă necesar să încheiați imediat între voi acea uniune indisolubilă şi perfectă, pentru ca viața voastră împreună să nu îi indigneze pe orbii care nu văd decât ceea ce este exterior şi nu au nici o idee despre ceea ce este în interior (în suflet)”.

14. Ție, Joram, nu mai trebuie să-ți fie frică de Irhael, deoarece corpul şi sufletul ei sunt acum perfect sănătoase. Irhael, iată, ți-l dau ție pe Joram, un soț venit din ceruri; fii pe deplin fericită alături de el, căci el nu este un spirit de pe acest pământ, ci vine direct din ceruri”.

15. Femeia a spus: “Oh, Doamne, ce bun eşti Tu! Când doreşti ca eu şi Joram să ne unim în fața lumii?”

16. Eu i-am răspuns: “Eu v-am unit deja şi această unire este singura valabilă atât pe pământ cât şi în ceruri; şi vă spun, de la Adam încoace nu a existat un cuplu mai armonios decât al vostru, căci Eu însumi am binecuvântat căsătoria voastră.

17. Mâine vor veni mulți preoți împreună cu oamenii înstăriți şi cu ceilalți săteni; anunțați-i că sunteți căsătoriți în fața lui Dumnezeu şi în fața lumii. Dacă veți avea copii, să-i creşteți în spiritul învățăturii Mele şi să-i botezați în Numele Meu, la fel ca toți cei pe care îi veți vedea botezați mâine de către discipolii Mei şi cei pe care Ioan îi botează pe malul Iordanului şi despre care ați auzit vorbindu-se. Joram, îți voi da mâine puterea de a boteza şi tu pe toți cei care cred în Numele Meu!

18. Mergeți acum să vă odihniți; dar, din pudoare, să nu vă atingeți unul de celălalt atâta timp cât Eu voi rămâne în această casă. Nu vă faceți griji nici în ceea ce priveşte hambarul şi masa, ele vor fi aprovizionate de Sus atâta timp cât Eu voi fi aici. Nu spuneți însă nimic din toate acestea la nimeni, căci oamenii nu ar putea să înțeleagă; după ce voi pleca, să nu spuneți decât celor care văd mai limpede. Mergeți aşadar să vă odihniți; cât despre Mine, Eu voi veghea aici; Domnul nu poate nici să

doarmă, nici să se odihnească, căci somnul şi odihna Lui ar fi moartea şi pierderea tuturor ființelor. De fapt, chiar dacă toată lumea ar dormi, Domnul ar veghea încă asupra tuturor ființelor".

19. Acestea fiind spuse, cele două gazde Mi-au mulțumit şi s-au retras fiecare în camera sa. Eu am rămas aşezat pe scaunul Meu până în zori.

Capitolul 37

Cântarea preoților. Vocația lui Matei Despre interpretarea viselor şi despre puterea sufletului de a le înțelege.

l. Dis-de-dimineață, când soarele nu era decât cu o palmă deasupra orizontului, o mulțime de preoți care locuiau în Sihar au venit în fața casei lui Irhael (căci Muntele sacru se afla în imediata apropiere a oraşului), strigând: "Osana, Osana, glorie Celui care a venit în numele Domnului Dumnezeu! Răbdare, Soare! Lună, nu te mai mişca până când Domnul nu-i va spulbera cu mâna Sa atotputernică pe toți duşmanii Săi, care sunt şi ai noştri! Nu-i ierta decât pe romani, Doamne, ei sunt prietenii noştri, căci ei ne protejează de evrei, care nu mai sunt copiii lui Dumnezeu, ci ai lui Belzebut, pe care îl invocă de parcă le-ar fi tată în Templul lui Solomon, care Ți-a fost consacrat Ție. Ai făcut foarte bine, Doamne, că ai venit la adevărații Tăi copii, cei care au crezut în promisiunile Tale şi care Te-au aşteptat până în această clipă. Tu eşti într-adevăr evreu şi este scris că mântuirea va veni de la evrei. Dar noi ştim că Tu ai fost la Ierusalim şi că i-ai alungat cu biciul pe evreii din Templu şi le-ai răsturnat mesele. Oh, Doamne, ai făcut foarte bine, şi cerurile trebuie să Te slăvească şi să cânte psalmi în sunete de trompete şi de harpă. Am spus întotdeauna că dacă vei trece pe aici, vei veni neapărat în oraşul sfânt în care profetul Tău Daniel a anunțat căderea şi distrugerea Ierusalimului şi că, din acest oraş, vei anunța mântuirea popoarelor Tale! Lăudat fie numele Tău, Osana, Osana, din înaltul cerului şi pace copiilor Tăi binevoitori".

2. Aceste strigăte mai mult sau mai puțin înțelepte au atras mulțimea celor care veniseră să Mă vadă la fântână şi care doreau să Mă revadă. Pe măsură ce zgomotele creşteau, odată cu mulțimea ce se aduna, toți cei din casă au fost nevoiți să se scoale din pat pentru a vedea ce se petrece! Discipolii s-au ridicat primii şi au venit să Mă întrebe ce este cu acest vacarm şi dacă era înțelept să mai rămânem aici, sau era mai bine să plecăm!

3. Eu le-am spus: "Of, oameni lipsiți de curaj, ascultați cum strigă ei Osana; nu este nici un pericol să rămânem acolo unde se strigă Osana!"

4. Discipolii s-au liniştit şi Eu am adăugat: "Coborâți şi spuneți-le să păstreze liniştea şi să meargă spre munte, unde voi veni şi Eu la ora şase, împreună cu voi toți. Acolo, le voi anunța tuturor mântuirea. Să ia cu ei scribi pentru a scrie ceea ce vă voi învăța de pe înălțimile acestui munte.

5. Tu, Ioan, nu va trebui să scrii, căci în acest caz, alții vor scrie învățătura Mea. Se află aici un scrib, un galileean pe nume Matei. El a notat deja anumite lucruri despre copilăria Mea; scrie foarte rapid şi va şti în mod cert să scrie tot ce va vedea şi va auzi aici. Strigați-l pe nume şi aduceți-l aici; el vă va urma imediat. Spuneți tuturor celor care au venit ieri printre primii la fântână precum şi preoților să vă urmeze. Dar chemați-Mi-l întâi pe Matei, căci vreau ca el să vină aici".

6. Discipolii au coborât repede şi au făcut ceea ce le-am poruncit.

7. În timp ce discipolii au coborât în stradă, Maria şi toți ceilalți oaspeți au venit la Mine în sala de mese pentru a Mă saluta călduros şi a-Mi mulțumi; ei Mi-au povestit visele minunate pe care le-au avut în timpul nopții şl M-au întrebat ce ar trebui să înțeleagă din toate aceste întâmplări!

8. Eu le-am răspuns: "Dacă sufletul trăieşte în bunătatea şi adevărul pe care vă învăț să le primiți şi să le urmați, atunci el vede în vis chiar adevărul datorită căruia el poate să facă binele în viață. Dar dacă sufletul trăieşte în greşeală, şi implicit în rău, el va vedea în vis neadevărul şi atunci va face rău.

9. Pentru că voi trăiți acum în adevăr, respectând învățătura Mea şi pentru că Mă urmați,

sufletul vostru nu poate să vadă în vis decât adevărul şi aceasta poate să vă impulsioneze să faceți mult bine.

10. În ceea ce priveşte însă puterea voastră de a înțelege ceea ce sufletul vostru vede în vis, aceasta este cu totul altceva. Sufletul nu înțelege (încă) ceea ce vede în această lume (de vis) mai mult decât înțelegeți şi simțiți voi din ceea ce vedeți în această lume exterioară, în care trăiți în timpul zilei (în starea de veghe)!

11. Când spiritul se va naşte din nou în voi, aşa cum l-am anunțat Eu pe Nicodim la Ierusalim, atunci când el a venit să Mă caute noaptea, veți simți pe deplin şi veți înțelege totul!” După aceste cuvinte, toți s-au retras mulțumiți.

Capitolul 38

Matei este desemnat pentru a nota Predica de pe Munte. Este mai bine să acționezi decât să asculți.

1. Gazda noastră a sosit atunci, însoțită de noul ei soț. M-a salutat emoționată, Întrebându-Mă dacă doream să iau micul dejun, care tocmai se servea!

2. Eu i-am răspuns: “Dragă Irhael, aşteaptă o clipă; discipolii vor aduce şi alți invitați care trebuie să ia parte la masă şi să afle chiar din gura Mea că tu şi Joram sunteți de acum înainte un cuplu adevărat şi să se convingă astfel că această casă nu este ultima din oraş, ci dimpotrivă, este întâia casă în care Eu am fost găzduit.

3. Imediat după aceste cuvinte ale Mele, Petru şi Ioan, discipolii Mei, au deschis poarta; între ei se afla Matei, care a intrat, a îngenuncheat la picioarele Mele şi a spus: “Doamne, sunt gata să Te slujesc. Eu am o slujbă de scrib care îmi permite să trăiesc şi să-mi întrețin mica mea familie, dar dacă Tu ai nevoie de mine, voi părăsi această slujbă, căci sunt sigur, Doamne, că Tu nu vei lăsa să piară familia mea”.

4. Eu i-am răspuns: “Cel care Mă urmează nu trebuie să aibă decât o singură grijă: aceea de a rămâne cu Mine tot timpul, pentru totdeauna! Priveşte această casă, cei doi proprietari îți vor primi familia, în numele Meu şi vor avea grijă de ea; uşa acestei case îți va fi deschisă zi şi noapte!”

5. Matei, care cunoştea de mult timp această casă în ruine, nu mai înceta să se minuneze şi a spus: “Doamne, s-a petrecut fără îndoială un mare miracol, căci această casă era în ruine şi, iată, acum este un palat cum nu mai există altul nici chiar în Ierusalim! O asemenea găzduire este într-adevăr regală, ea trebuie să fi costat enorm!”

6. Eu i-am spus: “Gândeşte-te pur şi simplu că, ceea ce le este imposibil oamenilor, pentru Dumnezeu este cu putință şi vei înțelege atunci cum s-a putut ca această ruină să devină un palat! Ai cu ce să scrii? Ai destul material pentru asta?”

7. Matei a spus: “Am tot ce-mi trebuie pentru două zile şi dacă trebuie mai mult voi merge să-mi aduc”.

8. Eu i-am spus: “Ceea ce ai acum îți va ajunge pentru zece zile; după aceea, noi vom găsi în alte locuri ceea ce ne va trebui. Rămâi aici şi ia parte la masa noastră. La ora şase vom merge pe munte, unde Eu voi anunța poporului mântuirea; tu trebuie să scrii tot ceea ce voi spune Eu în trei capitole divizate în versete mici, în maniera lui David; caută apoi încă vreo câțiva scribi, care să poată copia ce ai scris tu, pentru ca o mărturie scrisă să rămână aici”.

9. Matei a răspuns: “Doamne, facă-se voia Ta!”.

10. Au intrat atunci ceilalți discipoli, urmați de preoți şi de notabilii oraşului, care au venit să Mă salute, cu un aer ofensat. Marele preot a intrat, spunând: “Doamne, Tu ai pregătit această locuință pentru ca ea să fie demnă să Te primească; Solomon a construit Templul cu fast, pentru a fi demn de a fi casa lui Dumnezeu, în care să fie slujit de oameni, dar oamenii au profanat aceste locuri prin blasfemiile lor, iar Dumnezeu a părăsit Templul şi Arca Sa şi a venit la noi pe munte, prin Tine

Doamne, care ai fost atât de rău primit la Ierusalim şi ai venit la noi, credincioşii şi vechii Tăi adoratori. Şi va veni ceea ce este scris:

11. 'La sfârşitul vremurilor, Muntele, care este lăcaşul Domnului, va fi mai înalt decât toți munții şi decât toate colinele; toți păgânii vor veni în fugă aici şi popoarele vor spune: 'Veniți, să mergem pe Muntele Domnului, în lăcaşul Dumnezeului lui Iacov, pentru ca El să ne învețe căile Sale, iar noi să putem să urcăm cărările Sale, căci din Sion va veni legea Sa şi din Ierusalim cuvântul Său'. (Isaiia II, 2-3)

12. Noi ne bucurăm la fel ca mireasa la sosirea mirelui, atunci când el îi aduce pentru prima dată omagiul său, mâna sa şi inima sa, căci într-adevăr, Doamne, Ierusalimul, oraşul ales al marelui Rege, a devenit rău; el s-a ridicat împotriva Ta şi Te-a batjocorit. Noi nu ne credem mai buni; cine ar putea să fie fără greşeală în fața Ta? Dar este sigur că între două rele, Domnul l-a ales pe cel mai mic; este ceea ce vedem atât de clar în fața ochilor noştri. Tu eşti Cel pe care îl aşteptam de atâta timp. Osana, Ție, care vii în numele Domnului!”

13. Eu i-am spus atunci acestui orator: “Da, ai vorbit bine, dar Eu vă spun, dacă vreți să urmați învățătura Mea, primiți-o şi urmați-o în fiecare zi şi atunci veți avea parte de mântuirea pe care o voi anunța pe munte. Grația vine din înaltul Cerului, dar nu este de ajuns, căci ea nu rămâne dacă nu o puneți în practică în fiecare zi, precum acel înfometat care - întins sub copac - nu este în stare să întindă mâna pentru a lua şi a mânca smochinele coapte.

14. Nu este suficient să ascultați, trebuie să puneți în practică învățătura Mea pentru a primi apoi mântuirea care vine din Ierusalim! Ai înțeles?”

15. Oratorul a spus: “Da, căci numai Dumnezeu vorbeşte ca Tine!”

16. “Ei bine, am spus Eu, dacă ai înțeles, să ne aşezăm la masă şi, după ce vom mânca, vei nota că i-am unit noaptea trecută pe Irhael şi Joram, medicul şi i-am binecuvântat. De acum înainte nimeni să nu mai fie indignat în ceea ce priveşte relația lor. Acum luați loc la masă. Aşa să fie!”

17. S-au aşezat cu toții şi au fost numeroşi cei care au participat la această masă cu lapte şi pâine cu miere.

Capitolul 39

Masa la Irhael. Predica de pe Munte, (Matei V, 3-12)

(3) Ferice de cei săraci, în duh, căci a lor este împărăția cerurilor!
(4) Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiații
(5) Ferice de cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul!
(6) Ferice de cei flămânzi şi însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!
(7) Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!
(8)Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!
(9)Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!
(10) Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este împărăția cerurilor!
(11)Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocărî, vă vor prigoni şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră!
(12)Bucurați-vă şi veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot aşa au prigonit pe proorocii, care au fost înainte de voi.

1. În Europa, acest mic dejun n-ar fi avut nimic special, dar în această țară în care curge laptele şi mierea, el a fost cea mai minunată masă, mierea şi laptele Pământului Făgăduit fiind atunci şi de-a pururi cele mai bune din lume.

2. La sfârşitul mesei au fost servite fructe minunate şi toți I-au mulțumit şi L-au slăvit pe Dumnezeu, care a dat un gust atât de bun fructelor şi a permis albinelor să culeagă mierea cea dulce a

florilor de câmp, şi să o ducă în fagurii lor miraculoşi!

3. Unul dintre samariteni, care era un înțelept, a spus: “înțelepciunea, puterea şi bunătatea lui Dumnezeu nu vor fi niciodată cunoscute îndeajuns. Ploaia cade, mii şi mii de specii de plante, arbori şi mărăcini trăiesc pe pământ şi beau aceeaşi apă; fiecare are un alt gust, un alt parfum, o altă formă; fiecare formă este frumoasă şi plăcută; nimic nu creşte fără un motiv anume, fără o anumită necesitate, nici măcar cel mai mic muşchi de pe o piatră!

4. Şi toate animalele de pe pământ, din apă şi din aer, ce multiplicitate, ce diversitate! De la țânțar la elefant, de la arahnidă la leviatan - monstrul de neîmblânzit care poate ține munții pe spatele său şi se poate juca cu cedrii din Liban! Oh, Doamne, ce putere, ce forță, ce profundă înțelepciune sălăşluieşte în Dumnezeu, care susține şi ghidează soarele, luna şi toate stelele, care păstrează marea în adâncurile ei şi ridică munții, care a făcut pământul!”

5. Eu am spus: “Ai vorbit bine, este adevărat. Dumnezeu este infinit de bun, infinit de înțelept, infinit de drept şi nu are nevoie de sfaturile şi de învățăturile nimănui. **Dar Eu vă spun, omul de pe acest pământ nu a fost făcut pentru a fi inferior lui Dumnezeu care este complet desăvârşit.**

6. Până acum acest lucru era aproape imposibil, pe acest pământ, care s-a aflat sub sceptrul morții, dar începând de acum va fi posibil pentru cel care va urmări cu seriozitate să trăiască respectând în totalitate Cuvântul Meu.

7. Iar Eu cred că, dacă este atât de uşor de trăit respectând în totalitate Cuvântul Meu, care nu presupune altceva decât ca faptele voastre să fie în conformitate cu preceptele pe care Dumnezeu vi le-a dat sub formă de porunci, omul nu trebuie să precupețească nici cel mai mic efort pentru a atinge cea mai înaltă elevare spirituală”.

8. Marele preot a spus: “Da, Doamne, omul trebuie să rişte tot dacă vrea cu adevărat să atingă cea mai înaltă elevare spirituală. Cel care vrea cu adevărat să se bucure de o vedere frumoasă, fiind pe vârful muntelui, trebuie mai întâi să-l urce cu greutate. Cine vrea să culeagă roadele, trebuie mai întâi să are şi apoi să semene; prin urmare, dacă vrem să câştigăm ceva (care este bun), trebuie să începem înainte de toate prin a risca; cine nu riscă nimic, nu va avea nimic! Dacă Tu ne arăți căile Tale, nu ne va fi greu să ajungem la ceea ce Tu ai anunțat, adică să devenim şi noi la rândul nostru desăvârşiți, aşa cum Tatăl nostru ceresc este desăvârşit în ceruri!”

9. Eu am spus: “Fără îndoială”, după care am adăugat: “Jugul meu este blând, povara Mea este uşoară, dar oamenii au avut poveri grele de purtat şi nu au obținut nimic astfel. Problema este de a şti cum se va mări credința lor, dacă ei îşi vor schimba povara grea cu o nouă povară, uşoară, dar neobişnuită. Nu vor sfârşi ei oare prin a ne spune: 'Cu trudă şi cu suferință n-am obținut nimic. Ce vom obține noi atunci dacă eforturile noastre vor fi la fel ca acelea ale copiilor care se joacă?'

10. “Eu vă spun, va trebui să schimbați vechiul om ca pe o haină veche şi să îmbrăcați o haină nouă, care va fi poate neplăcută la început; dar cel care nu se va lăsa tulburat de o astfel de bagatelă şi care nu va căuta să îmbrace din nou vechea haină cu care era obişnuit, ci dimpotrivă chiar îi va plăcea haina cea nouă, acela va atinge desăvârşirea despre care v-am vorbit.

11. Fiți gata, Eu voi pleca acum pe munte! Cine vrea să Mă urmeze, să pornească; şi tu, Matei, du-te şi ia-ți tabla de scris şi vino repede înapoi, vezi că sunt gata să plec!”

12. Matei a zis: “Doamne, ştii că sunt gata să Te urmez. Dar dacă mă duc la oficiu, la bariera oraşului, unde lucrez în solda romanilor ca vameş şi ca scrib, voi avea neplăceri, iar gărzile romane nu mă vor lăsa să plec înainte de a-mi fi terminat treaba. Aş prefera să găsesc aici materialul care îmi este necesar astăzi şi în seara asta voi merge să iau de la mine de acasă ceea ce îmi lipseşte pentru următoarele două zile. De fapt, nu am material decât pentru trei zile, căci romanii nu-mi dau decât pentru această perioadă!”

13. Eu i-am spus: “Prietene, du-te, fă ceea ce-ți spun şi vei fi mulțumit; du-te, astăzi nu vei avea nimic de făcut, nimeni nu te aşteaptă la barieră, dar ia-i pe cei care lucrează cu tine pentru ca să copieze Cuvântul Meu în mai multe exemplare”. Matei a spus: “Dacă este aşa, atunci mă duc”.

14. Şi Matei, vameşul, a plecat şi a găsit lucrurile aşa cum i-am spus. S-a întors în mare grabă

cu încă trei scribi şi am pornit cu toţii către Muntele Garizim, împreună cu toţi cei care erau acasă. După o oră de mers pe jos, am ajuns la poalele muntelui şi Marele Preot M-a întrebat dacă trebuia să deschidă Templul antic.

15. Eu i-am arătat împrejurimile şi pe toţi oamenii care ne-au urmat şi i-am spus: “Ei bine, prietene, Templul cel mai vechi şi cel mai autentic este aici. Eu îl voi reconstrui, la fel cum am restaurat casa lui Irhael. Dar nu am nevoie pentru aceasta de această clădire veche; împrejurimile de la poalele muntelui sunt de ajuns şi, iată, printre altele, că sunt aici mai multe bănci şi mese decât au nevoie scribii voştri. Deschideţi-vă urechile, ochii şi inimile şi fiţi gata. Iată, sub ochii voştri, în faţa voastră, Făgăduiala profetului Isaiia!”

16. Matei a spus: “Doamne, suntem gata să te ascultăm”.

17. Aici începe Predica de pe Munte (Matei V, 3-12). Această predică a durat trei ore, căci am vorbit rar, pentru ca scribii să poată să scrie.

Capitolul 40

Preoţii critică Predica de pe Munte. Nu trebuie înţelese imaginile, ci spiritul care este ascuns în ele.

1. La sfârşitul predicii, mulţi dintre cei care M-au ascultat au protestat şi câţiva preoţi au spus: “Cine poate să ajungă la beatitudine? Noi, care suntem obişnuiţi cu Scripturile, predicăm în mod corect legea pe care Moise a dictat-o poporului de pe vârful muntelui. Dar aceasta nu este decât o rouă, un vânticel de seară în comparaţie cu această învăţătură severă şi cu această predică atotputernică. Nu este nimic de spus în afara faptului că este prea dură şi că oricui îi va fi greu să o aplice.

2. Cine poate să-şi iubească duşmanul şi să facă bine celor care i-au făcut rău? Cum să îi binecuvântezi pe cei care te urăsc şi care nu au în gură decât cuvinte de ură şi de mânie? Oare nu ar trebui eu să mă fac că nu-l aud şi să-mi închid inima în faţa celui care îmi cere un împrumut, dacă observ că el nu va fi niciodată capabil să-mi dea înapoi ceea ce i-am împrumutat? Ah, ce naive sunt toate aceste lucruri! Dacă leneşii şi toţi cei cărora le este frică de muncă ar afla de ele, nu s-ar duce oare ei la bogătaşi pentru a lua cu împrumut tot ceea ce au aceştia, iar după ce bogaţii respectivi le vor fi împrumutat toate bunurile lor, cine ar mai munci şi cine ar mai putea împrumuta apoi?

3. Este limpede că o astfel de învăţătură este împotriva naturii instituţiilor umane şi că în scurt timp, ea ar aduce întreaga lume în mizerie. Cine ar putea să mai înveţe atunci această învăţătură? Căci instituţiile nu ar putea să existe fără sprijinul filantropilor şi al fondatorilor.

4. O astfel de învăţătură nu va putea fi luată în considerare. Oamenii răi, duşmanii oamenilor de bine şi cei care sunt invidioşi trebuie pedepsiţi. Dacă duşmanul meu îmi dă o palmă, trebuie să-l las să-mi dea încă două palme, în speranţa că nu va mai avea poftă să-mi mai dea şi alte palme? Datornicul necuviincios trebuie închis într-un lagăr de muncă pentru a învăţa să muncească cu sudoarea frunţii. Mâinile lui trebuie să muncească din greu, în loc să cerşească şi astfel, numai cel cu adevărat sărac va avea dreptul la pomană. Aceasta este o lege veche şi foarte bună, fără de care societatea nu ar putea să subziste. Dar aceste legi, date de către acest aşa-zis Hristos, nu pot fi aplicate în viaţa de zi cu zi. Deci, ele nu pot fi acceptate.

5. Cât despre rest, nici nu vreau să mai vorbesc, atât de stupidă este această poruncă de a te mutila tu însuţi atunci când un braţ te deranjează sau să nu faci niciodată nimic pentru tine şi să nu cauţi decât împărăţia lui Dumnezeu, crezând că totul vine de Sus! Oamenii nu au decât să încerce să nu mai muncească timp de câteva luni şi vor vedea dacă peştele fript înoată în gura lor!

6. Această mutilare a membrului care te deranjează este într-adevăr stupidă! Dacă cineva ia o secure în mâna dreaptă pentru a-şi tăia mâna stângă şi a o arunca, ce va face atunci dacă îl va jena mâna dreaptă? Cu ce o să şi-o smulgă? Cum îşi va smulge el ochii sau picioarele care îl deranjează?

Ah! Sunt dezgustat de această învăţătură, care nu este valabilă nici măcar pentru un crocodil. Este o lege foarte îndepărtată de om. Este suficient să tragem câteva concluzii pentru a ne da seama că nu este decât rezultatul fanatismului evreiesc.

7. Şi chiar dacă toţi îngerii cerului ar veni să-i invite pe oameni să urmeze o astfel de cale pentru a putea ajunge în ceruri şi pentru a avea parte de viaţa eternă, ar trebui să-i alungăm în cerurile lor stupide! De ce nu mai este bun dictonul 'Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte'? El găseşte aceasta nedrept şi atroce şi predică blândeţea şi răbdarea, pentru a deschide poarta tuturor hoţilor, atunci când spune: 'Dă-i şi haina de pe tine celui care îţi cere cămaşa'. Frumoase cuvinte, dar pentru asta ar trebui să-ţi smulgi ochii şi să-ţi tai mâinile şi picioarele! S-a mai auzit vreodată despre o asemenea nebunie?”

8. Aici, Marele Preot s-a apropiat de Mine şi a spus: “O învăţătură atât de puţin practică cum este cea din predica Ta se află într-o totală contradicţie cu gândirea riguroasă pe care o ai şi de care nu mă îndoiesc, căci Te-am auzit vorbind în casa lui Irhael cu o mare înţelepciune. Dacă nu ar fi toate dovezile vii că Tu eşti Mesia, noi am fi obligaţi să Te considerăm drept un magician ieşit dintr-o şcoală fanatică a Egiptului antic şi să te clasăm printre şarlatanii care îşi spun Mesia.

9. Reflectează deci Tu însuţi asupra acestei învăţături violente şi vei vedea uşor că această cale pentru a ajunge la viaţa eternă este impracticabilă şi nu poate fi urmată de nimeni. Cine ar dori să ajungă astfel în ceruri şi-ar pierde foarte rapid orice poftă, căci va ajunge să-şi dorească mai bine să nu se fi născut decât să ajungă într-un cer unde nu pot ajunge decât infirmii! Sincer îţi spun, dă-ţi seama! Sau Tu chiar crezi că această învăţătură poate fi luată în serios?”

10. Eu i-am răspuns: Tu eşti Marele Preot, dar eşti la fel de orb ca o cârtiţă aflată sub pământ! Ce trebuie să cred şi să aştept atunci de la ceilalţi? Eu v-am dat nişte pilde dar voi nu vedeţi decât partea materială, care vă striveşte; s-ar părea că nu aveţi nici o idee despre spiritul intrinsec care se află în aceste pilde.

11.Crede-Mă, noi suntem tot atât de înţelepţi pe cât credeţi voi că sunteţi şi ştim tot atât de bine ca şi voi cât de inutil este ca un om să se automutileze pentru a ajunge la viaţa veşnică! Dar ştim, de asemenea, că voi nu înţelegeţi spiritul acestei învăţături şi, de aceea, nu o înţelegeţi deloc! Dar nu voi retrage ceea ce am spus. Tu ai urechi, dar nu auzi ceea ce este just. Ai ochi, dar aceştia sunt orbi din punct de vedere spiritual şi cu urechile şi cu ochii tăi larg deschişi nu auzi şi nu vezi nimic”.

Capitolul 41

Urmarea criticii Predicii de pe Munte, sensul ascuns şi sensul real al metaforei: “Să-ţi smulgi un membru care te jenează”. Răbdarea Domnului faţă de Marele Preot.

1. Marele preot a spus: “Da, da, fără îndoială că Tu ai dreptate şi deocamdată nu vreau şi nici nu pot să discut despre spiritualitatea ascunsă a pildelor Tale, dar vei înţelege, spre exemplu, că în momentul când predau cuiva o învăţătură, eu vreau ca el s-o înţeleagă şi, ca un adevărat discipol, să o pună în practică; o voi prezenta deci în felul în care discipolul meu poate să o înţeleagă, în spiritul adevărului său interior. Voi putea atunci să mă aştept, pe bună dreptate, ca faptele sale să fie conforme cu învăţătura mea.

2. Dar dacă parabolele învăţăturii mele sunt însă de neînţeles, elevii mei mă vor întreba, de pildă, de ce trebuie să-ţi pierzi viaţa pentru a câştiga viaţa şi cum se poate, mort fiind, să ajungi la o nouă viaţă! Eu mai degrabă le-aş spune: 'Uite, prietene, cum trebuie să înţelegi aceasta: există o corespondenţă între parabola care ţi-a fost prezentată şi adevărul pe care ea îl conţine. Tu trebuie să-ţi conduci viaţa potrivit acestei corespondenţe şi nu după sensul real al parabolei'.

3. Atunci, învăţătorule, discipolul ar înţelege şi, aşa cum am mai spus, ar fi justificat să îi cer să trăiască după spiritul adevărului învăţăturii mele! Dacă vreau însă să îi cer aşa ceva, fără să fiu sau să par un nebun, trebuie să îi traduc această parabolă. Dacă îi cer discipolului meu un asemenea lucru,

cu toată seriozitatea şi fără să-i traduc despre ce este vorba, mă comport în fața ființelor gânditoare precum omul care are o amforă cu apă bine închisă şi care, întâlnind pe cineva căruia îi este sete şi care îi cere de băut, îi dă amfora spunând: 'Uite, ține amfora, bea'. Celălalt încearcă să bea, întoarce amfora pe toate părțile fără să găsească orificiul şi spune: 'Cum pot să beau, amfora este închisă pe toate părțile!' Omul îi răspunde: 'Dacă eşti orb şi nu poți să găseşti orificiul, înghite amfora întreagă, căci astfel, vei înghiți şi apa în acelaşi timp!'

4. Spune-mi, dragă învățătorule, ce ar trebui să răspundă cel căruia îi este sete? Eu cred că ar avea dreptate să îl considere nebun pe cel care poartă această apă!

5. Nu vreau să Te consider nebun, dar dacă spui că surzenia şi orbirea noastră ne împiedică să înțelegem spiritul învățăturii Tale, învățătura Ta este la fel ca şi apa acestei amfore ermetic închisă pe care însetatul trebuie să o înghită cu amforă cu tot! Doar un profet scăpat dintr-o casă de nebuni poate pretinde o asemenea nebunie! Ia-o cum vei dori, dar nu-mi voi schimba părerea atâta timp cât nu vei adăuga lămuriri suficiente acestei învățături care, totuşi, cuprinde în parte lucruri excelente. Mărturiseşte că nu Te poți aştepta ca noi să ne tăiem picioarele şi mâinile şi să ne câştigăm pâinea cu sudoarea frunții sau să nu-l mai pedepsim pe cel care va căuta gâlceava.

6. Noi nu-i vom da haina celui care ne va fura cămaşa şi îl vom arunca în închisoare pe hoț, pentru ca el să ispăşească pedeapsa atât cât va fi nevoie şi să devină după aceea un om cinstit. Dacă Tu eşti un adevărat înțelept trimis de Dumnezeu, vei fi de acord că este necesar să păstrezi Legea lui Moise, pe care Dumnezeu însuşi a dat-o izraeliților în deşert, cu fulgere şi tunete puternice. Dar dacă Tu vrei să anulezi Legea cu învățătura Ta, va trebui să vezi cum aranjezi lucrurile cu Dumnezeu!"

7. I-am răspuns: "Eu sunt de părere că Legislatorul are puterea de a lăsa Legea în vigoare şi de a o îndeplini El însuşi întru spirit şi adevăr, precum şi de o revoca în întregime, în anumite condiții".

8. Marele Preot a spus: "Aceste cuvinte sună curios în gura Ta! Mi-ar fi plăcut să Te aud vorbind aşa azi-de-dimineață; atunci, aveam profunda impresie că Tu eşti cu adevărat Mesia. Dar de când ne-ai dat învățătura Ta, îmi pari ieşit dintr-un azil de nebuni, cu ideile Tale fixe pe care le iei drept adevărul lui Mesia. De aceea, te rog vorbeşte mai explicit, căci fără lămuriri suficiente, nimeni nu poate înțelege şi pune în practică prea riguros învățătura Ta.

9. Eu i-am răspuns: "Spune-mi atunci ce te nedumereşte atât de mult la învățătura Mea şi te voi ajuta!"

10. Marele Preot a zis: „Ți-am spus deja de mai multe ori! Dar pentru a-ți da seama că sunt drept şi chibzuit, îți voi spune că accept toate celelalte puncte ale învățăturii Tale şi că sunt gata să le pun în practică, numai că nu pot să-mi scot un ochi sau să-mi tai piciorul sau mâna, fără a risca să mor din cauza hemoragiei! Şi odată mort, care ar putea fi rezultatul unui asemenea principiu?

11. Acesta este punctul cel mai neverosimil al învățăturii Tale. Este imposibil de realizat. Şi dacă s-ar găsi un nebun care să îl pună în practică, nu ar obține nici un rezultat, căci dacă cineva şi-ar pune capăt zilelor, el nu-L va mai putea slăvi pe Dumnezeu, atât de mare ar fi suferința în care îl va arunca această învățătură. Aşa că, dacă moare, ceea ce este neîndoielnic, mă întreb, împreună cu David: 'Doamne, cum Te va mai putea slăvi cineva care este mort, cine Te va mai adora în mormânt?' Explică-mi măcar acest punct; cât despre rest, noi am vrea foarte mult să credem că este o învățătură umanitară împinsă la extrem".

12. Eu am spus: "Cererea ta este justificată şi Eu îți spun: de la Samuel, tu eşti cel mai înțelept dintre toți preoții, fiindcă ai o inimă bună. Tu nu respingi total învățătura Mea, ci doreşti lămuriri, aşa că Eu te voi lumina, nu prin gura Mea, ci prin cea a unuia dintre discipolii Mei, pentru a vedea că oamenii au înțeles deja învățătura Mea, fără a le da Eu explicații".

Capitolul 42

Natanael explică ceea ce nu poate înțelege omul rațional, înțelegerea planului spiritual. Diferența între Cuvântul lui Dumnezeu şi cuvântul oamenilor.

1. Marele Preot s-a întors atunci către Natanael şi i-a spus: "După sfatul învățătorului vostru, mă adresez ție, la întâmplare: explică-mi punctul cel mai dificil al învățăturii învățătorului vostru. Dar, te rog, fă-o în cuvinte simple şi clare, fiindcă brumă peste brumă nu dă lumină. Vorbeşte deci!"

2. Natanael a spus: "Eşti chiar aşa de lipsit de perspicacitate încât nu înțelegi o învățătură atât de limpede? Nu au anunțat oare profeții că Hristos le va vorbi oamenilor doar în parabole şi că se va exprima doar în metafore?"

3. "Da, ai dreptate, aşa este scris, într-adevăr!"

4. Natanael a continuat: "Dacă ştii că aşa este scris, atunci de ce îl consideri pe Domnul nebun? De vreme ce, după Scriptură, El vorbeşte în parabole, îi poți cere foarte bine Domnului să te lumineze pentru a înțelege, dar nu-L poți lua drept nebun numai fiindcă tu nu înțelegi modul Său de a vorbi în parabole, tu, care nu eşti capabil să înțelegi lucrările lui Dumnezeu.

5. Iată: în natură, lucrurile au o ordine şi nu pot supraviețui decât datorită ei. Lucrurile spiritului au şi ele o ordine a lor, nu pot exista şi nu pot fi gândite şi exprimate în afara ei. Dar există o corespondență între lucrurile spiritului şi lucrurile naturii, căci acestea din urmă provin din primele şi nimeni nu le cunoaşte mai bine decât Domnul.

6. Dacă Domnul ne vorbeşte nouă celorlalți despre lucrurile spiritului, nouă, care ne aflăm încă în ordinea fixă a naturii, El nu ne poate vorbi decât prin comparații şi parabole. Pentru a le înțelege, trebuie să facem un efort să ne trezim spiritul, ținând seama de poruncile lui Dumnezeu. Doar atunci când vom începe să ne trezim astfel vom putea înțelege ceea ce a vrut să spună şi să ne reveleze Domnul prin aceste parabole; atunci, Cuvântul Său divin se va distinge pe veci de cuvântul nostru omenesc!

7. Dar, atenție! Ochiului fizic îi corespunde în lumea spiritului puterea de a discerne între lucrurile divine şi cereşti, care nu au legătură decât cu existența ființei spirituale, pentru fericirea sa eternă.

8. Din cauza unei ordini divine absolut necesare, spiritul trebuie să coboare, un anumit timp, în materia acestei lumi, pentru a se întări în libertatea sa şi pentru a-şi dezvolta o independență aproape totală față de Dumnezeu, fără de care el nu l-ar putea vedea niciodată pe Dumnezeu, nici n-ar putea exista întru Dumnezeu, lângă Dumnezeu şi prin Dumnezeu.* Dar dacă spiritul se maturizează în materie şi îşi afirmă libertatea şi independența față de Dumnezeu, el se află în pericolul inevitabil de a fi absorbit de materia însăşi şi de a fi astfel anihilat; putem vorbi astfel de o moarte spirituală, din care trezirea la viața întru Dumnezeu este foarte dureroasă şi dificilă. De aceea, făcând aluzie la omul spiritual şi nu la omul carnal, Domnul a spus: 'Dacă ochiul tău gândeşte să facă rău, smulge-l şi aruncă-l departe, căci este mai bine să mergi în cer cu un singur ochi, decât cu amândoi în infern'. **Ceea ce înseamnă: dacă lumina lumii te seduce prea mult, forțează-te să te îndepărtezi de această lumină care te împinge în moartea materiei. Fie ca spiritul tău să te elibereze de bucuria deşartă a felului tău de a vedea această lume şi să-ți întoarcă privirile către lucrurile pur cereşti. Căci este mai bine să intri în împărăția vieții eterne, fără toată cunoaşterea acestei lumi, decât să fii absorbit de moartea materiei, cunoscând-o prea mult şi având prea puține cunoştințe spirituale.**

9. Când Domnul vorbeşte de cei doi ochi, de mâini şi de picioare, El nu se referă la ochii, mâinile şi picioarele corpului, ci, evident, la dubla capacitate a spiritului de a vedea totul şi de a progresa. El invită spiritul, nu corpul, să nu caute să înțeleagă această lume, în cazul în care spiritul ar fi prea fascinat de această lume, fiindcă este mult mai bine să intri în viața eternă fără toate aceste cunoştințe, decât să sfârşeşti prin a fi devorat de judecata logică a lumii!

10. Cu toate acestea, spiritul trebuie de asemenea să privească această lume şi să o cunoască, dar fără a-i găsi însă prea multe calități; dacă simte că lumea începe să-l atragă prea mult, trebuie să se îndepărteze imediat de ea, căci îl pândeşte pericolul. Este vorba de a-ți întoarce privirea: aici apare analogia cu ochiul pe care trebuie să-l smulgi. Cine poate vorbi prin asemenea parabole trebuie să fi experimentat pe deplin toate cunoştințele spirituale şi materiale ale omului; după părerea mea,

singurul capabil de aşa ceva este Cel a cărui putere de a iubi şi a cărui înțelepciune stau la originea tuturor lucrurilor spirituale şi materiale. Cred că m-ai înțeles acum şi sper că îți dai seama că ai greşit grav împotriva Celui care ține viața ta şi viețile noastre în mâna Sa atotputernică.

(* Vezi mai explicit :http://www.scribd.com/doc/5603236/Cine-este-Dumnezeu-cine-este-Lucifer-ce-este-omulExplicate-de-insusi-Dumnezeu-prin-Bertha-Dudde- n.r.)

Capitolul 43

Sihar. Despre necesitatea încolțirii şi maturizării lucrurilor.

1. Foarte surprins, la fel ca şi mulți alții din asistență, Marele Preot a spus după un moment de uimire: “Da, da, înțeleg bine! Dar atunci, Domnul de ce nu se face înțeles, aşa cum ai făcut-o tu? Căci astfel, nu aş fi păcătuit împotriva Lui!”

2. Natanael a spus: “Dacă un băiat de şapte ani ar fi pus întrebarea, nu ar fi fost de mirare, dar aceasta mă miră la tine, care eşti unul dintre cei mai mari înțelepți ai oraşului!

3. N-ai vrea poate să-i pui Domnului şi întrebarea savantă: de ce a dat semințelor, care nu seamănă cu nimic, proprietatea de a se dezvolta şi de a conține forma latentă a arborelui care va rezulta? Nu ar fi fost mai bine să lase fructele să cadă din cer, în brațele oamenilor? La ce serveşte această creştere lentă a arborilor, pornind de la o sămânță? Şi de ce să trebuiască să aştepți atât de mult să se coacă fructele? Iată, iată cât eşti încă de prost!

4. Cuvântul şi învățătura Domnului sunt la fel ca toată opera Sa. El ne oferă învățătura sub forma unor semințe mititele, pe care trebuie să începem să le semănăm în solul spiritului nostru şi acest sol se numeşte iubire; acolo poate creşte sămânța, pentru a deveni un arbore al adevăratei cunoaşteri a lui Dumnezeu şi a noastră, iar din acest copac, la momentul dorit, să putem recolta fructele coapte ale vieții veşnice.

5. Iubirea este lucrul cel dintâi: fără iubire, nici un fruct al spiritului nu poate creşte. Seamănă semințele în aer şi vei vedea dacă cresc şi dau fructe. Adevărata iubire este pământul veritabil ce poate primi sămânța spirituală care ne-a fost dată prin gura Domnului!

6. De aceea, Domnul ne eliberează de severa lege mozaică a pedepsei, pentru a găsi un sol fertil în inimile noastre. De fapt, cel care condamnă, după lege, nu are adeseori decât prea puțină iubire sau deloc, iar sămânța Cuvântului divin nu ar putea niciodată să se dezvolte în el. Cel care este condamnat este judecat. În judecată nu există iubire, fiindcă judecata este moartea iubirii.

7. Ar fi deci mai bine să nu vezi întotdeauna greşeala aproapelui, ci mai degrabă să fii răbdător şi indulgent. Dacă, în slăbiciunea lor, ceilalți vă cer ceva, voi nu trebuie să le refuzați; astfel, iubirea va creşte în voi, ca şi în frații voştri mai slabi, iar când veți fi copleşiți cu toții de această iubire, sămânța divină va fi încolțit în voi; atunci, cel slab, devenit acum puternic şi el, vă va da înapoi de mai multe ori ceea ce ați făcut voi altădată pentru el, pe când era slab.

8. Dar dacă voi sunteți meschini şi duri cu frații voştri mai slabi, nu veți fi niciodată voi înşivă un fruct al lui Dumnezeu şi, în cele din urmă, veți fi supuşi judecății celor slabi.

9. Când Domnul spune: 'Dă-i haina celui care îți cere cămaşa', aceasta înseamnă că voi sunteți proprietari bogați şi că trebuie să dați din abundență celor care vin la voi. Astfel, veți deveni bogați în inimile voastre. Această bogăție vă va aduce fericirea şi săracii vă vor binecuvânta, căci ei vor auzi în inimile voastre predica adevăratei Evanghelii a lui Dumnezeu, pusă în practică şi vă vor susține. Dar dacă voi calculați cu zgârcenie ceea ce dați, nu veți fi mai avantajați decât frații voştri săraci”.

Capitolul 44

Sihar. Predica de pe Munte. Corespondențe: ochiul drept şi mâna dreaptă.

1. Marele Preot, care a urmărit acest discurs cu mare atenție, a spus: Totul este bine şi cred că am înțeles tot ce mi-ai spus, dar trebuie să-ți atrag atenția că Învățătorul nu a vorbit decât despre smulgerea ochiului drept şi a mâinii drepte. În entuziasmul meu, eu am adăugat şi picioarele, iar tu mi-ai explicat sensul picioarelor, ca şi sensul ochilor şi mâinilor despre care a vorbit Învățătorul. Şi tu ai spus: numai Cuvântul Învățătorului care se adresează spiritului omului are o corespondență; cum se face atunci că tu ai găsit una la ceea ce am adăugat eu?"

2. Natanael a răspuns: Te înşeli, Domnul a vorbit şi despre piciorul drept; numai că El a făcut semn scribilor să omită acest detaliu, căci cei care şi-au întors privirea către ceruri (adică cei care au renunțat la propria lor voință, voința corespunzând mâinii stângi şi care au renunțat deja la mâna lor dreaptă, aceasta corespunzând activității terestre), nu mai este necesar sa-şi smulgă piciorul drept, ochiul văzând adevărata lumină, iar mâna - sau voința - alegând acțiunea cea bună; progresele spre desăvârşire vin atunci de la sine, piciorul drept - care reprezintă înaintarea în această lume terestră - nemaifiind necesar.

3. Voi, samaritenilor, puteți însă începe cu picioarele, căci deşi privirea voastră este întoarsă către Dumnezeu şi mâinile voastre se întind către acțiuni drepte, piciorul vostru, din cauza setei voastre de afirmare, este întors numai către lume. Voi aşteptați de la Mesia altceva decât v-au anunțat profeții şi piciorul drept este cel pe care trebuie să-l smulgeți, dacă vreți să apucați pe calea care duce către Împărăția lui Dumnezeu. Iată de ce Domnul v-a vorbit despre piciorul drept, dar nu a vrut ca aceste lucruri să fie scrise, căci viitorii discipoli ai Domnului vor şti bine unde şi ce este Împărăția lui Mesia şi ce trebuie făcut pentru a ajunge la ea. Mai ai alte observații de făcut?"

4. Marele Preot a spus: "Pentru mine lucrurile sunt acum limpezi, atât cât pot eu să vad de limpede!... Şi în ciuda a tot ceea ce mi-a fost explicat, trebuie să mărturisesc că învățătura voastră, aşa cum este transmisă, este foarte dură şi dificilă. Veți vedea că mulți se vor împiedica de ea!

5. Nu vreau să cobesc, dar pot să vă spun că nu veți reuşi să obțineți de la evreii orgolioşi ceea ce ați obținut de la noi, în ciuda prostiei noastre. Noi bănuim, chiar dacă nu este decât un vis, dar evreii nu vă vor crede; ei vor vrea semne şi în cele din urmă vor sfârşi prin a vă persecuta chiar din cauza acestor semne. Noi nu v-am cerut nici un semn şi cu toate acestea le-ați făcut de bunăvoie.

6. Noi vă credem, dar nu din cauza miracolelor pe care şi alți oameni sunt mai mult sau mai puțin capabili să le facă, ci din cauza învățăturii pe care ne-ați dat-o. Ar trebui deci să rămâneți la noi, căci la aceşti evrei orgolioşi nu veți face o afacere prea bună şi nici la greci".

Capitolul 45

Sihar. Confesiunea lui Natanael

1. Natanael a spus: "Am vorbit până acum cu tine, dar de acum înainte totul este în mâna Domnului! Noi vom face ce va dori El! Şi noi suntem încă foarte săraci întru spirit; prin urmare, vrem să rămânem cu El pentru a putea intra în împărăția Cerurilor. Vrem să suportăm alături de El orice suferință şi orice persecuție, pentru a găsi în El adevărata pace divină, în numele Său, vrem să fim îngăduitori în toate gândurile noastre, în toate judecățile, legămintele şi dorințele noastre, în toate faptele şi să ne abandonăm voinței Lui pentru a descoperi adevărata împărăție, care este iubirea pură de Dumnezeu din inimile noastre.

2. Nu vom ocoli acele ținuturi unde domnesc împietrirea şi nedreptatea. Ne este foame şi sete de dreptate, fiindcă îl avem aici cu noi pe Cel care într-adevăr ne poate sătura pe veci.

3. Vom fi plini de compasiune pentru toți, fie că aceştia vor fi pentru sau împotriva noastră pentru ca astfel să fim demni de compasiunea lui Dumnezeul

4. Noi vrem cu orice preț să ne păstrăm inimile curate şi neprihănite, pentru ca Domnul pe care îl vedem să nu plece, căci nu ne putem apropia de Dumnezeu cu o inimă impură, într-adevăr, acum nu putem vedea încă întru spirit chipul Său şi plenitudinea miracolelor operelor Sale!

5. Dar având inimile curate, vom putea fi împăciuitori, blânzi şi răbdători cu oricine, o inimă mânioasă nefiind niciodată pură, căci mânia creşte întotdeauna pe terenul orgoliului. Şi dacă inimile noastre sunt la fel de pure precum cele ale copiilor, ne vom putea apropia cu siguranță de Cel care ne-a chemat să fim copiii lui Dumnezeu şi care ne-a învățat să ne rugăm lui Dumnezeu ca propriului nostru Părinte.

6. Şi chiar dacă va trebui să fim persecutați, aici sau în altă parte, pentru cauza noastră dreaptă, aceasta nu înseamnă nimic, prietene, căci noi îl avem pe Hristos cu noi şi, prin El, avem de partea noastră cerul".

7. Uimit de discursul ferm al lui Natanael, Marele Preot a spus: "într-adevăr, dacă nu aş fi fost de folos aici, dacă nu aş fi avut soție şi copii, v-aş fi urmat şi eu!"

8. Natanael i-a spus: "Noi ne-am părăsit soțiile, copiii şi bunurile şi, iată, soțiile şi copiii noştri sunt încă în viață! îți spun, cine nu este capabil să abandoneze totul din iubire pentru El, nu este demn de grația Sa, fie că asta îți place sau nu! Inima mi-o spune şi în inimă se află tot adevărul, dacă spiritul este trezit față de gândirea vie întru Dumnezeu. El nu are nevoie de noi, în schimb, noi suntem cei care avem nevoie de El.

9. L-ai ajutat tu cumva s[ridice soarele deasupra orizontului ;i să-şi; răspândească lumina deasupra pământului întins? L-ai ajutat tu cumva pe Domnul să-şi țină în frâu vânturile, fulgerele, tunetul şi marea, cu toate adâncurile sale? Cine poate pretinde că L-a ajutat vreodată pe Domnul în vreun fel? Cum vă mai puteți gândi încă la soțiile sau copiii voştri şi la afacerile voastre atunci când Domnul vă spune să-L urmați pe El, Domnul întregii vieți, al tuturor cerurilor şi al tuturor lumilor, pe care L-am aşteptat atât de mult timp, şi care a venit, aşa cum au anunțat toți profeții şi patriarhii?"

10. Marele Preot a răspuns: "Măcar dacă n-aş fi fost Mare Preot, aş fi făcut ceea ce ați făcut voi toți, dar mai sunt încă preot şi, după cum am aflat, voi nu mai rămâneți aici decât o singură zi. Oamenii de aici, atât de slabi în credința lor, au tot atâta nevoie de mine ca şi de ochii lor pentru a vedea; vei înțelege acum că nu-mi pot lăsa soția, copiii şi treburile şi că trebuie să rămân aici din cauza acestor oameni slabi în credința lor şi încă departe de a fi în stare sâ-şi abandoneze falsele lor idei despre Mesia, îmi va fi foarte greu să-i fac să-şi schimbe ideile, atât sunt de înrădăcinate în ei. Dar ce pot eu să fac?

11. Cred cu tărie că învățătorul vostru este Mesia Cel Făgăduit, dar oare o cred şi ceilalți? Ai văzut foarte bine cât erau de numeroşi cei care voiau să plece în timpul predicii. Oamenii sunt lipsiți de credință şi agresivi şi caută să îşi răspândească ideile în jurul lor. Astfel, mulți dintre cei care sunt încă aici şi care erau ieri plini de credință, sunt deja plini de îndoială şi nu mai ştiu-ce să creadă.

12. Gândeşte-te la munca pe care o voi avea de făcut eu, care sunt un oracol pentru ei! Dacă nu îi întorc eu din drumul lor, ei vor rămâne ceea ce sunt până la sfârşitul lumii, fie că poți să accepți acest lucru sau nu! Iată principalul motiv pentru care eu trebuie să rămân aici şi sper că Domnul nu va fi lipsit de îndurare față de mine. Dacă nu-L pot urma fizic, voi fi totuşi prezent mereu întru spirit acolo unde se va găsi El; îl voi sluji ca un servitor credincios şi mă voi încumeta să fiu păstorul turmei Sale, după învățătura Sa, pe care nea dat-o aici; cred că El va fi de acord cu mine!"

13. Am spus atunci: "Da, este bine, este drept, fiindcă tu trebuie să pregăteşti pentru Mine această comunitate şi răsplata ta în ceruri va fi mare. Dar se lasă seara, să ne întoarcem. Aşa să fie!"

14. Am coborât atunci cu toții muntele şi ne-am întors acasă. Dar mai erau încă mulți oameni în jurul nostru, chiar dacă numeroase alte persoane plecaseră înainte de sfârşitul predicii, pline de mânie şi îndoială.

Capitolul 46

Sihar. Vindecarea leprosului. Cum să fii milos cu măsură.

1. Aşa cum am mai spus, nu ne aflam propriu-zis pe vârful muntelui, ci pe primii versanți,

într-un spațiu întins, mai uşor accesibil oamenilor din oraş, numeroşilor bătrâni şi tuturor celor slabi care Mă urmaseră şi care, datorită căldurii excesive de peste zi, nu puteau în nici un caz să ajungă pe vârf. Cu toate acestea, ne aflam destul de sus, iar când cortegiul format din toți aceşti oameni a început să coboare, la căderea nopții, pentru mulți drumul nu mai era atât de uşor de recunoscut.

2. Când am ajuns la câmpie, mergând cu multă atenție, am întâlnit în drumul nostru un om atins de o lepră urâtă. Acest om s-a ridicat imediat, a venit la Mine şi Mi-a spus cu o voce plină de durere: “Oh, Doamne, dacă Tu ai vrea, M-ai putea vindeca!” Am întins imediat mâna deasupra lui şi am spus: 'Vreau, fii pur!” Iar bolnavul a fost imediat vindecat de lepra sa, toate tumorile, râia şi pielea solzoasă căzând pe loc de pe el. Era o lepră urâtă, pe care nici un medic nu o putuse vindeca; toți ceilalți au rămas uimiți să-l vadă pe acest om vindecat brusc de lepră.

3. Omul astfel vindecat a vrut să-Mi mulțumească, dar Eu l-am împiedicat, spunându-i: Îți cer să nu spui nimănui ce s-a petrecut, decât Marelui Preot. Du-te şi caută-l; el merge în urma noastră, împreună cu discipolii Mei. După ce el va recunoaşte că eşti vindecat întoarce-te acasă şi fă pe altar sacrificiile poruncite de Moise”.

4. Omul vindecat a făcut imediat ceea ce îi spusesem. Marele preot, mai mult decât uimit, a spus: “Dacă un medic mi-ar fi spus: Priveşte, îl voi vindeca pe acest om', i-aş fi râs în nas şi i-aş fi spus: 'Nebunule, du-te pe malul Eufratului şi încearcă să-l goleşti cu o găleată; după ce-ți vei goli găleata, vei mai avea de golit încă alte o sută de mii şi, cu toate acestea, îți va fi mai uşor să goleşti Eufratul decât să-l vindeci pe acest lepros, a cărui carne este deja aproape în întregime în putrefacție'. Şi acest om, pe care noi l-am recunoscut drept Mesia, a reuşit printr-un singur cuvânt! Într-adevăr, asta este de ajuns; El este Hristos, nu mai avem nevoie de alte dovezi.

5. Adevăr grăiesc, cel care îmi va cere azi o haină, va primi nu numai haina, ci toată garderoba mea. Cu acest preț, îi voi da până şi cămaşa, căci văd că într-adevâr Cuvântul Său este în întregime divin, El este Dumnezeu însuşi, prezent printre noi. Ce vrem mai mult? Voi face pe crainicul toată noaptea şi voi anunța prezența Lui pe toate străzile şi străduțele”.

6. Apoi, el s-a avântat către Mine, Eu aflându-Mă în acel moment aproape de fântână şi s-a prosternat în fața Mea, spunând: “Doamne, opreşte-Te un moment ca să Te pot slăvi, Tu nu eşti numai Hristos, un Fiu al lui Dumnezeu, ci Dumnezeu însuşi, întrupat printre noii”

7. Am spus: “Prietene, lasă asta, Eu v-am arătat cum să vă rugați: roagă-te deci în linişte, va fi de ajuns. Nu face astăzi prea mult, de teamă să nu faci mâine prea puțini Orice lucru trebuie făcut cu măsură. Dacă îi mai dai săracului şi haina pe lângă celălalt veşmânt va fi suficient să-ți faci din acest sărac un prieten pe vecie; dar dacă tu îi dai toată garderoba, atunci când el nu-ți cere decât un veşmânt, asta îl va pune în încurcătură şi el se va gândi că ai vrut să-l umileşti sau că ți-ai pierdut bunul simț. Nu va ieşi nimic bun.

8. Dacă cineva îți cere o monedă de argint şi tu îi dai două sau trei, îi vei bucura inima celui care îți cere şi propria ta inimă va fi bucuroasă. Dar dacă îi dai o mie de monede celui care îți cere doar una, el se va înspăimânta şi va gândi în sinea lui: 'Ce înseamnă asta? Eu nu i-am cerut decât o monedă şi el vrea să-mi dea toate bunurile lui! Mă ia oare drept un nesățios, vrea să mă umilească, sau a înnebunit?' Vezi, inima ta nu va câştiga astfel nimic, nimic mai mult decât a sa. Măsura este necesară în orice lucru”.

9. Marele preot a fost fericit să primească această învățătură şi şi-a spus în sinea iui: “Da, are dreptate întotdeauna. Ceea ce spune să facem este drept, contrariul ar fi prostesc şi fals. La ce ar servi să dau astăzi totul, dacă mâine nu voi mai avea nimic de dat altuia care ar veni la uşa mea, având o şi mai mare nevoie? M-ar durea atunci inima să nu pot veni în ajutor unuia şi mai sărac!

10. Domnul are perfectă dreptate în toate şi ştie care este măsura justă în toate. Doar a Lui să fie gloria, onoarea şi slava tuturor inimilor”.

Capitolul 47

Sihar. Cina miraculoasă la Irhael în compania îngerilor. Mânia şi necredința galileenilor care-l consideră pe Iisus drept esenian.

1. În cele din urmă, am ajuns la casa lui Irhael şi Joram, unde totul era pregătit, la fel ca şi în ajun, pentru o cină încă şi mai fastuoasă. La uşa casei, toți locuitorii din Sihar care veniseră pe munte au vrut să-şi ia rămas bun, dar printre ei se aflau o mulțime de băiețandri îmbrăcați într-un alb imaculat care i-au poftit la cină.

2. Uimit să vadă atâția tineri minunați şi fiind foarte surprins de amabilitatea, blândețea şi omenia lor, Marele Preot s-a apropiat de Mine pentru a Mă întreba cu multă umilință: “Doamne, Te rog, spune-mi, cine sunt aceşti tineri minunați? Nu au mai mult de şaisprezece ani şi fiecare dintre gesturile lor, fiecare dintre cuvintele lor, trădează cel mai uluitor rafinament. Oh! Spune-mi, de unde vin ei, cărei şcoli îi aparțin? Ce ținută frumoasă şi ce forme desăvârşitei Ce plăcute sunt vocile lor, ca un balsam pe inimă! Doamne, spune-mi deci, cine sunt aceşti băiețandri şi de unde vin ei?”

3. Eu i-am răspuns: “Nu ai auzit niciodată ce a fost anunțat încă din noaptea vremurilor? Fiecare Domn are valeții săi, are servitorii săi. Tu Mă numeşti Domn; nu este atunci normal ca şi Eu să am valeți şi servitori? Faptul că sunt atât de cultivați dovedeşte că Stăpânul lor este un Domn foarte înțelept şi plin de iubire, în timp ce domnii acestei lumi sunt oameni fără inimă, la fel ca şi servitorii lor. Dar Stăpânul, care este Domnul cerurilor şi care a coborât pe pământ în această lume atât de dură a oamenilor, are servitori care vin de unde a venit El şi servitorii Lui îi seamănă, căci nu sunt numai servitorii Lui, ci sunt în acelaşi timp copiii înțelepciunii Sale şi ai iubirii Sale. M-ai înțeles?”

4. Marele preot a spus: “Da, Doamne, am înțeles atât cât putem noi înțelege din cuvintele Tale simbolice. Ar mai fi încă o mulțime de întrebări de pus pentru a putea înțelege pe deplin! Dar să lăsăm asta deocamdată, sper că vom mai vorbi cu o altă ocazie”.

5. Eu i-am spus: “Oh, cu siguranță! Să mergem acum să mâncăm, căci totul este pregătiți”

6. Întreaga mulțime de credincioşi a venit la masă. Numai o parte din ea, cea care era formată din necredincioşi, s-a temut de o ambuscadă şi s-a întors acasă. Cea mai mare parte dintre aceştia erau nazarineni emigrați. Prin urmare, ei Mă cunoşteau, căci îi văzuseră adeseori pe discipolii Mei la piața cu peşte. Ei le-au spus samaritenilor: “Noi îi cunoaştem bine, pe El şi pe discipolii Lui. El este dulgher, discipolii Săi sunt pescari. El a fost la şcoala esenienilor, care sunt pricepuți în toate artele, ştiu să vindece şi să facă tot felul de magii. Acolo a învățat si a experimentat El arta Sa, pentru a atrage adepți pentru esenieni. Aceşti băieți sunt deghizați, ei sunt de fapt fete crescute de esenieni, pe care fe-a cumpărat din Caucaz şi pe care le-a adus pentru a vă impresionai Dar noi nu ne lăsăm înşelați atât de uşor, fiindcă noi ştim bine că nu trebuie să glumeşti cu Dumnezeul iui Avraam, Isaac şi Iacov. Esenienii, care cred că părinții lor au creat lumea, speră că ne pot face să credem ce vor ei! Atât timp cât noi vom crede în Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, noi nu ne vom lăsa orbiți de aceşti esenieni şi mesajele lor ridicole nu ne vor putea oferi nimic nouă. Ei nu vor decât să ne facă să semănăm cu saducheii, care nu cred în înviere şi în viața veşnică. Să ne ferească Dumnezeul” Spunând acestea, ei au plecat. La masă nu au mai rămas atunci decât samaritenii. Urmându-Mi exemplul, aceştia s-au aşezat la masă, lăsându-se serviți de îngeri şi am putut astfel să ne recăpătăm forțele după oboseala zilei, căci Eu lucrasem în deşert şi, după cum sta scris, atunci când Satana a fost constrâns (a fost îngenuncheat), îngerii au venit să-L slujească pe Domnul.

Capitolul 48

Sihar. Oaspeții şi slujitorii cerului. Misiunea martirilor.

1. Puțini dintre cei aşezați la această masă înțelegeau că erau serviți de îngeri. Ei credeau că aveam într-adevăr o sumedenie de servitori, cumpărați cu aur din Asia Mică, pe care îi purtam după

Mine. Dar ei nu puteau înțelege bucuria, amabilitatea şi educația rafinată a acestor tineri, fiind obişnuiți ca acest gen de oameni să servească maşinal, cu o figură încruntată, fără a mai pune problema vreunei educații sau a omeniei. Pe scurt, oaspeții se bucurau de masă, dar Marele Preot, din ce în ce mai convins că toți aceşti servitori erau ființe supranaturale, se simțea ca pe spini, jenat să vadă că toți oaspeții, deşi rezervați, erau - după părerea sa - mult prea relaxați atunci când se adresau acestor servitori minunați.

2. Cei care, în ciuda tuturor semnelor venite din cerurile deschise, se. întorseseră acasă, îl şocau cel mai mult. Cu inima strânsă, el a spus: “Doamne, Dumnezeul Meu, cine le-ar putea trezi credința acestor oameni; dacă semnele pe care Tu le-ai dat au rămas fără nici un rezultat? Dacă Tu şi îngerii Tăi, Doamne, nu ați putut să convingeți aceste brute, ce-o să mă fac eu cu ei, căci nu sunt decât un biet om. Oare nu vor începe să mă scuipe în față dacă voi încerca să le explic învățătura Ta?”

3. Eu i-am răspuns: “Ai destui credincioşi în jurul tău, ia-i în ajutor şi vei avea mai puțină bătaie de cap. Omul care trebuie să ridice o greutate mare şi nu are destulă putere, trebuie să-şi ia un ajutor, chiar două sau trei dacă este nevoie, dacă vrea să reuşească. Acest lucru este uşor atunci când numărul credincioşilor îl depăşeşte pe cel al necredincioşilor!

4. Lucrurile stau însă cu totul altfel atunci când nu există credincioşi; fă cel puțin o tentativă, pentru ca nimeni să nu poată spune: nu am auzit niciodată vorbindu-se despre asta!

5. Dacă vei găsi un credincios, rămâi alături de el pentru a-i revela împărăția şi grația lui Dumnezeu. Dacă nimeni nu primeşte cuvântul tău, urmează-ți drumul şi scutură-ți praful de pe picioare, căci acel loc nu este demn de nici o grație, în afară de cea acordată animalelor din păduri şi câmpii. Acum ştii cum să te comporți cu necredincioşii.

6. Dar îți spun: rămâi ferm în credința ta, dacă nu vrei ca opera ta în slujba domniei Mele să fie ineficientă. Nu te lăsa indus în eroare de anumite poveşti care ți se vor spune, peste câțiva ani, la Ierusalim, în legătură cu Mine. Fiindcă Eu voi fi târât în justiție şi evreii Mă vor condamna la moarte, dar Eu voi reînvia în a treia zi şi voi rămâne atunci, în eternitate, cu voi şi printre voi, până la sfârşitul lumii. Dar la Ierusalim, brutele nu vor crede în înviere, ele nu vor înțelege că nu pot să Mă omoare pe Mine.

7. Şi pretutindeni în lumea întreagă, oamenii înverşunați îi vor masacra pe toți cei ce vor propovădui Evanghelia. Dar aceşti morți le vor trezi credința acestor oameni înverşunați, atunci când ei vor vedea că nu-i pot ucide pe cei care trăiesc spiritual din Cuvântul Meu; căci cei care vor fi masacrați vor reveni, în diverse feluri, să-i învețe căile Mele pe discipolii lor.

8. Dar nici Eu, nici discipolii Mei, nu vom merge după oameni îndărătnici, fără credință, sau care trăiesc ca şi cum n-ar avea credință! Noi nu vom căuta să le îndepărtăm îndoiala adâncă din inimă. Şi când va veni ora morții trupului lor, ei vor simți răul comis prin necredința lor şi vor vedea consecințele faptului de a nu fi vrut să-Mi urmeze învățătura, în timp ce aceia care vor crede în Mine şi îşi vor pune credința în practică, nu vor simți, nici nu vor gusta moartea.

9. Căci atunci când voi deschide uşa trupului lor, ei vor ieşi din corp la fel ca prizonierii eliberați din închisoare, prin îndurarea suveranului lor.

10. Aşa că să nu te laşi niciodată indus în eroare, indiferent ce vei auzi spunându-se despre Mine. Căci cel ce va rămâne neclintit în iubire şi credință până la sfârşit, aşa cum v-am învățat Eu şi cum vă voi învăța mereu, va atinge beatitudinea împărăției Mele din cerurile pe care le vezi deasupra ta, de unde coboară şi unde urcă îngerii”.

Capitolul 49

Sihar. Unde şi cum trebuie să te rogi la Dumnezeu. Nu construiți case de rugăciuni, ci altare ale inimii şi adăposturi pentru săraci. Templul creației.

1. Marele Preot a spus: Totul este limpede şi sper că aşa va fi pentru toată lumea aflată aici. Aş mai pune însă o întrebare: mai trebuie încă să venerăm muntele şi străvechea Ta casă, practicând acolo Sabatul sau trebuie să ne construim o casă unde să ne întâlnim cu toții, în Numele Tău? Dacă aceasta este voința Ta, arată-ne mâine locui unde vrei ca dorința Ta să fie îndeplinită”.

2. Eu i-am răspuns: “Despre ceea ce aveți cu adevărat nevoie v-am vorbit deja astăzi pe munte.

3. Pentru a-Mi respecta poruncile nu este nevoie de munte, de casa străveche şi cu atât mai puțin de un nou templu; unicul lucru care contează este inima voastră plină de credință şi bunăvoința voastră!

4. Ieri, când am venit aici şi M-am oprit la Fântâna lui Iacov, am întâlnit-o pe Irhael şi ea Mi-a vorbit; după ce M-a cunoscut mai bine, M-a întrebat unde trebuie să se roage la Dumnezeu: pe Muntele Garizim sau în Templul din Ierusalim? Întreab-o pe ea ce i-am răspuns!”

5. Marele Preot s-a întors atunci către Irhael, care i-a răspuns: “Domnul mi-a spus:

6. Va veni ceasul - şi el chiar a venit - când nu vă veți mai închina lui Dumnezeu Tatăl nici în Templul din Ierusalim, nici pe Muntele Garizim şi când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh (spirit) şi în adevăr, fiindcă Dumnezeu este spirit şi cei care îl slăvesc trebuie să îl slăvească în duh (spirit) şi în adevăr!' Iată ce mi-a spus Domnul. Cât despre tine, tu eşti Mare Preot, ştii deci ce ai de făcut!

7. Dacă Domnul ne-a făcut imensa grație de a lua drept han această casă - care este a Sa şi nu a noastră - sunt de părere că trebuie să îi consacram Lui această casă pentru totdeauna şi să ne adunăm aici în Numele Său, pentru a sărbători Sabatul”.

8. Marele Preot a spus: “Da, este drept, dacă ne gândim la cei care sunt deja puternici în credință, dar trebuie luați în considerație şi cei slabi; aceştia ar putea fi şocați”.

9. Eu am spus: Irhael are dreptate! Lasă-i pe cei care vor fi indignați să fie indignați şi să-şi urce din greu muntele; când nu vor mai avea nimic de găsit acolo, vor începe să gândească singuri.

10. Nu construiți case de rugăciuni, ci adăposturi pentru săracii care nu au cu ce plăti!

11. Prin iubirea voastră pentru sărmanii voştri frați şi surori, Mă veți slăvi cu adevărat, iar Eu voi fi mereu prezent printre voi în asemenea case de rugăciune, fără ca voi să vă dați seama. Dar în templele voastre, acolo unde vă rugați din vârful buzelor, nu Mă voi afla deloc, la fel cum nici conştiința pură nu se află deloc în degetul mic de la picior!

12. Dacă vreți însă să-Mi faceți un Templu din inimile voastre şi să trăiți cu smerenie în fața Mea, ieşiți în Marele Templu al creației Mele; soarele, luna şi stelele, marea, munții şi arborii, păsările din aer, peştii din apă şi toate florile de pe câmpii vă vor vorbi despre gloria Mea!

13. Spuneți-Mi, oare nu este copacul mult mai frumos împodobit decât Templul din Ierusalim? Copacul este o creație adevărată a lui Dumnezeu, el este viu şi dă fructe, dar ce poate fi un templu, ce dă el? Vă răspund Eu: orgoliul, mânia, gelozia şi ambiția cea mai nebunească. El nu este o operă a lui Dumnezeu, ci doar o construcție a vanității oamenilor.

14. Adevăr, adevăr vă spun, cel care Mă iubeşte, Mă slăveşte şi Mi se închină făcând bine fraților şi surorilor sale, în Numele Meu, va fi răsplătit în ceruri. Dar cei care Mă va slăvi continuu într-un templu construit pentru tot felul de ceremonii, îşi va primi răsplata în acest templu*. După moartea trupului său, atunci când va veni la Mine şi-Mi va spune: „Doamne, Doamne, ai milă de servitorul Tău', Eu îi voi răspunde: 'Nu te cunosc, pleacă de la Mine, du-te să-ți iei răsplata de la cei pe care i-ai slujit'. De aceea, să nu aveți niciodată de-a face cu nici un fel de templu.

15. Vă puteți întâlni însă mereu în această casă în amintirea Mea, de Sabat sau în alte zile, căci fiecare zi este ziua Domnului atunci când puteți face bine”.

Capitolul 50

Sihar. Celebrarea Sabatului. Zilele de sărbătoare, zilele de muncă.

1. Eu am spus: “Cel mai bun mod de a sărbători ziua de Sabat este să faceți chiar mai mult bine în acea zi.

2. Singura activitate care nu trebuie făcută decât în timpul săptămânii şi cât mai puțin posibil în ziua de Sabat este munca celui aflat în serviciul lumii, de la care îşi primeşte leafa (altfel spus, activitățile lumeşti plătite). Dar pentru voi, de acum încolo, toate zilele sunt zile de Sabat, şi fiecare Sabat este o zi de muncă. Iată prietene, regula care trebuie urmată pe viitor pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Să nu vă îndepărtați de ea”.

3. Marele Preot a spus: “Recunosc adevărul sfânt al acestei reguli, pe care o accept ca lege. Dar va trebui ceva timp pentru ca evreii dogmatici să înțeleagă că această regulă provine din voința divină a lui Dumnezeu. După părerea mea, vor fi mulți cei care, până la sfârşitul lumii, nu vor dori să accepte această regulă. Căci oamenii sunt prea obişnuiți cu Sabatul, din timpurile cele mai vechi şi nu vor renunța la el! Iată o regulă ce va cere Marele Preot a spus: “Recunosc adevărul sfânt al acestei reguli, pe care o accept ca lege. Dar va trebui ceva timp pentru ca evreii dogmatici să înțeleagă că această regulă provine din voința divină a lui Dumnezeu. După părerea mea, vor fi mulți cei care, până la sfârşitul lumii, nu vor dori să accepte această regulă. Căci oamenii sunt prea obişnuiți cu Sabatul, din timpurile cele mai vechi şi nu vor renunța la el! Iată o regulă ce va cere multă muncă de convingere şi multă bătaie de capi”

4. Eu i-am răspuns: “Nu este nevoie să suspendați în întregime Sabatul, ci numai ceea ce este absurd. Domnul Dumnezeu nu are nevoie de serviciile şi onorurile voastre. El a creat lumea şi oamenii fără ajutorul nimănui şi nu cere altceva decât ca oamenii să-L recunoască şi să îl iubească din toate puterile lor, nu numai în ziua de Sabat, ci în fiecare zi, fără întrerupere.

5. La ce bun să-L slujeşti pe Dumnezeu doar în ziua de Sabat şi niciodată în cursul săptămânii? Oare nu este Dumnezeu în fiecare zi acelaşi Dumnezeu neschimbat? Şi nu face El în fiecare dimineață să răsară soarele, pentru ca acesta să-şi răspândească lumina deopotrivă, atât asupra celor drepți cât şi a celor nedrepți, care sunt în număr chiar mai mare?

6. Oare nu munceşte Dumnezeu însuşi în fiecare zi? Dacă Dumnezeu nu se odihneşte niciodată, de ce ar trebui oamenii să o facă, chiar şi în ziua de Sabat? Acesta este cel mai rău mod de a-L sluji pe Dumnezeu.

7. Ceea ce doreşte cu adevărat Dumnezeu este ca oamenii să înceapă să realizeze cât mai multe fapte pline de iubire, pentru ca într-o zi, în cealaltă viață, să poată fi capabili să înfrunte munci şi trude pe care nu le vor putea îndeplini decât cu ajutorul acestei iubiri, care îi va face să atingă cea mai înaltă fericire. Dar dacă oamenii nu fac altceva decât să se odihnească, în numele lui Dumnezeu, nu vor ajunge niciodată la asta.

8. În zilele de muncă, omul nu face decât să-şi manifeste egoismul, căci el munceşte pentru trupul său şi numeşte produsul obținut prin muncă: bunul său. Cel care va dori să obțină de la el produsul muncii sale, va trebui să-l cumpere sau să-l schimbe pe altceva altfel nu va primi niciodată nimic. Aşadar, dacă oamenii nu fac altceva decât să îşi cultive egoismul în zilele de muncă, iar în ziua de Sabat nu fac altceva decât să se odihnească, atunci când ar trebui ei să se manifeste prin fapte pline de iubire? Mă întreb când îl slujesc aceşti oameni cu adevărat pe Dumnezeu, ştiut fiind că singurul mod adevărat de a-L sluji este acela de a-ți iubi aproapele?

9. Dumnezeu însuşi nu se odihneşte niciodată; El acționează continuu pentru oameni, niciodată pentru El. El nu are nevoie nici de pământ, nici de soare, nici de lună, nici de stele, nici de tot ce se găseşte, nici de tot ce se petrece pe aceste astre; spiritele create şi oamenii au nevoie de toate acestea şi din cauza lor Domnul este continuu ocupat.

10. Dacă Dumnezeu nu încetează să acționeze în fiecare zi pentru ca oamenii să se comporte în orice situație la fel ca şi copiii Săi, cum ar fi putut El să vrea ca oamenii, după şase zile trăite în egoism, să-L slujească în cea de-a şaptea zi printr-o lene absolută şi să slăvească cu inerția lor pe Cel care este însăşi activitatea eternă?

11. Eu îți vorbesc foarte clar ție, care eşti Marele Preot, pentru ca pe viitor să ştii cine este Cel

care ți-a spus să clarifici pentru comunitatea ta ce este cu adevărat Sabatul, de la Moise şi până astăzi, căci Eu îți revelez sensul Sabatului aşa cum i-a fost revelat el lui Moise. Dar oamenii l-au transformat rapid într-o sărbătoare păgână a lenei, ceea ce a făcut ca slăvirea lui Dumnezeu să devină sinonimă cu a nu mai face nimic, în afară de a-i pedepsi pe cei care îndrăznesc să facă treburi mărunte, sau să le vină în ajutor vecinilor lor sau să îngrijească bolnavii! Oh! Câtă orbire, ce prostie crasă!"

12. Întru totul pătruns de adevărul acestor cuvinte, Marele Preot a spus: "Oh, ce adevăr sfânt şi pur iese din gura Ta. Da, totul este limpede! Tu mi-ai ridicat de pe ochi legătura lui Moise. Nu mai este nevoie de nici un alt semn, Doamne! Cuvântul Tău sfânt şi adevărat este de ajuns şi sunt convins că cei care nu vor crede în Tine decât datorită semnelor şi nu datorită adevărului Cuvântului Tău, nu vor avea o credință adevărată şi vie; ei vor urma doar mecanic învățătura şl voința Ta, dar nu aşa trebuie să stea lucrurile şi cu noi. Nici prezența Ta şi nici miracolele Tale nu vor fi cele care vor trezi în noi credința! Ci numai Cuvântul Tău sfânt şi adevărat trebuie să trezească iubirea desăvârşită în inimile noastre şi numai prin Tine şi datorită Ție vom putea noi să-i iubim pe toți oamenii. Facă-se voia Ta sfântă, după cum ai spus!"

13. Eu am spus: "Amin! Da, dragă prietene şi frate, este corect şi este drept. Fiți desăvârşiți, precum Dumnezeu din ceruri este desăvârşit. Şi dacă veți fi desăvârşiți, veți fi într-adevăr adevărații copii ai lui Dumnezeu şi veți putea să-i spuneți: 'Abba - Tată'. Şi ceea ce îi veți cere în calitate de copii ai Săi, El vă va da, căci Tatăl este infinit de bun cu copiii Săi şi le dă tot ceea ce El are. Acum mâncați şi beți, căci ceea ce savurați aici nu sunt fructele pământului, ci Tatăl vi le trimite din ceruri; şi El însuşi se află printre voi!"

Capitolul 51

Sihar. Cuvintele îngerilor către invitații speriați. Tăcerea ce trebuie respectată.

1. Marele Preot a spus: "Doamne, mai trebuie să ne aşezăm din nou la masă? Nu am fost noi săturați încă de la începutul mesei, în cursul căreia nu am încetat să vorbim? În ceea ce mă priveşte, eu sunt sătul şi nu aş mai putea nici să beau, nici să mănânc".

2. Eu i-am spus: "Ai răspuns bine, căci tu te-ai săturat cu mâncăruri şi vinuri delicioase din cer, dar numeroşi au fost cei care nu au îndrăznit nici să bea, nici să mănânce, căci nu credeau în Numele Meu şi în Cuvântul Meu; ei se temeau de vreo vrăjitorie. Acum că au auzit discuția noastră şi au înțeles adevărul, teama lor prostească i-a părăsit, lăsând loc foamei şi setei. Acum ar vrea să bea şi să mănânce, dar venerația îi împiedică. Crezi că trebuie să-i lăsăm să plece aşa? Oh, departe de Mine un asemenea gând. Ei trebuie să mănânce şi să bea cu dragă inimă, căci nu vor mai putea să bea şi să mănânce aşa decât în împărăția Mea din ceruri".

3. Făcând această observație, am invitat încă o dată mulțimea să bea şi să mănânce. Le-am spus tinerilor (adică îngerilor Mei): Faceți astfel încât să nu le lipsească nimic". Şi băieții-îngeri au adus noi cantități de pâine, vin şi tot felul de fructe minunate.

4. Unii au întrebat dacă puteau mânca fructe pe care nu le cunoşteau, îngerii au răspuns: "Mâncați fără teamă aceste fructe, căci ele sunt foarte bune şi sănătoase. După porunca Domnului, pe acest pământ, spiritele impure pot da putere anumitor fructe, anumitor ierburi şi animale. La fel cum sclavul înlănțuit îşi serveşte stăpânul, tot aşa, diavolii îl servesc pe Domnul, fie că vor sau nu! Dar munca lor nu este binecuvântată în nici un fel.

5. Pe pământ, atunci când oamenii, animalele şi demonii locuiesc sub acelaşi acoperiş; fiecare în felul său, au loc tot felul de nenorociri, de care oamenii trebuie să se păzească dacă nu vor să îi atingă răul. Domnul, prin servitorul Său Moise, a indicat oamenilor care sunt lucrurile pure si care sunt cele impure, asupra cărora lucrează spiritele rele pentru a-l induce pe om în eroare; aceasta este o ordine minunată. Dar tot ceea ce vă este oferit aici este perfect pur, căci toate au fost aduse din ceruri pentru voi, fiind bune şi stimulând viața sufletului şi a spiritului, acum şi de-a pururi".

6. Aceste cuvinte ale băieților îmbrăcați în alb au umplut de bucurie toate sufletele celor de față, care L-au lăudat pe Dumnezeu pentru înțelepciunea Lui plină de iubire, transferată acestor îngeri; iar învățătura lor, aşternută ulterior în scris, a fost păstrată în acest oraş şi în împrejurimi.

7. Dar mai târziu, când oraşul a avut tot felul de necazuri, totul a fost distrus şi astfel a dispărut învățătura la care face aluzie un pasaj din epistola Sfântului Pavel în legătură cu spiritele.

8. Toată adunarea se afla aşadar în cea mai bună dispoziție şi toți discutau despre Mine şi despre învățătura Mea, precum şi despre această masă din cer. Băieții-îngeri discutau şi ei cu oaspeții.

9. Natanael s-a ridicat atunci şi le-a spus oaspeților: “Dragi prieteni şi frați, acum câteva luni, mai eram încă pescar în împrejurimile Betabarei, pe malul Iordanului, nu departe de vărsarea sa în mare. Un om foarte modest a venit la loan pentru a fi botezat şi Ioan a mărturisit despre el, spunând: 'Iată Mielul lui Dumnezeu, care ia asupra Lui păcatele lumii, iată-L pe Cel despre care v-am spus că va veni înainte de mine şi după mine şi căruia nu sunt demn nici să-i dezleg sandalele'.

10. Iată ceea ce am aflat de la cel care predică în deşert. Foarte gânditor, m-am întors acasă să povestesc despre aceste lucruri soției şi copiilor mei. Ei au fost uimiți de cuvintele asprului predicator din deşert, adresate unui om.

11. Căci era foarte dificil să te adresezi predicatorului chiar şi atunci când predica; cuvintele sale erau foarte aspre şi el nu menaja pe nimeni. Fie că erau farisei, preoți sau leviți, îi trecea pe toți prin ascuțitul limbii sale.

12. Atunci când a sosit însă Domnul Cel care este aici prezent printre noi, Ioan a devenit blând ca un miel şi a început să vorbească cu o voce la fel de gingaşă ca şi cântecul unei ciocârlii, primăvara. Familia mea, care cunoştea modul obişnuit de a vorbi ai lui Ioan, aproape că nu a crezut povestea mea.

13. Două zile mai târziu, în zori, când mă duceam la muncă, m-am aşezat sub un copac pentru a-mi repara năvoadele. Atunci, a trecut pe acolo Cel despre care Ioan a mărturisit cu atâta blândețe, urmat de câteva persoane şi cum eu eram uimit că mă cunoştea fără a mă fi văzut vreodată, El mi-a răspuns: 'Nu fi atât de uluit, vei vedea alte lucruri chiar mai mari, vei vedea cerurile deschizându-se şi îngerii urcând şi coborând către Fiul omului'.

14. Şi ceea ce Domnul mi-a spus atunci se îndeplineşte în mod miraculos chiar acum. Toate cerurile sunt deschise şi îngerii coboară pentru a-L servi şi pentru a ne servi. Mai avem nevoie de alte dovezi care să ne arate că El este Cel aşteptat după promisiunea făcută lui Avraam şi tuturor copiilor lui Israel? Eu cred chiar că El este mai mult decât Mesia, El ESTE...”.

15. I-am tăiat vorba, spunând: “Dragul meu prieten şi frate, până aici, nici un cuvânt mai mult! Atunci când acest trup va fi ridicat de evrei, vei putea spune fără reținere tot ce ştii despre Mine, dar nu înainte, căci oamenii sunt încă incapabili să suporte asemenea cuvinte.

16. Natanael a fost mulțumit de ceea ce i-am spus, fără să-şi dea totuşi seama prea clar ce înțelegeam Eu prin ridicarea trupului Meu. De altfel, mulți au crezut că Eu voi urca pe tronul lui David. Doar Marele Preot a înțeles perfect la ce se referea această ridicare a trupului Meu dar el a tăcut şi chipul său s-a întristat! Eu l-am consolat atunci, amintindu-i ceea ce spusesem deja în legătură cu asta; şi-a regăsit atunci seninătatea şi Mi-a adus slavă în inima sa.

17. Între timp, întrucât se făcuse zi, deşi nimeni nu simțea nici cea mai mică oboseală sau cea mai mică nevoie de a dormi, toți fiind mai plini de forță ca niciodată, M-au întrebat dacă puteau să-şi petreacă ziua cu Mine; Eu am fost de acord.

(Doamne! Eu, sărman păcătos, îți mulțumesc pentru această primă zi la Sihar, care era un oraş asemănător cu ceea ce se află astăzi în sufletul meu! Lorber.)

Capitolul 52

Domnul se informează despre familia Marelui Preot. Hainele Mariei

1. Marele Preot s-a ridicat atunci, spunându-Mi: “Doamne, de vreme ce ne acorzi grația de a rămâne printre noi şi astăzi, de ce nu ai veni împreună cu discipolii Tăi şi cu toți cei care cred în Tine, să vizitezi împreună cu mine cele trei sate învecinate? Poate se găsesc şi acolo oameni care vor crede în Tine dacă Te vor vedea şi Te vor auzi!”

2. Eu i-am răspuns: “Pentru ai Tăi şi pentru tine ar fi o bucurie, dar nu şi pentru ei; îți fac însă cu plăcere această bucurie! Dar tu ai soție şi copii, nu vrei să Mi-i prezinți? Unde sunt?”

3. Puțin jenat, Marele Preot a spus: “Doamne, am de mai mulți ani o soție blândă şi bună, am şapte copii, dar nu sunt decât fete, de la doisprezece la douăzeci şi unu de ani! Iar Tu ştii că pentru un israelit este o ruşine să nu aibă nici un descendent de sex masculin. O, Doamne, ai milă de slăbiciunea pe care am avut-o, de a nu îndrăzni să mă prezint Ție cu toate aceste femei.

4. Dar dacă Tu doreşti acest lucru, Doamne, aş vrea foarte mult să Te rog să treci pe la mine; cu această ocazie îți voi prezenta gineceul (la greci – apartament rezervate femeilor n.t.) meu! Dar nu poate fi vorba de a veni cu ele aici, căci deşi am tot ce-mi trebuie, eu trăiesc modest, iar soția şi fiicele mele sunt îmbrăcate prea sărăcăcios pentru o familie de preot; ele nu pot apărea într-o astfel de casă şi într-o asemenea adunare. Iată de ce m-am gândit că ar fi mai bine ca ele să rămână liniştite acasă, pentru a nu stârni vanitatea şi gelozia; în rest, este preferabil ca familia mea să frecventeze lumea cât mai puțin posibil, fiindcă lumea este şi va rămâne mereu rea”.

5. Eu i-am răspuns: 'Voi face ceea ce doreşti, dar lasă-ți toată familia să vină, căci ele vor fi înzestrate cu cele mai bune haine şi se vor simți bine în compania noastră. Că vrei să le ții departe şi ascunse de lume, este înțelept şi chibzuit, dar în adunarea noastră - care nu este deloc mondenă - puteai să le aduci.

6. Priveşte-o pe Maria, mama trupului Meu, ea nu este îmbrăcată decât cu pânză albă şi cu o simplă haină albastră; aceste veşminte îi sunt de ajuns! Ea poartă pe cap tradiționalul batic în patru colțuri, pentru a se proteja de soare, la fel ca toate femeile care M-au urmat din Galileea şi Iudeea. Este tot ce e mai potrivit pentru compania noastră! Şi este acelaşi lucru, soția şi cele şapte fiice ale tale ni se pot alătura astăzi”.

7. Unul dintre samariteni a spus atunci: 'Totul ar fi bine, dar zvonurile se răspândesc; eu nu am fost martor, dar orice ați crede, am auzit că cele patru fete mai mari, care sunt de o mare frumusețe, ies noaptea pe stradă, când tatăl lor nu este acasă şi se oferă pe bani pentru plăcerea sclavilor desfrânării. Iată ce se spune. Eu nu am nici o dovadă în acest sens, dar dacă vrem ca această nouă învățătură să fie primită de acest popor de necredincioşi, ar fi bine să nu le lăsăm pe cele patru fete să apară în compania noastră în fața unor oameni atât de proşti.

8. Foarte abătut, Marele Preot a spus: “Doamne, dacă aş fi fost mai puțin sever şi exigent în educația fiicelor mele, nu m-aş fi întristat să aflu aşa ceva. Dar cum ştiu că nimic nu a fost neglijat în educația lor, pentru a le forma mintea şi inima, nu mi-e teamă să jur, pe ce am mai sfânt că oricare dintre fiicele mele este dincolo de orice îndoială la fel de pură ca o floare de pe muntele lui Dumnezeu! Dar cine oare mă calomniază aşa?”

9. Eu i-am răspuns: “Dragul meu frate Jonael, nu-ți face griji, nu-ți ajunge că fetele tale sunt pure în ochii Mei? Lumea este complet diabolică, deci foarte rea! Ai auzit vreodată că cineva a cules smochine de pe scaieți şi struguri de pe spini? Eu ştiam de mult timp acest lucru şi chiar din acest motiv am folosit în predica de pe munte imaginea paiului din ochiul vecinului; ai putut vedea cât i-a deranjat această imagine-parabolă pe toți cei care au înțeles că îi aveam în vedere!

10. Adevăr îți spun: fiicele tale pot veni cu noi, iar Eu voi merge în mijlocul lor; iar cei care sunt sub puterea celui rău să rămână sub puterea aceluia, dacă nu vor să vină pe calea cea dreaptă. Să pornim aşadar la drum. Le-am informat deja pe soția şi pe fiicele tale; ele ne aşteaptă”.

Capitolul 53

Iisus este comparat cu un magician. Originea acestor comparații mincinoase. Judecata

şi iertarea lui Iisus.

1. Pe drum, Simon Petru a spus: 'Toate aceste miracole mă fac să întorc capul; dar..., fără nici un dar! Trebuie să fii mort sau de zece ori mai orb ca Faraonul pentru a nu vedea că Iisus din Nazaret este Fiul adevărat şi viu al lui Dumnezeu! Cu un singur cuvânt, bolnavii sunt vindecați, orbii văd, surzii aud, paraliticii merg şi leproşii sunt purificați ca şi cum nu ar fi păcătuit niciodată!

2. În plus, Cerurile se deschid şi o sumedenie de îngeri dintre cei mai minunați coboară pentru a ne servi, purtându-se cu noi ca şi cum, de la apariția primilor oameni, nu ar fi părăsit niciodată pământul. Sunt atât de frumoşi că dacă-ți aruncă o privire, mori de plăcere. Iar când El vorbeşte cu această înțelepciune atât de nouă, aceşti slujitori ai lui Dumnezeu sunt plini de cea mai blândă atenție şi de cea mai sfântă devoțiune şi, datorită acestui lucru, ei sunt mai vii ca rândunelele în cele mai frumoase zile de vară! Într-adevăr, cei care mai pretind că acest Iisus nu este decât un magician, ar trebui doborâți la fel ca un bou; aceştia nu sunt oameni, ci animale înzestrate cu darul vorbirii şi nu au dreptul de a muri ca oamenii, ci ca animalele".

3. În timp ce mintea lui Simon Petru rătăcea astfel, el nu mai vedea ce se petrecea în jurul lui; un orăşean neîncrezător, foarte solid, l-a auzit şi l-a lovit peste umăr, spunându-i: "Dacă îți vine a crede, trebuie să-ți spun - simplă premoniție - că vei muri ca cel mai prost dintre boi, căci dacă nu eşti capabil încă să vezi ce poate un adevărat magician, ar fi mai bine să-ți ții fleanca în fața atâtor oameni cu experiență şi buni cunoscători".

4. Petru i-a răspuns: "Spirit grosolan al întunericului, spune-mi dacă magicienii tăi sunt şi ei capabili să vindece cu un singur cuvânt toate bolile, sau să deschidă cerurile, pe care inteligența şi mâna unui magician nu le-ar putea niciodată atinge".

5. Orăşeanul i-a spus: "Oh! Neam de imbecili, galileean orb, nu ştii oare că un magician poate face să iasă din simplul său baston un peşte sau un şarpe? Nu cu mult timp în urmă, un magician venit din Egipt şi-a aruncat bastonul în apă, unde acesta s-a transformat în peşte; l-a lovit de pământ şi el s-a transformat în şerpi şi vipere; când a suflat în aer, au început să zboare nori de lăcuste şi tot felul de insecte. A luat atunci mai multe pietricele albe şi le-a aruncat în aer: acestea s-au transformat în porumbei care şi-au luat zborul. Apoi a luat de pe drum un pumn de praf şi I-a aruncat în vânt; instantaneu, aerul a fost inundat de atâția țânțari, că nu mai puteam zări soarele. A suflat apoi deasupra: s-a pornit atunci un vânt puternic, care a alungat acest nor de țânțari. Apoi ne-a condus la un heleşteu de pe malul râului, unde a făcut să iasă peşti din bastonul său, în timp ce heleşteul s-a umplut cu sânge. Seara, nea adunat sub cerul acoperit cu stele, pe care le-a făcut să cadă, folosindu-se numai de mâini, după care le-a poruncit să se întoarcă de unde veneau. Şi tu întrebi unde este omul ale cărui mâini pot atinge cerul? Suntem aici mai mult de o sută de martori care au asistat la toate acele lucruri. Ce mai poți zice atunci despre acest aşa-zis Fiu al Iui Dumnezeu din Nazaret, pe al cărui tată îl cunosc bine şi despre care ştiu unde a învățat toate astea?"

6. Petru i-a răspuns: "Dacă afirmațiile tale nu sunt minciuni la fel de mari ca lacrimile de crocodil şi dacă nu i-ai cumpărat pe toți aceşti martori, toți cei care L-au recunoscut aici pe Iisus din Nazaret ca fiind Hristosul, ar trebui să-l cunoască şi ei pe acest magician despre care vorbeşti, îl voi întreba pe Jonael şi vai ție, dacă ai mințit!"

7. Orăşeanul a spus: "Nu-ți vor spune nimic, căci n-au fost acolo, de teamă ca acest magician să nu acționeze cu ajutorul diavolului şi ca diavolul să nu le facă vreun rău. Numai noi am fost, noi, cei cu inima sinceră, care nu credem în diavol şi pentru că noi cunoaştem forțele naturii, am vrut să ne convingem şi să ne minunăm de ce este capabil omul".

8. Petru i-a răspuns: "Dai impresia că eşti un lup bătrân, dar nu vei scăpa aşa uşor, fără să fii pedepsit; să mergem să-l căutăm pe Marele Preot al acestui oraş, vom vedea atunci!"

9. Orăşeanul a spus: "Ce vrei să fac cu Marele Preot? Eu sunt galileean, mai mult grec decât evreu. Acest Mare Preot nu este decât un biet mistic, în timp ce cele patru fiice mai mari ale sale, fac - după câte se spune – cu acordul mamei lor, o meserie ruşinoasă şi se dedau plăcerilor! Ce vrei să fac cu acest imbecil? Arta şi ştiința, iată ce contează pentru mine! Îi stimez mai presus de orice pe artişti

şi pe savanţi, căci nu pretind a fi ceea ce nu sunt!

10. Învăţătorul vostru, foarte versat şi savant în toate artele şi toate ştiinţele, ar fi putut să rămână la locul său, ar fi fost chiar unul dintre oamenii cei mai celebri în rândul evreilor, grecilor şi romanilor, dar el se consideră un zeu; este de o prostie şi de un obscurantism demn de o altă epocă!

11. Voi sunteţi oameni cumsecade, suflete sincere, dar nu păreţi să ştiţi mare lucru, cu excepţia pescuitului! Aşa că să lăsăm această discuţie, n-aveţi decât să credeţi ce vreţi, dar nu ne faceţi pe noi să credem orice! Căci noi avem tot felul de cunoştinţe ştiinţifice şi suntem perfect familiarizaţi cu magia, atât de bine încât ştim cam ce soi este învăţătorul vostru!”

12. Petru i-a spus: “Prietene, încerci zadarnic să scapi; nu este vorba de a şti ce gândeşti despre învăţătorul Meu, ci de a mă face să uit cu discursurile tale savante că m-ai minţit în mod deliberat! Nu ai decât să-l consideri pe Marele Preot din acest oraş un mistic, dar nu e mai puţin adevărat că el este o personalitate oficială, care trebuie să ştie perfect dacă a apărut în ultimul timp vreun magician pe aici, după cum ai spus! Acest lucru este de o extremă importanţă pentru mine, în legătură cu părerea pe care o am despre învăţătorul Meu!

13. Înţelege bine: suntem aici mai mulţi oameni care ne-am părăsit soţiile şi copiii pentru a-L urma, căci am fost martori ai unor fapte de care nici un alt om nu este capabil şi am auzit cuvinte pe care nimeni înaintea Lui nu fe-a rostit vreodată.

14. Tu vii să-mi vorbeşti despre un alt maestru, care, deşi este incapabil să-L depăşească pe învăţătorul meu, ar putea face totuşi aceleaşi lucruri ca şi El şi ar merita deci să fie respectat de oricine. Doresc aşadar să ştiu dacă este adevărat şi pot să-l iau în serios pe magicianul de care îmi vorbeşti.

15. Dacă ai spus adevărul, îţi dau cuvântul meu că îl voi părăsi pe loc pe învăţătorul meu, deşi îl consider plin de forţa lui Dumnezeu şi că mă voi întoarce acasă, la familia mea. Nu voi mai face nici un pas mai departe alături de un biet magician, de vreme ce eu sunt un adevărat evreu şi cred mai mult în Moise decât în o sută de mii de magicieni dintre cei mai renumiţi! Dar dacă ai minţit, lucru de care nu mă îndoiesc, pentru a-i face rău învăţătorului meu adorat, din pură răutate, după cum ţi-am spus, va fi vai de tine! E bine să ştii că, prin graţia învăţătorului meu divin, eu sunt deja capabil să fac anumite lucruri şi cu siguranţă - nu pentru a o face pe făcătorul de minuni!

16. Aşa că ai bunăvoinţa de a merge împreună cu mine să-l căutăm pe Marele Preot, care se pare că discută cu Matei, vameşul vostru şi care trebuie să ştie ceva despre magicianul tău; el este de prin părţile locului şi trebuie să fie la curent. Aşa că vino şi tu, dacă nu vrei să te iau cu forţa”.

17. Orăşeanul i-a spus: “Şi de ce aş face acest lucru, dacă eu nu vreau? Cu forţa? Priveşte în jurul tău, sunt sute de oameni; dacă pui mâna pe mine, vei avea de suferit!”

18. La care, Petru a spus: “Eu nu voi pune mâna pe tine, cum ai făcut tu cu mine, dar vei fi nevoit să vii oricum; fie ca norii de îngeri ai Domnului, pe care se pare că nu-i vezi, să ne însoţească! Este de ajuns un semn şi te vor duce acolo unde vreau eu să mergi!”

19. Orăşeanul a răspuns: “Ce, aceşti puşti în alb, care vă însoţesc, sunt îngerii voştri? Ha, ha, ha!... Dacă aceştia sunt protectorii voştri, câţiva zeci de pumni vor fi suficienţi pentru a vă doborî pe toţi, împreună cu micuţii voştri protectori în alb, la picioarele zidurilor oraşului!”

20. Auzind aceste cuvinte, Petru, scos din fire, i-a poruncit unui băiat-înger să-l pedepsească pe orăşean. Dar îngerul a spus: “Aş face acest lucru cu plăcere, dacă aceasta ar fi voia Domnului, dar Domnul nu mi-a făcut semnul necesar; deci nu pot răspunde dorinţei tale... Du-te şi spune-i Domnului, iar eu voi acţiona, dacă El doreşte acest lucrul”

21. Petru a venit imediat în fugă să-Mi spună necazul său, tocmai când Mă aflam în faţa locuinţei lui Jonael, i-am răspuns: “Du-te şi adu-Mi-l pe acest om!”

22. Simţindu-şi inima uşurată de o mare greutate, Petru s-a întors în grabă sâ-i spună îngerului: “Este voia Sa!”

23. Îngerul I-a fixat atunci cu privirea pe orăşean, care a început imediat să tremure şi l-a urmat pe Petru fără a mai opune rezistenţă, împins de înger până la Mine! M-am limitat să-l privesc şi orăşeanul a recunoscut că minţise şi că nu-l văzuse niciodată pe acei magician, ci doar auzise

vorbindu-se despre ei; tot ceea ce a urmărit a fost să vadă, fără nici o rea intenție, dacă acest discipol era ferm stabilit în credința sa!

24. Eu i-am spus: Tu încerci să te disculpi acum de o minciună printr-o altă minciună, prin urmare eşti al diavolului; du-te şi o să-ți dea el ceea ce meriți, căci eşti slujitorul său credincios!"

25. Atunci, un spirit rău a intrat în el şi a început să-l chinuie cumplit. Orăşeanul a strigat atunci: "Doamne, ajută-mă, recunosc că am păcătuit!"

26. Eu i-am răspuns: "Pe cine ai auzit tu spunând că cele patru fiice ale lui Jonael (Marelui Preot) sunt prostituate? Mărturiseşte, altfel îl voi lăsa să te chinuie până la sfârşitul timpurilor!"

27. Orăşeanul a spus: "Oh, Doamne, nu mi-a spus nimeni asta; eu însumi m-am întâlnit pe drum, într-o noapte, cu cele patru fete, care aduceau apă de la Fântâna lui Iacov; le-am vorbit şi le-am făcut propuneri necinstite, pe care aceste fete le-au respins atât de ferm, încât le-am lăsat furios acolo, jurând să mă răzbun. Mârşăvia a crescut în inima mea şi eu sunt cel care a răspândit toate aceste zvonuri. Aceste fete sunt cât se poate de pure. Oh, Doamne, numai eu sunt cel rău; toți ceilalți sunt puri şi buni!"

28. Am poruncit atunci spiritului rău să-l părăsească pe orăşean, cu condiția ca acesta să-i dea satisfacție lui Jonael. Fiind negustor, omul a acceptat să le plătească despăgubiri de zece ori mai mari decât îi cerusem şi le-a cerut iertare lui Jonael şi fiicelor sale!"

29. Eu i-am mai spus: "Generozitatea nu este de ajuns pentru a ispăşi o asemenea nedreptate; du-te şi retrage toate calomniile pe care le-ai răspândit peste tot. Abia atunci îți vor fi iertate păcatele! Aşa să fie!"

30. Orăşeanul a promis acest lucru; Mi-a cerut, cu toate acestea, să îl iert de această pedeapsă, spunând că nu putea merge să-şi retracteze cuvintele de la străinii cărora le vorbise fără a-i cunoaşte şi fără a le şti adresa!

31. Eu i-am spus: "Fă tot ceea ce îți stă în puteri; Eu voi face restul şi vei rămâne astfel fără păcat!" 32. Mulțumit, orăşeanul a plecat să repare răul pe care îl făcuse.

Capitolul 54

Sihar. Jonael şi familia sa sunt răsplătiți pentru iubirea lor fără margini.

1. Orăşeanul odată plecat, le-am chemat pe soția şi fiicele lui Jonael, care fugiseră în casă în momentul când M-au văzut cu orăşeanul!

2. La chemarea Mea, ele au sosit în grabă şi s-au lipit de Mine cu toată afecțiunea lor blândă şi pură, cu ochii în lacrimi, mulțumindu-Mi că le-am reabilitat reputația murdărită de omul cel rău.

3. Mi-am pus mâna pe capetele lor şi le-am binecuvântat, spunându-le să rămână alături de Mine toată ziua. Dar ele M-au implorat: "Oh, Doamne, nu suntem demne de o asemenea grație; suntem deja foarte fericite să putem fi ultimele din numerosul Tău alai."

4. Eu le-am răspuns: "Vă cunosc umilința profundă şi de aceea vă chem să urmați, alături de Mine, drumul pe care îl voi face astăzi!

5. Fetele Mi-au mulțumit pentru această dovadă de respect care li se părea de necrezut. Jonael le-a întrebat atunci pe fiicele sale: "De unde aveți aceste haine minunate, care vă vin dumnezeieşte?"

6. Fetele au remarcat abia atunci că purtau veşminte din cel mai pur byssus (n. t. - stofă din fibră vegetală foarte apreciată în Antichitate) şi că aveau capetele împodobite cu cele mai scumpe diademe, care le făceau să pară adevărate fiice de rege!

7. Văzând pe ele asemenea minunății, fetele au fost copleşite de bucurie; inima lor s-a topit de iubire şi uimire şi, în această dulce confuzie, nu mai ştiau ce se petrece cu ele. După primul moment de uimire, ele l-au întrebat pe Jonael cum s-a produs minunea şi cine le-a putut aduce asemenea haine regale şi diademe atât de strălucitoare.

8. Profund emoționat de grația infinită revărsată asupra fiicelor sale, Jonael a spus:

"Mulțumiți-i Celui care v-a binecuvântat; El v-a dăruit totul, într-un mod miraculos."

9. Atunci, aceste tinere fete s-au aruncat la picioarele Mele, plângând de fericire şi iubire, incapabile să mai vorbească, în spatele Meu, discipolii vorbeau între ei: "Măcar dacă s-ar fi petrecut în casă, dar aşa, în stradă, sub ochii a mii de spectatori, această minune face prea mare senzație!"

10. Înțelegând ce spuneau, M-am întors către ei şi le-am spus: "Este mult timp de când mă aflu printre voi, dar niciodată nu Mi-ați bucurat inima atât de mult ca aceste şapte fete. Adevăr vă spun, ele sunt deja pe calea cea dreaptă, căci au ales partea cea bună. Dacă nu urmați acelaşi drum, nu veți găsi niciodată calea către împărăția Mea, căci numai copiii care vin astfel la Mine vor rămâne cu Mine, în timp ce aceia care vin cu laude şi ridicări în slăvi, nu vor vedea decât gloria Mea, dar nu Mă vor avea în mijlocul lori.

11. Adevărata Mea împărăție nu este decât acolo unde Eu sunt prezent, în toată plenitudinea Mea. Să vă intre bine în cap! Domnul are putere absolută asupra întregului univers şi nu are motive să se gândească la ceea ce îi convine sau nu prostiei acestei lumi. Ați înțeles?"

12. Petru a răspuns: "Doamne, ai răbdare cu prostia noastră. Ştii bine că nu am fost crescuți în cer, ci pe acest pământ. Totul va fi bine în cele din urmă, căci noi Te iubim mai presus de orice, altfel nu am fi aici pentru a Te urma".

13. Eu am spus: "Rămâneți în iubire şi nu vă adânciți în cunoaşterea acestei lumi, ci în cunoaşterea lumii Mele, care vine din ceruri!" Discipolii s-au liniştit şi M-au slăvit în inima lor.

Capitolul 55

Sihar. Plimbarea prin pădure şi la castelul lui Essau. Negustorul, prieten al adevărului şi al poeziei.

1. Am pornit la drum şi, după o oră de mers, am ajuns sub umbrarii unei păduri plăcute, ce îi aparținea unui negustor bogat din Sihar, pădure plină de păsări, amenajată cu tot felul de grădinițe, traversată de pârâuri şi heleştee pline cu peşti. La ieşirea din această pădure întinsă se afla un fel de castel-cetate. Acest castel construit de Essau, care locuise în el până la plecarea lui Iacov din Israel, se degradase mult de-a lungul timpului, dar proprietarul său a investit mari sume de bani pentru a-l restaura şi venea frecvent acolo, împreună cu toți ai săi. În acea zi, el se găsea acolo. Era un om milos, care mai avea şi multe alte bunuri, dar ținea mult la acea proprietate şi nu privea cu ochi buni pe cei care intrau în pădurea lui, care îl costa atât de mult pentru a o întreține.

2. Văzând de pe înălțimea zidurilor sale o mulțime de oameni ce traversau parcul în direcția castelului său, el şi-a trimis toți valeții şi servitorii pentru a ne întreba ce dorim şi pentru a ne ruga să ieşim din pădure.

3. Eu le-am răspuns însă servitorilor: "Mergeți şi spuneți stăpânului vostru că Stăpânul său şi al vostru îi transmite că va veni să ia astăzi prânzul cu el şi îşi va petrece după-amiaza în casa sa, împreună cu toți cei care Îl urmează".

4. Valeții şi servitorii s-au întors imediat pentru a transmite răspunsul Meu stăpânului lor. Acesta i-a întrebat dacă ştiau cine eram Eu, pentru a-i cere un asemenea lucru. Valeții şi servitorii i-au răspuns: "Ți-am spus deja, tot ce am aflat a fost că El este Stăpânul tău şi al nostru, ce vrei mai mult? Şapte fete tinere în haine regale îl însoțesc, urmate de o mulțime incredibilă. Este probabil un prinț din Roma, aşa că este mai bine să-i ieşi în întâmpinare şi să-L primeşti la poarta cea mare, cu toate onorurile!"

5. Negustorul a spus: "Aduceți-mi imediat hainele cele mai bune şi împodobiți toată casa; un asemenea prinț trebuie să fie primit cu toată măreția".

6. Toată lumea a început atunci să alerge prin castel: bucătarii şi bucătăresele dinspre crame către bucătării, cu o grămadă de bucate, grădinarii în grădini pentru a culege cele mai bune fructe!

7. Apoi castelanul, înconjurat de o sută de servitori dintre cei mai distinşi, îmbrăcați cu toții în

haine de sărbătoare, s-au înclinat de trei ori înaintea Mea, aproape până la pământ, Mi-au urat bun venit, Mie şi tuturor celor care Mă însoţeau şi Mi-au mulţumit pentru favoarea infinită pe care i-am făcut-o (căci Mă luase drept un prinţ al Romei).

8. Eu I-am privit şi i-am spus: "Prietene, care este pentru tine cea mai înaltă demnitate pe pământ?"

9. Negustorul cel bogat Mi-a răspuns: "Doamne, iartă-l pe sclavul tău supus, sunt atât de încet la minte că nu înţeleg întrebarea Ta atât de înţeleaptă; te rog mult să-mi pui întrebarea astfel încât să fie pe înţelesul meu". De fapt, el înţelesese perfect întrebarea, dar era o formulă stupidă de politeţe, specifică la acea epocă, să te faci că nu înţelegi din prima nici chiar întrebarea cea mai simplă, pentru a sublinia înţelepciunea înaltului personaj care o punea.

10. I-am spus: "Prietene, M-ai înţeles perfect, deşi procedezi ca şi cum nu M-ai fi înţeles, datorită unui vechi obicei de curtoazie complet desuet! Aşadar, lasă deoparte aceste nerozii şi răspunde-Mi la întrebare!"

11. Negustorul a spus: "Dacă pot îndrăzni să răspund la întrebarea Ta înţeleaptă şi elevată, pe care cred, cu marea Ta îngăduinţă, că am înţeles-o, iată care este răspunsul meu: Consider că împăratul este, evident, cea mai înaltă personalitate, iar demnitatea sa este cea mai elevată dintre toate cele la care pot aspira oamenii pe acest pământ".

12. Eu i-am spus: "Dar, prietene, de ce contrazici astfel principiul pe care îl ai cel mai aproape de inimă, conform căruia adevărul este pentru tine lucrul cel mai înalt şi mai sfânt pe acest pământ? Pentru tine, cel care este credincios principiului adevărului şi dreptăţii îmbracă cea mai înaltă şi mai nobilă demnitate care se află pe acest pământ, iată principiul tău. Cum poţi lua în considerare sarcina împăratului, care nu este altceva decât funcţia supremei violenţe, a autorităţii celei mai neînduplecate, care nu se sprijină nici pe dreptate, nici pe adevăr?"

13. Negustorul a făcut atunci ochii mari şi a spus, după un moment de ezitare: "Doamne sfinte, cine Ţi-a vorbit Ţie despre principiul meu? Nu l-am exprimat niciodată cu voce tare, dar m-am gândit la el de mii şi mii de ori. Noi ştim însă bine că doar cu adevărul gol-goluţ nu se poate ajunge nicăieri, din cauza feluritelor motive politice, aşa că dacă vrem să ne scăpăm pielea în lumea asta, trebuie să păstrăm adevărul numai pentru noi!

14. Dar cum, după câte remarc, Tu pari a fi un mare fiu de prinţ şi un mare prieten al adevărului şi dreptăţii, este mai bine să Te întâlnesc pe acest plan al adevărului mult iubit, pe care, de fapt, marii prinţi nu doresc niciodată să-l recunoască; ei preferă să fie flataţi şi caută numai să fie linguşiţi. Drepturile omului nu au nici o valoare; ceea ce vor, ei obţin prin violenţă, fără scrupule.

15. Dacă săracii se plâng de nedreptate, aceasta merge totdeauna mână în mână cu cei mari, care aleargă în căutarea onorurilor. Este deci mai bine să fii un fin politician şi să ştii să vorbeşti cu ei, dacă vrei să eviţi închisoarea şi galerele, care nu există decât pentru suferinţa umană!"

16. Eu i-am spus: "Ai vorbit frumos şi bine; sunt total de acord cu tine, dar spune-Mi, drept cine Mă iei de fapt?"

17. Negustorul Mi-a răspuns: "Doamne, întrebarea este periculoasă: dacă vorbesc prea mult, se va râde de mine; dacă spun prea puţin mi se va închide gura; aşa că mai bine să nu ai nici un răspuns decât să suferi şi să putrezeşti în închisoare pentru că ai vorbit!"

18. Eu am spus: "Dar dacă Eu pot să te asigur că nu ai nici un motiv de teamă, atunci îmi vei putea da cu siguranţă un răspuns. Spune-Mi aşadar, fără înconjur, drept cine Mă iei?"

19. Negustorul a spus: "Drept un prinţ al Romei, dacă chiar trebuie să vorbesc!"

20. În spatele Meu, Jonael a exclamat: "Este prea puţin, trebuie să găseşti ceva mai bun decât asta; nu este vorba de un prinţ!"

21. Înspăimântat, negustorul a spus: "Atunci, este chiar împăratul însuşi?"

22. Jonael: "Mai mult încă, ghiceşte...!"

23. Negustorul: "Mă las păgubaş, nu este nimeni mai presus de împăratul Romei".

24. Jonael: "Eh! Ba da. Există Cineva încă şi mai sus. Gândeşte-te şi strigă în gura mare, pentru că simt că împăratul Romei ocupă foarte puţin loc în inima ta. Spune adevărul! De ce spui ceva

contrar cu ceea ce gândeşti şi simţi în inima ta? Spune adevărul!”

Capitolul 56

Sihar. Răspunsul prudent al negustorului. Experienţele nefericite ale martorilor adevărului. Despre hoţi, falsificatori şi minciună, ca sursă a răului.

1. După ce a ezitat un moment, negustorul a spus: “Dragi nobili şi preamăriţi domni, nu este nimic mai folositor decât să-ţi pui frâu vorbelor, pentru a le folosi cât mai puţin; nu trebuie să spui niciodată deschis ceea ce gândeşti şi simţi în inima ta, mai ales în faţa înalţilor demnitari; mai marii acestei lumi au pielea foarte fină şi adevărul le provoacă mâncărime. Este foarte periculos să scoţi la lumina zilei adevărul în faţa lor. Aceste somităţi te supun la anumite tentaţii, de care trebuie să te fereşti mai mult decât de şerpi, vipere şi alte târâtoare. Sunt multe exemple, unele de-a dreptul surprinzătoare; puteţi crede ce doriţi, dar pentru a fi un bun patriot, este de ajuns să fii un bun negustor. Este însă mai bine să vorbeşti cât mai puţin posibil dacă vrei să nu ai de-a face cu uşierii şi agenţii de ordine!

2. Am rostit deja adevărul; eu rămân la împărat şi o repet: pe pământ nu este nimeni mai presus de împăratul Romei: Cesarem cum Jove unam esse personam. Ceea ce vrea Cezarul, vrea şi Dumnezeu.

3. Iată de ce, pe pământ, este mai bine să te ţii departe de adevăr, dacă chiar există vreun adevăr! Dar pentru umanitate, adevărul nu valorează nimic; la câte nenorociri nu a dat deja naştere adevărul şi de câte ori cei care îl propovăduiau nu au ispăşit, pe cruce sau prin sabie, gustul adevărului! Dar cine se ţine de minciună, este în siguranţă: cât despre cei care nu ştiu să mintă, trebuie doar să înveţe să-şi plece ochii şi nu au a se teme de nimic, în timp ce marii prieteni ai adevărului, aproape toţi fără excepţie, sunt expediaţi cu brutalitate pe lumea cealaltă!

4. Iar dacă aceasta este soarta adevărului, ce tâmpit şi ce bou i-ar mai putea căuta prietenia? Mai bine să-l ţii prizonier în inima ta şi să poţi merge liber printre oameni decât să-i dai frâu liber şi apoi să sfârşeşti prin a fi tu însuţi prizonier, cu trupul şi cu sufletul. Când trupul este prizonier, nici sufletul nu mai este liber!

5. Niciodată nu iese nimic bun din adevăr, după câte am observat eu! Câteva exemple vor fi de ajuns pentru a vedea clar cum stau lucrurile:

6. Un hoţ arestat, pe baza unor bănuieli foarte întemeiate, este adus în faţa unui judecător aspru. Dacă ştie să mintă, este imediat eliberat, din lipsă de probe suficiente. Dacă prostul spune adevărul, este pedepsit cu cea mai mare rigurozitate şi la dracu' cu adevărul!

7. Sau să luăm pe un altul, învăţat - aşa cum se întâmplă adeseori - de un individ viclean să facă o afacere pe ascuns. Omul înşelat, care la urma urmelor este un negustor bogat şi puternic, nedându-şi seama că este tras pe sfoară, are toată încrederea în cel care îl înşeală. Soseşte atunci un prieten al adevărului, care descoperă înşelăciunea, o denunţă, dovedind celui înşelat cum a fost dus de nas. În prima clipă, cel înşelat, nenorocit, se duce la judecător, căruia va trebui să-i plătească scump pentru a-l pedepsi pe înşelător, îl va ajuta aşadar în realitate adevărul prietenului său? Acesta nu va trezi în el decât mânie şi răzbunare şi el nu va avea decât de pierdut. Dar înşelătorul care ştie să mintă şi pe care minciuna îl ajută, va reuşi să pună să fie arestat tocmai prietenul adevărului, închis apoi ca un defăimător periculos, întrebare: ce a câştigat acest prieten de pe urma adevărului?

8. Nu, nu, să nu mai vorbim de adevăr pe acest pământ, numai el este cauza tuturor nenorocirilor omului, cum spune Moise: 'Din momentul în care vei mânca din copacul cunoaşterii, sau din copacul adevărului, vei muri!' Aşa a fost şi aşa va rămâne. Cu minciuna, ajungi pe tron, cu adevărul, în închisoare. Frumoasă povestea cu prietenii adevărului!

9. Căutaţi adevărul unde vreţi, dar pe mine lăsaţi-mă în pace! Tot ce se află în casa mea şi în grădinile mele vă stă la dispoziţie, dar sanctuarul inimii mele nu-mi aparţine decât mie, este un dar de la Dumnezeu. Dau întregii lumi ceea ce am primit de la ea şi acesta este salutul lumii; dar salutul lui

Dumnezeu îl păstrez numai pentru mine!”

10. Marele Preot a spus: “Recunosc că judecata ta este perfect întemeiată în privința lumii. Dar de vreme ce ai vorbit de Moise, trebuie să ştii că Moise a primit de la Dumnezeu o poruncă pentru poporul său, prin care minciuna sau mărturia falsă erau interzise, oamenii fiind obligați să spună numai adevărul. Nu crezi că dacă oamenii ar respecta această regulă, viața de pe acest pământ ar fi minunată?

11. Eu îți spun - şi trebuie să fii de acord - că toate nenorocirile din lume vin din minciună şi nu din adevăr, pentru că oamenii, cu rare excepţii, interferează unii cu alții plini de orgoliu şi dornici de dominare! Fiecare vrea să fie mai mare decât aproapele său şi omul orb caută să-şi dovedească prin toate mijloacele întâietatea în fața celuilalt, dorind să-l convingă că el este superior tuturor.

12. Această manie a ambiției a celor care vor să fie numai pe primul loc, dă naştere în final tuturor relelor, asasinatelor şi morții, atunci când minciuna şi înşelăciunea nu sunt de ajuns pentru a se face apreciați de către oameni.

13. Şi cum toți pretind că sunt mai buni decât în realitate, nu le rămâne decât să mintă de-a valma, atât cât pot, iar adevărul - aflat la mijloc - rezistă tot mai greu!

14. Dacă oamenii ar vrea să recunoască avantajul adevărului asupra minciunii, acest lucru s-ar dovedi foarte uşor. Respectându-L pe Dumnezeu şi legile Sale, ei ar alunga minciuna mai presus de orice altceva, iar adevărata dreptate a lui Dumnezeu i-ar pedepsi cu moartea pe mincinoşi; dar cum oamenii sunt orgolioşi şi ambițioşi, ei preferă minciuna şi ei îi dau cuvântul.

15. Experiența arată însă că oamenii nu trăiesc o veşnicie pe pământ; toți trebuie să sfârşească prin a muri şi prin a da corpul lor ca hrană viermilor; sufletul trebuie atunci să se prezinte în fața judecății lui Dumnezeu şi mă întreb cum vor putea rezista oamenii în fața lui Dumnezeu cu minciunile lor, cu care se laudă atâta pe pământ!

16. Eu cred şi bănuiesc că ar fi mai bine, în această lume, să fii crucificat de dragul adevărului, decât să-ți fie ruşine să apari în fața lui Dumnezeu şi să auzi tot timpul spunându-ți-se: Pleacă de la Mine!'

17. Dacă m-ai înțeles corect, trebuie să fii convins că noi suntem prieteni sinceri ai adevărului; aşa că spune adevărul şi nu te teme că vei fi pedepsit din cauza lui. Spune-ne deschis ce gândeşti despre noi, şi mai ales despre Cel care vorbeşte cu fiicele mele”.

Capitolul 57

Sihar. Răspunsul la întrebarea periculoasă. Domnul la masa negustorului.

1. Negustorul a spus: “Prietene, tu mi-ai vorbit clar şi înțelept, şi mi-ai spus ceea ce şi eu am simțit adeseori. Dar nu înțeleg de ce doreşti atât de mult să vă spun ceea ce gândesc despre El! Tu pretinzi că este cu mult mai mult decât bănuiala mea şi cum nu poți fi decât Dumnezeu însuşi dacă eşti mai mare ca împăratul – care este Dumnezeul terestru - nu mai înțeleg! Numai Dumnezeu pe pământ şi în ceruri este superior împăratului-zeu! Şi doar n-o fi acesta cazul Său?”

2. Jonael i-a răspuns: “Eu îți spun, priveşte puțin mai atent alaiul nostru; poate vei găsi ceva care te va frapa! Ce crezi despre aceşti minunați adolescenți pe care îi vezi alături de noi? Priveşte-i şi răspunde-mi!”

3. Negustorul a spus: “Până acum, i-am luat drept fii nobili ai împăratului sau ai patricienilor din Roma, deşi pielea lor fină şi robele lor albe te fac mai degrabă să crezi că este vorba de fete din Asia Mică, travestite, într-adevăr, trebuie să recunosc că nu am mai văzut niciodată, nicăieri, chipuri atât de minunate, deşi am mai văzut chipuri excepțional de frumoase, odinioară, în călătoriile unde mă purta comerțul meu, până în Egipt, în Europa şi mai ales în Sicilia, unde aveam de-a face cu oamenii cei mai aleşi şi mai de vază din Roma. Spune-mi, de unde vin şi cine sunt? Şi fiicele tale sunt

foarte frumoase, dar ele nu sunt nimic în comparație cu aceste chipuri strălucitoare; tu îi cunoşti, fără îndoială, spune-mi cine sunt şi de unde vin ei?"

4. Jonael i-a răspuns: "Nu sunt eu cel care îți poate da răspunsul, ci numai El, Cel care se află în mijlocul fetelor mele. Adresează-te Lui, El îți va da explicația cea bună!"

5. Negustorul s-a întors atunci către Mine şi Mi s-a adresat: "Doamne, spune-mi cine este această mulțime care Te urmează ca nişte mieluşei, spune-mi cu cine am marea onoare să vorbesc, eu - cel care mă adresez Ție? Mi s-a pus întrebarea; am răspuns că eşti cel mai mare om de pe pământ, dar am primit observația că mă înşel. Nu mai ştiu ce să spun. Consideră-mă demn să ştiu mai mult!"

6. Eu am spus: "Şi tu faci parte dintre cei ce nu cred până nu văd semne, iar atunci când le văd, spun: 'lată un discipol al esenienilor, un magician venit din Egipt sau din țara unde curge Gangele; este un slujitor al lui Belzebut!' Ce să fac? Dacă îți spun deschis cine sunt Eu, nu vei crede!

7. Ți-ai spus părerea; aceasta este eronată. Când Jonael ți-a spus că sunt mai mult decât zeul tău terestru, ai răspuns că numai Dumnezeu se află deasupra împăratului, dar ai rămas mut la ideea că puteam fi mai mult decât împăratul Romei, pe care în adâncul sufletului tău nu-l iei în seamă decât din teamă față de puterea lui terestră extraordinară, dar pe care inima ta îl dispreţuieşte mai presus decât ciuma şi care te dezgustă mai mult decât un nor de lăcuste.

8. Iată a treia zi de când Mă aflu la Sihar. Acum fac o plimbare la țară şi Mă mir că nu i-ai auzit vorbind despre Mine pe prietenii tăi de la oraş!"

9. Negustorul a spus: "A, tu eşti Cel despre care mi s-a spus ieri şi chiar astăzi, că face minuni şi că este Mesia! Tu eşti Cel care cică ar fi restaurat străvechea casă a frumoasei Irhael şi ar fi împodobit-o regeşte! Mi s-a mai vorbit de asemenea de o predică înfricoşătoare pe care ai fi ținut-o pe munte şi care a şocat multă lume, atât de tare contrazice legea lui Moise. Bine, bine, deci Tu eşti acela!

10. Ei bine! Sunt fericit că vii să-mi faci o vizită şi sper să Te cunosc mai bine. Vezi Tu, această idee nu-mi este străină; cred că Mesia trebuie să vină şi va veni, iar după calculele mele, a sosit probabil momentul să vorbim despre asta. Presiunea stăpânirii romane a devenit, după părerea mea, insuportabilă, aşa că de ce n-ai fi Tu Mesia însuşi! Oh! Pot să cred asta foarte uşor!

11. Asta înseamnă că Tu eşti conştient de forța care se află în Tine şi înțelegi ce semnifică ea, de vreme ce Te-ai putut înfățişa astfel! Îți stau la dispoziția Ta cu toată averea mea! Acestor porci, acestor păgâni occidentali nu le rămâne altceva de făcut decât s-o şteargă din țara noastră! Încă din tinerețe, toate energiile mele mi le-am focalizat numai în această aşteptare a lui Mesia, pentru a-i cumpăra cu aur războinicii cei mai pricepuți. Am deja contacte cu popoarele din Asia Centrală; nu trebuie decât câteva mesaje pentru a aduna o armată înfricoşătoare, în câteva luni. Dar să nu mai vorbim aici; haide să ne continuăm discuția în casa mea spațioasă.

12. Masa trebuie să fie servită, veniți să beți şi să mâncați pe săturate!"

13. Eu am răspuns: "Este bine aşa, totul a mers bine până aici. Vom vorbi mai târziu despre ceea ce ne interesează. Condu-ne în sala cea mare. Dar lasă-i aici pe oamenii care sunt în urma noastră; ei nu fac parte dintre ai noştri, ei aparțin lumii".

Capitolul 58

Sihar. A da valorează mai mult decât a lua. Operele iubirii sunt eterne. Despre speranța sufletelor după moarte. Cum să-ți foloseşti averea; cum să obții binecuvântarea lui Dumnezeu.

1. Negustorul a spus: "îi cunosc, sunt oameni aspri din Sihar, a căror credință şi gândire aduc mai mult cu cele ale păgânilor decât cu cele ale copiilor lui Israel. Dar cei mai răi sunt locuitorii de pe țărmurile Mării Galileei; aceştia sunt adevărați slujitori ai materiei, nu au nici un suflu divin. Ei preferă eroii care se dau în spectacol sau magicienii din Persia, lui Moise şi tuturor profeților, iar prostituata lascivă venită din Asia le este mult mai dragă chiar decât aurul şi pietrele prețioase, îi

cunosc prea bine, dar pentru a le închide gura, le voi deschide grădinile mele, căci ştiu cât rău pot face dacă nu primesc nimic”.

2. Eu i-am spus: “Fă ce vrei şi ce poţi. A da valorează mai mult decât a lua, dar nu trebuie să dai decât celor sărmani şi celor care au cu adevărat nevoie; dacă cineva îți cere bani, bogat fiind şi tu ştii că ți-i poate da înapoi, nu-i da nimic, pentru că dacă tu îi dai, el va deveni în curând - în taină - duşmanul tău şi va fi necesar să-ți reclami în justiție banii şi dobânzile.

3. Dacă un sărac vine la tine şi vezi că nu are ce să-ți dea înapoi, dă-i, căci Tatăl din ceruri îți va da înapoi însutit, pe alte căi, dar tot pe acest pământ; şi din banii pe care îi vei fi dat acestui sărac, El îți va face în ceruri un mare palat, care te va aştepta dincolo, după această viață pământească.

4. Adevăr îți spun, ceea ce face iubirea pe pământ, se face şi în ceruri şi rămâne în eternitate. Dar ceea ce face inteligența terestră, dispare în pământ şi nu rămâne nimic în ceruri. La ce-i folosesc omului comorile pământeşti, dacă sufletul său trebuie să sufere din această cauză?

5. Cine se îngrijeşte de lume şi de trupul său este un nebun, pentru că pământul se va sfârşi la fel ca şi carnea umană şi când va veni sfârşitul pământului, unde va merge bietul suflet să-şi găsească casa?

6. Eu îți spun, dacă omul îşi pierde trupul, pierde de asemenea şi pământul şi dacă nu şi-a făurit un nou pământ cu iubirea sa, sufletul său va trebui să rătăcească împreună cu vânturile, norii şi bruma şi va fi urmărit în eternul infinit, fără a găsi vreodată vreun moment de răgaz şi fără a-şi găsi odihna, decât în falsele sale reprezentări iluzorii ale propriei sale fantezii care, cu cât va dura mai mult, cu atât va fi mai slabă şi mai întunecată, sfârşind prin a da naştere unei nopți întunecate şi dense, din care sufletul nu va mai găsi decât cu greu ieşirea. Aşa că, pe viitor, fă cum ți-am spus. Dar pentru moment, fă cum vrei şi cum poți”.

7. Negustorul a spus: “Eşti mai mult decât înțelept şi înclin să cred că ai dreptate în orice lucru, dar eu nu sunt total de acord cu ideea Ta despre împrumut. Dacă am câştigat mulți bani şi nu dorim să-i lăsăm să doarmă, mai degrabă îi împrumutăm cu dobândă mică decât să-i îngropăm într-un loc de unde îi poate lua noaptea un hoț. îți rămâne întotdeauna ceva de dat săracilor, dar dacă dai totul dintr-o dată şi nu ştii să-ți administrezi bunurile, nu vei mai fi în măsură să le dai nimic săracilor”

8. Eu am spus: “Lasă lui Dumnezeu adevărata grijă a administrării banilor şi dăruieşte-i celui către care Domnul te conduce; averea ta nu va suferi astfel nici cea mai mică pierdere. Nu ai tu oare numeroase câmpii, pajişti, grădini şi vii pline de struguri şi nu sunt grajdurile tale pline de boi, vaci, viței şi turme de oi? Vezi tu, dacă te încrezi în binecuvântarea lui Dumnezeu, vei face un comerț cinstit, care îți va da înapoi ceea ce vei fi dat săracilor. Dar ceea ce pui în cutia bogaților nu-ți va fi niciodată înapoiat de Sus şi îți vei da multă osteneală să afli dacă dobânzile la banii împrumutați îți vor fi cu adevărat plătite. Fă ceea ce îți spun şi vei avea o viață fericită şi fără griji; şi toți săracii te vor iubi, te vor binecuvânta şi te vor sluji. Tatăl din ceruri va binecuvânta faptele tale şi asta va conta mai mult decât marile griji provocate de dobânzile tale.

Capitolul 59

Negustorul nu prea are încredere în Dumnezeu în privința treburilor zilnice. Teama sa de Dumnezeu şi grija pentru săraci. Este mai bine să-L iubeşti pe Dumnezeu decât să te temi de EL

1. Continuând să înainteze către castel, negustorul a spus: “Domnul şi prietenul meu, văd că vorbeşti cu o înțelepciune într-adevăr cucernică şi divină, cum nu am mai auzit vreodată din gura unui om. Dar pentru a urma învățătura Ta este necesară o mare încredere în Dumnezeu, care mie îmi lipseşte, în ciuda credinței mele; ştiu că El există, că a creat totul, conduce totul, menține totul, dar nu pot să-mi închipui că El, spiritul cel mai elevat, se ocupă şi de cererile particulare ale fiecăruia. Pentru mine El este atât de sfânt, încât nu îndrăznesc nici măcar să-L chem pe Sfântul Său Nume; nu

îndrăznesc să-i cer ceea ce aştept de la El şi anume: să binevoiască să-şi pună mâna Sa sfântă şi atotputernică în afacerile mele şi în comerțul meu impur.

2. Eu dau de pomană săracilor care vin la mine şi nu am nici un câine care să latre la cerşetori, pentru a-i îndepărta de pragul casei mele. Cu toate acestea, nu-mi place să văd săraci şi străini intrând în această pădure, pentru care am o afecțiune deosebită; ei strică, adeseori din rea voință, noile plantații şi stabilimente, dacă nu găsesc nimic de băut sau de mâncat. Am pus să fie plantați în acest scop, dea lungul a douăzeci de drumuri alăturate, pruni şi smochini pentru săraci şi străini. Dar ei nu fac decât să strice aceşti copaci, aşa că am sfârşit prin a pune paznici.

3. După cum vezi, mă gândesc la săraci, dar departe de mine ideea de a-i cere Spiritului Atotputernic să-mi administreze banii pe pământ, la fel ca şi în cer. Dacă El face ceva, lucru de care nu mă îndoiesc, este din propria Sa voință preasfântă. Am cel mai profund respect pentru Dumnezeu, aşa că aproape nu îndrăznesc să-i mulțumesc, pentru că mi s-ar părea, cu asemenea laude materiale, că aş putea crede că El îmi slujeşte mie, ceea ce ar însemna să-L jignesc cumplit. Eu trăiesc şi acționez după lege, cu atâta dreptate cât este posibil şi cu toate puterile pe care mi le-a dat Dumnezeu. Nu le pun botniță boilor şi măgarilor care-mi mănâncă grânele. Slăvesc întotdeauna Spiritul Divin în ziua care îi este consacrată. Mă exprim astfel, pentru că stă scris: "Sa nu rosteşti în van numele lui Dumnezeu".

4. Eu am spus: "Dacă nu aş fi ştiut de mult timp că eşti un om drept şi că te temi de Dumnezeu mai presus de orice, nu aş fi venit la tine. Dar vezi tu, nu este bine să te temi de Cel pe care ar trebui să-L iubeşti mai mult decât orice pe lume; de aceea am venit Eu, să-ți arăt cum trebuie să-L iubeşti pe Dumnezeu, fără a-ți mai fi teamă de El. Dumnezeu va coborî atunci din înaltul cerului şi, în orice situație, El îți va întinde mâna cea mai sigură, cea mai puternică şi cea mai credincioasă".

Capitolul 60

Sihar. Iisus este primit de negustorul care vrea să finanțeze eliberarea Israelului.

1. Ne-am îndreptat apoi paşii către curtea palatului, unde negustorul a fost asaltat de oamenii săi, care, cu un aer foarte surprins, i-au spus jenați: "Stăpâne, stăpâne, ce caraghios! Bucătarii şi bucătăresele noastre nu au adus nimic, au stricat tot; am vrut să punem pe masă fructe, pâine şi vin, dar uşile cramelor sunt închise cu cheia; este imposibil să le deschidem, chiar dacă le-am forța! Ce să facem?"

2. Foarte surprins, negustorul a spus cu mânie: "Iată ce se întâmplă cum plec puțin! Dezordine peste dezordine - ce fac bucătarii şi bucătăresele? Nu am primit aici zece mii de oameni şi totul a fost perfect? Iată, acum sunt abia o mie şi totul e vraişte. Dar ce văd: sunt nişte tineri la toate ferestrele; asta înseamnă că palatul meu este atacat. Şi tu pretinzi, împreună cu subalternii tăi, că toate uşile sunt închise! Cum este posibil? Mințiți pentru a vă disculpa, căci dacă porțile sunt închise, cine le-a închis?"

3. Intendentul nu ştia ce să-i răspundă stăpânului său şi toți servitorii din palat erau consternați; nimeni nu ştia nici ce să spună, nici ce să facă!

4. Dar Eu i-am spus negustorului: "Dragă prietene, lasă lucrurile aşa cum sunt! Vezi tu, când gărzile şi servitorii tăi au venit la Mine în pădure, unde i-ai trimis ca să Mă întrebe cine sunt şi ce caut cu un asemenea alai, Eu ți-am cerut, în calitate de nobil, să ne oferi o masă bună; tu ai acceptat imediat, fără a şti cine îşi permitea să-ți ceară o masă pentru atâția oaspeți.

5. Servitorii tăi şi tu însuți M-ați luat la început drept un prinț din Roma şi de aceea Mi-ați acceptat cererea; dar când, mai apoi, ți s-a dat de înțeles, la primul nostru schimb de cuvinte, că Eu sunt Mesia, tu ai dorit din toată inima să Mă primeşti cât mai bine, împreună cu toată suita Mea, în speranța că-Mi va plăcea să rămân la tine; Mi-ai oferit, de asemenea, şi un sprijin militar din Orientul

Mijlociu şi din Extremul Orient, astfel încât, sub ordinele Mele, pământul sfânt să fie eliberat de toţi duşmanii săi, care nu sunt altceva decât nişte păgâni ce nu cred în Dumnezeul cel adevărat şi viu.

6. Dar chiar în clipa în care tu ai luat această hotărâre, Eu am luat o alta şi anume ca tu să fii oaspetele Meu în casa ta şi ca Eu să nu-ţi rămân dator. Am dat atunci ordine servitorilor Mei, extrem de pricepuţi şi iată că totul este gata. Vino să guşti astăzi alături de Mine din cele mai pure delicii divine!

7. Porunceşte să fie duse fructele din grădina ta şi tot ce se află prin bucătării acestor brute din Sihar care rătăcesc prin pădure, căzuţi pradă mâniei fiindcă nu fac parte dintre invitaţi. Cred că asta nu te va supăra. Când Eu văd bunăvoinţă la cineva, consider lucrarea dusă la bun sfârşit. Am văzut bunăvoinţa ta şi te scutesc de cheltuială, fiindcă sunt mai bogat decât tine şi nu vreau să mă satur pe socoteala ta, ci vreau ca tu să te saturi de la Mine”.

8. Făcând ochii mari, negustorul a reflectat un moment, după care a spus: “Doamne, este prea mult dintr-o dată pentru un biet păcătos ca mine; nu pot să înțeleg acest miracol în toată măreția şi profunzimea sa. Dacă Tu ai fi un om la fel ca mine, ar fi imposibil sa faci asta. Nu i-am văzut pe cei ce Te urmează că ar duce vreo încărcătură, prin urmare pe ce cale naturală vei procura Tu merindele? Am văzut adineauri câțiva servitori magnifici - sau poate servitoare - în suita Ta şi îi văd şi aici, dar de unde vin toți aceşti minunați servitori care ne privesc de la ferestre?”

9. I-am răspuns: “Prietene, când îți părăseşti casa şi te duci într-o țară străină pentru a cumpăra şi a vinde, tu iei cu tine servitorii de care ai nevoie pentru a te sluji. Vezi, la fel şi Eu am foarte mulți servitori; cu greu i-ai putea număra. Când Mă deplasez, de ce nu M-ar urma şi servitorii Mei?

10. Negustorul a spus: “Doamne, este în regulă, numai că tare aş vrea să ştiu de unde au venit toți aceşti minunați servitori ai Tăi? Ard de nerăbdare să aflu!”

11. Eu i-am răspuns: “Să luăm mai întâi masa şi va veni vremea când vei şti mai multe. Pentru moment, am vorbit destul; este timpul să ne aşezăm şi să ne întremăm. Să mergem în sala cea mare, aflată în aripa de răsărit a acestui palat, căci acum ne aflăm în aripa de nord, de unde nu putem vedea aripa principală”.

12. Negustorul aproape că a leşinat, după care a spus cu uimire: “Doamne, totul devine prea miraculos pentru mine; acest palat al lui Essau avea, ce-i drept, odinioară, o aripă principală la răsărit, dar de mai mult de două secole aceasta se află în ruine şi nici chiar strămoşii mei nu-şi mai aminteau de ea; cum poți vorbi despre această sală din aripa de răsărit a palatului?”

13. Eu am spus: “Poți să Mă suspectezi de neadevăr numai dacă nu vei găsi această aripă la răsărit, dar dacă o găseşti, gândeşte-te că orice îi este posibil lui Dumnezeu. Păstrează tăcerea şi nu vorbi celor ce Mă urmează despre asta, fiindcă ei nu sunt încă pregătiți pentru asemenea evenimente”.14.Negustorul a spus; “într-adevăr, ard de nerăbdare să văd această aripă de la răsărit, despre care strămoşii mei nu aveau decât o vagă idee. Zidurile fundației, încă vizibile ici şi colo, sunt tot ce a rămas din această aripă a palatului”.

Capitolul 61

Sihar. Îngerii care au reconstruit palatul lui Essau.

1. Ajunşi la primul etaj, el a văzut imediat în fața lui aripa în cauză. S-a îndreptat plin de încântare către uşa deschisă a marii săli, unde s-a prăbuşit pur şi simplu, atât era de uimit. Imediat, mai mulți tineri îmbrăcați în alb au sărit în ajutorul său. Când şi-a mai revenit, el s-a apropiat de Mine şi M-a întrebat cu o voce tremurând de emoție: “Oh, Doamne, Te rog, spune-mi dacă sunt treaz, sau dorm şi visez?”

2. Eu i-am răspuns: “De vreme ce întrebi, ți se pare doar că visezi, dar eşti cât se poate de treaz şi ceea ce vezi acolo este realitatea efectivă. Mi-ai spus tu însuți în pădure că ai aflat că am

reconstruit dintr-o privire străvechea casă a lui Iosif, în care locuieşte Irhael. Dacă am putut restaura casa lui Iosif, pot să restabilesc cu siguranță şi anticul palat al lui Essau.

3. Negustorul a spus: "Da, da, se vede şi este adevărat, dar cu toate acestea, mi se pare incredibil ca un om să poată construi astfel de lucruri. Ascultă, Doamne! Dacă nu eşti un profet ca Ilie, trebuie să fii un arhanghel sub formă umană, sau poate că eşti chiar Dumnezeu însuşi? Fiindcă numai Dumnezeu este capabil de asemenea lucruri".

4. Eu am spus: "Da, da, dacă n-ai fi văzut semnele, n-ai fi crezut; tu crezi, dar o asemenea credință nu este cea a unui spirit liber. Şi pentru ca să devii mai liber în inima ta, Eu îți spun că nu Eu, ci aceşti tineri sunt cei care au făcut-o. Ei au această putere de la Dumnezeu Tatăl. Poți să-i întrebi pe ei cum au procedat".

5. Negustorul a spus: "într-adevăr, I-am întrebat afară pe Jonael de unde vin şi cine sunt aceste minunate ființe atât de frumoase. Fără a-mi da vreun răspuns, el mi-a spus să mă adresez Ție. Dar, apropiindu-mă de Tine, am uitat totul, în mod ciudat! Nu m-am mai preocupat decât de Tine şi discuția noastră a luat o altă turnură. Mi-am amintit acum, aşa că aş vrea să-mi răspunzi - cine sunt şi de unde vin aceşti adolescenți adorabili?"

6. Eu i-am răspuns: "Pentru a nu te reține prea mult, îți voi spune că ei sunt îngerii lui Dumnezeu, dacă poți să accepți asta; şi dacă nu poți, ia-i drept orice vei dori, cu excepția diavolului şi a servitorilor săi!"

7. Negustorul a spus: "Oh! Doamne, unde mă aflu? Te întrebam mai devreme dacă sunt treaz sau visez; acum Te întreb dacă mai trăiesc încă? Astfel de lucruri nu pot avea loc pe pământ!"

8. Eu am spus: "Oh! Te asigur că trăieşti încă pe pământ! Tot ce am făcut Eu a fost să-ți deschid viziunea interioară (n.t. clar-vederea spirituală), astfel încât acum tu poți vedea chiar şi spiritele cereşti. Nu îmi cere însă mai mult, este timpul să mâncăm; totul este gata, să ne aşezăm la masă".

9. Negustorul a spus: "Da, da, aşa este. Merg din uimire în uimire, aşa că nu mai pot deloc să mănânc. Totul trece de la un miracol la altul! Nu, în dimineața asta, nu mi-aş fi putut imagina aşa ceva; totul a venit prea repede, într-un mod prea neaşteptat; nu sunt încă trei ore de când ați venit de la Sihar, prin pădure şi când mă gândesc la tot ce s-a petrecut de atunci, mi se pare incredibil. Şi totuşi, dovada este aici. Chiar dacă ar fi fost mii de spectatori, cine altcineva decât martorii oculari ar fi putut crede? Doamne, Doamne, Mare Stăpân învățat şi condus chiar de Dumnezeu, eu cred pentru că văd cu proprii mei ochi. Dar dacă o să povestiți asta, nimeni nu vă va crede, mii de oameni se vor supăra şi vă vor lua drept mincinoşi. Nu repetați deci asta mai departe, lucrurile sunt mult prea minunate. Cine a mai văzut vreodată un miracol atât de mare, ca această sală splendidă? Pereții sunt din pietre prețioase, tavanele din aur fin, podeaua din argint, numeroase mese din jasp, hiacint şi smarald, montate pe picioare din aur şi argint, cupele sunt din diamant pur şi farfuriile strălucitoare din rubinul cel mai perfect, băncile sunt din metal prețios, cu pernițe din mătase roşie-stacojie! Ah, şi suava mireasmă celestă a vinurilor şi a mâncărurilor! Şi toate acestea în numai trei ore! Nu, este incredibil, este complet incredibil!

10.Doamne, Tu eşti Dumnezeu însuşi, sau cel puțin Fiul lui Dumnezeu!"

11. Eu am spus: "Bine, bine, dar acum suntem la masă! După aceea vei mai afla şi alte lucruri, dar Eu nu vorbesc cu mâncarea în față. Priveşte-i pe toți cei însetați şi flămânzi, astăzi, când este atât de cald. Trebuie mai întâi ca ei să se întremeze, apoi vom trece la preocupări spirituale".

Capitolul 62

Sihar. Masa cerească în sala îngerilor. Bucuria negustorului; pesimismul lui Jairuth. Împărăția lui Dumnezeu şi sufletele morților înainte de înălțarea Domnului.

1. Negustorul a tăcut, mulțumind Tatălui împreună cu Mine, după care a luat loc la o masă

mare din mijlocul sălii. Eu am luat loc la aceeaşi masă, împreună cu discipolii Mei, Jonael, soția şi fiicele sale, Irhael şi soțul sau Joram şi, printre noi, Măria, mama trupului Meu,

2. Aflat în culmea bucuriei, negustorul a spus: “Doamne, deoarece ai binevoit să iei loc la masa la care m-am aşezat eu, de acum înainte voi da dijma de la toate bunurile mele săracilor şi îi voi scuti pe zece ani de toate impozitele pe care le datorează romanilor. Sper ca, după această perioadă de timp, Dumnezeu - Tatăl Tău şi Tatăl nostru - să ne elibereze, grație Ție, de această corvoadă şi Tu ştii că eu sunt la dispoziția Ta împreună cu tot ce am.

3. Oh, Doamne, eliberează-ne de această plagă şi fă ca evreii din Ierusalim să ajungă să dorească o bună înțelegere cu noi, pentru că s-au îndepărtat cu totul de adevărul străvechi; în inimile lor nu domnesc decât egoismul, ambiția şi dorința de succese. Ei nu se mai gândesc la Dumnezeu. Nici nu se mai pune problema iubirii aproapelui. Ei dispreţuiesc Muntele Garizim şi au făcut din Templul lui Dumnezeu de la Ierusalim, o prăvălie de agenți de schimb şi negustori. Dacă le spui că profanează sanctuarul lui Dumnezeu, imediat te blestemă şi te afurisesc, în numele celui pe care ei îl cunosc bine. Doamne, asta trebuie să se schimbe, nu mai poate dura, trebuie să ne temem de un nou potop dacă lucrurile mai continuă aşa. Nu sunt decât păgâni în întreaga lume, chiar şi la Ierusalim sau în Iudeea, unde trăiesc evreii; preoții, leviții, doctorii, fariseii, negustorii, agenții de schimb sunt chiar mai răi decât păgânii. Pe scurt, lumea este mai rea decât pe vremea lui Noe. Dacă nu primim ajutor, dacă Mesia nu înşfacă sabia Sa strălucitoare, va trebui să construim o nouă arcă a lui Noe. Doamne, fă ce stă în puterea Ta, eu sunt gata să Te ajut!”

4. Eu am spus: “Dragă Jairuth, priveşte îngerii Mei. Adevăr îți spun, toți cei care se află în slujba Mea nu şi-ar găsi locul pe un milion de pământuri; unul singur dintre ei ar fi de ajuns pentru a nimici într-o singură clipă întregul Imperiu Roman şi, deşi voi aveți o credință mai mare decât evreii din Ierusalim, imaginea voastră despre Mesia nu este totuşi mai aproape de adevăr decât a lor.

5. Mesia va stabili, într-adevăr, o nouă împărăţie pe acest pământ; dar nu una materială, cu sceptru şi coroană, ține minte, ci o împărăție a spiritului, a adevărului şi a libertății pe care ți-o dă adevărul, sub conducerea unică a iubirii!

6. Lumea va fi chemată să intre în această împărăție. Dacă va urma această chemare, va căpăta viața veşnică; dacă nu, va supraviețui aşa cum este, dar se va îndrepta în cele din urmă către moartea eternă.

7. Mesia, ca Fiu ai omului, nu a venit pentru a judeca lumea, ci pentru a-i chema pe toți cei ce merg prin întunericul morții să intre în împărăția luminii, adevărului şi iubirii.

8. El nu a venit în aceasta lume pentru a vă da înapoi ceea ce străbunii şi regii voştri i-au lăsat pe păgâni să ia, ci numai pentru a reda oamenilor care au trăit până acum şi oamenilor care vor trăi de acum înainte, ceea ce Adam a pierdut.

9. Până acum, multe suflete dezîntrupate nu au putut părăsi acest pământ. De la Adam şi până astăzi, nenumărate sunt sufletele care lâncezesc în tărâmul cel întunecat al pământului, dar iată că, după ajutorul pe care li-l voi oferi Eu, ele vor putea fi după aceea complet libere, iar atunci când Eu voi urca la cer, voi deschide tuturor celor care merită porțile cerului şi toți aceştia vor putea merge pe drumul către viața eternă.

10. Aceasta va fi lucrarea îndeplinită de Mesia; nu există o alta şi nu este nevoie ca tu să-ți chemi luptătorii din Extremul Orient; niciodată nu voi avea nevoie de ei. Dar pentru împărăția Mea voi avea nevoie de mulți lucrători spirituali, pe care îi voi forma Eu însumi; câțiva se află deja la această masă, dar vor trebui formați mulți alții, întru adevăr şi iubire.

11. Iată ce trebuie să îndeplinesc Eu. Ce crezi despre asta? Spune-Mi dacă îți place un astfel de Mesia?”

12. Negustorul Jairuth a spus: “Doamne, trebuie să mă mai gândesc la asta. Nimeni, niciodată, nu a vorbit despre un asemenea Mesia, astfel că eu cred că lumea nu va profita deloc de prezența Ta; atâta timp cât lumea va rămâne aşa cum este, ea va fi duşmanul a tot ceea ce este spiritual. O să mă mai gândesc la asta”.

Capitolul 63

Sihar. Binefacerile mesei cereşti şi ale vinului iubirii; discuții la masă. Diferența între lege şi sfatul bun. Diversele efecte ale vinului asupra omului.

1. Toți au început să bea şi să mănânce; chiar şi Jairuth, pierdut în gânduri, a început să mănânce şi să bea destul de mult. înfierbântat de vinul ceresc, el a simțit cum se transformă în iubire pură, astfel că Mi-a spus: "Doamne, îmi vine o idee minunată: ar fi oare posibil să am şi eu un lăstar din via Ta, pentru a putea recolta un vin asemănător? Dacă aş avea acest vin în pivnițe, aş putea să transform întreaga lume şi oamenii ar fi plini numai de iubire. Eu simt asta în mine, sunt un om care iubeşte tot ceea ce este bun, drept şi frumos, dar niciodată nu aş fi crezut că aş putea simți în mine o asemenea iubire pentru toate ființele.

2. Tot ceea ce am făcut până acum, am făcut respectând justiția, întotdeauna m-am condus după lege. Puțin mi-a păsat dacă cutare sau cutare lege era bună sau rea; niciodată nu mi-am bătut capul cu asta. Pentru mine, din principiu, legea este lege, fie ea a Cezarului sau a iui Dumnezeu. Un om trebuie să respecte legea din dragoste pentru sine, pentru a nu se teme apoi de pedepsele care vor urma drept consecință a infracțiunilor sale. Legea care nu pedepseşte nu este lege, ea nu este decât un sfat bun de urmat, fără nici o obligație.

3. A nu urma un sfat bun poate de asemenea să aibă urmări neplăcute, dar nu este un păcat dacă nu-i urmezi, chiar dacă are aparența unei legi; şi consecințele nu lovesc pe nimeni decât numai pe cel care nu i-a urmat. Dimpotrivă însă, este un păcat să urmezi un sfat rău.

4. Cât despre lege, aceasta este altceva; fie ea bună sau rea, trebuie să mă supun, căci este lege. Dacă refuz să recunosc legea, păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu sau împotriva apărătorului binelui public şi voi fi pedepsit de unul sau de altui. Rezultă limpede că eu respect legea, care este bună, prin constrângere şi nu din iubire. Acum că am băut din acest nectar divin, nu văd decât iubire şi aş vrea să îmbrățişez întregul pământ.

5. Mai mult, văd că acest vin ceresc are asupra tuturor acelaşi efect, astfel că aş vrea să plantez o vie întreagă din acest butuc şi să dau să bea din acest vin tuturor oamenilor, pentru ca ei să devină imediat ființe de iubire!"

6. Eu am spus: "Aş putea foarte bine să-ți fac rost de lăstari care să-ți dea acest vin, dar nu vei obține efectul pe care îl doreşti. Acest vin nu trezeşte iubirea decât dacă ea există deja în om; el trezeşte în schimb râul dacă în inima omului nu există iubire, iar dacă acolo nu creşte altceva decât răul, omul devine un adevărat diavol, a cărui lucrare se îndeplineşte cu acelaşi entuziasm pe care îl ai tu în dorința ta de a face bine.

7. De aceea, trebuie să fii atent cui îi dai să guste din acest elixir. Eu aş vrea să-ți dau acest butuc de viță-de-vie, dar trebuie să fii atent cui îi dai să bea din acest vin! iubirea vie va da naştere multor lucruri bune, dar este mai bine ca această iubire să fie trezită de Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că numai aceasta rămâne, în timp ce iubirea trezită de acest vin scade cu timpul şi dispare ia fel ca efectele vinului. Gândeşte-te la aceasta dacă nu vrei să dai naştere la rău în loc de bine".

8. Negustorul Jaruth a spus: "Doamne, atunci nu este deloc înțelept să plantez această viță-de-vie, pentru că este imposibil să ştiu dacă omul căruia îi voi da vinul ascunde în el binele sau răul şi aş fi foarte încurcat dacă, în ciuda bunelor mele intenții, aş trezi răul în locul binelui dorit. Nu, nu, renunț la dorința de a planta această viță-de-vie".

9. Eu am spus: "Mie îmi este egal. Pentru Mine este acelaşi lucru. Eu voi face ceea ce doreşti, dar îți spun: toate vinurile de pe acest pământ au, mai mult sau mai, puțin aceeaşi calitate: dă-le mai multor persoane să bea din vinul tău atât cât ai băut tu din acest elixir şi vei vedea că unii vor deveni ființe pline de iubire, în timp ce alții vor avea asemenea accese de mânie şi de violență, încât va trebui să-I legi. Dacă acesta este efectul vinurilor terestre, cu atât mai puternic este al celor cereşti".

Capitolul 64

Sihar. Jairuth renunță să mai bea vin şi se angajează să nu mai bea niciodată. Despre îngeri şi despre îndatoririle lor. Umilința este o mare binecuvântare pentru om. Îngerii din preajma oamenilor.

1. Jairuth a spus: "Doamne, iată că m-ai convins, aşa cum de altfel m-am gândit de mai multe ori, să-mi abandonez viile şi să alung pentru totdeauna această plăcere de la mine din casă. Învățătura Ta, pe care tocmai ne-ai arătat-o şl care mi se pare dreaptă şl bună, poate trezi iubirea adevărată şi durabilă. Răul trebuie ascuns la spate. Renunț la toate viile mele şi, după acest vin ceresc, mă angajez să nu mai beau niciodată vin pământesc. Ce spui de propunerea mea?"

2. I-am răspuns: "Nu pot nici s-o laud, nici s-o condamn, fă aşa cum crezi că este mai bine! Dacă este bine pentru sufletul tău, fă ceea ce ți se pare mai bine! În rest, eşti demn să primeşti de la Mine toate lucrurile bune de care ai nevoie, fiindcă eşti drept şi perseverent în bine şi pentru că ți-am promis acest lucru".

3. Jairuth a spus: "Doamne, rămâi la mine, cu toți ai Tăi, sau lasă-mi măcar unul sau doi dintre băieții Tăi pentru a mă învăța ce este iubirea şi înțelepciunea".

4. Eu i-am răspuns: "Nu pot să-ți satisfac prima cerere, căci mai am încă multe de făcut pe acest pământ, dar accept să-ți las doi dintre aceşti băieți, pe care poți să ți-i alegi chiar tu. Dar va trebui ca tu şi familia ta să fiți atenți să nu comiteți nici un păcat, pentru ca aceşti tineri să nu devină nişte judecători cumpliți şi să nu părăsească locuința voastră în cea mai mare grabă. Să ştii că aceşti băieți sunt îngerii lui Dumnezeu: ei îi pot vedea chipul în orice clipă".

5. Jairuth a spus: "Oh, Doamne, iată încă un lucru cu gust amar; cine poate prevedea că nu va păcătui niciodată cu gândul, fapta sau cuvântul? Nu va fi prea uşor să rămâi în preajma a doi judecători cărora nu le scapă nimic! Renunț aşadar şi la această dorință şi prefer ca totul să rămână ca înainte".

6. I-am spus: "Bine, cum doreşti, eşti liber, nimeni nu te va obliga să faci ceva anume, poți să fii sigur".

7. Jairuth a spus: "Nu, aceşti tineri, aceşti adevărați îngeri ai lui Dumnezeu, sunt prea adorabili şi prea frumoşi! Mi se pare imposibil sa comiți un păcat în prezența lor şi, de vreme ce este posibil, am să păstrez doi, în orice caz".

8. Eu am spus : "Bine, bine, doi îngeri vor rămâne lângă tine şi vor putea fi văzuți în casa ta, atât timp cât se vor simți bine aici. Prietenul meu Jonael te va învăța cu conştiinciozitate căile Mele. Atât timp cât vei rămâne pe aceste căi împreună cu familia ta, vor rămâne şi ei cu tine şi te vor sluji în toate; îți vor proteja casa de toate relele. Dar dacă părăseşti căile Mele, ei te vor părăsi la rândul lor, pe tine şi întreaga ta casă!"

9. Jairuth a spus: "Bun, să ne oprim aici. Niciodată, nimeni nu va mai gusta vin în casa mea, iar banii astfel economisiți vor fi dați romanilor pentru impozitele săracilor, pe care am promis că le voi plăti timp de zece ani. Cât despre strugurii din viile mele, am să-i usuc pentru a face din ei stafide şi voi vinde restul. Este bine aşa?"

10. Eu am spus: "Perfect, tot ce vei face din iubire pentru Mine şi pentru aproapele tău - care este frate cu tine -, va fi drept şi just".

11. Am chemat atunci doi băieți-îngeri şi i-am prezentat lui Jairuth, spunându-i: "Aceştia doi îți plac?" Plin de încântare la vederea lor, Jairuth a spus: "Doamne, dacă Tu mă crezi demn de această grație, mă simt cuprins de o fericire infinită, până în adâncul inimii mele. Mă simt cu adevărat nedemn să primesc o asemenea grație din cer, dar am să mă străduiesc din toate puterile să devin din ce în ce mai demn, pentru ca voința Ta sfântă să se împlinească şi în ceea ce mă priveşte".

12. La rândul lor, cei doi tineri (îngeri) au spus: Voința Domnului este însăşi viața şi existența

noastră. Noi avem cu prisosință forța şi puterea de a fi cei mai activi colaboratori, acolo unde această voință se manifestă şi operează în fiecare clipă. Puterea noastră se întinde asupra tuturor creaturilor vizibile, pământul este pentru noi un grăunte de nisip, soarele un bob de mazăre în mâna unui uriaş şi toate apele pământului nu reuşesc să ne ude părul de pe cap. O suflare de-a noastră face să tremure întreaga armată de stele, dar puterea nu ne este dată pentru a ne lăuda şi a ne umfla pieptul în fața marii slăbiciuni a oamenilor, ci pentru a-i sluji pe oameni, după voința lui Dumnezeu. Prin urmare, noi vrem şi putem să te slujim, după voința Domnului, atât timp cât tu îl vei recunoaşte, îl vei accepta şi îl vei slăvi. Dacă îl vei abandona, ne vei abandona de asemenea şi pe noi, căci noi nu suntem altceva decât voința personificată a Domnului Dumnezeu. Cine ne abandonează, va fi de asemenea abandonat de noi. Noi îți spunem asta acum, în prezența Domnului, al cărui chip î! contemplăm în fiecare clipă şi de ia care aşteptăm orice semn tăcut care ne cheamă către o nouă acțiune şi care ne întăreşte”.

13. Jairuth a spus: “Copii adorabili, vă înțeleg şi îmi dau bine seama că în. voi se află o forță necunoscută de către noi, cei muritori. Dar eu am altceva ce pare să vă lipsească vouă; eu pot să mă laud în fața voastră cu umilința mea, în care nu există nici forță, nici putere, dar în această umilință se află forța de a putea recunoaşte, accepta şi îndeplini voința Domnului.

15. Nu pe măsura voastră, bineînțeles, dar Domnul nu-mi va da să duc o povară peste puterile mele şi astfel, umilința mea este pentru mine o onoare, pentru că este cunoscut faptul că umilința omului îndeplineşte, în cele din urmă, aceeaşi voință a lui Dumnezeu ca şi voi, cu forța şi puterile voastre nemăsurate.

16. Şi, dacă L-am înțeles bine până aici pe Domnul, se prea poate ca, în cele din urmă, Domnul să prefere acțiunile copiilor Săi umili; şi forța activă a marilor spirite puternice din ceruri va trebui să se supună umilinței copilaşilor de pe acest pământ, dacă vor să se aşeze la masa celor mici, pentru că dacă Domnul vine la cei mici, va face din ei ființe puternice, se pare!”

17. Îngerii au răspuns: “Da, da, sigur, ai dreptate; recunoaşte voința Domnului şi acționează în consecință şi vei avea în tine forța noastră şi puterea noastră, care nu sunt altele decât voința pură a Domnului Dumnezeu. Noi nu avem nici forță, nici putere; toată forța noastră, toată puterea noastră nu sunt decât îndeplinirea voinței lui Dumnezeu în noi şi prin noii”

18. Eu am spus: “Aşa este, aveți dreptate de ambele părți. Iată-ne întremați; dacă sunteți de acord, ne vom ridica de la masă pentru a ne continua drumul”. La aceste cuvinte s-au ridicat cu toții, au adus mulțumiri şi au părăsit împreună cu Mine palatul.

Capitolul 65

Sihar. Jairuth îl însoțeşte pe Domnul. Protecția îngerilor; soldații romani.

1. Jairuth îşi dorea să-Mi petrec toată ziua la el. Dar Eu i-am explicat că mai erau încă, în regiune, numeroşi bolnavi pe care doream să-i văd. Atunci, Jairuth M-a întrebat dacă ar putea să Mă însoțească măcar până în oraş, iar Eu am fost de acord. El a pornit la drum şi i-a rugat pe cei doi băieți-îngeri să binevoiască să-l însoțească.

2. Dar cei doi băieți-îngeri i-au spus: “Este mai bine pentru tine să rămânem aici, pentru că oaspeții care sunt în grădină te-au denunțat romanilor că eşti agitator; fără noi, casa ta ar fi în primejdie; înțelegi?

3. La această veste, Jairuth - înnebunit - a întrebat foarte afectat ce nemernic a putut să-i informeze pe romani şi ce anume I-a îndemnat s-o facă!

3. Unul dintre îngeri i-a răspuns: “Iată: la Sihar trăiesc negustori mai puțin fericiți decât tine; ei nu-şi pot construi castele şi nu pot obține ținuturi întregi, aşa cum ți-ai cumpărat tu în Arabia, pe țărmul Mării Roşii; aceşti negustori sunt geloşi pe fericirea ta terestră şi vor să te piardă. Ei ar reuşi de data asta, dacă nu am fi noi aici. Dar cum noi te protejăm, în numele Domnului, nici un fir de pâr de

pe capul tău nu va fi atins; totuşi, să nu lipseşti mai mult de trei zile de acasă”.

4. Liniştit, Jairuth s-a grăbit să părăsească palatul împreună cu Mine.

5. În timp ce traversam curtea palatului, o trupă de soldaţi înarmaţi cu săbii s-a oprit înaintea noastră, interzicându-ne să înaintăm. Atunci, M-am îndreptat Eu însumi către ei şi le-am arătat permisul de liberă trecere de la Nicodim. Şeful lor a spus: “Este inutil să arătaţi un permis de liberă trecere, de vreme ce sunteţi suspectaţi de răzvrătire împotriva Romei!”

6. Eu am răspuns: “Ce vrei de la noi? Insolenţa neruşinată şi minciunile unui grup de invidioşi au fost de ajuns pentru a te face să porneşti la drum? Dar eu îţi spun că nu este nimic adevărat din toate acestea! Dacă ai plecat o ureche la o minciună, apleacă atunci cealaltă ureche în faţa adevărului, pentru care vei găsi aici mai mulţi martori decât ai putut găsi în oraş pentru minciuna sfruntată a unui grup de invidioşi haini!”

7. Şeful romanilor a spus: “Aceste tertipuri inutile nu au nici o valoare! Tribunalul va hotărî de care parte este adevărul; lăsaţi-vă duşi la tribunal, fără a opune rezistenţă, dacă nu vreţi să facem uz de forţă!”

8. Eu i-am spus: “Iată palatul al cărui stăpân v-a fost denunţat ca provocator. Mergeţi să vedeţi dacă găsiţi rebeliunea de care vorbiţi. Dacă vreţi să ne forţaţi să vă urmăm la tribunalul vostru nedrept, atunci şi noi vom folosi forţa cu voi şi vom vedea cine va fi mai rapid. Faceţi cum vreţi, căci timpul Meu nu a venit încă. V-am spus, nu am greşit cu nimic; cine are dreptate, trebuie să se apere orice-ar fi, prin cuvânt şi prin fapte!

9. Şeful s-a uitat la suita Mea numeroasă şi a dat ordin să fim arestaţi şi legaţi. La început, mercenarii şi lăncierii săi au încercat să pună mâna pe băieţii-îngeri. Aceştia le-au scăpat însă cu atâta abilitate încât soldaţii nu au putut prinde nici unul. După ce mercenarii şi lăncierii au fost astfel împrăştiaţi ca urmare a tentativei lor de a pune mâna pe băieţii-îngeri, fiind risipiţi în toate părţile, M-am adresat comandantului trupei: “Mi se pare că-ţi va fi greu să pui mâna pe noi!” Şeful a vrut atunci să Mă lovească cu lancea, dar un înger i-a înşfăcat-o în aceeaşi clipă, făcând-o să zboare prin aer.

10. I-am spus atunci comandantului: “Cu ce vrei tu să Mă loveşti şi să Mă răneşti pe Mine?” Turbat de mânie, comandantul bandei a răspuns: “Puterea Romei va fi în cele din urmă respectată; voi raporta la Roma şi veţi vedea ce veţi păţi dacă mai continuaţi. Nu va mai rămâne piatră peste piatră!”

11. Eu i-am arătat atunci că băieţii-îngeri i-au legat fedeleş pe toţi mercenarii şi lăncierii săi. Văzând aceasta, el a început să-i invoce pe Zeus, Marte şi chiar furiile, pentru a-l proteja de o asemenea ofensă.

12. Le-am cerut atunci băieţilor să-i dezlege pe mercenari şi pe lăncieri - ceea ce ei au făcut imediat -, după care i-am spus comandantului: încă mai doreşti să-ţi dovedeşti puterea?” Şeful a spus: “Aceşti tineri trebuie să fie zei; altfel nu ar putea să învingă atât de uşor, cu mâinile goale, nişte războinici atât de buni”.

13. Am spus la rândul Meu: “Da, da, ţie ţi se par zei; aşa că lasă-ne să ne continuăm drumul şi du-te să percheziţionezi castelul; în caz contrar, va fi rău pentru tine!”

14. Şeful a spus: “Recunosc că sunteţi nevinovaţi şi vă dau voie să vă urmaţi drumul. Voi, soldaţii mei, mergeţi la palat, intraţi peste tot, de la un capăt la altul şi nu lăsaţi pe nimeni să iasă până nu aţi fost pretutindeni. Eu vă aştept aici”. Unul din subordonaţii săi i-a spus: “De ce nu vrei să vii cu noi să controlezi acest castel?” Dar comandantul a spus: Vezi bine că mi-am pierdut spada; fără spadă, această vizită nu este valabilă”. Subordonatul i-a răspuns: “Nici noi nu stăm mai bine, cum arătăm fără săbii?” Şeful: “Cum şi voi sunteţi dezarmaţi? E de rău; fără arme, nu putem face nimic! Hm, ce să facem?”

15. Le-am spus atunci: “Săbiile voastre sunt la poalele acelui cedru, acolo, în mijloc! Mergeţi să le căutaţi, noi nu ne temem de voi nici dacă sunteţi înarmaţi”. La aceste cuvinte, toţi au alergat să-şi ia săbiile.

Capitolul 66

Sihar. Vindecarea unui paralitic. Recunoştința acestuia şi salturile sale de bucurie. Soldații romani sunt puşi pe fugă.

1. Ne-am urmat apoi drumul către răsărit şi am ajuns la un sătuc, la douăzeci de stade (n.t. aproximativ trei kilometri şi jumătate) de palat. Tot satul ne-a întâmpinat prieteneşte şi oamenii ne-au întrebat amabili ce ar putea să facă pentru noi? Eu le-am spus: "Nu sunt bolnavi printre voi?" Ei au încuviințat şi au spus: "Ba da, avem un paralitic".

2. Eu am spus: "Aduceți-Mi-l aici pentru a-l vindeca". Cineva a spus: "Doamne, va fi greu; acest paralitic este atât de contractat că nu-şi mai poate părăsi patul de trei ani, iar acesta este greu de transportat, căci este fixat de sol. Nu poți Tu să vii lângă bolnav?" Eu am spus: "Dacă patul este greu de adus, aşezați bolnavul pe o rogojină ca să-l puteți aduce". Câteva persoane au fugit în casă, l-au înfăşurat într-o rogojină şi l-au adus în stradă, spunând: "Doamne, iată bolnavul!"

3. Eu l-am întrebat pe bolnav dacă el crede că Eu pot să-l vindec. El M-a privit atunci, spunând: "Dragă prietene, dai impresia că poți, pari a fi un adevărat Mântuitor, da, da, cred!"

4. Eu i-am spus: "Ei, bine! Ridică-teşi mergi, credința ta te-a vindecat; dar pe viitor fereş-te-te să mai păcătuieşti, dacă nu vrei să cazi paralizat pentru a doua oară, chiar mai rău".

5. Imediat, bolnavul s-a ridicat, a scuturat rogojina şi a început să meargă. Când a văzut că este complet vindecat, el a căzut la picioarele Mele, Mi-a mulțumit şi a spus: "Doamne, în Tine este o forță mai mare decât cea a unui om. Lăudată fie puterea lui Dumnezeu în Tine! Oh!

6. Binecuvântat să fie corpul care Te-a purtat şi de trei ori binecuvântat să fie sânul care Te-a hrănit!"

7. Eu i-am spus: "Binecuvântați să fie cei care ascultă şi care pun în practică Cuvântul Meu, păstrându-l în inima lor". Bolnavul: "Doamne, unde putem auzi Cuvântul Tău?"

8. Eu: îl cunoşti pe Marele Preot Jonael din Sihar, care face sacrificii pe Muntele Garizim? Iată, el cunoaşte Cuvântul Meu, du-te şi caută-l şi el te va învăța". Omul vindecat a spus: "Când pot să-l găsesc acasă? Eu am spus: "Iată-l aici, lângă Mine, întreabă-l chiar tu, îți va răspunde!"

9. El s-a întors atunci către Jonael şi l-a întrebat: "Nobile Mare Preot al lui Dumnezeu, de pe Muntele Garizim, când pot să te găsesc acasă?"

10. Jonael i-a răspuns: "Până acum, trebuia să stai culcat şi să suporți boala cu răbdare; acum nu mai ai nimic de făcut acasă, rămâi cu noi astăzi şi ascute-ți urechile; se vor mai petrece multe lucruri şi mâine vei afla mai multe!

10. Omul vindecat a spus: "Vă voi urma cu bucurie, dacă mă considerați demn să merg alături de voi. A trebuit să lâncezesc trei ani pe patul durerii şi iată-mă dintr-o dată vindecat de răul ăsta blestemat printr-un miracol divin! Simt acum ce înseamnă să fii sănătos şi ce bucurie este să poți alerga cu propriile-ți picioare. Aş vrea să sar şi să dansez la fel ca David, care îşi cânta laudele şi recunoştința sa față de Dumnezeu!"

11. Jonael a spus: "Dă-i drumul, fă-o aici sub ochii noştri, ca să se îndeplinească Scriptura: 'Paraliticul va sări ca un căprior!"

12. Omul vindecat a aruncat atunci rogojina sa, a mers în fața adunării şi a început să sară de bucurie, strigând fără nici o reținere; la două sau trei stade (n.t. aproximativ patru-cinci sute de metri) depărtare, el i-a întâlnit pe mercenarii şi lăncierii romani învinşi de cei doi băieți-îngeri rămaşi la palat. Romanii l-au întrebat ce face. Dar el, fără a se lăsa tulburat, dând impresia că nu-l ia în seamă pe comandantul lor, a continuat să danseze şi să sară de bucurie, după care a spus: "Dacă omul devine vesel, trupa se întristează; bucuria omului îi face pe soldați nefericiții Ura! Ura!" Şi omul vindecat şi-a văzut de drum. Mânios, comandantul romanilor i-a spus să tacă.

13. Dar convalescentul a spus: "De ce vrei să-mi interzici să mă bucur? Am stat trei ani paralizat la pat. Ai venit tu oare, să-mi zici: 'Ridică-te şi umblă? Aş fi eu vindecat aşa cum sunt şi te-aş fi luat eu drept un zeu, ceea ce nu eşti? Nu ai nici măcar o mică parte din puterea pe care o are noul meu învățător. Eu îl ascult pe Stăpânul cel puternic. Ura! Ura!"

14. Şeful l-a amenințat atunci că îl va pedepsi dacă nu va înceta să se mai dea în spectacol.

Dar doi băieți-îngeri au apărut imediat, veseli şi i-au spus: “Nu te lăsa tulburat în bucuria ta!”

15. Văzându-i pe cei doi adolescenți, pe care i-a recunoscut imediat, comandantul roman a strigat la trupele sale dezarmate: “Fugiți, iată încă doi servitori ai lui Pluto!”

16. La această comandă, întreaga legiune, prinsă în capcană, a luat-o la fugă, sfârâindu-le călcâiele, cum nu se mai văzuse vreodată! Convalescentul dansa şi cânta în continuare, strigând după soldații care fugeau: “Ura! Ura! Când omul este fericit, trupa e tristă; fericirea omului îi face pe soldați nefericiți”. După care s-a liniştit, s-a alăturat lui Jonael şi i-a spus: “Prietene, dacă nu te deranjează să vorbim pe drum, spune-mi ce ştii despre Cuvântul Domnului care mi-a redat sănătatea. Dacă vreau să mă supun acestui Cuvânt, trebuie să-l cunosc”.

17. Jonael i-a răspuns: “Iată, ne apropiem de un sat care nu este altceva decât o vizuină, cum zic romanii. Vom vedea ce va face Domnul. Vino cu noi în oraş, vei putea locui la mine sau la Irhael cât vei dori şi vei afla totul! Nu suntem prea departe de oraş; satul pe care îl zăreşti aparține de el, dar romanii l-au făcut o comună independentă de Sihar, pe care au înconjurat-o cu un gard de uluci. Această comună nu este prea mare; o poți traversa cu trei mii de paşi şi noi nu suntem decât la şapte stade (n.t. aproximativ un kilometru şi ceva) de primele case din Sihar. Mai ai deci încă puțină răbdare şi dorința ta va fi îndeplinită”.

18. “Oh - a spus convalescentul - pe Avraam, Isaac şi Iacov, dacă această vizuină este tabăra romanilor, totul va merge rău; nu cred că acel comandant roman, care tocmai a luat-o la fugă, cu călcâiele sfârâind, va avea prea mult respect pentru noi!”

19. Jonael a spus: “Să avem încredere în Domnul, care este cu noi! El va face tot ce trebuie. Văd deja o trupă de soldați care ne vine în întâmpinare cu un steag alb, ceea ce este un semn bun!”

20. Convalescentul a spus: “Da, dacă n-o fi un şiretlic de război! Doar îi ştim pe soldații greci şi romani!”

Capitolul 67

Discuții despre Mesia. Satana şi ordinea divină. Domnul anunță noua poruncă a iubirii. Murmurul blând al lui Dumnezeu.

1. Jonael a spus: “împotriva puterii omeneşti, aceste tertipuri ar putea da vreun rezultat, dar ele nu pot face nimic împotriva puterii lui Dumnezeu. Iubirea este singura forță care îl poate îndupleca pe Dumnezeu. Restul nu este decât o mână de paie în vânt. Aşa că nu te nelinişti! Dumnezeu este cu noi, cine poate fi atunci împotriva noastră?”

2. Convalescentul a spus: “Da, da, ai dreptate; dar Dumnezeu a fost, fără îndoială, alături de Adam şi totuşi Satana a ştiut să-l corupă, iar Mihail a trebuit să abandoneze corpul lui Moise Satanei, după trei zile de luptă. Dumnezeu este desigur atotputernic, dar Satana este plin de şiretenie şi ştie cum să-i atace pe oamenii lui Dumnezeu, în prezența tigrului, trebuie să fii atent; să nu respiri decât după ce animalul a fost ucis!”

3. Jonael a spus: “Ai dreptate în felul tău, dar gândeşte-te că odinioară Domnul l-a lăsat în pace pe Satana; **fiind primul spirit creat, el a avut tot timpul să-şi încerce libertatea, fiindcă era nu numai primul, ci şi cel mai mare dintre spirite.**

4. Dar această perioadă s-a încheiat şi prințul întunericului va fi legat; nu va mai putea să se mişte la fel de liber cum a făcut-o până în prezent!

5. Dacă iubirea lui Dumnezeu rămâne în noi, noi putem trăi fără teamă pe acest pământ, unde ne-am aflat până acum sub jugul legii!

6. Legea înțelepciunii a domnit de la Adam până la noi şi, pentru a îndeplini această lege, erau necesare o înțelepciune şi o voință uriaşe.

7. Dar Dumnezeu a văzut că oamenii nu puteau respecta legea înțelepciunii. Astfel că a venit El însuşi pe pământ, pentru a ne da noua poruncă a iubirii, mai uşor de pus în practică; pentru că, prin

legea înțelepciunii, Dumnezeu nu lăsa să apară în fața oamenilor decât lumina Sa, care coboară de la El la oameni, dar care nu este El însuşi; în timp ce - prin iubire - Dumnezeu vine El însuşi la oameni şi locuieşte în ei în toată plenitudinea adevărului Său, făcându-i astfel pe aceştia întru totul asemănători cu El. Astfel, nu mai este posibil ca Satana să-l supună pe om prin vicleniile sale, pentru că spiritul lui Dumnezeu din om cunoaşte vicleniile ascunse ale Satanei şi are suficientă putere pentru a face praf atacurile sale.

8. Profetul Ilie a anunțat starea actuală a omului atunci când a descris murmurul blând al lui Dumnezeu trecând prin fața peşterii. Dumnezeu nu mai este vijelia şi focul.

9. Dumnezeu este acest murmur dulce al iubirii omului pentru Dumnezeu şi pentru aproapele său; Dumnezeu nu mai este furtuna înțelepciunii sau sabia strălucitoare a Legii!

10. Şi cum Dumnezeu însuşi este cu noi toți şi printre noi, nu mai avem a ne teme de vicleniile Satanei, aşa cum, din nefericire, a fost adeseori cazul în trecut. Acum poți privi în față tigrul roman însetat de sânge; nu ai văzut adineauri o legiune întreagă luând-o la fugă de le sfârâiau călcâiele în fața acelor doi adolescenți? Un mare număr din aceşti băieți ne însoțesc şi noi să ne temem de aceşti romani care ne întâmpină cu steagul alb? Într-adevăr, îți spun, să nu-ți fie teamă de nimic, chiar dacă ți se pare că visezi!"

11. La aceste cuvinte, convalescentul a făcut ochii mari şi a spus: "Ce spui, Dumnezeu este printre noi? Credeam că acest om care ne-a ajutat este pur şi simplu Mesia Cel Făgăduit! Dar ce, pentru tine, Dumnezeu şi Mesia sunt una şi aceeaşi Ființă?

12. Aş vrea să cred că Mesia are mai multă putere decât toți profeții la un loc, dar că Dumnezeu şi Mesia sunt una şi aceeaşi Ființă nu m-aş fi putut gândi niciodată şi nici nu aş fi îndrăznit s-o spun! Scriptura ne învață că nu trebuie să ne facem nici o imagine despre Iehova, iar tu spui că acest om, care are într-adevăr toate calitățile pentru a fi Mesia, este Dumnezeu în carne şi oase? Bine, atunci este în regulă, dacă asta nu te şochează pe tine, care eşti un Mare Preot!

13. De când am fost vindecat, m-am gândit că Mesia este vreun zeu cu totul deosebit. După scriptură, toți suntem mai mult sau mai puțin zei, dacă respectăm Legea; dar dacă El este Dumnezeu însuşi, atunci trebuie să mă comport altfel; El m-a vindecat şi trebuie să-i mulțumesc altfel".

14. Convalescentul a vrut să vină la Mine, dar Jonael l-a împiedicat, spunându-i să o facă la Sihar. Convalescentul a acceptat, foarte mulțumit.

Capitolul 68

Sihar. Delegația romană. Convorbirea între patru ochi dintre Iisus şi căpitanul roman. Despre adevărul oamenilor şi cel al larvelor umane. Despre desăvârşire. Succesorii Domnului.

1. Delegația soldaților romani ni s-a alăturat şi comandantul lor Mi-a înmânat o cerere a căpitanului, comandantul suprem al taberei, care Mă ruga să uit tot ce s-a întâmplat şi să le cer celor care Mă urmau să promită că nu vor povesti nimic, pentru a evita necazurile, care oricum nu ar fi folosit nimănui; era în interesul tuturor să devină mai degrabă prieteni decât duşmani ai căpitanului roman. Jairuth a fost de asemenea rugat să păstreze tăcerea asupra incidentului care avusese loc şi a fost asigurat că pe viitor va avea pace în casă. În rest, comandantul M-a rugat să merg să-l vizitez la domiciliul său, căci el dorea să-Mi vorbească în secret despre lucruri importante.

2. Eu am răspuns purtătorului biletului: "Spune-i comandantului tău că va primi ceea ce-Mi cere, dar Eu nu voi merge la locuința lui; dacă vrea să vorbească în secret cu Mine despre lucruri importante, să Mă aştepte la poarta acestei comune şi îi voi spune ce doreşte să ştie".

3. La aceste cuvinte, delegația s-a retras şi a mers să-i raporteze comandantului roman ceea ce am spus. Şeful lor a venit imediat la poarta comunei, cu câțiva subordonați aleşi de el.

4. Jairuth M-a întrebat dacă este cazul să luăm în serios această invitație; el cunoştea şiretenia acestui căpitan, din cauza căruia mulți trecuseră în lumea de dincolo.

5. Eu am spus: “Dragă prietene, Eu îl cunosc şi ştiu de ce este capabil. Dar băieții-îngeri i-au inspirat un respect de nezdruncinat, el îi ia drept duhuri, iar pe Mine drept un fiu al lui Jupiter; ar vrea să ştie care este adevărul. Ştiu ce să-i spun”.

6. Jairuth a fost mulțumit. Am ajuns la poartă, unde căpitanul ne aştepta deja cu ofițerii săi. El a înaintat, M-a salutat amabil şi a trecut imediat la subiect.

7. M-am îndreptat atunci către el, spunându-i: “Prietene, servitorii Mei nu sunt duhuri şi Eu nu sunt fiul lui Zeus; acum ai aflat tot ce doreai să ştii!”

8. Comandantul a rămas foarte surprins să constate că Eu puteam să aflu atât de uşor gândurile sale, pe care nu le cunoştea nimeni.

9. El a rămas mut de uimire timp de câteva clipe, apoi M-a întrebat încă o dată: “Dacă nu eşti fiul lui, atunci spune-mi, cine eşti tu şi cine sunt de fapt servitorii tăi? În nici un caz nu sunteți oameni obişnuiți; mi-ar plăcea să vă aduc omagiile pe care le meritați!”

10. Eu i-am răspuns: “Orice om care întreabă ceva cu sinceritate şi franchețe merită un răspuns. Tu M-ai întrebat cu sinceritate şi franchețe, aşa că meriți un răspuns. Iată-l: Eu sunt în primul rând Cel pe care-l vezi în fața ta, adică un om cum sunt mulți pe acest pământ, este adevărat, care îmi seamănă; cu toate acestea, ei nu sunt oameni, ci larve umane. Cu cât un om autentic se apropie mai mult de desăvârşire, cu atât are mai multă forță şi putere în cunoaşterea sa şi în voința sa de acțiune”.

11. Comandantul a spus: “înseamnă că orice om poate deveni desăvârşit la fel ca tine?”

12. Eu am spus: “Oh, da! Dar numai dacă, pentru a se desăvârşi, urmează învățătura Mea!”

13. Căpitanul a spus: “Atunci vrem să-ți ascultăm învățătura; în conformitate cu care trebuie să trăim şi să acționăm”.

14. Eu: “Aş putea foarte bine să-ți dau aceste învățături dar nu ți-ar fi de prea mare folos, pentru că nu le-ai urma. Atâta timp cât vei fi aici trimisul Romei, învățătura Mea nu te va putea ajuta. Pentru a Mă urma, trebuie să părăseşti totul; în caz contrar, este imposibil să trăieşti după învățătura Mea”.

15. Comandantul a spus: “Da, da, ar fi foarte dificil. Totuşi, mi-ai putea da câteva sfaturi fundamentale. Am deja anumite cunoştințe în diverse domenii şi am puterea de a înțelege; de ce nu aş putea lua cunoştință de învățătura ta? Poate că aş putea să o aplic într-o oarecare măsură !”

16. Eu i-am răspuns: “Prietene, dacă învățătura Mea este să Mă urmezi şi nu există altă posibilitate de a intra în împărăția desăvârşirii Mele, cum vrei să o îndeplineşti?”

17. Comandantul a spus: “Asta pare destul de curios. Dar trebuie să fie ceva în toate astea! Lasă-mă să mă gândesc un pic!”

18. Comandantul s-a gândit o vreme, după care a spus: “De fapt, este vorba să te urmez ca persoană, sau din punct de vedere moral?

19. Eu: “A Mă urma în persoană implică de la sine angajamentul moral. Este de preferat ca angajamentul personal să urmeze angajamentul moral. Dar dacă angajamentul personal are urmări incompatibile cu funcția oficială, angajamentul moral este suficient. Trebuie însă ca în profunzimile conştiinței tale să existe această iubire pentru Mine şi pentru toate ființele umane, care este însăşi baza adevărului, fără de care angajamentul moral nu are nici o valoare! înțelegi?

20. Comandantul a spus: “Nu îmi este clar un lucru: ce trebuie să fac atunci cu frumoşii mei zei? Strămoşii mei credeau în ei. Este bine să urmez în continuare credința strămoşilor mei sau trebuie să încep să cred în Dumnezeul evreilor?”

Capitolul 69

Sihar. Iluzia divinităților. Despre valoarea şi esența adevărului. Drumul adevărului. Adevăratul nod gordian: secretul iubirii. Capul şi inima - cheie şi sălaş al adevărului.

1. Eu am spus: “Asta nu ține nici de strămoşii tăi, nici de zeii pe care îi venerau ei; strămoşii

tăi au murit de mult timp iar zeii lor nu au existat niciodată, decât în imaginația poeților. Numele şi imaginea lor nu corespund nici unei realități. Nu este nimic rău să renunți la credința iluzorie pe care o ai în zeii tăi, pentru că ei nu pot nici să-ți întărească sufletul, nici să-ți fortifice corpul, în realitate, ei pur şi simplu nu există. Contează numai adevărul pur, după care, cu care şi în care trebuie să trăieşti!

2. Dacă trăieşti din minciuni, viața ta este făcută atunci numai din minciuni şi nu ajungi niciodată la nimic. Dar dacă viața ta provine din adevăr, ea este una cu adevărul, totul devine real şi adevărat în viața ta. Nimeni nu poate descoperi adevărul în minciună, fiindcă în minciună totul este minciună. Cine se naşte din nou din spiritul adevărului, devine el însuşi adevăr, un adevăr perfect, iar în inima lui, minciuna face loc adevărului.

3. Cel ce recunoaşte că minciuna este minciună, trăieşte întru adevăr, pentru că a şti să recunoşti minciuna este de asemenea un adevăr, înțelegi?"

4. Comandantul a spus: "Prietene, ce spui este drept, înțelepciunea ta este profundă; dar unde se găseşte marele adevăr şi ce este el? Lucrurile sunt aşa cum le vedem noi? Ochiul negrului le vede altfel? Un anumit fruct este dulce pentru unul şi amar pentru altul. Diversele rase umane vorbesc limbi diferite; care este cea adevărată, care este cea bună? În felul lui, orice om are fără îndoială dreptate, dar un adevăr comun şi general nu poate exista, după părerea mea; şi dacă există unul, arată-mi-l, spune-mi unde se găseşte el? În ce constă el?"

5. Eu i-am răspuns: "După părerea mea, acesta este faimosul nod gordian pe care nimeni nu l-a putut desface înaintea celebrului erou macedonean!

6. Ceea ce tu priveşti cu ochiul cărnii (trupului), este asemănător cărnii (trupului), provine din carne (materie), care este prin natura ei instabilă şi perisabilă. Cum ar putea ceea ce este instabil şi perisabil să-ți dea substanța adevărului imuabil şi etern?

7. **Nu există decât un singur lucru adevărat în om şi acest lucru unic este iubirea, adevăratul foc al lui Dumnezeu, care sălăşluieşte în inimă. Numai în această iubire se află adevărul, pentru că în om, iubirea stă la baza oricărui adevăr întru Dumnezeu şi prin Dumnezeu.**

8. Dacă vrei să te cunoşti pe tine însuți sau vrei să vezi lucrurile în conformitate cu adevărul absolut, trebuie să priveşti şi să cunoşti totul în conformitate cu unicul fundament veritabil al ființei tale; tot restul este iluzie. Capul omului şi tot ceea ce conține el face parte din acest nod gordian pe care nimeni nu a reuşit să-l dezlege metodic!

9. Numai cu puterea indestructibilă a spiritului iubirii poate omul să taie acest nod în inima sa şi poate începe să gândească, să vadă şi să înțeleagă cu inima sa. Această cale nouă îi permite omului să ajungă la adevărul ființei şi al existenței sale, adevărul oricărei ființe şi al întregii existențe!

10. Capul tău poate inventa un număr nesfârşit de zei, dar ce sunt ei? Îți răspund Eu; ei nu sunt decât imagini iluzorii, produse de mecanismul dereglat al creierului tău. În inima ta nu vei găsi decât un singur Dumnezeu adevărat, fiindcă iubirea în care l-ai găsit pe acest Dumnezeu unic este adevărul însuşi.

11. Nu poți găsi adevărul decât căutând adevărul; capul tău a căutat destul dacă ți-a dat cheia adevărului. Tot ceea ce te îndeamnă şi te împinge spre iubire poate fi o cheie a adevărului. Urmează deci acest impuls şi acest avertisment, mergi către iubire cu toată inima şi vei găsi astfel adevărul, care te va elibera de orice iluzie".

Capitolul 70

Rolul creierului şi rolul inimii. Să nu-ți judeci, ci să-ți iubeşti aproapele. Acolo unde nu este iubire, nu este nici adevăr. Mânia este o judecată, deci o lipsă a iubirii. Moartea sufletului.

1. Domnul: "Un exemplu va face ca totul să îți apară mai clar.

2. Iată, ai câțiva oameni sub comanda ta, care nu s-au supus ordinelor tale şi trebuie să fie

pedepsiți. După lege, îi interoghezi şi, prin tot felul de întrebări abile, cauți să-i faci să mărturisească. Dar ei neagă tot ceea ce tu te străduieşti să scoți de la ei; de vreme ce ei neagă totul, nu poți decât să-i condamni fără mărturisirea lor, pe baza martorilor adeseori prea puțin credibili, care poate nu spun adevărul. Astfel, tu accepți să aplici aceeaşi judecată şi pentru cel drept şi pentru cel netrebnic.

3. Acum, imaginează-ți că nu eşti judecător, ci un om plin de iubire pentru frații săi, care au păcătuit împotriva ta; trezeşte în inima lor iubirea pentru aproapele lor şi aceşti păcătoşi vor recunoaşte sincer, plini de regrete şi lacrimi, că au păcătuit împotriva ta. Anulează atunci condamnarea, fiindcă nici o condamnare nu este adevăr, ea nu vine de fapt din iubire, ci din mânia legilor şi din mânia legiuitorilor. Mânia este o judecată, în judecată nu există iubire; acolo unde lipseşte iubirea, lipseşte şi adevărul.

4. Aşa că agață-te numai de iubire, acționează în adevărul acesteia, cu forța sa şi vei găsi pretutindeni adevărul şi vei vedea că nu există decât un singur adevăr, care nu domneşte numai pe pământ, ci în tot infinitul.

5. Dacă vrei să trăieşti astfel printre oameni, Mă vei urma din punct de vedere moral şi, în acest fel, vei lupta pentru viața eternă. Dar daca rămâi aşa cum eşti, în mormântul tău nu va exista decât noapte, gol şi minciună, moartea spiritului iubirii şi moartea adevărului.

6. Vezi tu, această viață terestra este foarte scurtă, fiind urmată apoi de eternitatea infinită; dacă adevărul nu a devenit viu în tine, vei rămâne întins în mormânt ca şi cum ai fi căzut.

7. Acum ştii tot ceea ce îți este necesar; dacă vrei să afli mai multe, mergi la Sihar, când ai prilejul, să-l vezi pe Marele Preot Jonael. Acesta îți va spune tot ce a învățat, a văzut şi a înțeles de la Mine. Procedează astfel şi vei fi foarte fericit”.

8. Pătruns de adevărul cuvintelor Mele, comandantul a spus: “Prietene, am înțeles din discursul tău că eşti un înțelept printre înțelepții acestui pământ şi voi face tot ce m-ai sfătuit, dar aş mai vrea să-mi spui cine eşti Tu de fapt! Pentru că, făcând abstracție de ruşinoasa înfrângere pe care băieții care te însoțesc mi-au adus-o şi pe care nu pot să mi-o explic decât acceptând faptul că aceşti tineri care au fost capabili să mă pună pe fugă sunt zei sau duhuri din cer, recunosc după înțelepciunea Ta fără pereche că trebuie să fii mai mult decât un om obişnuit; fără îndoială, ai spus şi ai explicat deja discipolilor Tăi cine eşti, dar vezi Tu, vorbind foarte serios, eu vreau să Te urmez şi să devin, măcar în spirit, discipolul Tău; spune-mi atunci, ce trebuie să cred despre Tine, cine eşti, ce eşti şi de unde vii?

9. Eu am spus: “Mai întâi, ți-am răspuns astfel ca să poți reflecta. Apoi, ți-am spus să te adresezi lui Jonael; dacă mergi să-l vezi, vei afla ceea ce-ți lipseşte. Dar să nu mai întârziem, se va însera şi mai am de făcut câteva lucruri astăzi”.

10. Comandantul a spus: “Permite-mi atunci să Te însoțesc până în oraş”.

11.Eu: “Drumul este liber; dacă vrei să Mă însoțeşti cu bune intenții, fă-o, dar dacă mai ai cumva vreo intenție întunecată, este mai bine să rămâi acasă, pentru că acest drum nu-ți va aduce nici o binecuvântare. Mi-ai încercat destul puterea!”

12. Comandantul a spus: “Departe de mine o asemenea intenție, deşi, în această perioadă critică, se apropie din ce în ce mai mult ziua mitică pe care o aşteaptă evreii pentru ca un mântuitor venit de la Dumnezeu să-i scape de romani; şi nouă ne ajunge din când în când la ureche zvonul că un asemenea mântuitor se află deja pe pământ, după câte spun evreii. M-aş putea gândi că Tu eşti acel mântuitor şi chiar m-am gândit deja. Dar, fie că eşti sau nu, recunosc că eşti un înțelept printre înțelepți şi Te iubesc ca pe un adevărat prieten al umanității. Gândurile mele nu mă vor împiedica să Te însoțesc personal până la Sihar şi să fiu, din punct de vedere spiritual, discipolul Tău toată viața, deşi ştiu că, în calitate de roman, nu voi avea astfel parte de nici un arc de triumf! Acum ți-am dezvăluit totul şi Te întreb, încă o dată, dacă Te pot însoți? Dacă accepți, Te însoțesc; dacă refuzi, rămân aici”.

13. Eu am spus: “Bine, însoțeşte-Mă împreună cu toți cei care sunt alături de tine, pentru a avea martori cu tine!”

Capitolul 71

Sihar. Vindecarea soției comandantului. Acțiunile şi adevărul.

1. L-am întrebat atunci pe comandant dacă erau bolnavi în localitate. El Mi-a răspuns: “Prietene, dacă ai cunoştinţe în materie de vindecare, vindec-o pe soţia mea! Ea suferă de un an de o boală necunoscută, pe care nici un medic nu o poate vindeca. Poate, graţie profunzimii înţelepciunii tale, vei şti să recunoşti de ce boală suferă soţia mea şi o vei putea vindeca!”

2. Am răspuns: “îţi spun: soţia ta este vindecată, mergi să o cauţi”.

3. El şi-a trimis imediat servitorul, care a găsit-o pe soţia comandantului în pragul casei, foarte bucuroasă şi perfect sănătoasă; ea a alergat împreună cu servitorul spre comandant care Mi-a spus, plin de iubire: “Prietene, eşti un zeu!”

4. I-am răspuns: “Iată, toţi sunteţi la fel, nu credeţi decât dacă vedeţi miracole. Dar sunteţi totuşi fericiţi de vreme ce credeţi chiar şi aşa; cine nu poate crede, chiar văzând miracolele pe care le fac, cade sub puterea morţii.

5. Dar cei mai fericiţi vor fi doar aceia care vor crede în adevărul Cuvântului Meu fără să Mă fi văzut pe Mine şi care îşi vor conduce viaţa după Cuvântul Meu. Ei vor găsi în ei înşişi semnul viu, adică viaţa eternă şi nimeni nu le-o va putea lua.

6. Tu eşti bucuros că am vindecat-o pe soţia ta, pentru că aşa a fost voinţa inimii Mele şi întrebi cum este posibil aşa ceva. Îţi spun, dacă un om trăieşte numai după adevărul interior şi ajunge la un asemenea adevăr fără a se mai îndoi de acest adevăr, el are puterea să spună acestui munte: ridică-te şi scufundă-te în mare, iar muntele se va ridica şi se va scufunda în mare!

7. Dar pentru că în tine, ca şi în mulţi alţii, adevărul nu şi-a aflat încă sălaş, nu numai că nu puteţi face minuni, dar mai sunteţi şi uluiţi dacă Eu, care deţin pe deplin acest adevăr, săvârşesc sub ochii voştri acele miracole care se pot obţine numai prin puterea viului adevăr interior.

8. Numai prin acest adevăr, credinţa, care este mâna dreaptă a spiritului, va fi vie şi va acţiona în om. Braţul spiritului se întinde departe şi poate săvârşi lucruri mari.

9. Dacă un asemenea adevăr întăreşte braţul credinţei voastre, puteţi săvârşi şi voi ce am făcut Eu în faţa voastră şi veţi vedea că asta este mult mai simplu decât să ridici cu mâna o piatră de pe pământ şi să o arunci la câţiva paşi!

10. Trăiţi după Cuvântul Meu! Acţionaţi în conformitate cu el! Nu este suficient numai să ascultaţi Cuvântul Meu, sau numai să admiraţi învăţătura Mea; puteţi primi cu adevărat în voi înşivă ceea ce admiraţi atâta la Mine.

11. Ceea ce fac Eu nu vine de la Mine, ci de la Cel care M-a învăţat aceasta înainte de facerea lumii. El este Cel despre care voi spuneţi că este Tatăl vostru şi din care provin toate lucrurile, fie că este vorba de îngeri, soare, lună şi stele, sau acest pământ cu tot ceea ce conţine şi cu tot ce poartă pe el. Dar voi nu-L cunoaşteţi şi nu L-aţi cunoscut încă niciodată.

12. Aşa cum Tatăl M-a învăţat pe Mine înaintea întregii lumi şi Eu vă învăţ pe voi, pentru ca Tatăl care trăieşte în Mine să rămână în voi şi să fie mărturisit în voi la fel ca şi în Mine, ca fiind eternul şi purul adevăr care vine din eternul fundament primordial şi care se numeşte iubirea întru Dumnezeu.

13. Această iubire este însăşi fiinţa lui Dumnezeu.

14. Aşa că nu vă lăsaţi atât de fermecaţi de aceste miracole pe care le săvârşesc sub ochii voştri, pentru ca să nu cădeţi din nou într-o credinţă moartă (nedumnezeiască) şi, care este inutilă; daca veţi trăi şi veţi acţiona însă în conformitate cu ceea ce vă învăţ, veţi primi în voi ceea ce admiraţi atât în Mine, fiindcă toţi sunteţi chemaţi să deveniţi desăvârşiţi, aşa cum Tatăl din ceruri este desăvârşit. Acum că ştiţi totul, procedaţi aşa cum v-am învăţat şi veţi vedea înlăuntrul vostru dacă ceea ce v-am spus este adevărat sau nu. Puneţi la încercare învăţătura Mea cu entuziasm, fără nici o şovăială şi veţi vedea dacă aceste învăţături vin de la un om sau de la Dumnezeu”.

15. Comandantul a spus: “Simt cum se aprinde în mine o luminiță slabă; în tot ceea ce spui există o înțelepciune infinită, dificil de înțeles de la început dar nu contează; dacă putem ajunge la viziunea interioară corectă prin faptele noastre, voi înceta să-mi mai bat capul şi mă voi întoarce cu seriozitate către acțiune, după ce Jonael mă va iniția în învățătura ta”.

16. Eu: “Bine, prietene, dacă acum vezi clar, dăruieşte puțin din lumina ta şi fraților tăi şi vei fi răsplătit în ceruri. Să mergem acum la Sihar, unde mai am încă de făcut unele lucruri”.

Capitolul 72

Sihar. Preziceri. Sfârşitul lumii - Judecata generală. Zbuciumul, îngerul cu trompetă şi promisiunea întoarcerii lui Hristos, Pământul ca paradis. Ultima ispită a Satanei. Suferințele şi învierea Domnului

l. Am pornit la drum şi comandantul M-a însoțit împreună cu soția sa şi cu doi dintre subordonații săi. El s-a apropiat de Jonael şi l-a rugat să-i vorbească despre credința evreiască şi despre ceea ce avea legătură cu Mine. În satul următor, paralizatul vindecat a luat parte la discuție într-un mod remarcabil. Eu mergeam alături de cele şapte fiice ale lui Jonael şi de soția lui. Acestea M-au întrebat ce urma să devină lumea, Roma şi Ierusalimul. Le-am dat răspunsuri precise şi le-am arătat pe scurt cum prințul ascuns al acestei lumi urma să fie judecat. Le-am vorbit şi despre sfârşitul lumii şi despre judecata generală care va fi asemănătoare cu cea de pe timpul lui Noe şi ele M-au întrebat cu uimire când aveau să vină toate acestea.

2. Dar Eu le-am spus: “Fiicele Mele dragi, toate acestea se vor petrece la fel ca pe timpul lui Noe. Iubirea va dispărea şi se va răci complet; credința în revelațiile cerului şi în cunoaşterea lui Dumnezeu transmisă umanității va cădea pradă minciunilor, înşelătoriilor şi superstiției, întreținută şi exploatată de cei puternici, care se vor folosi de oameni ca de nişte animale şi vor lăsa să fie masacrați, cu răceală, fără nici un pic de conştiință. Va trebui ca toți să se supună fără să crâcnească puterii lor pompoase. Săracii vor fi chinuiți prin tot felul de presiuni, spiritele libere vor fi persecutate prin tot felul de mijloace, vor fi zdrobite. Umanitatea va trece prin frământări groaznice, cum nu au mai fost vreodată! Dar aceste zile nefericite vor fi scurtate datorită numeroşilor aleşi ce se vor afla printre săraci, pentru că, dacă aceste zile nu ar fi scurtate, chiar şi cei aleşi ar cădea!

3. **Până atunci vor trece o mie de ani şi încă o dată aproape o mie de ani;** atunci îi voi trimite printre săraci pe aceiaşi îngeri pe care îi vedeți aici, cu trâmbițele lor, pentru ca şi oamenii cei mai decăzuți, atinşi de moartea spirituală, să iasă din noaptea lor; ca o tornadă de foc care se va rostogoli de la un capăt al lumii la altul milioane de oameni care vor fi treziți (din punct de vedere spiritual) se vor năpusti asupra puterilor lumii şi nimeni nu le va putea rezista. În continuare, pământul va deveni din nou un paradis, iar Eu îmi voi ghida copiii pe calea cea bună.

4. **După încă o mie de ani, prințul nopții va fi din nou eliberat, timp de o scurtă perioadă de şapte ani, câteva luni şi câteva zile, fie pentru a cădea definitiv, fie pentru a reveni la Tatăl.**

5. În primul caz, interiorul pământului va deveni închisoarea lui veşnică, în timp ce suprafața pământului va deveni un paradis, în al doilea caz, pământul va deveni cerul, iar moartea cărnii (trupului) şi a sufletului vor dispărea. Cum şi de ce? Nici măcar primul înger din cer nu trebuie s-o ştie. Numai Dumnezeu ştie aceasta. Dar nu spuneți nimănui ceea ce v-am revelat, cel puțin nu înainte de a se fi scurs câțiva ani după înălțarea Mea de pe acest pământ”.

6. Atunci, fetele M-au întrebat în ce consta această înălțare.

7. Eu: “Dacă veți auzi vorbindu-se despre asta, inimile voastre vor fi infinit de triste, dar consolați-vă, căci după trei zile, voi fi din nou în mijlocul vostru şi vă voi aduce marea confirmare a Noului Testament şi cheile împărăției Mele eterne. Vegheați ca să vă găsesc atunci la fel de neprihănite cum sunteți în prezent, altminteri nu veți putea fi soțiile Mele pentru totdeauna”. Atunci, fetele împreună cu mama lor Mi-au promis să-Mi urmeze cu strictețe sfaturile şi să facă ceea ce le

poruncisem.

Capitolul 73

Domnul şi ai Săi la Irhael. Ioan convalescentul şi Jonael. Iisus şi Jairuth. Aluzie la Psalmul 24.

1. Am ajuns din nou în oraş, mai precis, la casa lui Irhael şi a medicului Joram. Jairuth, comandantul, soția acestuia şi cei doi subofițeri nu se mai puteau opri din admirație, văzând frumusețea casei. Paralizatul vindecat era uimit la culme; în cele din urmă, el a spus cu voce tare: "Numai Dumnezeu este capabil de aşa ceva; adeseori, în copilărie, prindeam şopârle pe zidurile în ruine ale acestui palat pe care Iacov l-a construit pentru fiul său Iosif; iată-l, fără îndoială, aşa cum a fost construit de Iacov. Nici o ființă, oricât de puternică ar fi, nu poate face asta într-o noapte! Cred că am ajuns în sfârşit acolo unde trebuie, ştiu ce trebuie să fac, numele meu este Ioan, să țineți minte acest lucru!"

2. Acestui Ioan, în al doilea an al misiunii Mele, i-au interzis discipolii Mei să alunge demonii fără permisiunea Mea, atunci când făcea aceasta în Numele Meu pentru a vindeca bolnavii! (Marcu 9, 38-40)

3. Jonael a spus: "Prietene, voința ta, bunele tale intenții şi cuvintele tale sunt drepte, dar încă îți lipseşte ceva şi anume pura cunoaştere a voinței divine; aşa că întoarce-te mâine, sau rămâi aici să-ți explic mai mult; abia după ce vei avea această cunoaştere vei putea realiza ceea ce bunul simț te va inspira să faci într-un mod pe deplin armonios şi perfect integrat în voința divină".

4. Convalescentul a răspuns: "Dumnezeu să fie cu tine, voi face ce mă sfătuieşti; văd că eşti un prieten bun al acestui mare profet şi cred că lumina Sa se va revărsa cu adevărat asupra ta. El se află deasupra tuturor şi eu cred că El este într-adevăr Cel despre care David spunea în cântările sale:

5. Pământul este al Domnului
Cu tot ce se află pe el,
Cu toți cei care îl locuiesc,
Pentru că El l-a întemeiat pe mări şi l-a întărit pe râuri.
Cine ar putea să se suie pe muntele Domnului?
Cine va sta pe locui Său sfânt?
Cel care are mâinile nevinovate
Şi inima curată,
Care nu-şi vinde sufletul minciunilor
Şi nu face jurăminte false,
Acela va primi binecuvântarea Domnului
Şi compasiunea lui Dumnezeu pentru mântuirea sa.
Aceştia sunt cei care îl invocă şi care caută fața Sa.
6. Voi, porți, ridicați-vă zăvoarele;
Deschideți-vă, porți ale lumii
Ca să intre Regele Gloriei!
Ore este acest Rege al Gloriei?
Cel Etern, tare şi atotputernic,
Cel Etern, preaputernic în lupte,
Porți, ridicați-vă zăvoarele;
Deschideți-vă, porți ale lumii
Ca să intre Regele Gloriei!
Cine este acest Rege al Gloriei?
El este Domnul Savaot,

Regele Gloriei! (Psalmul 24)

7. Iar eu, Ioan, pe care El l-a vindecat, sunt martor că El este Regele viu al Gloriei, pe care David l-a cântat şi l-a anunțat. Slavă Lui pentru eternitate!"

8. Jonael a spus: "Prietene, ai ajuns acasă, dar fie vorba între noi, nu a venit încă momentul să deschizi gura; după cum ne-a spus El, atunci când ne va părăsi pentru a merge în Galileea, noi vom începe să-i învățam pe oameni, iar după aceea, când El se va întoarce, va trebui să găsească porțile noastre larg deschise, Pentru aceasta, inimile noastre trebuie să fie deschise pentru a-L primi, iar iubirea noastră pentru El să urce până la stele, pentru că inimile noastre sunt poarta pe care trebuie să o deschidem şi iubirea noastră pentru El - zăvorul pe care trebuie să-l ridicăm mai presus de orice".

9. În acest moment, Mi-am pus mâinile pe umerii lor şi i-am întrerupt, spunând: "Aşa este, prieteni, acolo unde vă veți aduna în Numele Meu, Eu voi fi în mijlocul vostru, dacă nu în mod vizibil, măcar ca o forță care vă va însufleți. Dar aud zarvă venind din oraş; stați liniştiți, vom vedea ce spirit se manifestă şi îi conduce pe aceşti oameni".

10. Jairuth a venit la Mine, spunând: "Doamne, această zarvă este semn râu; dacă vrei, voi trimite două legiuni pentru a restabili liniştea".

11. I-am răspuns: "Nu face asta! Eu am la îndemână gărzi bune, dacă vor fi necesare, dar tu ascunde-te în casă ca să nu te recunoască nimeni, pentru că în acest oraş nu domneşte un spirit bun şi oamenii ar putea râvni la bunurile tale!"

12. Jairuth a spus: "îi am pe cei doi băieți-îngeri cu mine; ei îmi vor proteja bunurile".

13. Eu: "Cu atât mai mult, nu te sinchisi de asta; dacă aş avea nevoie de ajutorul oamenilor, i l-aş cere comandantului care este aici, dar nu am nevoie de acest ajutor; rămâi liniştit şi nu te împotrivi!" Jairuth a intrat atunci în casa lui Irhael.

Capitolul 74

Sihar. Revolta poporului şi a celor zece muți. „Nu răspundeți cu rău la rău". Stăpân şi servitor: stăpâni răi, servitori răi.

1. A sosit atunci o mulțime de oameni înarmați cu bastoane, care i-au înconjurat pe cei zece muți care fuseseră pedepsiți pentru că l-au insultat pe doctor, în prima seară când am sosit. Aceşti indivizi amenințători au cerut ca muții să-şi recapete graiul!

2. Joram, medicul, a înaintat cu curaj, spunând cu o voce fermă: "Oh! Copii ai răului, este asta o noua modalitate de a veni la Dumnezeu pentru a-i cere iertare?"

3. Grupul de manifestanți a dat înapoi, strigând: "Cine este Dumnezeu aici, unde este El? Te consideri tu Dumnezeu sau o fi poate acest magician venit din Galileea, acest hulitor îndoielnic?"

4. Joram le-a răspuns violent: "Cine este magicianul vostru din Galileea, mizerabili caraghioşi ce sunteți?" Făcând un pas înainte, manifestanții au spus: "Este acest dulgher din Nazaret, pe nume Iisus, pe care noi îl cunoaştem bine, ca şi pe mama sa, aflată şi ea aici, împreună cu frații şi surorile sale. Îl cunoaştem şi pe tatăl său, care a murit acum un an, de ruşine, după cât se spune, pentru că soția şi copiii săi nu voiau să-l asculte şi îl înşelau în tot felul".

5. La auzul acestor calomnii neruşinate, mânia lui Joram a atins apogeul; el s-a avântat către Mine şi Iacov, spunând: "Doamne, Doamne, lasă să cadă asupra lor focul cerului; pentru a-i pârjoli! Îți vine să urli când îi auzi mințind atât de îngrozitor!"

6. Eu am spus: "Copiii Mei, lăsați-i să mintă cu furia trăsnetului! Credeți oare că există vreun foc mai rău ca minciuna? Dacă le veți face însă un bine, o vor lua imediat la goană, îndepărtându-se de voi. Țineți minte, nu răspundeți niciodată la rău cu rău, la răutate cu răutate!" Cei trei oameni ai noştri şi-au făcut atunci reproşuri şi Joram a întrebat ce era de făcut cu aceşti caraghioşi!

7. Eu: "Faceți ce vor ei, în Numele Meu şi porunciți-le să plece". Joram s-a adresat atunci adunării: "în Numele Domnului, fie ca fiecare dintre aceşti muți să-şi recapete graiul şi să se întoarcă

acasă, mulțumindu-i lui Dumnezeu!”

8. La aceste cuvinte, fiecare dintre muți şi-a recăpătat graiul, dar ei nu i-au mulțumit lui Dumnezeu, cu excepția unuia singur, care le-a făcut reproşuri celorlalți. Dar aceştia i-au spus: “Nebunule, oare Dumnezeu ne-a făcut muți? Un magician ne-a făcut rău şi tu crezi că ar trebui să-i aducem omagii zeului magic al păgânilor? Dacă am face-o, ce-ar spune atunci Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov?” Cel care era puțin mai bun decât ceilalți a tăcut şi a plecat împreună cu ceilalți, fără a mai îndrăzni să-Mi aducă omagiile care Mi se cuveneau!

9. Joram şi ceilalți discipoli ai Mei s-au supărat, iar Simon Petru s-a apropiat de Mine, mânios şi Mi-a spus: “Doamne, facă-se voia Ta, dar dacă aş avea numai o scânteie din forța şi puterea Ta spirituală, eu ştiu ce-aş face, în Numele Tău Preasfânt, acestor indivizi murdari!”

10. I-am răspuns: “Simon, ai uitat deja predica pe care am ținut-o pe munte? Ce bine faci tu dacă răspunzi la rău cu rău? Când pregăteşti nişte bucate care nu au gust, cred că ai atâta minte să nu adaugi la ele suc de aloe şi nuci de ristic, ci sare, lapte şi miere! Dacă, la o mâncare bună, adaugi ceva şi mai bun, nimeni nu te va lua drept prost! Dar dacă faci şi mai rău ceea ce deja nu are gust, nu crezi că toată lumea te va considera pe loc un mare prost?

11. Vezi tu, la fel stau lucrurile şi cu ființa umană. Dacă faci rău pentru rău, întreabă-te dacă îl faci cu ceva mai bun pe cel rău. Dar dacă faci bine pentru rău, vei îmblânzi răul din duşmanul tău şi în cele din urmă îți vei face din el un frate!

12. Când un servitor abuzează de încrederea stăpânului său şi îl înşeală, profitând de bogățiile lui, el merită să fie pedepsit! Stăpânul îl cheamă atunci şi îi reproşează faptul că a abuzat de încrederea lui! Dacă servitorul se supără şi îi răspunde, Insultându-l, stăpânul se va arăta oare mai binevoitor şi mai înțelegător? Nu, cu siguranță, stăpânul va fi mânios pe servitorul necredincios şi el va pune să fie arestat şi închis.

13. Dar dacă servitorul, văzând mânia justificată a stăpânului său, se va arunca la picioarele acestuia, recunoscându-şi vina şi implorându-i iertarea, oare stăpânul lui se va purta la fel? Cu siguranță că nu; căința blândă a servitorului va îmblânzi mânia stăpânului care nu numai că-l va ierta, ci în plus îi va dori binele şi îndreptarea!

14. Vă spun aşadar: nu faceți niciodată rău pentru rău dacă vreți să deveniți buni! Dacă îi judecați şi îi condamnați pe cei care vă fac rău; veți sfârşi prin a deveni cu toții la fel de răi şi nu va mai exista în voi nici iubire, nici bine!

15. Cel puternic îşi va aroga dreptul de a-i pedepsi pe toți cei care i-au încălcat legea; răzbunarea îi va înflăcăra pe vinovați, care vor dori să se răzbune. Ce bine va rezulta atunci, spuneți-Mi?

16. De aceea, nu judecați şi nu condamnați pe nimeni, dacă nu doriți să fiți la rândul vostru judecați şi condamnați, înțelegeți voi această învățătură fundamentală, fără de care nu veți avea niciodată loc în împărăția Mea?”

Capitolul 75

Sihar. Umbra bunătății. Parfumul păcatului. Drumul libertății. Modul în care acționează răufăcătorul.

1. Simon Petru a spus: “Da, Doamne, am înțeles bine, dar există o umbră, după părerea mea, în învățătura Ta. Dacă suprimăm pedepsele, răufăcătorii se vor înmulți într-un timp scurt ca iarba pe pământ şi nisipul în mare. Dacă există o lege, trebuie să o aplicăm şi să pedepsim, altfel această lege nu mai există! De altfel, poate o lege să existe dacă nu există nici o pedeapsă?”

2. Eu am spus: “Dragul meu, judecata ta este cea a unui orb care critică culorile; priveşte animalele din menajerie, vei vedea fiare sălbatice, tigri, lei, pantere, hiene, lupi şi urşi. Dacă aceste animale nu ar fi în cuşcă, cine ar fi în siguranță în apropierea lor? Dar ce prostie ar fi să închizi miei

sau porumbei!

3. Infernul are legile sale strict definite şi aplicarea lor este riguroasă, în timp ce împărăția Mea, care este în cer, nu are nevoie nici de lege, nici de pedeapsă!

4. Eu nu am venit pentru a vă trimite în infern, conform unei legi intransigente, ci pentru a vă pregăti pentru ceruri cu iubire, blândețe şi adevăr. Dacă, prin învățătura Mea, care vine din ceruri, Eu vă eliberez de lege şi vă arăt noua cale a inimii ce duce la adevărata viață eternă şi liberă, de ce vreți să rămâneți ataşați de legea care condamnă şi blestemă, în loc să vă gândiți că este cu mult mai bine să mori de mii de ori în trup, iubirea păstrându-şi libertatea, decât să rătăceşti chiar şi o singură zi în moartea legii.

5. Se înțelege de la sine că hoții, spărgătorii şi asasinii trebuie să fie arestați şi închişi, pentru că ei sunt ca animalele sălbatice care locuiesc în cavernele şi crăpăturile pământului, dând târcoale zi şi noapte în căutarea prăzii, îngerii din ceruri au datoria de a-i vâna, dar ei nu trebuie să anihileze pe nimeni; asemenea ființe decăzute trebuie numai încarcerate, pentru a se îmblânzi şi pentru a deveni mai bune; numai dacă se apără cu violență, este permis ca ele să fie schilodite şi doar dacă opun violent rezistență trebuie să fie ele omorâte, pentru că infernul morții este de preferat infernului vieții.

6. Dar nu voi privi cu ochi buni pe cel care ține în închisoare hoții, spărgătorii şi asasinii, pentru ca în cele din urmă să-i condamne la moarte; căci cu cât condamnăm şi pedepsim mai mult, cu atât răufăcătorii aflați în libertate devin mai răi şi mai periculoşi şi în loc să se mulțumească să jefuiască, în noaptea neagră, vor sfârşi prin a-i asasina şi a-i extermina pe toți cei care i-ar putea trăda.

7. Dacă suprimi judecata implacabilă şi dai sfatul de a oferi şi haina celui care merită bastonul, hoții vor veni mereu să caute una sau alta, dar nu vor jefui şi nu vor ucide!

8. Dacă oamenii, din iubire pentru frații şi surorile lor şi din iubire pentru Mine, nu şi-ar mai aduna grămezi de bunuri trecătoare ale acestui pământ şi ar trăi la fel ca Mine, foarte curând nu ar mai exista nici hoți, nici spărgători, nici asasini.

9. Cei care cred că legile implacabile şi condamnările grele vor face să dispară de pe pământ răufăcătorii se înşeală întru totul. Infernul nu a dus niciodată lipsă de diavoli; la ce foloseşte să omori unul, dacă infernal trimite zece în loc, mai răi decât primul? Când omul rău se găseşte față în față cu un om rău, el se înfierbântă şi devine un adevărat demon, dar dacă nu găseşte în fața lui decât iubire, blândețe şi răbdare, răutatea sa se îndepărtează şi el poate deveni mai bun.

10. Când leul vede apropiindu-se un tigru, o panteră sau un duşman oarecare, el se înfurie, sare pe adversarul său şi îl nimiceşte. Dar el lasă un cățel slab să se joace cu el şi se îmblânzeşte. Dacă vine o muscă să se aşeze pe laba sa puternică, el abia dacă o priveşte şi o iasă să plece fără a încrunta sprâncenele. Iată cum vă va trata duşmanul vostru dacă nu-l veți trata cu violență.

11. Mai degrabă binecuvântați-vă duşmanii decât să puneți mâna pe ei; dacă îi condamnați şi îi închideți, vă adunați singuri cărbuni aprinşi deasupra capului!

12. Cu iubire, blândețe şi răbdare veți avea totul la dispoziție, dar dacă judecați şi condamnați oamenii orbi - care sunt de fapt frații voştri -, în loc să întemeiați binecuvântarea Evangheliei, nu veți semăna decât ura şi înstrăinarea pe pământ!

13. Trebuie să fiți discipolii Mei în faptă şi cuvânt la fel ca şi în învățătura voastră, dacă doriți să slujiți la mărirea împărăției Mele pe acest pământ. Dacă nu doriți, sau dacă vă este prea greu şi prea potrivnic, întoarceți-vă acasă! Îmi voi face discipoli din aceste pietre”.

Capitolul 76

Sihar. Despre influențele interioare şi exterioare ale omului. Cum să păstrezi ordinea şi pacea în cetate (oraş) prin iubire. Forța şi violența trezesc răul Rolul îngerului păzitor.

l. Simon Petru a spus: “Doamne, cine Te-ar părăsi, cine nu ar vrea să Te slujească? Numai Tu ai Cuvântul vieții, pe care nimeni altcineva nu îl poate avea. Cere-ne ce vrei, dar nu ne cere niciodată

să Te părăsim. Fii răbdător cu slăbiciunile noastre şi întăreşte-ne prin grația Tatălui care este în ceruri şi care Te-a întărit şi pe Tine, atât de minunat, ca să fii pe deplin una cu El!

2. Şi, după cum ne-ai învățat pe munte, noi îi cerem lui Dumnezeu în Numele Tău: Tatăl nostru care eşti în ceruri, fie împărăția Ta, facă-se voia Ta sfântă, iartă-ne nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşelile greşiților noştri"".

3. Eu am spus: "Simon, îmi place mai mult ceea ce spui acum decât ceea ce spuneai adineauri despre lege şi pedeapsă. La ce-I folosesc unei națiuni pacea şi ordinea obținute prin violență? Asta nu durează decât un timp, dar când diavolii se simt prea reprimați, ei sar şi distrug cu sarcasmele lor oribile legile şi legislatorii, pentru că cei care trebuie încă să fie ținuți şi conduşi cu forța sunt diavolii! Dar cel care se lasă condus de iubire, blândețe şl răbdare, seamănă cu un înger al lui Dumnezeu; el este demn de a fi un copil al Celui Preaînalt.

4. Cu iubire, veți avea totul, în timp ce cu forța nu faceți decât să-l treziți pe diavol din somnul său şi la ce bun să-l trezeşti pe acest pământ?

5. Este infinit mai bine ca printre oameni să crească iubirea şi blândețea, care-i țin pe oameni treji şi ca diavolii să doarmă un somn necesar, necauzând astfel nici un rău pământului, pe care l-ar putea distruge, cu tot ce se găseşte pe el, dacă s-ar trezi. Spune-mi ce părere ai despre asta?"

6. Simon Petru a spus: "Doamne, nu mai este nimic de adăugat, totul este limpede şi lesne de înțeles. Dar câți oameni de pe acest pământ cunosc acest adevăr sfânt? Doamne, sunt legiuni de îngeri în ceruri, trimite-i la toți oamenii, pe întregul pământ, să anunțe acest adevăr; cred că atunci, acest pământ acoperit de păcate va fi mai bun şi mai armonios".

7. Eu am continuat; 'Tu spui ce gândeşti, dar Eu sunt de altă părere; vezi tu, sunt de o mie de ori mai mulți îngeri în jurul oamenilor decât vezi tu aici; ei urmăresc să ajute oamenii astfel încât să nu devină robii propriilor lor simțuri şi sentimente. Ființa umană crede însă că ajunge liberă la ideile sale şi că îşi urmează după placul inimii dorințele şi poftele, pe care le acceptă şi le asimilează fără ca libertatea sa să aibă de suferit. Dar de fapt, ce se petrece în realitate?

8. Oamenii gândesc singuri, au intenții lăudabile; dar când vine momentul să acționeze, ei râvnesc la lume, la bogățiile sale şi la tot ce poate satisface nevoile înşelătoare ale cărnii (trupului); ei acționează atunci rău, din egoism.

9. Aş putea să-ți prezint mii de oameni care sunt nişte răufăcători înnăscuți, l-aş putea întreba dacă ei ştiu că fac rău; toți ți-ar răspunde că o ştiu prea bine. Întreabă-i însă de ce fac rău şi mulți îți vor răspunde: 'Pentru că aşa ne place!' Alții îți vor spune: 'Ne-ar plăcea foarte mult să facem bine, dar cum ceilalți fac rău, facem' - şi noi la fel ca ei". Iar alții îți vor spune: 'Ştim ce este binele, dar nu suntem capabili să facem bine, natura noastră s-a îndepărtat de el şi simțim că trebuie să-l urâm pe cel care a greşit față de noi!

10. Iată, vei mai găsi încă şi alte răspunsuri şi vei înțelege curând că cei mai înrăiți răufăcători cunosc binele şi răul şi, cu toate acestea, aleg răul.

11. Dacă oamenii fac rău, deşi ştiu că există binele, ce efecte crezi că ar putea avea asupra lor o cunoaştere care lear fi dată printr-o învățătură exterioară? Da, de acum înainte, cunoaşterea binelui şi a adevărului va fi adusă oamenilor din exterior, din ceruri şi ei Mă vor omorî, la fel cum vă vor omorî şi pe voi, precum şi pe mulți dintre cei pe care îi veți învăța să facă bine şi să evite răul".

12. Simon a spus: "Doamne, dacă este aşa, ar fi mai bine ca întreg pământul să fie al diavolului! Ce va face lumea dacă nu vrea să recunoască, nici să accepte binele?"

13. Eu: "Cel care, ca şi tine, vorbeşte foarte afectat, este încă foarte departe de împărăția Mea, dar când Mă voi înălța la cer, vei vorbi altfel. Dar iată că s-a lăsat seara, să ne întoarcem şi să ne întărim picioarele obosite".

Capitolul 77

Sihar. Despre infamia oamenilor, încrederea în Domnul.

1. Mulți dintre cei prezenți s-au grăbit către Mine, cerându-Mi să fac miracole şi spunând: “Dacă faci minuni pentru orbi, care nu au nici cunoştințe, nici judecată şi care deci nu pot înțelege nimic, fă atunci şi pentru noi; noi vom crede în tine dacă vom vedea minuni adevărate, dar în caz contrar, vom şti la ce să ne aşteptăm, fiindcă suntem la curent cu tot!”

2. Eu le-am spus: “Ei bine! Dacă sunteți atât de înțelepți şi ştiți totul, la fel ca Dumnezeu, de ce vă mai trebuie atunci miracole? Puteți, fără nici o altă minune, să ştiți dacă spun adevărul sau nu! La ce folosesc miracolele? Se împlinesc în curând două zile de când Mă aflu aici şi nu au încetat să se petreacă lucruri extraordinare; aveți în acest sens sute de martori. Dacă asta nu vă ajunge, nici alte miracole nu vor fi de ajuns pentru inimile voastre rele; aşa că plecați de aici, dacă nu vreți să fiți alungați cu forța!”

3. Ei au strigat atunci: “Cine poate şi îndrăzneşte să ne alunge cu forța? Nu suntem noi oameni de vază din Roma şi stăpâni ai acestor locuri, unde muncim şi trăim? Putem cu uşurință să te facem să pleci de aici chiar în acest moment, aşa că nu tu, un simplu galileean, ai să ne alungi după cum doreşti! Ne-am săturat de tine; îți ordonăm, prin puterea pe care o avem, să părăseşti oraşul înainte de căderea nopții!”

4. Eu le-am spus: “Oh, orbi smintiți, cât timp credeți să mai puteți trăi, folosindu-vă de puterea voastră? Un singur gând de-al Meu ar fi suficient pentru a vă face praf şi pulbere, cu toată puterea voastră; întoarceți-vă acasă, dacă nu vreți să vi se surpe pământul de sub picioare!”

5. În aceeaşi clipă, pământul s-a crăpat sub picioarele lor şi din crăpătură a început să iasă fum şi foc. Văzând aşa ceva, oamenii au început să urle: “Nefericiții de noi, suntem pierduți, am păcătuit împotriva lui Ilie!” Ei au plecat în goană, urlând şi crăpătura s-a închis la loc, în timp ce noi ne întorceam liniştiți în casa lui Joram.

6. La sosirea noastră în casa lui Irhael şi a lui Joram, am găsit cina pregătită. Eu am binecuvântat-o. Aproape o mie de persoane au luat loc, au băut şi au mâncat cu bucurie şi au lăudat gustul delicios al mâncărurilor şi al vinurilor. Numai comandantul, venit împreună cu soția sa şi cu ofițerii din subordinea sa, a rămas serios, abia atingându-se de mâncare. Jonael, care era aşezat lângă el, l-a întrebat de ce era aşa de trist!

7. Comandantul a suspinat şi a spus: “Nobil şi înțelept prieten, cum să mă bucur când văd că cei mai mulți dintre oameni nu sunt demni să locuiască nici în Tartar (n.t. iadul roman), dacă acesta există! Poți să priveşti fără silă doi lupi înfometați smulgându-şi unul altuia un os şi luptându-se sălbatic, căci aceştia sunt lupi, animale fără judecată, maşini care au viață, împinse de instincte primitive, incapabili să socotească, precum pârâul care, umflându-se, acoperă tot ce întâlneşte. Dar oamenii, care pretind că sunt înțelepți şi cultivați, sunt mai răi în inima lor decât lupii, tigrii, hienele, râşii şi urşii; ei vor să atragă toate privirile, dar nu acordă nici cea mai mică atenție aproapelui lor. Spune-mi, prietene, îi putem numi oare oameni? Sunt ei demni măcar de milă? Nu, îți spun, de o mie de ori, nu! Oh, aşteptați, popor de brute, am să dau foc la ceva care vă va face să vă pierdeți auzul şi văzul pentru totdeauna!”

8. Jonael a spus: “Dar ce vrei să faci? Dacă-i distrugi, îți vei atrage multe necazuri care te vor trăda în fața Romei; vei avea parte de multă bătaie de cap şi în cele din urmă vei fi exilat la sciți! Renunță la răzbunare, lasă asta în seama Domnului şi fii sigur că El va lua măsurile cele mai drepte!

9. Citeşte istoria poporului meu şi vei vedea că întotdeauna Domnul i-a pedepsit cu severitate pe oameni adeseori fără nici un pic de milă, pentru fiecare păcat comis. Îți spun, Domnul cerului şi al pământului este şi va fi mereu la fel, pe vecie. El este răbdător, plin de compasiune, niciodată nu Şi-a abandonat poporul, dar vai de cei care îl fac pe Dumnezeu să îşi piardă răbdarea! Dacă El îşi va lua biciul în mână, îşi va biciui poporul până când oamenii vor fi frânți, zdrobiți, şi vor deveni astfel limpezi ca supa.

10. Ceea ce pe tine te-ar costa atâtea necazuri şi pericole, Dumnezeu ar face cu un singur gând şi atâta vreme cât Dumnezeu îi tolerează pe aceşti oameni, este mai bine ca noi să nu ne băgăm!

11. Ai văzut ce uşor i-a fost Domnului să deschidă pământul în fața acelor scelerați şi să facă

să iasă foc şi aburi din străfundurile crăpăturilor! Ar fi la fel de uşor pentru El să-i transforme în cenuşă pe aceşti nefericiți, dar El s-a limitat să-i înspăimânte şi să-i facă să o ia la fugă!

12. Dacă asta îi este de ajuns Domnului, să ne fie şi nouă de ajuns. Numai El singur ştie ce este drept să faci. Domnul se află printre noi, în mijlocul a tot felul de lucruri minunate şi pare să fie fericit că este cu noi! De ce să fim noi morocănoşi şi trişti? Fii bucuros şi mulțumit, bucură-te de grația lui Dumnezeu şi lasă în seama Lui tot restul!”

Capitolul 78

Sihar. Păcatul poartă deja în el pedeapsa. Blândețea şi răbdarea fac mai mult decât mânia.

1. Comandantul a spus: “Drag şi înțelept prieten, ai vorbit bine, dar ce pot spune eu, care sunt un străin? Acum cred, sunt convins din adâncul ființei mele că acest Iisus din Nazaret nu este altul decât Dumnezeu atotputernic; venit sub o formă umană. Nu atât minunile Sale dovedesc asta, cât înțelepciunea Sa nesfârşită, pentru că Cel care vrea să transforme lumea trebuie să fie atât de înțelept pe cât pare a fi El, prin fiecare din cuvintele Sale!

2. Dar aceşti nemernici se numesc cu neruşinare fiii lui Dumnezeu, care li s-a revelat dintotdeauna şi acum că El a venit la ei, îl tratează ca pe un escroc ordinar şi vor să-L alunge. Prietene, eu sunt roman şi, în ciuda religiei mele de panteist încrâncenat şi păgân orb, eu cred şi voi rămâne strâns legat, toată viața mea, de noua mea credință.

3. Dacă ar fi vorba de păgâni, aş fi indulgent, dar cum ei îşi spun copiii lui Dumnezeu, în timp ce, simultan, îl denigrează, nu pot fi indulgent cu ei.

4. Dacă ei vor să-L alunge pe Dumnezeu, Dumnezeu îi va alunga la rândul Lui; noroiul şi buruienile trebuie îndepărtate pentru a fi adunate recoltele frumoase de pe câmpul pe care Domnul însuşi l-a aranjat. Dacă rămâne iarba rea, peste puțin timp ea va invada tot ceea ce a semănat Dumnezeu atât de frumos! Spune-mi dacă am dreptate sau dacă greşesc. Ce este mai important: Domnul sau aceşti caraghioşi mizerabili?”

5. Jonael a spus: “Nimeni nu poate contesta faptul că ai perfectă dreptate, dar vezi tu, este necesar să-ți mai pui o problemă. Se poate ca aceşti nemernici să fie atât de înspăimântați încât să plece, regretându-şi nebunia, după care se vor îndrepta. Aşa că nu este de dorit să-i urmăreşti, fiindcă un păcat nu există decât atâta timp cât păcătosul persistă în acel păcat. Imediat ce omul renunță la păcatul său şi urmează ordinea stabilită de Dumnezeu, omul este eliberat de păcat şi de pedeapsă.

6. Culmea greşelii ar fi să pedepseşti un om care a devenit mai bun, sub pretextul că a păcătuit înainte. Greşeala ar fi comparabilă cu cea a unui medic care s-ar duce la un bolnav care s-a vindecat, pentru a-i spune: 'Acum că eşti perfect sănătos, trebuie să îți pedepseşti (prin mutilare) picioarele care erau bolnave înainte!' La ce ar mai folosi să te vindeci, dacă după aceea vei fi bătut? Nu a fost oare boala o pedeapsă destul de mare? La ce ar folosi atunci să vindeci carnea, dacă trebuie să o îmbolnăveşti din nou? Dacă acest lucru simplu de înțeles este absurd în lumea materială, este încă mult mai absurd să acționezi astfel cu omul spiritual.

7. Datoria noastră este să-i punem frățeşte în gardă pe oamenii care au păcătuit dar care după aceea au devenit mai buni şi să-i ajutăm să-şi întărească credința lor în Dumnezeu şl să reziste mai bine la marile pericole ale păcatului, pentru a nu cădea din nou în sclavia acestuia; pentru că o dată ieşit din păcat, este de zece ori mai grav să cazi apoi din nou în el; şi, a pedepsi un păcătos care se căieşte, înseamnă a-l provoca să cadă din nou.

8. Oare nu va pedepsi Dumnezeu acest lucru mult mai sever decât toate celelalte păcate comise de cel care s-a căit? Pedeapsa pe care fiecare păcat o poartă în sine, crede-mă, este deja un remediu împotriva acelei boli a sufletului care se numeşte păcat. Dacă boala a fost vindecată de medicament, la ce ar mai servi să aplici un al doilea medicament de vreme ce boala a dispărut?”

Comandantul a răspuns: “Ca tratament preventiv!”

9. Jonael a spus: “Da, da, tratamentele preventive sunt necesare, dar ele trebuie să întărească şi nu să slăbească sau să ucidă! Mânia naşte mânie; trebuie acționat aşadar cu iubire, răbdare şi blândețe.

10. Cine se arde trebuie stropit cu apă rece şi nu aruncat în apă fiartă sau jăratic, îi ducem pe brațe pe cel ce şi-a rupt piciorul şi i-l punem la loc, legându-l şi fixându-l, pentru ca fractura să se vindece, îl întindem apoi pe un pat special şi nu îl biciuim pentru că a mers strâmb şi şi-a rupt piciorul.

11. Nu cu mult timp în urmă, cineva care s-a întors de la sciți, unde voise să-L vestească pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, mi-a povestit că aceste popoare sălbatice de nomazi îi pedepsesc pe morți fiindcă au muriți îi dezbracă, îi leagă de un stâlp şi îi biciuiesc o zi întreagă. Chiar şi cei care au fost omorâți de alți oameni sunt tratați la fel, pentru că au comis greşeala de a muri. Dimpotrivă, ucigaşii sunt lăudați, pentru că au fost capabili să rămână în viață!

12.Oricât de prostesc ar părea, acest exemplu seamănă cu ceea ce facem noi atunci când vrem să pedepsim un păcătos, care, prin însuşi păcatul său - această boală a sufletului - este deja mort din punct de vedere spiritual!

13. Un bolnav are nevoie de un medic şi de un medicament; cât despre a-l pedepsi pentru că s-a îmbolnăvit, prietene, asta este demn de un scit! Cred că eşti de acord că este mai bine să-L urmăm pe Domnul în toate, decât să vrem, cu stângăcia noastră, să-i venim în întâmpinare, încurajând astfel demonii şi stricând plantația divină a Domnului.

Capitolul 79

Vindecarea sufletelor bolnave. Consecințele severității excesive. Condamnarea la moarte. Răzbunarea morților. Sfârşitul duşmanilor.

1. Pătruns de adevărul cuvintelor lui Jonael, comandantul a spus: “Da, acum mi-e foarte limpede, renunț la intenția mea. Nu o voi mai pune în aplicare decât dacă tu îmi vei porunci şi de vreme ce Dumnezeu te-a făcut răspunzător pentru această comunitate, pe tine te voi asculta şi nu voi face nimic fără sfatul tău”.

2. Jonael a spus: “Să-i fii pe plac lui Dumnezeu, aşa e bine; dacă cineva este bolnav, trebuie să-i ajutăm trupul; dacă sufletul său este bolnav, trebuie de asemenea să-i dăm un ajutor spiritual, în funcție de boala în cauză!

3. Bolile spirituale ale copilului se vindecă prin corecturi serioase, folosind dacă este cazul chiar şi nuiaua! Dar bolile spirituale ale adultului se vindecă prin sfaturi înțelepte, pline de iubire, prin învățături solide, îndemnuri făcute din iubire şi observații asupra consecințelor nefaste ce pot rezulta din slăbiciunile continue ale sufletului. Dar dacă acestea nu sunt de ajuns, când sufletul este încăpățânat, surd şi orb, atunci este momentul pentru o educație severă, dată bineînțeles cu iubire, dar cu mai multă fermitate!

4. Dar dacă acționăm cu mânie sau în spiritul infernal al răzbunării, totul devine o trudă zadarnică, în loc să învățăm sufletul că este o ființă umană, facem din el un demon care nu-şi va putea potoli niciodată setea de răzbunare!

5. Satana poate fi ținut în frâu de către ceruri un anumit timp, dar dacă oamenii orgolioşi cred că prin puterea şi “înțelepciunea” lor, care nu este altceva decât cruzime tiranică şi de nezdruncinat, pot să păstreze ordinea care le place lor, Dumnezeu se retrage şi desface legăturile care îl rețineau pe Satana; abia de acum înainte merită să-şi facă griji cei ce se cred puternici, căci cei pe care îi vor fi păcălit vor deveni adevărați diavoli şi se vor arunca asupra tor, ca un fluviu care se revarsă şi îi vor nimici.

6. Cea mai rea este condamnarea ia moarte; la ce serveşte de fapt să omoram pe cineva, dacă

nu putem ajunge la sufletul sau la spiritul său, acolo unde se află în fond adevărata putere de a acționa?

7. Cine crede că a scăpat de duşmanul său pentru că i-a omorât este de zece ori mai orb decât crede, pentru că, din slabul duşman pe care îl vedea şi-a făcut dintr-o dată mii de duşmani care sunt invizibili şi care îl vor urmări zi şi noapte, chinuindu-i corpul şi spiritul cu suferințe nesfârşite.

8. În războaie, unde oamenii sunt omorâți cu miile, învingătorul crede că a scăpat de duşmanii săi, pe care i-a nimicit din cauza orbirii sale, dar se înşeală amarnic; sufletele şi spiritele morților rătăcesc de-a lungul anilor, influențând direct intemperiile naturii pentru a distruge recoltele, cauzează lipsuri, creşterea prețurilor, foamete şi, în cele din urmă, bolile contagioase şi ciuma, care într-un timp scurt omoară mai mulți oameni decât a ucis învingătorul răzbunător. Astfel Slăbit, în țara sa, acesta din urmă trebuie să cumpere mercenari pentru a supraviețui şi se va îndatora tot mai mult, după ce a epuizat toate resursele țării şi ale poporului său. Mai devreme sau mai târziu, nemaiputându-le plăti solda mercenarilor, el se va găsi la ananghie; poporul pe care l-a asuprit se va răscula împotriva lui. Duşmanii nu vor pierde atunci ocazia de a se ridica împotriva lui; şi el, învingătorul purtat odinioară în triumf, va cunoaşte acum lupta în care îndoiala şi disperarea îl asaltează şi îl sfâşie precum ghearele tigrului, până când va fi terminat.

9. Aşa că, vezi, toate acestea se datorează duşmanilor ucişi!

10. Iată de ce se obişnuieşte ca toți cei apropiați să-şi ceară iertare de la muribund şi să-i ceară acestuia binecuvântarea, pentru că, dacă moare în duşmănie, cel ce rămâne este mai de plâns, sufletul - liber acum - neîncetând să vină sub forma remuşcărilor pentru a-l chinui pe cel rămas pe pământ, pe care caută să-l atragă în tot felul de capcane, care nu îi vor face viața uşoară!

11. Domnul permite asta numai pentru ca sufletele ofensate să obțină satisfacția pe care o cer. În plus, este un bine nemăsurat şi pentru cei aflați în viață să fie pedepsiți în această existență materială pentru faptele pe care le-au săvârşit din orgoliu, decât să cadă după moartea fizică în mâinile a o sută de spirite ostile, care îl hărțuiesc pe cel care este încă neexperimentat în lumea de dincolo!

12. De aceea este atât de necesar în această lume să manifestăm iubirea şi prietenia adevărată şi să întoarcem duşmanilor noştri binele pentru rău, să-i binecuvântăm pe toți cei care ne blestemă, fiindcă nu se ştie când îi va chema Domnul de pe acest pământ şi, odată mort, un duşman devine de o sută de ori mai periculos decât era în timpul vieții.

13. În tinerețea lui, David a fost un om după inima lui Dumnezeu, dar ca urmare a faptei ostile comise împotriva singurului său duşman, încălcând voința lui Dumnezeu, el a fost urmărit cu cruzime de spiritul lui Urie!

14. Una este dacă Domnul îți porunceşte El însuşi, aşa cum i-a cerut lui David în legătură cu filistinii, de a-i lovi cu putere şi de a-i zdrobi pe cei ce deveniseră duşmanii lui Dumnezeu şi ai umanității. Astfel de ființe vor trece printr-o judecată cumplită în Lumea de dincolo, fără a putea niciodată să se ridice împotriva mâinii lui Dumnezeu, fiindcă Domnul îi va lipsi de orice putere!

15. Este însă cu totul altceva dacă tu îți faci duşmani în această lume fără ca Dumnezeu să-ți fi poruncit aceasta, împins fiind numai de antipatiile tale, de aroganța continuă sau de nebunia oamenilor care cred că trebuie să facă dreptate, atunci când dreptul suprem a devenit supremă nedreptate, cum zice proverbul; în această situație, de îndată ce şi-au părăsit corpul, duşmanii tăi îți vor fi mult mai ostili.

16. Ți-aş da o mie de vieți dacă te-aş avea, numai să mi-l arăți pe fericitul de pe acest pământ al cărui duşman i-a devenit binevoitor în cealaltă lume! Eu nu am întâlnit niciodată aşa ceva! Dimpotrivă, cunosc cazuri în care răzbunarea unui spirit, devenit ostil unei case, s-a întins până la a zecea generație; sau, atunci când anumite ființe umane au fost grav jignite de un întreg popor sau de o țară, ele revin ca spirite pentru a chinui acel popor sau acea țară timp de ani de zile, câteodată pentru totdeauna, devastând-o până când nu mai supraviețuieşte nimeni! Prietene, oricât de incredibil ți s-ar părea, ceea ce-ți spun este de necontestat, căci dacă nu ar fi fost adevărat, cum aş fi îndrăznit să-ți spun aceasta în fața Domnului şi a îngerilor Săi? Iar dacă mai ai încă îndoieli, adresează-te Domnului,

care este izvorul etern al oricărui lucru; mărturia Sa îți va dovedi dacă am trădat adevărul fie şi printr-o singură silabă!”

Capitolul 80

Sihar. Este viața terestră compatibilă cu Evanghelia? Când va veni împărăția lui Dumnezeu? Trăiți în pacea şi unitatea îngerilor păzitori şi a ordinii divine. Când va veni împărăția lui Dumnezeu pe acest pământ?

1.Făcând ochii mari de uimire, la fel ca mulți alți oaspeți, comandantul a spus: “Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că viața pe acest pământ este ceva cumplit, cine ar putea să reziste?”

2. Eu am spus: “Cine va urma învățătura Mea va rezista, dar cine se lasă condus de orgoliu şi superficialitate, neiubindu-se decât pe sine, fără să ierte niciodată din inimă şi fără să binecuvânteze de zece ori mai mult decât a fost ofensat, va simți mai devreme sau mai târziu consecințele inevitabile ale duşmăniei; el nu se va putea aştepta la nici un fel de protecție din partea Mea şi va trebui să plătească până la ultimul sfanț răul pe care i l-a pricinuit duşmanului său. Trăiți deci în pace şi înțelegere cu toată lumea. Mai bine suportați o nedreptate decât să pricinuiți chiar şl cel mai mic rău altcuiva; nu veți atrage atunci nici o răzbunare, iar spiritele celor care ar fi trebuit să fie duşmanii voştri vor deveni îngerii voştri păzitori, îndepărtând de la voi multe nenorociri.

3. De ce este aşa? De ce trebuie să fie aşa? Adevăr vă spun: este aşa, pentru că aceasta este voința Mea şi ordinea pe care am stabilit-o şi care va rămâne de-a pururi neschimbată”.

4. Comandantul a spus: “Da, Doamne, îmi dau seama foarte clar că iubirea Ta este infinită şi înțelepciunea Ta nelimitată, dar spune-mi, atunci când toți oamenii vor fi pătrunşi de învățătura Ta, pământul se va transforma într-un adevărat paradis. Când va fi aceasta?

5. Când mă gândesc la mărimea pământului, despre care nimeni nu ştie încă de unde începe şi unde se termină, când mă gândesc la numărul fără limită al oamenilor care locuiesc pe acest pământ nesfârşit, mă apucă amețeala. Trăsătura principală de caracter a majorității locuitorilor acestui pământ pare a fi răutatea crudă şi grosolană.

6. Majoritatea oamenilor sunt răuvoitori din cauza egoismului lor animalic şi sunt conduşi de un orgoliu furibund.

7. Când undeva pe acest pământ imens se stabileşte o populație paşnică, din momentul în care ea ajunge, grație eforturilor fiecăruia, la o anumită bunăstare, este imediat reperată de lupii şi hienele umane, care vin să o ruineze; şi aceşti bieți refugiați se trezesc de mii de ori mai săraci decât erau înainte, în starea lor primitivă.

8. Dar dacă aceşti oameni paşnici şi cultivați se apără curajoşi, cu arma în mână, cu toată energia şi înțelepciunea spiritului lor, pentru a-şi răpune duşmanii, atunci spiritele duşmanilor răpuşi le devin nişte duşmani şi mai învierşunați; Te întreb atunci deschis: cum, când şi în ce condiții va prinde învățătura Ta salvatoare rădăcini pe acest pământ, devenind decisivă în modul de a se comporta şi de a acționa al oamenilor?

9. Dacă razele blânde ale învățăturii Tale nu luminează decât câteva națiuni, acestea vor fi asaltate de duşmani din zi în zi mai numeroşi. Dacă ele se predau duşmanilor lor, nu vor deveni oare sclavii lor şi nu vor ajunge ele ca, sub dominație, să nu mai poată urma şi practica această învățătură?

10. Dar dacă ele devin stăpâne ale duşmanilor lor, spiritele şi sufletele acestor duşmani ucişi în luptă vor deveni mai mult ca oricând duşmanii lor de neînvins şi, după părerea mea, bineînțeles fără prea mare valoare, nu văd cum se va putea stabili pe pământ împărăția cerurilor!

11. A face bine pentru rău - şi o spun pentru o cauză dreaptă - este un lucru discutabil. Dacă este vorba să-ți faci prieten dintr-un duşman, lucrul este valabil, nu mă îndoiesc; dar dacă este vorba să înfrunți un număr mare de inamici, Doamne, iartă-mi slaba înțelegere, dar dă-mi voie să mă îndoiesc! Această regulă nu mai poate fi aplicată.

12. Îmi vin mereu în minte nefericiții din Scylla şi Charybda: când scapi de unul, te loveşti mereu de celălalt! Doamne, încă o mică lămurire şi îi voi îmbrățişa pe toți duşmanii mei şi îi voi scoate pe toți prizonierii din celule, hoți, bandiți, asasini, oricât de răi ar fi!"

Capitolul 81

Comportamentul față de delicvenți. Condamnarea la moarte şi efectele sale. Motivul principal al întrupării lui Hristos. Stabilirea unei punți între pământ şi Lumea de dincolo!

1.Eu am spus: "Prietene, eşti încă foarte miop, dacă înțelegi şi explici astfel învățătura Mea! Jonael ți-a spus deja că în caz de legitimă apărare sau în caz că Dumnezeu ți-o cere, o luptă întreprinsă împotriva unui duşman este justificată. Toți inamicii care mor în astfel de lupte sunt imediat pedepsiți cu severitate, fiecare după sufletul său, dar în nici un caz nu se întorc pe acest - pământ pentru a le face rău celor care i-au învins pe bună dreptate. Dacă acest adevăr intangibil te poate face să vezi lucrurile în adâncime, cum de te poți îndoi de învățătura Mea?

2. Cine spune că adevărații delicvenți, care adeseori sunt mai răi decât nişte animale feroce, nu trebuie să fie arestați şi închişi? Dimpotrivă, dacă-ți iubeşti aproapele, chiar trebuie să faci acest lucru. Dacă, de pildă, în fața ta este atacat cineva de o fiară sălbatică, tu vei căuta să răpui bestia şi dacă omul este atacat în stradă sau la el acasă, tu îi vei sări imediat în ajutor.

3.Întrucât asemenea hiene umane, atunci când se adună, pun în pericol populații întregi, autoritățile au datoria indispensabilă de a-i vâna pe aceşti oameni atât de periculoşi şi de a-i închide.

4. Condamnarea la moarte însă nu trebuie să fie aplicată decât dacă zece ani de încarcerare nu au avut nici un efect şi condamnatul nu arată nici un semn de ameliorare. Dacă el promite însă, în momentul în care a ajuns pe eşafod, că se va transforma în bine, trebuie să i se acorde o amânare suplimentară de un an. Nu trebuie aplicată pedeapsa cu moartea decât dacă nu se mai poate scoate nimic dintr-un asemenea om; atunci este mai bine să te descotoroseşti de el.

5. Dar dacă autoritățile, cu acordul comunității, vor să comute această pedeapsă cu moartea, binemeritată de altfel, la închisoare pe viață, sunt libere să o facă şi Eu nu am să le cer deloc socoteală.

6. Duşmanii celor care îşi duc viața în conformitate cu învățătura Mea, nu au nici un mijloc de a reveni după moarte pentru a le face viața grea celor vii. Acest lucru se poate petrece doar în cazul spiritelor care aspirau, din timpul vieții, să se transforme şi pe care le-au ucis nişte asupritori cruzi, tiranici, orgolioşi, egoişti şi avizi de putere, deti nişte uzurpatori.

7. Dacă judecătorii lipsiți de orice sentiment nobil îşi fac, prin condamnările lor nedrepte, duşmani care se întorc ca spirite pentru a se răzbuna, Eu însumi permit ca aceste spirite să acționeze împotriva judecătorilor lor nedrepți. Dar nu este vorba aici de spirite absolut rele. Sper că te-ai lămurit acum!"

8. Comandantul a spus: "Iată-mă lămurit, renunț la comparația cu Scylla şi Charybda.

9. Dar, după cum am mai spus, tot nu înțeleg cum învățătura Ta, care este cu adevărat sfântă, îşi va croi drum prin noaptea în care este scufundată umanitatea. După cum spui Tu însuți, învățătura Ta nu va fi de mare ajutor omenirii, pentru că ar face din oameni, maşini; în timp ce, dimpotrivă, calea naturală ar fi lungă şi dificilă şi ar costa sânge. Da, cred că pot să pretind - nu am darul profeției, dar cunosc Europa, Asia şi Africa - că în două mii de ani, învățătura Ta nu va lumina nici jumătate din omenire! Am dreptate sau nu?"

10. Eu am spus: "Nu greşeşti foarte tare, dar lucrurile nu stau exact aşa cum gândeşti tu; pentru că nu este vorba atât de acceptarea învățăturii Mele pe acest pământ, cât de stabilirea - prin învățătura şi Cuvântul Meu, revelate prin această venire a Mea - unei punți de legătură între lumea materială şi lumea spirituală, ale cărei câmpii eterne se întind dincolo de câmpia morții.

11. Cine vrea să accepte pe deplin şi cu seriozitate învățătura Mea, va trece deja puntea de

care vorbesc încă din această viață. Dar cel care o primeşte parțial sau fără entuziasm, ori chiar o refuză categoric, se va găsi dincolo într-o noapte totală şi îi va fi foarte dificil să găsească această punte.

12. Cât despre oamenii care nu au avut niciodată ocazia de a cunoaşte învățătura Mea pe acest pământ, aceştia vor găsi în Lumea de dincolo ghizi care îi vor conduce către această punte. Astfel, spiritele care nu au auzit niciodată vorbindu-se despre învățătura Mea, vor găsi şi ele puntea către viața eternă. Dar dacă perseverează în ideile lor greşite, ele vor fi judecate după natura lor umană şi nu vor ajunge în împărăția lui Dumnezeu. Iată cum stau lucrurile. Gândeşte-te şi spune-Mi dacă îți place. Dar fă-o repede, căci şederea Mea aici se apropie de sfârşit".

13. Comandantul a spus: "Doamne, totul este clar şi limpede şi dacă voi mai avea vreo îndoială pe viitor, omul pe care l-ai trezit aici (din punct de vedere spiritual) va putea să mă lămurească. De aceea, voi lăuda şi voi slăvi Numele Tău, împreună cu toți ceilalți, dar Te rog, acordă-mi grația şi întoarce-Te repede, fiindcă principala mea grijă va fi ca Tu să găseşti aici inimi mai demne decât cele care Te-au primit de data aceasta".

Capitolul 82

Sihar. Promisiunea unei vizite secrete. Nimeni nu este profet în țara sa. Cuvintele de rămas bun. Jonael primeşte harul de a face minuni, Iisus se întoarce în Galileea.

1. Eu am spus: "Mă voi întoarce într-o zi să vă văd, în secret, dar nu trebuie să strigați asta în gura mare, în tot oraşul, aici - unde oamenii se simt cu atât mai importanți cu cât sunt mai puțin asupriți şi plătesc mai puține impozite decât în Iudeea şi Galileea şi unde Jairuth al Meu plăteşte, ca să spun aşa, toate impozitele săracilor.

2. Acolo unde oamenii se simt bine, nu este loc pentru un profet, decât dacă acesta este bătrân. Aceşti nebuni nu iau în considerare decât cuvintele bătrânilor şi consideră înțelepciunea unui tânăr drept o exaltare a imaginației sale. În ceea ce priveşte minunile, oricât de extraordinare ar fi acestea, ele vor fi mereu luate drept magie, atât de la modă în momentul de față. Oamenii prea orbi, incapabili să distingă ceea ce este adevărat de ceea ce este fals, resping şi una şi alta.

3. Ar fi mai bine pentru un profet să meargă în străinătate; acolo are mai multe şanse să poată influența oamenii care nu îl cunosc. De aceea am să vă părăsesc împreună cu oamenii Mei, dar voi reveni peste puțin timp.

4. Voi lua cu Mine pe un anume Matei, care era vameş aici. Acesta ştie să scrie repede şi bine şi va putea nota învățăturile şi faptele Mele; dați-i un permis de liberă trecere".

5. Comandantul a întocmit imediat permisul de trecere şi Mi-a mulțumit din toată inima pentru ceea ce făcusem. Ceilalți oaspeți i-au urmat exemplul, dar mai mulți dintre ei, obosiți după călătorie, au adormit pe bănci şi pe mese. Celor care au vrut să-i trezească le-am spus: "Lăsați-i să se odihnească până la ziuă. Eu prefer să plec în liniştea nopții, fără să atrag atenția. Rămâneți în continuare aici până se face ziuă şi să nu Mă urmeze nimeni decât dacă îl îndeamnă inima.

6. Tu, Jonael al Meu, veghează ca învățătura Mea să prindă rădăcini aici şi să aducă multe roade, ca un arbore al vieții. Îți transfer o parte din puterea Mea supranaturală, pe care să o foloseşti în Numele Meu; dar fii atent ca în zelul tău să nu o foloseşti în mod greşit, fiindcă atunci ai să faci mai mult rău decât bine. Îți voi trimite un înger acasă, să te ajute. El te va învăța să foloseşti cum trebuie această putere cerească. Dar să nu spui nimănui că un înger din ceruri locuieşte în casa lui Jonael".

7. Irhael a venit atunci la Mine, plângând, împreună cu Joram, recunoştința şi iubirea împiedicându-i să vorbească. I-am binecuvântat, spunând: "Liniştiți-vă, Mă voi întoarce curând să vă văd".

8. Ei Mi-au îmbrățişat picioarele, pe care le-au acoperit cu lacrimile lor, iar Joram a strigat: "Oh! Timp sacru, grăbeşte-te să ni-L aduci în casa Sa pe Domnul Gloriei, pentru totdeauna. Oh,

Doamne, gândeşte-te la noi, care Te iubim din toată inima şi vino repede, să rămâi cu noi pentru totdeauna”.

9. Eu am spus: “Da, mă voi întoarce, după cum am spus, în taină şi de acum înainte nimeni nu va mai fi obligat, datorită prezenței Mele să creadă în Cuvântul Meu şi în misiunea Mea de Sus”.

Capitolul 83

Sihar. Puterea adevărului: Despre esența Cuvântului lui Dumnezeu. Grația de a fi chemat să devii copilul lui Dumnezeu. Cum să te slujeşti de această lume. Plecarea din Sihar.

1. Domnul a spus: “învățătura oglindeşte fidel adevărul. Cine nu va trăi din Cuvânt, va muri din judecata Cuvântului care i-a fost anunțat, în care nu a crezut şi în care nu a avut încredere.

2. Aşa cum Eu am în Mine puterea Tatălui de a da sau de a lua înapoi viața eternă, pe care omul, după propria sa voință, are puterea de a o primi şi Cuvântul Meu poate face de asemenea acest lucru, deoarece Cuvântul Meu este expresia atotputernică şi eternă a voinței Mele!

3. Cel care primeşte în el Cuvântul Meu, care trăieşte şi acționează fără a devia de la învățătura Mea, Mă primeşte cu toată iubirea, toată înțelepciunea şi toată forța Mea, devenind astfel un adevărat copil al lui Dumnezeu, căruia Tatăl care este în Ceruri nu-i va refuza nimic.

4. Preasfântul Tată care este în Ceruri nu putea decât să se reveleze El însuşi într-un corp, prin Fiul Său şi să facă din voi, creaturi condamnate, zei liberi, numindu-vă prietenii şi frații Săi.

5. Să nu uitați niciodată Cine este Cel care vă revelează aceste lucruri şi ceea ce vi se oferă prin această revelație! Atunci, lumea materială nu vă va mai tenta şi o veți învinge mai uşor, ceea ce vă este cu atât mai necesar, pentru că nu puteți deveni copiii lui Dumnezeu dacă nu ați învins lumea în voi înşivă!

6. Nu vreau însă să fac din voi nişte bigoți, care condamnă lumea, ci doresc să ştiți să vă folosiți de ea cu înțelepciune.

7. Nu ar trebui oare luat drept prost cel care se îndrăgosteşte de un obiect folositor meseriei sale şi care, în loc să-l folosească într-un scop corespunzător, ar începe să-l admire şi să-l păstreze la adăpost de rugină pentru a nu-şi pierde frumusețea, făcându-şi astfel singur rău, datorită unei plăceri inutile?

8. Lumea este pentru voi la fel ca acest obiect; puteți trage multe foloase bune şi frumoase din ea, dar dacă sunteți discipolii Mei, trebuie să vă folosiți de ea, aşa cum v-am învățat timp de trei zile.

9. Corect folosit, acest obiect vă va pregăti şi vă va asigura viața eternă. Dar dacă vă folosiți de el altfel, acest obiect va deveni ca un cuțit prea ascuțit în mâna unui copil, care mai devreme sau mai târziu, îşi va face o rană pe care medicul nu va putea să o vindece prea uşor.

10. Cu aceste cuvinte, primiți toată binecuvântarea Mea şi transmiteți aceste cuvinte tuturor celor ce nu le-au putut auzi, astfel ca nimeni să nu aibă scuze pentru a le ignora.

11. Iar acum, voi, cei câțiva discipoli ai Mei şi voi toți care M-ați urmat din Galileea la Ierusalim, haideți să o pornim la drum spre Galileea, unde veți putea din nou să vă ocupați de cultivarea câmpurilor voastre”.

12. Spunând aceasta, M-am ridicat şi, făcând îngerilor semnul pe care numai ei îl puteau înțelege, de a dispărea, cu excepția îngerului lui Jonael, porțile vizibile ale cerului s-au închis, iar casa lui Irhael şi a lui Joram a rămas intactă, în toată splendoarea ei cerească, ca de altfel şi castelul lui Jairuth. Toți cei prezenți care rămăseseră treji ne-au însoțit până la poartă. Doar comandantul nu a vrut să Mă părăsească aşa de repede şi M-a însoțit până la marginea oraşului, după care s-a întors la Sihar.

Capitolul 84

Călătoria în Galileea. Reproşurile adresate de Matei Domnului. Despre esenţa lui Dumnezeu şi a creaţiei. Frumuseţea pământului şi depărtarea lui faţă de soare. Eclipsă de soare. Un pic de teamă nu strică niciodată.

1. Ne-am reluat drumul şi am ajuns la hotarul ţării samaritenilor, la răsăritul soarelui. Am intrat în Galileea, unde am făcut un popas pe un munte golaş şi ne-am odihnit pe un covor de iarbă proaspătă.

2. Însoţitorii mei nu mai puteau de admiraţie văzând priveliştea minunată, iar scribul Matei a spus: "Doamne, dacă toţi oamenii ar fi fost pătrunşi de Cuvântul Tău în orice lucru, o ţară ca aceasta ar fi fost suficient de frumoasă pentru a fi paradisul. Dar dacă ne gândim că majoritatea oamenilor sunt mai răi decât fiarele sălbatice, i-am putea reproşa lui Dumnezeu că a făcut pământul prea frumos pentru nişte oameni atât de ticăloşi".

3. Eu am spus: "Acest reproş Mă afectează direct, pentru că Tatăl şi Eu suntem Unul! Înţelepciunea eternă a Fiului - care este înţelepciunea Tatălui, a stabilit acest plan al creaţiei şi iubirea Tatălui a fost impulsul care a făcut să apară pământul, soarele, luna şi stelele.

4. Dar oamenii de pe acest pământ, care au fost creaţi tot de Mine, trebuie să se transforme şi vor fi transformaţi.

5. Dacă aşa stau lucrurile, atunci cum poţi tu să-Mi faci reproşuri? Ca să nu mai spun că, în plus, pământul nu este chiar atât de frumos cum ţi se pare. Toate aceste locuri pe care le vezi aici, nu sunt frumoase decât de departe. Dacă ai privi mai de aproape, nu ai mai găsi nimic frumos, în afară de câţiva arbori ici şi colo, vreo grădină îngrijită de mâna omului şi poate palatul vreunui bogătaş. Este asta într-adevăr aşa de minunat?

6. Ridică-ţi ochii spre soare şi vei găsi acolo alte peisaje, unde chiar şi deşerturile sunt mai frumoase decât paradisurile terestre. Pentru că numai lumina soarelui face ca pământul să fie atât de frumos şi plăcut; fără ea, pământul nu ar fi decât o vale a plângerii şi a lacrimilor. Pe acest soare, care dă pământului întreaga sa strălucire şi frumuseţe, peisajele sunt încă mult mai minunate*".

7. Matei a spus: "Doamne, ce spui Tu, soarele este deci şi el o lume; în care deşerturile sunt mai frumoase decât paradisurile terestre? Compară acest pământ imens şi acel minuscul disc solar; de câte ori ar intra acest disc în această suprafaţă imensă pe care o vedem aici şi care nu este decât o infimă părticică din pământul întreg?"

8. Eu am spus: "Ei bine! Iată, când Eu vă vorbesc de lucruri terestre, voi nu înţelegeţi; cum vreţi atunci să înţelegeţi lucrurile cereşti? Încearcă să înţelegi!

9. Priveşte acolo jos, în mijloc, acel cedru aflat pe ultimul vârf al acestui lanţ de munţi. Compară mărimea sa cu cea a unui fir de iarbă, care nu este mai înalt decât o palmă şi vei vedea că acest fir de iarbă, dacă îl ţii în faţa ochilor, pare mult mai mare decât cedrul din depărtare, deşi acela este de o sută de ori mai mare decât firul de iarbă. Acesta este efectul distanţei. Dacă ai picioare bune, poţi să ajungi la acest cedru în zece ore de mers. Ce reprezintă aceste zece ore pentru tine?

10. Dar gândeşte-te acum la distanţa de la soare la pământ. Ei bine! Dacă o pasăre care zboară la fel de iute ca vântul ar fi plecat pe vremea lui Adam în direcţia soarelui, i-ar mai trebui încă mulţi ani pentru a ajunge acolo. Dacă poţi înţelege asta, îţi vei da seama că soarele este de mii şi mii de ori mai mare decât pământul".

11. Uluit, Matei a strigat: "Oh, Doamne, cum poţi atunci să conduci o asemenea lume de pe pământ?"

12. Eu am spus: "Da, ceea ce ţie ţi se pare complet imposibil, Mie îmi este, fie vorba între noi, mai mult decât uşor; tu nu poţi încă să înţelegi, dar va veni vremea când ai să înţelegi totul.

13. Pentru ca să îţi dai seama că - prin puterea Tatălui care este în Mine -, Eu pot ajunge la soare într-o singură clipă, priveşte! Am să acopăr soarele timp de câteva momente, astfel încât nimeni nu-l va mai vedea. Atunci vei înţelege că pot să ajung la soare chiar de aici, de pe acest pământ".

14. Matei a spus: “Oh, Doamne, nu face asta, oamenii vor fi îngroziți”. Eu am spus: “Nu-ți fă griji; oamenii vor crede că este o eclipsă obişnuită, apărută în mod natural, aşa cum se petrece adeseori, în câteva clipe, soarele va apărea din nou! Dar fii atent!” Matei a spus neliniştit: “Doamne, nu ar trebui să fie avertizați toți cei care sunt aici prezenți?” Eu am spus: “Să-i lăsăm să doarmă, este suficient să fii tu martor, pentru că un scrib trebuie să ştie mai mult decât cei care nu sunt chemați să scrie. Iată, Eu spun acum: 'Soare, acoperă-ți fața timp de şapte secunde pe întreg pământul'“. Chiar în acea clipă, în locul zilei s-a făcut o noapte deplină, numai câteva stele fiind vizibile cu uşurință ici şi colo.

15. Tremurând de frică, Matei a spus: “Doamne atotputernic, cine ar putea trăi alături de Tine dacă dreapta Ta atinge infinitul?” Abia a pronunțat Matei aceste cuvinte, că soarele a reapărut, în toată strălucirea sa. Matei a respirat atunci uşurat, rămânând însă mut de uimire. După un timp, prinzând din nou curaj, a spus: “Doamne, nu mai înțeleg nimic; puterea Ta este infinită, dar pe viitor, te implor, Doamne, lipseşte-ne de astfel de dovezi ale puterii Tale, căci altfel întreaga lume s-ar nărui”.

16. Eu am spus: “Nu te îngrijora; un pic de teamă nu-i strică niciodată omului care este supus simțurilor. Acum, trezeşte-i pe cei care dorm, vom porni din nou la drum. Dar nu povesti nimănui ce s-a petrecut, nici măcar să nu faci vreo aluzie”. Matei i-a trezit pe cei care dormeau şi am pornit din nou pe drumul care cobora, mergând de această dată mult mai repede decât la urcare!

Capitolul 85

Sosirea în Galileea. Mesia şi împărăția lui Dumnezeu. Călătoria la Cana, în Galileea. (Ioan IV, 45)

(45). Când a ajuns în Galileea, a fost primit bine de galileeni, care văzuseră tot ce făcuse la Ierusalim în timpul praznicului; căci fuseseră şi ei la praznic.

1. Odată ajunşi în câmpie, am găsit repede un sat din Galileea, unde locuiau numeroşi galileeni dintre cei care se aflaseră la sărbătoarea de la Ierusalim în ziua când am purificat Templul. Nu trecuse multă vreme de atunci şi toți încă îşi aminteau cu uşurință despre aceasta.

2. Când aceşti galileeni M-au văzut traversând satul, au ieşit din case în stradă pentru a Mă saluta; ei nu găseau destule cuvinte de laudă pentru ceea ce îndrăznisem să fac la Templu. Bucuria lor de a Mă revedea era cu atât mai mare cu cât aflaseră că fariseii din Ierusalim au încercat în secret să Mă facă să dispar. Aceşti galileeni nu ştiau mare lucru, decât că eram fiul cucernicului Iosif şi că Dumnezeu era cu Mine, aşa cum fusese şi cu Iosif. A trebuit să-Mi petrec ziua cu ei, împreună cu toată suita Mea şi în cele din urmă chiar şi noaptea! Ne-au primit cât de bine au putut ei, punându-ne multe întrebări şi cerând multe sfaturi. S-a pus întrebarea despre Mesia şi mulți au fost cei care M-au recunoscut.

3. Pentru că, spuneau ei: “Să ai atâta curaj, în fața atâtor oameni care se aflau la Templu, dovedeşte o mare putere dată de Sus. Oricine altcineva ar încerca, nu ar reuşii Nimeni nu ar fi îndrăznit să se ridice împotriva abuzurilor Templului, care existau de atât de multă vreme. Dar cu Tine a fost altceva; negustorii au luat-o la fugă de parcă erau urmăriți de furtună şi, de atunci, Templul nu a mai fost transformat într-o piață”. Eu le-am răspuns: “Şi nu va mai fi niciodată, fiindcă i se apropie sfârşitul!”

4. Mirați, galileenii au spus: “Atunci va fi rău pentru noi! Ce parte din Regatul urmaşului lui David anunțat de profeți trebuie să restabilească Mesia?”

5. Eu le-am spus: “El va stabili o nouă domnie eternă pentru fiii lui David şi pentru toți oamenii de pe pământ, dar nu pe acest pământ, ci dincolo de pământ, în ceruri. Oricine interpretează altfel cuvintele profeților trăieşte în întuneric”.

6. La aceste cuvinte, mulți s-au îndepărtat, căci ei credeau într-un Mesia terestru; totuşi, mulți alții Mi-au cerut lămuriri.

7. Le-am răspuns: 'Vouă vă trebuie dovezi, altfel nu credeți! De aceea, urmați-Mă la Cana şi în împrejurimile sale; veți primi acolo învățături şi dovezi”.

8. Mulți dintre cei care Mă urmau veneau din Cana. Încă din ziua nunții, ei Mă urmaseră cu credință şi voiau să discute despre învățăturile pe care le primiseră de la Mine şi despre dovezile pe care le văzuseră!

9. Dar Eu le-am spus: “Nu este încă momentul, urmați-ne la Cana, o să mai vorbim acolo şi veți putea vedea cu ochii voştri. Să pornim din nou la drum, dar să nu vorbească nimeni în timpul călătoriei, pentru că printre noi se pot ascunde trimişi ai fariseilor”.

10. Galileenii au fost de acord cu Mine şi au confirmat chiar că au văzut pretutindeni spioni ai fariseilor chestionându-i pe călători, ca să afle unde se găseşte un anume Iisus din Nazaret şi dacă L-au auzit predicând. Le-am spus: “Iată de ce vom merge în linişte şi ei nu ne vor pune întrebări”.

Capitolul 86

Iisus la Cana. Păcătoşii se trădează singuri. Consecințele desfrâului. Satana îndeamnă la Dezmăț. (Ioan IV, 46)

***(46). Iisus S-a întors deci în Cana din Galileea, unde prefăcuse apa în vin*.**

l. Astfel, călătoria noastră a continuat şi, fără a face vreun popas, am ajuns în micul oraş Cana. Imediat după sosirea noastră, ne-am îndreptat spre casa unde Eu am făcut primul miracol*, dar nu a trecut o oră că aproape tot oraşul era la curent cu sosirea Mea şi a întregii Mele suite. Locuitorii s-au grăbit să vină să ne salute şi să ne ureze bun venit. Ei nu găseau destule cuvinte pentru a Mă aclama şi a Mă lăuda pentru că purificasem Templul într-un mod atât de hotărât. Un mare număr dintre ei se aflaseră la sărbătoarea din Ierusalim şi Mă văzuseră acționând; ştiau de asemenea că vindecasem mulți bolnavi şi Mi-au adus laude pentru toate acestea.

2. Eu i-am întrebat dacă nu existau bolnavi printre ei. Mi-au răspuns că, deşi curios, în acel moment nu era nici un bolnav în tot oraşul.

3. Eu am spus: Toți au corpul sănătos, dar nu şi sufletul. Cel care se destrăbălează şi se prostituează are sufletul foarte bolnav; acest gen de păcat împietreşte inima omului, îl face să-şi piardă sensibilitatea şi compasiunea față de ceilalți, iar în cele din urmă, el nu se mai iubeşte decât pe sine, ca pe un obiect, pentru a-şi satisface poftele, nu din dragoste pentru acest obiect, ci chiar de dragul desfrâului. O asemenea inimă respinge Cuvântul lui Dumnezeu, care ar putea-o păzi de poftele rele, iar omul devine în cele din urmă duşmanul celor ce păstrează în inima lor şi pun în practică Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți dintre voi suferă de această boală mortală. Cel care se ştie bolnav de această maladie poate să-Mi mărturisească, Eu îl voi vindeca”.

4. La aceste cuvinte, oamenii au părăsit în număr mare casa. Ştiind că au greşit, îi apucase frica la ideea că aş putea să-i trădez; prin urmare, au plecat. Unii dintre ei comiseseră adulter, alții incest, mulți bărbați şi multe femei se necinstiseră ei înşişi şi, prin urmare, simțeau nevoia să se îndepărteze de privirile Mele.

5. Nu că nu ar fi vrut să fie vindecați de patimile lor, dar le era ruşine! Treceau drept oameni respectabili şi nu le-ar fi plăcut ca vecinii for să afle că aveau slăbiciuni trupeşti. Dar nici unul nu s-a gândit că, fugind de dorința Mea de a le veni în ajutor, ei se trădau de fapt singuri.

6. Mulți dintre cei care au rămas, au spus: “Nu, nu aş fi crezut asta niciodată despre cutare sau cutare”. Alții nu se puteau împiedica să nu râdă, spunând: “Ce nostim i-ai demascat! Am fi putut să-i întrebăm noi timp de zece ani şi tot nu am fi obținut vreun răspuns! Dar tot ce ai făcut Tu a fost să le propui foarte amabil să-i vindeci şi ei au preferat să o ia la fugă. Fără îndoială că se gândeau că Tu,

care ai schimbat apa în vin, ai fi putut în cele din urmă să-i strigi pe nume, spunându-le: Tu ai comis cutare sau cutare păcat, de atâtea ori, iar tu, de atâtea ori, cutare păcat'. Iar ei nu ar fi suportat aceasta. Iată de ce au luat-o la fugă, fără să-şi dea seama că astfel se vor trăda. Noi nu-i vom judeca, pentru că slăbiciunile noastre nu au trecut neobservate şi ştim bine că este întotdeauna mai bine să mături în faţa porţii tale; dar e amuzant să speri că nu te faci remarcat, eschivându-te. Sunt mai proşti chiar decât rinocerii din Persia!"

7. Eu am spus: "Să-i lăsăm să plece, bieţi nebuni orbi, cărora le este frică de oameni, dar nu se tem de Dumnezeu, care cunoaşte inimile şi pătrunde chiar şi cele mai adânci taine. Eu vă spun, acest sentiment monden al ruşinii nu este altceva decât vanitate pură. Până când va mai fi aşa pe pământ? Acest corp a cărui carne vă aduce atâtea ore de plăcere vă va fi luat în curând, iar voi veţi ajunge complet goi în Lumea de dincolo, unde alţii vor tăia firul de păr în patru şi vor striga de pe acoperişuri ce aţi făcut pe ascuns pe acest pământ; vă va fi greu atunci să vă ascundeţi ruşinea.

8. Într-adevăr, vă spun, oamenii lascivi, impudici, desfrânaţii şi prostituatele nu vor intra în împărăţia Cerurilor; va trebui ca ei să se lepede complet de viciile lor, căci omul comite toate celelalte păcate în afara trupului său, putând să se dezlege cu uşurinţă de ele, pentru că ceea ce este exterior nu îl strică atât de mult pe om. Dar desfrâul se face în trupul omului şi în cele din urmă strică deopotrivă sufletul şi spiritul; este deci unul dintre cele mai mari păcate. Evitaţi aşadar desfrâul ca pe flagelul ciumei, pentru că incitarea la dezmăţ este capcana Satanei pentru a-i seduce pe oameni. Nefericit este cel care se lasă înşfăcat de Satana, în cele din urmă, fiecare va simţi nevoia să se elibereze din ghearele Satanei; nenorocirile şi zbuciumul său vor fi însă de nedescris. Gândiţi-vă la asta, căci altfel vor veni zile care nu vă vor plăcea deloc! Iar acum, să mergem să ne odihnim".

9. Atunci, mai mulţi dintre cei care veniseră împreună cu Mine s-au retras la casele lor. Dar discipolii Mei, Maria - mama Mea - şi fraţii Mei, adică cei cinci fii ai lui Iosif, au rămas cu Mine.

(* - Vezi mai pe larg: Predicile Domnului, Cap.8 Nunta din Cana - http://www.scribd.com/doc/6431583/Predicile-Domnului-Iisus-Hristos-Primite-Prin-Gottfried-Mayerhofer n.r.)

Capitolul 87

Adevărata patrie este lângă Domnul. Scepticismul evreilor. Cornelius îl regăseşte pe Iisus.

1. După ce toţi s-au retras, tânărul stăpân al casei, care fusese martor la transformarea apei în vin, la nunta din Cana, a venit şi a spus: "Doamne, cei ce ne-au urmat de la Ierusalim şi din Galileea şi care s-au refăcut în sala mare, ar dori să-ţi vorbească. După câte am remarcat, majoritatea dintre ei ar vrea să se întoarcă în ţara lor, să-şi vadă de treburi. Dacă-mi dai voie, aş putea să le duc răspunsul Tău".

2. Eu am răspuns: "Este inutil; cel care stă lângă Mine şi rămâne cu Mine se află în adevărata sa patrie. Cel care nu obţine această unică şi adevărată patrie eternă şi durabilă va rătăci mereu în deşert ca o fiară sălbatică, înfricoşată, căutându-şi cu disperare prada şi culcuşul; în cele din urmă, va muri de foame, de sete şi de frig, sau va deveni prada fiarelor sălbatice, pentru care deşertul este singura patrie.

3. Cine, fiind lângă Mine, a dus lipsă de ceva, indiferent de ce? Nu a fost oare fiecare om, zi de zi, săturat de Ceruri în trup şi în spirit? I-a fost cuiva foame sau sete, a suferit cineva din vreun motiv anume? Aţi fost voi chemaţi în justiţie pentru că M-aţi urmat? Eu îţi spun, cine vrea să plece, să plece, dar să rămână cine vrea să rămână. Eu nu am nevoie de nimeni; oamenii au nevoie de Mine. Cel care Mă abandonează va fi - şi el - abandonat de Mine. Pe cel care nu Mă caută, nici Eu nu-l voi căuta. Du-te şi spune-le asta!"

4. Gazda a spus: "Doamne, acest răspuns mă apasă. Vei fi oare la fel de nemulţumit de

locuitorii din Cana care s-au întors acasă pentru a se odihni?”

5. Eu am spus: “Nu M-ai înțeles; aceşti oameni din Cana M-au primit deja în inima lor şi Cuvântul Meu a devenit sfânt pentru ei, în timp ce pe aceşti evrei nu-i interesează acest lucru, fiindcă pe ei îi preocupă mai mult pâinea şi casa lor decât învățătura pe care le-am dat-o la Sihar. Ei vor să-mi aducă mulțumiri doar de circumstanță şi pentru a nu părea grosolani în ochii voştri, dar de fapt, ei preferă să se întoarcă acasă. Du-te aşadar şi spune-le cuvânt cu cuvânt tot ce ți-am zis”.

6. Stăpânul casei a plecat să-i caute pe evrei, cărora le-a repetat cuvânt cu cuvânt ceea ce îi spusesem; aceştia au făcut ochii mari de uimire. Toți s-au simțit lezați în orgoliul lor; unii s-au revoltat, alții, dimpotrivă, au pus la inimă şi şi-au spus, mâhniți: “Ce nefericire; dacă ne iartă, vom rămâne cu El!”

7. Cei care s-au simțit jigniți, au spus: “Noi vom pleca; într-adevăr, nu ne-a lipsit nimic, dar această trândăveală de scit alături de El ne-a devenit de nesuportat; şi apoi, cu El trebuie să fii mereu în gardă, să fii atent la tot ce spui şi să ştii să te descurci, pentru a nu ți-L pune în cap. Cu El nu este loc de concesii; când spune ceva, nu poți să-L înduplеci cu nimic! De aceea, noi nu vom mai rămâne mult timp cu El!”

8. Cei care s-au căit, au spus la rândul lor: “Este adevărat, preoții din Ierusalim se lasă cumpărați, mai ales când sacrificiile le aduc mari beneficii, dar cu El nu este aşa, chiar dacă i-am da pământul întreg. Este adevărat că este greu să rezişti alături de El, dar este imposibil ca El să nu fie cel puțin un mare profet; fiecare din cuvintele Sale, pline de adevăr, de forță şi de viață, trebuie luat în considerare. Pe de altă parte, întreaga natură ascultă de semnele lui. De ce să nu rămânem, atâta timp cât El nu ne alungă? Nimeni înaintea Lui nu a făcut ceea ce a săvârşit El în fața ochilor noştri şi cu nici un preț nu vrem să-L părăsim”.

9. Cei care s-au simțit răniți le-au răspuns: “Faceți cum vă place, dar noi plecăm. Dacă datorăm cuiva ceva, stăpânul casei ne va trimite nota de plată!”

10. Gazda a spus: “Casa mea nu este un han pentru străini, ea le stă gratis la dispoziție celor din partea locului, precum şi tuturor fiilor lui Iacov care vin la mine, aşa cum stau lucrurile în toată țara Canaan, unde curge laptele şi mierea”.

11 .După ce au luat această hotărâre, grupul celor revoltați s-a ridicat, a pornit la drum şi a dispărut. Ajunşi la mai multe ore de mers de Cana, picioarele i-au lăsat şi ei au căzut de oboseală pe marginea drumului, unde mai mult de o sută dintre ei au adormit.

12. Iată însă că o legiune romană, ce sosea de la Ierusalim, a dat peste ei. Nereuşind să-i trezească din somn, soldații i-au păzit până dimineață, legându-le mâinile. Când s-au trezit, s-a dovedit că nici unul dintre ei nu avea permis de trecere, motiv pentru care au fost duşi cu toții la închisoare, la Ierusalim, unde, după o săptămână de interogatorii, timp în care au dovedit că erau evrei, au trebuit să plătească o amendă serioasă pentru a-şi recăpăta libertatea.

13. O parte dintre soldații romani şi-au urmat călătoria până la Cana şi au venit să verifice casa noastră, pentru a controla toate permisele de liberă trecere primite de la Ierusalim. Ei nu s-au oprit însă aici, ci şi-au urmat drumul spre Capernaum. Comandantul lor, care Mă recunoscuse, deoarece mai vorbise cu Mine despre anumite lucruri, Mi-a mărturisit că se ducea la Capernaum pentru a-şi petrece câtva timp cu familia sa, care se afla acolo de câteva zile. M-a invitat de asemenea să-i fac o vizită. I-am promis că voi merge după câteva zile.

14. El M-a întrebat atunci dacă ştiam ce era cu acea caravană întâlnită noaptea pe drum.

15. Eu i-am explicat cine erau şi el Mi-a spus, râzând: “M-am gândit eu bine că aveam de-a face cu astfel de oameni, care nu sunt, de fapt, decât spioni ai fariseilor; aş fi fost surprins dacă nu i-ai fi recunoscut de la prima privire!”

16. La care Eu i-am răspuns: “Nu greşeşti foarte tare, dar totuşi, atunci când M-au urmat de la Ierusalim şi din Iudeea, ei nu erau spioni. Se prea poate ca unii dintre ei să devină spioni, spre propria lor nenorocire şi nefericire, fiindcă acelor brute de la Templu le place trădarea; de aceea, le este teamă mai mult de trădători decât de proprii lor duşmani şi nu le vor mai lăsa nici cea mai mică libertate, în cele din urmă, îi vor face chiar să bea apa blestemului; abia unul din zece dacă va scăpa. Cei care vor

muri, acuzați de falsă trădare, vor fi îngropați în valea blestemată de la Iosafat. Iată care va fi soarta celor care Mă vor trăda brutelor de la Templu, dar timpul Meu nu a venit încă!”

Capitolul 88

Discuția dintre Iisus şi Cornelius despre purificarea Templului. Influența pozitivă a lui Nicodim. Prezicerea judecății Ierusalimului.

1. Comandantul, pe nume Cornelius, care era frate cu împăratul Augustus şi care Mă cunoştea încă din copilărie, a spus: “Cu atât mai bine, căci nu-ți pot spune cât mă dezgustă aceste brute, îți spun, prietene drag şi nobil, aceşti preoți evrei de la Templu sunt de cea mai joasă speță. Preoții noştri, care sunt egipteni, sunt răi, este adevărat, dar mai au încă din când în când un pic de omenie; ei nu comit atâtea orori şi, cu excepția câtorva mistici, intențiile lor se mărginesc la dorința de a-i încuraja pe oameni să dea dovadă, pe timp de pace, de mai multă omenie, iar pe timp de război, de mai mult curaj.

2. Dar aceşti indivizi sunt nişte ipocriți mizerabili; ei pretind că sunt drepți şi pioşi, ca şi cum L-ar avea pe Dumnezeu în traistă, dar în realitate, nu sunt demni nici măcar să coboare în Tartar, cum spunem noi. Dacă cele trei furii ale noastre, în fața cărora totul împietreşte de teroare şi de groază, i-ar fi văzut pe aceşti indivizi murdari apărând la Templu, ar fi împietrit chiar ele, la fel ca diamantul, atât de îngrozite ar fi. Îți spun, ar fi necesară sabia regelui Macedoniei pentru a zdrobi acest Templu oribil şi pentru a sfârteca acest nucleu de preoți, dacă nu vrem ca întregul pământ să fie împânzit de ei. Oh! Prietene, în legătură cu ei, ți-aş putea spune nişte lucruri care ar face să se cutremure întregul pământ. Dar ajunge, am spus destul pentru astăzi, când vei veni să mă vezi, vom mai vorbi”.

3. Eu i-am răspuns: “Oh! Lasă asta, Eu cunosc toate şiretlicurile acestor brute până în cele mai intime detalii, dar am prevăzut deja un rege al Macedoniei, din trunchiul familiei tale de la Roma, care va avea datoria de a tăia cu sabia toate aceste noduri atât de încâlcite. Vreau să mai fac însă anumite lucruri înainte, pentru a-i ajuta pe unii dintre ei!”

4. Comandantul a spus: “Nu face asta, nici chiar dacă ai fi un adevărat Dumnezeu; dacă eşti muritor, în calitate de Fiu ai omului, vor şti cum să Te omoare, îți spun, cu aceşti indivizi murdari, nici măcar un zeu nu este în siguranță, crede-mă, dragă prietene!”

5. Eu: “Să lăsăm asta, va fi cum va dori Dumnezeu. Ar fi de ajuns o suflare de-a Mea pentru a-i nimici pe toți, dar nu asta este voința Tatălui; să-i mai lăsăm deci câtva timp”.

6. Comandantul a spus: “Dacă aceşti indivizi mai bântuie pe aici încă zece ani, nu vor mai rămâne mulți în viață în Iudeea! Fără acel om echilibrat care se află în înaltul Consiliu al Templului, s-ar fi petrecut o mulțime de orori de când ai purificat Templul. Dar acest om într-adevăr credincios, pe nume Nicodim, a ştiut să-i țină la respect pe aceşti indivizi, care vor fi în curând la fel de numeroşi ca buruienile. Să mori de râs, nu alta, văzând cum i-a făcut să înțeleagă că această purificare a fost permisă de Dumnezeu pentru ca servitorii Săi să se îmbogățească şi pentru a fi pedepsiți negustorii şi agenții de schimb care nu plătesc aproape nimic pentru locurile pe care le ocupă la Templu, fără a da niciodată ceva pentru sacrificii şi cutia lui Dumnezeu, deşi sunt oamenii cei mai bogați din Ierusalim. În cele din urmă, toți au fost de acord cu el, ba unii chiar au început să spună că nu ai decât să vii din nou la sărbătoarea următoare, magia Ta putând fi oricând de folos. Dar cei care au participat - direct sau indirect - la acest comerț, erau evident de o altă părere. Cred totuşi, că dacă Te-ai întoarce la o altă sărbătoare, pentru a mai purifica odată Templul, nu s-ar atinge nici măcar de un fir de păr de pe capul Tău. Le-ai adus multe beneficii ultima dată! Dacă Te întorci însă la Ierusalim în acelaşi scop, strecoară-te în taină în oraş, altfel vei găsi Templul curățit deja. Aceşti negustori şi agenți de schimb au instalat pretutindeni spioni, însărcinați, la fel ca şi servitorii de la Templu, să Te demaşte în caz că ai reapărea pe acolo. Sunt tipul de oameni pe care i-am arestat pe drum. Dintre toți, nu cred că există doi oameni cinstiți”.

7. Eu am spus: “Aş putea să le fac pe plac încă o dată, dar fii sigur că nici un negustor şi nici un agent de schimb nu va mai face comerț în Templu. Atunci când voi merge pentru ultima dată la Ierusalim, voi mai purifica o dată Templul, cum am mai făcut-o deja”.

8. În acel moment, un subofițer a înaintat, anunțându-l pe comandant că trupa era gata de plecare; comandantul şi-a luat rămas bun de la Mine, amintindu-Mi încă o dată să merg să-l văd la Capernaum. Stăpânul casei a venit atunci să ne poftească la masă, la care au luat parte toți oaspeții.

Capitolul 89

Iisus se roagă pentru ai Săi şi le îngăduie fraților Săi să meargă acasă. Nu se poate face mare lucru acolo unde lipseşte credința. Cele mai bune condimente pentru o mâncare. Vindecarea cu ajutorul mâinilor. Plantele medicinale. Toma şi Iuda Iscarioteanul.

1. Odată terminat micul dejun, M-am adresat tuturor celor care se aflau acolo: “Cei care doresc să meargă să-şi pună treburile în ordine pot lipsi câteva zile, dar să se întoarcă în cel mult trei zile. Eu voi rămâne aici la Cana câteva zile, pentru puțină odihnă. Dar cei care locuiesc prea departe de aici pot rămâne cu cei care nu vor să Mă părăsească. Nu voi spune nimic şi nu voi da nici o învățătură în timpul acestor două zile. Nu voi face decât să Mă odihnesc şi să Mă rog pentru voi toți”.

2. Maria şi cei cinci frați ai Mei au înaintat pentru a Mă întreba dacă se puteau duce câteva zile la Nazaret, pentru a-şi pune treburile în ordine.

3. Eu am răspuns: “Da, mergeți, pentru că discipolii Mei trebuie să aibă grijă şi de casa lor terestră. Aranjați lucrurile astfel încât să puteți lipsi câțiva ani şi până atunci, împrumutați casa unui sărac, dar fără chirie, căci, frați şi discipoli ai Mei, pe viitor voi nu trebuie să obțineți nici un câştig de la nimeni şi să nu acceptați decât ceea ce vi se dă de bunăvoie”. Maria şi frații Mei au promis să facă aşa cum am spus şi au pornit spre Nazaret.

4. Dintre discipolii care M-au urmat de la botezul lui Ioan de la Betabara, numai Toma s-a întors la el acasă, cu intenția de a căuta pentru Mine alți discipoli, ceea ce a şi făcut de altfel. Printre cei pe care i-a adus cu el era şi un evreu care nu era galileean, numit Iscarioteanul. El a fost cel care M-a trădat mai târziu. Dar la început, el a fost cel mai entuziast dintre discipolii Mei. O făcea pe casierul, plătind tot, sau pe cercetaşul, pregătindu-Mi mereu sosirea. Dar el se pricepea de asemenea de minune să comercializeze în secret faptele şi învățătura Mea; de altfel, în cele din urmă, gustul câştigului a fost acela care l-a împins să facă ceea ce a făcut şi anume, să Mă trădeze. Petru şi ceilalți discipoli care M-au urmat de la Betabara au rămas împreună cu Mine.

5. Când l-am întrebat dacă nu voia să se întoarcă pentru câteva zile acasă, Petru a spus: “Doamne, numai moartea mă va putea despărți de Tine, dacă nu-mi vei spune Tu să plec. L-am însărcinat pe Toma să-i spună fiului meu Marcu să ni se alăture aici, pentru că ar putea fi util; ştie să scrie la fel de bine ca şi Matei. Asta-i tot ce aveam de făcut acasă! În rest, Tu te ocupi de toate, Doamne, Dumnezeul Meu!” Eu i-am răspuns: “Nu vorbi atât de tare, Simon Petru, aici nu ne aflăm la Sihar; se află printre noi unii care nu sunt atât de avansați şi care s-ar putea supăra. Pe viitor, va fi suficient să Mă numeşti: învățătorule; păstrează restul în inima ta, pe care o cunosc bine”.

6. Mulțumit, Petru M-a întrebat dacă nu aveam chiar nimic de făcut în timpul acestor două zile la Cana. Eu i-am spus: “Departe de noi această intenție, dar vom fi mult mai puțin ocupați decât la Sihar. Ne aflăm aici în patria noastră şi tu ştii cât valorează un profet în țara lui. Acolo unde lipseşte credința, noi nu avem prea mare lucru de făcut. Ne vom bucura de viață, cum se spune, timp de câteva zile şi ne vom pregăti pentru zilele ce vor urma”.

7. Atunci, Matei a venit să Mă întrebe dacă putea scrie în timpul acestor două zile ceea ce văzuse şi înțelesese la Sihar.

8. Eu i-am spus: “Dacă vrei să faci ceva, rescrie atunci Predica de pe Munte în câteva exemplare; vom putea lăsa unul la Cana, gazdei noastre şi un altul la Capernaum, pentru că nu vom

avea mare lucru de făcut!”

9. Gazda a venit să Mă întrebe ce doream să mănânc la prânz! Eu i-am spus: “Prietene, de ce îmi pui o astfel de întrebare inutilă? Azi dimineață, înainte de micul dejun, nu ai aşteptat pentru a-Mi pune această întrebare, îți spun, orice fel de mâncare condimentat cu iubirea unei inimi nobile este mai bun decât cele mai rare feluri de mâncare ale căror miresme umplu sala, de la masa unor gurmanzi egoişti”. Tânăra noastră gazdă, foarte mulțumită de răspunsul Meu, cu inima plină de bucurie, s-a oferit să ne servească la prânz ce avea mai bun.

10. Astfel, aceste două zile s-au scurs în discuții şi numeroase vizite pe care le-am primit din partea locuitorilor acelui orăşel.

11. Am vindecat de asemenea câțiva bolnavi prin plasarea mâinilor deasupra lor şi i-am arătat unui medic care nu credea în puterea vindecătoare a mâinilor o serie de plante medicinale, precum şi alte modalități cu ajutorul cărora putea da cele mai bune îngrijiri, care aveau să-i aducă de altfel o mare faimă ulterior!

12. În a patra zi, toți s-au întors, în afară de Maria şi cei patru frați mai mari ai mei, care au rămas acasă. Toți s-au întors cu noi discipoli. Toma, ca de obicei, avusese mare succes, dar a adus şi peşte prăjit, fiindcă ştia cât de mult îmi place.

13. Tânărul Marcu i-a adus tatălui său salutări din partea familiei şi mult peşte prăjit. Iscarioteanul a adus bani şi multă animație în cadrul grupului; era plin de viață şi glumeț, punea totul în ordine, îi făcea mare plăcere să Mă vadă şi ştia să povestească tot ce se petrecea în marele Imperiu al romanilor.

14. Regăsindu-ne astfel cu toții, Eu am vrut să plec, dar gazda noastră M-a rugat să rămân până seara, căci era prea cald. Am rămas aşadar până seara şi, când soarele era gata să dispară, le-am spus oamenilor să se pregătească de plecare, pentru că doream să pornesc la drum înainte de apusul soarelui.

Capitolul 90

Vindecarea fiului ofițerului de familie regală. Cornelius îşi mărturiseşte venerația față de Iisus. Calendarul în Galileea. (Ioan IV, 46-53)

(46)... în Capernaum era un slujbaş împărătesc, al cărui fiu era bolnav.

(47) Slujbaşul acesta a aflat că Iisus venise din Iudeea în Galileea; s-a dus la El şi L-a rugat să vină să tămăduiască pe fiul lui, care era pe moarte.

(48) Iisus i-a zis: “Dacă nu vedeți semne şi minuni cu nici un chip nu credeți!”

(49) Slujbaşul împărătesc I-a zis: “Doamne, vino până nu moare micuțul meu.”

(50) “Du-te” i-a zis Iisus, “fiul tău trăieşte”. Şi omul acela a crezut cuvintele pe care i le spusese Iisus şi a pornit la drum.

(51) Când s-a întors, l-au întâmpinat robii lui, şi i-au dus vestea că fiul lui trăieşte.

(52) El i-a întrebat de ceasul în care a început să-i fie mai bine, Şi ei i-au zis: “Ieri, pe la ceasul al şaptelea, l-au lăsat frigurile.”

(53) Tatăl a recunoscut că tocmai în ceasul acela îi zisese Iisus: Fiul tău trăieşte”. Şi a crezut el şi toată casa lui.

1. În timp ce ne pregăteam de plecare, a sosit cu răsuflarea tăiată un bărbat de familie regală, rudă apropiată a comandantului, care se afla de câteva zile la Capernaum. Unicul fiu al acestui prinț, atins brusc de o febră urâtă, era socotit ca şi pierdut de către medicul chemat la căpătâiul său. Disperat în marea sa durere, tatăl nu mai ştia ce să facă. Comandantul Cornelius, care venise să-l vadă, i-a spus: “Frate, nu-ți pot da decât un singur sfat: de aici şi până la Cana nu este nici o oră de mers; celebrul Mântuitor Iisus din Nazaret se află acolo în acest moment, în drumul său de întoarcere spre

Iudeea. L-am văzut când veneam încoace şi i-am vorbit. Cu siguranță că El este încă acolo, deoarece mi-a promis că vine să mă vadă. Iar El îndeplineşte ceea ce promite, fără nici o excepție. Cum încă nu a sosit, înseamnă că se află în continuare la Cana. Du-te acolo imediat, tu însuți şi roagă-L să-l ajute pe fiul tău. Îți garantez că va veni imediat şi îl va vindeca”.

2. Auzind cuvintele fratelui său Cornelius, prințul a plecat în grabă spre Cana, unde a sosit, cu răsuflarea tăiată, chiar în momentul când porneam la drum. Abia sosit, el s-a aruncat la picioarele Mele, rugându-Mă să merg cu el cât mai repede posibil la Capernaum, unde unicul său fiu, la care ținea mai mult ca la orice pe lume, se afla în ghearele morții, fără ca vreun medic să poată să-l ajute. El Mi-a spus că dacă nu Mă grăbesc să merg cu el, fiul său va muri înainte ca Eu să ajung acolo.

3. Eu i-am răspuns: 'Vezi tu, prietene, vouă vă este greu un singur lucru; dacă nu vedeți semne şi minuni, cu nici un chip nu credeți. Eu nu îi ajut decât pe cei care cred fără să fi văzut semne. Acolo unde găsesc credință necondiționată, acolo vindec Eu cel mai uşor”.

4. Atunci, prințul a strigat: “Oh! Doamne, nu-Ți pierde atâta timp cu mine, un biet nenorocit. Vezi bine că eu cred, altfel nu aş fi venit la Tine. Te rog, Doamne, vino sub acoperişul meu şi fiul meu va trăi. Dar dacă întârzii, va muri înainte ca Tu să ajungi. Vezi Tu, eu am numeroşi servitori care îmi îndeplinesc poruncile şi dacă îi spun unuia sau altuia: fă asta sau fă aia, el aşa face; dacă nu aveam o credință deplină în Tine, oh, Doamne, aş fi trimis la Tine pe unul dintre ei, dar datorită credinței mele depline, am venit eu însumi, fiindcă mi-a spus inima că dacă Te văd şi Te găsesc, fiul meu va fi vindecat. Doamne, recunosc că nu sunt demn să Te primesc sub acoperişul meu, dar spune un singur cuvânt şi fiul meu va fi vindecat”.

5. Eu am spus: “Prietene, o asemenea credință nu am găsit în tot Israelul, întoarce-te în pace acasă, se va face după credința ta, fiul tău trăieşte”. Iar prințul a plecat vărsând şiroaie de lacrimi de bucurie şi recunoştință, căci el credea, fără să se îndoiască de cuvântul Meu. Am mai rămas la Cana în acea seară si în ziua următoare, spre marea bucurie a gazdei noastre.

6. Prințul era un om de vază foarte bine văzut la Capernaum; la fel ca şi comandantul Cornelius, el era o rudă apropiată casei regale şi un înalt funcționar trimis de Roma. La apropierea sa de Capernaum i s-au alăturat numeroşii săi servitori, veniți să-l întâmpine pentru a-l anunța cu voce tare: “Stăpâne, fiul tău trăieşte, este perfect sănătos!”

7. Omul aproape că a leşinat de fericire şi a întrebat la ce oră si-a revenit fiul său. Servitorii i-au răspuns: “Ieri la ora şapte, febra l-a părăsit!”

8. El a început atunci să se gândească şi şi-a dat seama că era exact ora când Eu îi spusesem: 'Fiul tău trăieşte!' A pornit atunci spre casă mai liniştit şi când a ajuns, comandantul Cornelius i l-a adus pe fiul său, vesel, perfect sănătos şi i-a spus: “Ei bine, frate, ce spui? Te-am trimis la cel mai bun Tămăduitor sau nu?”

9. Prințul i-a răspuns: “Da, frate! Prin sfatul tău, mi-ai redat viața de zece ori; dar este clar că acest Iisus din Nazaret este mai mult decât un simplu tămăduitor care însănătoşeşte bolnavii cu ajutorul plantelor medicinale. Gândeşte-te doar, fără să-l fi văzut pe fiul meu, El a spus pur şi simplu: 'Fiul tău trăieşte' şi fiul meu s-a vindecat chiar în acel moment! Asta este ceva foarte neobişnuit; îți spun, nici un om nu este capabil de aşa ceva, numai un zeu ar putea să o facă. De acum înainte, eu şi toată familia mea vom crede că acest Iisus este, dincolo de orice îndoială, un zeu adevărat, venit pentru salvarea tuturor oamenilor, sub o formă umană, pentru a-i vindeca şi pentru a-i învăța pe oameni. Dacă vine aici, va trebui să-i aducem un omagiu divin”.

10. Cornelius a spus: “Ştiu. Eu îl cunosc şi nimeni pe lume nu mă va face să-mi schimb părerea. Dar El nu acceptă să i se aducă asemenea omagii”.

11. Tatăl fiului vindecat a spus: “Frate, când avem o asemenea dovadă în mână, cred că nu trebuie să renunțăm la intenția noastră”.

12. Cornelius a spus: “Sunt perfect de acord cu tine, dar cum îți spuneam, El este împotriva tuturor manifestărilor de recunoştință deschise şi exterioare. După câte ştiu eu, încă din cea mai fragedă tinerețe, El nu accepta decât recunoştința interioară, tăcută, care se manifestă prin iubirea ce vine din inimă. Tot ceea ce este exterior îi apare ca fiind odios şi dacă va veni aici, după cum a

promis, iar tu îl vei diviniza în mod deschis, nu vei face decât să-L îndepărtezi pentru totdeauna de noi. De aceea, fă tot ce vrei în inima ta, dar evită orice ceremonie exterioară, fiindcă eu îl cunosc de la naşterea Sa în Betleem; ştiu multe şi am văzut multe lucruri neobişnuite".

13. Prinţul a spus: "Bine! Ieri, când era ziuă, ţi-am urmat sfatul; astăzi, când este noapte, te ascult din nou şi-ţi voi urma iarăşi sfatul".

14. Trebuie să facem aici o observaţie în legătură cu acest termen de 'ieri', pentru a evita orice confuzie: în special în Galileea, ziua se încheia la apusul soarelui. Ziua următoare începea aşadar după apusul soarelui şi se spunea "ieri" atunci când se vorbea despre o perioadă cu câteva minute înainte de apusul soarelui. O dată cu apusul soarelui începea o veghe care dura cât trei ore actuale. Vara, o oră era egală cu două ore din ziua de astăzi, în timp ce iarna ora de atunci era egală cu ora de astăzi, pentru că timpul solar trebuia să fie împărţit în douăsprezece ore, fie că zilele erau lungi sau scurte! Astfel, atunci când se spune că prinţul a ajuns după o oră de mers de la Capernaum la Cana, aceasta înseamnă aproape două ore după modul nostru actual de a socoti. Această remarcă importantă ne va ajuta să înţelegem că indicaţiile orare ale epocii nu corespund cu cele de astăzi.

Capitolul 91

Îndrumări pentru Ioan şi Matei. Diferenţe caracteristice între Evangheliile lor. Măsuri luate de Domnul pentru a face mai clară şi mai uşor de înţeles revelaţia Sa.

1. A doua zi, pe când ne aflam încă la Cana, i-am spus lui Ioan, care scrisese despre primul miracol de la nunta din Cana, să scrie şi despre al doilea eveniment petrecut în acelaşi loc; Ioan a făcut acest lucru în puţine cuvinte, de fapt în opt versete, după cum este scris.

2. Dar Matei M-a întrebat dacă trebuia să scrie şi el despre această nouă minune. Eu i-am spus: "Lasă asta, mâine vom merge la Capernaum, iar tu vei scrie ce voi predica şi ce voi face acolo. Dar mai adaugă la Predica de pe Munte vindecarea leprosului din Sihar, pe care l-am vindecat la coborârea de pe munte".

3. Matei a spus: "Doamne, după câte ştiu eu, ai vindecat doi leproşi la Sihar, despre care trebuie să scriu?"

4. Eu: "Au fost mai mult de doi, dar este suficient să vorbeşti despre cel pe care l-am vindecat la poalele muntelui şi căruia i-am spus să meargă să-l caute pe preotul Jonael (al cărui nume nu este necesar să-l citezi), pentru a face ritualurile de recunoştinţă indicate de Moise. Fiindcă cine nu crede când primeşte o singură dovadă, nu Mă va crede nici după o sută de dovezi! Notează deci ceea ce ţi-am spus să scrii".

5. Matei a spus: "A, da, Doamne, acum ştiu despre ce dovadă vrei să vorbesc; reţinusem acest lucru, dar nu îl aşternusem pe hârtie. O voi face imediat şi voi începe un nou capitol. Am împărţit Predica de pe Munte în trei capitole; acesta va fi ai patrulea".

6. Eu am spus: "împărţirea ta este bună, pentru moment, dar când voi fi înălţat la ceruri în împărăţia Mea eternă, va trebui să adaugi o introducere în patru capitole. De aceea, poţi deja să împărţi Predica de pe Munte în capitolele 5, 6, 7 şi 8 în loc de l, 2, 3 şi 4".

7. Matei a făcut imediat această nouă împărţire, capitolele 5, 6 şi 7 de astăzi fiind deci, la început, capitolele l, 2 şi 3.

8. Am spus aceste lucruri pentru a înţelege mai bine cele două Evanghelii ale lui Matei şi Ioan, pentru că amândouă au fost scrise sub îndrumarea Mea directă şi, deşi sunt atât de diferite în forma lor exterioară şi una şi cealaltă au fost scrise sub acelaşi acoperiş, într-o perfectă armonie. Se întâmplă adeseori ca exegeţii să considere în mod greşit că unui eveniment povestit de Matei îi corespunde un alt eveniment povestit de Ioan şi ei se miră că relatările diferă totuşi într-o asemenea măsură, când, de fapt, în realitate nu este vorba despre aceleaşi fapte.

9. Aşa se face că au apărut atâtea erori, aceasta fiind adeseori cauza abandonării totale a

învăţăturilor Mele expuse în Evanghelii.

10. Unii se vor întreba, desigur: “Dar de ce, Doamne, ai lăsat lucrurile astfel timp de secole, fără să dai lămuriri nimănui?

11. Voi răspunde la această întrebare, spunând că nu s-a scurs nici măcar un secol în care să nu fi ales oameni care să dea explicaţiile necesare la Evanghelii, acolo unde erau predicate. Aceşti aleşi au făcut-o, completând ceea ce dispăruse din Evanghelii, prin neglijenţa unora sau incompetenţa altora, adeseori datorită relei voinţe a şefilor diferitelor secte sau a preoţilor. Dar, vai! Foarte puţini oameni au ţinut cont de aceste explicaţii.

12. Cu timpul, bisericile au sistematizat învăţătura cuprinsă în Biblie, respingând şi tratând ca erezie şi încercări de manipulare diabolică aceste explicaţii, deoarece ele nu serveau dorinţei lor de câştig şi instinctului pentru putere.

13. Savanţii şi artiştii, datorită incapacităţii lor şi a studiului superficial, au tratat aceste noutăţi drept raţionamente amăgitoare şi vise ale unor nebuni.

14. Cât despre profeţi, aceştia au fost întotdeauna desconsideraţi în ţara lor. După criteriile oamenilor, un profet nu ar trebui să locuiască pe pământ; nu ar trebui nici măcar să aibă o formă umană, ar trebui să nu mănânce nimic, să nu bea nimic, să nu poarte vreun veşmânt şi eventual să se deplaseze prin aer, la fel ca Ilie, într-un car de foc, pentru a le spune de acolo oamenilor ceea ce ei ar vrea să audă şi ce i-ar măguli. Acesta ar fi un “adevărat profet” către care s-ar întoarce toate privirile şi la care toţi ar ciuli urechile, mai ales dacă ar arunca din carul său şi ceva monede de aur bogaţilor, precum şi câţiva bănuţi de aramă celor săraci. Cei mari şi puternici l-ar lăuda şi i-ar pedepsi pe aceşti diavoli săraci care îndrăznesc să cârtească împotriva celor bogaţi şi puternici. Evident că un asemenea profet nu ar fi însă pe placul săracilor! Aceştia nu l-ar slăvi!

15. Dar dacă profetul mănâncă şi bea la fel ca toată lumea şi chiar trăieşte într-o cameră şi are o meserie, atunci nu mai este vorba de profeţie; el este considerat pe jumătate nebun sau este luat drept ipocrit şi nu poate face nimic în ţara sa.

16. Pe parcursul acestor două mii de ani, Eu am completat ceea ce lipsea, dar cine a ţinut cont de asta? Adevăr vă spun: prea puţine persoane şi rareori într-o manieră convingătoare! Oamenii au aflat de aceste lucruri, dar s-au folosit de tot felul de motive banale pentru a refuza să-şi orienteze viaţa în funcţie de ele şi nu au vrut să creadă că un om, asemănător tuturor celorlalţi, era ales de Mine pentru a aduce o lumină nouă oamenilor de pe acest pământ, pământ care a căzut treptat pradă întunericului cel mai deplin.

17. Astfel, unul pretextează că şi-a cumpărat o nouă pereche de boi, pe care s-a dus să-i înhame la căruţă, altui că trebuie să se ocupe de câmp, deci nu poate veni să-l asculte pe profet; un al treilea şi-a luat nevastă şi nu are timp; al patrulea trebuie să-şi construiască o casă şi îl macină grija, nu mai are nici măcar o singură clipă la dispoziţie! Fiecare a venit cu motivul său şi noua lumină cerească a ars zadarnic în câte un loc ascuns de pe acest pământ timp de un secol; iar dacă în secolul următor am aprins o nouă lumină pentru a lumina vechile texte, s-a petrecut din nou acelaşi lucru.

18. Dacă admiteţi această realitate, demonstrată de experienţa din toate timpurile, veţi putea răspunde singuri la întrebarea dacă Eu sunt de vină pentru faptul că în textele sfinte mai există încă, chiar şi în prezent, aceleaşi lipsuri semnalate acum mai bine de o mie de ani şi care au dat naştere şi au făcut să crească precum o ciupercă otrăvitoare, îndoiala şi respingerea învăţăturii şi a divinităţii Mele.

19. Am dorit să ofer aici o clarificare completă a acestor chestiuni, pentru ca nimeni să nu mai vină cu scuze puerile, sub pretextul că Eu nu M-am mai preocupat deloc, de la întruparea Mea terestră, de puritatea şi integritatea învăţăturii Mele, pe care ei nu au mai putut să o înţeleagă corect din aceste motive!

20. De aceea, atunci când voi veni din nou pe pământ, îi voi examina cu severitate şi nu voi accepta nici o scuză, pentru că cel ce caută cu seriozitate, poate şi trebuie să Mă găsească, în schimb, măgarii şi oile bolnave, legate de ieslea lor (de ataşamentele şi scuzele lor penibile), vor trebui să înghită un medicament sever care îi va face sa devină lacomi după nutreţul ceresc. Va fi nevoie însă

ca ei să fie tratați mult timp, la fel ca şi convalescenții şi să fie hrăniți încet, cu doze homeopatice. Dar să ne întoarcem la Evanghelie.

Capitolul 92

Ordinea bună este întotdeauna dreaptă, în toate. Îndepărtarea pietrelor de pe propriul câmp. Omnisciența lui Dumnezeu – Comportamentul omului. Legăturile dintre Dumnezeu şi oameni.

1. După ce Matei a terminat aceste versete, Mi-a arătat ce a lucrat. L-am felicitat pentru că a povestit totul pe scurt. După ce şi-a împachetat ustensilele de scris, s-a întors să Mă întrebe de ce cantitate de material avea nevoie pentru Capernaum, pentru că nu se echipase decât cu patru tăblițe; dacă ar fi fost necesare mai multe, i-ar fi fost mai uşor să le extragă din pachetul său aici decât acolo.

2. Eu: “Acestea patru ajung, dar trebuie să-ți atrag atenția asupra unei mici greşeli pe care tocmai ai comis-o; este lipsită de importanță, dar cum, la Mine, totul trebuie să fie precis, gândeşte-te că nu este inteligent din partea ta să-ți faci mai întâi bagajele şi să vii după aceea să Mă întrebi câte foi trebuie să pui deoparte. Dacă ți-aş fi spus să iei cinci tăblițe la Capernaum, ar fi trebuit să-ți desfaci din nou pachetele, obosindu-te astfel inutil. Sub influența Mea tainică, tu ai pus însă deoparte numărul exact, scutind astfel osteneala inutilă de a trebui să-ți desfaci din nou bagajele. După cum ți-am spus, asta nu are mare importanță, dar este bine să păstrezi ordinea cea bună în toate lucrurile, oricât de mărunte ar fi; asta este întotdeauna de mare folos.

3. Iată, dacă cineva se spală, fie că face asta dimineața, la prânz sau seara şi începe prin a-şi spăla fața şi apoi mâinile, fața sa nu va fi curată, pentru că a atins-o cu mâinile murdare; dar dacă îşi spală mai întâi mâinile, fața sa frecată cu mâinile curate se va curăța imediat.

4. Iată şi un alt exemplu: un om avea un câmp pietros şi făcea eforturi mari să îndepărteze pietrele de pe el; le tăia cu mare grjă, separând pietrele mari de cele mijlocii şi făcând alte grămezi de pietre de diferite mărimi.

5. Bineînțeles că vecinii săi, care nu triau pietrele pe care le îndepărtau de pe câmpurile lor, văzându-l ce face, au spus în batjocură: 'Uitați-vă cum se joacă nebunul ăsta cu pietrele lui!'

6. Dar iată că pe drumul care mergea de-a lungul câmpului a trecut un antreprenor, care căuta pietre pentru construcțiile sale; văzând cele zece grămezi bine ordonate, el a intrat pe câmp şi a cumpărat toate pietrele, pentru patruzeci de bănuți de argint, de la acela pe care vecinii săi îl considerau nebun. Văzând aceasta, vecinii au sosit în grabă, spunând: 'De ce nu ai venit la noi? Noi ți-am fi dat aceleaşi pietre mult mai ieftin, pe când tu plăteşti pe aceste pietre patruzeci de bănuți de argint'. Antreprenorul a răspuns: 'Ca să triez pietrele voastre m-ar fi costat mult mai mult timp şi osteneală, pe când acestea sunt deja triate, după nevoile pe care le am. Aşa că prefer să plătesc pentru acestea mai mult decât să le accept pe ale voastre chiar şi pe degeaba'. Abia atunci s-au pus şi vecinii pe triat pietre, dar era prea târziu; antreprenorului îi ajungeau cele pe care tocmai le cumpărase. Astfel că vecinii s-au obosit zadarnic!

7. Acționați deci întotdeauna respectând ordinea divină, oricând şi în “orice situație. Dacă va trece vreun cumpărător, el se va servi de acolo unde va găsi totul în ordine. Un efort tardiv este adeseori inutil, înțelegi această analogie?”

8. Matei a spus: “Oh, Doamne, cum să nu înțeleg? Este la fel de clar ca soarele la amiază.

9. Dar aş vrea să-mi spui de unde ştiai că nu voi avea nevoie decât de patru tăblițe la Capernaum? Căci omnisciența divină este încă o enigmă pentru mine. Uneori, Tu ştii totul fără a întreba nimic pe nimeni şi îți pregăteşti singur căile; alteori ne ceri nouă părerea şi procedezi ca şi cum nu ai şti ce va urma sau ce s-a petrecut deja! Cum este posibil? Doamne, Te rog, luminează-mă măcar puțin!”

10. I-am răspuns: “Prietene, aş vrea să-ți revelez aceste lucruri, dar nu ai înțelege! Aşa că să lăsăm asta! Va veni momentul, nu peste mult timp, când vei înțelege cu uşurință aceste mistere.

11. Totuşi pot să-ți spun că, dată fiind libertatea acordată omului (n.t. liberul său arbitru), Dumnezeu poate să ştie tot ce vrea şi să nu ştie ceea ce nu vrea să ştie, astfel ca omul să rămână liber! Înțelegi?”

12. Matei a spus: “Doamne, dacă este aşa, atunci este cumplit să trăieşti pe pământ; ce om, oricât de puțin învățat ar fi, nu cunoaşte nenumărații duşmani ai umanității, care caută prin orice mijloace să-i provoace distrugerea? Dacă Tu nu-ți dai osteneala să Te preocupi de aceştia, atunci nu mai este nici o speranță pentru salvarea sufletelor”.

13. Eu: “Nu este aşa de cumplit cum crezi tu; pe de o parte, fiecare va trăi după iubirea şi după credința sa şi, pe de altă parte, oricine este liber să se întoarcă spre Dumnezeu pentru a-i implora ajutorul, iar Dumnezeu îşi va îndrepta fața către cel care îl imploră şi îi va veni în ajutor atunci când va avea nevoie.

14. De altfel, fiecărui om i s-a dat un înger păzitor, invizibil, care îl însoțeşte de la naştere şi până la moarte. Acest înger ajută omul să-şi eleveze conştiința şi se îndepărtează pe măsură ce omul, împins de egoism, renunță de bunăvoie la credința în Dumnezeu şi la iubirea pentru aproapele său.

15. Astfel, omul nu este aşa de abandonat pe acest pământ, aşa cum crezi tu. Totul depinde de voința şi de acordul său de a fi condus şi protejat de Dumnezeu. Dacă omul doreşte şi Dumnezeu doreşte, dar dacă omul nu doreşte, Dumnezeu îl lasă absolut liber şi nu se mai preocupă de el, decât de ceea ce ține de ordinea generală a naturii umane, adică de condițiile necesare unei vieți normale. Dar Dumnezeu nu merge mai departe şi nu poate merge mai departe din cauza acestei libertăți inviolabile pe care i-a acordat-o omului (n.t. liberul său arbitru). Dar dacă omul îl caută pe Dumnezeu, după libera voință a inimii sale şi îl imploră, atunci Dumnezeu vine imediat în întâmpinarea omului, pe cel mai scurt drum şi îi răspunde - dacă omul este în totalitate sincer.

16. Dacă însă omul, în căutarea şi cererea sa, nu urmăreşte decât să-L pună la încercare pe Dumnezeu pentru a vedea dacă există, el nu va fi nici văzut, nici auzit de Dumnezeu, căci Dumnezeu este în Sine iubire pură şi El nu-şi întoarce fața decât către cei care se îndreaptă spre El din iubirea pură a inimii lor, îl caută pe Dumnezeu din dragoste pentru El, vor să învețe să-L cunoască şi au dorința arzătoare de a fi protejați şi ghidați de El.

17. Oh! Aceia care vin la El pot fi siguri că Dumnezeu ştie în orice moment unde se află ei, că îi ghidează şi le arată căile Sale în orice moment. Dar Dumnezeu nu ştie nimic de cei ce nu vor să ştie nimic de El.

18. Iar atunci când, într-o bună zi, aceştia din urmă vor apărea în fața lui Dumnezeu şi vor striga: “Doamne, Doamne!”, Dumnezeu le va răspunde: “Depărtați-vă de Mine, voi ce îmi sunteți străini, pentru că Eu nu v-am cunoscut niciodată”. Aceste suflete vor avea atunci mult de suferit şi de îndurat, până când, recunoscute de Dumnezeu, vor putea să se apropie, înțelegi?”

19. Matei a spus: “Da, Doamne, înțeleg, totul este perfect clar. Aş putea oare să transcriu această învățătură minunată, care ar trebui să-i încurajeze pe oameni să-L caute neobosiți pe Dumnezeu şi să-L roage să-i călăuzească pe drumul drept?”

20. Eu i-am răspuns: “Nu, dragul meu prieten şi frate, aproape nimeni nu ar înțelege conținutul viu al acestei învățături. Nu este nevoie să scrii, decât poate într-o zi, numai pentru tine şi câțiva frați de-ai tăi.

21. Acum, dacă sunteți gata să plecăm la Capernaum, vom porni la drum; cine vrea să vină, să Mă urmeze, cine vrea să rămână, să rămână; Eu trebuie să merg, este multă suferință acolo şi în târgurile de pe țărmul mării Galileei!”

Capitolul 93

Domnul şi gazda sa din Cana, Koban. Despre libertatea de a lua decizii - Exemplul cu opera de artă. Cel care este plin de iubire, va mai primi în plus. Viața adevărată vine din inimă. Complet liber, astfel călătoreşte pelerinul.

.

1. Pe când eram gata să pornim la drum, tânăra gazdă a venit să Mă mai roage încă o dată să rămân să-mi petrec seara la el.

2. Eu i-am spus: 'Voi reveni curând, fiindcă înainte de a Mă întoarce la Ierusalim pentru sărbătoare, trebuie să vizitez Nazaretul; aşa că voi mai trece pe aici".

3. Gazda a spus: "Doamne, asta ar fi cea mai mare fericire a mea. Dacă nu poți rămâne aici în această seară, ai bunătatea să-mi îngădui să Te însoțesc".

4. Eu am spus: "Eşti perfect liber să o faci căci, din partea Mea, nimeni nu trebuie să fie obligat să facă absolut nimic. Cine vrea să Mă primească, Mă primeşte şi cine vrea să Mă urmeze, Mă urmează, căci Eu şi împărăția Mea suntem liberi, nu se poate ajunge acolo decât complet liber.

5. În fața Mea, numai hotărârile luate liber contează; tot ceea ce există în afara acestei libertăți nu are nici o valoare pentru Mine şi pentru Tatăl Meu care este în Mine.

6. Fiindcă orice constrângere, care nu vine exclusiv din adâncul inimii, îi este străină omului şi nu are nici o valoare în libertatea absolută a ordinii Mele eterne.

7. La ce ar servi, spre exemplu, să pretinzi că o operă de artă făcută de o mână străină este făcută de propria ta mână? Dacă cineva va veni să-ți propună să mai faci una la fel, îți va fi ruşine să treci în ochii oamenilor drept un mincinos şi un trişor.

8. Astfel, evoluția oricărui om se află în mâinile sale.

9. Atunci când va veni ziua marelui examen al vieții fiecărui om, ceea ce va fi străin în ochii lui Dumnezeu va fi considerat fără nici o valoare şi îi va fi luat înapoi. Iar omului i se va spune: "Celui care are prin drept divin i se va mai da chiar în plus, însă celui care nu are, i se va lua chiar şi puținul pe care îl are".

10. Eu îți spun, ca să înțelegi că nu este necesar să vii cu noi, dar dacă, din propria ta voință, tu vrei să vii, din iubire pentru Mine nu numai că nu vei pierde nimic dar vei câştiga de zece ori mai mult, pentru că cel ce face ceva din iubire pentru Mine va fi răsplătit de zece ori aici şi de mii şi mii de ori în împărăția Mea".

11. Gazda a spus: "Atunci, Doamne, dacă este aşa, Te urmez, fiindcă inima mea mă îndeamnă la acest lucru, iar eu vreau să-mi urmez cu conştiinciozitate inima".

12. Eu: "Bine, aşa să faci; să trăieşti după inima ta, aceasta este viața adevărată. Pentru că orice altă viață, care nu vine din inimă, nu este viață, ci distrugerea propriei vieți de către om; Eu însumi, Stăpânul întregii vieți, îți spun asta!"

13. Plin de fericire, gazda şi-a luat bocceluța şi nişte bani şi s-a pregătit de plecare.

14. Dar Eu i-am spus: "Fii complet liber, vei călători mult mai uşor. Hoții nu-i atacă decât pe cei despre care ştiu că au ceva. Dacă tu nu ai nimic, nu-ți vor lua nimic".

15. Gazda i-a dat atunci bocceaua şi banii soției sale şi M-a urmat fără să mai ia nimic cu el!

Capitolul 94

Despre bani şi nenorocirile pe care le aduc aceştia. Credința în Dumnezeu este cea mai mare comoară. De ce nu a ajuns Moise pe Pământul Făgăduit. Cuvintele trădătoare ale lui Iuda despre bani.

1. Dar Iuda Iscarioteanul, care era acolo, a spus: "Cred totuşi că puțini bani nu dăunează nimănui într-o călătorie!"

2. Dar Eu i-am spus: "Cine Mă cunoaşte ca acest om, care era cu Mine la Sihar, ştie bine că dacă este cu Mine, se descurcă şi fără bani. Eu nu am buzunare la haine şi cu atât mai puțin bani, dar cu toate acestea, am venit din Iudeea şi Samaria cu sute de oameni; întreabă-i pe ei cât i-a costat această călătoriei"

3. Îți spun, va veni în curând timpul când voi hrăni mii de oameni, fără a avea bani la Mine!

4. Adevăr îți spun, credința adevărată şi deplină în Dumnezeu valorează mai mult decât toate comorile din lume, care pot fi câtva timp de folos trupului, dar niciodată sufletului tău. Dacă îți pervertești sufletul şi îl pierzi astfel, ce vei da apoi pentru a-l salva?"

5. Iuda a răspuns: "Da, da, ai dreptate, dar este bine ca omul să aibă nişte bani în anumite situații".

6. Eu am spus: "Câți bani avea Moise atunci când a scos poporul din Egipt?" Iuda a răspuns: "Avea aur, argint şi mari cantități de pietre prețioasei"

7. Eu: "Este adevărat că le avea, dar tocmai asta l-a împiedicat sa ajungă pe Pământul Făgăduit. Poți să înțelegi asta?"

8. Iuda a spus: "Eu cred că Moise, profetul profeților lui Dumnezeu, nu a săvârşit o greşeală prin faptul că a luat cu el aur; argint şi pietre prețioase din Egipt, după cum l-a îndemnat Dumnezeu, ci că a existat un moment de slăbiciune în credința lui şi în încrederea lui în Dumnezeu".

9. Eu: "Şi care a fost adevărata cauză a acestui moment de slăbiciune? Cel ce a permis ca Moise să aibă acest moment de slăbiciune pentru a se gândi la aur şi argint se află în fața ta şi îți spune. Este scris în imagini (parabole), aşa cum ți-am spus; acesta este adevărul".

10. Iuda a spus: "Bine, Te cred, dar în fine, acum că împăratul Romei a stabilit ca jumătate din populația lumii să folosească banii ca mijloc legal de schimb în comerț, noi avem datoria de a ne folosi de ei. Eu cred că dacă nu este un păcat să dai bani pentru un sacrificiu la Templu, nu este păcat nici să-i dai unui sărac, pentru ca acesta să supraviețuiască timp de câteva zile. Pentru acest sărac ar fi un lucru bun să aibă bani, de vreme ce şi legea cere ca orice călător să aibă bani la el. Koban ar fi putut păstra câteva monede la el!"

11. Eu: Tu duci cu tine un portofel bine garnisit; cu toate acestea, ieri, nu ai dat nimic acelor săraci care ți-au cerut de pomană şi cred că nu-ți foloseşti banii în modul pe care tocmai ni-i lăudai mai înainte.

12. Cât despre banii din cutia divină a Templului, îți spun foarte deschis, aceştia nu sunt altceva decât o oroare ce nu poate da naştere decât la dezolare, nu atât pentru cei care cred că astfel îşi asigură un loc în ceruri, cât pentru cei care delapidează aceşti bani pentru a-şi petrece noaptea cu femei uşoare. Atât timp cât nu existau bani, nu existau nici femei de stradă; dar acum că există bani şi tot felul de monede, la Ierusalim ca şi oriunde în altă parte, există o mulțime de prostituate şi de bărbați care păcătuiesc zi şi noapte. Bărbații foarte bogați cărora fetele de prin partea locului nu le mai sunt pe plac, îşi aduc fete străine, cumpărate din Grecia, cu care săvârşesc cele mai josnice orgii; iată binefacerile banilor pe care îi lauzi atât şi, de altfel, ei aduc multe alte lucruri chiar de mii de ori mai rele.

13. Dar acesta nu este decât începutul blestemului legat de bani.

14. Vor veni timpuri cu mult mai grele decât perioada când Noe a construit Arca sa şi oamenii vor da pe bună dreptate vina pe aur şi pe argint ca fiind cauza nenorocirilor lor. Numai un foc venit din cer va putea arde toată această murdărie a infernului şi îi va elibera pe oameni de oroarea decăderii lor".

15. Iuda a spus: "Da, da, Tu eşti un profet fără pereche şi trebuie să ştii mai bine, dar nu este nici un rău dacă foloseşti corect banii!"

16. I-am răspuns: "Adevăr îți spun: da, dar numai dacă ar fi bine folosiți, la fel ca orice altceva de pe acest pământ, unde orice poate fi folosit în bine sau în rău! Cu diferența că, dacă te duci în oraş, va trebui să cari în spate tot felul de unelte, sau tot felul de alimente, pe care le vei schimba pe ceea ce vei avea nevoie! Este stânjenitor, este adevărat! Dar calea care duce spre păcat este încă mult mai stânjenitoare. Fiindcă dacă te duci să cauți o prostituată cu tot bagajul tău, trăgând după tine un cărucior plin de unelte şi îi propui să-i dai oalele şi străchinile tale în schimbul câtorva momente de plăcere, fata va râde şi îşi va bate joc de tine; dar tu vei fi salvat de la păcat! În timp ce, dacă te duci să o cauți, având la tine aur şi argint, ea nici nu va râde, nici nu îşi va bate joc de tine, ci te va conduce în patul ei şi te va invita la păcat, pentru a-ți lua aurul şi argintul. Şi atunci, putem noi spune că banii sunt un lucru bun şi nu folosesc cel mai adesea decât pentru a vă împinge la păcat?

17. De aceea a inventat Satana banul în această lume, pentru a înlesni şi amplifica păcatul. Nu ştii tu oare că tentaţia îl determină chiar şi pe un om cinstit să devină hoţ?"

18. Iuda a spus: "Da, da, este adevărat! Dar dacă am vrea să-i împiedicăm pe toţi hoţii să găsească ceva de furat, ar trebui să schimbăm multe lucruri. Ar trebui, pentru început, ca toţi oamenii să fie la fel de săraci şi să renunţe la bunurile pământeşti; apoi ar trebui să semene toţi între ei, ca vrăbiile şi în sfârşit, nimeni nu ar mai avea dreptul să fie mai înţelept decât ceilalţi. Dar, atâta timp cât lucrurile nu vor fi astfel, învăţătura Ta nu va fi decât vorbărie goală. Mulţi se vor schimba, este adevărat, dar vor fi de zece ori mai mulţi cei care vor rămâne la fel ca înainte, dacă nu cumva vor deveni chiar mai răi decât erau. Fiecare om are amorul său propriu şi vrea să aibă lucrurile de care are nevoie. Astfel că el se gândeşte mai întâi la el însuşi şi abia după aceea la săraci. Nu mai este nimic de spus în legătură cu asta! Nu poate toată lumea să aibă o casă şi un câmp. Ca lucrurile să fie altfel, ar trebui să i se dea fiecăruia aşa ceva, încă de la naştere! Dar cum nu este cazul şi de vreme ce primii născuţi primesc toate pământurile, nelăsând fraţilor lor nici măcar un loc unde să pună piciorul, acestora din urmă nu le rămâne decât să se facă de folos şi să-i slujească, într-un mod sau altul, pe cei care au toate bunurile de pe acest pământ, căci altfel, lor nu le-ar rămâne altceva de făcut decât să se alăture hoţilor şi să nu le mai fie teamă că lovesc în alţii. Când cei care nu au nimic primesc bani, ca răsplată pentru munca lor, ei îi pot pune deoparte pentru bătrâneţe. După părerea mea, nu este nici un rău în asta şi mie mi se pare că banii sunt o invenţie utilă pentru toţi cei care s-au născut pe acest biet pământ, fără bunuri, fără avantaje şi fără privilegii. Eu cred că Dumnezeu, care nu vrea să dea fiecărui om, la naştere, o bucată egală de pământ, a dat stăpânilor lumii buna idee de a face bani, permiţând astfel copiilor celor ce nu au nimic să obţină lucrurile de care au nevoie şi chiar mai mult. Fiindcă nu se poate ca Dumnezeu să vrea ca fiii celor care nu au nimic să ajungă în mizerie; ei nu au ce face, de vreme ce se nasc cu aceleaşi nevoi ca şi copiii proprietarilor!

19. Chiar dacă accept tot ceea ce ai spus şi tot ceea ce vei spune, fiindcă Tu eşti probabil cel mai mare profet pe care l-a cunoscut vreodată acest pământ, totuşi nu pot să fiu de acord cu Tine, atunci când spui că banii sunt un rău. Dacă banii, după Tine, sunt dăunători, atunci orice poate fi dăunători Dacă eu aş avea toate oile, toţi boii, toate vacile, toţi viţeii, toţi măgarii, toate găinile şi toţi porumbeii, toate fructele şi toate pâinile furate de la Avraam încoace în ţara asta, aş fi omul cel mai bogat din Israel; şi luxul exista cu mult înainte de apariţia banilor, spre exemplu Sodoma şi Gomora, sau Babilonul, unde era chiar mai rău decât în prezent!

20. Nu pot pretinde că Tu greşeşti în legătură cu banii, dar există oare ceva pe acest biet pământ, care să nu fi avut deja mii de posibilităţi de a cădea? Şi dacă Dumnezeu nu a blestemat toate lucrurile care sunt în posesia cuiva, de ce ar fi banii obiectul mâniei şi blestemului Său?"

21. Eu am spus: "Noi nu cunoaştem şi nu ştim să lăudăm decât ceea ce iubim; tu iubeşti banii mai presus de orice, de aceea te pricepi aşa de bine să-i ridici în slăvii Nu voi mai adăuga nimic, căci nimeni nu laudă decât ceea ce iubeşte. Va veni însă ziua, care nu este prea departe, când îţi vei da seama în ce constă blestemul banilor. Dar să nu mai vorbim despre asta. Drumul până la Capernaum este lung şi trebuie să ajungem acolo înainte de apusul soarelui, pentru că va trebui să mai căutăm şi un han".

Capitolul 95

Toma şi Iuda! Prezicerea lui Toma, imprudenţa lui Iuda.

1. Toma s-a întors atunci către Iuda Iscarioteanul şi i-a reproşat că a îndrăznit să susţină astfel de idei stupide despre bani, de vreme ce, în spirit, Eu eram însuşi Dumnezeu şi înfăptuiam lucruri pe care numai Dumnezeu le poate face.

2. Iuda i-a răspuns: "Oare încă mai eşti atât de tâmpit încât să crezi toate poveştile despre femeia credincioasă, sau tu nu crezi nimic atunci când îţi pui în cap să nu crezi nimic? Nu ştii nici să

gândeşti, nici să socoteşti! Când te duceai cu peştii la piaţă, îi vindeai adeseori pe cei mari la preţul celor mici, de-ţi râdeau în nas toţi negustorii! Ai rămas la fel ca întotdeauna. Nu ştii nici să gândeşti, nici să socoteşti; trăieşti ca un prost, de pe o zi pe alta, după vechile tale obiceiuri!

3. Eu sunt aici, lângă acest mare profet, de numai câteva ore şi am datoria sacră de a descoperi şi de a învăţa să cunosc modul Său de gândire şi modul Său de a fi. Tu eşti cu El de aproape şase luni, ar trebui să-L cunoşti mai bine ca mine şi tocmai de aceea, nu ar trebui să mă sileşti să mă mai ostenesc şi eu să-L cunosc aşa cum Îl cunoşti tu acum!"

4. Toma a spus: "Să sperăm că nu vei dori să te întorci mâine acasă, crezând că ai înţeles deja totul. Noroc că Domnul porneşte la drum, căci dacă ar fi după tine, aţi sta aici până mâine, discutând despre ideile tale stupide despre bani. Domnul are dreptate, banii ăştia blestemaţi îţi vor aduce moartea; prea le găseşti multe beneficii. Domnul ţi-a spus clar cât valorează banii şi cât rău îi aduc omului superficial. Dar tu crezi că eşti mai înţelept decât însuşi Dumnezeu şi că poţi purta în faţa Lui coroana înţelepciunii tale. Veghează însă ca nu cumva, într-o bună zi, înţelepciunea ta să nu te sugrume!

5. Şi n-am înţeles, ce ai tu împotriva felului în care îmi vând eu peştii? Am fost întotdeauna primul care şi-a vândut peştii, în timp ce tu, cu ideile tale bune, te întorceai cu jumătate din peşti acasă. Eu vindeam zece peşti, mici sau mari, pentru două parale şi aş fi vândut de cinci ori mai mult, dacă aş fi avut o asemenea cantitate. Mie mi se pare că socoteam mai bine ca tine, care pretinzi că eşti mai deştept decât Dumnezeu însuşi, în timp ce nu eşti altceva decât un avar! Tu nu-ţi cauţi salvarea decât în bani; într-adevăr, eu nu aş da un ban pe toată înţelepciunea ta!"

6. Puţin dezorientat, Iuda a declarat: "Fiecare spune ceea ce gândeşte". Toma i-a replicat însă: într-adevăr, tu înţelegi lucrurile cu prostia ta obişnuită şi ceea ce spui este la fel de prostesc. Priveşte la acest sărman de pe marginea drumului: dă-i portofelul tău şi pentru prima dată în viaţă ai acţiona şi tu cu înţelepciune!"

7. Iuda a spus: "Ah, las-o baltă, nimeni nu mi-a oferit niciodată nimic, nici la propriu, nici la figurat, aşa că nici eu nu am nimic de dat nimănui!"

8. Toma: "Frumoasă maximă, merită deja să fie condamnată! Îţi spun, cu o asemenea maximă alături de Domnul, nu ai să ajungi departe! Îţi garantez! El este generozitatea însăşi, în timp ce tu eşti avariţia întruchipată! Într-adevăr, cele două merg bine împreună...!"

9. Iuda: "După ce o să mă ocup mai îndeaproape de El şi când va înţelege cum trebuie să trăieşti în această lume pentru a fi un om respectabil, îşi va abandona probabil generozitatea, în rest, nu este o mare artă să trăieşti pe socoteala bogaţilor şi să dai în acest fel de mâncare discipolilor. Ascultă, dacă aş întâlni un nebun precum tânăra noastră gazdă, aş şti să fiu şi eu la fel de generos pe socoteala lui, ca toţi ceilalţi. Iar acest Iisus, care are o origine socială foarte joasă, nu are decât să-şi hrănească discipolii pe socoteala Lui, nu pe a altora! Vom vedea atunci cum va reuşi să mai fie generos fără a-i trimite acasă pe toţi cei care îl urmează!"

10. Toma: "Nu-ţi voi spune decât un lucru: eşti trimis de diavol, fiindcă numai diavolul poate vorbi aşa. Cuvintele tale sună la prima vedere rezonabile, dar nu sunt aşa; ele reprezintă cele mai josnice şi mai oribile minciuni ce pot exista pe acest pământ! Îmi pare rău că ţi-am spus să vii. La Sihar, sute de persoane au fost hrănite cu ajutorul Cerurilor; casa în ruine a lui Irhael a fost pusă pe picioare în câteva secunde, devenind astfel cea mai frumoasă din tot oraşul; şi tu, a cărui prostie neruşinată depăşeşte orice limită, vrei să-mi dovedeşti cu aşa-zisa ta înţelepciune supremă, mie, care am văzut cu proprii mei ochi cerurile deschizându-se şi miriade de îngeri urcând şi coborând, că Iisus nu este decât un biet individ care trăieşte pe socoteala altora. Oh! Mi-e milă de tine! El, căruia îi aparţin cerurile şi pământul, pe care le-a creat prin puterea Sa, să aibă nevoie de bogăţiile taie sau de ale mele pentru a putea trăi pe acest pământ, unde El face să crească şi să se coacă toate fructele! Oh! Orb nesăbuit! Du-te la Sihar să te convingi de tot ce-ţi spun şi când te vei întoarce, vom vedea dacă mai eşti atât de nebun ca acum".

11. Iuda l-a luat în zeflemea, iar în cele din urmă a spus laconic: "Ai văzut toate astea cu proprii tăi ochi? Sau ai împrumutat ochi de măgar ori de bou pentru a vedea dintr-o dată atâtea lucruri

extraordinare? De altfel, mă bucur că acest înțelept nazaritean o cunoaşte pe frumoasa Irhael, care trăieşte, după câte am aflat, cu al şaselea ei soț, ceilalți cinci găsindu-şi moartea în brațele ei, dacă putem spune aşa! Da, cu o femeie aşa de frumoasă, se prea poate să se fi deschis cerurile pentru voi toții Da, da, nu puțini au fost aceia pe care i-a trimis Irhael în ceruri; de ce ați face tocmai voi excepție? Dar eu nu mă voi duce pentru ea la Sihar, eu respect Legea lui Moise şi nu vreau să mă las mânjit de asemenea lucruri!"

Capitolul 96

Domnul linişteşte mânia lui Toma şi îi spune că trebuie să ştii să ierți pentru a fi cu adevărat liber.

1. Aceste ironii ale lui Iuda l-au făcut pe Toma să-şi iasă din fire; el era pe cale să intre într-o polemică furioasă cu Iuda. Ne aflam la jumătatea drumului spre Capernaum. M-am apropiat atunci de Toma şi i-am spus: "Frate, rămâi calm atâta vreme cât Mă vezi calm şi liniştit pe Mine. Mai bine aruncă, oricât de des vei dori, o privire în direcția Mea şi, în momentul când Mă vei vedea pe Mine devenind violent, poți să fii şi tu oricât de violent vei dori, dar acest lucru nu este încă necesar. Noaptea rămâne noapte; orice ai face, Iuda va rămâne Iuda. El nu este condamnat să fie aşa, ca noaptea - care este umbra naturală a pământului, dar dacă el vrea să rămână Iuda, să rămână şi noi vom rămâne la rândul nostru ceea ce suntem. Zilele ce urmează ne vor arăta până unde îl va duce mintea pe Iuda!"

2. Toma a spus: "Dar, Doamne, Tu ai putea sâ-l faci să plece de lângă Tine! Altfel ne va face tot felul de scene, fiindcă are o limbă murdară şi răutăcioasă!"

3. Eu i-am răspuns: "Nu Eu l-am chemat şi nu Eu îl voi face să plece; dacă vrea să plece, aşa cum a venit, noi n-o să-l plângem. Dar ține-te departe de el, căci văd că nu vă înțelegeți bine unul cu celălalt. Iartă-i însă totul, la fel cum îi iert şi Eu şi atunci vei avea inima liberă!"

4. Toma: "Cât despre iertat, din partea mea, este în regulă; nu am avut niciodată nimic cu el, deşi îl cunosc şi ştiu că nu este uşor s-o scoți la capăt cu el! Nici chiar Ioan, profetul, cu care a avut adeseori discuții în contradictoriu, nu a reuşit! Totuşi, mărturisesc deschis că aş prefera să nu fie alături de noi!

5. Alaltăieri, când mă aflam acasă, am povestit câteva dintre faptele Tale cunoştințelor mele, care nu mai încetau să se mire. Povestirile mele au ajuns la urechile lui Iuda şi el a fost primul care a hotărât să devină unul dintre discipolii Tăi. Învățăturile lui Ioan Botezătorul nu l-au convins, căci el nu predica decât pocăința şi prezicea judecata cumplită a lui Dumnezeu asupra tuturor celor care nu voiau să se pocăiască. Aceasta a fost cauza nenumăratelor dispute dintre Ioan şi el!

6. Ioan era cu totul pentru pocăință şi Iuda cu totul împotrivă! Îi spunea în fața lui Ioan că o căință cu sac şi cenuşă presărate pe cap era cea mai mare prostie şi că omul trebuie să-şi schimbe modul de a se purta, nu să-şi caute mântuirea într-un sac cu cenuşă!

7. Ioan nu a recomandat sacul cu cenuşă ca fiind singura penitență valabilă; acesta era numai o aluzie pentru a-l ajuta, printr-o metaforă, pe om, acest sclav al păcatului, să se transforme. Dar Iuda, care avea întotdeauna pretenția că el înțelege şi ştie totul, nu a suportat ideea că Ioan putea să-i învețe pe oameni prin pilde şi comparații, spunând că despre lucruri atât de importante, de care depinde mântuirea oamenilor, trebuie să vorbeşti în cuvinte clare şi uşor de înțeles.

8. După părerea sa, profeții nu sunt decât nişte tâmpiți, pentru că vorbesc în pilde pe care fiecare le poate interpreta cum vrea şi aşa i-au corupt profeții pe regi, pe preoți şi întreg poporul. Pe scurt, pentru el, toți oamenii care nu gândesc ca el sunt mai mult sau mai puțin nişte proşti. Aşa că eu cred că nu va merge prea departe alături de noi".

9. Eu am spus: "Dragul meu Toma, tot ceea ce-Mi spui, ştiu de mult timp; cu toate acestea, îți repet, dacă el vrea să plece, să plece, dar să rămână dacă vrea să rămână! Ştiu mult mai multe despre

el decât tine şi ştiu chiar ce-Mi va face, dar el poate totuşi să rămână, dacă vrea să rămână. Sufletul său este un demon care vrea să înveţe înţelepciunea lui Dumnezeu, dar lui nu-i va aduce nimic bun asta. Acum, să nu mai vorbim despre asta! Va veni şi momentul prielnic când vom putea să-l demascam! Dar iată-ne ajunşi lângă zidurile oraşului Capernaum şi văd la poarta oraşului un căpitan roman alături de comandantul Cornelius şi de prinţ, venind să ne întâmpine. Iată din nou bolnavi de vindecat”.

Capitolul 97

Căpitanul din Capernaum şi vindecarea servitorului său bolnav. Diferitele urmări ale semnelor de la Capernaum. (Matei 8, 5-13)

(5) Pe când intra Iisus în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaş, care-L ruga
(6) şi-I zicea: “Doamne, robul meu zace în casă slăbănog şi se chinuieşte cumplit.”
(7) Iisus i-a zis: “Am să vin să-l tămăduiesc.”
(8) “Doamne” a răspuns sutaşul. “nu sunt vrednic să intri sub acoperişul meu; dar spune numai un cuvânt şi robul meu va fi tămăduit.
(9) Căci şi eu sunt un om sub stăpânire; am sub mine ostaşi şi dacă zic unuia: “Du-te”, el se duce; altuia: “Vino!”, şi el vine, sau robului meu: “Fă cutare lucru! “, el îl face.
(10) Când a auzit Iisus aceste vorbe, S-a mirat şi a zis celor ce veneau după El: “Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credinţă aşa de mare”.
(11) Dar vă spun că vor veni mulţi de la răsărit şi de la apus şi vor sta la masă cu Avraam, Isaac şi Iacov în împărăţia cerurilor.
(12) Iar fiii împărăţiei vor fi aruncaţi în întunericul de afară, unde va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor.”
(13) Apoi a zis sutaşului: “Du-te, şi să se facă după credinţa ta.” Şi robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela.

1. Ne aflam la o sută de paşi de oraşul Capernaum şi mergeam liniştiţi, când s-a apropiat de Mine un căpitan roman care Mi-a spus: “Doamne! Servitorul meu este ţintuit la pat, paralizat; suferă mult şi nu poate face nimic!”

2. Eu i-am spus căpitanului: 'Voi veni să-l vindec!”

3. Căpitanul a răspuns: “Doamne, eu nu sunt demn să intri sub acoperişul meu, dar spune numai un cuvânt şi servitorul meu va fi vindecat! Căci eu, care îmi ascult superiorii, am şi eu soldaţi sub ordinele mele şi atunci când îi spun unuia: Pleacă!', el pleacă, iar dacă îi spun altuia: Vino!', el vine; dacă spun servitorului meu: 'Fă asta sau fă aia!', el face imediat ceea ce i-am spus.

4. Toate spiritele îţi sunt supuse Ţie, Tu eşti Domnul care stăpâneşte orice lucru, în cer ca şi pe pământ şi în interiorul pământului. Tu nu trebuie decât să faci un semn puterilor Tale care, nouă, oamenilor, ne sunt invizibile şi ele îndeplinesc imediat voinţa Ta!”

5. Încrederea acestui căpitan în vindecarea servitorului lui ţinea de faptul că el fusese convins de vindecarea pe loc a fiului prinţului şi fiindcă el auzise de la comandantul roman că Eu puteam, printr-un singur cuvânt, să vindec la distanţă. De aceea, când a aflat că Mă apropiam de oraş, el a venit direct la Mine, la fel ca şi prinţul roman.

6. Văzând încrederea absolută a acestui căpitan, am luat un aer uşor surprins în faţa discipolilor Mei care Mă înconjurau şi le-am spus celor care Mă urmau: “într-adevăr, nu am găsit o credinţă atât de mare în tot Israelul, dar vă spun, mulţi vor veni de la răsărit şi de la apus să se aşeze la masă cu Avraam, Isaac si Iacov în împărăţia cerurilor, adică sub gloria lui Dumnezeu. Dar copiii împărăţiei vor fi aruncaţi în întunericul din afară, unde vor fi plânsul şi scrâşnetul dinţilor!”

7. La aceste cuvinte, numeroşi au fost cei care au început să-şi lovească pieptul, zicând: “Doamne, îi vei alunga oare pe copiii Tăi şi vei accepta în schimb păgâni?”

8. Eu am spus: "Nici copii, nici păgâni; cel care crede şi iubeşte, fie el evreu, grec sau roman, va fi primit".

9. M-am întors atunci spre căpitan şi i-am spus: "Du-te şi să se facă după credința ta!"

10. Căpitanul Mi-a mulțumit din adâncul inimii şi s-a întors acasă, unde a văzut că totul era îndeplinit, după credința rugăciunii sale, în care nu fusese nici o urmă de îndoială, nici înainte, nici după, căci servitorul s-a vindecat chiar în momentul când Eu i-am spus căpitanului: 'Facă-se după credința ta!'

11 .Acest miracol de la Capernaum şi cel de dinainte, legat de vindecarea fiului prințului roman, care era guvernatorul oraşului, au făcut senzație, în special printre grecii şi romanii stabiliți la Capernaum, dar au atras ura evreilor, mânia scribilor şi furia preoților delegați de Ierusalim.

Capitolul 98

Şiretenia oamenilor în fața preoțimii. Discursurile preoților şi amenințarea celor ce mărturisesc despre Iisus.

1. Oamenii simpli, care văzuseră semnele, dar se temeau să mărturisească preoților şi leviților că urmau învățătura Mea, au găsit un bun şiretlic. Ei au dus mai mulți bolnavi la preoți, spunându-le: "Ascultați-ne, mari preoți şi scribi, care sunteți inițiați în toate secretele lui Dumnezeu; acest om numit Iisus din Nazaret face mari minuni, cum nu a mai făcut nimeni înaintea Lui şi cuvintele şi învățăturile Sale curg ca un fluviu de foc, mistuind sau ducând cu el tot ce întâlneşte în drum. Fără nici un medicament, numai prin cuvintele sale, la fel ca şi Dumnezeu, El vindecă orice boală şi învie chiar morții, cu un singur cuvânt!

2. De vreme ce suntem convinşi de toate acestea, ne-a venit ideea să vă cerem să faceți şi voi ceea ce ne impresionează atât de mult la El! Printre toți preoții şi leviții inițiați în toate secretele lui Dumnezeu, există fără îndoială unii care sunt la fel de capabili ca acest Iisus, dacă ei vor, să vindece bolnavii cu un singur cuvânt! Tocmai ne conduceam bolnavii la acest nazaritean, când ne-am adus aminte de Arca Alianței şi de Circumcizie, pe care nu dorim să le renegăm, atât timp cât veridicitatea lor asigură sănătatea trupurilor şi a spiritelor noastre. Dar cum acest Iisus face minuni nemaipomenite, suntem în pericol dacă nu îi opunem o forță miraculoasă egală!

3. Am adus deci cu noi mai mulți bolnavi şi vă cerem, pentru mântuirea lor şi a noastră, să fiți de acord să vindecați cu un cuvânt aceşti bolnavi, prin puterea pe care ați primit-o de la Dumnezeu, aşa cum spuneți.

4. Iar noi vom merge prin tot oraşul plimbând bolnavii vindecați de voi, pentru a proclama puterea voastră şi gloria lul Dumnezeu, la poarta fiecărei case. Succesul nazariteanului va fi diminuat şi El va îmbrăca, cum se spune, haina largă a ruşinii".

5. Preoții şi leviții, foarte conştienți de totala lor incapacitate, au spus pe un ton grav, pentru a o masca: "Nebunilor! De ce ne cereți lucruri de care numai Dumnezeu este capabil? Ați văzut vreodată vreun preot sau vreun levit făcând minuni? Numai Dumnezeu poate, sau Marele Preot de la Templul din Ierusalim, atunci când intră în Sfânta Sfintelor din Templu. Duceți-i deci pe bolnavii voştri la Ierusalim, faceți sacrificiile pe care le ştiți şi dacă Dumnezeu vrea, ei se vor vindeca. Dar dacă Dumnezeu nu vrea, îi veți aduce înapoi tot bolnavi.

6. Noi suntem, bineînțeles, inițiați în cele mai mari secrete ale lui Dumnezeu, dar noi nu avem puterea Sa, care este sacră şi pe care nu o dă nici unui muritor!

7. Cât despre cel care săvârşeşte acțiuni asemănătoare celor ale acestui Iisus, despre care am auzit vorbindu-se, nu este decât un magician sau un slujitor al lui Belzebut, un monstru infernal din sălaşul blestemat al duşmanului lui Dumnezeu. Cel care se lasă prins de învățătura şi minunile sale, devine el însuşi slujitorul diavolului. Acesta este adevărul adevărat şi blestemați să fiți dacă mergeți la Iisus şi îi acceptați ajutorul şi învățăturile".

8. Cei care îşi aduseseră bolnavii la preoţi şi la leviţi au spus: "Nu sunteţi decât nişte mincinoşi, dacă vorbiţi aşa. Cum să fie El slujitorul lui Belzebut sau al diavolului, El - care nu ne învaţă decât despre iubire, blândeţe şi răbdare, practicând El însuşi întru totul ceea ce îi învaţă pe alţii?

9. Voi sunteţi trimişi de diavol dacă vorbiţi aşa, pe când El este trimis de Dumnezeu, pentru că El împlineşte voinţa lui Dumnezeu, la fel cum o predică!

10. Voi ne-aţi luat drept nebuni atunci când v-am cerut să ne arătaţi puterea pe care aţi primit-o de la Dumnezeu prin rugăciunile voastre şi prin Cuvântul divin. Deci, când ne luăm cuvânt cu cuvânt după ceea ce spuneţi, ne consideraţi nebuni! Oh! Nefericiţi slujitori ai lui Belzebut, vom merge să aprindem un foc a cărui strălucire vă va mistui pe toţi".

Capitolul 99

Templul încearcă să pună mâna pe Iisus. Domnul este găzduit de Petru în casa sa de pescar.

1. Auzindu-i vorbind astfel pe cei de o religie cu ei şi simţindu-se ameninţaţi de o sută de priviri îndreptate cu asprime către ei, fixându-i şi urându-i ca pe ciumă preoţii şi leviţii s-au retras.

2. Înţelegând că evreii căutau pretexte pentru a Mă urma, preoţii, leviţii şi fariseii au început să se gândească cu toţii cum să facă să Mă omoare.

3. Comandantul, la care locuiam de câteva zile, M-a pus în secret la curent cu ceea ce unelteau preoţii pentru a-Mi lua viaţa.

4. Eu i-am spus: "îşi vor atinge scopul, dar nu a venit încă momentul şi, pentru a nu le facilita răzbunarea, Mă voi îndepărta pentru scurt timp de oraş şi Mă voi întoarce numai atunci când mânia acestor atei se va mai fi domolit".

5. Deşi simţea dorinţa interioară de a Mă păstra pe lângă el pentru totdeauna, comandantul a înţeles intenţia Mea, căci şi el se temea de ameninţările acestor preoţi, leviţi şi farisei, ştiind bine că această rasă de vipere putea să-l denunţe, în secret, la Roma.

6. Aşa se face că, în zorii dimineţii următoare, am părăsit împreună cu toţi cei care Mă urmaseră locuinţa foarte ospitalieră a comandantului şi M-am îndreptat spre casa pescarului Simon Petru, aflată în împrejurimile Betabarei, unde se stabilise (pentru un timp) Ioan Botezătorul. La sosirea Mea în această locuinţă modestă, care nu era totuşi atât de mică pe cât aţi putea crede, am găsit-o pe cumnata lui Simon Petru, o fată bună şi curajoasă în vârstă de douăzeci de ani, harnică şi neprihănită, ţintuită la pat, suferind de o febră foarte mare, care o umplea de durere şi de spaimă. Petru a venit şi M-a rugat să o ajut (Matei 8, 14).

7. Am mers imediat la căpătâiul ei, am luat-o de mână şi i-am spus: "Micuţa Mea, ridică-te şi mai bine pregăteşte-ne ceva de mâncare decât să zaci aici pe pat!"

8. Instantaneu, febra a părăsit-o şi tânăra fată s-a ridicat şi a venit imediat să ne servească, plină de entuziasm şi de recunoştinţă.

Capitolul 100

Mântuitorul îi dă indicaţii lui Matei. Diferenţa dintre Evanghelia lui Matei şi cea a lui Ioan. Matei relatează faptele, Ioan oferă corespondenţele. Ospăţul la casa lui Petru. Pescuitul miraculos. Aluzie la trădare.

1. Matei s-a apropiat atunci de Mine pentru a Mă întreba dacă ar trebui să noteze acest fapt,

precum şi cuvintele şi învăţăturile date în ultima zi petrecută la comandant.

2. Eu i-am spus: "Notează ceea ce s-a petrecut la căpitanul din Capernaum, ceea ce am spus acolo şi ceea ce s-a petrecut aici, în casa lui Petru, dar lasă de-o parte tot ceea ce nu am spus în public. Nu nota nici ceea ce s-a spus în casa comandantului şi faptul că am petrecut două zile la el.

3. Vom reveni din nou mai târziu, pentru scurt timp, la casa comandantului, atunci când fiica lui favorită va muri şi când Eu o voi învia. Vei putea să notezi atunci acest fapt, dar fără să spui unde s-a petrecut şi fără să indici numele tatălui ei, pentru a nu-i face astfel vreun rău, deoarece preoţii sunt cu ochii pe el. 4. Până la următoarea sărbătoare de la Ierusalim, Eu voi rămâne pe malurile acestui lac, care îmi place în mod deosebit. Aici voi mai oferi încă multe dovezi şi învăţături. Tu vei nota totul".

5. Matei a început să scrie. Văzând aceasta, Ioan a spus, întristat: "Doamne, iubirea vieţii mele! Deci eu nu voi mai avea nimic de scris?"

6. Eu i-am răspuns: "Dragul meu frate, nu fii trist, vei avea mult de scris, căci ţie îţi sunt destinate lucrurile cele mai profunde şi esenţiale".

7. Ioan a spus: "Dar miracolul de la Cana, pe care l-ai făcut pentru fiul prinţului roman, nu-mi pare a fi mai important decât cel pe care l-ai făcut la Capernaum, pentru căpitan!"

8. Eu: "Dacă tu crezi acest lucru, atunci te înşeli, căci fiul prinţului simbolizează întreaga suferinţă a lumii care primeşte de departe învăţătura şi influenţa Mea spirituală. Servitorul căpitanului pe care l-am vindecat nu era decât un artritic; el reprezintă întreaga comunitate sau întreaga grupare reunită în Numele Meu care, pentru tot felul de motive politice, este incapabilă să pună în practică anumite puncte din învăţătura Mea, motiv pentru care se îndepărtează încet, încet de celelalte puncte. Este o artrită a sufletului, căreia nu-i poate veni în ajutor decât credinţa neclintită în Cuvântul Meu.

9. Iată, dragul Meu frate Ioan, o mare diferenţă. Primul miracol reprezintă starea maladivă a întregii lumi şi, îţi spun - într-un sens mult mai profund - a întregului Univers. Cel de-al doilea miracol reprezintă ceea ce ţi-am explicat deja. Acum ştii ceea ce tu şi Matei aveţi de scris".

10. Între timp, tânăra fată şi ceilalţi servitori ai lui Petru au pregătit mâncarea, iar noi ne-am aşezat la masă. Mai târziu, am mers la pescuit cu Petru, căci aveam multe de făcut în acea seară!"

11. Toţi cei care Mă însoţeau şi care erau destul de numeroşi, au servit o masă îmbelşugată, apoi ne-am înapoiat pe lacul numit Marea Galileei, unde am pescuit timp de câteva ore, prinzând atât de mult peşte încât abia a încăput în vasele pe care le aveam.

12. Disperat, Petru a strigat stupefiat: "Doamne, Te implor, părăseşte-mă; simt mult prea intens că sunt un biet păcătos. Când Te-am văzut pentru prima oară, atunci când Tu m-ai întâlnit aici, pescuind împreună cu ajutoarele mele, eu am fost înspăimântat. Atunci am recunoscut divinitatea Ta, dar de data aceasta este mult mai rău, eu văd foarte limpede ceea ce eşti Tu şi cine eşti Tu cu adevărat. Data trecută, pescuitul a durat întreaga noapte fără nici un rezultat şi, la fel ca acum, la Cuvântul Tău şi în prezenţa Ta, plasele au cedat sub greutatea peştilor, în faţa Ta mă cuprinde o frică teribilă, căci Tu eşti…'.

13. Dar Eu i-am spus: "Linişte, nu Mă trăda, ştii prea bine cine se află printre noi. Este un trădător şi aşa va rămâne".

14. Petru a tăcut, după care a început să dea indicaţii pentru prepararea peştelui. Seara, ne-am reîntors acasă la Petru, care era extrem de emoţionat, dar a păstrat tăcerea, având grijă să fim serviţi cu o masă îmbelşugată, care era deja pregătită. Ne simţeam toţi plini de bucurie şi fericire. Petru a început să intoneze un cântec de slavă şi noi am cântat toţi împreună cu el, la unison.

Capitolul 101

Discuţia dintre Petru şi Iuda. Un miracol curios: beţia lui Iuda.

1. După ce şi-a încheiat cântecul de slavă, Petru a spus pe un ton foarte solemn: "Prieteni şi

fraţi, ce diferenţă este între noi şi David, care a lăsat acest cântec magnific poporului său! Atunci când cânta, el îşi ridica ochii spre stele, căci Dumnezeu se afla dincolo de toate stelele şi de toate conceptele umane! Mă întreb însă ce ar face David astăzi, când Cel spre care el şi-ar ridica ochii dincolo de stele...". "Opreşte-te aici, prietene Petru", am spus Eu, "este suficient, gândeşte-te şi la cei care sunt printre noi!"

2. Petru a înţeles imediat avertismentul şi i-a chemat pe oaspeţi să ia loc pentru masa de seară, alcătuită din pâine şi peşte bine pregătit.

3. Iuda l-a întrebat atunci pe Petru dacă nu se putea cumpăra vin de undeva din apropiere. Petru i-a răspuns: "La câţiva paşi de aici se află un han de unde se poate cumpăra vin", Iuda l-a întrebat atunci pe Petru dacă nu putea trimite pe cineva să cumpere un burduf cu vin!

4. Petru a spus: Tu îi cunoşti şi îi ştii pe toţi oamenii mei. Nu am pe cine să trimit. Dacă vrei vin, du-te personal şi târguieşte-te cu hangiul; sunt convins că te vei descurca mai bine", Iuda i-a răspuns: "Mai bine renunţ la vin decât să merg acolo!" Petru: "Fă cum vrei, dar nu am pe nimeni să-ţi dau, ajutoarele mele sunt toate ocupate. Soţia mea, copiii şi cumnata mea sunt suprasolicitaţi şi cred că nu ai pretenţia să merg chiar eu să-ţi cumpăr un burduf plin cu vin!" Iuda i-a răspuns, puţin cam acru: "Bine, bine, credeam că ai înţeles: de vreme ce nu ai vin, eu aş fi plătit acest burduf, indiferent cât ar fi costat!"

5. Petru a spus atunci: "Printre noi se află cineva care a transformat apa în vin la nunta din Cana! El ar putea să facă din nou acest miracol, dacă ar fi necesar; până atunci, ne vom mulţumi cu apă de la fântână".

6. Iuda: "Foarte bine, foarte bine, îmi convine şi aşa, îmi place apa bună, dar era o ocazie bună să nu neglijăm vinul! Dar Cel despre care şi eu cred că este capabil să transforme apa în vin ar putea totuşi să-ţi facă această plăcere!"

7. Eu am spus: "Mergi atunci să bei din fântână, ţie îţi va da vin, iar nouă celorlalţi apă!"

8. Iuda a alergat imediat la fântână şi a scos apă; apa s-a dovedit însă unul dintre cele mai bune vinuri şi el s-a îmbătat, fiind pe punctul de a cădea beat-mort, aproape de puţ, unde s-ar fi prăbuşit, dacă slugile lui Petru nu l-ar fi văzut şi nu l-ar fi adus să-l culce în casă. Era bine să fie aşa, căci în acea seară, Eu am vindecat o mulţime de oameni atinşi de tot felul de boli şi de epidemii; am putut alunga spiritele rele din mulţi oameni, fără să fiu deloc deranjat de Iuda!

Capitolul 102

Iisus îi sfătuieşte pe credincioşi să nu aibă încredere în preoţi şi în leviţi. (Matei 8. 16-20)

(16) Seara, au adus la Iisus pe mulţi îndrăciţi. El, prin cuvântul Lui a scos din ei duhurile necurate, şi a tămăduit pe toţi bolnavii,

(17) ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaiia, care zice: "El a luat asupra Lui slăbiciunile noastre şi s-a încărcat cu bolile noastre."

(18) Iisus a văzut multe noroade împrejurul Său şi a poruncit să treacă de cealaltă parte.

(19) Atunci s-a apropiat de El un cărturar şi I-a zis: Învăţătorule, vreau să te urmez oriunde vei merge."

(20) Iisus a răspuns: 'Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Şi odihni capul".

1. După ce toţi cei care erau împreună cu Mine au terminat de servit masa, în timp ce Iuda încă mai dormea adânc pe o şură de paie la intrarea în casă, au sosit acei evrei din Capernaum, care, cu câteva zile în urmă, îi puseseră la încercare pe preoţi şi pe leviţi, fiind însoţiţi de câţiva posedaţi şi de o mulţime de alţi bolnavi atinşi de tot felul de boli rele şi M-au rugat stăruitor să-i vindec.

2. Eu i-am întrebat cu o seriozitate blândă dacă ei credeau că fiul tâmplarului din Nazaret

putea face aşa ceva, căci aceşti oameni Mă cunoşteau de când Mă născusem, ca să spunem aşa!

3. Ei au răspuns: “Ce ne priveşte pe noi că este fiul unui tâmplar? Dacă fiul tâmplarului a fost ales de Dumnezeu pentru a deveni profetul Israelului, El este profet, chiar dacă ar fi de o mie de ori fiul tâmplarului! Fiecare om este ceea ce a făcut din el Dumnezeu şi nu ceea ce au făcut din el părinții lui! Iată de ce noi credem cu tărie că Tu eşti un adevărat profet ales de Dumnezeu şi că Tu poți să ne vindeci, aşa cum l-ai vindecat pe fiul Guvernatorului şi pe servitorul căpitanului”.

4. Eu le-am răspuns: “Deoarece voi aveți această credință în Mine şi gândiți astfel, să se facă după credința voastră”.

5. La aceste cuvinte, toate spiritele rele au ieşit afară din cei atinşi de boli şi de epidemii de tot felul. Ei au fost vindecați instantaneu! (Matei 8, 16)

6. Este inutil să insistăm asupra uluirii şi a recunoştinței lor.

7. Mulți au făcut chiar anumite observații pertinente şi usturătoare referitoare la preoțimea evreiască. Eu i-am rugat să păstreze tăcerea, atrăgându-le atenția că nu era deloc bine să trezească un cuib de vipere adormite, care sunt inofensive atât timp cât dorm în vizuina lor, dar care devin foarte periculoase îndată ce se trezesc.

8. “Slujitorii Templului, plini de venin şi de perfidie, dormeau precum viperele iarna. Cu cererile voastre temerare, voi le-ați trezit. Fiți atenți ca ele să nu vă devină ostile, căci cu felul lor de a distruge totul, ele ar putea foarte uşor să vă facă rău!”

9. Au recunoscut cu toții adevărul acestor cuvinte şi au regretat amarnic faptul că au comis o eroare atât de necugetată. Eu i-am liniştit însă şi le-am cerut să nu povestească la Capernaum, în afara cercului lor de prieteni, semnele arătate în această seară. Ei mi-au promis acest lucru.

10. Printre ei se afla însă un om bun cunoscător al scripturilor, cu toate că nu era preot.

11. Acest om a înaintat în fața mulțimii şi a spus pe un ton foarte serios: “Ascultați, prieteni şi frați, eu am recunoscut în aceste semne mult mai multe, despre care nu o să vă vină să credeți. Voi îl aclamați ca pe un profet, dar eu cred că aceste semne au ajuns sub ochii noştri pentru ca să se împlinească promisiunea lui Isaiia: 'El a luat asupra Sa slăbiciunile noastre, El s-a încărcat cu bolile noastre' (Isaiia 53, 4). Chiar nu vă dați seama? Nu vedeți unde conduc toate acestea?”

12. Oamenii au făcut ochii mari, fără să înțeleagă. El a repetat încă o dată întrebarea sa şi cum oamenii tot nu înțelegeau, a mai adăugat că era foarte dificil pentru orbi să vorbească despre culori!

13. Eu i-am spus: “Rămâi liniştit, este mai bine ca poporul să nu înțeleagă deocamdată! Căci dacă ar înțelege, oamenii s-ar grăbi să-i convingă pe preoți şi aceasta nu ar fi bine nici pentru voi, nici pentru Mine. Va veni timpul când vor înțelege şi vor sesiza singuri ce a vrut profetul să spună”.

14. Aceste cuvinte l-au mulțumit pe orator, iar mulțimea din rândurile căreia vindecasem bolnavii şi alungasem demonii, s-a retras.

15. Dar îndată ce au ajuns la Capernaum, aceşti oameni au divulgat ceea ce s-a petrecut, povestind totul prietenilor lor, astfel că a doua zi dimineață, în zori, casa lui Petru era asaltată de o mulțime de oameni care doreau să îl vadă pe Cel care înfăptuise miracole atât de incredibile. Petru M-a întrebat atunci ce era de făcut, căci se adunau din ce în ce mai mulți oameni în jurul casei.

16. Eu am spus: “Pregăteşte barca ta cea mare; vom trece pe celălalt mal, dacă nu vrem să ne dăm aici în spectacol. Este adevărat, oamenii sunt într-o dispoziție bună, dar dacă vor veni preoții şi se vor infiltra printre ei, nu va trebui pentru nimic în lume să avem dea face cu ei”. Petru a pregătit barca cea mare, în care am urcat imediat şi, având un vânt prielnic, am început să vâslim.

17. Înainte de a urca în barcă împreună cu discipolii Mei, un scrib din Capernaum s-a apropiat însă de Mine şi Mi-a spus: “învățătorule, vreau să Te urmez oriunde vei merge!” Eu Mi-am dat însă imediat seama că motivul ascuns pentru care el dorea să Mă urmeze nu era unul lăudabil, că el nu avea nici o legătură nici cu învățătura Mea, nici cu faptele Mele şi că nu se gândea decât la burta lui, fiind dispus oricând să ne trădeze. Am scuturat aşadar din cap şi i-am spus: 'Vulpile au vizuinile lor, păsările cerului au cuiburile lor, dar Fiul omului nu are nici măcar o piatră în această lume pe care să-şi pună capul!”

18. Scribul M-a înțeles şi s-a îndepărtat, întorcându-se acasă la el, căci Eu îi arătasem că era

viclean ca o vulpe, că sarcina lui de funcționar plătit (adică de spion) valora cât o vizuină şi că păsările de pradă ca el, aflate sub cerul imens, adică foarte departe de adevărul divin şi de iubire, îşi aveau cuibul lor pentru a se odihni şi a-şi devora prada, dar Fiul omului nu are a face cu toate înşelăciunile lumii, fiind lipsit de orice stratagemă care i-ar permite să se odihnească din când în când. Scribul M-a înțeles şi s-a întors la el acasă, la Capernaum, fără să mai spună nici un cuvânt!

Capitolul 103

Lăsa ți-i pe morți să-şi îngroape morții. Iisus se ascunde în mulțime. Furtuna de pe lac. Iisus este trezit de ai Săi (Matei 8, 21-27)

(21) Un altul, care era dintre ucenici, I-a zis: "Doamne, dă-mi voie să mă duc mai întâi să-l îngrop pe tatăl meu."

(22) "Vino după Mine", i-a răspuns Iisus, "şi lasă morții să-şi îngroape morții."

(23) Iisus s-a suit într-o corabie şi ucenicii Lui au mers d upă El.

(24) Şi deodată s-a stârnit pe mare o furtună atât de straşnică, încât corabia era acoperită de valuri. Şi El dormea.

(25) Ucenicii s-au apropiat de El şi L-au deşteptat strigând: "Doamne, scapă-ne, că pierim!"

(26) El le-a zis: "De ce vă este frică, puțin credincioşilor?"Apoi S-a sculat, a certat vânturile şi marea şi s-a făcut apoi o linişte mare.

(27) Oamenii aceia se mirau şi ziceau: "Ce fel de om este acesta, de-L ascultă până şi vânturile şi marea?"

l. Înainte de a se urca în barcă, unul dintre discipolii Mei M-a întrebat dacă ar putea, înainte de plecare, să meargă să-şi îngroape tatăl, care murise subit cu o zi înainte. Dar Eu i-am spus: "Urmează-Mă şi lasă-i pe morți să-şi îngroape morții". Discipolul a renunțat la cererea lui şi M-a urmat în barcă, căci înțelesese că este mai important să te preocupi de viață decât de moarte, căci toți cei care au falsa concepție de a se ocupa de morți şi care fac mare caz de ceremoniile de înmormântare, o fac - mai mult sau mai puțin - datorită faptului că ei onorează moartea.

2. Adevărata moarte a omului este egoismul, care se manifestă prin acest spirit al orgoliului mereu în căutare de onoruri; astfel, chiar înmormântarea pompoasă a unui mort nu este altceva decât ultimul semn de orgoliu al unui om mort de mult timp, din punct de vedere spiritual.

3. Când acest discipol a înțeles adevărul profund al spuselor Mele, M-a urmat fără nici un cuvânt, astfel încât, cu ajutorul unui vânt prielnic, ne-am îndepărtat rapid de mal, scăpând de mulțimea devenită din ce în ce mai mare.

4. Câțiva s-au urcat în nişte ambarcațiuni mici pentru a ne urma, dar deoarece vântul începuse să sufle tot mai tare, ei au fost nevoiți să se întoarcă şi abia cu mare greutate au reuşit să ajungă la mal, înainte ca furtuna să se oprească.

5. Noi ne aflam deja în larg, când vântul favorabil s-a transformat într-o furtună violentă, încă de la urcarea Mea în barcă, fiind obosit după o noapte de veghe, Eu i-am spus lui Petru: "Pregăteşte-Mi un culcuş, vreau să Mă odihnesc puțin în timpul traversării, nu am închis ochii toată noaptea, după cum ştii!"

6. Petru Mi-a adus mai multe rogojini, pentru a-Mi face un culcuş bun şi Mi-a pus o pernă sub cap. Trupul Meu a adormit imediat, dar Eu ştiam totuşi bine că vântul se va transforma în furtună şi că valurile din ce în ce mai mari urmau să pună în pericol ambarcațiunea.

7. Pe când ne aflam la o depărtare de câteva ore de mal, furtuna a atins punctul ei culminant. Valurile treceau peste bord. Chiar şi discipolii Mei cei mai încercați au fost cuprinşi de teamă, văzând că barca noastră - fiind, la fel ca toate ambarcațiunile din acea epocă, mai adâncă la mijloc - lua apă şi

că valurile deveneau din ce în ce mai înalte. Cum furtuna nu dădea nici un semn că va înceta, ci dimpotrivă, ridica valurile din ce în ce mai mult, discipolii au venit la Mine, în partea cea mai ridicată a bărcii, acolo unde Petru îmi făcuse culcuşul şi unde valurile nu ajungeau încă. Ei M-au scuturat pentru a Mă trezi, strigând cu disperare: “Doamne, salvează-ne, că pierim!”.

8. Eu M-am ridicat din culcuşul Meu şi le-am spus: “Of, oameni lipsiți de credință, de ce vă este frică atâta vreme cât Eu sunt cu voi? Cine este cel mai puternic, furtuna sau Cel care este Domnul tuturor furtunilor?”

9. Cum discipolii şi toți cei care se aflau în barcă amuțiseră de frică şi chiar Petru începuse să se bâlbâie, Eu am amenințat furtuna şi marea; şi iată că imediat, totul s-a liniştit, furtuna a dispărut, iar marea a devenit la fel de liniştită ca o oglindă, singura mişcare a apei fiind cea dată de balansarea ramelor. Numeroase persoane care nu Mă cunoşteau deloc şi care făceau traversarea mai mult pentru a-şi rezolva unele afaceri decât pentru Mine, au început să se minuneze, spunându-le discipolilor: “Pentru numele lui Dumnezeu! Cine este acest om de care ascultă până şi vânturile şi marea?”

10. Eu le-am făcut însă semn discipolilor să nu Mă trădeze. Atunci, Petru a spus: “Nu mai puneți atâtea întrebări, începeți mai bine să scoateți apa din barcă, altfel vom fi pierduți dacă furtuna va reîncepe subit, ceea ce este foarte probabil să se petreacă!” Străinii au tăcut, au luat recipiente şi au început imediat să arunce apa din barcă. Astfel, până am ajuns la celălalt mal, au avut din plin ce face.

Capitolul 104

La gadareni, Iisus vindecă doi posedați. (Matei 8, 28-34)

(28) Când a ajuns Iisus de partea cealaltă, în ținutul gadarenilor, L-au întâmpinat doi îndrăciți, care ieşeau din morminte. Erau aşa de cumpliți, că nimeni nu putea trece pe drumul acela.

(29) Şi iată că au început să strige: “Ce legătură este între noi şi Tine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuieşti înainte de vreme?”

(30) Departe de ei era o turmă mare de porci, care păşteau.

(31) Diavolii îl rugau pe Iisus şi ziceau: “Dacă ne scoți afară din ei, dă-ne voie să ne ducem în turma aceea de porci.”

(32) “Duceți-vă”, le-a zis El. Ei au ieşit şi au intrat în porci. Şi deodată toată turma s-a repezit de pe râpă în mare şi a pierit în ape.

(33) Porcarii au fugit şi s-au dus în cetate de au povestit tot ce se petrecuse şi cele întâmplate cu îndrăciții.

(34) Şi iată că toată cetatea a ieşit în întâmpinarea lui Iisus; şi, cum L-au văzut, L-au rugat să plece din ținutul lor.

1. Teritoriul, sau mai degrabă regiunea de pe malul Mării Galileei unde am ajuns, era locuit de o populație numită gergesenieni sau gadareni.

2. După ce am coborât din barcă, ne-am îndreptat către orăşelul Gadara, situat deasupra mării, la şase sute de paşi de malul la care ancorasem; doi oameni complet dezbrăcați, cu fețele oribil de desfigurate, posedați de legiuni de spirite rele, ne-au ieşit în întâmpinare, coborând de pe o colină din fața oraşului, aflată deasupra mării. Aceşti doi oameni înfricoşători locuiau în mormintele din cimitirul oraşului de pe vârful acestei coline. Nimeni nu mai îndrăznea să se aventureze pe drumul lor. Nimeni nu reuşea să-i prindă sau să-i lege, ba o dată, când mai mulți oameni puternici au reuşit să-i lege cu lanțuri, într-o singură clipă, ei au făcut praf lanțurile! Zi şi noapte, cei doi se plimbau pe această colină, urlând la morminte şi aruncând cu pietre.

3. Când aceşti doi oameni M-au zărit în mijlocul discipolilor Mei, ei s-au grăbit spre Mine, aruncându-se la picioarele Mele şi strigând: “Ce legătură este între noi şi Tine, Iisuse, Fiul lui

Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuieşti înainte de vreme? Te conjurăm, în numele lui Dumnezeu Cel Preaînalt, nu ne tortura”.

4. Eu i-am amenințat însă, spunând: “Care este numele tău, spirit rău care îi chinui pe aceşti doi oameni, ca şi cum ei nu ar fi decât unul singur?”

5. Spiritul rău a răspuns atunci: “Numele meu este Legiune, căci suntem mai mulți!”

6. I-am poruncit spiritului rău să iasă din aceşti doi oameni şi, instantaneu, o mulțime de spirite rele au ieşit din ei, sub forma unor muşte mari şi negre, care M-au implorat să nu le gonesc din aceste locuri.

7. Spre asfințit, pe versantul acestui munte, trecea o turmă mare de purcei aparținând gadarenilor. Gadarenii erau o populație alcătuită în special din greci, care mâncau carnea acestor animale, făcând chiar comerț cu ele în Grecia.

8. Rămase fără adăpost, spiritele rele M-au rugat să le las să intre în această turmă!

9. Eu le-am permis, pentru motive care trebuie să rămână ascunse oamenilor şi aceşti diavoli au intrat în porci, care erau în număr de aproape două mii!

10. Când diavolii au intrat în animale, turma de două mii de porci care se afla pe vârful muntelui (care forma un promontoriu la trei sute de aune (n.t. peste 300 de metri) pe culmea de deasupra apei) s-a aruncat ca o furtună în mare, care era foarte adâncă în locul acela.

11. Îngroziți să vadă ce se petrecuse din cauza celor doi posedați, păstorii care păzeau purceii au rupt-o la fugă către oraş, unde i-au povestit stăpânului lor cum a ajuns toată turma în mare.

12. Locuitorii târguşorului au fost înfricoşați. Unul dintre ei, păgân - la fel ca majoritatea celorlalți - şi care făcea mare caz de Jupiter şi de alte divinități păgâne, a spus: “Nu am prezis eu în această dimineață: 'Când aceşti doi posedați de furii vor tăcea şi când marea se va dezlănțui pe cerul cei mai senin, un Zeu va coborî din cer şi va veni să ne judece. Căci niciodată zeii nu coboară dintre stele pe pământ fără bici şi fără sabie!' Şi iată! Furiile care îi chinuiau pe aceşti doi oameni nedemni au ridicat valurile, căci ele ştiau bine că un zeu va coborî din ceruri şi le va alunga. Este la fel de limpede ca soarele la zenit că, luând forma unui roi de tăuni negri, aceste spirite s-au năpustit asupra purceilor şi i-au făcut să se arunce în mare ca o furtună. Nu ne rămâne decât să ne umilim şi, cu inima strânsă, să ne înclinăm cu toții în fața zeului Neptun sau Mercur, pentru a-l ruga să părăsească aceste locuri. Căci atâta vreme cât un zeu rămâne undeva pe pământ, el va aduce aici nefericire după nefericire! Eu am mai spus-o, un zeu nu coboară niciodată dintre stele fără bici şi fără sabie!

13. Oricât am fi de şocați de această nenorocire, nimeni să nu îi facă vreun reproş, căci în caz contrar, se va sfârşi cu noi. A trecut mult timp de când noi nu am mai oferit sacrificii zeilor, fiind opriți de aceşti evrei proşti, care cred că ştiu totul mai bine decât noi. Iată de ce zeii ofensați şi-au oferit singuri sacrificii. Asta este! Să nu fim deci nemulțumiți. Mai bine să coborâm pentru a-L saluta şi să-L rugăm să plece din aceste locuri!”

14. Mulți dintre evreii care au auzit aceste cuvinte, au spus: Voi ne considerați proşti, dar noi ştim mai bine decât voi. Cel pe care îl considerați un zeu nu este decât un magician venit din Persia, este celebrul Iisus din Nazaret, despre care am auzit lucruri deosebite; în rest, suntem de aceeaşi părere cu voi, trebuie să părăsească aceste locuri, căci oamenii ca el nu aduc niciodată fericire. Noi ştim bine asta, de pe timpul profeților. Când Dumnezeul nostru trimite un profet în țară, s-a dus cu fericirea noastră!”

15. Aşa se face că toți oamenii din oraş au coborât să Mă caute, cu excepția câtorva bolnavi care rămăseseră acasă. Când oamenii M-au zărit şi au văzut că eram o ființă umană, la fel ca toți oamenii, au prins curaj şi s-au apropiat de Mine; M-au abordat însă cu multă teamă, rugându-Mă să binevoiesc a părăsi acele locuri.

16. Unii dintre ei, văzându-i pe cei doi oameni eliberați de spiritele rele, îmbrăcați şi discutând rațional cu ei, povestindu-le cum au scăpat de tortură, fiind apoi îmbrăcați de cei care Mă însoțeau, au fost cuprinşi de o teamă teribilă; aceşti păgâni au fost primii care M-au implorat să părăsesc țara lor şi să nu Mă mai întorc niciodată!

17. Eu am fost de acord cu cererea lor şi i-am spus lui Petru: “Prietene, pregăteşte-ți barca,

vom părăsi imediat aceste locuri!”

18. Petru şi slujitorii săi au pregătit imediat barca, dar când am urcat în ea, cei doi oameni exorcizați M-au întrebat dacă ar putea să Mă urmeze, spunând că le era imposibil să mai trăiască în acel oraş, fiind convinşi că familiile lor nu-i vor mai primi niciodată, atât de frică le era de ei, Dar Eu le-am răspuns, cu blândețe şi fermitate deopotrivă: “Mergeți în pace la voi acasă să-i revedeți pe ai voştri; ei vă vor primi cu bucurie. Mergeți şi aduceți mărturie alor voştri şi întregii regiuni despre ceea ce Dumnezeu a făcut pentru voi, în compasiunea Sa infinită şi veți face astfel mai mult bine decât dacă M-ați urma, căci trebuie să aduceți mărturie în această țară, în care toți vă cunosc foarte bine; veți fi astfel de folos şi celorlalți, iar oamenii vă vor hrăni aşa cum făceau şi atunci când îi terorizați”.

19. Cei doi oameni exorcizați au plecat şi au făcut exact ce le poruncisem!

20. Astfel, în scurt timp, renumele Meu a crescut foarte rapid în întregul ținut şi în cele zece văi situate deasupra mării. Cei doi au povestit peste tot, cu mult zel, despre ceea ce făcusem pentru ei şi despre compasiunea de care dădusem dovadă. Astfel, mulți oameni au început să creadă în numele Meu, atât evrei cât şi greci şi au căpătat dorința intensă de a Mă cunoaşte.

Capitolul 105

Întoarcerea la Nazaret, masa la ai Săi. De ce Iisus nu face miracole acasă la El. Vizitarea unei sinagogi. Cuvântul este de argint, tăcerea este de aur. Ipocrizia şi mânia Templului. (Matei 9, 1)

(1) Iisus S-a suit într-o barcă, a trecut marea şi a venit în cetatea Sa.

1. Am hotărât ca Nazaretul să fie capătul călătoriei noastre, deoarece doream să Mă întorc pentru a Mă odihni şi, cu această ocazie, să aduc lumina adevărului nazaritenilor, care erau foarte instabili în credința lor 2.Întoarcerea a durat mai mult decât la dus şi mulți dintre cei care Mă însoțeau erau flămânzi, dar Eu i-am întărit şi ei s-au simțit cu adevărat săturați, unii spunând chiar; Intr-adevăr, o simplă adiere de vânt este ca pâinea, iar următoarea ca vinul!” Şi astfel, am ajuns la celălalt mal a doua zi dimineața, Nazaretul se afla la douăzeci de stade (n.t. aproape patru km). Am pornit imediat la drum şi în scurt timp am ajuns la Nazaret, în timp ce slujitorii lui Petru duceau barca în debarcaderul său de legătură.

3. Când am ajuns la debarcader, aici se afla o mulțime de oameni. Unii se pregăteau să plece în diverse direcții, iar alții veneau din diferite locuri, unii chiar de la Ierusalim, pentru afaceri şi pentru târgul din Nazaret. De fapt, aceasta era chiar perioada în care avea loc un mare târg în acest oraş.

4. Aflând despre sosirea Mea la debarcader, cu barca lui Petru, aceşti oameni au renunțat să mai plece pe mare, pentru afacerile lor şi M-au urmat la Nazaret.

5. Discipolii Mei şi cu Mine ne-am îndreptat spre casa Mea, de fapt casa Mariei, care era acasă, împreună cu cei trei fii mai mari ai lui Iosif şi cu cele patru fete adoptate de pe timpul lui Iosif, când Eu eram încă un copil.

6. Maria şi toți ai casei s-au pus pe treabă şi au pregătit o masă înbelşugată, de care aveam cu toții mare nevoie, în special discipolii care nu mâncaseră aproape nimic de o zi şi o noapte. Masa a fost imediat pregătită. Am luat loc, am mâncat şi am băut cu toții. După masă, i-am mulțumit lui Dumnezeu şi ne-am spălat, apoi am plecat prin oraş pentru a vedea ce se petrecea. Era însă atât de multă lume, încât cu greu am reuşit să ieşim din casă; o mare mulțime, formată din curioşi şi din spioni josnici, înconjura casa.

7. Când am ieşit, câțiva farisei şi leviți, veniți de la Ierusalim, M-au întrebat dacă nu intenționam să fac miracole. Dar Eu le-am răspuns serios şi hotărât; “Nu, din cauza lipsei voastre de credință”. La acest “nu” categoric ei s-au împrăştiat, şuşotindu-şi la ureche: Îi este frică de oamenii

din Ierusalim, nu îndrăzneşte!” Alţii spuneau: “Fără îndoială că nu are magia cu el”. Iar alţii: “Nu face nimic din cauza concetăţenilor lui, căci ştie că nu are o reputaţie bună aici!” Şi, cu asemenea observaţii, ei s-au despărţit; în câteva secunde, nu mai era nimeni în jurul casei Mariei, născătoarea trupului Meu, iar Eu am avut destul loc pentru a putea ieşi în linişte. ,

8. Am plecat atunci cu toţii să vedem sinagoga, unde orice evreu cât de cât instruit putea să discute cu trei leviţi, putea chiar depune anumite plângeri personale sau ale comunităţii sale împotriva vreunui preot sau a vreunui levit numit de la Ierusalim.

9. La sosirea noastră la sinagogă, Simon din Cana Mi-a spus în mod confidenţial: “Doamne, am putea să depunem o mulţime de plângeri, căci nu ducem lipsă de ele!”

10. Eu i-am răspuns: “Prietene, este bine să spui adevărul la momentul potrivit, dar este şi mai bine să taci atunci când trebuie. Fă cum doreşti; dar din fier nu vei obţine niciodată aur, iar din argilă - nici un strop de argint! Acest mod de a conduce o adunare şi de a asculta plângerile oamenilor nu este sincer; această falsă inocenţă de miel nu ascunde decât voracitatea lupului.

11. Crezi tu că aceşti leviţi se află aici pentru a uşura soarta poporului şi pentru a asculta cu adevărat revendicările lui? Ah! Te înşeli complet.

12. Acest mod de a conduce şi acest aer de a asculta cu amabilitate revendicările poporului nu este decât o modalitate de testare. Crede-Mă, astăzi ei te ascultă liniştiţi; mâine te vor arunca în închisoare pentru a te stâlci în bătaie timp de un an! Aceşti preoţi nu sunt decât corbi, vulturi gata să vă scoată ochii cu pliscul lor coroiat!

13. Să-i ascultăm în linişte, să vedem dacă vorbesc despre noi! Noi nu vom fi observaţi imediat şi vom avea timp să înţelegem ce trebuie să facem”. Mulţumit de aceste cuvinte, Simon a luat loc alături de noi, într-un colţ obscur al sinagogii, pentru a asculta în linişte ceea ce se petrecea.

14. Diverşi indivizi şi-au prezentat în numele comunităţii plângerile lor amare împotriva preoţilor şi au fost ascultaţi cu răbdare.

15. Când oamenii au terminat de expus plângerile lor şi când cei trei leviţi şi farisei, veniţi în mod special de la Ierusalim, le-a dat asigurări că se va face tot posibilul şi că preoţii împotriva cărora erau depuse plângerile vor fi sever pedepsiţi, un levit cu o înfăţişare foarte amabilă a întrebat mulţimea ce ştia despre agitatorul Iisus, căci auzise la Ierusalim că acesta s-ar afla în Galileea şi ar face mari miracole, cum nimeni nu a mai făcut vreodată înaintea lui. Era adevărat acest lucru şi ce credeau oamenii despre asta?

Capitolul 106

Un om integru depune mărturie în favoarea lui Iisus şi le ţine piept cu mult curaj fariseilor. El confirmă divinitatea lui Iisus.

1. O persoană însemnată din împrejurimile Capernaumului a înaintat atunci şi a spus: 'Venerabile slujitor al lui Dumnezeu de la Templul din Ierusalim, acest Iisus despre care vă interesaţi este ca să spunem aşa, născut în acest oraş; el a avut întotdeauna o mare iubire pentru Dumnezeu. Noi l-am văzut adeseori rugându-se. Nimeni nu l-a văzut vreodată râzând; cel mai adesea, el plângea în locuri ascunse, pe care le vizita în tăcere.

2. Încă de la o vârstă fragedă, el a fost foarte preocupat de lucruri deosebite. De curând, el a făcut o călătorie prin ţinuturile din jur, ca un mare medic fără egal pe întreg pământul şi a vindecat doar cu un singur cuvânt, aşa cum numai Dumnezeu este capabil.

3. Tot ceea ce s-a petrecut de la Moise până fa noi, nu este nimic în comparaţie cu ceea ce realizează el. El vindecă instantaneu şi pentru totdeauna oameni paralizaţi, în întregime contractaţi. La cuvântul său, febrele cele mai urâte dispar, surzii, muţii şi orbii din naştere sunt complet vindecaţi. El alungă spiritele rele, legiuni de demoni; învie morţii care se ridică, mănâncă şi beau, mergând ca şi cum nimic nu s-a petrecut. El porunceşte elementelor naturii, care îl ascultă ca cei mai credincioşi şi

mai supuşi servitori.

4. Întreaga lui învățătură poate fi rezumată astfel: Trebuie să-i iubeşti prin faptele tale pe Dumnezeu şi pe aproapele tău, la fel ca pe tine însuți!"“

5. Deoarece realizează asemenea miracole şi oferă învățătură sa discipolilor, noi îl considerăm ca fiind un profet cu totul excepțional, pe care Dumnezeu ni l-a trimis din cer pentru a ne alina suferințele, aşa cum l-a trimis mai demult pe Ilie. Cam atât este tot ce ştim, eu şi mulți alții, despre acest minunat Iisus şi nu putem să-i mulțumim îndeajuns lui Dumnezeu că s-a gândit la poporul său atât de necăjit!

6. Mulți oameni îl consideră Unsul Domnului, Cel Făgăduit. Eu nu ştiu nimic, dar mă întreb dacă Mesia, care ar trebui să vină, ar putea face lucruri mai mari”.

7. Preotul a răspuns: Tu vorbeşti ca un orb despre culori. Unde este scris că un profet va veni din Galileea? Noi vă spunem că Iisus al vostru nu este decât un biet magician bănuit de erezie, învățătura lui nu este decât o mască infamă. Nu cu ajutorul lui Dumnezeu face el miracole, ci prin puterea prințului demonilor, iar în orbirea voastră, voi îl luați drept Unsul Domnului Cel Făgăduit! Într-adevăr, meritați cu toții să fiți arşi de vii!”

8. Omul nu s-a lăsat însă intimidat şi a spus: “Da, dacă nu am depinde decât de voi, dacă nu am fi galileeni, dacă eu însumi nu aş fi pe jumătate roman şi dacă stăpânii noştri nu ar fi romanii, am fi fost arşi de vii încă de mult timp! Dar din fericire pentru noi, galileenii, domnia voastră a trecut demult; noi depindem de romani şi nu mai avem nimic de a face cu voi, poate doar datoria de a vă alunga din Galileea, dacă veți îndrăzni să vă atingeți chiar şi de cel mai mic dintre noi, care suntem cu toții romani!

9. În ceea ce-L priveşte pe marele nostru profet Iisus, voi adăuga: 'Nenorocire vouă dacă veți îndrăzni să ridicați mâna împotriva Lui!'

10. Căci pentru noi, El este un Dumnezeu adevărat. El a făcut în fața noastră lucruri care nu îi sunt posibile decât doar lui Dumnezeu.

11. Un Dumnezeu care le vine în ajutor oamenilor sărmani şi suferinzi este un Dumnezeu adevărat şi drept. Dar un Dumnezeu ca al vostru, care nu poate fi liniştit decât cu aur, sacrificii de miei graşi şi rugăciuni mult prea scumpe şi care, în plus, nu face aproape nimic, seamănă doar cu voi înşivă, care vă numiți singuri discipolii săi şi care nu sunteți decât nişte oameni răi ce meritați să fiți alungați de aici!

12. Voi pretindeți că Iisus nu este decât un lup care sfâşie blana oilor, dar atunci cine sunteți voi? Cu adevărat, chiar voi sunteți ceea ce spuneți despre Iisus, acest om blând ca un miel!

13. Voi ne ascultați plângerile cu un aer prietenesc, dar purtați în inimile voastre o dorință de răzbunare de neînduplecat şi v-ați dori ca noi să fim pedepsiți cu focul Sodomei. Dar nu aveți nici o şansă, rase de vipere şi de scorpioni; noi suntem romani, noi suntem stăpâni aici şi o să vă ajutăm noi să vedeți care este drumul spre Ierusalim, dacă nu veți pleca singuri imediat!”

14. Aceste cuvinte le-au declanşat celor trei leviți cea mai teribilă mânie. Dar, în fața mulțimii de oameni, ei nu au mai îndrăznit să spună nimic şi, ieşind printr-o poartă ascunsă, au pornit pe câmp spre Capernaum, unde locuiau majoritatea leviților şi fariseilor din Ierusalim, care se dedau aici la preacurvie şi la tot felul de şarlatanii.

15. Când aceşti trei leviți au părăsit sinagoga, un om s-a apropiat de cel care tocmai vorbise şi şi-a exprimat recunoştința față de el, în numele tuturor celor prezenți, spunând: “Dacă nu vom proceda la fel ca samaritenii, aceste bestii murdare nu ne vor lăsa în pace. Numele lor este mai blestemat decât Gog şi Magog şi ar trebui să urinăm pe numele de Ierusalim, dacă dorim să scăpăm de această plagă mai rea decât ciuma”.

16. Ei i-au dat cu toții dreptate, spunând: “Dacă am şti unde se află Iisus al nostru, care face miracole, am merge să-L căutăm şi L-am face învățătorul nostru şi Marele nostru Preot!”

17. Interlocutorul le-a spus: “Aşa gândesc şi eu, dar ar trebui să mergem mai întâi la Capernaum, la Guvernator, pentru a obține acordul său, căci situația cu aceşti preoți nu este atât de uşoară pentru romani; se ştie că Templul întreține o corespondență secretă cu împăratul de la Roma”.

18. Ei au fost cu toții de aceeaşi părere şi au părăsit Sinagoga unul după altul!

Capitolul 107

Iisus îi avertizează pe cei care cred că pot râde de orbirea celorlalți. Comedia umană este o tragedie pentru copiii lui Dumnezeu. Este mai bine să plângi de durerile altuia, decât să râzi de ele.

1. Eu i-am spus atunci lui Simon din Cana: “Ai văzut ce bine este dacă ştii să taci la timp? Când ceilalți vorbesc şi acționează pentru noi, este mai bine să taci. Înțelegi tu asta?”

2. Simon din Cana Mi-a răspuns: “Da, Doamne, înțeleg şi văd limpede că este mai bine să taci decât să vorbeşti, în asemenea situații, este greu să rezişti dorinței de a-ți lăsa limba să vorbească, dar iată că s-a dovedit că este mult mai bine uneori să taci, decât să spui ceva important. A fost bine că am tăcut acum şi iată că am avut în acest roman cel mai bun avocat.

3. Abia m-am abținut să nu râd atunci când templierii au început să se retragă şi s-au compromis astfel în fața întregului ținut. Auzind cuvintele acestui roman din Capernaum, li s-au lungit fețele şi le cam tremurau picioarele când au încercat să se retragă. Văzându-le tremurul picioarelor, mi-am spus: 'Cred că vor s-o şteargă' - şi aşa a fost.

4. Într-adevăr, Doamne, nu poate să fie un păcat acela de a te bucura să vezi dispărând o asemenea rasă de înrăiți incorigibili. Aş putea răsplăti cu un sărut fiecare cuvânt care a ieşit din gura acestui roman!”

5. Eu am spus: “O inimă dreaptă poate să se bucure sincer de fiecare dată când răul este demascat şi distrus şi se poate bucura că a fost demascată răutatea sau minciuna, dar nu trebuie niciodată să te amuze păcatul care orbeşte sau înrobeşte omul.

6. Ai văzut cât de răi erau cei doi gadareni şi, după ce am alungat legiunile de demoni care îi posedau, ce blânzi şi buni au devenit ei şi cum au început să-L laude şi să-L slăvească pe Dumnezeu că i-a dat unui om o asemenea putere? Ar fi fost oare corect să te distrezi văzându-i pe aceşti doi scelerați, care au terorizat întreaga regiune până când au fost vindecați? Ar fi fost drept să te amuzi văzând porcii cuprinşi de furii şi aruncându-se în mare? O asemenea bucurie ar fi fost nedemnă de un om drept. Dar este o bucurie în totalitate benefică şi cerească să vezi doi oameni care au fost pradă unei urgii teribile şi care au fost eliberați de plaga demonilor, putând acum să-i ajute pe compatrioții lor şi să slujească cerurile.

7. Vă spun tuturor şi acesta este adevărul întreg: cel care râde de prostia umană arată că are în el aceleaşi predispoziții ca şi acelea de care el râde; unul acționează prosteşte din cauza prostiei, iar celălalt râde prosteşte din cauza propriei sale prostii! Prostia unuia îşi găseşte plăcerea în cea a altuia, astfel încât el nu va fi niciodată încântat să-l vadă pe celălalt revenindu-şi din prostia lui şi devenind rațional.

8. Cu totul altceva este să râdeți cu inima uşoară, atunci când vedeți pe un frate de-al vostru că acționează cu înțelepciune, după ce a urmat sfaturile voastre bune, prin care l-ați învățat să nu mai acționeze prosteşte; bucuria şi veselia voastră sunt atunci integrate în armonia cerească; în această situație, ele sunt justificate.

9. Dar ce bucurie şi ce veselie poate simți un aşa-zis “înțelept” care îşi bate joc de un orb care caută drumul spre casă şi care îl roagă: Prietene, m-am rătăcit, nu mai ştiu în ce direcție să merg, casa mea ar trebui să fie aici, în fața mea; după numărul de paşi pe care i-am numărat ar fi trebuit deja să ajung. Eu pot greşi însă foarte uşor, pentru că sunt orb, astfel încât, în loc să mă întorc acasă, se pare că am mers în sensul opus. Ar trebui aşadar să mă întorc în locul din care am plecat atunci când am vrut să merg acasă. De aceea, te rog, ai bunătatea şi condu-mă acasă'.

10. Cel care vede râde de cel orb, văzând că acesta se află la zece paşi de casa lui şi îi spune: 'Oh! Dar te-ai înşelat, dă-mi mâna. Pentru că mă rogi, am să te conduc eu acasă, chiar dacă este

departe de aici". Fericit, orbul îi va mulțumi cu anticipație călăuzei sale care vede. Iar acesta din urmă, conducându-l pe orb, va râde de el, făcându-l să înconjoare de zece ori propria lui casă, pentru a-i spune în final, prăpădindu-se în sinea lui de râs: 'Ei bine, prietene! Am ajuns, iată casa ta'. Orbul se va pierde în mulțumiri, iar cel care vede se va tăvăli de râs pentru că i-a reuşit farsa.

11. Vă întreb: care dintre cei doi este mai orb? Eu vă spun: adevăratul orb este călăuza fără inimă, pentru că el este orb în inimă, ceea ce este mai rău decât o mie de orbiri ale ochilor!

12. Oamenii râd de tot felul de glume picante, mai ales atunci când cuvintele lor murdare şi grosiere fac aluzie la slăbiciunea şi la păcatele fraților lor, pe care vor să-i ridiculizeze în ochii celorlalți.

13. Dar Eu vă spun: cel care îşi râde de soartă, caraghiosul care-l înşeală pe cel slab, care se bucură că poate să vândă un bob argintat artificial drept o perlă veritabilă, are inima umplută de diavol cu semințe rele, din care nici un fruct bun nu va putea ieşi vreodată.

14. Este mult mai bine ca el să se abțină de la toate acestea şi mai degrabă să plângă acolo unde lumea cea oarbă se crede îndreptățită să râdă cu insolență. Comedia lumii este o tragedie pentru adevărații copii ai lui Dumnezeu şi îngerii lui Dumnezeu din ceruri plâng atunci când oamenii din această lume râd în prostia lor răutăcioasă.

15. Să-i lăsăm deci pe cei trei templieri, chiar dacă sunt plini de răutate; ei sunt nişte oameni aflați sub influența lui Satana. Datorită egoismului lor şi a iubirii pentru această lume care le aparține, ei au devenit copiii ratați ai aceluiaşi Tată ca şi al vostru. Nu trebuie să judecați decât răutatea lor. Dar pe oameni, frații voştri, nu puteți decât să-i plângeți.

16. Dacă Noe este beat, este mai bine ca el să fie ascuns, decât să fie arătat tuturor şi să ajungă de râsul lumii.

17. Dacă inimile voastre înțeleg asta, să ieşim atunci din această sinagogă, care acum este goală şi să ne întoarcem acasă, căci cred că masa de prânz este deja pregătită. Să mergem!"

Capitolul 108

Maria şi grijile ei casnice. Discipolii şi Iisus o laudă pe Maria. Iisus prezice devoțiunea pentru Maria. Vanitatea, orgoliul, slăbiciunea femeii.

1. Am întâlnit pe drum multă lume; oamenii ne salutau fără să ne întrebe totuşi de unde venim sau unde mergem.

2. L-am întâlnit şi pe Iuda Iscarioteanul, care ne-a întrebat însă de unde venim şi unde mergeam, pentru că el nu fusese împreună cu noi la sinagogă. Ca de obicei, fusese reținut cu negoțul lui cu peşti şi oale; câştigase mulți bani şi era mulțumit. A venit totuşi cu noi la Mine acasă, unde a mâncat din toate cu multă plăcere, căci nu-l costa nimic. Dar după masă, a plecat din nou la piață, să-şi continue negoțul, căci târgul dura trei zile şi aici veneau să facă afaceri tot soiul de negustori.

3. A doua zi, Maria M-a întrebat dacă intenționam să fac ceva în mod oficial, cât timp doream să rămân acasă şi dacă mai trebuia să vină cineva, căci nu ştia dacă hrana va fi de ajuns, având în vedere faptul că proviziile alimentare erau pe sfârşite.

4. Eu i-am spus: "Femeie, nu-ți face griji pentru Mine, nici pentru cei ce Mă însoțesc, nici pentru hrană, căci vezi tu, această căsuță nu-i este necunoscută Celui care hrăneşte pământul întreg şi care umple soarele, luna şi toate stelele cu iubirea Sa. El ştie cu precizie de ce are nevoie această căsuță. Nu te necăji şi nu fi îngrijorată pentru nimic, căci acolo sus, cineva se ocupă deja de această problemă.

5. Tatăl din ceruri nu-i lasă pe copiii Lui să moară de foame, dacă aceasta nu este de folos pentru mântuirea lor!

6. Nu ai văzut la Sihar cum Tatăl ceresc a pregătit totul pentru copilaşii Săi? Crezi tu că de atunci a devenit insensibil? Mergi în hambar şi vei vedea că îți faci griji în zadar".

7. Maria a alergat pe loc la hambar şi l-a găsit plin de pâine, făină, fructe, peşte proaspăt şi peşte afumat, lapte, brânză, unt şi miere. La vederea tuturor acestor alimente în hambar, Maria era aproape gata să leşine; a alergat spre Mine, Mi-a căzut la picioare şi Mi-a mulțumit că am avut grijă din belşug de hambarul ei. Eu M-am aplecat imediat să o ridic şi i-am spus: “De ce îngenunchezi în fața Mea, când nu trebuie să faci aceasta decât în fața lui Dumnezeu? Ridică-te, ne cunoaştem deja de treizeci de ani, iar Eu sunt şi voi fi mereu Eu însumi!”

8. Maria a început să plângă cu lacrimi de bucurie, i-a salutat pe toți discipolii Mei şi a ieşit repede, pentru a ne pregăti o masă bună.

9. Discipolii s-au apropiat de Mine şi Mi-au spus: “Iată într-adevăr o femeie deosebită! Ce mamă tandră; are deja patruzeci şi cinci de ani şi pare că are mai puțin de douăzeci! Cât de îndatoritoare şi plină de tandrețe este şi cum se revarsă din inima ei iubirea maternă cea mai pură. Cu adevărat, iat-o pe femeia aleasă între toate femeile de pe pământ!”

10. Eu am spus: “Da, da, ea este prima şi nu va mai fi vreodată o alta la fel ca ea, dar va veni vremea când oamenii îi vor consacra mai multe temple decât Mie şi o vor slăvi de zece ori mai mult decât pe Mine, crezând că nu vor putea găsi credința şi fericirea decât cu ajutorul ei!

11. De aceea, Eu nu doresc să fie prea mult slăvită, căci ea ştie bine că este doar mama trupului Meu şi, mai ştie, de asemenea, Cine se ascunde în acest trup pe care l-a născut.

12. Să fiți buni şi să vă purtați frumos cu ea, dar să nu o divinizați!

13. Căci, cu toate calitățile ei excepționale, ea rămâne totuşi femeie şi, de la a se crede cea mai aleasă între femei şi până la vanitate, întotdeauna nu este decât un pas!

14. Iar orice formă de vanitate este sământa orgoliului de unde au venit, vin şi vor veni toate relele acestui pământ. De aceea, vegheați la ceea ce v-am spus despre Mama”.

Capitolul 109

Petru şi Simon vorbesc despre viitorul învățăturii lui Iisus. Iisus le spune: “Nu vă preocupați de viitor. Este suficient să vreți să faceți ceea ce ați fost chemați să faceți”. Parabola despre artist şi opera sa. De acum înainte, voi vă aflați în mâna Tatălui.

1. Petru a scuturat din cap, ridicând din umeri. Simon din Cana i-a spus: Tu ce crezi? Dacă Domnul ne anunță aceasta, înseamnă că aşa se va petrece, cu siguranță; acum ştim cum trebuie să înțelegem lucrurile şi cum ar trebui să ne purtăm. De ce să dăm atunci din cap şi să ridicăm din umeri?”

2. Petru i-a răspuns: “Dragă frate, faptul că mi-am mişcat capul şi umerii înseamnă cu totul altceva decât ceea ce crezi tu!”

3. Simon spuse: “Explică-mi atunci, dragă frate!”

4. Petru i-a spus: Iată: Cuvântul şi faptele Domnului sunt sacre. Ce fericiți ar fi oamenii pe acest pământ dacă ar avea această învățătură şi dacă ar trăi conform ei, în viața lor de zi cu zi. Dar dacă ne întrebăm mereu: 'Când va deveni oare această învățătură credința tuturor oamenilor de pe pământ?' În timp ce Domnul continuă să facă diverse lucruri chiar lângă noi, cum va părea atunci această învățătură? Într-adevăr, s-ar putea ca oamenii să transforme aceste delicii ale sufletului într-o hrană pentru câini sau pentru porci! Iată, frate, ceea ce m-a făcut să scutur din cap şi din umeri!”

5. Eu am spus: “Petru, lasă asta! Este suficient să faci ceea ce ți se cere, nu trebuie să te preocupe consecințele. Singur Tatăl cunoaşte ce se va petrece şi ce trebuie să se petreacă, în conformitate cu întreaga profunzime a înțelepciunii şi a iubirii divine, precum şi Cel căruia Tatăl vrea să-i reveleze când, de ce şi cum este permis ca un lucru sau altul să se petreacă.

6. Dacă tu intri în atelierul unui mare artist şi vezi diferite ustensile, ştii tu cum le foloseşte artistul? Oricât ai scutura din cap şi ai ridica din umeri, nu vei şti cum îşi foloseşte artistul diferitele unelte, nici cum l-au ajutat acestea să dea formă operei sale. Tu nu vei înțelege decât dacă artistul va

dori să-ți explice acest lucru.

7. Dar Eu îți spun, mai presus de toți artiștii se află Dumnezeu şi cea mai mare artă constă în a trezi în fiecare individ o ființă vie, liberă şi independentă. Pentru aceasta sunt necesare tot felul de instrumente spirituale şi tu, la fel ca Maria şi toate ființele umane, sunteți în acest scop deopotrivă operele şi diferitele instrumente de care Tatăl ştie să se folosească în ceruri, cu înțelepciunea Sa.

8. Nu vă preocupați deci decât de lucrul pentru care ați fost chemați; veți deveni astfel un bun instrument în mâinile Tatălui, Cel care îi ghidează pe servitorii Săi cei buni.

9. Este oare vânturătoarea stăpâna celui care o foloseşte pentru a curăța de pleavă grânele? Când ea este folosită, grâul, orzul sau secara sunt curățate; dacă devine inutilizabilă, este reparată sau aruncată în foc. Dacă Tatăl a făcut din tine o vânturătoare, rămâi ceea ce eşti şi nu încerca să fii o oală! Mă înțelegi?”

10. Petru a răspuns: “Doamne, îmi este încă neclar, mi se pare că înțeleg, dar când mă gândesc mai mult, căutând esența lucrurilor, nu mai înțeleg. Această comparație mi se pare necunoscută şi misterioasă. Cum poți să fii în acelaşi timp opera şi unealta şi cum pot să fiu eu o vânturătoare?”

11. Eu am spus: înainte de a fi folosită de artist, oare nu este deja fiecare unealtă prin ea însăşi o operă de artă care serveşte fie pentru realizarea unei munci oarecare, fie artistului, pentru a-şi crea opera?

12. Eu spun că tu eşti o vânturătoare în mâinile Tatălui ceresc, pentru că tu şi ceilalți discipoli veți fi însărcinați de Mine să treziți oamenii la adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu.

13. Oamenii acestei lumi sunt la fel ca grăunțele de grâu, orz sau secară. Dar cerealele vii nu cresc fără pleavă şi fără praf. Pentru ca cerealele - adică oamenii acestei lumi -, purificați de pleavă şi de praful lor, să fie aduşi în hambarele eterne ale lui Dumnezeu, ca cereale perfect curate, voi trebuie să deveniți vânturători vii şi adevărate, cu care Tatăl îşi va curăța în ceruri cerealele (adică va separa grâul de pleavă). Acum înțelegi?”

14. Petru a spus; “Da, Doamne, lucrurile sunt clare acum. Dar am mai vrea să ştim: cine eşti Tu cu adevărat? Căci Tu vorbeşti mereu despre Tatăl din ceruri ca despre o a doua persoană, în timp ce, de la Sihar încoace, noi te-am considerat, în taină, ca fiind una cu Tatăl. Eşti oare şi Tu o vânturătoare în mâna Tatălui sau un alt instrument?”

15. Eu am spus: “Eu sunt, în primul rând, Cel care sunt; însă, în al doilea rând, Eu sunt deopotrivă şi Cel care nu este (Iisus cel nemanifestat) şi Eu sunt şi ceea ce Eu doar par a fi. Eu semăn şi secer, întocmai aşa cum Tatăl, la rândul Său, seamănă şi seceră; şi, de aceea, acela care Mă slujeşte întocmai ca o vânturătoare, îl slujeşte astfel şi pe Tatăl, căci acolo unde se află Tatăl se află totodată şi Fiul; iar acolo unde se află Fiul, acolo totodată se află şi Tatăl. Dar să ştiți că Tatăl este totuşi cu mult deasupra Fiului şi de aceea Fiul se naşte din Tatăl. Nimeni nu-l poate cunoaşte pe Tatăl în afara Fiului şi a aceluia căruia Fiul, prin grația Sa, i-L revelează! Înțelegi tu aceasta?”

16. Petru a spus: “Doamne, nici măcar îngerii nu pot înțelege aceasta. Să păstrăm tăcerea. Dar dacă tu ai vrea, Tu ai putea să ni-L arăți pe Tatăl”.

17. Eu am spus: “Nu sunteți încă pregătiți pentru aceasta! Dar va veni timpul când veți fi pregătiți şi când Îl veți vedea pe Tatăl!”

18. La aceste cuvinte, Maria şi ajutoarele ei au venit să ne anunțe că masa este gata. Masa a fost aşezată imediat şi mâncarea ne-a fost adusă,

Capitolul 110

Iuda se simte ofensat. Iuda cel lacom - negustor de oale. Iisus şi cei trei farisei, împreună cu Iair din Capernaum,

1. Ne-am aşezat cu toții la masă. în timp ce mâncăm, plini de veselie şi bună dispoziție, a apărut la poartă Iuda, care a început să ne reproşeze că nu l-am chemat la masă, deşi ştiam bine că el

avea multe lucruri de făcut şi nu putea să afle ora mesei, căci şi el făcea parte din grupul nostru! Toma s-a înfuriat, spunând: “Doamne, m-am abținut destul! Trebuie să-l fac să simtă din nou pumnii mei!”

2. Eu am spus: “Linişteşte-te! Nu ai auzit niciodată spunându-se că dacă doisprezece îngeri se află sub acelaşi acoperiş, cel de-al doisprezecelea este un diavol mascat? Lasă-l cu plăcerile lui, nu-l vei putea schimba!” Toma s-a aşezat la loc şi Iuda a plecat, fără să mai mănânce.

3. El s-a întors însă, pe la mijlocul mesei, foarte amabil de data aceasta, întrebând dacă ar putea primi ceva de mâncare, căci nu găsise nimic în oraş, unde numeroşii oaspeți mâncaseră tot ceea ce se găsea.

4. Eu am spus: “Dați-i şi lui ceva de mâncare”. Fratele Iacov i-a dat atunci pâine şi sare şi un peşte mare, bine pregătit, care cântărea aproape şapte livre. Iuda a mâncat peştele cel mare în întregime şi a băut multă apă, astfel încât i s-a făcut rău! El a început atunci să se plângă, crezând că peştele, fără îndoială stricat, îi cauzase dureri de stomac.

5. Toma s-a supărat şi mai tare şi i-a spus lui Iuda Iscarioteanul: Văd că eşti complet neschimbat, grosolan şi foarte lacom, aşa cum ai fost mereu! Mergi şi vezi la bucătărie dacă peştii sunt stricați, înfometat ca un lup, ai devorat şapte livre dintr-un peşte foarte mare, ai băut un ulcior de apă care ar fi ajuns pentru douăzeci de persoane, ai devorat o pâine întreagă, care nu era deloc mică şi acum te doare stomacul! Dacă suferi atât de mult, avem în mijlocul nostru pe cel mai bun dintre medici, întreabă-L pe El şi El te va ajuta bucuros”.

6. Iuda Iscarioteanul a spus: “Sunteți cu toții turbați de furie şi spuneți că eu sunt un diavol. Dar dacă eu sunt pentru voi un diavol, cum de credeți că eu sufăr cu adevărat, de ce doriți să mă ajutați?”

7. Toma i-a spus: “Nu ai fost tu împreună cu noi la gergesenieni şi nu ai văzut cum Domnul a ascultat şi a îndeplinit rugămintea acelor demoni? Dacă te consideri cu adevărat un demon, formulează-ți rugămintea la fel ca un diavol şi se va găsi o turmă de porci în care te vei putea refugia, dacă Domnul îți va permite!”

8. Iuda Iscarioteanul a spus: “Ah! Iată ce gândeşti tu despre mine! Nu aş fi crezut niciodată că am în tine un prieten atât de bun! Priveşte, am să-i cer totuşi ajutorul lui Iisus, fiul acestei case şi voi vedea dacă are nevoie să mă expedieze într-o turmă de porci!” Iuda s-a întors atunci către Mine şi şi-a formulat cererea. Dar Eu i-am spus: “Mergi la oalele tale şi stomacul tău se va linişti”.

9. Iuda a plecat spunându-i, în trecere, lui Toma: 'Vezi, nu m-a trimis într-o turmă de porci!...”. Toma i-a răspuns: “Aceasta nu înseamnă că este mai bine, oalele tale sunt pentru tine obiecte de camătă, la fel ca porcii pentru gergesenieni”. Iuda nu a răspuns nimic şi a plecat rapid.

10. La puțin timp după ce am ajuns acasă, trei farisei din Capernaum au întrebat dacă Eu eram acolo! Când au aflat că eram acasă, ei au intrat în camera în care mâncam şi au întrebat de Mine, căci nu Mă cunoşteau personal.

11. Eu le-am spus cu o voce puternică: “Sunt aici, ce vreți să vă fac?”

12. Apostrofarea mea i-a speriat şi nu au mai îndrăznit să întrebe nimic; puterea vocii Mele a avut în inima lor efectul unui trăznet! I-am mai întrebat încă odată ce vor!

13. Unul dintre ei a înaintat atunci şi a spus cu o voce înfricoşată: “Bunule învățător!”

14. Dar Eu am spus: “Ce numeşti tu bun? Tu nu ştii că în afară de Dumnezeu, nimeni nu este bun?” Fariseul a răspuns: Te rog, nu fi atât de dur cu mine, am nevoie de ajutorul şi de puterea Ta, recunoscută de toată lumea”. Eu i-am spus: “Mergi, nu Mă deranja; în această după-amiază voi merge pe mare să prindem peşte, Mă vei găsi acolo”.

15. După acest răspuns, cei trei oameni au plecat. Cel care Mi se adresase era unul dintre şefii sinagogii din Capernaum şi se numea Iair!

Capitolul 111

Sfântul grup pe mare. Întoarcerea la casa lui Iair. Vindecarea femeii grecoaice care

avea scurgeri de sânge

1. Aflând că doream să merg pe mare, Petru M-a întrebat dacă trebuia să plece înainte să pregătească barca cea mare. Dar Eu i-am spus: “Nu-ți fă griji, când vom ajunge acolo, totul va fi gata”.

2. Maria a întrebat şi ea dacă ar trebui să pregătească dejunul şi cina pentru seara. Eu i-am răspuns: “Nici pentru prânz, nici pentru seara, nu ne vom întoarce decât târziu, la noapte!”

3. Acestea fiind zise, le-am spus discipolilor să pornească la drum, dacă doreau să Mi se alăture. Toată lumea s-a ridicat atunci, pentru a merge împreună cu Mine pe mare, care nu se afla prea departe de Nazaret.

4. La sosirea noastră pe malul mării, am găsit o mare mulțime de oameni adunați aici; printre numeroasele bărci se afla şi cea a lui Petru. Am urcat în aceasta şi ne-am îndepărtat imediat de mal.

5. Văzând că plec pe mare, oamenii s-au urcat în toate ambarcațiunile disponibile, pentru a Mă urma.

6. Una din aceste corăbii transporta un fariseu, care era unul dintre şefii locali şi directorul şcolii de la sinagogă; el locuia într-o frumoasă casă de țară, în împrejurimile Capernaumului. Când corabia sa a ajuns ambarcațiunea noastră, el s-a aruncat în genunchi şi Mi-a spus cu o voce imploratoare: “Doamne, fiica mea îşi trăieşte ultimele clipe; Te implor să vii să o atingi cu mâinile Tale, pentru a o vindeca”. Nu eram departe de mal, aşa că i-am poruncit lui Petru să ne întoarcem.

7. La întoarcerea noastră la mal, mulțimea era atât de numeroasă, încât abia am putut înainta şi ne-au trebuit trei ore pentru a ajunge la locuința lui Iair, care se afla la o distanță de doar o oră de mers pe jos.

8. Conduşi astfel de Iair, puteam spune că eram mai mult împinşi decât că avansam singuri prin această mulțime compactă. O femeie, împinsă şi ea în spatele Meu, care suferea de doisprezece ani de scurgeri de sânge şi care îşi cheltuise aproape întreaga avere la medici, în speranța că se va vindeca, Mi-a atins veşmântul, având credința că astfel se va vindeca, pentru că această femeie auzise multe despre Mine.

9. Deoarece era grecoaică şi nu evreică, ea nu a îndrăznit să vină direct la Mine, căci pe vremea aceea, între greci şi evrei existau mari neînțelegeri în legătură cu comerțul şi cu întâietatea în fața Romei, fiecare dintre cele două popoare dorind să fie primul.

10. În ochii romanilor, grecii treceau drept un popor de eroi culți şi se bucurau de avantaje mai mari la Roma decât evreii, care erau foarte rău văzuți. De altfel, ei alcătuiau un fel de poliție secretă şi îi supravegheau pe evrei, care, în consecință, nu puteau să-i sufere.

11. De aceea, femeile grecoaice se temeau în mod special de evrei, cu atât mai mult cu cât circula printre ele o veche legendă care spunea că evreii aveau o putere magică de a le face sterile pe femeile pe care le priveau în ochi. Iată de ce această femeie se apropiase de Mine pe la spate!

12. După ce M-a atins, ea a observat că se simțea mai bine. Izvorul sângelui său s-a oprit imediat din curs, iar sufletul ei a simțit o mare pace; văzându-se astfel eliberată de boală, întreaga ei ființă a devenit conştientă că se simțea mult mai bine.

13. Eu M-am întors imediat, spunând discipolilor Mei, care Mă înconjurau: “Cine M-a atins?”'

14. Discipolii aproape că s-au supărat auzind întrebarea Mea şl Mi-au spus: 'Vezi bine că oamenii Te împing şi Tu ne întrebi pe noi cine Te-a atins?”

15. Eu le-am spus discipolilor: “Nu e vorba despre asta, cel care M-a atins a făcut-o cu bună intenție şi cu credință; de aceea M-a atins, căci am simțit foarte limpede că o forță a ieșit din Mine”.

16. Femeia, pe care tocmai o priveam în ochi în momentul în care am pus întrebarea, s-a înfiorat. Eu ştiam bine că ea îmi atinsese vestmântul. Ea a căzut la picioarele Mele şi Mi-a cerut iertare, tremurând de frică, lucru uşor de înțeles dacă avem în vedere ceea ce am explicat mai înainte.

17. Eu am privit-o cu blândețe, spunându-i: “Ridică-te, fiica Mea, credința Ta te-a ajutat, întoarce-te fericită în țara ta şi fii definitiv vindecată de boala ta”.

18. Femeia s-a ridicat fericită şi s-a întors bucuroasă în ținutul ei, care se afla la o jumătate de zi de mers. Ea era fiica unui fermier de dincolo de Zebulon. Era o femeie necăsătorită, care se dăruise la vârsta de treisprezece ani unui bărbat senzual, care îi dăduse două livre de aur pentru aceasta, ceea ce însemna, în acele timpuri, mai mult de treizeci de mii de florini; un ban de argint valora atunci mai mult de zece florini din zilele noastre (n.t. adică din secolul trecut!). Astfel, datorită acestui dar, ea devenise foarte bogată, dar a trebuit apoi să-şi risipească toată averea pentru a-şi recăpăta sănătatea.

Capitolul 112

Moartea şi învierea fiicei lui Iair. Experiențele ei în Lumea de dincolo. Domnul porunceşte tăcerea.

1. În timp ce Eu încă le mai vorbeam discipolilor despre această femeie, au sosit în fugă servitorii şefului sinagogii, gâfâind şi anunțându-l despre moartea fiicei sale.

2. Profund îndurerat, şeful sinagogii Mi-a spus: "învățătorule drag, acum este din nefericire prea târziu pentru a o mai ajuta pe fiica mea; ea era tot ce aveam mai scump, nu Te mai osteni să vii degeaba".

3. El a început să plângă, căci o iubea foarte mult pe fetița lui în vârstă de doisprezece ani, care era foarte frumoasă şi foarte bine educată. Ea era unica fiică a directorului şcolii sinagogii şi arăta ca şi cum ar fi avut douăzeci de ani.

4. Auzind această veste şi văzând tristețea imensă a acestui om, am fost înduioşat şi i-am spus: "Prietene, nu-ți fie teamă, crede-Mă, fiica ta nu este moartă, ci doar adormită, Eu o voi trezi".

5. Când a înțeles ceea ce îi spusesem, şeful sinagogii a început să îşi mai revină.

6. Când am ajuns la o mie de paşi de casa lui, M-am adresat mulțimii şi discipolilor a căror credință era încă prea slabă şi le-am spus să aştepte acolo. Doar Petru, Iacov cu fratele său şi Ioan au primit permisiunea de a intra, deoarece credința lor avea deja o temelie solidă.

7. Am intrat împreună cu directorul în casa lui, unde vacarmul era indescriptibil, căci, după obiceiul evreiesc, în asemenea ocazii trebuiau să fie cât mai multe plânsete, țipete de jale şi bocete.

8. Am intrat în camera în care se afla întinsă pe un catafalc moarta, spunându-le tuturor persoanelor care boceau: "De ce faceți atât de mult zgomot şi plângeți? Fetița nu este moartă, ea doarme numai".

9. Ei au început să râdă de Mine, spunând: "Ha! Într-adevăr, aşa arată un om care doarme! Respirația şi pulsul ei s-au oprit de mai mult de trei ore, corpul ei este deja rece şi cadavric şi are ochii deschişi şi, după tine, ea doarme! Da, de fapt tot despre un somn este vorba, dar din acest somn nimeni nu se trezeşte decât la Judecata de apoi!"

10. I-am spus atunci directorului şcolii: "Scoate-i afară, nu am nevoie de lipsa lor de credință!" Directorul i-a rugat pe toți să iasă, dar aceşti oameni gălăgioşi nu l-au ascultat. El M-a rugat atunci să-l ajut. Eu i-am alungat cu mult mai multă fermitate; au ieşit în cele din urmă şi s-au împrăştiat care încotro.

11. Am intrat apoi împreună cu tatăl şi cu mama sărmanei fetițe şi cu ceilalți patru fii ai lor în camera unde zăcea tânăra moartă. Am mers la patul ei şi am luat-o de mâna stângă, spunându-i: 'Ta litha Kumi", ceea ce înseamnă: "Fetițo, Eu îți spun, ridică-te!"

12. Fetița s-a ridicat imediat, a sărit pe marginea patului foarte veselă şi a început să alerge prin cameră cu vioiciunea ei obişnuită, a îmbrățişat-o pe mama ei dragă, a cărei față era scăldată în lacrimi şi pe tatăl ei. Fiindu-i foame, fetița, veselă, a cerut să mănânce ceva!

13. Radiind de fericire, părinții ei s-au întors spre Mine şi M-au întrebat, printre lacrimi de bucurie şi de recunoştință, ce ar trebui să-i dea de mâncare fiicei lor. "Dați-i orice doreşte, dacă aveți prin casă", am răspuns Eu.

14. Pe un platou aflat în apropiere se aflau smochine şi curmale. Fetița a întrebat dacă poate

să mănânce. Eu i-am spus: "Mănâncă ceea ce îți place, eşti complet vindecată, nu vei mai fi niciodată bolnavă".

15. Fetița s-a aruncat asupra platoului cu fructe şi l-a golit aproape în întregime. Părinții ei se cam temeau că aceasta îi va face rău.

16. Eu i-am liniştit, spunându-le: "Nu vă faceți griji; dacă Eu vă spun că nu îi va mai fi niciodată rău, atunci aşa va fi!" Şi părinții fetei au crezut.

17. După ce a terminat de mâncat, fetița s-a aşezat şi a cântat un cântec de slavă, după care i-a întrebat cu voce tare pe părinții ei cine eram Eu, spunându-le: "Când dormeam pe pat, am văzut deodată cerurile deschizându-se şi o mulțime de îngeri luminoşi, în mijlocul cărora se afla un om minunat care mă privea, a venit la mine şi m-a luat de mână spunând: 'Ta litha Kumil". La această chemare, m-am trezit; şi iată că acest om seamănă cu cel pe care l-am văzut în vis, în mijlocul îngerilor. Ah! Trebuie să fie un om foarte bun!"

18. Şeful sinagogii a înțeles imediat întrebarea fiicei sale, dar Eu i-am făcut semn şi el a răspuns că ea avusese pur şi simplu un vis frumos şi că i-l va explica mai târziu; şi fetița a fost mulțumită!

19. I-am spus atunci directorului să iasă împreună cu Mine, la fel şi mama şi fiica, pentru ca cei care aşteptau afară să amuțească de ruşine! Am ieşit cu toții şi când aceşti necredincioşi au văzut fetița venind spre ei, arătând atât de bine şi voioasă şi, întrebându-i de ce arată atât de uluiți, ei s-au simțit şi mai înfricoşați şi au spus: "Este un miracol, căci fetița era moartă cu adevărat şi acum trăieşte". Ei au vrut să dezvăluie acest miracol în întreaga țară.

20. Dar Eu i-am amenințat, poruncindu-le să păstreze acest lucru secret, dacă țineau la mântuirea lor morală şi fizică. Ei au tăcut atunci şi s-au îndepărtat.

Capitolul 113

Diferențele dintre Evangheliile lui Matei şi Ioan.

1. Matei, scribul, care Mă urmase de departe, a înaintat atunci pentru a vedea ce se petrece şi pentru a afla ce trebuia să scrie.

2. Eu i-am spus: "Lasă asta, ca să nu apară vreo confuzie ulterioară, căci poimâine vom merge din nou pe mare şi această istorie se va repeta aproape în întregime, astfel încât o vei putea relata atunci, în rest, vei putea scrie începând de mâine tot ceea ce ți se va părea extraordinar".

3. Matei a plecat foarte mulțumit, dar Ioan a venit la rândul său să Mă întrebe dacă acest eveniment, care lui i se păruse cu totul extraordinar, nu ar trebui să fie consemnat în câteva cuvinte.

4. Eu i-am spus: "Poți să o faci, dar nu acum. Vei nota peste şase luni, când aceeaşi istorie se va repeta şi vei putea alege pe care să o descrii.

5.Nu contează prea mult dacă un semn miraculos care seamănă cu un altul sau este chiar identic cu acesta, este consemnat prin scris sau nu, căci aceasta nu va aduce decât confuzie şi, din aceste confuzii vor apărea tot felul de probleme şi de îndoieli, care vor face cel mai mare rău esenței învățăturii Mele.

6. Atâta timp cât Eu voi trăi şi cât timp vor trăi şi cei care pot depune mărturie pentru autenticitatea absolută a acestor nenumărate semne, toate îndoielile vor fi cu uşurință îndepărtate. Dar mai târziu, când doar scrierile voastre vor rămâne singurii Mei martori, ceea ce este necesar pentru ca libertatea voinței umane (n.t. liberul arbitru) să se poată manifesta, aceste scrieri vor trebui să fie pure şi clare, căci în caz contrar, ele vor face mai mult rău decât bine".

7. Ioan a spus: "Doamne, oh, iubirea mea! Ceea ce tocmai ai spus este desigur adevărul absolut, dar nu ar fi oare mai bine să scriu - la fel ca fratele Matei - tot ceea ce Tu ne înveți şi tot ceea ce Tu faci, cu exactitate?

8. Căci dacă mai târziu, oamenii vor compara scrierile mele cu cele ale lui Matei şi nu vor

găsi aceleaşi elemente, ei îşi vor frământa mintea şi vor începe să se îndoiască de autenticitatea întregii Evanghelii, spunând: “Să fie acesta acelaşi Iisus, care a predicat aceleaşi lucruri şi a făcut aceleaşi miracole? De ce a scris Matei un anumit lucru, iar Ioan un altul, care nu seamănă cu celălalt, în timp ce şi unul şi celălalt au trăit alături de El? Iată ce vor spune urmaşii noştri atunci când vor vedea că eu am scris cu totul altceva faţă de fratele Matei!”

9. Eu am spus: “Ai dreptate, dragă frate, dar îţi voi explica în curând de ce am hotărât să procedaţi în acest fel! Motivul nu-l poţi înţelege deocamdată, însă va veni vremea când vei înţelege!

10. **Ceea ce scrie Matei se referă doar la acest Pământ, în timp ce mărturia ta este pentru infinitul etern, căci aici se află ascunsă cea mai pură putere divină, din eternitate în eternitate, a tuturor creaţiilor care există şi a tuturor celor care vor exista în eternităţile viitoare, în locul celor de acum.** Dacă vei scrie mai multe mii de cărţi despre tot ceea ce v-am spus şi vă voi mai spune încă, ţie şi vouă tuturor, lumea nu le-ar înţelege niciodată şi aceste cărţi nu-i vor folosi la nimic! (Ioan 21-25)

11. Dar cel care trăieşte după învăţătura transmisă de voi, care va trăi şi va crede în Fiul, se va naşte din nou întru spirit, iar spiritul său îl va conduce în toate profunzimile adevărului etern.

12. Acum ştii de ce nu te las să scrii tot; de aceea, în viitor, să nu îmi mai pui această întrebare. Nu trebuie să arătăm lucrurile foarte clar lumii, pentru ca să nu mărim greutatea Judecăţii de apoi mai mult decât este deja.

13. **Eu vreau să transmit învăţătura Mea astfel încât simpla lectură sau ascultare a Evangheliei să nu permită oricui să ajungă direct la fundamentul adevărului viu, ci să conteze mai ales punerea în practică a învăţăturii Mele. La început, doar această practică va putea aduce oamenilor lumina”.**

Capitolul 114

Despre adevărata recunoştinţă, Iuda primeşte o lecţie de la Petru şi Natanael. Spiritul lui Cain este în Iuda.

1. După această învăţătură, Iair s-a apropiat de Mine şi Mi-a spus: “învăţătorule drag, redându-mi-o pe fiica mea, ai făcut mai mult decât dacă mi-ai fi redat viaţa de o sută de ori. Cum aş putea să-mi arăt recunoştinţa faţă de Tine? Cum aş putea să-Ţi mulţumesc? Ce aş putea să fac pentru Tine?”

2. Eu i-am răspuns: “Nimic altceva decât să nu te dezici de Mine, dacă vei auzi una sau alta despre Mine! Până acum, tu erai împotriva Mea, de acum înainte să fii de partea Mea! Căci lumea întreagă nu ar putea să facă pentru tine ce am făcut Eu. Într-o zi, vei înţelege cum am putut să fac aceasta. Aminteşte-ţi atunci de Mine în inima ta”.

3. Iair plângea de bucurie, soţia şi fiica sa hohoteau de plâns. Când am plecat înapoi spre Nazaret, ei M-au însoţit până la locul în care discipolii Mei şi mulţimea Mă aşteptau.

4. La sosirea noastră, toţi curioşii care nu aveau nimic mai important de făcut decât să-şi frământe mintea şi să-şi pună o mulţime de întrebări, se întrebau cum s-a putut ca fiica directorului şcolii, care fusese moartă, să fie acum din nou pe picioare!

5. Petru i-a întrerupt şi le-a spus: “Rasă de orbi, iată în faţa voastră pe fetiţa care era moartă şi care acum trăieşte. Ce vreţi mai mult?” Ei s-au întors spre directorul şcolii şi l-au întrebat dacă era adevărat.

6. Directorul le-a spus cu o voce puternică: “Da, orbi ce sunteţi şi proşti necredincioşi, în urmă cu o oră, plângeam pentru pierderea unicei şi dragei mele fiice şi, iată-mă acum în faţa voastră, în culmea bucuriei, deoarece fiica mea este din nou în viaţă. Această dovadă evidentă nu vă ajunge?”

7. La aceste cuvinte, au început cu toţii să se minuneze şi, când am pornit din nou la drum împreună cu discipolii Mei, întreaga mulţime M-a urmat; erau aproape trei mii şi M-au însoţit până la

Nazaret!

8. Am sosit acasă noaptea târziu. Totuşi, fraţii şi surorile Mele nu dormeau încă. Ne aştepta o masă bună, care a fost binevenită pentru cei mai mulţi dintre noi, căci nu mai mâncasem nimic de dimineaţă. Această foame era aşadar explicabilă.

9. Iuda se afla deja acolo, dormind în casă pe un culcuş de paie. Trezit de cuvintele şi de discuţiile noastre, el s-a ridicat imediat şi a întrebat doar dacă pescuitul fusese bun.

10. Petru i-a spus: “Mergi afară şi vezi!” Iuda a ieşit imediat şi a văzut mulţimea care îşi făcuse tabără în jurul casei. S-a întors apoi în sala de mese şi l-a întrebat încă o dată pe Petru unde puseseră peştele, căci înconjurase întreaga casă şi nu găsise nimic!

11. Petru i-a spus: “Nu ai auzit niciodată spunân-du-se că orbii nu văd şi surzii nu aud şi că idioţii nu înţeleg decât nevoile burţii lor? Priveşte, profitor orb, miile de oameni care sunt afară şi care şi-au făcut tabăra în jurul casei! Iată peştii minunaţi la care mă gândeam!”

12. Iuda a spus: “Ei bine, da! Nu este o captură obişnuită, într-un anumit sens, este adevărat, dar în viaţa noastră de zi cu zi, eu prefer un peşte bun de o sută de livre în locul tuturor acestor oameni care sunt afară, căci pentru un asemenea peşte pot să primesc patru monede, în timp ce toţi aceşti oameni nu-mi pot aduce nici un sfanţ!”

13. Petru i-a spus: “Cu gustul tău pentru profit, vei sfârşi prin a deveni un diavol. Eşti tu mai om decât noi? Noi trăim cu toţii fără să câştigăm nimic, tu trăieşti împreună cu noi, mănânci la masa noastră care nu te costă nimic, doar efortul de a mânca... La ce foloseşti atunci toţi aceşti bani, dacă poţi să trăieşti aici foarte bine si fără aceşti bani stupizi?”

14. Iuda i-a răspuns: “Eu am soţie şi copii! Cine să se ocupe de ei dacă nu eu? Tu crezi că ei trăiesc doar cu aer şi apă proaspătă?”

15. Petru: “Pot să suport orice dar, vezi tu, o asemenea minciună nu pot să o accept. La Ierusalim, unde nimeni nu te cunoaşte, ai putea să treci drept un tată care se ocupă de familia sa, dar în faţa mea, niciodată! Căci eu şi toţi cei care ţi-au fost şi îţi sunt încă vecini, ştim bine cum te ocupi de casa ta şi nu putem să credem nici un cuvânt din ceea ce spui. Soţia şi copiii tăi au fost întotdeauna muritori de foame şi şi-au câştigat bucata de pâine uscată numai muncind din greu, cu sudoarea frunţii lor! Ei nu s-au bucurat niciodată de peştii pe care tu i-ai pescuit. Eu personal le-am procurat haine. De când faci comerţ, nu crezi că ar fi trebuit, măcar din milă, să repari casa familiei tale, care se află în ruine? Ne-ai dat tu vreodată ceva pentru că ţi-am ajutat familia? Asta numeşti tu să-ţi îngrijeşti soţia şi copiii? Ar trebui să fii copleşit de ruşine pentru că îndrăzneşti să minţi atât de sfruntat, tocmai tu, pe care te cunoaştem atât de bine!”

16. Iuda a rămas descumpănit şi nu a mai adăugat nici un cuvânt. S-a limitat să iasă afară, pentru a se gândi la cuvintele lui Petru. Puţin după aceea, el s-a întors să ne ceară iertare, promiţând că se va schimba complet. Ne-a spus că doreşte cu adevărat să devină discipolul Meu, dar nu a uitat să adauge că nu ar trebui să-i facem mereu reproşuri. Natanael, care în general nu era prea vorbăreţ, i-a spus: “Spiritul lui Cain este în tine! Înţelegi? Iar acest spirit nu va deveni mai bun pe acest pământ, căci spiritul lui Cain este lumea, de la care nu poţi să aştepţi nici o transformare în bine!”

17. Iuda a spus: “Da, da, da! Ce ai tu mereu cu spiritul lui Cain? Unde este Cain şi unde suntem noi? Rasa lui Cain s-a stins, doar Noe a supravieţuit şi urmaşii lui nu au avut nici măcar o picătură din sângele lui Cain; doar sângele pur al copiilor lui Dumnezeu curge în venele noastre! Dacă sângele este pur, atunci şi spiritul este pur, căci spiritul omului vine din sânge şi spiritul este mereu asemănător sângelui”.

18. Natanael i-a spus: “Iată din nou ideile tale vechi, prosteşti şi fără valoare. Mergi la saduchei; acolo, vei putea să faci senzaţie cu ideile tale absurde. Pentru noi, sângele este materie supusă putrefacţiei, iar spiritul este şi rămâne spirit. La ce îţi foloseşte sângele copiilor lui Dumnezeu, dacă în tine locuieşte un spirit impur? Mă înţelegi?”

19. Iuda spuse: “Da, da, poate că ai dreptate şi îmi voi da toată osteneala să pătrund esenţa învăţăturii voastre. Dar dacă învăţătura voastră se bazează pe fundamentele umanităţii de care fiecare încearcă să se apropie, nu există nici un motiv de a mă contrazice mereu. La ce folosesc învăţăturile

dacă nu există discipoli? Ele nu sunt atunci decât o cochilie goală în aer. Orice învățătură implică existența unor discipoli, aşa cum orice discipol implică existența unei învățături. Şi orice discipol al unei învățături are tot atâta valoare ca şi învățătura pe care o urmează. Deci, eu cred că în ceea ce vă priveşte, nu ar trebui să vă pierdeți răbdarea cu mine, care sunt un discipol, la fel ca voi.

20. Voi vedeți bine, aşa cum şi eu îmi dau seama, că încă mă mai împiedic de idei învechite! Dar eu vreau să cunosc învățătura voastră, pentru a mă elibera, grație ei, de credințele mele vechi, la care nu țin chiar atât de mult cum credeți voi! Înțelegeți deci că este firesc dacă uneori pun puțin la îndoială noua voastră învățătură, deoarece eu încă nu sunt un inițiat.

21. Când voi fi şi eu inițiat, la fel ca voi, în noua învățătură a Maestrului vostru şi când voi considera fundamentele ei de nezdruncinat şi complet adevărate, voi avea de zece ori mai mult zel decât voi toți la un loc. Eu sunt curajos şi pot să țin piept oricui, căci nu îmi este frică de nimeni. Dacă mi-ar fi fost frică, de mult nu aş mai fi venit la voi, ținând cont de faptul că mi-ați dat de mai multe ori de înțeles, împreună cu învățătorul vostru, că ar trebui să evit compania voastră! Dar niciodată nu mi-a fost frică de voi, iată de ce revin mereu printre voi. De fiecare dată voi sunteți furioşi, dar asta nu mă afectează deloc şi eu rămân, la fel ca voi, un discipol al acestei învățături noi. Ce mai aveți de spus?”

22. Natanael a spus: “Multe şi nimic, în acelaşi timp! Fie cum doreşti tu! Dar faptul că nu îți este frică de nimic nu este un merit chiar atât de mare! Căci nici lui Satana nu-i este teamă de nimic; dacă nu ar fi astfel, el nu ar mai fi mereu neascultător față de Dumnezeu Tatăl. Acelaşi lucru îl putem vedea şi la animale, dintre care unele au mai mult curaj decât altele. Priveşte leul, tigrul şi pantera, lupul, hiena şi ursul şi pune-le alături de o oaie, o capră sau o căprioară, de un iepure sau de orice alt animal temător şi spune-mi de partea cui te afli tu!” 23. Iuda a spus: “Este clar că nu sunt de partea animalelor celor mai blânde, ci mereu de partea animalelor feroce, curajul leului fiind moartea omului!”

24. Natanael: “Şi te mai lauzi cu curajul tău... Ba chiar te consideri a fi un discipol destoinic al învățătorului nostru! Eu îți spun: înțeles astfel, curajul este un mare viciu, căci el este fructul orgoliului celui care dispreţuieşte tot ceea ce nu depinde de el! Iată de ce curajul este inutil în învățătura noastră. El nu este apreciat ca o virtute de noi, fiind chiar opusul a ceea ce-şi propune învățătura noastră!

25. Cine porneşte războaiele? Priveşte, nu sunt decât nişte aşa-zişi eroi, care ignoră frica de moarte! Dacă ar fi să-i lăsăm pământului eroii săi, războaie fără sfârşit i-ar acoperi în curând vastele lui întinderi, căci fiecare erou nu vrea să fie decât el singurul erou; el nu va avea linişte până când nu îi va învinge pe ceilalți eroi şi nu-i va alunga pe toți din această lume.

26. Imaginează-ți, dimpotrivă, că oamenii ar fi la fel de blânzi şi de pioşi ca mieii; pământul ar deveni rapid un paradis!

27. Când un erou are în fața lui un om temător, el nu îl persecută, pentru că cel temător nu atentează la gloria sa. Dar dacă eroul se află în fața unui alt erou, cei doi vor sări imediat la bătaie şi nu se vor opri decât atunci când unul sau celălalt va zăcea la pământ. Iată consecința clară şi evidentă a acestui tip de curaj.

28. Dacă vrei să fii un discipol alături de noi, abandonează-ți curajul inutil şi fii mai degrabă plin de iubire, de răbdare şi de blândețe; abia atunci vei fi aşa cum trebuie să fie un adevărat discipol al Domnului!

29. Iuda a spus: “S-ar putea să ai dreptate, am să mă gândesc mai profund la acest lucru şi vom mai vorbi mâine”.

30. Iuda a ieşit apoi afară şi a mers să vadă diverse cunoştințe în mulțime, cu care a discutat toată noaptea despre ceea ce îi spusese Natanael. Dar toți erau de aceeaşi părere cu Natanael şi i-au spus: “Natanael este un adevărat înțelept”, căci ei ştiau bine că nu era nici un pic de falsitate în acest suflet! După aceea, am mers cu toții să ne odihnim.

Capitolul 115

Poporul îl caută pe Iisus şi vrea să-L aleagă Regele său. Ajutorul inteligent al comandantului Cornelius.

1. A doua zi dimineață, ne-am trezit cu o mare agitație în fața casei, căci încă din timpul zilei, numeroşi oameni s-au adunat din toate părțile, îngroşând rândurile mulțimii. Printre ei se aflau şi o serie de negustori care vindeau pâine şi lapte. Aceştia făceau o asemenea gălăgie în fața casei, încât toți cei care se aflau în interior s-au înspăimântat!

2. Eu am spus: "Să luăm micul dejun şi să plecăm apoi într-o casă pe care Eu o cunosc, la o distanță mai mare de aici, aproape de Capernaum, pentru ca lucrurile să nu scape de sub control, aici, la Nazaret.

3. În timp ce le spuneam aceasta discipolilor Mei, Iuda a intrat, spunând: "Fraților, voi rămâne de acum înainte împreună cu voi, am terminat cu negoțul! Dar am altceva mai urgent să vă spun; oamenii adunați aici cu miile vor, nici mai mult nici mai puțin, decât să-l aleagă pe bunul învățător Iisus ca Rege şi, cred că în prezența atâtor soldați romani, acesta nu este lucrul cel mai bun de făcut, căci într-o asemenea chestiune nu trebuie să ai încredere în omenia romanilor, nici în aceea a marilor preoți, a fariseilor şi a leviților poporului nostru!"

4. Eu am spus: "Ei bine! Serviți repede micul dejun; astăzi este Sabatul şl mai pot veni încă mulți oameni, aşa că trebuie să dispărem cât mai repede din aceste locuri!"

5. Lângă casa Mea, de o parte şi de alta, se afla o grădină împrejmuită cu ziduri în care se putea intra doar pe o mică poartă prin spate; am ieşit pe această poartă şi am scăpat astfel de privirile curioase ale miilor de persoane, dintre care trei sferturi nu erau decât gură-cască veniți să se mire.

6. După ce am scăpat astfel - eram aproape o sută de persoane - de această mare mulțime care încă aştepta în fața casei întoarcerea Mea şi a discipolilor Mei, în speranța că voi face din nou un miracol sau voi ține o predică şi care ar fi vrut să Mă aleagă Rege al evreilor, după dorința multor oameni care se aflau printre ei, o servitoare din casa Mea a mers în fața lor şi l-a întrebat pe un om care i se părea mai cumsecade, ce dorea această mulțime. Omul i-a spus: "Suntem aici pentru a-L alege Rege pe Iisus, cel mai puternic dintre cei puternici, cel mai înțelept între înțelepți. Căci noi am văzut că până şi vântul şi marea ascultă de El şi că El alungă pe demonii cei mai răi. Fără nici o îndoială, El este Trimisul Făgăduit, Unsul lui Dumnezeu, venit să elibereze poporul lui Dumnezeu de jugul tiraniei Romei. A sosit momentul ca El să fie recunoscut şi ales Rege al poporului lui Dumnezeu, de către toți evreii. Iată de ce suntem aici. Ce face El în casă, de ce nu vine?"

7. Servitoarea le-a spus: "Aşteptați degeaba! El a plecat în zori spre Capernaum, cred, probabil pentru a vedea un bolnav; toți discipolii Lui sunt împreună cu El. Îl aşteptați degeaba!"

8. La această veste, omul a întrebat-o dacă ştie la cine plecasem. Servitoarea i-a răspuns că ea nu ştie şi nimeni altcineva din casă. Într-adevăr, Eu nu spusesem nimănui unde voi merge.

9. La acest răspuns, omul a intrat în casă pentru a se convinge de cele spuse de servitoare şi, negăsind-o decât pe Maria şi câteva persoane care o ajutau să spele vasele, a ieşit pentru a le spune tuturor că plecasem undeva spre Capernaum, să vindec un bolnav.

10. Mulțimea a început atunci să strige: "Să mergem la Capernaum, acolo vom întreba şi vom găsi casa în care a intrat".

11. Cu excepția câtorva nazariteni, au pornit cu toții spre Capernaum şi casa Mea a fost astfel debarasată de toată această mulțime.

12. Dar locuitorii din Capernaum au făcut ochii mari când au văzut atâția oameni venind. Comandantul oraşului a trimis mai mulți soldați să întrebe ce voia să facă această mulțime la Capernaum, în ziua de Sabat, de vreme ce nu era nici un târg şi sărbătoarea Sabatului trebuia respectată cu orice preț!

13. Oamenii i-au răspuns: "îl căutăm pe Iisus din Nazaret; am aflat că El este aici".

14. Comandantul i-a informat că Iisus nu era la Capernaum, ci în împrejurimile Betabarei, de

unde plecase deja de câteva ceasuri!

15. La această veste, masa de oameni a pornit spre Betabara, dar la jumătatea drumului, pe malul mării Galileei, conducătorii acestei mulțimi s-au întâlnit cu o altă mulțime, aflată în jurul unei case. Ei s-au informat şi au aflat că Eu eram acolo.

16. Mulțimea a înconjurat atunci casa din toate părțile şi a ținut consiliu pentru a hotărî în ce manieră să Mă proclame Rege. Dar comandantul Mi-a făcut serviciul de a trimite de la Capernaum o legiune de soldați, care să supravegheze mulțimea; aceasta a fost astfel nevoită să renunțe provizoriu la proiectul său.

17. Atraşi de toată această agitație, mai mulți farisei şi leviți au venit în fuga mare de la Ierusalim, Capernaum, Nazaret şi din împrejurimi şi M-au găsit în această casă. Ei aflaseră de la Iair că Eu o înviasem pe fiica lui. Oamenii le-au făcut loc, pentru a-i lăsa să intre.

18. Când M-au găsit în casă, au început să-Mi pună o mulțime de întrebări. Eu le-am spus să-i întrebe pe discipolii Mei, care fuseseră martori la tot ceea ce se petrecuse şi erau la curent cu tot.

19. Fariseii şi leviții i-au asaltat atunci cu întrebări pe discipoli, care le-au dat răspunsuri cumpătate.

Capitolul 116

Paraliticul şi fariseii (Matei 9, 2-8)

(2) Şi iată că I-au adus un slăbănog care zăcea într-un pat. Iisus le-a văzut credința şi i-a zis slăbănogului: "îndrăzneşte, fiule! Păcatele îți sunt iertatei"

(3) Şi iată că, unii dintre cărturari au zis în sinea lor: "Omul acesta huleşte!"

(4) Iisus, care le cunoştea gândurile, a zis: "Pentru ce aveți gânduri rele în inimile voastre?

(5) Căci ce este mai lesne? A zice: "Iertate îți sunt păcatele", sau a zice: "Scoală-te şi umblă"?

(6) Dar ca să ştiți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, - "Scoală-te", a zis El slăbănogului, "ridică-ți patul şi du-te acasă".

(7) Slăbănogul s-a sculat şi s-a dus acasă.

(8) Când au văzut noroadele lucrul acesta, s-au înspăimântat şi au slăvit pe Dumnezeu care a dat unui om o astfel de putere.

1. În timp ce fariseii şi leviții discutau cu discipolii, un paralitic adus de opt oameni M-a rugat să-l ajut. Casa era înconjurată de o mulțime atât de mare, încât era imposibil ca bolnavul să poată fi adus la Mine! Casa se afla pe malul mării şi cei opt oameni se temeau că voi pleca imediat prin poarta din spate, care dădea direct spre mare. De aceea, unul dintre ei s-a apropiat de stăpânul casei, pe care îl cunoştea bine şi i-a spus: "Prietene, iată, noi suntem opt frați şi l-am adus pe fratele mamei noastre, care este complet paralizat şi țintuit la pat de opt ani. L-am adus cu pat cu tot, pentru a-l arăta celebrului şi miraculosului Mântuitor Iisus, pentru ca El să-l vindece, dar din cauza acestei mulțimi incredibile, este imposibil să intrăm în casă şi să-l arătăm lui Iisus. Prietene, spune-mi, ce pot să fac?"

2. Stăpânul casei i-a spus: 'Va fi dificil, căci camera în care se află Iisus este plină de lume; sunt mai mult de o sută dintre discipolii Săi cu El şi o mulțime de farisei, preoți şi leviți veniți de pretutindeni pentru a-i pune întrebări. Dar, din prietenie pentru voi, vreau să vă ajut în această ocazie excepțională!

3. Priviți: casa mea, la fel ca toate locuințele de pescari, este acoperită cu stuf; vom pune prin exterior două scări, vom desface acoperişul şi vom coborî patul prin orificiu. Când bolnavul va fi ridicat pe acoperiş, legați patul în cele patru colțuri cu frânghiile acestea. Vom deschide trapa în mijlocul acoperişului şi vom lăsa să coboare patul cu bolnav cu tot, cu ajutorul frânghiilor; astfel, va

putea el însuşi să-l roage pe Iisus să-l vindece, iar cei care se vor afla sub deschiderea din tavan vor fi obligați să se îndepărteze, ca să nu le cadă patul în cap!”

4. Această idee i-a plăcut omului şi, sub privirile năucite ale mulțimii, ei au pus mâna la treabă şi totul s-a petrecut fără incidente; doar un om destul de prost, un templier intransigent, care respecta Legea cuvânt cu cuvânt, dar într-un mod rigid şi dogmatic le-a făcut observație celor care ridicau acoperişul că făceau aceasta în plină zi de Sabat!

5. Cei opt frați i-au răspuns: “Spui să ne oprim? Bou bătrân, mai ai şi altceva de spus? Închide gura ta ştirbă şi întoarce-te târâş la Ierusalim, în staulul vițeilor, boilor şi măgarilor lui Solomon; pleacă şi văicăreşte-te cu obişnuiții Templului, nu cu noi! A trecut deja mult timp de când am renunțat la cultul vostru bestial şi acum ştim că Dumnezeu preferă faptele bune în locul mugetelor boilor şi măgarilor”.

6. Această ripostă mai mult decât fermă l-a făcut să tacă pe cel care respecta într-un mod prea rigid Sabatul şi a declanşat aplauzele mulțimii, în fața căreia metodele Templului nu mai aveau credibilitate de mult timp!

7. În numai câteva cuvinte, acest tânăr reuşise să rostească adevărul cu mult umor, iată de ce a primit atâtea aplauze. Căci în perioada sărbătorilor, se aduceau la Templu mulți măgari, boi şi oi, care behăiau şi mugeau, cu atât mai mult cu cât nu li se dădea de mâncare, pentru a face şi mai multă gălăgie în timpul sacrificiului ca să-i înspăimânte astfel pe oameni.

8. Într-adevăr, marele cult al Templului în zilele de sărbătoare se transforma într-o ceremonie stupidă, oribilă şi dezgustătoare şi niciodată nu a existat ceva asemănător pe întregul pământ, nici măcar la popoarele cele mai sălbaticei Riposta acestui tânăr era deci cu totul justificată şi Eu l-am aprobat în întregime, căci ştiam Eu însumi prea bine ceea ce se petrecea la Templu!

9. După această apostrofare, trapa - sau mai degrabă acoperişul - s-a deschis şi unul dintre farisei, care îşi dădea multă importanță, a strigat, ridicând capul: “Dar ce vine de acolo de sus, ce se petrece?”

10. Plin de spirit şi spontaneitate, tânărul i-a răspuns: “Puțină răbdare şi veți vedea! Priviți, astăzi este ziua de Sabat, în care de obicei, aşa cum predicați voi în sinagogile voastre, mântuirea vine de Sus (adică din Ceruri); de data aceasta, mântuirea oamenilor este jos şi de aceea, cel care nu a primit încă mântuirea, coboară de sus spre voi, căutându-şi jos mântuirea! După cum vedeți, nu este nimic împotriva Sabatului! Problema este de a şti dacă în ziua de Sabat, mântuirea vine din Ceruri sau dacă trebuie să o căutăm jos, atunci când mântuirea a coborât deja înaintea noastră, din Ceruri, pentru oamenii orbi care nu pot să o vadă, chiar dacă au nasul pe sus!”

11. Aceste cuvinte au stârnit un nou val de aplauze, de data aceasta ale discipolilor, dar şi mânia fariseilor, preoților şi leviților. Discipolii au spus însă: “Haideți! Coborâți-l pe acest nefericit care îşi caută aici mântuirea”. Şi bolnavul a fost coborât!

12. Când patul său a ajuns în fața Mea, el M-a rugat plângând să îl ajut. Văzând că atât bolnavul, cât şi cei care îl aduseseră, aveau o credință dreaptă şi adevărată, Eu i-am spus acestui bolnav: “Să nu-ți fie frică, fiul Meu, păcatele tale sunt iertate!” Eu am pronunțat în mod special aceste cuvinte pentru a-i pune la încercare pe acei leviți care se ataşaseră foarte mult de Mine de când o înviasem pe fiica lui Iair, şeful lor.

13. După ce i-am spus bolnavului: Păcatele tale sunt iertate', pe leviții cei mai rigizi i-a cuprins mânia şi ei şi-au spus în inimile lor: “Ce înseamnă asta, ce aşteptăm noi aici, ce fel de vindecător este el? El îşi bate joc de Dumnezeu!” Căci ei considerau că eram doar un medic excepțional. Dar că aş fi putut să am în Mine o forță divină, asta era pentru ei un sacrilegiu (crimen sacri laeşi). După ei, doar preoții, leviții şi fariseii aveau o forță divină şi, în mod special, cei din Templul de la Ierusalim.

14. Citindu-le gândurile ascunse, Eu le-am spus imediat: “De ce aveți gânduri rele în inimile voastre? Cum este mai bine să spui: 'Păcatele voastre sunt iertate', aşa cum spuneți voi întotdeauna celor care vin la voi pentru a face sacrificii, deşi în asemenea cazuri nimeni nu este ajutat sau să spui: 'Ridică-te şi mergi!', obținând rezultatul dorit?”

15. Un levit a spus: “Să îi ierți păcatele nu-i va folosi prea mult, căci doar moartea îl mai poate ajuta pe un asemenea paralitic”.

16. Eu i-am răspuns: “Aşa credeți voi? Dar Eu unul vă spun, pentru ca ochii voştri să se deschidă şi să înțelegeți că Fiul omului are de asemenea puterea de a ierta păcatele pe pământ, în timp ce voi vă credeți singurii care au puterea divină de a ierta; acestui om, despre care voi credeți că nu poate fi eliberat decât de moarte, Eu îi spun: 'Ridică-te, ia-ți patul şi, pe deplin vindecat, întoarce-te la tine acasă în pace!'

17. La aceste cuvinte, bolnavul a fost vindecat instantaneu; el şi-a întins membrele, până atunci îngrozitor de răsucite şi aproape descărnate, care şi-au recăpătat imediat forma. Plângând de bucurie, el Mi-a mulțumit, după care s-a ridicat şi a avut puterea să dezlege singur frânghiile cu care era legat patul; şi-a luat apoi patul sub brațul stâng şi l-a dus repede până la el acasă, cu toate că era foarte greu şi incomod!

18. Iar toți cei care fuseseră martori la acest fapt, au început să-L slăvească pe Dumnezeu şi să-L laude că a dat unui om o putere pe care nu o are decât Dumnezeu!

19. Acest eveniment a alungat gândurile rele din mintea fariseilor, care şi-au spus: “Este într-adevăr uluitor, cum este posibil acest lucru, singur Dumnezeu ştie, nimeni de pe pământ nu poate să înțeleagă aceasta!”

Capitolul 117

Un tânăr grec, discipol al lui Socrate, denunță ticăloşia preoților şi a leviților, care sunt în culmea furiei.

1. Tânărul care vorbise atât de inspirat şi care fusese atât de amuzant mai înainte, a spus prin deschizătura din tavan: “Cine ştie? Poate că şi Marele Preot de la Ierusalim este capabil să transforme o mie de boi în zece mii de măgari şi cinci mii de oi”.

2. Această nostimadă i-a făcut chiar şi pe farisei să râdă. Totuşi, un levit s-a simțit dator să răspundă şi a spus în direcția plafonului: “Dragul meu, nu va trebui să aştepți prea mult; brațele Marelui Preot cuprind pământul întreg şi cel care cade dedesubt este repede zdrobit. De altfel, Marele Preot nu are nici o nevoie să învie morții şi să-i facă pe paralitici să meargă; toate acestea nu privesc decât trupul, nu şi spiritul omului; acest lucru îi priveşte pe medici, nu şi pe preoți, înțelegi?”

3. Tânărul orator a spus: “Sunt convins că această chestiune i-ar interesa şi pe preoți - dacă ar putea să vindece şi ei -, dar cum, cu toate comorile lumii, tot complet incapabili rămân, ei preferă să declare în cele din urmă, cu o atitudine trufaşă, că asta nu este treaba lor şi că ei nu se ocupă decât de spirit! Eu unul cred însă că dacă unui medic îi este cu putință să îi redea, sub ochii noştri, spiritul şi sufletul unei fetițe complet moarte, răpusă de o febră puternică sau de o altă boală care nu omoară niciodată pe jumătate, aceasta înseamnă o autentică vindecare spirituală!

4. Când Dumnezeu l-a creat pe Adam din lut, aceasta a fost o creație în întregime materială; până atunci, partea spirituală nu se afla decât la Dumnezeu însuşi.

5. Dar atunci când Dumnezeu a insuflat un suflet viu şi un spirit gânditor într-o formă moartă, aceasta nu a mai fost o acțiune materială a lui Dumnezeu, ci una pur spirituală, pe care El a săvârşit-o în ființa primului om de pe pământ! Şi atunci când, sub ochii noştri, acest miraculos medic, numit Iisus din Nazaret face acelaşi lucru cu fiica directorului şcolii şi aceasta este tot o acțiune pur spirituală”.

6. Un levit a spus: “Acesta este un lucru pe care tu nu-l înțelegi, ai face mai bine să taci!”

7. Tânărul i-a răspuns: “Dacă aş fi fost evreu, aş fi tăcut, bineînțeles, dar cum eu nu sunt evreu, ci grec, cunoscător al adevăratei doctrine a lui Socrate, nu văd de ce ar trebui să tac în fața preoțimii evreieşti, a cărei doctrină actuală atât de stupidă o cunosc, din nefericire, prea bine!”

8. Levitul i-a spus: “Şi ce găseşti tu stupid, păgânule, la doctrina antică, cu adevărat divină, a

evreilor? Moise şi profeţii sunt pentru tine atât de puţin valoroşi şi învăţătura lor îţi pare într-adevăr stupidă?”

9. Tânărul: “Nu, Moise şi toţi profeţii au spus despre voi aceleaşi lucruri pe care vi le spun şi eu; ei sunt pentru mine nişte înţelepţi foarte mari şi divini, dar principiile voastre, despre care Moise şi ceilalţi profeţi nu au vorbit niciodată, mi se par mai mult decât stupide.

10. Cum îl slujiţi voi pe Dumnezeu? Voi ardeţi pe altarul consacrat lui Dumnezeu bălegar, excremente şi murdărie şi consumaţi chiar voi vacile grase, boii şi mieii pe care îi sacrificaţi pentru burţile voastre niciodată sătule. Voi aţi respins puritatea divină a doctrinei voastre, iar Celui care îndrăzneşte să predice printre voi ceea ce este cu adevărat pur, voi îi pregătiţi aceeaşi soartă cu cea a profeţilor voştri!

11. În ce zi l-aţi asasinat pe Zaharia în Templu?

12. Fiul său, Ioan, predica adevărul la Betabara şi vă îndemna să vă pocăiţi pentru păcatele voastre, să nu mai profanaţi sanctuarul lui Dumnezeu, să vă reîntoarceţi la Moise şi la o doctrină mai curată! Şi voi ce aţi făcut? Unde este el acum? A dispărut şi, din câte sunt informat, se află la răcoare, în temniţele voastre îngrozitoare!

13. Iar acum, când iată că a apărut Iisus din Nazaret, profetul pe care Dumnezeu l-a trimis şi care înfăptuieşte lucruri posibile doar pentru Dumnezeu Cel Atotputernic, voi îl priviţi cu ochi răi! Vai de El dacă ar îndrăzni, la fel ca mine, să vă contrazică sau să spună un singur cuvânt împotriva doctrinei voastre cretine, care nu are nici o legătură cu Moise! Voi L-aţi acuza imediat de delict şi de profanare şi, pentru a-i mulţumi că v-a înviat morţii şi că v-a vindecat infirmii, L-aţi lapida şi L-aţi crucifica.

14. Singurul vostru scop este acela de a domni peste alţii, de a vă umple burţile şi de a duce o viaţă de desfrâu. Cel care vrea să vă oprească şi să vă amintească de Legea lui Moise devine duşmanul vostru şi voi nu ezitaţi să folosiţi orice mijloc pentru a-l îndepărta din calea voastră!

15. Eu nu vă apreciez mai mult decât pe o canalie sau o murdărie împuţită, căci voi sunteţi şi veţi fi mereu cei mai răi duşmani ai lui Dumnezeu şi ai oamenilor. Eu sunt un păgân, dar recunosc în acest om, Iisus, forţa divină cea mai pură, într-o plenitudine şi desăvârşire pe care pământul nu a mai cunoscut-o niciodată până acum!

16. Nu trupul Lui înfăptuieşte aceste opere extraordinare, ci spiritul pur şi atotputernic al lui Dumnezeu, care sălăşluieşte în El în întreaga Sa plenitudine.

17. Vedeţi voi, eu îl recunosc, eu - care nu sunt pentru voi decât un păgân orb! Dar voi pe cine recunoaşteţi în Iisus care, printr-un singur cuvânt şi fără medicamente, vă învie morţii şi face să sară schilozii precum cerbii cei tineri?

18. Vă întreb, orbi ce sunteţi, cine poate să facă cu un singur cuvânt să tacă furtuna şi vântul, să învie morţii şi să-i facă pe infirmi să sară precum cerbii?”

19. Aceste cuvinte adevărate şi curajoase au aţâţat mânia fariseilor şi a leviţilor care, turbaţi de mânie, l-ar fi sfâşiat dacă ar fi putut! Dar acest lucru era imposibil în faţa întregii mulţimi şi nu era ceva indicat, căci toţi oamenii jubilau şi-l aclamau pe tânărul care îndrăznise, în sfârşit, să le spună adevărul în faţă acestor farisei şi leviţi orgolioşi.

Capitolul 118

Fariseii sufocaţi de mânie cer ajutorul lui Iisus, care însă dezvăluie şi mai multe despre ticăloşia lor.

1. Unul dintre farisei s-a întors atunci către Mine şi a spus: “Cum poţi să taci, tu - care eşti un adevărat evreu, atunci când un păgân nenorocit, căruia tu i-ai făcut mult bine, este atât de insolent faţă de sfânta doctrină a părinţilor noştri, pe care o batjocoreşte şi o insultă?”

2. Eu i-am răspuns: “El nu l-a jignit nici pe Moise şi nici pe profeţi, doar pe voi şi principiile

voastre, pe care le-a acoperit de ruşine. Pe Mine unul M-a lăsat în pace. De ce ar trebui să-l pun la punct? El s-a referit la voi; întrucât nu a păcătuit decât împotriva voastră, socotiți-vă voi cu el. Dacă el nu are nimic împotriva Mea, ce aş avea Eu împotriva lui? Înțelegeți-vă voi cu el! Eu, deocamdată, sunt perfect de acord cu el".

3. Fariseii şi leviții au spus: "Da, da, nu pe tine te-a insultat, ci pe noi! Dar noi credeam că tu eşti prietenul nostru şi, cunoscând care este puterea cuvântului tău şi a voinței tale, tu ai fi putut să-i spui câteva cuvinte acestui păgân, din prietenie față de noi, cel puțin în fața poporului, pentru a-l face să tacă! Dar tu l-ai lăsat să vorbească şi să ne insulte în fața poporului şi vezi bine că nu a fost prea amabil din partea ta. Nu te vom duşmăni pentru asta, dar nu putem nici să-ți mulțumim!"

4. Eu am spus: "Faceți cum vreți, dar Eu voi face aşa cum Mi se pare drept, în rest, ce Mi se pare curios din partea voastră este că Mă numiți prietenul vostru, deşi nu v-ați manifestat niciodată ca atare, în schimb, Eu aş putea să vă exclud, pe bună dreptate, de la prietenia Mea, deoarece până acum nu ați avut niciodată, în inimile voastre, gânduri bune la adresa Mea. Nu voi face, totuşi, aşa ceva.

5. Ce aş pierde Eu odată cu prietenia voastră? Vă răspund singur, nimic! Dar voi, dacă nu veți mai avea prietenia Mea, cine vă va mai învia copiii?

6. Deşi cuvintele acestui tânăr v-au făcut să suferiți, ați înțeles totuşi bine că, în definitiv, el a spus adevărul curat. Voi cunoaşteți scripturile, pe Moise şi pe profeți, întrebați-vă singuri dacă a mai rămas la Templu o singură urmă din Moise şi din profeți.

7. Am fost Eu însumi în acest an la Ierusalim şi am văzut, spre marea Mea uluire, cum casa de rugăciuni a devenit o peşteră de hoți.

8. Piețele din fața Templului sunt pline de vite scoase la vânzare şi de animale impure, astfel încât nimeni nu poate pătrunde în Templu fără a risca cele mai mari pericole. Ele sunt măcelărite în fața Templului ca într-un abator şi carnea lor se vinde lângă mesele mijlocitorilor şi ale celor care schimbă bani. Nu poți să te auzi om cu om, atât este de mare zgomotul şi strigătele.

9. Dacă intri în Templul propriu-zis, nu poți face față strigătelor negustorilor de porumbei şi de tot felul de păsări, iar în Sfânta Sfintelor, în altarul sacru unde, după porunca lui Dumnezeu, nu ar trebui să intre decât Marele Preot, o singură dată pe an, sunt introduşi tot felul de păgâni, în schimbul unui drept de intrare numit obol, sub promisiunea păstrării secretului, evident, pentru ca această faptă abjectă să rămână ascunsă poporului! Orice roman din Roma cunoaşte Sfânta Sfintelor la fel de bine ca şi Marele Preot de la Ierusalim. Toate secretele le sunt dezvăluite străinilor pentru bani, dar dacă un biet evreu ar îndrăzni să ridice cortina Templului, el ar fi imediat lapidat în spatele zidului Templului pentru sacrilegiul şi blasfemia lui şi nu trece o singură săptămână fără ca voi să nu lapidați mai multe persoane, punându-le să bea apa blestemată.

10. Ce fel de organizare este asta? Să-i inițiezi pe străini şi să-ți ucizi proprii copii!

11. Mărturisiți, sunt acestea poruncile lui Moise şi ale tuturor profeților şi a construit Solomon, în înțelepciunea sa, acest Templu pentru ca marea casă de rugăciune să fie folosită în acest fel? Pe scurt, sanctuarul lui Dumnezeu a devenit bârlogul asasinilor, iar spiritul lui Dumnezeu nu mai este o coloană de foc deasupra Arcei Alianței".

12. Fariseii şi leviții au făcut ochii mari, spunând: Tu ai trăit întotdeauna la Nazaret, cum poți să cunoşti toate astea? Cine a trădat Templul?"

13. Eu le-am răspuns: "Oh, ce întrebări prosteşti! Dacă Eu vă cunosc gândurile cele mai ascunse, cum s-ar putea să nu ştiu şi ce se petrece la Templu? De altfel, Eu nu sunt singurul care cunoaşte aceste lucruri, toată lumea le ştie!

14. Voi singuri vă trădați, lăcomia voastră v-a pierdut. Pentru bani, voi îi inițiați în secretele Templului pe străinii care le spun apoi în gura mare pe străzi şi vă mai întrebați cine Mi-a dezvăluit tot ceea ce se petrece la Templu!

15. De vreme ce ştiți la fel de bine ca şi Mine şi ca alte mii de oameni ce se petrece la Templu, de vreme ce cunoaşteți prea bine ce au învățat Moise şi profeții, ei - care erau atât de plini de spiritul cel mai pur al lui Dumnezeu, care vorbea prin gura lor, unde vă este atunci credința, dacă faceți un asemenea comerț cu Cuvântul lui Dumnezeu şi prezentați principiile voastre rele, dictate de

aroganța voastră şi de egoismul vostru plin de orgoliu, drept spiritul lui Dumnezeu, sărmanului popor orb pe care îl țineți în incertitudine prin frica de moarte, ca să vă asculte şi să vi se supună?!"

Capitolul 119

Răul se află acolo unde nu este Dumnezeul

1. Unul dintre leviți a spus: "Prietene, îndrăzneşti să spui prea multe lucruri şi dacă te-am denunța la Templu, asta ar însemna moartea ta. Norocul tău este că ai adus un serviciu atât de mare şefului nostru, altfel nu ai scăpa atât de uşor, căci noi suntem legați de Templu prin jurământ!"

2. Eu am spus: "Puteți să rupeți acest jurământ oricând doriți, căci el nu este un legământ cu Dumnezeu, ci cu Templul construit de mâna omului, în care Dumnezeu oricum nu mai locuieşte.

3. Iar acolo unde Dumnezeu nu mai locuieşte, locuieşte în schimb bătrânul prinț al minciunii şi al răului. Puteți să rupeți fără teamă jurământul vostru cu acest prinț, actualul stăpân al Templului!

4. Rupând acest legământ fără valoare, îi veți fi pe plac lui Dumnezeu, Domnul vostru şi El vă va da ceea ce Mi-a dat şi Mie încă de la începutul lumii, ceva care acum vă uimeşte şi nu înțelegeți, care îmi permite să înfăptuiesc toate aceste lucruri, care nu îi sunt posibile - aşa cum o spuneți chiar voi - decât numai lui Dumnezeu. Dar dacă vă este teamă de Templu mai mult decât de Dumnezeu, pe care nu-L cunoaşteți, rămâneți sub stăpânirea Templului şi veți fi de acum înainte urâți de Dumnezeu.

5. Dacă nu credeți în cuvintele Mele simple, credeți atunci în ceea ce înfăptuiesc în fața voastră şi despre care voi înşivă spuneți că nu îi este posibil decât numai lui Dumnezeu".

6. Levitul a spus: "Cum poți tu să-L cunoşti pe Dumnezeu mai bine decât noi, de vreme ce nu ai studiat Scriptura?"

7. Eu: 'Voi cunoaşteți litera moartă, dar Dumnezeu nu sălăşluieşte acolo, de aceea voi nu-L puteți cunoaşte pe Dumnezeu prin Scriptură, căci Scriptura nu vă indică decât drumul pentru a ajunge la Dumnezeu; dar trebuie să înaintezi cu adevărat pe această cale, fără a da greş.

8. La ce vă serveşte să cunoaşteți drumul care merge la Roma dacă nu îl folosiți niciodată pentru a merge acolo şi pentru a vedea marele oraş al împăratului? Cine poate spune că el cunoaşte Roma, atât timp cât nu a fost niciodată acolo şi nu ştie decât drumul? În mod similar, la ce vă foloseşte să cunoaşteți Scriptura, care nu este decât un drum pentru a ajunge la Dumnezeu, dacă voi nu ați făcut niciodată un singur pas în direcția Sa?

9. Eu cunosc la fel de bine ca şi voi întreaga Scriptură şi am acționat mereu în conformitate cu legile lui Dumnezeu, pe care le conține aceasta; Eu îl cunosc direct pe Dumnezeu şi pot să vă spun - direct de la sursă - că dintre cei ca voi şi cei asemenea vouă, nimeni nu L-a cunoscut pe Dumnezeu şi nici nu-L va întâlni vreodată, mergând pe căile voastre greşite, căci voi îl renegați de fapt pe Dumnezeu!

10. Voi nu vreți să-L recunoaşteți pe Dumnezeu, iar pe cel care ar vrea să urmeze calea cea bună, voi îl împiedicați, amenințându-l cu moartea şi cu ruina; de aceea, pe lumea cealaltă, veți primi cu atât mai multe condamnări, căci judecătorii voştri eterni vor fi chiar cei pe care i-ați persecutat şi cei pe care îi persecutați în continuare".

11. Oamenii au început să aplaude cu putere cuvintele pe care le-am pronunțat în fața acestor leviți şi farisei şi au vrut chiar să-i bată. Eu însă i-am împiedicat să facă acest lucru şi am plecat prin portița din spate, care dădea spre mare, împreună cu discipolii, leviții şi fariseii. Am urcat cu toții în barcă şi am părăsit țărmul, fiind susținuți de un vânt prielnic, care a împiedicat mulțimea să ne urmeze.

Capitolul 120

Acasă la vameşul Matei. Despre educația copiilor.

1. După ce ne-am îndepărtat suficient de mult de mal, astfel încât mulțimea să nu ne mai poată vedea, Eu am poruncit să ne întoarcem la țărm, pentru că ora prânzului trecuse şi nu mâncasem nimic pe corabie. Am acostat la o distanță cam de două ore bune de mers față de locul de unde plecasem. A trebuit să mai mergem încă mult pe jos pentru a găsi un sat unde să putem mânca.

2. La intrarea în sat se afla un post de vamă şi iată că la masa vameşului era aşezat chiar tânărul (la evrei, o persoană în vârstă de 35 de ani era considerată ca fiind tânără) care, chiar în acea dimineață îl adusese pe paralitic împreună cu frații săi şi care vorbise cu atâta înțelepciune.

3. Recunoscându-l, fariseii şi leviții au spus: “Lucrurile se schimbă în rău, iată-l din nou pe acel tânăr obraznic, care se dovedeşte acum că mai este şi vameş; el va cere probabil de la noi o vamă foarte mare, ce vom face?”

4. Eu am spus: “Fiți fără teamă, voi rezolva Eu această problemă cum este mai bine!”

5. La aceste cuvinte, Eu am intrat la vameş, spunându-i: “Matei (acesta era numele său) lasă pe altcineva în locul tău şi urmează-Mă!” El s-a ridicat imediat, a lăsat locul său altcuiva şi M-a urmat fără să spună nimic. Iar când discipolii, fariseii şi leviții care aşteptau la barieră au întrebat cât trebuie să plătească,

6. Matei le-a spus: “De data aceasta, Domnul însuşi a plătit vama pentru voi toți, căci El l-a vindecat pe unchiul meu; cum aş putea să-i cer vamă Lui, care este învățătorul divin?”

7. El a ridicat bariera şi au trecut cu toții fără să plătească.

8. Când am ajuns în sat, Matei ne-a condus acasă la el, unde mâncau cei care strângeau impozitele publice şi vameşii care lucrau la biroul lui, precum şi o mulțime de inspectori fiscali şi alți oameni considerați de către evrei drept păcătoşi. Căci casa lui Matei era foarte mare; ea cuprindea şi un han, în care evreii puteau să servească o masă, pe care trebuiau însă să o plătească, în timp ce vameşii şi inspectorii fiscali mâncau gratuit, fiind angajații oficiului de vamă, care avea contract de închiriere cu romanii.

9. Eu am fost imediat invitat la masă de către toți vameşii, în timp ce discipolii Mei, fariseii şi leviții au primit vin şi pâine. Discipolii erau veseli, plini de umor, dar fariseii şi leviții strâmbau din nas că nu fuseseră invitați şi ei la masă.

10. În timp ce Eu stăteam astfel la masă împreună cu o mulțime de perceptori de impozite şi de vameşi, alți perceptori şi alți vameşi au sosit din celelalte sate; casa lui Matei fiind cunoscută pentru belşugul şi ospitalitatea ei, ei se întâlneau cu toții aici în zilele de Sabat. M-au salutat cu toții cu multă amabilitate, spunând că această casă nu putea primi o onoare mai mare decât aceea de a Mă avea oaspete printre ei! Ei au prelungit imediat masa şi au luat cu toții loc alături de Mine.

11. Fariseii şi leviții se înghesuiau la poarta de la intrare, larg deschisă, pentru a observa ce făceam şi ce spuneam. Ei au început să se înfurie văzând că eram deosebit de amabil cu vameşii şi cu perceptorii şi i-au întrebat pe discipolii Mei, care se aflau împreună cu ei: “De ce mănâncă învățătorul vostru împreună cu perceptorii de impozite, cu vameşii şi cu toți aceşti oameni cunoscuți drept păcătoşi? Este el, în secret, unul de-al lor?”

12. Întrebarea lor nu Mi-a scăpat şi, de pe locul unde Mă aflam, M-am întors înspre ei, spunând cu voioşie aceste câteva cuvinte: “Nu cei puternici şi sănătoşi au nevoie de medici, ci cei bolnavi, încercați să înțelegeți următoarele:

13. Eu îmi găsesc plăcerea în compasiune şi iertare, şi nu în sacrificii.

14. Eu am venit să-i chem pe cei păcătoşi la căință şi nu pe cei pioşi, care nu au nevoie de nici un fel de căință”.

15. Fariseii şi leviții au luat aceste cuvinte după cum le convenea şi, considerându-se flatați, nu au mai spus nimic!

16. M-am întreținut în continuare cu cei care îmi țineau companie, vorbindu-le în parabole foarte uşor de înțeles despre viața umană şi slăbiciunile ei şi despre ticăloşiile care rezultă din aceste

slăbiciuni. Le-am dat principiile fundamentale de educare a copiilor, arătându-le cum o educație greşită atrage cele mai rele dintre bolile fizice şi spirituale de pe acest pământ.

17. I-am învățat pe cei prezenți de ce a fost creat omul de Dumnezeu şi le-am explicat că această creatură liberă trebuie, ea însăşi, potrivit intenției lui Dumnezeu, să facă ceea ce este necesar pentru a deveni o ființă spirituală desăvârşită şi incoruptibilă.

Capitolul 121

În care fariseii vorbesc despre Iosif

1. Se înțelege de la sine că această învățătură a fost primită cu bucurie de toți, chiar dacă nimeni nu a înțeles-o prea clar. Chiar şi fariseii şi leviții au fost uimiți de învățătura Mea, întrebându-se de unde puteam să o am. Căci ei Mă cunoşteau, la fel ca pe Iosif, Maria şi pe toți copiii lui Iosif şi ei le spuneau discipolilor: “Este într-adevăr de neînțeles! Tatăl lui era un dulgher foarte priceput în meseria lui, un om foarte credincios, cinstit si drept, un evreu foarte riguros care respecta cu scrupulozitate Legea lui Moise şi a profeților, dar nu avea nici o înțelepciune deosebită şi nici fiii săi care veneau adeseori să lucreze la noi; ei erau cu toții la fel de departe de înțelepciune cum sunt soarele, luna şi stelele de pământ!

2. Curajoasa mamă Maria, o femeie micuță de statură, încă foarte frumoasă, sârguincioasă şi virtuoasă, căreia nimeni nu îi poate reproşa nimic, a fost crescută şi a învățat la Templu, dar noi ştim prea bine ce fel de înțelepciune poate fi transmisă acolo unei fete. El nu ar putea deci să-şi datoreze înțelepciunea mamei sale şi, după câte ştim noi, nu a urmat nici o şcoală!”

3. “Dimpotrivă, a spus un levit, eu l-am cunoscut foarte bine pe Iosif; de mai multe ori, el mi s-a plâns în legătură cu Iisus, băiatul său, spunându-mi: 'Nu ştiu ce să mă mai fac; naşterea lui extraordinară prevestea că ființa divină se va manifesta pe pământ printr-un asemenea copil şi evenimentele extraordinare din copilăria lui vorbeau în favoarea lui; este adevărat că discursurile lui sunt uneori la limita celei mai înalte înțelepciuni; eram deci plin de cea mai vie speranță, cu atât mai mult cu cât sunt un descendent în linie directă al lui David. Dar când este vorba să-l faci să învețe ceva, orice ar fi, pe acest copil, nu există nici un mijloc de a reuşi; nici nu se poate pune problema de a-l învăța ceva, indiferent ce! Dacă îl trimit la un învățător, acesta nu poate face nimic! Băiatul ştie tot şi înțelege tot mult mai bine decât învățătorul şi dacă acesta din urmă este sever cu el, atunci s-a sfârşit!

4. Tot ceea ce i-a rămas din copilărie este această incredibilă voință de nezdruncinat, cu ajutorul căreia el poate face să se manifeste adevărate miracole atunci când crede de cuviință! Lăsând la o parte această capacitate, în rest este imposibil să-l faci să învețe ceva. Altminteri, el este pios, plin de bunăvoință, ascultător, foarte politicos, înțelept, blând şi modest, la fel ca mama lui, dar nici nu se poate pune problema de a-l obliga să învețe ceva!'

5. Iată ce mi-a spus bătrânul Iosif nu doar o singură dată; el mi-a repetat adeseori asta. Deci, în afară de atelierul de tâmplărie, el nu a învățat nimic, nici să citească, nici să scrie, de aceea, se naşte întrebarea de unde ar putea să aibă el o asemenea înțelepciune”.

6. Atunci, Ioan Evanghelistul a spus: “Prietene, eu ştiu foarte bine şi sunt perfect lămurit în privința acestui subiect, dar nu este încă timpul să vă spun. Va veni momentul când veți afla răspunsul din propria Lui gură. Deocamdată, mulțumiți-vă cu faptele şi cu înțelepciunea Lui”. Leviții şi fariseii au încercat să-l facă pe Ioan să vorbească, dar acesta nu s-a lăsat înduplecat. După ce s-a încheiat masa, mulți vameşi s-au ridicat şi au plecat la treburile lor şi astfel a rămas loc liber.

Capitolul 122

Cei doi Matei: vameşul şi scribul. Scena cu pescarii. Discipolii lui Ioan şi cei ai lui Iisus. (Matei 9, 14)

(14) Atunci ucenicii lui Ioan au venit la Iisus şi l-au zis: "De ce noi şi fariseii postim des, iar ucenicii Tăi nu postesc deloc?"

1. Stăpânul casei, Matei vameşul (a nu se confunda cu Matei scribul), i-a invitat pe discipolii Mei, pe farisei şi pe leviți să intre, iar aceştia au venit şi s-au aşezat la masă, au mâncat şi au băut după bunul plac. Doar Iuda a rămas foarte sobru de data aceasta; el se temea de reproşuri, care nu-i plăceau deloc.

2. În timp ce noi eram cu toții plini de voie bună, iar fariseii şi leviții apreciau din ce în ce mai mult compania vameşilor şi a celor aşa-zis păcătoşi, o servitoare a venit să-i spună stăpânului casei: "Ce ne facem, pescarii trebuie să sosească imediat, ce le vom da să mănânce şi să bea? Am avut atâția oaspeți străini astăzi, care-au consumat toate rezervele pe care le mai aveam, încât nu ştiu ce vom face!" Vameşul Matei a spus: "Câți sunt?" Servitoarea i-a răspuns: "Aproape douăzeci!" Matei i-a spus: "Lasă-i să intre, mai este aici suficientă mâncare".

3. Servitoarea s-a dus şi le-a transmis aceste cuvinte pescarilor, iar aceştia au venit în sala cea mare şi s-au aşezat la o măsuță, de unde oaspeții plecaseră.

4. Când aceşti pescari l-au recunoscut pe Petru şi pe vechii lor tovarăşi de pescuit, i-au salutat, dar văzând că masa lor era mai săracă decât a noastră, i-au spus lui Petru cu un aer morocănos: "Pentru noi este bine, căci noi suntem slujitorii adevărați şi credincioşi ai lui Ioan Botezătorul şi avem drept lege postul, dar voi, noii discipoli ai lui Iisus, voi puteți să mâncați după plac, după cum vedem, căci nu pare să se pună problema postului pentru voi!"

5. Petru le-a răspuns: "Ioan postea pentru ceea ce noi am primit. Noi am postit împreună cu el, după învățătura şi predicile lui. Ioan l-a anunțat pe Cel alături de care ne aflăm noi acum, el a fost martorul Său. La fel ca şi voi, Ioan nu a avut destulă încredere atunci când a venit Cel pe care el L-a botezat. Când Ioan - sfătuit de spirit - a depus mărturie pentru Iisus şi când Iisus s-a apropiat, Ioan ne-a spus: "Iată, Cel care vine este Cel despre care v-am spus că va veni după mine şi căruia eu nu sunt demn să-i dezleg curelele de la sandale!" Totuşi, Ioan se îndoia în secret în inima lui, la fel cum şi voi vă îndoiți acum; iată de ce Ioan continuă să postească, la fel ca şi voi! Dar pentru noi, care credem, s-a sfârşit cu postul. Dacă voi încă mai postiți, aceasta se datorează greşelii voastre! Şi este bine aşa, căci la fel cum orbul nu-şi poate satisface dorința de a vedea culori, cel care este orb în inima lui nu poate să-şi sature inima "sau stomacul, înțelegeți voi asta? Dacă Ioan ar fi înțeles, el l-ar fi urmat pe Mielul Domnului, care, după propria lui mărturie, trebuie să ia asupra Lui păcatul lumii. Dar cum sufletul lui s-a îndoit de ceea ce spiritul său i-a spus, a rămas în deşert pentru a depune acolo mărturie, până când Irod l-a oprit, după cum tocmai am aflat.

6. De ce nu L-a urmat el pe Iisus? Atunci când, ghidat de spirit, el ne-a spus să ascultăm de acest om, de ce nu l-a ascultat la rândul lui? De ce nu L-a urmat imediat, de vreme ce întreaga lui viață a fost consacrată într-un mod atât de sever Celui care trebuia să vină? Din câte ştiu eu, Cel pe care noi îl urmăm nu i-a interzis să-L urmeze! Spuneți-mi atunci un singur motiv pentru care Ioan nu L-a urmat pe Iisus".

7. Derutați, discipolii lui Ioan Botezătorul nu au ştiut ce să-i răspundă lui Petru. Doar unul dintre ei s-a limitat să spună că vestea potrivit căreia Ioan fusese arestat de către Irod era falsă. Irod l-a chemat doar la palatul său din Ierusalim pentru a afla tot ce ştia el despre Unsul lui Dumnezeu! Irod îl aprecia mult prea mult pe Ioan pentru a-l arunca în închisoare.

8. Petru a spus atunci pe un ton ironic: "Dacă nu a făcut-o deja, atunci nu va întârzia să o facă. Irod este un vulpoi rafinat, nu trebuie să ai încredere în el".

Capitolul 123

Ioan Botezătorul. Parabola cu mirele şi cu invitații. (Matei 9, 15)

(15) Iisus le-a răspuns: “Se pot jeli nuntaşii câtă vreme mirele este cu ei? Vor veni zile când mirele va fi luat de la ei şi atunci vor posti.

1. După acest schimb de cuvinte, discipolii lui Ioan au continuat să mănânce şi noi la fel. Doar câțiva farisei posteau şi au refuzat să mănânce înainte de asfințit; ei nu au reuşit să-şi procure pâine fără drojdie, căci grecii de la han nu aveau. Aceştia au postit aşadar, în timp ce numeroşii lor colegi, împreună cu leviții, aduceau omagii mesei.

2. Când vinul i-a făcut pe discipolii lui Ioan puțin mai vorbăreți şi mai curajoşi, unul dintre ei s-a ridicat şi a dorit să afle de la Mine motivul pentru care discipolii lui Ioan trebuiau să postească atât de des şi de sever, în timp ce “ discipolii Mei şi chiar Eu însumi nu posteam! El M-a întrebat: “Doamne şi învățătorule, de ce trebuie ca noi, să postim atât de mult, dar nu şi discipolii Tăi?”

3. Eu i-am răspuns: “Prietene, tu erai împreună cu Ioan când i s-a spus că Eu botezam oamenii şi că erau numeroşi cei care Mă urmau! Spune aici, cu voce tare, în fața tuturor, ce a răspuns Ioan?” Discipolul lui Ioan a spus: “Iată ce a răspuns Ioan: 'Un om nu poate să ia nimic dacă nu i s-a dat din ceruri. Sunteți martori că am spus că eu nu sunt Hristos, ci doar cel trimis înaintea Lui. Cel care are mireasă este mirele. Prietenul mirelui este acolo şi îl ascultă şi bucuria lui este mare să asculte vocea mirelui! Bucuria mea atinge culmea! Trebuie ca El să crească în timp ce eu mă micşorez. Cel care vine de Sus este deasupra tuturor, cel care este de pe acest pământ nu este decât de pe acest pământ şi nu poate vorbi decât despre pământ; doar Cel care vine din ceruri este deasupra tuturor'.

4. După care, Ioan a făcut o pauză şi a povestit tot ce a văzut şi cum el a fost martorul Tău, regretând şi suspinând profund că nimeni nu acceptă această mărturie, care era totuşi atât de adevărată.

5. Şi că cei care acceptă Marele Adevăr al lui Dumnezeu îl păstrează ascuns în ei, de frica acestei lumi care este duşmanul lui Dumnezeu, deoarece ei se tem mai mult de lume decât de Dumnezeu, din cauza slăbiciunii trupurilor lor, slăbiciune care aparține lumii, care este legată de lume. La ce foloseşte să cunoşti în interior măsura lui Dumnezeu dacă suntem ataşați de această lume? Dumnezeu nu dă nimănui spiritul Său după măsura lumii. Astfel, toți cei care au recunoscut cu adevărat spiritul lui Dumnezeu, dar sunt încă ataşați de lume, nu primesc viața eternă şi sunt respinşi.

6. Apoi, Ioan a continuat, spunând: 'Cine crede în Fiul are viața eternă, căci Fiul însuşi este viața Tatălui, dar cel care nu crede în Fiul, nu are viața eternă şi vechea mânie a lui Dumnezeu cade asupra lui”.

7. Iată ceea ce a spus Ioan. Dar până în prezent, nici unul dintre noi nu a putut înțelege sensul profund al acestor cuvinte. Noi ştim bine că vorbea despre Tine, dar cum am putea noi să înțelegem semnificația acestor spuse?”

8. Eu am spus: “Bine! Dacă Ioan v-a învățat toate acestea, ar trebui atunci să ştiți că Eu sunt mirele despre care Ioan a vorbit; şi dacă Eu sunt mirele, iată invitații Mei de nuntă!”

9. Discipolul lui Ioan a spus: “Unde este atunci frumoasa şi divina mireasă, cum poți Tu să fii mire fără mireasă?”

10. Eu: “Invitații de nuntă sunt în aceiaşi timp şi mireasa Mea; într-adevăr, cei care ascultă Cuvântul Meu, care îl păstrează în inima lor şi care îl pun în practică sunt mireasa Mea, la fel cum sunt şi invitații Mei de nuntă! De ce ar trebui ca invitații la nuntă să fie nefericiți atât timp cât mirele se află în mijlocul lor? Va veni ziua în care mirele le va fi luat şi atunci vor avea destul timp să postească!”

11. Discipolii lui Ioan au fost uluiți, dar şi puțin nemulțumiți, crezând că Eu îmi râd de ei, căci în timp ce le vorbeam, am avut pe față un anumit surâs! Unul din discipolii lui Ioan a spus cu un

aer ironic: “Curios, spiritul lui Dumnezeu vorbea prin Ioan şi acelaşi spirit ar trebui cu atât mai mult să vorbească prin Tine! Mărturia lui Ioan se referea la Tine şi este ciudat că acelaşi spirit care a vorbit prin gura lui Moise, a tuturor profeților şi, în final, a lui Ioan, anunțându-le bieților oameni de pe acest pământ aceleaşi veşnice penitențe şi cerându-le aceeaşi atitudine rigidă, vorbeşte totuşi prin Tine, învățându-ne exact contrariul, încă de pe vremea lui Moise, s-a acceptat faptul că oricine intră sub acoperişul unui păcătos este impur şi trebuie să se purifice. Cel care atinge o femeie în ziua de Sabat sau în zilele ciclului ei menstrual trebuie să se purifice şi să facă penitență. Dar se pare că Tu şi discipolii Tăi nu respectați deloc nici Sabatul şi nici purificările. Cum poate doctrina Ta să fie divină; dacă nu este aceeaşi cu cea a profeților?”

Capitolul 124

Parabola cerului şi a hainei noi. Vin nou în burdufuri vechi. (Matei 9, 16-17)

(16) Nimeni nu pune petic de postav nou la o haină veche; pentru că şi-ar lua umplutura din haină şi ruptura ar fi mai rea.

(17) Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; altfel, burdufurile pleznesc, vinul se varsă şi burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou îl pun în burdufuri noi şi se păstrează amândouă.”

l. Eu am spus: “învățătura Mea este ca o haină nouă. A voastră este o haină veche, plină de găuri şi uzată; de aceea, voi ați putut merge la pescuit astăzi, în ziua de Sabat, indiferent ce ar fi spus Moise şi Ioan. învățătura Mea este nouă; nu se poate lua un petec pentru a cârpi haina voastră veche, plină de găuri! Dacă am face aşa, găurile ar deveni în curând şi mai mari, căci noua țesătură ar trage de bătrâna haină uzată şi ruptura s-ar lărgi.

2. Învățătura Mea este ca un vin nou, ce nu poate fi pus în burdufuri vechi, căci acestea vor plezni şi vinul se va vărsa. Vinul nou se pune în burdufuri noi; astfel se păstrează şi vinul şi burduful, înțelegeți?”

3. Discipolii lui Ioan au spus: “Auzim bine, dar nu înțelegem cu adevărat ce vrei să spui! Explică-ne mai limpede!”

4. Eu: “Dacă M-aş putea exprima mai limpede...! Da, da, aş putea dacă aş vrea, dar de data aceasta nu vreau Eu să Mă fac mai bine înțeles; de aceea, vă voi spune doar că hainele voastre vechi şi rupte şi burdufurile voastre vechi nu sunt bune pentru învățătura Mea. Viața voastră dulce de pe pământ este de vină; ea este cel mai mare bun al vostru, voi îi consacrați toate forțele voastre chiar în ziua de Sabat, pescuiți pentru a vă îmbunătăți viața pe pământ şi pentru a vă asigura o existență fără griji şi, dacă este posibil, puțină fericire, dar voi nu vă uitați la săraci, la bolnavi şi la cei necăjiți, la cei flămânzi şi însetați.

5. La fel cum cel care are burta plină nu suferă deloc când îl priveşte pe sărmanul ros de foame, cu atât mai mult, voi nu simțiți frigul atunci când vine iarna, căci aveți cu ce să vă îmbrăcați bine, astfel încât iarna să vă pară la fel de plăcută ca o vară frumoasă! Iar când un om pe jumătate dezbrăcat trece prin fața voastră, tremurând de frig, strigându-şi în gura mare amărăciunea şi cerşind o haină călduroasă, voi îi răspundeți cu o voce dezgustată câteva cuvinte inutile, spunând: 'Pleacă de aici, leneşule; dacă ai fi muncit astă vară, nu ți-ar mai fi lipsit nimic iarna. De altfel, nici nu este atât de frig; tu eşti un cerşetor şi nu ar trebui să fii atât de sensibil!'

6. Dar cerşetorul spune: 'Doamne, am muncit toată vara şi toată toamna, dar leafa mea nu a fost nici măcar a mia parte din ceea ce a câştigat stăpânul meu, ceea ce explică de ce el se poate plimba iarna gros îmbrăcat. Dar noi, care am fost atât de prost plătiți, salariul nostru din această vară abia ajungându-ne să ne hrănim, noi suferim iarna nu pentru că nu am muncit vara, ci pentru că nu am putut economisi decât foarte puțin pentru iarnă. Câştigul stăpânului nostru este sărăcia noastră'.

7. Iată ce spun cerşetorii, făcând abstracție desigur de faptul că mai există printre ei şi câțiva

păcătoşi care îşi merită pe deplin sărăcia”,

8. Discipolii lui Ioan au spus; “Ah! Mergi prea departe, un muncitor bun şi cinstit nu a avut niciodată motiv să se plângă de patronul său; cine vrea să muncească, găseşte iarna - la fel ca vara - de muncă, salariu, hrană şi veşminte, Este firesc să le închizi poarta leneşilor”.

9. Eu le-am răspuns: “Pentru voi, bineînțeles, dar nu şi pentru Mine! Eu vă spun adevărul, în speranța că o să-l înțelegeți! Spuneți-Mi, cine a creat marea şi toți peştii din ea?”

10. Discipolii lui Ioan au spus: “Ce întrebare! Cine altul decât Dumnezeu?” Eu le-am răspuns: “Ei bine! Spuneți-Mi atunci dacă ați primit de la Dumnezeu vreun document oarecare care să vă dea dreptul să prindeți bunii şi prețioşii peşti din mare pentru a-i vinde pentru bani, de a vă ascunde câştigurile în sacii voştri şi de a nu lăsa decât a mia parte destoinicilor voştri angajați, care au făcut singuri toată munca, punându-şi adeseori viața în primejdie?”

11. Discipolii lui Ioan: Iată încă o întrebare stupidă şi ridicolă - cine ar putea avea un certificat de la Dumnezeu? Serviciile de Stat au fost create special de Dumnezeu pentru aceasta. Ele dau certificatele în locul lui Dumnezeu. Cel care primeşte un permis de la Stat îl primeşte din mâna lui Dumnezeu şi, având în vedere faptul că dreptul de concesionare este scump plătit, înseamnă că ai de două ori dreptul de a-ți obține beneficiile din ceea ce s-a plătit”.

12. Eu: “Da, da, aşa stau lucrurile pe pământ, pentru oamenii egoişti şi ambițioşi. Oamenii şi-au rânduit legile lor. Dar nu este la fel şi pentru Dumnezeu; la începutul lumii, pământul întreg era un bun comun al tuturor oamenilor.

13. Dar atunci când copiii lui Cain au primit drept moştenire şi au luat în stăpânire o parte a pământului, ei au stabilit legi după cum le-au dictat egoismul şi ambițiile lor; nu au trecut de atunci nici o mie de ani.

14. Şi Dumnezeu a lăsat atunci să se manifeste potopul, pentru a-i îneca pe toți, în afară de cei pe care El a vrut să-i apere, iar acest lucru se va repeta!

15. Dumnezeu are o răbdare infinită, dar El se va plictisi curând de modul vostru de a acționa şi vai de cei care vor moşteni pământul după voi.

16. Cuvintele voastre dovedesc că credința voastră şi sensul dreptății voastre sunt o haină veche şi găurită, care nu mai suportă să fie peticită. Este un burduf vechi, în care nu se poate pune vinul nou. Căci voi toți sunteți nişte oameni egoişti şi răi! Acum Mă înțelegeți?”

Capitolul 125

Aluzie la esenieni. Despre inteligența pământească a materialistului. Despre prietenia şi binecuvântarea lui Dumnezeu. Despre încrederea în Dumnezeu. Compasiunea față de săraci.

1. Discipolii lui Ioan au spus: “Greşim noi, dacă trăim după învățătura lui Ioan? Desigur, el era un predicator sever, dar nu ne-a transmis o asemenea doctrină!

2. Vedeți, ordinul esenienilor - pe care îl cunoaştem - este strict şi sinceritatea este prima lor poruncă. Dar la ce le foloseşte sinceritatea şi toate regulile lor severe? Cine le respectă? Ele nu au nici o valoare pentru un evreu, de altfel nici pentru greci; ele nu au decât câțiva aderenți printre romani, Poate că învățătura lor este autentică; ea este, fără îndoială, excelentă pentru cei care o urmează şi care se retrag complet din lume; dar este inaplicabilă pentru restul umanității!

3. La ce ne-ar putea folosi cuvintele frumoase şi bune despre fraternitatea universală?

4. Priveşte, această casă este mare şi ospitalieră, în sensul fraternității universale; cu greu îi poți găsi pereche, dar poți Tu să pretinzi într-un mod rațional că ea ar trebui să-i primească pe toți oamenii şi să răspundă nevoilor tuturor? Chiar şi cu cele mai bune intenții din lume şi cu cea mai mare bunăvoință, îi vor lipsi mijloacele de a o face: spațiul, alimentele şi multe alte lucruri.

5. Dacă, pe de altă parte, o familie săracă şi-ar construi o colibă şi şi-ar pregăti pentru iarnă câteva rezerve sărăcăcioase, pe care le-ar mânca cu economie, aşteptând ca pământul să aducă din

nou roade şi un grup de vreo zece oameni tocmai ar trece pe acolo, cerând adăpostul acestei biete familii, care are tot dreptul la hrana şi adăpostul ei, spune-ne, după ce doctrină ar fi înțelept şi corect ca această familie să le satisfacă cererile celor zece persoane, privându-se astfel de cele necesare şi putând ajunge chiar să-şi piardă viața!"

6. Eu le-am răspuns: "Fiecare pasăre cântă şi ciripeşte după cum i-a fost dat; voi vorbiți după înțelegerea voastră terestră, nu puteți să spuneți nimic altceva, pentru că nu înțelegeți nimic altceva. Este tot ceea ce pot să vă răspund! Căci dacă v-aş spune ceva mai elevat şi perfect adevărat despre ceruri, voi nu M-ați înțelege, întrucât inimilor voastre le lipseşte inteligența necesară.

7. Proşti ce sunteți, cine face să crească şi să se coacă fructele pământului, cine le dă viață şi le menține în permanență? Credeți voi că Dumnezeu nu vrea şi nu poate să-l răsplătească pe cel care s-ar sacrifica, venind în ajutorul fraților săi la nevoie? Credeți voi că Dumnezeu este nedrept şi cere omului imposibilul?

8. Este întru totul posibil pentru orice om să aibă dorința fierbinte de a face bine şi de a veni în ajutorul sărmanului său frate!

9. Dacă fiecare ar fi profund animat de această dorință, nu ar mai exista pe pământ colibe sărăcăcioase, care nu pot să adăpostească decât cel mult două ființe.

10. Vedeți, această casă a prietenului Meu Matei a hrănit multă lume astăzi; el a dat din toată inima toate rezervele pe care le mai avea. Dacă nu credeți, mergeți în hambare, acolo unde ar trebui să fie grânele, nu veți găsi nimic acolo. Iată-l pe stăpânul casei, întrebați-l dacă nu am spus adevărul!"

11. Matei a confirmat cuvintele Mele şi a spus: "Doamne, din nefericire, astăzi aşa este şi nu ştiu ce voi da mâine oaspeților mei. Dar aceasta mi s-a întâmplat adeseori. Am avut şi am încredere în Dumnezeu şi iată că totul mi-a venit din abundență şi am putut să răspund nevoilor oaspeților mei".

12. "Vedeți, am spus Eu, iată cum gândeşte şi acționează un om adevărat pe acest pământ, fără să se plângă că Dumnezeu l-a abandonat. Acesta a fost întotdeauna adevărul şi aşa va fi mereu.

13. Dumnezeu îl binecuvântează şi nu-l abandonează niciodată pe cel care are încredere în El; El nu îngăduie ca el să piară. Dar pe cei care cred, la fel ca voi, că Dumnezeu există, fără să aibă însă încredere în El, pentru că inima lor le spune că ei nu merită ajutorul lui Dumnezeu, Dumnezeu nu îi ajută, pentru că ei nu au încredere în El, ci doar în propriile lor forțe şi în propriile lor mijloace, pe care le consideră intangibile şi sacre, spunând: Vai! Omule, ajută-te tu însuți dacă vrei să fii ajutat, căci fiecare om este propriul lui stăpân şi trebuie să aibă grijă de el însuşi; atât timp cât el s-a ajutat singur, nu se mai poate pune problema să ajute pe altcineva!'

14. Dar Eu vă spun: voi veți fi abandonați de Dumnezeu şi veți fi lipsiți de ajutorul Său, care vine la sfârşit, dacă voi vă preocupați doar de voi înşivă la început. Căci Dumnezeu nu a creat oamenii din egoism, ci din iubire pură; astfel, în om totul trebuie să corespundă iubirii care i-a dat viață.

15. Dacă voi trăiți şi acționați fără iubire şi fără încredere în Dumnezeu, atunci veți schimba în infern cerul dinlăuntrul vostru; vă veți îndepărta de Dumnezeu şi servitorii infernului nu vor scăpa ocazia să vă dea în final răsplata, adică moartea prin mânia lui Dumnezeu.

16. Atunci când vorbiți despre esenieni, care trăiesc după învățăturile Şcolii lui Pitagora, voi spuneți că, din cauza filantropiei lor, nimeni nu este capabil să-i urmeze, în afară de câțiva romani!

17. Eu nu îi apreciez prea mult, căci ei nu recunosc nemurirea sufletului şi totuşi, cel mai rău dintre ei valorează mai mult decât cel mai bun dintre voi!

18. Vă spun deschis: dintre toți cei care s-au născut din femeie, de la începutul lumii şi până astăzi, nimeni nu a fost mai mare ca Ioan Botezătorul, dar de acum înainte, cel mai mic dintre discipolii Mei din adevărata împărăție a lui Dumnezeu va fi mult mai mare decât cel pe care voi îl numiți învățătorul vostru şi pe care nu l-ați înțeles niciodată. El v-a arătat drumul care duce la Mine şi a netezit cărările în fața Mea. Dar lumea (materialismul) din voi v-a orbit inimile, de aceea voi nu puteți să Mă recunoaşteți, cu toate că vă aflați deja aproape de Mine.

19. Mergeți şi ocupați-vă de lume, de soțiile şi de copiii voştri, pentru ca ei să nu rătăcească complet goi şi pentru ca foamea şi setea să nu le întristeze burțile. Peste puțin timp, veți vedea singuri

ce bine le-ați făcut! Adevăr vă spun, Dumnezeu nu se va ocupa de ei. Eu vă spun aceasta cu cele mai depline drepturi şi în tot adevărul.

20. Cel care are avere, proprietăți sau o slujbă care îi aduce mari câştiguri, care economiseşte pentru el şi pentru copiii lui, dar priveşte chiorâş la sărmanii săi frați, îi ocoleşte pe copiii care suferă de foame, de sete şi de frig, îi alungă dacă ei vin să-i ceară de pomană, îi spune fratelui său: Vino din nou peste câteva zile, sau peste câteva săptămâni, voi face atunci ceva pentru tine' şi se scuză când acest frate revine cu speranța de a fi ajutat spunând că nu poate, atunci când el are în secret tot ceea ce-i trebuie pentru a-l ajuta pe acesta, adevăr, adevăr vă spun, acela este un duşman al lui Dumnezeu, căci el nu-l recunoaşte pe Dumnezeu în fratele său şi nu-l iubeşte pe fratele său care este în fața lui şi ale cărui nevoi el le cunoaşte!

21. Adevăr, adevăr vă spun, cel care îl abandonează pe fratele său la nevoie, îl abandonează simultan pe Dumnezeu din ceruri, care îl va abandona la rândul Lui, înainte ca el să-şi dea seama!

22. Dar cel care nu-l părăseşte pe sărmanul său frate, chiar dacă Dumnezeu îl pune la încercare, va fi binecuvântat înainte ca el să ajungă să se îndoiască, primind o bogăție eternă, cu mult mai presus decât hambarele şi pivnițele gazdei noastre”.

23. Discipolii lui Ioan au spus, în bătaie de joc: “Asta credem bucuroşi, căci ştim că sunt goale”.

Capitolul 126

Un vin miraculos. Îngerii servitori. Despre credința de nezdruncinat în Dumnezeu.

1. Servitoarea hanului a sosit cu răsuflarea tăiată şi i-a spus lui Matei: “Stăpâne, stăpâne, vino să vezi; într-o clipă, o mulțime de tineri au adus tot felul de merinde într-o cantitate atât de mare, încât nu vom reuşi să consumăm totul nici într-un an! Totul arată atât de proaspăt şi de bun! Hambarele sunt pline până la acoperiş şi burdufurile din pivniță sunt pline cu cel mai bun vin! Stăpâne, stăpâne, de unde vin toate acestea, căci totul s-a petrecut în ziua de Sabat a evreilor?”

2. Matei nu mai înțelegea nimic, nu mai mult decât toți cei care se aflau în sală, iar discipolii lui Ioan Botezătorul, dintre care unii văzuseră cu câteva clipe înainte că toate hambarele erau goale, l-au întrebat pe Matei dacă făcuse o comandă de alimente!

3. Matei le-a răspuns: “Eu nu, altfel aş fi ştiut şi nici soția mea, de vreme ce m-a anunțat prin servitoare că puținele provizii pe care le mai aveam sunt aproape epuizate, în afară de grădină şi de câteva terenuri în arendă nu mai am nici o livadă şi dacă aş mai fi avut vreuna, nu aş fi avut timp să mă ocup de ea, având deja destul de multe de făcut la vama mea şi cu acest han în care primesc foarte multă lume. De aceea, în fiecare săptămână, aduc provizii de la Capernaum. Peştele mi-l aduceți voi şi, în ceea ce priveşte cerealele, le cumpăr de obicei de la coreligionarii mei greci, Iată, pe scurt, modalitatea în care îmi aprovizionez casa, dar nu ştiu nimic despre această comandă!

4. Am crede că un mare prieten necunoscut a făcut aceasta pentru mine, doar dacă nu ar fi vorba despre un miracol, despre care nu mai este nici o îndoială! De unde vine acest prieten şi cine este el? Bineînțeles că nu ştiu, nu mai mult decât voi; îi voi chema pe toți servitorii mei şi îi voi întreba dacă îi cunosc pe cei care au adus aceste provizii!”

5. El a chemat-o pe soția lui, pe toate servitoarele şi pe toți servitorii şi le-a pus această întrebare. Dar toți au răspuns, la unison, că nu cunosc pe nici unul dintre aceşti tineri. “Aceşti oameni de o statură aparent fragilă au aerul unor băiețandri foarte tineri, părul lor lung este buclat într-un mod magnific şi hainele lor seamănă mai degrabă cu cele ale romanilor decât cu cele ale evreilor. Erau foarte numeroşi şi au lăsat sprinteni mărfurile în pivnițe şi hambare, spunând: Acesta este un dar pentru Matei vameşul, care a fost chemat astăzi de către Marele învățător!” Apoi s-au îndepărtat cu toții şi nu am văzut în ce direcție au plecat”.

6. Un fariseu a spus: “Pare ciudat şi totuşi este adevărat. Dar am vrea să înțelegem mai bine”.

7. Acest fariseu s-a întors spre Matei şi i-a spus: “Stăpâne al casei, dă-ne să gustăm din acest vin şi-ți vom spune îndată de unde provine. După gust şi după culoare, ne vom da sigur seama de unde este”.

8. Au coborât apoi în pivniță şi au adus tuturor pahare pline cu vin; când fariseii şi leviții au gustat, ei au spus cu uimire: “Nu, nu am mai gustat niciodată un asemenea vin, are un gust indescriptibil. Am gustat până acum toate vinurile cunoscute de pe acest pământ şi unele erau excelente, dar în comparație cu acest vin, toate celelalte par ca apa! Este o enigmă şi va rămâne o enigmă.

9. Dar deoarece ai o rezervă atât de mare din acest vin minunat nu ai vrea să ne vinzi câteva burdufuri? Aceasta, desigur, pentru a le trimite Marelui Preot la Ierusalim!”

10. Matei a răspuns însă: “L-am primit gratis, îl voi da gratis, dar Marele Preot nu va primi nici o picătură, doar dacă nu va veni aici, din întâmplare, ca oaspete. Aici, el va fi servit la fel ca toți ceilalți, dar, insist la fel ca toți ceilalți şi niciodată în calitate de Mare Preot al evreilor, ceea ce nu reprezintă pentru mine decât ticăloşia tuturor ticăloşiilor, care ucide spiritul oamenilor de aceeaşi credință cu el”.

11. Un levit i-a spus: “Prietene, părerea ta în legătură cu Marele Preot este greşită; se vede că nu ai nici o idee despre ceea ce este el!”

12. Matei: “Să lăsăm asta de o parte, altfel mă voi supăra. Voi vedeți lucrurile din punctul lui de vedere, de aceea nu vedeți ceea ce se află în fața voastră, cu atât mai mult cu cât nimeni nu îşi poate vedea propria față, nasul sau fruntea! Dar noi, care suntem în fața voastră, le vedem bine. Suficient, să nu mai vorbim, altfel am să mă înfierbânt şi nu aş vrea să vă ofensez, pentru că eu îmi respect oaspeții”.

13. Un fariseu ceva mai politicos a spus: “Bine, bine, să lăsăm asta şi să vorbim mai bine cu învățătorul Iisus. Poate că el ne va da cel mai bun răspuns. Căci el ne depăşeşte pe toți în ştiință şi în înțelepciune”, întorcându-se spre Mine, el Mi s-a adresat: “Ce spui tu despre această istorie? Trebuie să ştii câte ceva, căci cuvintele adresate discipolului tău Ioan făceau aluzie directă la aceasta! Totul s-a petrecut chiar atunci când tu le explicai discipolilor lui Ioan Botezătorul cum Dumnezeu îi binecuvântează pe cei care îl iubesc cu adevărat şi îşi pun toată încrederea în El şi când tu denunțai urâțenia şi latura iluzorie a egoismului. Eu bănuiesc aşadar că tu ştii ceva sau că eşti chiar tu autorul”.

14. Eu am spus: “Bine, dacă Mă bănuiți, asociați supoziția voastră cu ceea ce le-am spus discipolilor lui Ioan şi recunoaşteți în inimile voastre că am spus adevărul cei mai deplin!

15. Cel care va acționa după profunzimea inimii lui, va primi de asemenea de la Dumnezeu ceea ce a primit prietenul şi fratele nostru Matei.

16. Căci, credeți-Mă, Dumnezeu este mereu acelaşi în inima Sa, acelaşi care a fost pe întinderea cerurilor cu mult înainte ca soarele, luna şi stelele să strălucească pe ea; aşa cum este El în acest moment, aşa va rămâne în eternitate.

17. Cel care îl caută pe drumul drept, îl va găsi şi va fi binecuvântat din eternitate în eternitate!”

18. Aceste cuvinte i-au zguduit pe toți până în adâncul inimii, iar discipolii lui Ioan, după ce au reflectat mai profund, au spus: “El este fără îndoială un profet cu mult mai mare decât era Ioan al nostru, alături de care am trăit timp de zece ani, fără ca niciodată să auzim ceva asemănător. Fariseul are dreptate atunci când pretinde că acest nazaritean ştie ceva. Eu aş zice chiar că, cu el, nu se ştie unde ne vor duce toate acestea. Iată de fapt dovada orbirii noastre şi a învățătorului nostru Ioan”.

Capitolul 127

Iuda şi Toma. Orbirea discipolilor lui Ioan Botezătorul. Moartea fiicei lui Cornelius. Adevărații urmaşi ai lui Hristos!

1. Iuda, mai încălzit de vin decât ar fi trebuit a vrut să ridice vocea şi să le spună ceva vecinilor săi, în special discipolilor lui Ioan Botezătorul. Dar Toma, veşnicul său adversar, a înaintat pentru a-i spune: “Prietene, atunci când învăţătorii vorbesc, discipolii tac şi ascultă. Aici, fiecare cuvânt ieşit din gura noastră este o prostie şi dacă ai mâncărimi să vorbeşti, mergi afară să strigi ce vrei şi întoarce-te când o să te doară gura”.

2. Iuda i-a răspuns: “Ce ai tu împotriva mea, ţi-am făcut ceva? Eu nu am niciodată dreptul să vorbesc?”

3. Toma i-a spus: “Cunoaştem de mulţi ani înţelepciunea ta şi nu suntem dispuşi să te reascultăm aici pentru a o mie şi una oară spunând acelaşi lucru. Noi suntem cu toţii la fel de înţelepţi ca tine, am primit aceeaşi educaţie ca şi tine; înţelege deci că tu nu ai ce să ne înveţi. Un discipol nu vorbeşte decât atunci când învăţătorul său îl întreabă. Putem, bineînţeles, să punem întrebări, dar numai dacă acestea sunt întemeiate şi necesare. Dacă întrebările noastre nu demonstrează altceva decât curiozitate, reflectând doar simpla noastră plăcere de a ne da frâu liber limbii, atunci merităm să fim biciuiţi, căci prostia trebuie să fie întotdeauna pedepsită cu nuiaua”.

4. Iuda: “Bine, bine, tac; ştiu bine că în prezenţa ta eu nu am dreptul să vorbesc, căci tu reprezinţi chiar înţelepciunea profetului Ilie! Păcat doar că nu ai trăit înainte de Solomon, ce mult i-ar fi folosit lecţiile tale! Dar ajunge, am să tac!”

5. Toma ar fi vrut bucuros să-i răspundă, dar i-am făcut semn că era de ajuns şi el a tăcut.

6. Unul dintre discipolii lui Ioan nu reuşea deloc să înţeleagă de ce îi comparasem Eu pe el şi pe tovarăşii lui cu nişte haine peticite şi cu burdufuri vechi, care nu pot păstra vinul nou! El s-a întors către Mine şi Mi-a pus această întrebare puţin naivă: 'Văd bine că tu trebuie să fii un profet, dar observ că preferi vinul din burdufuri vechi celui nou, din burdufuri noi! Mai văd că haina Ta nu este nouă şi că în curând ea va fi o zdreanţă. Dacă aş putea să te ajut, spune-mi, căci am multe haine acasă, pe care nu le mai port”.

7. Tovarăşii săi au vrut să-l alunge pe loc, din cauza întrebării lui prosteşti. Eu am fost însă plin de înţelegere în privinţa lui şi i-am explicat comparaţia.

8. Omul a fost mulţumit, iar Eu le-am spus celorlalţi: “Dacă vedeţi un orb că face un pas greşit şi cade în şanţ, credeţi că este înţelept să-l acuzaţi şi să-l condamnaţi pe orb pentru că a strivit iarba din şanţ atunci când a căzut? După ochii lui fizici, el seamănă cu voi la fel de mult ca un frate, dar ochii sufletului său sunt mai orbi decât ai voştri şi este foarte dur - după cum ştim cu toţii – să pedepsim un frate orb pentru că s-a împiedicat în faţa noastră!”

9. Aceste cuvinte au fost primite cu aclamaţii generale. Toţi cei de faţă strigau: “Iată, a vorbit bine, El acţionează după cum vorbeşte, El este demn să fie numit cel mai mare dintre oameni şi să fie încoronat! Trăiască cel mai mare dintre oameni!”

10. După ce oamenii şi-au sfârşit aclamaţiile, iar Eu am adăugat câteva cuvinte în legătură cu veşmântul vechi şi vinul nou, a sosit, cu răsuflarea tăiată, Cornelius, comandantul din Capernaum; el s-a îndreptat repede spre Mine şi s-a aruncat la picioarele Mele, spunând: “Doamne, prietenul meu, Tu, Divin învăţător, fiica mea favorită, care îmi poartă numele, încântătoarea şi adorabila mea fiică este moartă”. Lacrimile i-au tăiat dintr-o dată vocea, apoi, revenindu-şi, el a adăugat:

11. “Doamne, Tu, Cel căruia nimic nu îi este imposibil, vino acasă la mine, atinge-o cu mâinile Tale miraculoase şi ea va învia la fel ca fetiţa lui Jairus, şeful sinagogii, care era moartă dea binelea şi care acum trăieşte. Tu, care eşti prietenul meu cel mai bun, Te implor, vino să-mi acorzi această graţie”.

12. Eu i-am spus: “Ai încredere, voi veni şi voi face ceea ce Mă rogi; fiica ta este moartă şi este deja rece, dar Eu o voi învia, pentru ca ea să poată aduce mărturie acestei sărmane umanităţi despre gloria lui Dumnezeu”.

13. Discipolii Mei M-au întrebat dacă le permit să Mă urmeze sau trebuie să Mă aştepte acolo. Eu le-am spus: 'Voi toţi cei care sunteţi discipolii Mei şi tu, Matei, care ai fost vameş, urmaţi-Mă! Eu am avut grijă de locuinţa ta pământeană şi voi mai avea grijă, dar doresc ca tu să fii, la fel ca ei, discipolul Meu”.

14. Matei şi-a aruncat hainele de hangiu și-a pus veşmintele cele mai bune, lăsându-le alor săi grija de a se ocupa de afacerile obişnuite ale casei sale.

15. Nota bene - Iată ceea ce trebuie să facă cel care doreşte să Mă urmeze; el trebuie să moară față de lucrurile materiale şi profesionale, să nu se mai preocupe de viața sa materială, altfel el nu va putea intra în împărăția Mea. Căci, cel care pune mâna la plug dar întoarce ochii în altă parte şi nu priveşte în față, nu este făcut pentru împărăția lui Dumnezeu.

Capitolul 128

Femeia cu scurgere de sânge (Marcu şi Luca) Iisus la Cornelius (Matei 9, 20-25)

(20) Şi iată o femeie, care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge, a venit pe dinapoi şi s-a atins de poala hainei Lui.

(21) Căci îşi zicea ea: "Numai să mă pot atinge de haina Lui şi mă voi tămădui."

(22) Iisus S-a întors, a văzut-o şi i-a zis: "îndrăzneşte, fiica Mea ! Credința ta te-a tămăduit." Şi s-a tămăduit femeia chiar în ceasul acela.

(23) Când a ajuns Iisus în casa fruntaşului sinagogii şi când a văzut pe cei ce cântau din fluier şi gloata bocind,

(24) le-a zis: "Dați-vă la o parte; căci fetița n-a murit, ci doarme!" Ei îşi băteau joc de El.

(25) Dar, după ce a fost scoasă gloata afară, Iisus a intrat înăuntru, a luat pe fetiță de mână şi fetița s-a ridicat.

1. Să revenim acum la expunerea Evangheliei.

2. Am părăsit casa lui Matei târziu, după-amiaza şi, când eram cam pe la mijlocul drumului, ne-a ajuns din urmă, alergând, o femeie care, la fel ca cealaltă femeie grecoaică, suferea şi ea de doisprezece ani de pierderi de sânge şi pe care nimeni nu putuse să o ajute. Această femeie a procedat la fel ca femeia grecoaică: ea Mi-a atins poalele hainei şi, instantaneu, i s-a petrecut ceea ce-şi dorea atât de mult. Căci ea îşi spusese în sinea ei: "Dacă aş putea măcar să ajung să ating tivul hainei Sale, atunci voi fi vindecată!" Ea a simțit imediat că izvorul celor doisprezece ani de suferințe a secat.

3. Eu M-am întors atunci şi i-am spus acestei femei: "Ai încredere, fiica Mea, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace". Femeia s-a întors acasă plină de lacrimi de bucurie şi de recunoştință şi nu a mai fost niciodată bolnavă.

4. Această femeie era evreică şi nu grecoaică. Dar ea locuia aproape de o comunitate grecească pe care o vizita adeseori şi de aici aflase despre vindecarea femeii grecoaice despre care au vorbit Marcu şi apoi Luca, pictorul-poet! De aceea, aceste evenimente asemănătoare au fost adeseori confundate, chiar de către teozofii cei mai savanți, dând astfel apă la moară celor care se îndoiau.

5. Matei, scribul, M-a întrebat imediat dacă trebuie să menționeze acest eveniment şi pe cele din timpul zilei.

6. Eu i-am spus: "Notează tot ce s-a petrecut astăzi, în afară de aprovizionarea casei lui Matei şi de conversațiile care au avut loc acolo. Ne vom întoarce în această seară acasă şi mâine vom avea timp să vedem ce trebuie să scrii despre ziua de astăzi".

7. Matei scribul a fost foarte mulțumit. Noi am sosit apoi la casa comandantului, am intrat cu toții în sala în care zăcea fetița moartă, întinsă pe un catafalc, după datina romană.

8. Se aflau acolo o mulțime de bocitoare şi de oameni care făceau un vacarm imens, căci acesta era obiceiul, pentru a trezi sufletul celui mort şi pentru a-i îndepărta pe mesagerii lui Pluton, prințul infernurilor, după credința oarbă a majorității popoarelor păgâne.

9. După ce am intrat împreună cu discipolii Mei în această sală în dezordine, le-am poruncit să înceteze cu zgomotele şi să se îndepărteze de casă, spunându-ie că fetița dormea şi că nu era

moartă.

10. Atunci, bocitorii plătiți pentru a face cât mai multă gălăgie (căci fără bani, nimeni nu ar fi strigat) au început să râdă de Mine. Unul dintre ei Mi-a spus: “Acum îți va fi mult mai greu decât la Jairus! Priveşte mai de aproape; vei vedea bine că, din punct de vedere medical, ea este cu adevărat moartă. După învățătura lui Hipocrate, faimosul medic grec, moartea este zugrăvită pe fața ei, iar tu susții că ea doarme!”

11. Văzând că bocitorii nu doresc să iasă, comandantul le-a poruncit să plece şi a ordonat soldaților săi să alunge oamenii, în cameră s-a făcut, în sfârşit, linişte.

12. După ce camera şi întreaga casă au fost golite de toți aceşti inoportuni, am intrat în sfârşit în cameră împreună cu discipolii Mei şi toți cei din casa comandantului. Am mers la catafalc, am luat mâna moartei, fără să spun nimic de data aceasta şi, instantaneu, fata s-a ridicat atât de sănătoasă şi de puternică, de parcă nu ar fi fost niciodată bolnavă.

13. Când fata a văzut că fusese aşezată pe un catafalc aranjat ca pentru morți, a întrebat de ce se afla acolo.

14. Comandantul s-a apropiat de ea şi i-a spus, copleşit de o fericire imensă: “Adorata mea Cornelia, tu ai fost foarte grav bolnavă, ai murit şi te-am fi pierdut pentru totdeauna dacă acest atotputernic Mântuitor între Mântuitori nu te-ar fi înviat cu puterea Lui divină, aşa cum a înviat-o cu câteva zile în urmă pe fetița şefului sinagogii, Jairus, pe care tu o cunoşti bine. Bucură-te, deci, de această nouă viață şi, de acum înainte, să fii plină de recunoştință față de acest prieten între prieteni, care El singur ți-a făcut binele suprem, redându-ți prețioasa viață pe care o pierduseşi!”

Capitolul 129

Fiica lui Cornelius vorbeşte despre experiența ei din Lumea de dincolo. Problema liberului arbitru. (Matei 9, 26)

(26) ***Şi s-a dus vestea despre aceasta minune în tot ținutul acela.***

1. Fata a spus: “Da, da, acum îmi amintesc bine că am fost foarte bolnavă, dar un somn dulce s-a aşezat peste pleoapele mele, am adormit şi am avut un vis minunat. Pretutindeni în jurul meu era lumină, nimic altceva decât lumină şi, în această lumină se forma o lume minunată: grădini magnifice, de nedescris, inundate de lumina cea mai clară şi splendori peste splendori. Dar nici o ființă vie nu părea să locuiască în acea măreție, în timp ce eu o contemplam cu uimire şi remarcam că nici o ființă vie nu părea că va apărea, am început să mă simt din ce în ce mai disperată în fața unei asemenea splendori indescriptibile. Am început să plâng, să strig, dar fără nici cel mai mic ecou, fără cel mai mic răspuns. Eram din ce în ce mai tristă, în timp ce această măreție creştea încontinuu.

2. În timp ce mă cuprindea această tristețe imensă şi te strigam disperată, dragul meu tată, în grădină a apărut deodată acest prieten, care, ținându-mă de mână, mi-a spus: “Ridică-te, fiica mea”. Toată acea splendoare care mă făcuse atât de tristă a dispărut şi m-am trezit iar acest prieten mă ținea în continuare de mână. Nu am înțeles imediat ceea ce se petrecea şi ceea ce văzusem, dar după ce mi-am recăpătat toate simțurile, mi-am amintit tot ce am văzut în vis şi ce ți-am povestit.

3. Dar, lucrul cel mai straniu mi se pare - şi acest catafalc este dovada - că am fost într-adevăr moartă pentru această lume, pe care am continuat să o văd totuşi într-un vis şi, lucrul încă şi mai extraordinar: faptul că acest prieten minunat care a venit la mine în vis, se află aici.

4. Dragul meu tată, te întreb, viața pe care El mi-a redat-o nu îi aparține oare Lui? Inima mea este profund emoționată şi mi se pare că nu aş mai putea vreodată să-i dăruiesc iubirea mea vreunui alt bărbat! Să îndrăznesc oare să-L iubesc mai mult decât orice, mai mult decât pe tine, tatăl meu şi mai mult decât orice pe lume?”

5. Încurcat, Cornelius nu ştia ce să răspundă. Eu i-am spus: “Las-o pe fiica ta să facă aşa cum

simte, doar asta poate să-i umple viața!”

6. Cornelius a spus: “Dacă este aşa, atunci să-L iubeşti mereu pe acest prieten mai presus de orice, căci Cel care a putut să-ți redea viața prin forța şi puterea Sa, atunci când tu erai moartă, nu-ți va face niciodată vreun rău şi, dacă ai muri din nou, El îți va reda, fără îndoială, viața din nou. Iubeşte-L deci mai presus de orice, aşa cum şi eu îl iubesc din toate puterile mele”.

7. Eu am spus: “Cel care Mă iubeşte, îl iubeşte de asemenea pe Cel care este în Mine şi care este viața eternă. El poate să moară de o mie de ori din această iubire pentru Mine şi totuşi va trăi în veci”. Dintre cei care au auzit aceste cuvinte, mulți şi-au spus în sinea lor: “Ce înseamnă asta, poate un om să spună asta, poate el să facă asta?”

8. Un roman, unul dintre oaspeții lui Cornelius, a declarat: “Prietene, un înțelept a spus: 'Nu există nici un om, oricât de mare, pe care zeii să nu-l fi animat cu suflul lor'! Dar dacă totuşi a existat vreodată unul, atunci el este acest Iisus, care pare să aibă o origine umilă, dar zeii nu iubesc luxul terestru şi, atunci când ei coboară pe acest pământ, fac aceasta sub înfățişarea cea mai umilă şi prin faptele lor le demonstrează muritorilor cine sunt ei! Acesta trebuie să fie şi cazul acestui om atât de simplu! Puteți să credeți ce vreți, dar în ceea ce mă priveşte, eu îl consider un zeu de prim rang, căci nici un muritor nu poate învia morții.

9. Atunci când vreun discipol al lui Esculap readuce la viață, cu ajutorul balsamurilor şi uleiurilor lor, pe cineva care părea mort, niciodată cel care se trezeşte nu are această prospețime şi această sănătate de care dă dovadă acum Cornelia şi pe care nu le-a avut niciodată până acum. Credeți ce vreți, dar iată ce gândesc eu şi sunt convins de ceea ce spun”.

10. Eu am spus: “Fiecare crede că are dreptate! Dar Eu vă spun şi vă cer să-Mi demonstrați prietenia voastră, nespunând nimănui ce ați văzut şi ați auzit aici; nu vorbiți cu nimeni despre asta, ştiți doar cât de rea este lumea”. Ei Mi-au promis că vor păstra tăcerea.

11. Şi au tăcut într-adevăr timp de câteva zile, atâta vreme cât Eu am rămas în casa comandantului. Dar, imediat după ce Eu am plecat, fapta Mea a fost povestită în toată Galileea. Mi-ar fi fost foarte uşor să împiedic aceasta, încălcând libertatea voinței lor umane (liberul lor arbitru), dar pentru a nu face din oameni nişte animale, Eu le-am respectat tot timpul libertatea şi de aceea a trebuit să suport uneori chiar şi ceea ce nu totdeauna era în ordinea firească a lucrurilor şi care nu a fost de nici un folos!

Capitolul 130

Doi cerşetori orbi îl linguşesc pe Iisus (Matei 9, 27-31)

(27) Când a plecat de acolo s-au luat după Iisus doi orbi care strigau şi ziceau: “Ai milă de noi, fiul lui David!”

(28) După ce a intrat în casă orbii au venit la El. Şi Iisus le-a zis: “Credeți că pot face lucrul acesta?” “Da, Doamne”, au răspuns ei.

(29) Atunci S-a atins de ochii lor şi a zis: “Facă-vi-se după credința voastră!”

(30) Şi li s-au deschis ochii, Iisus le-a poruncit cu tot dinadinsul şi le-a zis: 'Vedeți, să nu ştie nimeni.”

(31) Dar ei, cum au ieşit afară, au răspândit vestea despre El în tot ținutul acela.

1. Pe vremea aceea, se aflau la Capernaum doi cerşetori complet orbi din naştere, care nu văzuseră niciodată lumina zilei şi strălucirea stelelor. Eu tocmai Mă întorceam acasă, fiind însoțit de comandant, soția şi copiii lui, care m-au condus împreună cu toți prietenii lor până la răspântia drumurilor. Cei doi orbi erau aşezați în acel loc, ca de obicei şi cerşeau. Când au aflat că treceau pe acolo mulți oameni, precum şi cele mai înalte , personalități din Galileea, printre care era şi Iisus din Nazaret, descendent direct, la fel ca şi tatăl său, din David, aceşti doi orbi s-au ridicat şi au început să Mă urmeze aşa cum puteau, strigând: “Iisuse, ah! Tu, fiul lui David, ai milă de noi!” Şi ei Mi-au

acordat diverse titluri onorifice, crezând astfel că Mă flatează, pentru a Mi se face milă de ei.

2. Eu i-am lăsat să Mă urmeze până la Nazaret, pentru a le arăta că nu prețuiam nici un titlu pământean şi nici un fel de linguşire.

3. Când, după câteva ore, am ajuns acasă, cei doi orbi i-au rugat pe cei care îi însoțeau să îi conducă la Mine. Iar discipolii Mei i-au adus la Mine.

4. Când cei doi cerşetori au ajuns aproape de Mine, s-au apropiat şi au început să Mă roage să binevoiesc să le redau vederea. Eu am venit spre ei şi le-am spus, ştiind bine ce doreau: "Credeți voi cu adevărat că pot Eu să fac asta?" Ei au răspuns: "Da, Doamne!" Le-am atins atunci ochii cu degetele Mele, spunând: "Să fie după credința voastră!"

5. Ochii lor s-au deschis şi ei au început să vadă la fel de bine ca toți cei care au vederea perfectă. Percepând binefacerile luminii, ei au început să se minuneze şi să admire creația, întrebându-se în inima lor cum ar putea să-Mi dovedească recunoştința lor infinită şi veşnică! Au vrut chiar să-Mi dea tot ceea ce puseseră de o parte pe vremea când erau orbi, căci de acum încolo nu trebuiau să mai cerşească, ci puteau să muncească pentru a se întreține.

6. Eu le-am spus: "Este drept şi bine că veți începe să vă ajutați frații şi că vă veți întreține muncind cu brațele voastre, căci cel care vede şi poate sa muncească nu trebuie să stea cu brațele în sân şi să se lase întreținut de prieteni. Trebuie ca oamenii să se ajute şi să se sprijine unii pe alții, pentru ca iubirea să crească între ființele umane.

7. Hotărârea voastră este bună, faptul că doriți să-Mi dați economiile voastre din pură recunoştință este demn de laudă, este frumos din partea voastră, dar nici Eu şi nici discipolii Mei nu avem nevoie de acest lucru; puteți să păstrați tot ce aveți pentru voi.

8. Dar, pentru că v-am deschis ochii la lumină, Eu vă cer, în primul rând, să respectați poruncile lui Dumnezeu, să-L iubiți pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele vostru la fel ca pe voi înşivă şi să-i veniți în ajutor de fiecare dată când puteți; în al doilea rând, vă recomand, din iubire pentru Mine, să nu povestiți nimănui ce vi s-a petrecut şi să aveți grijă ca nimeni să nu afle".

9. Dar ei Mi-au răspuns: "Doamne, lucrul acesta va fi imposibil, căci toți cei din împrejurimi ştiu că noi eram orbi şi dacă ne vor întreba cum se face că acum vedem, ce răspuns putem noi să le dăm?" Eu le-am spus: "Cel care se rezumă la un singur cuvânt: tăcere!" Ei au promis că vor avea grijă, dar nu şi-au ținut promisiunea şi au alergat în toate părțile, povestind ceea ce făcusem pentru ei!

Capitolul 131

Vindecarea surdo-mutului. Cornelius îi condamnă la moarte pe farisei, Iisus îi salvează. (Matei 9, 32-33)

(32) Pe când plecau orbii aceştia, iată că au adus la Iisus un mut îndrăcit

(33) După ce a fost scos demonul din el, mutul a vorbit. Şi noroadele, mirate, ziceau: "Niciodată nu s-a văzut aşa ceva în Israel!"

1. Abia au părăsit casa cei doi oameni, că alții, nou veniți, Mi-au adus un surdo-mut, care era şi posedat. Leviții şi fariseii pe care îi lăsasem la casa lui Matei au sosit cu intenția de a vedea ce o să fac. Ei i-au întâlnit în fața porții pe cei doi orbi, care le-au spus că un surdo-mut urma să fie vindecat, dar nu au spus şi ceea ce tocmai li se petrecuse lor, fiindu-le teamă.

2. La această veste, fariseii s-au grăbit să ajungă. Intrând în sală, ei l-au recunoscut pe surdo-mutul care era posedat şi au spus: "Oh, dar îl cunoaştem bine, nici o putere nu-i poate da de capăt. Când demonul lui se dezlănțuie, el poate dezrădăcina copacii. Nici un zid, nici un lanț nu-i pot rezista; el nu simte focul şi vai de peşti dacă el intră în apă! Din fericire, este surdo-mut; dacă ar vorbi, toată lumea ar tremura în fata lui. Oh! Este un om teribil, toți fug din fața lui, chiar şi animalele sălbatice! Şi El vrea să îl vindece! Doar diavolul ar putea să facă acest lucru".

3. Eu am spus: “Şi totuşi, Eu am să-l vindec, pentru ca voi să vedeți, în sfârşit, că toate ființele ascultă de puterea lui Dumnezeu”.

4. Am întins mâinile spre posedat şi am spus: Ieşi din acest om, spirit rău şi impur!” Spiritul a strigat: “Unde să merg?” Eu am spus: “Acolo unde marea este cea mai adâncă, acolo te aşteaptă un monstru”. Spiritul rău a urlat şi a ieşit din om.

5. Chipul acestui om a fost imediat luminat de amabilitate şi de recunoştință. El a început să vorbească cu ceilalți cu atâta blândețe, încât toți s-au convins că nu mai era surdo-mut!

6. Discipolii şi toți cei de față erau în culmea uimirii şi au spus: “într-adevăr, este incredibil, aşa ceva nu s-a mai petrecut niciodată în Israel. Vânturile şi uraganele s-au potolit, cei care păreau că sunt morți au revenit la viață, apa a țâşnit din piatră; la cererea lui Moise, mana a căzut din cer, dar niciodată, toate acestea nu au fost realizate atât de perfect.

7. Când Solomon a construit Templul şi muncitorii au făcut grevă timp de o lună, el L-a implorat pe Dumnezeu să-i trimită alții şi o mulțime de adolescenți au venit să-şi ofere brațele de muncă Regelui Solomon. El i-a acceptat şi a muncit împreună cu ei timp de o lună, spune tradiția.

8. Pe scurt, de la Avraam, au fost mereu miracole de acest fel, dar pe cât este de adevărat că Dumnezeu trăieşte şi domneşte în cer şi pe pământ, la fel de adevărat este faptul că niciodată nu s-a produs un miracol de o asemenea amploare!”

9. Acest entuziasm al mulțimii i-a nemulțumit pe farisei, care, neputându-şi stăpâni mânia, le-au spus oamenilor: “Orbi şi proşti ce sunteți, nu v-am avertizat noi atunci când am intrat în această cameră? Noi v-am spus că doar diavolul poate să fie stăpânul unui asemenea posedat. El l-a vindecat, dar cum? El l-a alungat pe demon din acest om cu ajutorul prințului demonilor!”

10. Fariseii cei răi au spus toate aceasta în fața oamenilor şi a comandantului Cornelius, care, ieşindu-şi din fire, a rostit cu voce de tunet următoarea sentință: “Astăzi, chiar voi meritați crucificarea. Eu vă voi face să vedeți diferența dintre Dumnezeu şi diavol!”

11. La această lovitură de trăznet, fariseii au rămas îngroziți. Oamenii jubilau însă şi au spus: “Ah! Iată-l în sfârşit pe omul drept care vă va elibera de vechiul diavol care vă ținea în chingile lui. Voi meritați din plin această pedeapsă! Sunteți la fel ca prințul demonilor, vă bateți pentru litera moartă a lui Moise, la fel cum diavolul s-a bătut pentru trupul muritor al lui Moise şi urmăriți cu blestemele voastre, cu focul şi cu spada, tot ceea ce are o mireasmă cât de mică de sfințenie. Iată de ce, cu ajutorul diavolului, sunteți mereu la treabă, acționând în spiritul minciunii. Este perfect justificat ca acest comandant roman să vă condamne, pe voi, servitorii lui Satana. Nu avem nici un pic de milă pentru voi”.

12. Atunci, vameşul Matei a înaintat şi le-a spus fariseilor: “în urmă cu patru zile, învățătorul Iisus a vindecat, în ziua de Sabat, pe fratele cel mare al mamei mele, care era paralizat. Ce secret a mai rămas atunci nespus despre profunzimile cele mai mari ale adevărului desăvârşit? Copiii înşişi înțelegeau, iar voi arătați cu degetul, însuşi învățătorul v-a vorbit atât de înțelept; ați rămas uimiți şi L-ați întrebat de unde are această înțelepciune! Dar nici răspunsurile Lui de cea mai înaltă spiritualitate, nici faptele sale nu v-au deschis ochii!

13. Dacă faptele şi învățăturile Sale nu au putut să vă deschidă ochii şi inimile voastre nu doreau decât răzbunare, ce vă mai lipseşte atunci pentru a fi nişte demoni perfecți? Da, vă repet, sunteți mai răi decât toți demonii adunați la un loc şi este drept, în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor, să fiți exterminați la fel ca animalele fioroase.

14. Eu sunt un om sensibil şi bun şi nu aş face rău nici măcar unei muşte, nici n-aş strivi un vierme din pământ, dar vouă v-aş tăia capul fără nici o milă. Îl felicit pe comandantul Cornelius că v-a condamnat la spânzurătoare”.

15. Văzând că nimeni nu are vreun sentiment de milă față de ei şi că nimeni nu le ia apărarea în fața comandantului, care avea dreptul de a aplica, în întreaga Galilee, legea romană, cunoscută şi sub denumirea de dreptul spadei, fariseii au căzut la picioarele comandantului. Erau în număr de circa treizeci şi protestau, spunând că au fost înțeleşi greşit, că de fapt ei au vrut să exprime mai clar cum puterea divină a lui Iisus, învățătorul învățătorilor, se manifestă atunci când prințul demonilor se face

văzut căci ar fi o nefericire pentru oameni ca Dumnezeu să nu fie mai puternic decât diavolul; şi că nu era nici o îndoială că puterea lui Dumnezeu acționa în mod evident în Iisus, obligându-i pe toți îngerii şi pe toți demonii să îl asculte necondiționat! “Noi nu ne-am gândit la altceva atunci când am spus că El îi face pe demoni să iasă cu ajutorul prințului lor. Aceasta înseamnă pur şi simplu că puterea Sa divină este deasupra tuturor celor din cer, de pe pământ şi de sub pământ şi, dacă noi nu ne-am putut face înțeleşi prin această expresie, cum este posibil ca tu, marea autoritate a Romei, să ne condamni acum la moarte? Te implorăm, în numele divinului învățător Iisus, să binevoieşti să anulezi sentința şi să ne grațiezi”.

16. Comandantul le-a răspuns: “Dacă Iisus, învățătorul, spune un cuvânt în favoarea voastră, voi retrage sentința; dar dacă El păstrează tăcerea, veți muri chiar astăzi. Căci nu am încredere în cuvintele voastre, inimile voastre nu au acelaşi limbaj ca gurile voastre!”

17. La aceste cuvinte ale comandantului, ei s-au grăbit cu toții spre Mine, strigând: “Oh! Iisuse, tu, bunule învățător, te implorăm, salvează-ne! Primeşte un zălog, dacă nu ai încredere în noi. Nu ne vom mai aşeza în calea ta! Noi suntem mai mult decât convinşi că tu eşti cel mai sfânt trimis al lui Dumnezeu către noi, care am devenit din nefericire, copiii Săi atât de răi! Oh, Doamne Iisuse, nu refuza rugămintea noastră umilă!”

18. Eu am spus: “Mergeți în pace! Dar fiți atenți să nu vă răzgândiți, căci atunci nu vă voi mai spune: Mergeți în pace!”

19. Ei M-au lăudat, iar comandantul a spus: “Deoarece El v-a dăruit pacea Sa, atunci v-o dăruiesc şi eu şi îmi retrag sentința. Dar vai de voi dacă aflu ceva rău despre voi, indiferent ce!”,

20. Fariseii s-au încurcat în mulțumiri şi s-au retras rapid, păstrând cu grijă tăcerea. Tuturor le era teamă de Cornelius. În inima lor însă, ei complotau fără încetare cum să Mă piardă şi cum să se răzbune pe comandant. Ei se arătau binevoitori în această situație dificilă, neavând nici o altă scăpare. A fi sau a nu fi, aceasta era pentru ei întrebarea. Pentru Mine, această poveste a avut însă efecte benefice. Am putut, câtva timp, până toamna târziu, să anunț Evanghelia împărăției lui Dumnezeu în toate oraşele şi în toate târgurile din Galileea şi să vindec toate epidemiile şi bolile oamenilor, fără nici o oprelişte.

Capitolul 132

Mizeria poporului. Oraşul plângerii. (Matei 9, 36-38)

(36) Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite şi risipite, ca nişte oi care n-au păstor.

(37) Atunci a zis ucenicilor Săi: “Mare este secerişul, dar puțini sunt lucrătorii!

(38) Rugați dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui.”

1. Sărăcia era însă foarte mare în aceste sate şi târguri, în care oamenii erau slăbiți de tot felul de presiuni fizice şi psihice, ca oile fără păstor urmărite de lupi. Starea mizerabilă a acestor oameni sărmani Mi-a generat o milă atât de mare, încât le-am spus discipolilor, la fel ca pe vremea când ne aflam la fântâna din Sihar: “Recolta este mare, dar sunt puțini secerători. Rugați-L pe Dumnezeu pentru ca El să trimită lucrători pentru recolta Sa. Aceşti sărmani sunt acum pregătiți pentru împărăția lui Dumnezeu şi câmpul pe care ei se află este mare. Ei tânjesc şi aspiră către lumină, adevăr şi eliberare, dar unde sunt lucrătorii?”

2. Discipolii Mi-au răspuns: “Doamne, dacă Tu crezi că suntem capabili, nu am putea oare noi să mergem prin diferite oraşe şi târguri?” Eu am spus: “Ne apropiem de unul dintre cele mai sărace sate. Când vom ajunge acolo, Eu voi alege pe cei mai puternici şi pe cei mai capabili dintre voi şi vă voi trimite în împrejurimi, unde veți face tot ceea ce fac şi am făcut Eu în fața voastră; dar, deocamdată, să ne apropiem de acest sat!”

3. După aproape o jumătate de oră, am ajuns cu toții în acel sat, unde am găsit o sărăcie inimaginabilă. Părinți şi copii mergeau aproape goi, având acoperite doar părțile ruşinoase, cu frunze. Când aceşti oameni ne-au văzut sosind, mici şi mari, tineri şi bătrâni, au venit în fuga mare pentru a ne cere de pomană. Copiii plângeau arătându-şi burțile cu mâinile, căci erau înfometați, nu mâncaseră nimic de două zile, iar părinții lor, tot înfometați şi ei, erau disperați să-i vadă cerând pâine şi lapte!

4. Zguduit de acest spectacol, Petru l-a întrebat pe un bătrân care părea a fi un om cumsecade: “Prietene, cine v-a adus în starea asta mizerabilă, cum vi s-a întâmplat asta? Să fi fost oare vreun duşman care v-a despuiat de tot şi, după cum văd, v-a jeluit locuințele? Nu văd decât pereți fără acoperiş şi grânare în ruină”.

5. Bătrânul a răspuns cu o voce zguduită de plâns: “Oh! Oameni buni şi cumsecade, aceasta s-a petrecut datorită răutății fără limite şi lăcomiei regelui Irod, care ne ține în arendă. Tatăl lui era mâna stângă a lui Satana, el este mâna dreaptă! Noi nu am putut să plătim impozitele pe care ni le-a cerut acum zece zile. Perceptorii lui ne-au dat un răgaz de şase zile pentru a plăti. Dar ce credeți că s-a întâmplat în aceste şase zile? Perceptorii lui au consumat proviziile noastre cele mai bune şi, în cea de-a şaptea zi, cum ne era imposibil să plătim aceste impozite excesive, ei ne-au luat tot ce aveam, până la lucrurile cele mai necesare, lăsându-ne doar viața! Oh, prieteni, este greu, nespus de greu! Dacă Dumnezeu nu ne va veni în ajutor, vom muri de foame chiar astăzi, împreună cu copiii noştri! Ajutați-ne cum puteți! Dacă aceşti servitori răi ai lui Irod nu ne-ar fi jeluit până la os, am fi putut să mergem să cerşim. Dar unde să mergem în starea în care ne aflăm, aşa goi ca în pântecul mamei? Oh, Doamne! De ce trebuie să suferim în acest fel? Ce păcat am comis împotriva Ta, Doamne?”

6. Eu M-am întors spre bătrân şi i-am spus: “Prietene, aceasta nu este din cauza păcatelor voastre, care sunt cele mai mici din întregul Israel, ci este un semn al iubirii lui Dumnezeu.

7. Voi erați cei mai curați din Israel, dar sufletele voastre erau încă ataşate de dorințe terestre. Dar Dumnezeu, care vă iubeşte, a văzut şi a vrut să vă elibereze de tot ceea ce este terestru, pentru ca să fiți întru totul pregătiți să primiți grația, Tatălui vostru care este în ceruri. Iată ce s-a petrecut şi, cu siguranță, de acum încolo Irod vă va lăsa în pace, căci el nu mai pretinde impozite de la cei pe care i-a despuiat complet. Supuşii săi aduşi în starea de cerşetori sunt şterşi din registrele lui de impozite.

8. Iată-vă deci eliberați de lume! Pentru voi, aceasta este cea mai mare binefacere a lui Dumnezeu şi de acum înainte va trebui să începeți cu seriozitate să vă ocupați de sufletele voastre.

9. Dar vă spun: Pe viitor, nu vă construiți locuințe bogate, ci doar colibe şi nimeni nu vă va cere impozite, poate doar Regele Romei, singurul care are dreptul să pretindă 2-3% de la voi! Dacă veți avea ceva, puteți să dați; dacă nu aveți nimic, sunteți liberi să nu dați nimic. Dar vom mai vorbi despre asta.

10. Deocamdată, mergeți în casele voastre ruinate, acolo veți găsi cu ce să vă îmbrăcați şi cu ce să vă hrăniți. După ce veți prinde puteri şi vă veți îmbrăca, întoarceți-vă aici şi vă voi spune ce trebuie să mai faceți!”

Capitolul 133

Recunoştința cerşetorilor copleşiți de abundența de hrană şi îmbrăcăminte

1. Săracii s-au retras cu încredere în casele lor, unde au rămas complet uluiți când au găsit mesele acoperite de cele mai diverse feluri de mâncare şi haine pentru tineri şi bătrâni, mari şi mici, bărbați şi femei! Ei se întrebau unii pe alții de unde ar putea proveni toate acestea şi nimeni nu ştia ce să răspundă.

2. Văzând hambarele pline de merinde, femeile şi copiii le-au spus bărbaților: “Dumnezeu a făcut asta, El - care timp de patruzeci de ani a făcut să plouă cu mană cerească pentru a-şi hrăni copiii Săi, care traversau deşertul de pietre şi de nisip, unde nimic nu creştea. Cum ar fi putut El să ne abandoneze, de vreme ce L-am implorat în fiecare zi. Oh! Cu siguranță că Dumnezeu nu-i părăseşte

niciodată pe cei care-L invocă!

3. David, marele rege, l-a implorat pe Dumnezeu atunci când se afla în mizerie şi Dumnezeu i-a venit în ajutor atunci când suferinţa lui era cumplită. Niciodată Dumnezeu nu-i abandonează pe cei care îl cheamă! În mizeria în care ne aflam, era imposibil ca Dumnezeu să nu ne vină în ajutor! Dumnezeu este mereu plin de iubire pentru cei care îl numesc Abba, Tată drag! Noi vrem deci să-L iubim mai presus decât orice, pe El, care este singurul nostru Mântuitor, Tatăl nostru ceresc, care ne-a trimis toate acestea prin îngerii Săi sfinţi!"

4. Bătrânul care făcea parte din această familie şi care era ascultat de întregul sat, datorită înţelepciunii lui şi a cunoaşterii Scripturilor, le-a spus: "Copiii mei, prieteni, fraţi, în Scripturi este scris 'Mă voi face slăvit prin gura micuţilor'. Aceasta vedem noi acum sub ochii noştri, în marea Lui îndurare, lui Dumnezeu îi este milă de noi, Lui i se cuvin iubirea şi slava noastră, prin gura bebeluşilor! Gurile noastre nu au fost pe placul Celui Atotputernic, de aceea, El le-a pregătit pe cele ale bebeluşilor. Dar să mergem să-l găsim pe acel tânăr care ne-a spus să mergem la casele noastre şi care trebuie să ştie ce a făcut Dumnezeu pentru noi! El trebuie să fie un mare profet, poate chiar Ilie, care trebuie să vină înaintea lui Mesia".

5. Un copilaş care abia ştia să vorbească, a spus: Tată, dar dacă acest om este chiar El Mesia?

6. Bătrânul a răspuns: "Oh, copile! Cine ţi-a dezlegat limba? Nu ai vorbit ca un copil, ci ca un înţelept din Templul de la Ierusalim".

7. Copilaşul a spus: "Nu ştiu, dragul meu tată, înainte îmi era greu să vorbesc, dar acum îmi vine tare uşor. Este un miracol divin".

8. Strângând copilul la piept, bătrânul a spus: "Da, da, ai dreptate, totul este miraculos şi, fără îndoială, că tu nu te-ai înşelat atunci când l-ai văzut pe Mesia în acel tânăr! El trebuie să fie! Dar, în numele lui Dumnezeu, să mergem să-i mulţumim. Este clar că Dumnezeu ni l-a trimis. Să ne grăbim!"

9. Au alergat cu toţii repede către Mine, iar copiii au ajuns primii şi s-au aruncat la picioarele Mele, acoperindu-le cu lacrimi inocente de recunoştinţă!

10. Eu am ridicat ochii spre cer, spunând cu voce tare: "Oh, ceruri! Coborâţi-vă privirile şi învăţaţi de la aceşti copii cum îi place lui Dumnezeu să fie slăvit! Oh! Creaţie, cu toate că eşti atât de bătrână şi de mare şi exişti din timpuri imemoriale şi, deşi înţeleptele tale creaturi sunt într-un număr aproape infinit, totuşi, tu nu ştii să găseşti, la fel ca aceşti copii, drumul spre inima Tatălui tău, Creatorul. **De aceea, vă spun: Cine nu vine la Mine la fel ca aceşti copilaşi, nu-L va găsi pe Tatăl**".

11. M-am aşezat apoi, binecuvântându-i pe aceşti micuţi şi strângându-i la piept. Bătrânul rămăsese perplex, murmurând: "Ce, cum, ce înseamnă asta?" Băieţelul i-a răspuns: Tată, iată ceva mai mult decât Ilie, mai mult decât Mesia, iată-L pe Tatăl însuşi, preabunul Tată, care ne-a dat pâine, lapte şi îmbrăcăminte".

12. Bătrânul a început să plângă, iar copilul şi-a pus căpşorul pe pieptul Meu, pe care îl îmbrăţişa şi îl mângâia, spunând: "Da, da, aud cum în acest piept bate adevărata inimă a bunului Dumnezeu! Oh, dacă aş putea să îmbrăţişez această inimă!" Bătrânul i-a spus: "Nu fii obraznic!".

13. Eu am spus însă: "La fel de obraznici ar trebui să fiţi şi voi, altfel nu vă veţi apropia niciodată de inima lui Dumnezeu ca acest copil!"

Capitolul 134

Prima misiune a celor doisprezece apostoli. Aluzie la Evanghelia dictată de Spirit Motivele pentru care a fost necesară dispariţia originalelor. Originea religiilor asiatice. (Matei W, 1-4)

(1) Apoi Iisus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi şi le-a dat putere să scoată afară

duhurile necurate şi să tămăduiască orice fel de boală şi orice fel de neputinţă.

(2) Iată numele celor doisprezece apostoli: cel dintâi, Simon, zis Petru şi Andrei, fratele lui; Iacov fiul lui Zevedeu şi Ioan, fratele lui;

(3) Filip şi Bartolomeu; Toma şi Matei, vameşul; Iacov fiul lui Alfeu şi Levi, zis şi Tadeu.

(4) Simon Canaanitul şi Iuda Iscarioteanul, cel care a vândut pe Iisus.

1. Matei şi Ioan s-au apropiat atunci de Mine, spunând: “Doamne, aceste lucruri trebuie să fie scrise, este mult prea extraordinar şi divin!”

2. Eu le-am spus: “Nu am făcut acelaşi lucru şi la Sihar? Nu am aprovizionat Eu, acum câteva zile, casa Mea şi pe cea a lui Matei, discipolul Meu? Voi vreți să scrieți tot. Dar din motive bine întemeiate, Eu v-am împiedicat să o faceți. De ce să mai scriem despre un eveniment dacă el este identic cu altul? Să lăsăm asta! Doar Eu singur ştiu de ce are lumea nevoie şi vă voi spune Eu când va trebui să scrieți din nou. Cât despre tine, Ioan, aceasta nu se va petrece foarte curând!

3. Dar, discipolii Mei dragi, vreau să vă spun acum pe cine voi trimite în oraşele lui Israel, pentru a anunța poporului împărăția lui Dumnezeu. Simon Petru, tu eşti primul; tu, Andrei, fratele lui Simon, eşti al doilea; tu, Iacov, fiul lui Zevedeu, eşti al treilea, iar Ioan, fratele tău, este al patrulea; Filip, tu eşti al cincilea, Bartolomeu al şaselea, tu, Toma, al şaptelea, tu, Matei vameşul, al optulea, tu, Iacov, fiul lui Alfeu, al nouălea şi tu, levitule, care te numeşti şi Tadeu, tu eşti al zecelea; Simon din Cana, tu eşti cel de-al unsprezecelea şi tu, Iuda Iscarioteanul, al doisprezecelea.

4. Vouă doisprezece, vă dau puterea de a alunga spiritele rele şi de a vindeca toate bolile şi toate epidemiile. Voi trebuie să anunțați împărăția Cerurilor întregii lumi, dar trebuie să păstrați secrete anumite fapte”.

5. Cei doisprezece M-au întrebat atunci unde ar trebui să meargă, ce drum ar trebui să urmeze şi despre ce ar trebui să vorbească în principal.

6. Eu le-am dat următorul răspuns, care nu i-a entuziasmat deloc şi de care nu au ținut seama decât după înălțarea Mea.

7. Le-am spus acestea ştiind foarte bine că ei nu vor înțelege decât după înălțarea Mea, când urma să se petreacă ceea ce îi anunțasem pe cei doisprezece.

8. Înainte de a trece la indicațiile pe care le-am dat celor doisprezece, trebuie să precizez - pentru o înțelegere cât mai deplină - că Evangheliile, prin care le înțelegem aici pe cele ale lui Matei şi Ioan, care sunt traduse acum în diferite limbi, nu sunt decât extrase din prima Evanghelie originală şi nu conțin nici pe departe tot ce au scris Ioan şi Matei. Ici şi colo, apar câteva mici adăugiri făcute de către colecționari sau copişti, care nu puteau să apară decât mai târziu, cum ar fi, spre exemplu, această mică indicație referitoare la apostolul Iuda “care L-a trădat în cele din urmă”; Matei nu putea să scrie acest lucru, de vreme ce el nu ştia încă ce urma să se petreacă. Acest detaliu nu a fost adăugat aşadar decât mai târziu.

9. De aceea, textele ebraice şi greceşti precizează: Evanghelia “după” Matei, Ioan, etc.

10. **Nimeni nu trebuie aşadar să se mire dacă anumite pasaje din Evangheliile după Ioan sau Matei nu respectă mereu derularea cronologică a faptelor, în timp ce Marea Evanghelie retransmisă aici respectă o cronologie absolută, Acest lucru trebuia precizat pentru ca unele persoane să nu se împiedice de aceasta dificultate.**

11. Indicațiile date aici sunt deci cu atât mai mult necesare cu cât multe erori şi inexactități s-au strecurat în copierea textelor, fiind comise de asemenea anumite omisiuni, în epoca respectivă, existau multe mărturii directe scrise şi multe povestiri orale şi a fost un lucru dificil pentru copişti să recunoască adevărul real.

12. Evangheliile lui Matei şi Ioan sunt cele mai fidele, respectând chiar şi detaliile cele mai mici.

13. Din punct de vedere critic, se poate pune întrebarea: Ce s-a petrecut cu textul original? Se mai află încă pe acest pământ? I-a fost oare imposibil lui Dumnezeu să facă astfel încât mulțimea oamenilor animați de Sfântul Spirit să păstreze cu fidelitate originalul la lumina zilei?

14. Răspuns: “Originalele au fost date la o parte pur şi simplu pentru a nu deveni o relicvă şi obiect al idolatriei, aşa cum s-a petrecut de altfel cu diverse relicve imaginare, cu toate că acest lucru a fost sever condamnat de învăţătura Mea după avertismentul adresat fariseilor în legătură cu drojdia. Spre exemplu, o relicvă certificată drept autentică este la fel de idolatrizată ca şi aşa-zisul mormânt de la Ierusalim, din care, în afară de nume, nici măcar un singur fir de nisip nu este autentic! Iată de ce, toate originalele au dispărut.

15. În ceea ce priveşte cea de-a doua întrebare, vă pot răspunde că spiritul originalului a rămas perfect intact în copii, căci el nu ţinea de literă, ci de spirit. Nu există decât un singur spirit, mereu acelaşi. Cum ar putea să existe vreo diferenţă între spiritul lui Dumnezeu şi Dumnezeu însuşi, atunci când E1 acţionează pe acest pământ într-unul şi acelaşi spirit şi se manifestă sub soare sub toate formele? El este totuşi mereu unul şi acelaşi spirit. Ar fi necesar oare să existe vreo diferenţă între spiritul lui Dumnezeu şi Dumnezeu însuşi, de vreme ce nu există decât un singur spirit în Dumnezeu? Deşi acest unul şi acelaşi spirit acţionează pe pământ şi se manifestă sub cele mai diverse forme, el este totuşi întotdeauna unul şi acelaşi spirit!

16. La fel stau lucrurile şi cu Cuvântul Meu. Textele pot prezenta diferenţe, dar ele sunt totuşi inspirate de acelaşi spirit.

17. Luaţi, de exemplu, religiile popoarelor străine, turcii, perşii, hinduşii, chinezii, japonezii. Ce diferenţă există faţă de religia cerească pe care Eu le-am dat-o copiilor lui Israel şi, totuşi, acelaşi spirit al lui Dumnezeu este ascuns în fiecare dintre aceste religii!

18. Pentru cel care studiază problema din punct de vedere ştiinţific, este uşor de înţeles că sub scoarţa groasă şi adeseori deteriorată a arborelui, pe care marea majoritate a oamenilor o iau drept copacul însuşi, se ascund tot felul de viermi şi insecte, care se hrănesc cu scoarţa. Dar scoarţa trăieşte din arbore şi nu arborele din scoarţă. Scoarţa are deci în ea viaţa arborelui. Este aşadar de înţeles că atâţia viermi şi insecte îşi găsesc aici hrana lor exterioară şi perisabilă.

19. Războaiele, persecuţiile, ravagiile de tot felul, rămân pe scoarţa slabă şi şubredă, în timp ce trunchiul arborelui rămâne sănătos şi proaspăt. Copacul viu nu se preocupă de ceea ce se petrece în scoarţa sa, căci aceasta este aruncată atunci când se taie copacul.

20. Acest comentariu vă poate fi util pentru a înţelege ceea ce va urma. Îndoiala fiind înlăturată, putem deci să revenim la subiectul nostru.

Capitolul 135

Matei vameşul. Ioan le precizează discipolilor cum să se poarte. Disputa dintre Iuda şi Toma. Despre bani şi despre regatul banilor.

1. După ce i-am ales pe cei doisprezece discipoli ca apostoli şi succesori şi le-am dat anumite puteri transmisibile prin punerea mâinilor, spunându-le ce aveau de făcut, ei Mi-au cerut din nou să le precizez ce ar trebui să spună şi să predice, cum ar trebui să se comporte şi care va fi soarta lor! Ei se temeau de farisei şi de leviţi. 2. Doar vameşul Matei, mai curajos, a spus: “Mie nu-mi pot face nimic, căci eu sunt grec. Ştiu să vorbesc bine şi am braţe puternice; de altfel, am şi un certificat de cetăţean roman, de care nici un evreu nu se poate lega. O să le vin de hac acestor evrei! Spiritul atotputernic al Domnului şi învăţătorului nostru mă vor proteja de capcane şi de asasinat, aceasta este cea mai bună armă împotriva duşmanilor celor mai vicleni. Nu-mi este frică de infern. Majoritatea dintre voi sunteţi galileeni sau anti-templieri, mai mult greci decât evrei şi prieteni ai romanilor, atunci de ce vă temeţi? De altfel, ar trebui să fim plini de curaj când este vorba despre un lucru atât de sfânt şi de grandios. Lăsaţi pământul cu greutăţile şi ruinele sale; omul trebuie să dispreţuiască moartea şi să rămână deasupra, să nu se aplece ca trestia în mlaştină. Eu sunt pregătit să apăr preceptele aspre ale acestei mari şi sfinte opere şi sunt convins că vom şti de la sine ce vom avea de spus şi de făcut!”

3. Aceste cuvinte energice ale lui Matei vameşul i-au umplut pe toți de curaj; astfel impulsionați, ei se simțeau ca şi când le-ar fi crescut aripi.

4. Eu am mers în mijlocul lor şi le-am spus: "Iată-ne toți împreună, nu vă voi ascunde nimic din ceea ce ar trebui să ştiți.

5. În prima voastră misiune, nu veți experimenta tot ceea ce vă voi spune; restul îl veți cunoaşte doar atunci când Eu Mă voi înălța de pe acest pământ în cerurile Mele, unde voi pregăti pentru voi locuințe în casa Tatălui Meu! De aceea, voi trebuie să faceți distincție între ceea ce este pentru acum şi ceea ce este pentru mai târziu.

6. Toți cei care vor merge pe urmele voastre în Numele Meu se vor convinge mai mult sau mai puțin de ceea ce vă voi spune. Tu, Matei, scrie ceea ce voi spune, aşa cum ai făcut pe Muntele Garizim, pentru ca lumea să nu uite teribila mărturie adusă împotriva ei".

7. Matei s-a pregătit să scrie şi Eu le-am spus celor doisprezece apostoli:

8. "înainte de toate, nu luați drumul păgânilor, ceea ce vrea să spună:

9. Nu înaintați - la fel ca păgânii - cu violență şi evitați popoarele desfrânate. Nu trebuie să anunțați Evanghelia împărăției lui Dumnezeu câinilor şi porcilor. Un porc nu este decât un porc, iar câinele se întoarce cu lăcomie la ceea ce a vomitat. Aceasta am vrut să spun aşadar atunci când v-am indicat să nu urmați drumurile păgânilor.

10. Nu intrați în oraşele samaritenilor! De ce? Sub ochii voştri, Eu le-am dat deja un apostol, ei nu mai au nevoie de voi. Pe de altă parte, evreii nu vă vor accepta dacă vor afla că aveți de-a face cu duşmanii lor cei mai răi. Mergeți mai degrabă cu curaj să găsiți mieii pierduți din casa lui Israel.

11. Când veți merge la ei, predicați-le, spuneți-le şi arătați-le pe înțelesul lor cum s-a apropiat din nou de ei împărăția, lui Dumnezeu. Dacă vă ascultă şi primesc predicile voastre, vindecați-le copiii, purificați-i pe leproşi, înviați morții; dacă este necesar, atunci când Spiritul vă va arăta, înviați-i chiar şi în trup fizic, dar nu uitați că cea mai importantă este trezirea spirituală.

12. Alungați demonii şi împiedicați-i să revină, dar să nu acceptați niciodată să fiți plătiți pentru asta! Căci Eu v-am dat toate aceste puteri gratis, dați deci la rândul vostru în Numele Meu!" Am făcut această remarcă special pentru Iuda, care începuse deja să calculeze în secret cam ce venit ar fi putut să îi aducă aceasta. El sconta să ceară o mie de livre pentru învierea morților, sumă pe care oamenii bogați ar fi fost dispuşi să o plătească, gândea el. Am făcut deci această remarcă după ce i-am cercetat inima sa vicleană. El s-a simțit extrem de dezamăgit, lucru uşor vizibil pe fața sa chinuită, pe care Toma, aflat lângă el, a observat-o de îndată; el nu s-a putut abține să nu facă atunci următoarea observație: "Ai figura unui cămătar căruia un judecător i-a anulat dintr-o dată factura".

13. Iuda i-a răspuns: "Nu-ți bate capul cu mine! Trebuie oare să-ți dau ție socoteală pentru ceea ce fac? Şi eu am fost chemat şi ales la fel ca tine, de ce nu încetezi să mă jigneşti?"

14. Toma i-a spus: "Nu te jignesc, dar pot totuşi să-mi permit să-ți pun câte o întrebare din când în când. De pildă, mă întreb de ce nu s-a contractat fața ta atunci când Domnul nea dat puterile Sale şi ne-a arătat ce avem de făcut? Dar când Domnul a spus că nu trebuie să luăm bani, fața ta s-a acrit precum oțetul! Ai primit vreo lovitură de te strâmbi aşa? Vorbeşte, dacă ai curaj!"

15. Iuda Mi-a spus atunci: "Doamne, opreşte-l, el nu încetează să facă tot felul de observații, care sfârşesc prin a mă jigni".

16. Eu i-am spus: "Prietene, cel care se simte acuzat pe nedrept râde în inima lui, căci se simte nevinovat. Dar cine poate să râdă în inima lui dacă este acuzat pe bună dreptate? Oh, nu! Nimeni nu devine prietenul celui care îl surprinde greşind. Nu te mai preocupa de asta! Altfel, îți mărturiseşti singur greşeala!"

17. La aceste cuvinte, pentru a nu se trăda, Iuda a luat un aer cât se poate de amabil. Dar Toma i-a spus: Oh, vulpe bătrână, eu te cunosc, nu poți să mă păcăleşti!"

18. Simon din Cana a întrebat atunci: "Doamne, ce trebuie să facem dacă cineva ne oferă monezi de argint sau de bronz? Trebuie să-l refuzăm? Sunt totuşi mulți săraci pe care i-am putea ajuta cu aceşti bani!" Iar Iuda a adăugat pe loc: "Da, da, aceasta este şi părerea mea, Simon din Cana are dreptate. Dacă cineva este dispus sa ne dea aur, argint sau bronz, trebuie să primim!"

19. Eu le-am răspuns: “Nu, fraților, vă spun, nu trebuie să aveți nici aur, nici argint, nici bronz la cingătorile voastre, căci un muncitor destoinic îşi merită leafa chiar şi fără acestea! Cel care nu vrea să muncească, deşi are putere, nu trebuie să mănânce, căci stă scris: 'îți vei câştiga pâinea cu sudoarea frunții”. Dar nu este scris nicăieri că cel căruia îi este frică de muncă trebuie să plătească cu aur, argint şi bronz. Bolnavii, bătrânii, infirmii, trebuie luați în grijă - după lege - şi ajutați de comunitate.

20. Dar va veni timpul când aurul, argintul şi bronzul vor conduce oamenii şi le vor da valoare în ochii lumii. Aceea va fi o epocă urâtă, care va acoperi lumina credinței; atunci iubirea de aproape va dispare aproape complet iar inimile oamenilor vor deveni dure şi reci ca bronzul.

21. Nu vă luați deci nici bagaje, nici haine de schimb, nici toiag, căci vă spun, un adevărat lucrător îşi merită leafa fără toate acestea!”

Capitolul 136

Cum se poate călători fără bani! (Matei 10, 11-16)

(11) În orice cetate sau sat veți intra, să cercetați cine este acolo vrednic şi să rămâneți la el până veți pleca.

(12) La intrarea voastră în casă, urați-i de bine;

(13) şi dacă este casa aceea vrednică, pacea voastră să vină peste ea; dar dacă nu este vrednică, pacea voastră să se întoarcă la voi.

(14) Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieşiți din casa sau din cetatea aceea şi să scuturați praful de pe picioarele voastre.

(15) Adevărat vă spun că, în ziua judecății, va fi mai uşor pentru ținutul Sodomei şi Gomorei, decât pentru cetatea aceea.

(16) lată. Eu vă trimit ca pe nişte miei în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca şerpii şi fără răutate ca porumbeii.

1. Iuda a întrebat: “Doamne, totul ar fi bine dacă oamenii de la țară vor avea grijă de noi, dar să mergi fără bani prin oraşe şi târguri, unde prietenia nu mai există de mult, asta mi se pare exagerat! Cum putem să ne descurcăm fără bani?”

2. Eu i-am răspuns: “Când veți ajunge într-un oraş sau într-un târg, căutați să-l descoperiți pe acela care este demn să vă primească şi care are cu adevărat nevoie de voi; după ce l-ați găsit, rămâneți la el până când veți pleca mai departe.

3. Se înțelege de la sine că îi veți binecuvânta locuința înainte de a intra, căci iubirea adevărată acționează cu înțelepciune într-o casă străină. Pacea va coborî în casa ai cărei locuitori sunt demni să vă primească, iar dacă acea locuință nu este demnă, pacea va rămâne cu voi.

4. Dacă mesajul vostru nu este primit, nici ascultat atunci părăsiți acea casă şi apoi oraşul şi scuturați-vă praful de pe picioare, ca mărturie a ceea ce i se va petrece într-o zi, căci, adevăr vă spun, la judecata de apoi Sodoma şi Gomora vor fi mult mai puțin sever pedepsite decât un asemenea oraş.

5. Iată, Eu vă trimit ca pe nişte miei în mijlocul lupilor fioroşi, fiți deci înțelepți ca şerpii, dar fără nici o răutate, la fel ca porumbeii, care sunt imaginea duioşiei şi a blândeții”.

6. Iuda a spus: “Doamne, în aceste condiții, se pare că facem o afacere proastă; la ce mai foloseşte judecata de apoi în lumea spirituală, în care aproape nimeni nu mai crede, dacă puterea divină pe care ne-ai dat-o nu ne permite să judecăm oamenii, care sunt ca nişte lupi? Mai bine să rămânem acasă! Dacă vom merge să depunem mărturie despre împărăția lui Dumnezeu în fața acestor lupi care infestează oraşele, ei ne vor înhață, ne vor lega şi ne vor târî la tribunal, unde vom fi condamnați; ne vor biciui în fața evreilor de la sinagogă şi ne vor alunga din oraşe. Eu mă amuz deja de aceste cadouri... La ce foloseşte toată inteligența, sinceritatea şi adevărul, acolo unde nu întâlneşti

decât forța cea mai abuzivă şi cea mai oarbă?

7. Dacă adevărul şi dreptatea există în această lume care nu mai are nici cel mai mic sens, legea romană vorbeşte pentru noi: lumea poate dispărea, dar justiția supraviețuieşte. Ar trebui ca virtutea să fie recompensată, iar minciuna, invidia, gelozia, falsitatea şi nedreptatea să fie aspru pedepsite. Dacă vrem să ne ocupăm de această umanitate care se afundă în rău, ar trebui să apărem precum îngerii la Sodoma şi Gomora. Ar trebui ca darul grației Tale să fie făcut celui care ne va asculta şi ne va primi în Numele Tău, dar ciuma să se abată asupra celui care nu ne va asculta şi nu ne va primi! Ar trebui ca focul din ceruri să cadă peste cei care ne vor persecuta şi ne vor târî în justiție. Tratează-i aşa cum ai făcut cu sodomiții.

8. Doamne, dacă ne-ai permite să acționăm în acest fel, noi am putea cu adevărat să scoatem beneficii din mesajul Tău prezent şi am avea rezultate bune, altfel osteneala noastră de a trezi această umanitate rătăcită şi pierdută va fi întru totul zadarnică. Vom sfârşi prin a fi lapidați, iar duşmanii noştri vor păşi peste cadavrele noastre, îmbătați de victoria lor; este tot ceea ce vom căpăta de pe urma bunătății, înțelegerii şi blândeții noastre. Pe scurt, pentru a te înțelege cu Satana, trebuie sau să devii stăpânul lui absolut, sau să-l slujeşti ca sclav. Nu există o altă soluție”.

Capitolul 137

Răspunsul lui Iisus către Iuda. Sufletul lui Iuda provine din lumile inferioare. Viața terestră conduce la moartea spiritului. Despre comportamentul oamenilor şi despre suferința misionarilor. (Matei 10, 17-20)

(17) Păziți-vă de anumiți oameni; căci vă vor da în judecata soboarelor şi vă vor bate în sinagogile lor.

(18) Din pricina Mea, veți fi duşi înaintea dregătorilor şi înaintea împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor şi înaintea neamurilor.

(19) Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune, căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela;

(20) fiindcă nu voi veți vorbi atunci, ci Duhul cel Sfânt al Tatălui vostru va vorbi prin voi.

1. Eu am spus: “Omule, tu eşti un om de pe acest pământ şi vorbeşti ca un om de pe acest pământ. Cel care vine de Sus vorbeşte altfel, căci atunci El vede şi ştie de ce au oamenii nevoie în fiecare epocă, pentru ca sufletul lor să se elibereze de mânia teribilă a lui Dumnezeu şi să ajungă la adevărata for libertate, în eternitate.

2. Viața pe acest pământ nu oferă nici viață şi nici libertate, ci doar moartea. A muri față de acest pământ înseamnă a te naşte în spirit către viața eternă şi către adevărata libertate.

3. Dacă ar fi să vorbim din punct de vedere uman, îți pot spune că s-a făcut totul pentru această umanitate, dar spune-Mi, după părerea ta, unde sunt fructele de aur?

4. Ce s-a petrecut din timpul lui Noe şi până acum? Au devenit oamenii mai buni (după potop)? Ce s-a petrecut după Sodoma şi Gomora?

5. Toți păgânii, de la mauri la suniții din Extremul Orient, sunt descendenți ai lui Lot, la fel ca şi sciții, acest popor bestial din Orientul Mijlociu; cum ți se par acum aceştia, cu toată lecția dată tatălui lor Lot?

6. Mergi în Egipt, vezi dacă acest popor a devenit mai bun de la Cele Şapte Suferințe şi după tot ceea ce au făcut Moise şi profeții!

7. Dumnezeu i-a lăsat pe evrei să sufere timp de patruzeci de ani sub jugul Babilonului, când au fost tratați ca animalele de povară, hrăniți cu mâncarea câinilor şi a porcilor, în timp ce fetele lor cele mai frumoase au fost luate ostatece, torturate zi şi noapte, violate, la fel ca şi băieții tineri, pe care

orgolioşii babilonieni i-au castrat mai întâi. Mergi şi întreabă-i pe evreii care sunt astăzi atât de mândri şi de orgolioşi dacă această lecţie i-a făcut mai bunii

8. Arată-mi epoca, anul, luna, săptămâna, ziua în care Dumnezeu nu a pedepsit în particular sau în ansamblu umanitatea înrăită; în întreaga Iudee, nici o casă nu a fost cruțată. Spune-Mi dacă ție ți se pare că după aceea umanitatea a devenit mai bună!

9. Vii prea târziu cu sfaturile tale, toate acestea au fost deja făcute şi nu au avut influența necesară asupra minții omului. S-ar părea că, pentru condiția umană, nimic nu mai poate să aibă efect, dacă cerul nu îngăduie.

10. Dacă aş fi vrut să anunț pe acest pământ Evanghelia împărăției lui Dumnezeu cu fulgere şi tunete, nu aş fi avut nevoie de voi, sunt suficient de mulți îngeri atotputernici în ceruri pentru a răspândi împărăția lui Dumnezeu pe acest pământ şi care, pe deasupra, o înțeleg mult mai bine decât voi.

11. Dar a sosit ceasul care i-a fost indicat lui Ilie atunci când se afla în grota de pe munte; fără furtună şi fără foc, pe calea blândeții, Dumnezeu va veni aici. A sosit ceasul blândeții suflului lui Dumnezeu în grota acestei lumi. Trebuie să acționăm deci fără furtună şi fără foc, cu iubire, blândețe, răbdare şi inteligență, după porunca divină. Eu ştiu bine că mergeți ca mieii printre lupi, dar dacă sunteți inteligenți, veți obține multe.

12. Feriți-vă de anumiți lupi, cu care nu trebuie să aveți nimic de-a face, căci ei vor răspunde chemării voastre, dar vă vor târî apoi în fața tribunalelor şi vă vor lapida în sinagogile lor, dacă vă veți dovedi proşti! Lupul nu atacă oaia în stână, în ciuda ferocității lui. Dar depinde numai de ea: dacă curiozitatea o va face să iasă din stână pentru a-şi privi duşmanul mai de aproape lupul o va devora!

13. Când Mă voi înălța la Ceruri pentru a vă pregăti locuințe eterne în casa Tatălui Meu, veți fi aduşi în fața prinților şi a regilor, pentru a depune mărturie în Numele Meu în fața lor şi în fața păgânilor, pentru ca astfel să se împlinească pentru totdeauna profeția lui Isaiia, profetul Meu şi pentru a se instaura împărăția Mea pe pământ şi peste prinții cei stupizi (Isaiia 32, 6-20):

14. 'Nebunii răspândesc nebunia şi inima lor se gândeşte la rău pentru a comite o nelegiuire, punând pe seama lui Dumnezeu cuvinte aberante, lăsând gol stomacul celor înfometați şi lipsindu-l de băutură pe cel căruia îi este sete. Vicleniile celui ipocrit sunt răutăcioase; el inventează infamii pentru a-i pierde pe cei umili prin cuvinte mincinoase, chiar şi atunci când cei săraci îşi merită drepturile. Dar prinții cei buni au gânduri frumoase şi susțin ceea ce este drept.

15. Femei orgolioase, care vă vindeți trupul pe bani, ridicați-vă şi ascultați cuvintele Mele; fete prea încrezătoare în voi înşivă, aplecați urechea la glasul Meu. Peste un an şi câteva zile, vă veți cutremura, îngrozite, însuşirea de profituri necinstite va dispărea, recolta nu se va mai strânge! Tremurați, orgolioaselor, înfiorați-vă, încrezutelor, este timpul să fiți demascate, este timpul ca puterea voastră să dispară.

16. Plângeți câmpurile vesele şi viile fertile, căci spinii şi mărăcinii vor creşte pe pământul poporului Meu, pe casele de plăceri şi pe oraşul cel vesel. Palatele vor fi părăsite şi oraşul arzând va fi abandonat, zidurile şi turnurile de pază vor deveni pentru totdeauna vizuine pentru animalele sălbatice, păşuni pentru turme, până când se va revărsa asupra noastră Spiritul din înaltul cerului.

17. Atunci deşertul va deveni o livadă şi livada va fi ca o pădure. Dreptatea va domni în deşert şi pe câmpuri, pacea va fi rodul dreptății, iar linişte interioară şi tihna vor fi opera dreptății.

18. Atunci, poporul Meu va trăi în pace, în locuințe sigure şi liniştite. Dar grindina se va abate asupra pădurii şi oraşul de jos va fi distrus.

19. Fericiți veți fi voi, căci veți semăna de-a lungul pâraielor, lăsând boul şi măgarul să meargă liberi!'

20. Când răii acestei lumi vă vor duce în fața regilor cei proşti despre care vorbeşte Isaiia şi vi se vor pune întrebări, nu vă preocupați de ceea ce va trebui să răspundeți, căci nu voi veți vorbi, ci Spiritul Meu, care este Spiritul Tatălui, va vorbi prin voi!

21. Dar aceasta se va petrece după înălțarea Mea. Acum nu va fi atât de dificil.

22. Aşa cum a spus profetul, la fel vă spun şi Eu vouă, celor care trebuie să secerați pe

malurile acestui lac, pe acest pământ pe care trebuie să mergeți cu măgarii şi cu boii voştri, adică cu energia voastră, pentru binele şi adevărul pentru care Eu v-am ales şi v-am chemat. Acum voi nu veți avea de-a face cu prinți proşti sau cu femei orgolioase, ci cu săraci, bolnavi, posedați, paralizați, surzi şi muți - în sensul fizic şi spiritual; mergeți la ei, predicați-le Evanghelia împărăției lui Dumnezeu şi vindecați-i pe toți cei care cred, fără să le ascundeți Numele Meu".

Capitolul 138

Nu fiți îngrijorați dacă Satana se apără. Veşnicele reflecții ale lui Iuda. (Matei 10, 21-33)

(21) Fratele va da la moarte pe fratele său şi tatăl pe copilul lui; copiii se vor ridica împotriva părinților lor, şi-i vor omorî.

(22) Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit

(23) Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului.

(24) Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său nici robul mai presus de domnul său.

(25) Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui şi robului să fie ca domnul lui. Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Belzebut, cu atât mai mult vor numi aşa pe cei din casa lui !

(26) Aşa că să nu vă temeți de ei. Căci nu este nimic ascuns pe care să nu-l descopăr şi nimic tăinuit pe care să nu-l cunosc.

(27) Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină; şi ce auziți şoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperişul caselor.

(28) Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă şi sufletul şi trupul în gheenă.

(29) Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuşi, nici una dintre ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru.

(30) Cât despre voi, până şi firele de păr de pe cap, toate vă sunt numărate.

(31) Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât o mulțime de vrăbii.

(32) De aceea, pe orişicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri;

(33) dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.

1. Simon din Cana a spus: "Mai am o întrebare importantă să-Ți pun, dacă Tu vei dori să ne răspunzi, pentru pacea sufletelor noastre, înainte de a pleca. Te rog să-mi răspunzi".

2. Eu i-am spus: "Eu citesc această întrebare în inima ta mai bine decât ştii tu să o formulezi. Dar asta nu trebuie să te împiedice să o pui, pentru frații tăi! Este o întrebare foarte semnificativă, demnă de un evreu integru. Spune deci ceea ce îți apasă inima!"

3. Simon din Cana a spus: "Dacă aceasta este voința Ta, ca eu să vorbesc, iată întrebarea:

4. Vom merge aşadar spre cei care au nevoie de noi, vom predica aşa cum ne-ai învățat Tu pe munte, acea predică pur divină, de o justețe incomparabilă şi de o bunătate cerească, dar care este total opusă legii lui Moise.

5. Eu cunosc toate oraşele din Galileea şi, la fel de bine şi pe locuitorii lor; mulți dintre ei au renunțat la învățătura lui Moise şi a profeților, preferându-l pe Pitagora. Dar mai sunt încă multe familii care trăiesc şi mor, ca să spun aşa, pentru Moise şi, mai mult decât atât, pentru Templu, în general părinții, mai mult decât copiii, cu toate că uneori este şi invers! Dar ce se va petrece dacă fiii acestor evrei fanatici vor accepta învățătura Ta care pune la îndoială doctrina Templului?

6. După legea lui Moise, părinții îşi vor blestema copiii neascultători, aşa cum o mai fac

uneori.

7. Ce va trebui să facem noi dacă acest lucru se va petrece sub ochii noştri? Este uşor de prevăzut că asemenea părinți ne vor persecuta şi ne vor blestema!

8. În cazul contrar ar fi mai uşor, căci din punct de vedere juridic, copiii nu sunt stăpânii părinților lor. În plus, vom stârni ura, discordia, mânia şi răzbunarea; mii de persoane ne vor urî şi ne vor blestema. Cine va repara acest rău şi ne va elibera de asemenea blesteme?”

9. Eu i-am răspuns: “Nu fiți îngrijorați. De pe cer nu vine doar soarele primăverii să dea cu razele lui viață naturii, ci şi furtunile, grindina, fulgerele şi tunetele.

10. Toată lumea binecuvântează soarele, dar nimeni nu laudă grindina, furtuna, fulgerul sau tunetul. Iarna vine întotdeauna prea devreme şi totuşi, pentru toată lumea iarna este mai sfântă decât primăvara! Furtuna, grindina, fulgerul şi tunetul sunt la fel de necesare ca şi razele blânde ale soarelui la asfințit!

11. Vă spun, va veni ziua - şi ea trebuie să vină - când, din cauza Numelui Meu, fratele va fi răspunzător de moartea fratelui său, tatăl de cea a copilului său; copiii se vor ridica împotriva părinților lor şi îi vor condamna la moarte. Chiar şi voi veți fi urâți de întreaga lume din pricina Numelui Meu!

12. Dar cine va răbda până la capăt, fără să se lase oprit de toate acestea, va fi mântuit. Căci Satana nu dă drumul la pradă pe degeaba! M-ați înțeles?”

13. Iuda a spus: “Din ce în ce mai bine. Dacă această misiune trebuie să atragă asupra noastră ura tuturor, fie ca Dumnezeu să ne ajute într-o asemenea acțiune! Ce bucurie să pleci la război! Cei care ne vor urî, se vor purta cu noi la fel cum tratează vara zăpada. Doamne, dacă vorbeşti serios, permite-mi să-ți spun cu toată modestia, dar şi potrivit întregii mele experiențe: rămâi împreună cu noi liniştit acasă, căci această sământă nu va încolți! Ascultă, ce vom face noi într-un oraş în care vom reuşi să ne facem urâți de moarte din cauza predicilor noastre? Chiar trebuie să o facem? Şi dacă o vom face, ce va deveni învățătura Ta? Ah! Gândește-te la ceea ce ceri de la oameni, pentru iubirea cerurilor. Tu nu vezi că este imposibil şi că îți devii Ție însuți cel mai rău duşman? De ce să te faci urât de lume, predicând o învățătură care seamănă discordia, ura şi răzbunarea? Şi ce este de făcut în acest caz?”

14. Eu am spus: Tu vorbeşti mereu după puterea ta de înțelegere, dar noi vorbim după înțelegerea noastră. Tu înțelegi mereu lucrurile din punct de vedere grosier şi uman, atunci când este vorba despre ceva ceresc.

15. Dar dacă ție şi celor care te însoțesc vă este prea frică de oameni, fugiți din oraşul care vă persecută şi mergeți în altul. Adevăr vă spun că, înainte ca voi să fi isprăvit de străbătut toate oraşele lui Israel, Eu voi reveni ca Fiu al omului, pentru judecarea tuturor nelegiuiților, a căror inimă va fi aprinsă de un foc distrugător şi al căror piept va fi ros de un vierme rău. Acest foc nu se va stinge niciodată şi acest vierme nu va muri niciodată. Dar voi veți fi cei drepți, căci nefericiți vor fi toți cei care v-au persecutat sau au ridicat mâna împotriva voastră!”

16. Iuda a spus din nou: Tu vei reveni când noi vom fi cu toții morți. Dar dacă Tu ne dai puterea de a alunga spiritele rele şi de a vindeca toți bolnavii, de ce nu ne dai şi puterea asupra celor răi, care sunt uneori mai teribili decât spiritele rele care pot intra în corpul oamenilor? Dă-ne puterea de a face să iasă focul pământului sub picioarele celor care ne persecută şi, în scurt timp, vom cuceri lumea întreagă pentru Tine!”

17. Eu: “Vrei tu să fii mai mult decât Stăpânul şi Domnul tău? Adevăr vă spun, vouă, tuturor: ucenicul nu este mai presus de învățătorul său şi nici servitorul nu este mai presus de stăpânul său! Ucenicul trebuie să se mulțumească să fie la fel ca învățătorul său şi servitorul să fie la fel ca stăpânul său!

18. Dacă învățătorul şi stăpânul vostru nu foloseşte violența pentru a-i obliga pe oameni să-i urmeze învățătura, de ce şi-ar permite acest lucru ucenicii şi servitorii? Oamenii acestei lumi M-au numit Belzebut, pe Mine, care sunt Domnul şi Stăpânul Eternității; cu atât mai mult, vă vor numi astfel pe voi.

19. Nu trebuie să vă fie frică de ei, vouă - care îi cunoaşteţi! Credeţi oare că Eu nu voi şti ce se va petrece cu voi? Vă spun, nu există nimic ascuns pe care să nu-l descopăr şi nimic tăinuit pe care să nu-l cunosc!

20. Întrucât ceea ce veţi fi întrebaţi şi ceea ce vi se va petrece nu-Mi poate fi ascuns, puteţi conta în fiecare clipă pe ajutorul Meu; leoaica nu-şi abandonează puii, în momentul pericolului, ea este gata să-şi dea viaţa pentru a-i salva. Eu voi şti deci cum să vă protejez cu preţul vieţii Mele.

21. De aceea, să nu vă fie teamă de oamenii acestei lumi; ceea ce Eu v-am învăţat noaptea, voi să dezvăluiţi la lumina zilei; şi ceea ce am spus la ureche unuia sau altuia, să strigaţi în gura mare de pe acoperişurile caselor şi să nu vă fie teamă în nici un caz de cei care pot ucide trupul omului, ca animalele sălbatice, dar care nu pot ucide sufletul, singurul care este viu şi căruia ei nu-i pot face absolut nimic.

22. Dar dacă deja vă este teamă, să vă fie teamă mai degrabă de Cel care este Stăpânul sufletelor voastre, Cel care poate să condamne la infern pe cine vrea El şi oricând vrea El. Şi voi îl cunoaşteţi, pentru că El vă vorbeşte.

23 Priviţi acest hambar din faţa voastră, ce fericite sunt vrăbiile; acum zboară pe acoperiş, acum se lasă să cadă! La piaţă, o pereche de vrăbii se vinde pentru un bănuţ! Şi totuşi, nici măcar una singură nu cade pe pământ, dacă aceasta nu este voia Tatălui Meu.

24. Cât despre voi, până şi firele voastre de păr de pe cap, toate vă sunt numărate; nici măcar un singur fir de păr de pe capul vostru nu va cădea fără voia Tatălui vostru. Dacă Tatăl are grijă de lucruri aparent atât de mărunte, cum v-ar putea El abandona pe voi – care răspândiţi Cuvântul şi graţia Lui?

25. Frica voastră este neîntemeiată; nu aveţi de ce să vă temeţi, voi sunteţi mai de preţ decât o mulţime de vrăbii!

26. Mergeţi aşadar fără teamă să depuneţi mărturie pentru Mine în faţa oamenilor. Adevăr, adevăr vă spun, pe cel care Mă va recunoaşte în faţa oamenilor şi Eu îl voi recunoaşte în faţa Tatălui Meu care este în ceruri. Dar cel care, de frică, se va lepăda de Mine în faţa oamenilor şi Eu Mă voi lepăda de el în faţa Tatălui Meu care este în ceruri".

27. Iuda a reluat: Toate acestea sunt spuse cu înţelepciune şi este cu siguranţă adevărat, dar la ce bun? Învăţătura Ta este minunată, pură şi adevărată, nu mai este nimic de adăugat şi faptele Tale ne demonstrează cu prisosinţă, nouă - celor care suntem adunaţi aici, Cine este Cel care le realizează! Dar, luând în considerare ceea ce ne-a fost recomandat, înseamnă că va fi dificil nu numai ca învăţătura şi faptele Tale să fie înţelese şi acceptate, dar ele vor atrage chiar persecuţia şi interdicţia noastră şi noi nu vom mai putea alege! Ce vom face atunci, cine ne va lua locul, cine va îndeplini sarcina noastră, dacă noi, care suntem chemaţi pe acest pământ să răspândim învăţătura şi faptele Tale, vom fi lapidaţi, arşi sau trecuţi prin ascuţişul sabiei, ori chiar răstigniţi pe cruce sau aruncaţi în groapa leilor?"

Capitolul 139

Iubirea lui Dumnezeu este opusă iubirii lumii. Oamenii nu sunt deloc mai vii decât pietrele.

(Matei 10, 34-39)

(34) Să nu credeţi că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea ci sabia.

(35) Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său pe fiică de mama sa şi pe noră de soacra sa.

(36) Şi omul va avea drept vrăjmaşi chiar pe cei din casa lui.

(37) Cine iubeşte pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; şi

cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.

(38) Cine nu-şi ia crucea lui şi nu vine după Mine nu este vrednic de Mine.

(39) Cine îşi va păstra viaţa, o va pierde; şi cine îşi va pierde viaţa, pentru Mine, o va câştiga.

1. Eu: Ţi-am spus deja că tu vorbeşti numai potrivit raţiunii umane. A-i dărui lumii pacea înseamnă a-i dărui moartea, din care are deja prea mult.

2. Dacă vrei să ajuţi un orb să vadă, ce vei face, îi vei scoate oare ochii? Va putea merge paraliticul dacă tu îi vei tăia picioarele? Şi va începe să vorbească mutul dacă îi vei smulge limba? Poate fi vindecată ciuma tot prin ciumă şi poate fi stins incendiul cu ajutorul focului?

3. Iată unde au ajuns oamenii astăzi, ei sunt morţi din punct de vedere spiritual; în afara naturii lor animale, ei nu mai au nici un pic de viaţă în ei. Sufletele lor sunt pur carnale şi spiritul lor este mort, ca să spunem aşa. El este la fel cu cel al spiritelor care locuiesc în pietre şi care, prin duritatea care le este impusă, permit materiei să rămână solidă şi să ia tot felul de forme, mai mult sau mai puţin dense, unele transparente, altele opace, de culori diverse, după caracteristicile spiritului care le animă.

4. Dacă doreşti să eliberezi spiritele închise în materia pietrelor, ce vei face, vei folosi apă călduţă? Bineînţeles că nu! Îţi spun, cu un tratament atât de blând, piatra va rămâne ceea ce este. Este nevoie de un foc puternic pentru ca spiritele din piatră să se pună în stare de luptă; numai aşa, ele vor reuşi să distrugă legăturile materiei şi să se elibereze. Şi în cazul nostru este acelaşi lucru.

5. Forţele care permit spiritelor să se elibereze de pietre, aşa cum sunt: focul, lupta îndârjită, presiunea, loviturile puternice, trezesc deopotrivă şi spiritele din inimile oamenilor, devenite la fel de dure ca pietrele, pe care le eliberează, în special inimile celor bogaţi şi mari, care sunt dure ca diamantul, astfel că nici un foc terestru nu le poate înmuia!

6. De aceea, fiţi atenţi la ceea ce vă spun. Abandonaţi iluzia ridicolă şi stupidă că Eu am venit să aduc, prin intermediul vostru, pacea oamenilor de pe acest pământ; Eu am venit să aduc sabia.

7. Înţelegeţi-Mă bine! Eu am venit pentru a-l ridica pe fiul flexibil împotriva durităţii prea adeseori inflexibilă a tatălui, pe fiica modestă împotriva mamei dominatoare, pe nora blândă şi amabilă împotriva soacrei egoiste şi geloase. Da, omul va avea duşmani chiar pe cei din propria lui casă!

8. Adevăr, adevăr vă spun, cel care îşi iubeşte tatăl sau mama mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; şi cel care îşi iubeşte fiii şi fiicele mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu îşi asumă, pentru a Mă urma, sarcina sa care îi apasă pe umeri, precum crucea romană, nu este vrednic de mine şi nu-şi va găsi locul în împărăţia lui Dumnezeu!”

9. Adevăr vă spun, cel care caută viaţa acestei lumi, o găseşte uşor, dar pierde viaţa veşnică şi Eu nu îl voi trezi la viaţa veşnică în ziua Judecăţii de apoi, după ce-şi va părăsi trupul, ci îl voi arunca în infern, pentru moartea veşnică.

10. Dar cel care nu caută viaţa acestei lumi, ci o alungă dintr-o iubire adevărată pentru Mine, va găsi viaţa veşnică. Căci Eu îl voi trezi în ziua morţii trupului său, care va fi ziua judecăţii şi ziua unei vieţi noi în lumea spiritului şi îl voi conduce în împărăţia Mea eternă. Voi pune pe capul său coroana înţelepciunii eterne şi a iubirii indestructibile; atunci, el va domni de-a pururi împreună cu Mine şi cu toţi îngerii cerului nesfârşit, atât peste lumea sensibilă (astrală) cât şi peste lumea spirituală”.

Capitolul 140

Lumea sensibilă şi lumea spirituală. Despre demnitatea copiilor lui Dumnezeu. Punerea în practică a Cuvântului lui Dumnezeu este unica dovadă a divinităţii Cuvântului. Secretul divin din interiorul omului, (Matei 10, 40)

(40) Cine vă primeşte pe voi, Mă primeşte pe Mine; şi cine Mă primeşte pe Mine, primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine.

1. Simon din Cana a întrebat: “Doamne, nu ai putea să ne spui unde se află exact cerul în care locuiesc îngerii, care este mărimea sa şi care este dimensiunea lumii sensibile despre care Tu vorbeşti?”

2. Eu i-am răspuns: “Prietene, tu eşti orb dacă nu vezi şi nu înțelegi! Dacă Eu spun că cerul este nesfârşit, cum poți să mai întrebi care este mărimea sa? Din punct de vedere spiritual, împărăția Tatălui Ceresc este pretutindeni şi ea este eternă.

3. De exemplu, majoritatea stelelor, oriunde s-ar afla ele, sunt în realitate nişte lumi de o dimensiune enormă, unele fiind de milioane şi milioane de ori mai mari decât acest Pământ. Dar, în ansamblu, ele nu sunt nici mai mari nici mai întinse, în raport cu imensitatea creației nesfârşite a lumii sensibile, decât este o mică picătură de apă față de întreaga mare, pe care un bun navigator, chiar dacă ar trăi de două ori mai mult decât Matusalem, nu ar putea să-i atingă toate țărmurile. Dar lumea sensibilă, cea care există în prezent, din care tu nu poți vedea cu ochii decât o părticică infinitezimală, cu toate că pare infinită, are totuşi nişte limite, dincolo de care se află un spațiu etern şi infinit, în raport cu care această lume sensibilă este precum o clipă în eternitate.

4. În sine, lumea spirituală este la fel de infinită ca şi spațiul, care nu are niciodată sfârşit.

5. Cu toate că spațiul etern nu are niciodată sfârşit, fiind într-adevăr infinit în toate direcțiile, nici chiar în profunzimile cele mai îndepărtate ale acestui spațiu nu există măcar un singur punct în care să nu fie prezent spiritul înțelepciunii şi al puterii lui Dumnezeu, aşa cum El se află, spre exemplu, aici, în mijlocul vostru. Adevărații copii ai lui Dumnezeu care îşi vor manifesta iubirea lor adevărată față de Tatăl Preasfânt al eternității, precum şi iubirea lor pură pentru aproapele lor, vor primi în Lumea de dincolo, în casa Tatălui, puterea de a umple din ce în ce mai mult spațiul infinit cu noi creații.

6. Voi sunteți însă prea ignoranți la ora actuală pentru a înțelege aceste lucruri, aşa că nu puteți pricepe ceea ce vă spun. Dar Eu vă repet: nici un ochi muritor, nici o ureche muritoare, nici un simț terestru nu poate să înțeleagă ce înseamnă să devii copilul lui Dumnezeu în împărăția din Lumea de dincolo!

7. Pentru adevărații copii ai lui Dumnezeu, pământurile, sorii şi lunile nu sunt decât fire de praf.

8. Astfel, nu este suficient să ascultați Cuvântul Meu, ci trebuie şi să-l puneți în practică.

9. Doar acționând conform Cuvântului Meu vă veți da seama dacă el vine din gura unui om sau din Cea a lui Dumnezeu.

10. Aşa cum trebuie să puneți cu adevărat în practică Cuvântul Meu, dacă doriți să experimentați în inimile voastre Cine este Cel care v-a dat această învățătură şi această poruncă a iubirii, la fel, trebuie să-i convingeți pe toți cei pe care îi veți anunța Cuvântul Meu să îl pună în practică, căci atât timp cât Cuvântul rămâne doar în minte, el nu are o valoare mai mare decât zbieretele unui măgar.

11. Cuvântul nu devine viu decât atunci când pătrunde în inimă şi pune stăpânire pe voință, care este centrul de gravitație al iubirii, de unde îl impulsionează pe fiecare om să acționeze.

12. Doar astfel omul vechi poate deveni un om nou şi Cuvântul Meu poate deveni cu adevărat un nou trup şi un nou sânge.

13. Acest om nou din voi vă va revela că Cuvântul Meu este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, care are, astăzi şi de-a pururi, aceeaşi forță şi aceeaşi putere de acțiune din întreaga eternitate,
căci tot ceea ce vedeți, simțiți, atingeți, gustați şi auziți voi, nu este în esență nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu.

14. Cel care, din întreaga eternitate, a poruncit lumilor, sorilor şi lunilor să existe şi le-a

aşezat pe orbitele lor imense, vă va aşeza şi pe voi pe noua orbită a vieții eterne.

15. Dar Eu vă spun, cel care vă va primi pe voi, pe Mine Mă va primi şi cel care Mă va primi pe Mine, îl va primi pe Cel care M-a trimis la voi. Trebuie să înțelegeți bine acest lucru”.

Capitolul 141

Misiunea apostolilor. Profeți adevărați şi profeți mincinoşi. Promisiunea făcută apostolilor. (Matei 10, 41-42)

(41) Cine primeşte un prooroc, în numele unui prooroc, va primi răsplata unui prooroc; şi cine primeşte pe un om neprihănit, în numele unui om neprihănit, va primi răsplata unui om neprihănit.

(42) Şi oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din aceşti micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-şi va pierde răsplata.

1. Domnul Iisus: “Mai mult, Eu vă spun: Voi ştiți că au existat profeți în toate timpurile şi vor mai exista şi alții, până la sfârşitul vremurilor, la toate popoarele pământului, oricare ar fi credința lor! Chiar dacă legăturile dintre cer şi pământ vor fi distruse într-o zi, profeții sunt singurii care pot menține o legătură tainică între cer şi pământ, pe care nici o forță a întunericului nu o va putea învinge vreodată.

2. Au fost însă întotdeauna - şi vor mai fi – profeți mincinoşi printre cei adevărați. Dar aceasta nu aduce, ca să spunem aşa, nici un prejudiciu cauzei adevăratului profet trimis din ceruri. Căci adevăratul profet îl demască rapid lumii pe mincinos, care nu poate scăpa de pedeapsa cerului.

3. Cel care primeşte un profet, în numele unui profet, care îl ascultă şi îi păstrează cuvintele în inima sa, va primi răsplata unui profet în împărăția lui Dumnezeu; şi cel care primeşte pe un om neprihănit, în numele unui om neprihănit, sau care îl recunoaşte drept un om neprihănit fără să aibă dovada că aşa este, va primi răsplata unui om neprihănit.

4. Iar Eu vă spun tuturor: priviți-i pe aceşti micuți care Mă înconjoară cu dragostea lor; oricine le va da un pahar de apă, în numele unui discipol, adevăr vă spun, fapta sa nu va rămâne fără răsplată.

5. Acum ştiți tot ceea ce trebuie pentru misiunea pentru care v-am chemat, învățați-i pe oameni despre împărăția lui Dumnezeu, faceți ceea ce v-am poruncit şi răsplata voastră nu va fi mică.

6. După ce veți împlini ceea ce v-am cerut, întoarceți-vă la Mine, ca să vă învăț tainele şi mai profunde ale împărăției lui Dumnezeu, căci atunci veți primi grația de a putea înțelege asemenea mistere”.

7. Petru a spus: “Doamne, trebuie să mergem toți împreună în aceste oraşe, sate şi târguri, sau separat?”

8. Eu: “Asta depinde de voi! Totuşi, ar fi mai bine să mergeți câte doi sau trei, pentru a putea servi drept, exemplu unii altora, căci spiritul Meu va acționa mai puternic în mijlocul vostru dacă veți fi adunați în Numele Meu, pentru a răspândi învățătura Mea şi pentru a acționa.

9. Nu este necesar să rămâneți cu toții împreună. Ar fi atunci mai greu ca oamenii să vă primească în casele lor, unde nu veți avea destul loc şi îngrijiri suficiente. Mergeți câte doi sau trei, împărțiți-vă oraşele, târgurile şi satele pe unde veți merge.

10. Veți putea în felul acesta să vizitați mai multe oraşe şi veți câştiga mai mult timp, ceea ce vă va permite să vă întoarceți la Mine mai repede, în grupuri mici, în şapte săptămâni veți termina! Acum plecați, fiecare clipă contează!”

11. Iuda Iscarioteanul a spus: “Doamne, soarele este la asfințit, într-o jumătate de oră va fi noapte, suntem departe de orice oraş, ne trebuie mai mult de două ore pentru a ajunge în cel mai apropiat oraş, nu ar fi mai bine să pornim la drum mâine dimineață?”

12. Eu i-am răspuns: “Nu, prietene, fiecare minut pierdut este o irosire. După apusul soarelui veți găsi un târg în spatele muntelui, spre răsărit, unde este nevoie de ajutorul vostru. Acolo veți fi bine primiți. Dar să nu rămâneți acolo mai mult de trei zile, la fel ca şi în celelalte locuri. Până acolo să rămâneți împreună. Vă veți despărți apoi în acest sat”.

13. Cei doisprezece au pornit atunci la drum şi locuitorii oraşului aflat în ruină şi reconstruit prin grația Mea, le-au arătat drumul care trebuia să-i conducă la acel târg.

Capitolul 142

Prima misiune a apostolilor

1.Atunci când cei doisprezece au sosit la porțile acestui târg, după două ore de mers, ei i-au găsit pe locuitorii acestuia îmbulzindu-se, urlând şi plângând, deoarece perceptorii de impozite ai lui Irod, care năpădiseră regiunea, le jeluiseră casele, furaseră cei mai frumoşi copii ai părinților insolvabili, îi legaseră ca pe vite şi îi înhămaseră ca pe boi la căruțe. La vederea acestei ticăloşii, discipolii Mi s-au adresat în inimile lor.

2. Ei au perceput atunci foarte clar în inima lor aceste cuvinte: “Se va petrece ceea ce veți dori voi!” Ei le-au spus atunci locuitorilor disperați: “Pacea să fie cu voi! Fie ca împărăția lui Dumnezeu, pe care noi o răspândim în numele Domnului, să vină la voi! Veniți cu noi şi vă vom rezolva problemele pe care le aveți cu aceşti perceptori nedrepți şi fără inimă, care sunt în târg”.

3. Locuitorii au spus: “Oh! Nimeni nu vă va asculta, căci cei care strâng aceste impozite nedrepte nu sunt ființe umane, ci adevărate fiare sălbatice, care se vor arunca asupra voastră!”

4. Petru a spus: “Dragi frați, primiți ceea ce vă aducem noi, Domnul va face restul; nu aşteptați de la noi aur sau argint, dar ceea ce avem noi veți primi şi voi. Să ne grăbim să intrăm în acest târg, pentru a nu-i mai lăsa pe copiii voştri să sufere”.

5. Când discipolii au intrat în târg împreună cu locuitorii acestuia, ei au găsit aici căruțe pline cu tot felul de lucruri, unele încărcate cu copii, altele cu vaci şi oi. Perceptorii au dat semnalul de plecare, fără să le pese de strigătele şi gemetele copiilor legați.

6. Petru s-a apropiat atunci de şeful acestor perceptori şi i-a spus pe un ton grav: “Nefericitule, cu ce drept comiți tu această ticăloşie? Tu nu ştii că mai sus de tine există un Dumnezeu atotputernic, care poate să te distrugă într-o singură clipă, pe tine şi pe complici tăi? Încetează cu aceste mârşăvii şi înapoiază toate acestea, altfel mânia lui Dumnezeu se va abate chiar acum asupra ta!” Şeful perceptorilor i-a răspuns lui Petru: “Cine eşti tu de îndrăzneşti să vorbeşti pe acest ton? Nu ştii tu ce putere dețin eu de la Irod, care a obținut-o de la împăratul Romei, nu ştii tu că eu am chiar dreptul să-i omor pe câmp, fără judecată, pe toți cei care îmi ațin drumul? Dă-te la o parte! Încă un cuvânt şi tăişul sabiei mele te va tăia în două!”

7. Petru a spus: “Bine, chiar dacă tu pari a fi un fiu al lui Iacov, în realitate tu nu mai eşti o ființă umană, ci un animal feroce şi sălbatic. Judecata lui Dumnezeu te va pedepsi, pe tine şi pe complicii tăi, căci eu, cel care îți spune acestea, sunt un trimis al lui Dumnezeu, la fel ca şi cei care sunt împreună cu mine. Ceea ce ai vrut tu să-mi faci, lui Dumnezeu ai vrut să-i faci, căci în Numele Lui am vrut eu să te împiedic să înfăptuieşti aceste ticăloşii. Fie ca judecata lui Dumnezeu să te pedepsească. Amin!”

8. După cuvintele lui Petru, rostite cu mânie, un foc a ieşit subit din pământ şi l-a înhățat în flăcările sale pe şef, care a dispărut într-o singură clipă de sub ochii complicilor săi. Aceştia au căzut în genunchi la picioarele lui Petru, gata să facă orice dorea acesta, pentru a nu fi pedepsiți la fel de sever.

9. Petru le-a spus: “Înapoiați tot ce ați luat şi plecați în pace. Dar să nu-i mai faceți niciodată asemenea servicii lui Irod, căci la prima încercare, veți păți ceea ce a pățit şeful vostru în fața voastră”.

10. La aceste cuvinte, perceptorii au dezlegat copiii, animalele, vacile şi oile şi tot ceea ce luaseră fără a avea nici un drept, căci acest târg îşi achitase impozitele cu un an în urmă, plătind romanilor contribuțiile care îi scuteau de orice alte taxe către Irod, aşa cum procedaseră şi alte localităţi, pentru a scăpa de atrocităţile lui Irod. Dar Irod făcea descinderi secrete, contestând certificatele de scutire de taxe; el le dădea puteri depline complicilor lui, asigurându-i că va răspunde pentru ei în fața împăratului.

11. Petru le-a explicat perceptorilor ce nedreptate le făcuseră fraților lor şi aceşti perceptori au început ei înşişi să-l blesteme pe Irod şi să se mire că l-au putut sluji orbeşte pe un asemenea tiran.

12. Petru i-a învățat despre împărăția lui Dumnezeu şi toți aceşti perceptori, care erau în număr de o sută, s-au convertit şi l-au urmat pe Petru. Acesta a fost un "pescuit" rodnic, căci perceptorii aveau să contribuie activ la răspândirea rapidă a învățăturii Mele.

13. Locuitorii acestui târg i-au găzduit timp de trei zile pe apostoli şi chiar s-au botezat în Numele Meu! Căci apostolii îi botezau cu apă pe toți cei care cereau să fie botezați.

14. Eu nu le poruncisem acest lucru, dar ei ştiau că nu putea fi ceva împotriva voinței Mele.

15. Locuitorii le-au oferit tot ceea ce aveau mai bun, încercând să-i găzduiască cât mai bine posibil! Ei le-au oferit chiar şi bani, căci discipolii le vindecaseră bolnavii. Discipolii au refuzat însă banii, la fel cum îi refuzaseră şi pe cei oferiți de perceptori, care, foarte surprinşi, le-au spus: "Mai mult decât miracolele, dezinteresul vostru absolut este dovada supremă că sunteți cu adevărat trimişi ai lui Dumnezeu, căci oamenii acestei lumi sunt plini de egoismul cel mai cumplit".

16. Singurul care a făcut ochii mari atunci când i s-au adus bani a fost, bineînțeles, Iuda, dar Toma era alături de el şi avidul discipol nu a îndrăznit de această dată să primească, ceea ce l-a nemulțumit profund.

17. După trei zile, discipolii s-au separat şi au plecat doi câte doi, însoțiți de câte zece până la cincisprezece perceptori, care le-au adus mari servicii, căci erau plini de curaj şi nu le era teamă de nimeni!

18. Astfel, cei doisprezece au făcut ceea ce le poruncisem şi au obținut rezultate frumoase.

19. Dar ce am făcut Eu după ce i-am trimis pe cei doisprezece discipoli în misiune?

Capitolul 143

Ioan Botezătorul şi Irod. Îndoiala lui Ioan Botezătorul. Întrebarea lui Ioan Botezătorul către Iisus. (Matei 11, 1-6)

(1) După ce a isprăvit de dat învățături la cei doisprezece ucenici ai Săi, Iisus a plecat de acolo, ca să învețe pe oameni şi să propovăduiască în cetățile lor.

(2) Ioan a auzit din temniță despre lucrările lui Iisus,

(3) şi a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: "Tu eşti Acela care trebuia să vină sau trebuie să aşteptăm pe altul?"

(4) Drept răspuns, Iisus le-a zis: "Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți şi ce vedeți:

(5) Orbii îşi recapătă vederea, şchiopii umblă, leproşii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază şi săracilor li se propovăduieşte Evanghelia.

(6) Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire."

1. Eu am rămas până la asfințitul soarelui în localitatea în care le dădusem instrucțiuni discipolilor. După ce i-am binecuvântat pe aceşti sărmani oameni şi pe copiii lor, am plecat în grabă împreună cu toți cei care Mă însoțeau spre oraşele de pe malurile Mării Galileei, de unde veneau ceilalți discipoli, care rămăseseră cu Mine şi i-am învățat şi le-am predicat aceeaşi învățătură, pe care cei doisprezece plecaseră să o transmită în Numele Meu. Am făcut de asemenea tot felul de vindecări.

2. În acea perioadă, Ioan Botezătorul fusese aruncat în închisoarea lui Irod, cu ajutorul

preoților din Ierusalim, care trecuseră de partea lui Irod, căci ei nu puteau să-l ierte pe Ioan că îi numise rasă de şerpi şi de vipere. Dar nu au îndrăznit să-l oprească pe predicator în plin deşert, ştiind bine că poporul îl considera un mare profet; de aceea, ei s-au înțeles cu Irod şi, în schimbul unei mari sume de bani şi a tot felul de concesii care îi dădeau lui Irod dreptul de a săvârşi orice fel de acte de violență asupra poporului, ei i-au cerut acestuia să-l închidă pe Ioan Botezătorul, sub pretextul că acest nebun orbea poporul şi sucea mințile oamenilor cu idei subversive, care îi înnebuneau.

3. Lui Irod puțin îi păsa ce predica Ioan Botezătorul. Pentru el, esențialul era să facă o afacere bună. Irod nu l-a supus pe Ioan la un regim de detenție foarte sever. El îi lăsa pe oameni să vină şi să-l viziteze în închisoare, pentru o sumă modică. Cei care puteau să demonstreze că erau discipolii lui plăteau doar un bănuț pe săptămână, în timp ce alții trebuiau să plătească o livră de argint pentru o vizită de o zi.

4. Ioan avea chiar permisiunea lui Irod să predice într-o sală mare, din care se făcuse o închisoare pentru cei bogați, căci aceasta îi putea aduce mari venituri lui Irod!

5. Irod venea adeseori la Ioan, încurajându-l să fie chiar mai vehement decât fusese în deşertul din Betabara, fiind acum - în închisoare - la adăpost de preoți şi de farisei. El spunea că este prietenul şi protectorul lui Ioan.

6. Ioan ştia bine în sufletul său cu cine avea de a face; dar profita de ocazie şi continua să le predice în închisoare discipolilor său, care puteau intra la el plătind. Preoții din Templu trebuiau să plătească o livră dacă doreau să-l vadă pe Ioan, iar dacă îl întrebau pe Irod de ce îi permitea lui Ioan să continue să predice, vulpoiul viclean le răspundea: “Fac acest lucru pentru rațiuni de stat, pentru a-i cunoaşte pe partizanii acestui om atât de periculos pentru stat!” Preoții îl lăudau pe Irod, îi ofereau aur, argint şi pietre prețioase, gândind în sinea lor: “Acest om are dreptate, trebuie să-l susținem din toate puterile noastre, cu siguranță că el este chemat să alunge toate aceste lepădături de profeți”.

7. Irod, grec prin naştere, nu se gândea însă decât la bani, nimic altceva nu-l interesa, în afară de bani, doar concubinele lui mai însemnau ceva pentru el. Pentru a le face pe plac, el era capabil de cele mai mari cruzimi, la simpla lor dorință! În afară de asta, fără bani nu se putea obține nimic de la el, dar pentru bani, el era gata să facă orice!

8. Această descriere a lui Irod ne ajută să înțelegem de ce putea Ioan să-şi primească discipolii în închisoare şi cum se făcea că el era informat de discipolii săi şi de alți oameni despre ceea ce făceam Eu în Galileea.

9. Aşa se face că, aflând în închisoare ce predicam și cum acționam Eu, Ioan Mi-a trimis pe doi dintre cei mai buni discipoli ai săi, să Mă întrebe: Tu eşti într-adevăr Cel care trebuia să vină, sau trebuie să mai aşteptăm un altul?”

10. Unii se vor întreba cum a putut să-Mi pună o asemenea întrebare Ioan, care îmi adusese cea mai mare şi cea mai magnifică mărturie. Motivul este simplu!

11. Ioan credea şi vedea bine - încă de când Mă cunoscuse - că Eu eram Mesia. El crezuse mereu că poporul evreu urma să fie eliberat o dată cu venirea Mea şi că opresiunea celor mari şi puternici din această lume urma să înceteze pentru totdeauna. Dar, fiind în închisoare şi văzând că zilele trec şi că venirea Mea nu diminua cu nimic opresiunea, ci dimpotrivă, aceasta părea să se amplifice, Ioan începuse să aibă unele îndoieli în ceea ce privea autenticitatea Mea.

12. Căci el își spunea: “Dacă acest Iisus din Nazaret este într-adevăr Mesia, Fiul lui Dumnezeu cel viu, cum poate să mă lase să stau întemnițat şi cum de nu mă eliberează din închisoare? Cum a putut El să îngăduie să fiu prins?”

13. Totuşi, toți cei care veneau să-l vadă îi povesteau despre faptele Mele extraordinare. De aceea, el Mi-a trimis pe doi dintre cei mai buni discipoli ai lui să îmi pună întrebarea de mai sus.

14. Înțelegând bine motivul pentru care Ioan Mă întreba acest lucru, Eu le-am răspuns foarte pe scurt discipolilor săi: “Mergeți şi spuneți-i lui Ioan ceea ce vedeți şi auziți. Orbii își capătă vederea, paraliticii merg, ciumații sunt purificați, surzii aud, morții înviază şi săracilor li se propovăduieşte Evanghelia. Fericit va fi acela pe care învățătura Mea nu-l va revolta!” Cei doi discipoli n-au mai ştiut ce să spună.

Capitolul 144

Acțiunea şi eşecul lui Ioan Botezătorul. Ioan este Luna şi Iisus este Soarele, Ioan este mai mult decât un profet: el este Ilie. (Matei 11, 7-14)

(7) Pe când se duceau ei, Iisus a început să vorbească noroadelor despre Ioan:" Ce ați ieşit să vedeți în pustie? O trestie clătinată de vânt?
(8) Dacă nu atunci ce ați ieşit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților.
(9) Atunci ce ați ieşit să vedeți? Un prooroc? Da, vă spun şi mai mult decât un prooroc;
(10) căci el este acela despre care s-a scris: "Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care va pregăti calea înaintea Ta."
(11) Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei nu a fost nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuşi, cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el.
(12) Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăția cerurilor se ia cu năvală şi cei ce dau năvală, pun mâna pe ea.
(13) Căci până la Ioan au proorocit toți proorocii şi Legea.
(14) Şi, dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie, care trebuia să vină.

1. În cele din urmă, cel mai în vârstă M-a întrebat de ce trebuia să zacă Ioan în închisoare, deşi nu păcătuise niciodată, nici în fața lui Dumnezeu şi nici în fața oamenilor!

2. Eu i-am răspuns: "Dacă el ar vrea, ar putea să fie liber! Luna este foarte folositoare în timpul nopții, dar dacă vrea să-şi dispute rangul cu soarele, cât şi cum lumina ei în timpul zilei ar fi egală cu cea a soarelui, atunci se înşeală; atunci când se arată soarele, strălucirea lunii nu se mai vede pe Pământ, înțelegi?

3. Dacă Ioan M-a recunoscut cu adevărat atunci când Eu am venit la el pe malul Iordanului, cine i-a interzis să Mă urmeze? El a rămas în deşert, continuând să țină posturi severe, deşi nu a păcătuit vreodată! De ce a făcut asta? El s-a predat singur lui Irod şi acum îşi dă seama că nu va scăpa de vulpoi!

4. Spune-i că Eu nu am venit pentru a lua puterea mai-marilor acestei lumi, ci pentru a-i confirma pe tronurile lor! Dar cel care va dori să fie de partea Mea va avea de dus o luptă grea".

5. Cei doi discipoli nu au ştiut ce să răspundă la cuvintele Mele; ei M-au salutat şi s-au întors la Ierusalim, pentru a-i povesti toate acestea lui Ioan.

6. Ioan s-a bătut atunci pe piept, spunând: "Da, da, El este. Are dreptate, trebuie ca El să crească, iar eu să mă micşorez şi să mor pentru această lume".

7. La Seba, un sat de pescari situat pe țărmul Mării Galileei, oamenii erau uimiți când se vorbea despre Ioan Botezătorul şi spuneau: "Cum a fost posibil ca el să comită acest păcat? Căci a fost un păcat capital să nu Te urmeze, după ce Te-a recunoscut. Trebuie să facă penitență. Doamne, avem noi dreptul să judecăm astfel?"

8. Eu le-am răspuns: "Atunci când luna străluceşte în timpul nopții, voi ieşiți să o admirați, dar atunci când soarele se ridică, în timp ce Luna începe să pălească pe cer, toți îşi întorc privirile de la lună pentru a vedea soarele luminând şi pentru a-i admira strălucirea în fiecare picătură de rouă, căci sub lumina soarelui, picătura de rouă străluceşte mai puternic decât zece daruri de lună!

9. Se poate spune că luna comite un păcat dacă lumina ei este eclipsată ziua de către soare şi dacă picătura de rouă în care se oglindeşte soarele străluceşte mai puternic decât luna plină?

10. Adevăr vă spun, vouă, tuturor! Cel care are urechi de auzit să audă! Fiul omului este Soarele iar Ioan este Luna, Luna care străluceşte în noaptea spiritelor voastre, pentru a pregăti aici lumina care a venit la voi şi pe care, în orbirea voastră, voi încă nu o recunoaşteți! Dar acest clar de

lună păleşte atunci când soarele zilei vă luminează. Cum puteți să numiți aceasta un păcat?

11. Adevăr vă spun, de când există oameni pe acest pământ, de la Adam şi până astăzi, niciodată un suflet mai pur nu a locuit şi nu a viețuit într-un corp fizic!

12. Vă întreb pe voi, toți cei care ați mers în deşert, acolo unde predica şi boteza Ioan, unde l-ați auzit şi ați fost botezați, cei mai mulți dintre voi: de ce ați mers în deşert? Ce credeați că veți vedea acolo?

13. Ați fost să vedeți o trestie clătinată de vânt, sau un om în haine scumpe? Cei care poartă haine scumpe trăiesc în palate şi nu în deşertul Betabara! Sau ați mers să vedeți un profet?

14. Da, vă spun, Ioan este mai mult decât un profet, căci el este cel despre care este scris: "Iată, trimit îngerul Meu înaintea Ta, să-ți pregătească Calea", înțelegeți acum cine este?

15. Adevăr vă spun, mai limpede decât v-am vorbit vreodată, dintre toți cei care sunt născuți din femeie, de la începuturi, nu este nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul! Totuşi, vă spun, de acum înainte, chiar şi cel mai mic din împărăția Cerurilor va fi mai mare decât el!

16. Dar țineți minte: de la Ioan Botezătorul până acum şi de acum înainte, împărăția lui Dumnezeu se ia cu năvală, şi doar cei ce dau năvală o pot cuceri!

17. Toți profeții şi Legea lui Moise au stăpânit până la Ioan. El a fost ultimul profet înaintea Mea.

18. Şi, dacă puteți crede acest lucru, Ioan este Ilie, cel care trebuia să revină pe pământ înaintea lui Mesia. El a venit, M-a anunțat şi a pregătit calea Mea, aşa cum ați aflat. Acum ştiți bine cine este Ioan!"

Capitolul 145

Între sufletul şi spiritul lui Ioan Botezătorul exista o anumită neconcordanță. Chemarea şi libertatea. Sensul întrebării sale. A-L urma pe Iisus nu este nici datorie, nici o obligație.

1. Oamenii au spus: "Doamne, dacă este aşa, este nedrept să-l laşi pe Ioan în închisoare. Judecând după lucrurile pe care le-ai înfăptuit până acum şi pe care nici un om nu ar putea să le facă, în afară de Dumnezeu, înseamnă că îți va fi uşor să-l eliberezi pe Ioan Botezătorul care a lucrat pentru Tine. Doamne, trebuie să faci acest lucru, nu trebuie să-l laşi în închisoare!"

2. Eu am spus: "Cel care vine el însuşi valorează mai mult decât cel care trimite în locul său un mesager sau o scrisoare. Spiritul lui Ioan este mare, este cel mai mare dintre toate spiritele care au existat până acum într-un corp fizic pe acest pământ. Dar corpul lui aparține acestui pământ şi, datorită slăbiciunii acestui pământ, a crescut şi slăbiciunea sufletului său şi este oarecum firesc să fie aşa.

3. Căci un spirit foarte puternic nu poate să întărească un suflet slab. De aceea trupul şi sufletul lui Ioan sunt slabe, iată de ce el îşi trimite mereu mesageri în locul lui, deşi mijlocitorii sau scrisorile nu pot acționa la fel ca persoana însăşi, în care locuiesc sufletul şi spiritul.

4. Căci, prin voința Mea, Eu nu trebuie şi nici nu pot să impun nimănui forța şi puterea Mea, cu atât mai mult atunci când nu vine el însuşi să le primească, în ceea ce Mă priveşte, Eu nu voi împiedica niciodată pe cineva să aleagă viața sau condamnarea, după libera sa voință (n.t. liberul său arbitru), el putând ajunge chiar până la puterea şi forța Mea, de care se va putea folosi – dacă are intenții bune.

5. Dar cel care nu va veni el însuşi, nu va primi nimic, dacă nu va primi grația luminii care să îi permită, aici sau în Lumea de dincolo, să găsească drumul care duce la Mine; pe drum, el va înțelege astfel că Eu însumi sunt Adevărul şi Calea.

6. Mai mult decât oricine altcineva, Ioan a fost cu adevărat stăpânul trupului său. Dar el a văzut mântuirea în fața lui şi totuşi nu a putut să se apropie de ea! De ce oare? Aşa trebuia să fie?

7. Iată-L în fața voastră pe Cel care spune "trebuie", atunci când trebuie. Dar El vă mai spune şi că El nu i-a spus lui Ioan "trebuie".

8. Desigur că, într-un anumit fel, trebuia ca el să fie chemat înaintea Mea ca să deschidă calea oamenilor, dar Ioan a avut întotdeauna totala libertate de a acționa după cum doreşte, libertate pe care voi nu o puteți înțelege atâta vreme cât vă aflați în acest trup; dar nimic nu l-a împiedicat să Mă urmeze după ce M-a văzut şi M-a recunoscut. Spiritul lui a ascultat atunci de ceea ce i-a spus sufletul său şi a început să se îndoiască de Mine, drept pentru care Mi-a trimis pentru a doua oară mesageri. Cel care pune întrebări înseamnă că încă nu este convins, căci orice întrebare înseamnă ignoranță sau îndoială referitoare la adevărul pe care noi credem că îl cunoaştem. Dacă Ioan ar fi fost convins, atunci nu Mi-ar mai fi trimis mesageri.

9. Şi totuşi, nimeni nu a dus vreodată o existență atât de austeră ca şi el. În zilele în care simțea o dorință în trupul său, nu mânca şi nici nu bea, devenind astfel cel mai mare penitent de pe acest pământ, fără să fi păcătuit totuşi vreodată! Dar Eu vă spun acum vouă, tuturor: un păcătos care se căieşte sincer şi vine la Mine cu inima plină de iubire îi este superior lui Ioan!

10. Căci cel care îmi spune: 'Doamne, sunt un păcătos, nu merit ca Tu să intri sub acoperişul meu' – îmi este mult mai drag decât nouăzeci şi nouă de oameni drepți (fără păcate), care nu au nevoie de pocăință şi care, în inimile lor, îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu sunt păcătoşi şi se cred mai buni decât cei care păcătuiesc chiar şi numai puțin! Eu vă spun, să ştiți că ei nu vor primi o răsplată prea mare!”

Capitolul 146

Convertirea lui Kisjonah. Compasiunea Domnului. Mânia fariseilor.

1. După ce am terminat de vorbit, un vameş a ieşit din mulțime. Chiar dacă era conştient că avea multe păcate, inima lui ardea de mult timp de iubire pentru Mine. El s-a aruncat înaintea Mea, cu fața la pământ şi Mi-a spus:

2. “Oh, Doamne! Iată în fața Ta, în praf, un mare păcătos, care totuşi Te iubeşte infinit de mult. Iată, Doamne, este deja prânz, mi-ar plăcea să te invit pe Tine şi pe discipolii Tăi la masa mea, dacă Tu vei binevoi să vii la mine acasă! Eu şi casa mea suntem impuri pentru Tine, dar în bucătărie sunt gata pregătite mâncăruri şi băuturi pure. Oh! Acordă-mi mie, un biet păcătos, grația de a primi să ți se aducă aici mâncarea, de către mâini pure”.

3. Eu i-am spus lui Kisjonah: “Ridică-te, voi merge împreună cu tine în casa ta, să luăm masa. O mare grație va fi făcută casei taie, nu din cauza păcatelor tale, ci din cauza iubirii tale adevărate şi a umilinței tale: toate păcatele îți sunt iertate, ca şi cum nu ai fi păcătuit vreodată!”

4. Atunci, vameşul Kisjonah s-a ridicat şi am mers în casa lui, împreună cu el şi cu numeroşi discipoli. Eram mai mult de o sută de oameni şi am fost serviți cu o masă înbelşugată şi nu au lipsit nici vinurile cele mai bune!

5. În afară de discipolii Mei, M-au mai urmat şi mulți alți oameni din toate oraşele Galileei şi Iudeei până în fața casei lui Kisjonah. Le-au fost aduse şi lor pâine şi vin, din belşug.

6. Evident că fariseii din Capernaum nu pierdeau niciodată ocazia să Mă urmeze în asemenea situații. Şi cum ei M-au văzut bând şi mâncând cu bucurie chiar la masa vameşului pocăit, căruia îi țineam mâinile, numindu-l dragul Meu prieten, fariseii cei ultradogmatici au fost cuprinşi de mânie.

7. Furia lor s-a amplificat mai ales atunci când au văzut că Mă ridic de la masă, plecând la plimbare cu vameşul - braț la braț - printr-o grădină mare şi frumoasă de pe malul lacului şi că Mă arăt foarte cordial şi prietenos cu cele cinci fiice - bune şi curajoase - ale lui Kisjonah, care erau pline de iubirea cea mai profundă pentru Mine! Eu le numeam cu multă afecțiune “cele cinci soții ale Mele”, ceea ce li s-a părut îngrozitor de pervers acestor farisei!

8. Şi, întrucât am fost invitat după căderea serii să-Mi petrec noaptea în casa sa, iar Eu i-am spus deschis lui Kisjonah că intenționam să petrec cel puțin trei zile în casa lui şi poate chiar mai mult, mânia acestor farisei a atins culmea. Ei şi-au spus în sinea lor: “El se alătură acestor secături,

acestor păcătoşi, acestor vameşi, mănâncă şi bea în deplină prietenie cu ei; se îmbată în compania lor şi se plimbă făcându-şi plăcerile cu fiicele perverse ale acestui mare păcătos, predică Evanghelia lui Dumnezeu spunând cuvinte dulcegi acestor târfe, în loc să ne dea ordin să prindem aceste fiinţe dezgustătoare şi să le ardem de vii. Iată ce mai Mesia ne-am găsit! Acum, că a luat pentru el pe aceste cinci desfrânate voluptoase, vrea să rămână acolo, Dumnezeu ştie până când!

9. Să mergem, de ce să mai rămânem cu el? Acum ştim cu cine avem de-a face! Suntem alături de el de ceva timp, cine l-a văzut vreodată rugându-se? Cine l-a văzut postind? El nu respectă Sabatul! Ereticii, păgânii, grecii, romanii, vameşii, cei mai răi păcătoşi, femeile uşoare şi voluptoase - sunt prietenii şi prietenele sale şi, alături de aceştia, mese copioase bine stropite cu vinurile cele mai alese.

10. Într-un cuvânt, nu este decât un magician rafinat şi descurcăreț al şcolii lui Pitagora, care ştie să vorbească şi să-şi pună în valoare arta. Este adevărat, nu primeşte bani, dar în fond, îi merită el oare? Aşa fac toți magicienii la început, pentru a-şi asigura celebritatea, dar apoi, nici regii nu au destule comori pentru a-i mulțumi.

11. Şi la ce i-ar folosi lui banii? El primeşte de băut şi de mâncat oricât doreşte, fără să plătească. El nu are nevoie nici de Dumnezeu, nici de legile sale; se consideră el însuşi ca fiind un Dumnezeu, sau un fiu al lui Dumnezeu, pe care Dumnezeul nostru, al lui Avraam, Isaac şi Iacov l-a făcut să se nască - culmea! - din Maria din Nazaret, pe care noi o cunoaştem bine. Cine poate fi atât de prost încât să nu-şi dea seama de la prima privire de şarlatania acestui magician păgân?

12. Acum ştim destule; este timpul să ne îndepărtăm de el, căci altfel, cine ştie ce ne va face, iar noi nu avem posibilități de apărare împotriva atacurilor diavolului. Priviți ce ochi dulci le face celor cinci fete ale acestui vameş mizerabil şi cum ele îl încurajează. Putem pune pariu pe o mie de livre că dacă ar veni astăzi la Ierusalim, acest aşa-zis profet şi mântuitor s-ar împrieteni imediat cu regina prostituatelor, celebră în toată lumea, Maria din Magdala, sau chiar cu Marta şi Maria din Betania, care primesc cele mai multe vizite, după Maria din “Magdala”.

13. Un alt fariseu, al cărui ochi spiritual nu era cu totul închis, i-a spus primului interlocutor: “Poate că ai dreptate dar ai putea să te gândeşti la scena asemănătoare care s-a petrecut cu vameşul Matei, când noi L-am judecat la fel, dar în cele din urmă am fost noi înşine uimiți de înțelepciunea Sa şi nu am mai ştiut ce să-i spunem. Şi, dacă El ne-ar contrazice, ai putea tu să-ți asumi responsabilitatea de a-i da replica?”

14. Primul a răspuns: “Ştiu şi eu tot ce ştii şi tu. Am trecut prin asta. El va găsi întotdeauna în mulțime un refugiu, este un magician şi un înşelător. Noi trebuie să ne ascultăm rațiunea, iar rațiunea ne spune: 'Plecați înainte de a deveni ai diavolului. Trebuie oare să ne urmăm rațiunea, sau să rămânem cu Satana? Nu, noi trebuie să fim cu Dumnezeu, căci suntem fiii lui Avraam şi Dumnezeu este Tatăl său; să nu-l lăsăm pe acest magician să profite de noi, la fel ca de păgâni”.

15. Cel de-al doilea i-a răspuns: “Dar învățătura Sa este pură şi plină de bunătate şi iubire; ea este făcută pentru oameni şi nu pare deloc a fi diabolică. Eu nu sunt deloc de aceeaşi părere cu tine, căci Moise ne-a dat în esență aceeaşi învățătură ca şi acest nazaritean!

16. Să-L iubeşti pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele tău la fel ca pe tine însuți. Să nu răspunzi la rău cu rău, să-i faci bine duşmanului tău, să-i binecuvântezi pe cei care te blestemă, să fii umil şi blând; aceasta nu are nimic diabolic”.

17. Primul i-a spus: “Pentru tine bineînțeles că nu, căci tu eşti de partea diavolului. Nu ştii tu că diavolul este cel mai periculos atunci când se ascunde sub un veşmânt de lumină, la fel ca un înger?”

18. Cel de-al doilea i-a răspuns: “Dacă tu te conduci după aceste poveşti de pe vremea bunicii, nu mai este nimic de adăugat. Unde este măgarul sau boul care l-a văzut pe Satana vorbind deghizat într-un înger? Este limpede că tu şi toți acoliții tăi vreți să-l pierdeți pe acest om.

19. Noi nu ştim ca El să fi făcut cuiva vreun rău, ci dimpotrivă, a făcut numai bine şi nenumărate minuni. De ce să-L condamnăm pentru că îi frecventează pe păcătoşi la fel ca şi pe cei drepți şi pentru că are pentru ei o mare iubire şi multă răbdare?”

Capitolul 147

Evreii dogmatici se mânie si îl amenință pe Iisus. (Matei 11, 15-19)

(15) Cine are urechi de auzit, să audă.
(16) Cu cine voi asemăna neamul acesta de oameni? Seamănă cu nişte copilaşi care şed în piețe şi strigă la tovărăşiilor:
(17) "V-am cântat din fluier şi n-ați jucat; v-am cântat de jale şi nu v-ați tânguit."
(18) Când a venit Ioan, nici mâncând, nici bând şi ei zic: "Are un demon în el!"
(19) A venit Fiul omului care mănâncă şi bea şi ei zic: "Iată un om mâncăcios şi băutor de vin un prieten al vameşilor şi al păcătoşilor!" Totuşi, înțelepciunea a fost îndreptățită din lucrările ei."

1. După această discuție, fariseii şi leviții s-au separat de cel de-al doilea interlocutor şi de însoțitorii săi şi au pornit pe drumul către Capernaum. Era seara târziu, iar ei au preferat drumul pe uscat, căci marea era agitată şi nu aveau încredere în marinari, chiar dacă aceştia îi asiguraseră că nu este nici un pericol.

2. Necunoscând drumul, această mare caravană - erau aproape o sută cincizeci de persoane -, nu a ajuns prea departe. Au mers până la o colină ce părea de netrecut, situată puțin deasupra mării, de poalele căreia valurile se izbeau zgomotos. Această stâncă se afla lângă un munte abrupt, de unde nici un drum nu ducea către mare, astfel încât acestei caravane nu-i mai rămânea decât să facă drumul înapoi, ceea ce însemna două ore bune de mers. Ei nu au ajuns decât abia la miezul nopții, într-o noapte întunecată, sub rafalele reci de vânt şi de ploaie, însoțite de fulgere şi tunete, uzi până la os şi abia târându-se! Vameşul i-a primit şi le-a oferit un adăpost plăcut.

3. A doua zi dimineață, aceşti oameni obosiți s-au trezit târziu şi au ieşit din adăpostul lor pentru a-şi usca hainele la soare.

4. Era în ziua de Sabat; Kisjonah şi oamenii lui lucrau la fel ca în celelalte zile şi, când s-a făcut ora prânzului, masa era aşezată, plină de tot felul de mâncăruri.

5. Kisjonah i-a invitat la masă pe aceşti oameni obosiți, dar ei au refuzat şi au început să boscorodească şi să-i blesteme pe aceşti profanatori ai zilei de Sabat, căci un adevărat evreu nu trebuie să atingă sau să mănânce nimic înainte de asfințit şi nu are voie să bea decât de trei ori în timpul zilei de Sabat!

6. În timp ce aceşti oameni refuzau oferta prietenoasă a vameşului, Kisjonah s-a întors către Mine, spunând: "Doamne, ce se va petrece cu aceşti nebuni? Eu vreau să le fac un bine şi ei mă blestemă. Spune-mi dacă Dumnezeu ascultă blestemele acestor nebuni şi le împlineşte?"

7. Eu i-am răspuns: "Oh, da! Dar în dezavantajul celor care blestemă, nu invers! Cel care are urechi de auzit să audă! Adevăr Vă spun, căci aceasta este realitatea: credeți voi oare că ei țin Sabatul pentru că Moise le-a poruncit aceasta sau pentru că vor să postească?

8. Eu vă spun: Moise şi toți profeții nu au în ochii lor nici o valoare, dar vor să fie bine văzuți de cei care le plătesc dijma şi să treacă drept adevărații urmaşi ai lui Avraam.

9. Cu ce aş putea să compar această rasă mizerabilă? Nu sunt ei la fel ca acei copilaşi care stau în piețe şi care strigă către tovarăşii lor: V-am cântat din fluier dar voi n-ați jucat; v-am cântat de jale, dar voi nu v-ați tânguit'? Aceşti copii nu sunt fariseii din fața noastră, ci cei care stau alături de noi, căci ei au vrut să-i primească pe aceşti blasfematori, iar aceşti nebuni au râs de ei şi de Mine; marinarii au vrut să-i ducă la Capernaum, căci era un vânt prielnic, dar aceşti nebuni nu au avut încredere în ei; au pornit pe jos şi furtuna i-a adus aici! Voi i-ați invitat la masă, dar ei v-au blestemat!

10. Vouă, dragii Mei micuți, care vă aflați în piața vieții, Eu vă spun, nu le mai cântați acestor nebuni, căci ei au spiritul împietrit, de aceea, ei nu vor să joace. Lăsați-i să se plângă, căci sufletele

lor sunt precum pietrele complet uscate.

11. Ioan Botezătorul, despre care am vorbit ieri şi despre care Eu am depus adevărata mărturie, a venit printre ei; el a dus o viață austeră, mâncând doar broaşte râioase şi mierea sălbatică pe care o găsea în crăpăturile stâncilor, iar cei aflați în aceeaşi clică cu aceştia îi spuneau în față că era hrănit în timpul nopții de către diavol.

12. Ioan a cântat ca nimeni înaintea lui şi nu a încetat o clipă cântecul său de jale, dar vedeți, aceşti indivizi nu vor nici să joace, nici să se tânguie!

13. Iată că acum a venit în lume, prin Mine, Fiul omului, care mănâncă şi bea! Şi ce spun ei acum? Ați auzit ieri ce au spus despre Mine: Priviți-l pe acest om care înfulecă şi se îmbată, care este prietenul păcătoşilor şi al vameşilor'.

14. Dar Eu vă spun, înțelepciunea este întotdeauna dovedită prin acțiunile ei. Aceasta înseamnă că ei (fariseii şi leviții ultradogmatici) consideră acțiunile înțelepciunii Mele drept nebunie, în timp ce ea (această înțelepciune) poate fi recunoscută cu uşurință de către oricine care are bun simț ca fiind cu adevărat divină, ea fiind totodată cea care ne hrăneşte şi ne apără! Prin urmare, să ştiți că oamenii recunosc înțelepciunea Mea datorită acțiunilor ei şi să ştiți că în acest mod poate fi dovedită orice înțelepciune, atât cea adevărată cât şi cea falsă (după acțiunile ei)!”

15. Fariseii şi leviții s-au ridicat şi Mi-au spus: “Fii atent, tu eşti evreu! Noi avem o lege care ne dă dreptul să te condamnăm ca eretic, căci tu vrei să distrugi Legea lui Moise şi a profeților. Nefericire ție dacă nu vei renunța la dorințele tale! La nevoie, noi avem de la împărat dreptul de a ne folosi de tribunalul roman pentru a judeca orice agitator”.

Capitolul 148

Discipolii doresc ca Iisus să se apere. Iisus anunță ruina oraşelor din Galileea şi Judecata de Apoi.

1. La aceasta amenințare, discipolii Mei s-au apropiat de Mine şi au spus: “Nu ai puterea de a distruge un asemenea vierme? Siharienii au fost pedepsiți de mai multe ori atunci când au vrut să Ți se opună, dar cu toate acestea, Tu ai făcut mai puține miracole la Sihar decât la Capernaum!”

2. Eu le-am spus: “Desigur că am toate puterile, dar Domnul vieții nu are nevoie să judece. După această viață urmează o altă viață, iar pentru această viață, Eu prezic judecata dreaptă a tuturor oraşelor în care am făcut atât de mult bine şi în care am primit o asemenea răsplată!

3. Dar cu toate predicile Mele, ei nu au devenit mai buni, după cum vedeți! Ele nu au avut nici un ecou în inimile lor, în pofida tuturor faptelor Mele! Nefericire ție, Horazin, nefericire ție, Betsaida. Dacă Tirul şi Sidonul ar fi văzut - la fel ca voi - aceste miracole, ele s-ar fi pocăit!

4. Adevăr vă spun, Tirul şi Sidonul vor fi judecate mai blând decât voi în ziua Judecății de Apoi, pe lumea cealaltă!

5. Iar tu, Capernaum atât de mândru, care ai fost ridicat până la cer, vei fi aruncat în infernuri. Dacă Sodoma ar fi văzut miracolele pe care tu le-ai cunoscut, acest oraş ar fi existat încă şi astăzi!

6. Vă spun din nou, țara Sodomei va fi tratată, în ziua Judecății de Apoi, mai puțin sever decât tine, oraş mândru şi ingrat; eu ți-am vindecat bolnavii cu miile, am înviat morții, iar tu Mă blestemi! De o mie de ori nefericire ție în ziua Judecății de Apoi! Atunci vei ştii Cine era Cel pe care l-ai blestemat”.

7. Ascultând cuvintele Mele de condamnare, mai mulți dintre ei au avut o viziune; ei au văzut ce urma să se petreacă în ziua Judecății de apoi cu aceste oraşe şi M-au văzut atunci călare pe nori; un cuvânt de pedeapsă ieşea din gura Mea, atingând oraşele respective.

8. După această viziune, aceşti oameni simpli care Mă iubeau şi Mă înconjurau au căzut la picioarele Mele, slăvindu-Mă şi adorându-Mă.

9. Eu am ridicat atunci mâinile deasupra lor, i-am binecuvântat şi le-am spus: “Şi Eu te slăvesc, Doamne al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns acestea celor învățați şi celor

inteligenți şi pentru că le-ai revelat celor mici. Da, Tată Sfânt, aceasta îți este plăcut Ție, la fel ca şi Mie. Ce faci Tu, fac şi Eu, căci noi suntem unul din toată eternitatea. Eu nu am fost niciodată altcineva decât Tu însuți, Tată Sfânt şi ceea ce este al Tău este de asemenea şi al Meu, dintotdeauna!”

10. La aceste cuvinte, toți au fost cuprinşi de o mare teamă, căci mulți dintre discipolii care Mă înconjurau nu se mai îndoiau de divinitatea Mea. Ei erau deci cu atât mai zguduiți!

Capitolul 149

Natanael, propriul său evanghelist. Cel care este trezit la viața veşnică nu va cunoaşte moartea. Cel care nu este chemat de către Dumnezeu, nu-l va cunoaşte pe Fiu. (Matei 11, 27-30)

(27) Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; şi nimeni nu cunoaşte pe deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaşte deplin pe Tatăl, afară de Fiul şi de acela căruia vrea Fiul să i-L dezvăluie.

(28) Veniți la Mine, toți cei trudiți şi împovărați şi Eu vă voi da odihnă.

(29) Luați jugul Meu asupra voastră şi învățați de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

(30) Căci jugul Meu este bun şi povara Mea este uşoară.”

1. Natanael, care era ghidul celor care rămăseseră alături de Mine şi care, fără să-i fi spus Eu, scria pentru sine o evanghelie în limba greacă, pe care o redacta mai bine ca oricine, a venit la Mine, extrem de înfricoşat şi Mi-a spus: “Doamne atotputernic şi eu am avut această viziune şi am văzut lucruri teribile, pe care mâna mea refuză să le scrie. Te implor, în numele iubirii pe care o am pentru Tine, Tu, Mântuitorule veşnic, spune-mi dacă lucrurile se vor petrece în Lumea de dincolo aşa cum le-am văzut?”

2. Eu i-am răspuns: “**Fii fără teamă, cel care trăieşte şi acționează la fel ca tine va fi trezit în Lumea de dincolo, la fel ca şi aici, la viața eternă; aceasta va fi Judecata de apoi pentru cei care nu vor fi treziți la viața eternă, fie aici, fie în Lumea de dincolo!**

3. Normal ar fi ca toată lumea să urmărească să se trezească din punct de vedere spiritual chiar în această lume! Căci cel care este deja trezit la viața eternă în trupul său, nu va gusta, nici nu va vedea, nici nu va simți moartea trupului şi sufletul său nu va fi înfricoşat.

4. Nefericiți vor fi însă aceia care se opun poruncii Mele! într-adevăr, ei vor simți de o mie de ori Cine a fost Cel pe care L-au contestat şi pe care L-au acoperit cu blesteme.

5. Eu vă pot spune vouă că toate lucrurile Mi-au fost date de Tatăl, dar nimeni nu-l cunoaşte pe Fiul din Mine, în afară de Tatăl şi nimeni nu-l cunoaşte pe Tatăl în afară de Fiu şi de cel căruia Fiul a dorit să i-L reveleze”.

6. Natanael a spus: “Nici noi, care suntem discipolii Tăi cei mai credincioşi, încă nu Te cunoaştem! Şi totuşi, Tu ne-ai revelat multe lucruri despre Tine şi ne-ai arătat Cine eşti!”

7. Eu i-am spus: “Voi Mă cunoaşteți atât cât am dorit Eu să Mă revelez vouă. Dar vă mai lipseşte încă mult; când îl veți recunoaşte pe Tatăl, veți putea atunci să Mă recunoaşteți şi pe Mine, iar aceasta se va petrece atunci când Mă voi înălța la ceruri. Atunci, Tatăl vă va chema la Mine, aşa cum Eu vă chem acum la Tatăl. Iar cel pe care Tatăl nu-l va chema, nu va veni la Mine, care sunt Fiul. Adevăr îți spun, în această epocă, fiecare trebuie să învețe chiar de la Dumnezeu cine este Fiul şi cine nu învață aceasta de la Dumnezeu, nu va veni la Fiu şi nu va avea viața veşnică întru El.

8. Dar Fiul nu este mai sever decât Tatăl, căci ceea ce face iubirea Tatălui, poate face şi iubirea Fiului. Şi cum Fiul este iubirea Tatălui, Tatăl este de asemenea iubirea Fiului.

9. Fiul vă vorbeşte la fel ca tuturor oamenilor. Veniți la Mine, voi, toți cei trudiți şi împovărați şi Eu vă voi da odihnă.

10. Luați jugul Meu asupra voastră şi învățați de la Mine să-l duceți şi fiți la fel ca Mine, căci

Eu sunt blând şi cu inima umilă; şi veţi găsi astfel odihnă pentru sufletele voastre şi nu vă veţi mai teme de nimic!

11.Căci jugul Meu este bun şi povara Mea este uşoară. Eu ştiu cel mai bine cât puteţi voi să suportaţi!"

Capitolul 150

Iisus demască răutatea fariseilor. Frica şi fuga acestora.

1. Aceste cuvinte i-au liniştit pe discipoli, dar fariseii şi leviţii au început să se întrebe ce lucruri atât de teribile văzuseră ceilalţi?

2. Aceştia le-au spus ceea ce văzuseră. Uimiţi, fariseii s-au întrebat: "Cum? Ce? Au avut cu toţii aceeaşi viziune în acelaşi timp? Cum poate un magician să producă o viziune unora şi altora nu? De ce această viziune nu a fost percepută decât de cei care îl urmează, noi de ce nu am văzut nimic? De ce suntem noi persecutaţi în acest fel? De vreme ce el este evreu la fel ca noi, care suntem discipoli credincioşi ai lui Moise, ar fi trebuit să ne facă şi pe noi să avem această viziune, care ne-ar fi umplut de teamă şi ne-ar fi convins să-i devenim discipoli. Dar el este rău şi nu ne lasă să vedem nimic, căci îi e teamă că îl vom recunoaşte şi că-l vom numi după adevăratul lui nume şi, astfel, discipolii lui îşi vor da seama ce învăţător şi-au ales. Va trebui să luăm măsuri mai severe cu acest om, care devine din ce în ce mai periculos, altfel el va deveni mai puternic decât noi şi, în cele din urmă, romanii ne vor nenoroci".

3. Eu le-am spus atunci cu o voce puternică: "Sunteţi pregătiţi pentru asta de mult timp dar este de ajuns să spun un singur cuvânt comandantului pentru ca mâine să fiţi spânzuraţi cu miile. Credeţi că nu cunosc comploturile voastre împotriva vieţii împăratului Tiberiu? Oh, destrăbălaţilor, secăturilor! Eu cunosc exact ceasul şi ziua când va fi dat semnalul de distrugere a întregii Iudei, a Galileei şi a Ierusalimului cu toate zidurile sale! Dar adevăr vă spun, voi săvârşiţi fapte cumplite şi Guvernatorul Pilat din Pont - cu mâna lui de fier - va şti bine să vă ofere răsplata cuvenită pentru truda voastră, în afara zidurilor Ierusalimului, iar Irod va avea mult de suferit până când va intra din nou în graţia Guvernatorului.

4. Continuaţi, în orbirea voastră, uneltirile împotriva Mea şi a discipolilor Mei! Eu voi şti cu mult înainte ce să fac împotriva voastră!

5. Ioan v-a numit rasă de şerpi, cuiburi de vipere; Eu nu v-am numit niciodată aşa, dar de acum înainte vă dau şi eu acest nume şi vă avertizez să plecaţi de aici,, altminteri voi chema urşii din păduri ca să facă cu voi ceea ce au făcut cu cei care l-au batjocorit pe profetul Ilie! Căci nu mai există nici cea mai mică scânteie de compasiune în inima Mea pentru voi!

6. Dacă aţi fi râs doar de Mine, v-aş fi iertat, ca de obicei, dar voi v-aţi ridicat şi v-aţi înarmat împotriva spiritului Meu care se numeşte Iubire şi împotriva Tatălui Meu care este etern. Acest păcat nu vă va fi niciodată iertat, nici aici şi nici în Lumea de dincolo. Plecaţi şi să nu Mă mai deranjaţi atâta timp cât voi rămâne la prietenul Meu Kisjonah!"

7. Unul dintre farisei a spus: "Nu trebuie să te pierdem din ochi, şeful nostru ne-a poruncit să te păzim".

8. Eu i-am răspuns: "Da, aţi fost trimişi să Mă păziţi, ca lupii care păzesc oile! Dacă stăruiţi în intenţia voastră, voi face ca urşii din munţi să coboare chiar acum ca să vă păzească ei pe voi şi să vă pedepsească!"

9. În acel moment, de pe muntele vecin s-au auzit urletele sălbatice ale mai multor urşi; înspăimântaţi, fariseii s-au pus imediat pe fugă în direcţia mării şi au urcat în grabă în ambarcaţiunile pescarilor, pe care le-au împins departe de mal; dar un vânt potrivnic i-a adus înapoi la mal, unde urşii îi aşteptau. După două ore de luptă disperată împotriva vântului care îi împingea spre mal, reuşind să înainteze puţin, a sosit în sfârşit o navă care i-a luat pe aceşti oameni epuizaţi şi disperaţi. Tot timpul

cât au mers cu această navă, vremea le-a fost potrivnică, vântul suflând cu tărie. Timp de o zi şi o noapte, ei au trăit groaza morţii şi nu au ajuns la celălalt mal, aproape de Capernaum, decât a doua zi spre prânz.

10. La sosire, superiorii lor i-au întrebat ce au văzut şi ce au auzit. Dar, muţi de frică, ei nu au îndrăznit să vorbească, căci căpătaseră brusc un anumit respect pentru Mine şi nu mai cutezau să facă nimic împotriva Mea!

Capitolul 151

Ascensiunea pe munte

1. Şefii fariseilor din Capernaum au chemat alţi farisei şi i-au trimis la Mine, dar şi aceştia au avut de luptat împotriva furtunii. Era deja toamnă, vremea era caniculară şi începuse perioada furtunilor în Galileea şi pe mare. Ei au sosit în cea de-a cincea zi a şederii Mele şi au cerut să-Mi vorbească. Eu nu i-am lăsat însă să intre, căci ştiam ce doreau. Dar le-am transmis că urma să rămân mai mult timp şi că voi vizita oraşele vecine, aşa că era mai bine să stea liniştiţi, dacă nu doreau să aibă necazuri!

2. Era în prima zi după Sabat, ceea ce corespunde acum unei duminici şi, în plus, era o zi deosebit de frumoasă şi de luminoasă. Kisjonah a venit să-mi propună să mergem să facem o excursie pe munte împreună cu toţi cei care erau prezenţi.

3. Acest munte, foarte înalt, nu avea încă nici un nume. În acea epocă, geografia era abia la început şi majoritatea munţilor, văilor, câmpiilor, lacurilor, râurilor şi pârâurilor nu aveau deloc nume proprii, cel mult o denumire dată de către locuitorii cei mai apropiaţi. Dar numele unui munte era întotdeauna cel mai greu de ales.

4. Munţii care făceau parte dintr-un lanţ muntos şi care nu erau izolaţi, cum erau de pildă munţii numiţi astăzi Tabor, Liban, Ararat sau Sinai, nu aveau nume proprii. Adeseori, ei primeau numele unei localităţi sau numele proprietarului lor. Dacă proprietarul se schimba, atunci şi muntele îşi schimba numele. Astfel, acest munte purta numele vameşului care îi era proprietar.

5. El se afla la frontiera dintre Galileea şi Grecia şi era sediul unuia dintre principalele posturi de frontieră. Pe aici trecea un drum spre Grecia, care era mereu plin de tot felul de negustori şi de caravane, cămile şi animale de povară.

6. Fariseii, care tocmai sosiseră, au aflat că urma să urcăm pe acest munte înalt şi l-au întrebat pe Kisjonah dacă ar putea să vină şi ei cu noi. Kisjonah le-a răspuns: “Acest munte, care se întinde pe o distanţă de opt ore de mers în direcţia Greciei şi de cinci ore de mers în lăţime, este proprietatea mea; este suficient de mare pentru a vă putea primi şi pe voi, dar, în calitate de înflăcărat adept al acestui sfânt şi divin învăţător, a cărui învăţătură m-a convins, eu nu am nevoie de voi şi trebuie să mă apăr prin toate mijloacele de compania spionilor răutăcioşi ai preoţilor din Capernaum şi din Ierusalim! Întrebaţi-vă inimile: dacă sunt curate, drumul vă este liber, dacă ele sunt însă impure, atunci întoarceţi-vă de unde aţi venit!”

7. Fariseii au spus: “Suntem curaţi şi nu avem nimic fals în inimile noastre. Noi predicăm Legea lui Moise, suntem evrei aşa cum şi Iisus este evreu şi el nu poate contrazice Legea lui Moise. Dar învăţătura şi faptele lui au pretutindeni o faimă imensă, iar noi suntem foarte interesaţi să aflăm dacă faptele şi învăţătura sa se opun sau nu Legii lui Moise. Dacă ele confirmă Legea lui Moise, noi le vom accepta; dacă însă o contestă, se înţelege de la sine că vom fi împotrivă”.

8. Vameşul le-a spus: “Strămoşii voştri au vorbit profeţilor la fel ca voi, după care i-au lapidat ca pe nişte blasfemiatori. Nu cunosc nici unul care să nu fi fost lapidat. Voi sunteţi mereu atraşi de profeţi, încercaţi chiar să vă autoglorificaţi prin intermediul lor, dar în realitate, nu valoraţi mai mult decât strămoşii voştri, care erau la fel ca voi. Iată de ce nu am nici un pic de încredere în voi.

9. Vă consideraţi adepţi ai lui Moise, dar faptele voastre arată că sunteţi mai departe de el

decât este pământul de cer. Analizați-vă cu sinceritate şi veți vedea dacă sunteți demni să urcați împreună cu noi acest munte!"

10. Eu i-am spus lui Kisjonah: "Lasă-i să vină; daca va fi prea sus pentru ei, vor face drumul înapoi, căci ei nu au mai urcat niciodată vreun munte! Poate că aerul curat al acestui munte le va purifica inimile".

11. Kisjonah a fost mulțumit de răspunsul Meu şi am pornit cu toții la drum!

12. Tinerele fete M-au însoțit şi ele, mergând în jurul Meu ca puişorii în jurul unei cloşte şi punându-Mi tot felul de întrebări despre originea creației, despre ce vor deveni munții etc, iar Eu le-am răspuns pe măsura înțelegerii lor. Discipolii şi mulțimea de oameni care ne însoțea ascultau explicațiile Mele, cuprinşi de uimire.

13. Natanael, care era în mod special convins de divinitatea Mea, vorbea din când în când cu muntele, spunând: "Oh, Munte, simți tu oare cine este Cel care te atinge cu picioarele Sale?" Şi de fiecare dată când Natanael punea întrebarea muntelui, fiecare simțea cum muntele se cutremura.

14. Înspăimântați, fariseii au început să le spună oamenilor că nu ar trebui să se aventureze mai departe. Probabil că acest munte era un munte vechi şi sacru, pe care nici o ființă nedemnă nu ar trebui să-l urce, altfel îi putea face să piară pe toți ceilalți.

15. Dar oamenii le-au răspuns: "Nu aveți decât să vă întoarceți, dacă doriți acest lucru! Acest munte, pe care îl urcăm adeseori, nu s-a cutremurat niciodată sub paşii noştri".

16. Fariseii au început să mormăie, supărați, iar muntele s-a cutremurat din nou. Atunci, ei s-au întors şi au coborât în fugă spre câmpie, iar noi am scăpat astfel de prezența lor inoportună.

17. Ne-am urmat apoi în linişte drumul, ajungând spre seară la marea cabană a lui Kisjonah, unde am petrecut toată noaptea. Femeile fiind obosite, nu am escaladat vârful decât a doua zi, pentru a ne bucura de minunata privelişte întinsă peste toată Iudeea, Samaria, Galileea şi o mare partea Feniciei.

Capitolul 152

Comerțul cu spiritele morților. Celebritățile din Lumea de dincolo. Locul rezervat lui Satana în Lumea de dincolo. Vederea spiritelor. Kisjonah doreşte să vadă îngerii.

1. Am petrecut o zi şi o noapte pe vârful acestui munte, unde ne-am bucurat de spectacole minunate.

2. Pentru Mine nu a fost nimic extraordinar, deoarece în Mine este şi trebuie să fie fundamentul (cauza) tuturor manifestărilor, al tuturor fenomenelor, chiar şi al celor mai infime. Dar pentru toți cei care erau acolo, împreună cu Mine, au fost multe lucruri extraordinare de văzut.

3. Pentru început, toți au fost uimiți de peisajul magnific ce se întindea în fața privirilor lor şi l-au admirat întreaga zi. Apoi, după asfințit, Eu am permis ca vederea interioară (n.t. clarvederea) a acestor oameni să se deschidă, pentru ca ei să poată privi în lumea spirituală!

4. Ei au atins culmea uimirii atunci când au văzut deasupra pământului o lume imensă, plină de ființe ce trăiau şi se manifestau în regiuni foarte întinse, unele magnifice, altele, la miazănoapte, triste şi pustii.

5. Eu le-am poruncit tuturor acestor spirite, în taină, să nu spună nimic despre Mine.

6. Mulți discipoli au discutat cu spiritele vieții de după moarte şi aceste spirite le-au oferit dovada clară că după moartea corpului există o altă viață mult mai bună; spiritele le-au explicat de asemenea în ce consta această viață.

7. Kisjonah a spus: Toate dorințele mele au fost împlinite. Aş da tot ceea ce am, inclusiv acest munte care face parte dintre proprietățile mele, plus jumătate din bunurile mele, pentru a-i avea aici pe saducheii şi pe esenienii care nu admit existența vieții de după moarte. Iată, s-a dovedit acum că aceşti înțelepți sunt orbi față de lumea spirituală! Chiar şi eu am fost influențat de doctrinele lor, dar

m-am îndepărtat de ei încet-încet, datorită tatălui meu.

8. Este extraordinar să putem să vedem şi să discutăm cu aceste fiinţe ca şi cum ar fi semenii noştri! Dar ceea ce mă uimeşte cel mai tare este faptul că printre toate aceste spirite - dintre care eu recunosc chiar anumite persoane - nu se vede nici un patriarh, nici un profet, nici un rege!"

9. Eu i-am spus: "Dragul meu prieten şi frate şi aceştia trăiesc în lumea spirituală, dar pentru ca milioanele şi milioanele de spirite să nu le aducă omagii divine, ei sunt ţinuţi de o parte, într-un loc cu totul special, unde aşteaptă ca Eu să-i eliberez şi să-i conduc în cerul sălaşului original al îngerilor Mei; şi acest moment va sosi în curând!

10. În acelaşi timp, aceste spirite ale patriarhilor, profeţilor şi regilor drepţi formează o zonă de protecţie între aşa-numitul infern şi această lume spirituală*, pentru ca infernul să nu o întunece şi să nu o corupă pe cea din urmă.

11. Satana este liber să acţioneze în manifestare şi să-şi exercite din când în când acţiunile lui rele, dar în această lume spirituală înaltă, intrarea le este închisă tuturor diavolilor pentru totdeauna. Căci acolo unde începe adevărata viaţă, moartea nu poate intra. Satana, diavolii, infernul - aceştia sunt ei înşişi judecata şi moartea cea mai rea şi de aceea ei nu pot pătrunde în împărăţia vieţii! Înţelegi?"

12. Kisjonah a spus: "Doamne, înţeleg atât cât se poate şi cât îmi permite graţia Ta! Dar sunt încă multe lucruri pe care nu le voi înţelege decât atunci când voi deveni eu însumi un locuitor al acestei lumi care mie mi se pare mai degrabă obscură decât familiară! La răsărit şi la miazăzi, această lume spirituală mi se pare frumoasă şi plăcută, dar la asfinţit şi la miazănoapte mi se pare tristă şi mai pustie decât deşertul în care se ridica odinioară Turnul lui Babei, iar această viziune distruge buna impresie care apare atunci când priveşti spre răsărit şi spre miazăzi".

13. Eu am spus: "Ai dreptate, lucrurile stau exact aşa cum simţi. Dar spiritele pe care le vezi în faţa noastră, cu sutele de mii, nu văd - la fel ca tine - regiunile de la asfinţit şi miazănoapte, **căci un spirit nu vede decât ceea ce corespunde nivelului lăuntric al sufletului lui.**

14. Şi întrucât nici regiunea de asfinţit, nici cea de miazănoapte, nu corespund nivelului lor lăuntric, atunci ei nu văd deloc aceste regiuni. Doar atunci când vor deveni la fel ca îngerii Mei, vor putea vedea şi ei ceea ce tu poţi vedea acum".

15. Kisjonah: "Pentru mine este puţin confuz şi nu pot să înţeleg încă, dar cred că nici nu îmi este absolut necesar să înţeleg deocamdată. Dar, Doamne, Tu – care ne revelezi atât de uşor lucruri atât de minunate, ar fi oare posibil ca, alături de aceste nenumărate spirite, să ne faci să vedem şi câţiva îngeri? Am auzit vorbindu-se atât de multe despre îngeri, despre heruvimi, despre serafimi. Am citit atât de multe în scripturi, încât cred că mi-am format anumite imagini false. Tu, Doamne, mi-ai putea permite să-i văd, dacă aceasta ar fi voinţa Ta sfântă". Cele cinci fete, care erau mereu în preajma Mea, M-au rugat şi ele acelaşi lucru.

16. Eu am răspuns: "Da, vreau, dar nu înainte de miezul nopţii. Deocamdată, discutaţi cu spiritele. Dar să nu Mă trădaţi, spunându-le că Eu sunt aici, căci aceasta nu le-ar fi de nici un folos înainte dea fi sosit ceasul. Căci fiecare spirit trebuie să ajungă la maturitate având o libertate deplină".

17. Fericiţi la auzul acestei promisiuni, ei au aşteptat cu răbdare miezul nopţii.

(* - Vezi detalii în: "Raiul şi iadul" de Emanuel Swedenborg, n.r.)

Capitolul 153

Vechea modalitate de a calcula ora după stele. Trei spirite ale Lunii vorbesc despre Lună. Este mai bine să te hrăneşti cu iubire decât abia să atingi uşor mica picătură de rouă a pietrei filozofale.

1. Kisjonah avea câteva cunoştinţe despre astrologie. El a început să calculeze, în funcţie de deplasarea stelelor, cât mai era până la miezul nopţii. Căci în acea epocă nu existau ceasuri, ca astăzi; oamenii se descurcau calculând ora în funcţie de stele.

2. Kisjonah a sfârşit prin a spune: “După calculele mele, miezul nopții trebuie să fi trecut deja”.

3. Eu i-am spus: Prietene, calculul tău nu este bun, mai este o oră până la miezul nopții; nu mai calcula, căci traiectoria stelelor este diferită de cea pe care o cunoşti tu. Calculul tău este greşit şi nu poți să afli miezul nopții după deplasarea stelelor. Într-o zi se vor naşte oameni care vor putea să facă acest lucru, dar acea zi nu a sosit încă”.

4. Au mai fost multe discuții în aşteptarea miezului nopții, timp în care s-a ridicat şi luna pe cer, pe jumătate plină. Fiicele lui Kisjonah M-au întrebat repede ce era luna şi cum putea ea să-şi schimbe atât de repede luminozitatea.

5. Eu le-am spus: “Micuțele Mele dragi, în spatele vostru se află trei spirite ale lunii, întrebați-le! Ele vă vor spune cu exactitate ce este luna, cum îşi modifică lumina şi cum - uneori - o pierde în întregime”*.

6. Fata cea mai mare a pus întrebarea celor trei spirite ale lunii, care au răspuns: “Oh, copilă plină de grație, tu ne întrebi despre lună aşa cum noi putem să te întrebăm despre pământ! Tu nu ştii de ce vine noaptea şi totuşi nu-ți pui întrebări! Cum poți să-ți pui atunci asemenea întrebări despre lună, care este atât de departe de tine, față de pământul care te poartă?!

7. Iată, luna noastră este o lume, la fel cum este şi pământul tău, rotund ca o picătură. Şi luna noastră este la fel. Pământul tău este luminat la un moment dat doar pe jumătate de către soare; la fel şi luna noastră. Pentru voi, noaptea durează în medie doisprezece ore, iar ziua voastră terestră tot cam atât. Dar pe lună, atât noaptea cât şi ziua durează aproape paisprezece zile şi paisprezece nopți de pe pământ! De aici provine această schimbare a luminozității lunii, văzută de pe pământ şi aceasta este marea diferență dintre lună şi pământ, acesta din urmă fiind mult mai mare.

8. Mai există şi o altă diferență, aceea că luna nu este locuită de ființe ca mine decât pe partea pe care tu nu o poți vedea, în timp ce pământul este locuit aproape în toate regiunile sale.

9. Pe lună nu se trăieşte însă la fel de bine ca pe pământ! Uneori este foarte frig, iar alteori sunt călduri toride insuportabile. Foamea te roade, setea te arde. Să nu ai deci nostalgia acestei mici lumi, care este foarte dură, unde pe câmpuri nu creşte nimic, nici grâu, nici secară şi cu atât mai puțin viță-de-vie.

10. Pe partea pe care tu o poți vedea nu locuieşte nici o ființă cu trup fizic şi nici un animal, ci doar spirite nefericite şi fără nici un ajutor. Acum ştii ceea ce doreai să ştii.

11 Dar nu dori să cunoşti mai multe despre lună, căci cu cât vei cunoaşte mai mult, cu atât vei fi mai nefericită.

12. Dăruieşte-te iubirii şi lasă de o parte toată această filozofie, căci este mult mai bine să te hrăneşti cu iubire decât abia să atingi uşor pe lună mica picătură de rouă a pietrei filozofale!”

13. Acestea fiind spuse, cele trei spirite ale lunii s-au îndepărtat, iar fata M-a întrebat, confidențial, dacă într-adevăr luna era aşa cum spuseseră cele trei spirite.

14. Eu i-am răspuns: “Da, fiica Mea dragă, aşa este şi chiar mai rău. Dar să lăsăm luna să-şi urmeze drumul şi să privim spre răsărit.

14. Voi chema acum câțiva îngeri din ceruri şi voi îi veți putea vedea de aici. Să fiți aşadar foarte atenți!”

(* - Vezi şi: “Pământul şi luna” de Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 154

Trei heruvimi îi aduc pe cei doisprezece apostoli pe munte. Masa cerească a celor opt sute de oameni pe munte. Discursul lui Kisjonah. “Cărțile războaielor lui Iehova “.

1. Şi-au îndreptat atunci cu toții privirile spre răsărit, unde lumina era din ce în ce mai strălucitoare, pentru ochiul interior desigur, ochiul fizic fiind influențat însă şi el de acest ochi

interior.

2. În timp ce lumina creştea în intensitate către răsărit, pe cer au apărut trei siluete mai strălucitoare decât soarele, având o formă umană perfectă şi zburând prin aer în jurul nostru, în lumina acestor trei îngeri, numiți heruvimi din cauza strălucirii şi a puterii luminii lor, lumea spiritelor a început să se estompeze, iar spiritele păreau că sunt ca nişte mici norişori ce înconjurau vârful muntelui!

3. Când cei trei heruvimi s-au apropiat foarte mult de noi, ei şi-au atenuat puțin lumina şi s-au prosternat în fața Mea, cu fața la pământ, spunând: “Doamne, cine - din toate cerurile infinite şi eterne - este demn să vadă fața Ta sfântă? Doar Ție ți se cuvine toată slava eternității şi infinitului!”

4. Dar Eu le-am spus: “Schimbați-vă înfățişarea şi grăbiți-vă să mergeți la cei doisprezece apostoli ai Mei; ei au împlinit voința Mea şi deocamdată este de ajuns; aduceți-i aşadar aici!”

5. În aceeaşi clipă, cei trei îngeri şi-au schimbat înfățişarea, s-au îndepărtat şi, câteva secunde mai târziu, i-au adus prin văzduh pe cei doisprezece apostoli, în vârful muntelui.

6. Cei doisprezece, mai puțin Iuda, erau plini de bucurie că fuseseră aduşi astfel la Mine de la o distanță atât de mare.

7. Doar Iuda a spus: “Mii de mulțumiri pentru o asemenea călătorie... Nu a durat decât câteva clipe, într-adevăr, dar ce frică am tras şi ce curent a fost!”

8. Îngerii nu-l lăsaseră însă decât pe Iuda să simtă asemenea senzații neplăcute, ceilalți unsprezece nu simțiseră nimic din toate acestea.

9. Aducerea apostolilor Mei prin văzduh de către cei trei heruvimi până în vârful muntelui a fost pentru mult timp un subiect viu de discuție pentru mulțime.

10. Mulți oameni au început să tremure, spunând: “Cerule, este mult prea minunat, devine de nesuportat!

11. Alții spuneau: “Doar Dumnezeu poate acționa în acest fel!”

12. Cei doisprezece au povestit apoi tot ceea ce au făcut cât timp au fost plecați.

13. Eu le-am poruncit celor trei îngeri să aducă pâine şi vin, suficient pentru toată lumea, căci celor doisprezece apostoli le era foame şi sete; ei nu mâncaseră nimic toată ziua. Îngerii au făcut îndată ceea ce le poruncisem şi au adus pâine şi vin într-o mare cantitate. Cei doisprezece au mâncat şi au băut pe săturate!

14. Trei dintre fiicele lui Kisjonah M-au întrebat dacă ar putea să guste şi ele din această pâine şi din acest vin. Dar Kisjonah le-a reproşat fiicelor lui faptul că erau pofticioase şi le-a spus: “Şi pofta este un păcat; trebuie să renunți la tine din toate punctele de vedere, altfel nu poți ajunge la adevărata înțelepciune fără de care nu există viață”.

15. Eu am spus însă: “Prietene, fie ca acest păcat să le fie iertat pentru totdeauna fiicelor tale, căci de fapt nu este un păcat. Fiicelor tale le este într-adevăr foame şi sete şi avem suficientă pâine şi vin pentru toți cei care sunt aici. De aceea, toți cei care doresc să mănânce pot lua din bucate, de vreme ce şi cei doisprezece apostoli au fost serviți!”

16. Kisjonah şi cele cinci fiice ale lui au fost foarte mulțumiți, iar Eu le-am spus celor doisprezece apostoli să împartă imediat pâinea şi vinul.

17. Erau mai mult de opt sute de persoane pe munte; vârful muntelui forma un platou foarte întins, pe care se afla o stâncă înaltă de cinci stânjeni, uşor de escaladat pe la sud. Toți au băut şi au mâncat pe săturate, după care Mi-au mulțumit pentru această masă minunată. Kisjonah s-a urcat pe vârful acestei stânci înalte pentru a vorbi mulțimii şi a spus:

18. “Ascultați-mă, prieteni, noi cunoaştem scripturile de la Moise şi până în zilele noastre şi cărțile războaielor lui Iehova despre care au vorbit Moise şi profeții, care provin din Persia şi au fost traduse şi a căror autenticitate a fost recunoscută de către numeroşi înțelepți. Dar, dintre toate miracolele pe care aceste cărți le descriu, nimic nu se compară cu ceea ce noi avem în fața ochilor; nu există nimic asemănător, nu numai în Israel, dar nici în întreaga lume. Cine ar trebui să fie Cel ce face asemenea lucrări, dacă nu chiar Dumnezeu însuşi?”

Capitolul 155

Îndrumarea cu prudență a neofiților. Diversele grade ale revelației spirituale. Dumnezeu-omul şi omul-Dumnezeu. Inteligența şi credința. Despre educația spirituală.

1. Auzind aceste cuvinte, l-am chemat pe Kisjonah să coboare de pe scara lui improvizată şi i-am spus în secret: "Linişte, nu Mă trăda înainte de a sosi ceasul; sunt numeroşi cei care nu sunt încă pregătiți şi care nu trebuie să ştie precis Cine sunt Eu, căci în caz contrar, libertatea spiritului lor va avea de suferit şi va fi antrenată într-o judecată din care spiritului îi va fi greu să se elibereze!

2. Este de ajuns, pentru început, ca unii să bănuiască Cine sunt Eu, ca marea majoritate să Mă considere drept un mare profet şi numai câțiva să ştie că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Mai mult de atât ar fi prea periculos. Să-i lăsăm deocamdată cu ideile şi convingerile lor. Nu Mă trăda aşadar înainte de vreme".

3. Kisjonah a spus: "Da, Doamne, este adevărat, dar şi eu sunt o ființă umană; sufletul meu va putea oare să scape de judecată de vreme ce nu numai că eu cred fără nici o îndoială, ci chiar ştiu precis Cine eşti Tu?"

4. Eu: "Pe tine te-am pregătit prin Cuvântul Meu şi prin învățătura Mea. Când am venit la tine acum câteva zile, M-ai luat drept un medic foarte iscusit şi, când M-ai văzut făcând lucruri neobişnuite, M-ai luat drept un profet prin care acționează spiritul lui Dumnezeu. Dar tu eşti un om care a trecut prin toate şcolile, un învățat, iar setea ta de cunoaştere te face să vrei să afli cum poate atinge un om o asemenea perfecțiune. Eu ți-am revelat atunci ce este omul şi cine este el şi, astfel, ce ar putea să devină el dacă s-ar cunoaşte cu adevărat şi dacă şi-ar elibera pe deplin spiritul!

5. Ți-am arătat, de asemenea, cum Dumnezeu însuşi este om şi cum, din cauza acestui fapt unic, tu şi toți cei asemenea ție sunteți ființe umane. Eu ți-am mai arătat în taină că Eu însumi sunt om şi că fiecare om este chemat să devină şi să rămână pentru totdeauna ceea ce sunt Eu. Tu ai fost uluit şi, de atunci, ştii Cine sunt Eu!

6. Şi numai datorită faptului că sufletul şi spiritul tău au fost pregătite treptat poți tu acum să vezi cum Eu creez un nou pământ şi fac din aceste pietre oameni, iar aceste lucruri nu te surprind, căci ai acceptat în mod liber, adică într-un mod ştiințific, că Dumnezeu poate fi om şi că un om poate, cu adevărat (adică ştiințific vorbind), să fie una cu Dumnezeu, în acest fel, sufletul şi spiritul tău nu vor mai putea fi niciodată tulburate, de vreme ce tu ai înțeles pe deplin că Eu sunt singurul şi unicul Dumnezeu adevărat, Creatorul tuturor lucrurilor, în eternitate.

7. Dar problema se pune cu totul altfel în ceea ce-i priveşte pe ceilalți oameni, care sunt incapabili să urmeze această cale ştiințifică. Ei nu au decât credința lor, iar în afară de aceasta, prea puțină putere de înțelegere.

8. Credința este mult mai aproape de viața sufletului chiar decât rațiunea desăvârşită. Dacă ea se transformă într-o obligație, sufletul este înlănțuit şi nimeni nu mai poate vorbi despre libera evoluție a spiritului.

9. Dar dacă, aşa cum stau lucrurile în cazul tău, mai întâi se dezvoltă înțelegerea pentru a avea o percepție corectă asupra lucrurilor, sufletul rămâne liber şi el ia din lumina rațiunii ceea ce poate suporta şi asimila.

10. Astfel, pornind de la o înțelegere corectă, bine formată, se dezvoltă o adevărată credință vie şi deplină, pe care spiritul o cultivă în suflet pentru a se hrăni şi fortifica, putere pe care fiecare om o poate experimenta, dacă iubirea lui pentru Mine şi pentru aproapele său creşte neîncetat.

11 .Dar, aşa cum am mai spus, atunci când puterea de înțelegere nu este prea mare, iar omul nu are decât credința, care - în sine - nu este altceva decât un fel de glas al inimii şi al voinței, trebuie acționat cu prudență, pentru ca omul să nu-şi facă iluzii aberante sau să se îndepărteze de adevărata cale, la fel ca păgânii, aşa cum este evident că se petrece mult prea des în epoca noastră.

12. Acum vei înțelege mai uşor de ce am vrut să cobori de pe stânca de unde voiai să dezvălui

poporului Cine sunt Eu. Un orb nu trebuie să-i conducă pe ceilalți. Trebuie să înțelegi într-un mod corect şi inteligent cum stau lucrurile, altfel întreaga lume va cădea în prăpastie.

13. Adevăr vă spun, fiți plini de zel (entuziasm) şi acumulați cunoştințe în toate domeniile, analizați tot ceea ce vi se petrece, dar păstrați numai ceea ce este bun şi adevărat. Vă va fi uşor atunci să recunoaşteți adevărul, să reînviați credința de altădată, care acum este moartă şi să faceți din ea o adevărată flacără a vieții!

14. Eu îți spun, atât ție cât şi tuturor celorlalți: dacă doriți ca învățătura Mea să vă fie cu adevărat folositoare, trebuie să începeți prin a o înțelege; doar atunci veți putea acționa întru adevăr.

15. Voi trebuie să învățați să fiți desăvârşiți, aşa cum Dumnezeu este desăvârşit în ceruri, în caz contrar, nu veți fi niciodată copiii Lui!

16. Tu ai citit ce a scris Matei în Predica de pe Munte; acolo îi învăț pe discipoli să se roage, spunând pentru început Tatăl nostru'.

17. Cel care spune această rugăciune în inima sa, dar fără să o înțeleagă şi cu mintea, este precum un orb care slăveşte şi adoră soarele, a cărui lumină nu o vede totuşi şi despre care nu-şi poate face nici o idee. El nu păcătuieşte în acest fel, dar, adevăr vă spun, aceasta nu-l ajută la nimic, căci el rămâne în continuare în întuneric.

18. De aceea, atunci când doriți să transformați inima unui om, nu uitați că este necesar mai întâi să-l ajutați să-şi mărească puterea de înțelegere, altminteri veți face din el un adorator orb al soarelui, ceea ce nu foloseşte nimănui”.

Capitolul 156

Coborârea de pe munte, în zori. Oprirea la cabană.

1. După aceste clarificări, care răspundeau la toate întrebările lui Kisjonah, a început să se mijească de ziuă, iar pe vârful muntelui, unde ne simțeam minunat, a început să sufle un vânt rece; de aceea, Kisjonah ne-a propus să coborâm la cabană, pentru a ne adăposti până la răsăritul soarelui.

2. Eu am spus: “Nu este nevoie, această briză răcoroasă de dimineață, pe aceste înălțimi, nu poate face rău nimănui. Dimpotrivă, ea fortifică trupul; dealtfel, nu va dura mult timp şi este cât se poate de necesară, căci în caz contrar, anumite spirite, despre care nu este cazul aici să dăm amănunte, ar strica vremea - dacă nu ar fi contrabalansate de către unele spirite paşnice”.

3. Kisjonah a fost mulțumit de răspuns şi am rămas până la prânz pe vârful muntelui, după care am coborât la cabană, unde am petrecut câteva zile vorbind despre îndatoririle existenței umane, despre natura pământului, a stelelor şi despre tot felul de alte lucruri.

4. Multe lucruri au rămas de neînțeles pentru cei mai mulți dintre evreii şi fariseii care au rămas alături de Mine. Dar ei nu M-au contrazis, căci aceşti evrei şi farisei care se apropiaseră de Mine încă din prima zi a vizitei Mele la Kisjonah, erau spirite mai elevate şi mai bune decât cei care se întorseseră la Capernaum, sau decât cei pe care cutremurul muntelui îi puseseră pe fugă cu patru zile înainte! Aceşti evrei şi aceşti farisei care rămăseseră cu Mine erau mai limpezi la minte şi aveau o părere mai bună despre Mine; ei credeau sincer că învățătura Mea era divină.

5. Cu toate că aceşti evrei şi farisei aveau încredere în Mine, ei erau totuşi nedumeriți de unele dintre explicațiile Mele referitoare la originea progresivă a Creației pe pământ şi la tot ceea ce se află aici, la fel ca şi la celelalte lumi de dimensiuni aproape infinite. Aceştia spuneau: “Dar asta este împotriva religiei mozaice; unde sunt cele şase zile ale creației şi cea de-a şaptea zi, în care Dumnezeu se odihneşte? Şi ce mai rămâne din ceea ce Moise spunea despre originea acestei lumi? Ce trebuie să credem dacă acest făcător de minuni dă o învățătură care o anulează în întregime pe cea a lui Moise? Dacă el îl desființează pe Moise, el îi desființează simultan pe toți profeții şi, dacă îi desființează pe profeți, se desființează în cele din urmă pe el însuşi, căci dacă Moise nu este nimic şi profeții nu sunt nimic, atunci nici Mesia Cel Făgăduit care ar trebui să fie el, nu mai înseamnă nimici

6. Dar esența învățăturii sale este justă şi este posibil ca, totuşi, Creația să fi avut loc aşa cum spune El, mai degrabă decât aşa cum descrie Moise”.

7. Unul dintre ei a venit la Mine şi Mi-a spus: “Doamne, dacă este aşa, atunci ce crezi despre Moise şi despre toți profeții?”

8. Eu am spus: Trebuie să înțelegeți corect!

9. Moise nu vorbeşte în descrierea Creației decât prin imagini (simboluri) care descriu în esență modalitatea de cunoaştere a lui Dumnezeu de către oamenii de pe acest Pământ, dar acolo nu este vorba decât despre creația materială a Pământului şi a celorlalte lumi”.

Capitolul 157

Geneza 1. 1-5. Prima zi a Creației. Cunoaşterea lumii materiale şi trezirea spirituală. Noaptea spirituală a sufletului copilului. Cunoaşterea lumii materiale este seara spirituală. Lumina lui Dumnezeu în inimă este aurora spirituală.

(1) La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul.

(2) Pământul era pustiu şi gol; peste fața adâncului de ape era întuneric şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor.

(3) Dumnezeu a zis: “Să fie lumină!” Şi a fost lumină.

(4) Dumnezeu a văzut că lumina era bună; şi Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric.

(5) Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.

1. Domnul: “în scripturi este scris: 'La început Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul; pământul era pustiu şi gol; peste fața adâncului de ape era întuneric şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor.

2. Şi Dumnezeu a spus: 'Să fie lumina!' Şi a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună şi a despărțit lumina de întuneric. El a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară şi apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.'

3. Iată cuvintele lui Moise. Voi vreți să le luați ad litteram (cuvânt cu cuvânt)? Lipsa lor de sens sare în ochi chiar de la prima vedere!

4. Ce pot fi cerul şi pământul despre care vorbeşte Moise şi cine a fost creat la început? **Cerul reprezintă natura spirituală, iar pământul natura materială în omul care este încă pustiu şi gol, aşa cum sunteți voi.** Apele reprezintă cunoaşterea voastră greşită despre toate lucrurile deasupra cărora se află spiritul (Duhul) lui Dumnezeu, dar E! nu este în ele.

5. Dar pentru că spiritul lui Dumnezeu a văzut dintotdeauna că în adâncurile lumii voastre materiale este o noapte înspăimântătoare, El a spus: 'Să fie lumină!'

6. Atunci, El a făcut să fie ziuă în natura voastră şi Dumnezeu a văzut ce binevenită era această lumină în întunericul vostru. Dar voi nu ați vrut această lumină şi nu ați văzut-o şi de aceea s-a produs o scindare în voi, pentru a vedea că ziua şi noaptea s-au separat şi ați recunoscut, cu ajutorul zilei care s-a făcut în voi, noaptea inimii voastre.

7. La om, natura sa primordială este seara sau noaptea. Dar, pentru că lumina pe care Dumnezeu a dat-o omului este pentru el o auroră, din acest crepuscul şi din această auroră s-a născut în om prima sa zi de viață!

8. Căci, vedeți voi, dacă Moise, care era inițiat în toate ştiințele egiptenilor, ar fi vrut să descrie apariția primelor zile de pe pământ, el nu ar fi vorbit astfel; căci, chiar şi fără întreaga lui cunoaştere şi înțelepciune, ştia foarte bine că ziua nu vine după seară şi dimineață, căci după seară vine noaptea profundă şi ziua apare după dimineață!

9. Ceea ce se află aşadar între seară şi dimineață este noaptea iar ceea ce se află între

dimineață şi seară este ziua.

10. Moise ar fi spus atunci: 'Dintr-o dimineață şi dintr-o seară (adică între o dimineață şi o seară) a apărut prima zi'; şi voi ați fi înțeles cum apare ziua. Dar din cauza corespondențelor, el spune exact opusul; seara este în acelaşi timp şi noaptea omului, ceea ce este uşor de înțeles, căci nimeni nu a văzut vreodată un copil expert în toate ştiințele.

11. Când un copil vine pe lume, sufletul lui se află în întuneric, adică în noapte. Dar copilul creşte, primeşte tot felul de învățături şi devine astfel din ce în ce mai bun cunoscător în tot felul de lucruri şi aceasta reprezintă seara, adică începe crepusculul sufletului, potrivit corespondenței cu seara.

12. Puteți să spuneți că poate fi vorba la fel de bine despre crepusculul dimineții! Dar atunci, Moise ar fi putut spune: 'Din crepusculul dimineții, adică din lumina dimineții, apare prima zi!'

13. Dar Moise, care vorbea într-un limbaj simbolic, ar fi spus atunci o prostie. Moise ştia că doar noaptea corespunde stării terestre (materiale) a omului şi că dezvoltarea cunoaşterii pur materiale a omului este asemănătoare serii, atunci când lumina se află în descreştere.

14. Căci cu cât omul încearcă să înțeleagă mai mult lumea materială cu mintea lui, cu atât slăbeşte în inima lui lumina pură şi divină a iubirii şi a vieții spirituale. De aceea, Moise numeşte această lumină terestră a omului prin termenul de 'seară'!

15. Dar atunci când Dumnezeu, în imensa Lui compasiune, aprinde în inima omului o scânteie de viață, omul începe să vadă inutilitatea a tot ceea ce el şi-a însuşit cu înțelegerea lui de seară, înțelegând din ce în ce mai clar că toate comorile luminii sale de seară sunt iluzorii, la fel ca lumina serii.

16. Adevărata lumină pe care Dumnezeu o aprinde în inima omului este aurora, care urmează după seară şi face să se nască în om prima zi adevărată.

17. Din aceste lămuriri, trebuie să înțelegeți că există o imensă diferență între cele două lumini sau, mai bine spus, între aceste două tipuri de cunoaştere. Căci orice cunoaştere la lumina crepusculară a serii lumeşti este înşelătoare, amăgitoare şi deci iluzorie; singur adevărul este veşnic, iar iluzia trebuie să dispară”.

Capitolul 158

Geneza l. 6-10. Ce-a de-a doua zi. Diferența dintre cele două lumini. Credința prin cunoaştere sau cunoaşterea prin credință, împărăția terestră a iubirii.

(6) Dumnezeu a zis: “Să fie o întindere între ape şi ea să despartă apele de ape.”

(7) Şi Dumnezeu a făcut întinderea şi ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Şi aşa a fost.

(8) Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară şi apoi a fost o dimineață; aceasta a fost ziua a doua.

(9) Dumnezeu a zis: “Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului şi să se arate uscatul!” Şi aşa a fost.

(10) Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

1. Domnul a spus: “Dar se poate întâmpla ca lumina lui Dumnezeu să fie destul de uşor confundată în inima omului cu lumina serii şi, astfel, să se piardă şi să nu se mai ştie în final care este lumina lui Dumnezeu în om şi care este lumina lumii materiale.

2. Atunci, Dumnezeu a creat o întindere între cele două ape (apele semnifică aici cele două tipuri de cunoaştere) şi a separat astfel cele două ape.

3. Separarea între cele două ape s-a făcut prin bolta cerească (întinderea cerului); cu alte

cuvinte, aceasta reprezintă cerul din inima omului, care este plin de credință adevărată şi vie şi nu se lasă niciodată pradă speculațiilor goale şi fără valoare ale intelectului.

4. De aceea, Eu îl consider pe acela care are o credință puternică şi de nezdruncinat, ca pe o stâncă de neclintit, pe care Eu o aşez ca pe o nouă boltă cerească între cer şi infern şi care nu va putea fi niciodată învinsă de puterea infernurilor.

5. După ce acest cer s-a stabilit în om şi credința lui devine din ce în ce mai puternică, apare din ce în ce mai evidentă inutilitatea intelectului uman. Intelectul uman este atunci pus sub stăpânirea credinței şi astfel apare în om, dintr-o seară şi dintr-o dimineață din ce în ce mai limpede, o altă zi, mai luminoasă.

6. În această a doua zi, omul vede acum singurul şi perfectul adevăr pe care trebuie să-l manifeste. Dar în el nu există încă o ordine deplină. Omul confundă încă lumea materială cu lumea spirituală; el spiritualizează prea mult natura (lumea materială) şi priveşte dintr-un punct de vedere material realitățile spirituale, devenind astfel incapabil de a acționa corect.

7. El este precum o lume acvatică, înconjurat din toate părțile de aer şi de lumină şi nu ştie dacă lumea sa acvatică provine din acest aer sau din această lumină! Cu alte cuvinte, el nu înțelege suficient de limpede dacă cunoaşterea sa spirituală provine din înțelegerea lumii materiale sau dacă această înțelegere s-a dezvoltat într-un mod necunoscut, pornind de la un germen spiritual ascuns în om încă de la început. Pentru a explica mai simplu lucrurile, el nu ştie dacă credința provine din cunoaştere sau cunoaşterea vine din credință şi care este diferența dintre cele două!

8. Pe scurt, el nu ştie cine a fost primul, ou! sau găina, sămânța sau arborele?

9. Dumnezeu îl ajută în continuare pe om să meargă mai departe, dacă acesta şi-a mobilizat suficient de mult atât propriile forte cât şi pe cele care i-au fost date pentru această a doua zi de formare spirituală a sa. Iar acest nou ajutor semnifică faptul că lumina a crescut în om, precum soarele primăvara, nu numai pentru că lumina s-a intensificat, ci şi pentru că sub efectul acestei lumini intense, căldura care acționează în inima omului face să încolțească sămânța sădită aici.

10. Această căldură se numeşte iubire; ea este în acelaşi timp şi terenul spiritual în care această sămânță poate încolți.

11. Iată ce a descris Moise atunci când a spus că Dumnezeu a poruncit apelor să se strângă la un loc, pentru ca astfel să se formeze uscatul, pentru ca sămânța să poată să încolțească aici şi să dea fruct.

12. Şi stă scris: 'Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar apele adunate le-a numit mări'.

13. Dar pentru cine oare a dat Dumnezeu aceste denumiri, căci este evident că pentru El nu erau necesare! Ar fi ridicol să credem că celei mai înalte înțelepciuni divine i-ar fi plăcut să dea un nume lucrurilor pe care le-a creat!

14. Pe de altă parte, Dumnezeu nu ar fi putut să spună aceste nume nimănui, căci în momentul acelei creații nu exista încă nici o ființă vie.

15. Această legendă a lui Moise nu are deci un sens material, ci un sens spiritual profund; în consecință, ea nu are decât o corespondență spirituală cu creația lumilor, pe care doar înțelepciunea unui înger poate să o înțeleagă. Aceasta nu are aşadar decât un sens spiritual şi arată cum omul - şi în cele din urmă întreaga umanitate - este învățat în mod continuu, de la o epocă la alta, să treacă de la natura sa materială inițială, supusă necesității, la o natură pur spirituală.

16. Pe de o parte se află ființa umană materială şi, pe de altă parte, cunoaşterea, adică 'marea' omului; iar iubirea provine din cunoaştere, aşa cum un pământ fertil, scăldat de adevărata lumină, dă din belşug cele mai nobile roade”.

Capitolul 159

Geneza 1. 11-13. Cea de-a treia zi. Efectul cunoaşterii asupra inimii. Omul spiritual ascuns în omul lumii materiale.

(11) Apoi Dumnezeu a zis: "Să dea pământul verdeață, iarbă cu sământă, pomi roditori care să facă rod după soiul lor şi care să aibă în ei sămânța lor pe pământ". Şi aşa a fost.

(12) Pământul a dat verdeață, iarbă cu sământă după soiul ei şi pomi care fac rod şi care îşi au sămânța în ei după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

(13) Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a treia.

1. Domnul: "Atunci când cunoaşterea pe care o capătă omul susține în totalitate iubirea şi devine din ce în ce mai profundă, fiind încălzită de flacăra iubirii care o hrăneşte, omul devine capabil şi capătă puterea de a face totul.

2. În această stare, Dumnezeu se apropie de om – se înțelege de la sine că întru spirit - şi îi vorbeşte, sub forma iubirii eterne, iubire care sălăşuieşte în inima omului: 'Să dea pământul verdeață, iarbă cu sământă, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor şi care să aibă în ei sămânța lor pe pământ'.

3. Această poruncă a lui Dumnezeu, primită în inimă, îi dă omului voința fermă, forța şi curajul să pornească la lucru.

4. Şi astfel, cunoaşterea sa adevărată se ridică precum norii deasupra mării liniştite şi coboară precum ploaia peste pământul uscat, udându-l şi făcându-l fertil; pământul începe atunci să dea verdeață, iarbă cu sământă după soiul ei şi pomi care fac rod şi care îşi au sămânța în ei, după soiul lor; imediat, iubirea doreşte şi aduce în inima omului ceea ce înțelegerea autentică - iluminată de înțelepciunea divină - recunoaşte drept bun, adevărat şi desăvârşit.

5. Sădită în împărăția vie a inimii, adevărata cunoaştere acționează la fel ca sămânța sădită în pământ, care încolțeşte şi dă roade.

6. Atunci când sămânța încolțeşte, în pământ se trezesc forțele vieții care dormeau. Acestea se adună atunci în jurul sămânței şi o ajută să se dezvolte, până când devine o plantă plină de roade. Pe scurt, adevărata cunoaştere devine activă în inimă (ieşind din starea ei potențială) şi din această manifestare prezentă în inimă provin toate acțiunile. Aşa trebuie înțeles ceea ce spune Moise, în profunda sa înțelepciune, în primul capitol, versetele 11 şi 12 din Geneză.

7. Seara inițială a omului, trezită de lumina cerului la adevărata cunoaştere, devine astfel activă; de aici provin apoi toate acțiunile. Şi iată cea de-a treia zi a transformării inimii şi a omului într-o ființă umană, adică în omul spiritual pentru care Moise şi profeții au fost trimişi de Dumnezeu în această lume şi pentru care am venit şi Eu. Cred că acum lucrurile sunt suficient de clare!"

8. Unul dintre farisei a spus: "Ilustre şi foarte înțelept prieten, în ceea ce mă priveşte, eu sunt de acord în totalitate cu ceea ce ai spus şi cred că este şi trebuie să fie perfect adevărat; dar mergi la Ierusalim şi explică Geneza în Templu şi vei fi lapidat împreună cu toți adepții Tăi, dacă nu Te protejezi cu evidenta Ta forță divină! Dar dacă vei merge la aceşti templieri cu această forță, ei vor fi judecați ca şi cum Tu i-ai lovi cu foc din cer.

9. Lămuririle Tale foarte înțelepte şi inteligente despre primele trei zile ale creației din Geneză încep bine. Dar să revenim la cea de-a patra zi, în care, după descriere, Dumnezeu a creat soarele, luna şi stelele. Cum explici Tu asta? Soarele, luna şi stelele apar deodată aici, fără ca cineva să ştie de unde, la fel ca toți aceşti aştri de pe cer, mici şi mari, descrişi în Geneză.

10. Întrebarea mea este următoarea: care este cheia corespondențelor în ceea ce priveşte omul?"

11. Eu. i-am răspuns: Tu ştii deja şi chiar ai avut posibilitatea să constați că în ceea ce priveşte vederea fizică, există oameni presbiți, miopi, pe jumătate orbi sau complet orbi. Presbiții văd bine la distanță, dar foarte slab de aproape; miopii văd bine de aproape, dar foarte slab la mare distanță; pentru cei pe jumătate orbi, aproape mereu este noapte, ei văd obiectele cu un ochi, dar nu şi cu celălalt. Cei orbi nu mai văd nimic, nici ziua, nici noaptea, sau uneori percep ceva în timpul zilei, ca o licărire slabă care le permite să ştie că este ziuă, dar cei care sunt complet orbi nu văd nici atât şi nu pot distinge ziua de noapte.

12. Iată deci că, în ceea ce priveşte vederea fizică, oamenii sunt constituiți într-un mod diferit; cu atât mai diferiți sunt însă în ceea ce priveşte vederea spirituală. Tu ai un mare defect fizic referitor la vedere, dar unul şi mai mare în suflet. Este uluitor cât eşti de miop!”

Capitolul 160

Geneza 1. 14-19. Cea de-a patra zi. Nu există decât o boltă cerească (întindere cerească): voința lui Dumnezeu!

(14) Dumnezeu a zis: “Să fie nişte luminători pe întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie nişte semne care să arate vremurile, zilele şi anii;

(15) şi să slujească de luminători pe întinderea cerului, ca să lumineze pământul. “Şi aşa a fost

(16) Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, şi anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua şi luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut şi stelele.

(17) Dumnezeu i-a aşezat pe întinderea cerului, ca să lumineze pământul,

(18) să stăpânească ziua şi noaptea şi să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

(19) Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra.

1. Domnul: “Ce citeşti tu în Geneză? Nu stă oare scris:

2. Şi Dumnezeu a spus: 'Să fie nişte luminători pe întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie nişte semne care să arate vremurile, zilele şi anii şi să slujească de luminători pe întinderea cerului, ca să lumineze pământul!' Şi aşa a fost. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători şi anume: luminătorul cel mai mare, ca să stăpânească ziua şi luminătorul cel mai mic, ca să stăpânească noaptea; a făcut de asemenea şi stelele. Dumnezeu a aşezat aceşti luminători pe întinderea cerului ca să lumineze pământul, să stăpânească ziua şi noaptea şi să despartă lumina de întuneric. Şi Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară şi apoi o dimineață: aceasta a fost a patra zi.

3. Iată, textual, Creația în cea de-a patra zi a Genezei.

4. Dacă iei Geneza cuvânt cu cuvânt, este imposibil să nu-ți dai seama încă de la prima privire de lipsa ei de logică!

5. Dacă Dumnezeu, conform Genezei, a creat lumina în prima zi şi prima zi a apărut dintr-o seară şi dintr-o dimineață, atunci ce fel de lumină a fost aceasta timp de trei zile, dacă Dumnezeu spune că a creat luminători pe cer în cea de-a patra zi? Ce fel de lumină ar fi putut atunci să diferențieze ziua de noapte în prima zi şi în cele două zile care au urmat? De ce a creat noi luminători în cea de-a patra zi? Mai mult, el vorbeşte doar despre luminători şi nu face nici o referire la soare şi la lună. Aceşti luminători sunt aşadar semne. Ce fel de semne însă? Pentru a separa timpul! Dar care timp? Zilele şi anii? Ce zile şi ce ani? Noaptea nu înseamnă atunci nimic? Nopțile nu sunt numărate oare la fel ca zilele?

6. De vreme ce pământul este rotund, pe o parte a lui este ziuă, iar pe cealaltă este noapte! Deoarece pământul se învârte constant şi uniform în jurul axei sale, în țările care sunt orientate către soare este ziuă.

7. Dar dacă, aşa cum este evident, ziua pe acest pământ provine din rotația pământului, atunci soarele, care nu face altceva decât să-şi proiecteze razele în fața lui, nu poate fi considerat drept cel care regizează ziua. Se pune atunci întrebarea: cum ar fi putut Moise, vorbind despre aceşti luminători, să înțeleagă prin ei soarele şi luna? Iar dacă Moise s-ar fi gândit într-adevăr la soare şi la lună, de ce nu le-a indicat prin numele lor; care existau deja în epoca lui Moise şi pe care toată lumea le cunoştea?

8. Mai mult, Moise vorbeşte despre o boltă cerească (întindere a cerului) care nu corespunde nici unui lucru, de vreme ce soarele, luna, stelele şi chiar acest pământ, plutesc în deplină libertate în eterul infinit şi îşi păstrează, graţie legilor necesităţii, propria lor mişcare, nefiind fixate pe nici o boltă cerească!

9. Căci în spaţiul infinit şi liber nu există decât o singură boltă cerească şi aceasta este voinţa lui Dumnezeu, care, printr-o lege eternă şi intangibilă, animă spaţiul cu tot ceea ce conţine el.

10. Dacă această boltă cerească ar fi fost întinderea acestui spaţiu albastru pe care-l vedeţi cu ochii, de care ar fi fost agăţate soarele, luna şi stelele, atunci cum s-ar fi putut deplasa aceşti aştri şi planetele pe care le cunoaşteţi?

11. Celelalte stele, pe care le numiţi stele fixe, par să fie nişte puncte fixe, dar nu este aşa. Ele sunt pur şi simplu foarte îndepărtate de pământ, aflându-se la mai multe sute de mii de ani-lumină, iar orbita lor este atât de mare încât deplasarea lor nu poate fi percepută nici măcar în timpul a o sută de generaţii umane! De aceea, ele par că sunt fixe, dar lucrurile stau cu totul altfel în realitate şi, în întregul spaţiu infinit, nu există nicăieri o boltă cerească.

12. Bolta cerească la care se gândeşte Moise este voinţa fermă aflată în conformitate cu ordinea divină, care provine din adevărata cunoaştere şi din iubire, acesta fiind pământul binecuvântat al vieţii! Această voinţă nu poate proveni decât din asimilarea deplină a adevăratei iubiri de Dumnezeu în inima omului şi această iubire nu poate apărea decât din lumina cerească pe care Dumnezeu o revarsă în om atunci când separă întunericul prin seară şi prin dimineaţă. Rezultă că în om, cerul este această iubire autentică, această veritabilă viziune interioară şi această adevărată înţelegere, care, atunci când se manifestă, alcătuiesc credinţa vie şi voinţa fermă, care reprezintă, în ordinea divină, bolta cerească a omului. Iar pe această boltă cerească se află Dumnezeu, dacă ea se integrează perfect în ordinea divină prescrisă de voinţa lui Dumnezeu, sau noua lumină a cerului cel mai înalt care este iubirea cea mai pură a Tatălui în inima lui Dumnezeu. Astfel, luminătorii luminează voinţa şi o ridică la înălţimea îngerilor din cerurile cele mai elevate. Omul creat devine atunci Fiul necreat de Dumnezeu, prin propria sa voinţă liberă de a se integra în ordinea divină”.

Capitolul 161

Despre omul muritor şi despre omul nemuritor. Cei doi luminători: sufletul şi spiritul. Cea de-a patra zi.

1. Domnul: “Atât timp cât omul este o creatură, el este limitat de timp şi de aceea este muritor, căci trupul fiecărui om nu este decât un vas care îl ajută pe acesta să evolueze spiritual cu ajutorul constant al lui Dumnezeu, astfel încât, în final, să atingă desăvârşirea.

2. Atunci când vasul exterior (trupul) a atins un grad suficient de evoluţie, pentru care Dumnezeu l-a prevăzut cu toate calităţile şi proprietăţile necesare, Dumnezeu trezeşte atunci spiritul Său etern necreat în inima omului. Acest spirit, în funcţie de puterea sa, este exact ceea ce Moise a vrut să indice prin aceşti doi mari luminători care sunt plasaţi pe bolta cerească, aşa cum au înţeles toţi patriarhii şi profeţii.

3. Această lumină eternă necreată şi veşnic vie pe bolta cerească a omului aduce adevărata zi în om; ea îl învaţă să-şi transforme vasul său vechi şi fiinţa sa divină eternă necreată şi face din om pe deplin un adevărat copii al lui Dumnezeu.

4. Fiecare om creat are un suflet viu care are capacitatea necesară de a discerne binele şi adevărul de rău şi minciună, de a-şi însuşi binele şi adevărul şi de a izgoni răul şi minciuna. Dar acest suflet nu este necreat; dimpotrivă, el este o natură creată şi nu poate să ajungă niciodată prin el însuşi la Dumnezeu.

5. Dar atunci când voinţa, angrenată cu toată umilinţa şi toată modestia inimii, acceptă binele şi adevărul după legile care îi sunt date, această voinţă liberă implantată de Dumnezeu devine o

adevărată boltă cerească, pentru că ea s-a dezvoltat după dimensiunea divină care a fost pusă în sufletul omului; ea devine astfel aptă să asimileze în sine divinul pur necreat.

6. Ceea ce este pur divin, sau spiritul necreat al lui Dumnezeu, care este aşezat veşnic pe această boltă cerească, este marele luminător, iar sufletul omului, care se transformă de asemenea sub efectul acestui mare luminător, devine ei însuşi un luminător de o intensitate aproape egală, care este deci cel de-ai doilea luminător - mai mic - care de acum înainte se va plasa pe boita cerească şi, prin influența luminii sale necreate, se va alătura calităților şi virtuților luminii necreate, fără a afecta în vreun fel natura sa creată, ceea ce îi conferă mari avantaje pentru purificarea sa spirituală.

7. Căci sufletul uman nu ar putea niciodată să-l vadă pe Dumnezeu ca ființă pur spirituală şi invers, spiritul pur necreat al lui Dumnezeu nu ar putea să vadă o natură creată, deoarece el nu are în Ei nici o natură creată; dar, prin această relație perfectă descrisă mai sus, dintre spiritul pur şi suflet, sufletul poate să-L vadă pe Dumnezeu în ființa sa pură şi primordială, prin noul spirit care a venit în el şi spiritul poate percepe prin suflet starea lumii materiale.

8. Iată ce vrea să spună Moise atunci când vorbeşte despre un mare luminător care guvernează ziua şi despre un luminător mai mic care guvernează noaptea şi care arată vremurile, adică, în conformitate cu înțelepciunea divină, este cauza tuturor fenomenelor şi al tuturor lucrurilor create, ceea ce semnifică: a recunoaşte în toate fenomenele înțelepciunea lui Dumnezeu, iubirea şi grația.

9. Stelele despre care vorbeşte Moise reprezintă nenumăratele cunoştințe necesare despre toate lucrurile care provin în mod evident dintr-o cunoaştere unică fundamentală şi sunt aşezate, prin urmare, pe boita cerească, la fel ca şi cei doi luminători principali.

10. Iată cea de-a patra zi a Creației descrisă de Moise în Geneză, care provine, ca şi celelalte trei, dintr-o seară şi dintr-o dimineață a omului”.

Capitolul 162

Zilele a cincea şi a şasea ale Creației. Apariția pământului şi a oamenilor. Punerea în gardă împotriva unei cunoaşteri excesive. Un imbold pentru a căuta împărăția lui Dumnezeu în sine însuşi (în interiorul ființei).

1.Domnul: “Înainte de a-Mi solicita interpretarea celei de a cincea şi a celei de a şasea zi ale Creației, vă voi spune, pe scurt, că facerea (creația) regnului animai şi a omului nu reprezintă altceva decât descrierea a tot ceea ce conține omul în ființa sa.

2. Marea şi toate apele sale s-au umplut de viață şi omul a recunoscut şi a văzut, în lumina sa necreată pură şi divină, plenitudinea infinită a nenumăratelor idei creatoare, în acest fel, el a perceput originea sa pură şi divină. Crearea primului om reprezintă crearea omului desăvârşit.

3. Desigur, te poți întreba, în taină, în inima ta: 'Da, da, toate acestea sunt foarte bune, înțelepte şi minunate, nimeni nu poate pune la îndoială adevărul lor; dar cum a apărut acest pământ, care nu se poate să fi existat dintotdeauna? Cum s-a acoperit el cu iarbă, cu plante, cu pomi roditori de tot felul, când şi cum au apărut animalele?

4. Cum a devenit omul stăpânul acestui pământ? A existat oare la început doar un singur cuplu, aşa cum spune Geneza, sau au apărut dintr-o dată pe pământ o mulțime de oameni de diferite rase, de diferite staturi, de diferite caractere?'

5. La atâtea întrebări critice, Eu nu-ți pot spune nimic altceva în afară de ceea ce ți-am mai spus deja: dacă te vei apropia de înțelepciunea unui înger, vei putea atunci, plecând de la ceea ce este pur spiritual şi procedând retrospectiv, să deduci cauzele materiale naturale ale întregii Creații, pe care Moise le-a descris de asemenea în Geneză. Vei descoperi astfel că apariția naturii s-a realizat pe perioade foarte întinse de timp şi aproape în aceeaşi ordine ca cea descrisă de către Geneză, că momentul apariției primului cuplu este foarte apropiat de acelaşi moment pe care îl relatează Geneza

şi că ispitirea şi procrearea, redate în imagini corespondente, urmează foarte îndeaproape ordinea din Geneză*.

6. Dar, aşa cum am mai spus deja: fără înțelepciunea îngerească, tu nu vei înțelege nimic, chiar dacă ai avea întreaga cunoaştere a tuturor savanților de pe acest pământ care, de altfel, au în această privință părerile cele mai diverse.

7. Ştiința pe acest pământ nu le este de nici un folos oamenilor. Cu toată ştiința lui, omul nu devine deloc mai bun în inima lui şi dacă nu devine mai bun, el devine adeseori chiar mai rău, căci nu rareori savantul devine mândru şi orgolios; el îl priveşte de sus pe fratele său, aşa cum un vultur se aruncă din înălțimi asupra vrăbiilor pentru a strivi sub ghearele lui carnea lor fragedă.

8. Caută împărăția lui Dumnezeu şi dreptatea Lui în inima ta şi nu te mai ocupa deloc de altceva! Căci tot restul, cum ar fi, de exemplu, înțelepciunea îngerilor, îți poate fi dat într-o singură noapte! Cred că M-ai înțeles!"

(* - Vezi şi : "Casa Domnului" de Jakob Lorber http://www.scribd.com/doc/4587568/lorber-casa-domnului-vol-I n.r.)

Capitolul 163

Iisus prezice judecata Ierusalimului. Păstrarea tăcerii asupra lucrurilor spirituale.

l. Când fariseii şi însoțitorii lor au auzit aceste explicații referitoare la Geneză, au rămas ca paralizați înaintea Mea, iar după ce s-a gândit îndelung, şeful lor a spus: "Doamne, Stăpân al Stăpânilor asupra tuturor lucrurilor, vedem cu toții, nu fără regret, că Tu ai perfectă dreptate în toate şi că tot ceea ce spui este plin de adevăr! Dar nu fără regret, aşa cum ți-am spus. În această lume egoistă şi rea, înțelepciunea Ta excepțională predică la urechile surzilor şi miracolele tale sunt făcute în fața orbilor.

2. Dacă omul, pentru a deveni o ființă umană desăvârşită, trebuie să aibă o libertate deplină în ceea ce priveşte voința şi faptele sale, Tu vei putea mult şi bine să predici frumos şi să faci miracole; dintr-o sută de persoane, abia una singură dacă se va transforma! Căci omul, fiind prea obtuz şi lipsindu-i chiar şi cunoştințele cele mai elementare, nu poate înțelege învățătura Ta! Iar dacă are ceva cunoştințe, indiferent dacă acestea sunt luate din scripturi, din ştiințe sau din artă, el încearcă repede să fie luat în considerație pentru a obține ceva profit. Oricât ai vorbi Tu cu Dumnezeu Tatăl, sau oricât ai supune fulgerele şi tunetele, aşa cum au făcut străbunii noştri în deşert, în timp ce Moise vorbea cu Iehova pe muntele Sinai şi primea poruncile Sale sub fulgere şi tunete, omul îşi va construi întotdeauna un vițel de aur pentru a dansa în jurul lui şi pentru a-l adora.

3. Dacă nu aş şti cum sunt fariseii şi scribii, leviții şi preoții, nu m-aş hazarda să-Ți vorbesc astfel, dar eu cunosc foarte bine acest popor şi tocmai de aceea m-am îndepărtat de Templu, pe care de mult timp nu-l mai frecventez!

4. Dacă te vei întoarce la Ierusalim, înarmează-Te cu multă putere, căci altminteri vei fi lapidat ca un blasfemiator. Cel care se crede mai inteligent decât un măturător de la Templu este considerat drept eretic şi blasfemiator şi, dacă nu aduce o ofrandă importantă, se poate trezi oricând la picioarele zidurilor oraşului, batjocorit fără milă, căzut în disgrație şi lapidat.

5. Pentru Ierusalim - îți spun, divinul meu prieten - nu există decât un singur remediu, acela al Sodomei şi Gomorei; altminteri, nu poate exista nici o salvare pentru acest oraş şi pentru locuitorii săi".

6. Eu am spus: "Prietene, ceea ce Mi-ai spus tu acum Eu cunosc de mult timp. Da, va veni sfârşitul Ierusalimului. Dar mai întâi trebuie să se împlinească în acest oraş prezicerile profeților de care sunt pline scripturile. Nici nu vor trece şaptezeci de ani, începând de astăzi şi nu va mai rămâne nici o singură piatră din acest oraş, iar dacă cineva va întreba unde se afla Templul, nu va mai fi nimeni care să ştie să răspundă!

7. Câți profeți au fost asasinați în acest oraş! Eu ştiu că sângele lor cere răzbunare pentru toate aceste crime, dar acest oraş nu a atins încă apogeul din ceea ce i-a rezervat infernul şi până acum a fost cruțat; dar nu va mai fi, pentru că măsura va fi în curând plină.

8. Înainte de a părăsi acest munte, vreau să vă dau o poruncă severă: - Nimeni să nu povestească ce a văzut pe acest munte, dacă spiritul nu îi permite în mod expres acest lucru. Cel care nu va respecta porunca Mea va fi pedepsit instantaneu şi va deveni mut, căci cei mai mulți dintre oameni nu sunt nici pe departe pregătiți şi încă nici voi.

9. Puteți vorbi între voi despre ceea ce v-am învățat aici, dar ca şi cum nu ar fi vorba despre Mine, ci ar fi ceva născocit de voi! Dar atunci când, grație învățăturii voastre vii, prietenii voştri vor avea aceeaşi putere de înțelegere ca şi voi, spuneți-le atunci între patru ochi de la Cine este această învățătură şi ce semne au precedat-o!

10. Dar nu uitați să le transmiteți aceeaşi poruncă de păstrare a secretului, cu aceeaşi pedeapsă în cazul în care nu o vor respecta.

11. În puținul timp pe care îl vom mai petrece pe aceste înălțimi veți mai cunoaşte şi alte lucruri minunate, care sper să vă întărească în credință! Dar pentru tot ceea ce va urma, pentru tot ce veți mai vedea şi auzi, amintiți-vă că trebuie să respectați aceeaşi poruncă, dacă nu doriți să fiți pedepsiți timp de un an!”

Capitolul 164

Sunt compatibile poruncile lui Dumnezeu cu voința omului?

1. Iuda Iscarioteanul a spus: “Doamne, este o poruncă prea severă. Cine ar putea să o respecte întocmai?”

2. Eu am spus: “Dumnezeu a făcut din moartea corpului o lege imuabilă şi indiscutabilă şi, în ciuda tuturor lamentărilor oamenilor, El nu-şi va retrage cuvântul şi nu o va modifica. Ai vorbit şi ai discutat frumos, va trebui să sfârşeşti prin a muri. În Lumea de dincolo vei înțelege, că această moarte ți-a fost foarte necesară!

3. Şi, vezi tu, la fel stau lucrurile cu fiecare poruncă ieşită din gura lui Dumnezeu, îți va fi uşor să le respecți dacă tu îți vei face din ele propriile tale legi, dar dacă tu alegi o altă lege decât aceea pe care ți-o dau Eu, atunci îți va fi greu să respecți legea Mea. Căci acolo unde o lege o contrazice pe cealaltă, este dificil şi chiar imposibil să le respecți pe amândouă în acelaşi timp. Înțelegi?

4. Adevăr îți spun, fii atent asupra ta şi veghează ca nu cumva, cu timpul, o lege contrară dinlăuntrul tău să îți provoace moartea!”

5. Iuda a spus: “Ce vrei să spui cu asta? Te exprimi mereu în hieroglife, pe care nici chiar un înțelept nu ar putea să le citească şi cu atât mai puțin să le înțeleagă! Ce înseamnă, în definitiv, o lege contrară? Cum aş putea eu să mai aleg o lege pe care mi-a dat-o altcineva? Nu aş putea decât să o respect sau să nu o respect, totul depinde de voința mea; nu există aici nici o lege contrară!”

6. Eu am spus: “Adevăr îți spun, dacă vei rămâne la fel de prost cum eşti acum, este mai bine să te întorci la Betabara, căci îmi creezi repulsie.

7. De unde provin legile, dacă nu din voința celui care are puterea şi forța să le stabilească şi să hotărască pedepsele? Oare nu are fiecare om puterea deplină asupra lui însuşi de a face ceea ce doreşte? Dacă el vrea să-şi facă din legile exterioare propriile lui legi, el le poate respecta cu uşurință; dacă nu doreşte acest lucru, voința sa devine opusă legii şi, în final, va trebui să se supună legii, care îl pedepseşte”.

8. Iuda a făcut o figură nătângă şi a spus: “Da, înțeleg şi este bine să fie aşa, dar pentru că Tu vorbeşti într-un mod atât de voalat, simt cum sunt cuprins de frică şi de angoasă şi trebuie să continui să pun întrebări până când lucrurile îmi devin clare, mai ales atunci când este vorba despre o lege atât

de greu de respectat, pentru unii dintre noi - şi acesta este şi cazul meu, nu-mi este ruşine să mărturisesc. Dar, vezi Tu, Doamne, când oricare altul Te întreabă ceva, Tu răspunzi mereu cu amabilitate, dar atunci când îți pun eu o întrebare, Tu nu mai eşti deloc amabil, iar eu nici nu mai îndrăznesc să Te întreb, chiar dacă este ceva important.

9. Vezi Tu, eu tot nu înțeleg această călătorie stranie de ieri, când am zburat prin văzduh cu o viteză incredibilă, astfel încât pământul părea că devenise ca o săgeată extrem de rapidă. Aş vrea să-mi spui cum a putut fi posibil un asemenea lucru, căci mă aflam foarte departe de aici, de partea cealaltă a mării, la patru sau cinci zile de mers.

10. Tocmai terminasem de predicat într-un sat grecesc în care Toma nu a vrut să mă însoțească. Nu am găsit nici o ureche, nici o inimă care să mă asculte, cu toate că vindecasem mai mulți bolnavi. Eram mâhnit şi mă pregăteam să părăsesc acel loc stupid, cu sufletul trist, când, după ce făcusem abia o mie de paşi, un vârtej a apărut subit şi, chiar înainte de a-mi da seama ce se petrece, am fost ridicat în aer. Un vânt incredibil de puternic m-a purtat până aici, cu o asemenea viteză, cum am mai spus, că nu puteam să mai disting pământul şi nici chiar marea. Era ceva ca un fel de fulger. Nu am avut timp să mă întreb ce s-ar fi putut petrece dacă m-aş fi izbit în trecere de o stâncă; aş fi fost pulverizat în o sută de mii de bucăți. Şi cât de mare a fost uimirea mea când, după această călătorie prin văzduh, m-am regăsit aici pe pământ, sănătos şi teafăr, în fața Ta!

11. Aş dori să îmi explici în câteva cuvinte, cum au fost posibile toate acestea?"

12. Eu am spus: "Prietene, dacă ştii Cine sunt Eu, cum poți să Mă întrebi cum a fost posibil să realizez acest lucru şi cum ți s-a petrecut ție aşa ceva? Oare nu îi este totul cu putință lui Dumnezeu? Priveşte norii, cine îi poartă? Ai ascultat explicația pe care am dat-o despre crearea pământului, a soarelui şi a altor stele, care pentru tine sunt nişte sori mai mari.

13. Vezi tu, aştrii enormi - şi deci extrem de grei - se deplasează în mod liber prin spațiu, în toate părțile şi în toate direcțiile eterului, cu o viteză incredibil de mare.

14. Întreabă-te cine ghidează aceşti aştri extrem de numeroşi, care traversează infinitatea spațiului liber într-o ordine de neclintit. Gândeşte-te puțin şi vei vedea stupiditatea întrebării tale, la care Eu ți-am răspuns acum suficient de clar!"

15. Toma a intervenit şi a spus: "Dacă ai putea măcar o dată să pui şi tu o întrebare demnă de Domnul nostru! Nu am făcut şi noi, la fel ca tine, aceeaşi călătorie prin văzduh? Noi ştim că aşa a vrut El şi aceasta ne este de ajuns pentru a ne putea explica această călătorie insolită! Dacă credința ta în Domnul şi Stăpânul nostru ar fi mai mare, nici nu ai mai visa să pui nişte întrebări atât de prosteşti!"

16. Iuda a spus: "Iată că eşti din nou împotriva mea! Dacă acest lucru îți face chiar atât de multă plăcere, poți să continui să mă cerți, asta nu o să mă supere. Acum înțeleg că de fapt L-am supărat pe Domnul nostru cu întrebarea mea prostească şi nu voi mai face asta niciodată!"

17. Toma: "Haide să rămânem buni prieteni, iar eu promit să nu îți mai dau lecții".

18. Eu am spus: "Linişțiți-vă, Kisjonah a pregătit masa; să mergem să ne refacem pentru a căpăta forțe noi. După masă, vom vedea mai bine ce ar mai fi de făcut, Aşa să fie. Să ne oprim aici!"

Capitolul 165

De ce trebuie oamenii să se întrupeze? Trupul, un instrument pentru dezvoltarea spirituală a sufletului.

1. Am mers cu toții în cabană pentru a lua masa, cu sufletul senin şi foarte veseli.

2. După masă, Kisjonah a spus că el ar dori, dacă Eu nu aveam nimic împotrivă, să meargă înainte de căderea nopții pe păşunile sale pentru a-şi plăti păstorii şi pentru a vedea unde sunt turmele şi ce cantitate de lână a fost strânsă!

3. Eu am spus: "Mâine este priveghiul Sabatului şi Mi-ar plăcea să îl petrec pe munte. Dar acum, pentru că am rămas mai mult timp la masă şi mai sunt doar câteva ore până la sfârşitul zilei, să

rămânem bucuroşi aici şi să discutăm anumite lucruri importante, în această seară veți mai avea încă multe lucruri deosebite de văzut, aşa că Mi-ar plăcea să rămânem împreună!"

4. Kisjonah a spus: "Doamne, fiecare dorință a inimii Tale este pentru mine o poruncă sfântă, dar aş avea o întrebare în legătură cu cei trei îngeri care au apărut ieri într-un mod atât de uluitor, mai degrabă plutind prin aer, căci ei nu atingeau pământul cu picioarele; aceşti îngeri sunt de atunci în compania noastră, vorbind, mâncând şi bând împreună cu noi. Ei sunt de o amabilitate şi de o serviabilitate ieşite din comun şi cu toate că au o noblețe absolut deosebită, ei par a fi totuşi foarte asemănători cu noi!

5. Mi se pare că ei doresc să rămână cu noi, ceea ce îmi face o imensă plăcere. I-am îmbrățişat si i-am strâns în brațe şi am constatat că ei sunt formați, la fel ca şi noi, din carne şi oase viguroase, ceea ce mă uluieşte.

6. Întrebarea pe care doresc să Ți-o pun este de a afla cum este posibil acest lucru? Înainte ei erau spirite pure şi, iată, acum ei sunt oameni cu corpuri fizice, la fel ca noi! De unde au ei aceste corpuri? Şi dacă au primit dintr-o dată acest corp fizic, cum se face că în loc de o naştere atât de penibilă, ceilalți oameni nu apar şi ei în acest mod în lumea noastră?"

7. Eu i-am răspuns: "În primul rând, tu nu ai putea nici să-i vezi şi nici să-i simți fizic pe aceşti trei îngeri, dacă nu aş permite Eu ca sufletul tău - deschis spiritului care este unit cu corpul - să poată vedea lucrurile spirituale sub un aspect corporal; şi totuşi, această realitate spirituală nu este deloc corporală.

8. Oamenii şi spiritele sunt diferiți. Un spirit ca acela al celor trei îngeri de aici acționează liber de la începutul lumii, prin libera sa voință, după porunca Mea, fără a păcătui vreodată împotriva acestei porunci. Un mare număr de spirite - care, după înțelegerea ta, sunt într-un număr aproape infinit - au abuzat de libertatea voinței lor (n.t. de liberul lor arbitru) şi de aceea au căzut sub judecata care le amenința. Asemenea spirite care au umplut pământul şi celelalte lumi, cum ar fi: soarele, luna şi stelele, vin pe lume după o lege imuabilă în întreaga natură, pe calea fecundării, pe care o cunoşti şi trebuie să fie crescuți şi educați pentru a deveni oameni, pentru ca, în cele din urmă, după ce se vor "dezbrăca" de acest corp, să devină ființe spirituale pure şi perfect libere.

9. Întruparea în forma umană nu este acordată unui spirit care nu mai este supus judecății decât pentru a putea trece printr-o nouă încercare, pentru a face dovada libertății sale în acest trup uman, care devine astfel o nouă lume. Poți să înțelegi astfel cu uşurință că pentru spiritele care sunt deja perfect realizate (sau, cu alte cuvinte, care au atins desăvârşirea), corpul fizic este total inutil, trupul nefiind decât un mijloc şi niciodată un scop. În final, totul trebuie să redevină pur spiritual şi în nici un caz material!

10. Adevăr îți spun, acest pământ şi toți aştrii materiali de pe cer, toți aceşti sori cu lunile lor şi toate celelalte lumi vor dispărea atunci când toate spiritele condamnate să trăiască aici, prin întrupare, vor deveni spirite pure. La fel ca Mine şi Cuvântul Meu, aceste spirite pure vor fi eterne şi nu vor pieri niciodată, nici nu vor putea vreodată să dispară".

Capitolul 166

Despre crearea lui Adam. Despre bărbat şi despre femeie. Decăderea Evei şi influența ei rea asupra bărbatului. Decăderea umanității. Transformarea omului prin intermediul lui Iisus Hristos.

1. Kisjonah a spus: "O, Doamne, Doamne! Ce înțelepciune profunda! Cine a mai auzit vreodată ceva asemănător? Doar Dumnezeu poate da asemenea lămuriri! Prin comparație, înțelepciunea acestei lumi nu mai înseamnă nimic, absolut nimic. Este prea mult dintr-o dată, pentru nişte ființe muritoare şi sărmani păcătoşi ca mine!

2. Ca printr-un miracol această dezvăluire permite în sfârşit înțelegerea întregi Geneze.

3. Acum înțeleg şi eu ce semnificație are crearea lui Adam, primul om de pe acest pământ, creare ce porneşte de la pământ (lut), în înțelepciunea Sa eternă, Dumnezeu a vrut ca spiritele involuate, prizoniere ale pământului; să se elibereze din închisoarea lor, pornind chiar de la acest “pământ” (corpul fizic) devenit uşor şi maleabil, pentru a-şi modela astfel gradat un corp spiritual care să le ofere mai multă libertate şi prin intermediul căruia să-L poată recunoaşte atunci pe Dumnezeu, în acest fel, ele vor putea ajunge la natura lor primordială şi esențiala: spiritul pur şi perfect, la fel ca şi arhanghelii de la începuturile vremurilor!

4. Da, totul îmi devine acum clar! Se spune că femeia a fost creată dintr-o coastă a lui Adam. Este evident că munții sunt partea cea mai solidă şi chiar cea mai rezistentă a pământului, unde se adăpostesc spiritele cele mai îndărătnice (decăzute). Oasele primului om şi ale urmaşilor săi, în perfectă corespondență cu munții de pe pământ, sunt partea cea mai dură şi cea mai rezistentă a omului.

5. Partea cea mai îndărătnică a sufletului - care este în acelaşi timp şi cea mai senzuală, cea mai mândră şi cea mai orgolioasă - a fost separată de bărbat, prin înțelepciunea şi puterea lui Dumnezeu şi a fost apoi pusă într-o formă feminină asemănătoare cu aceea a bărbatului din care a provenit; ea se află astfel într-o relație esențială, vie, cu el, fiind capabilă - prin actul procreării -, după voința atotputernică a lui Dumnezeu, de a purta un fruct viu în ea. Fiind partea cea mai îndărătnică a spiritului uman, femeii i s-a dat suferința pentru a-şi putea perfecționa sufletul, aşa cum şi bărbatul şi-l perfecționează pe al lui, care este însă mai blând, astfel încât în final, aşa cum spune Scriptura, bărbatul şi femeia să poată deveni unul*.

6. Expresia 'bărbatul şi femeia nu sunt altceva decât un singur trup' semnifică faptul că femeia, cu toate că este alcătuită din elementele cele mai refractare şi mai îndărătnice ale bărbatului, grație unor încercări relativ mai dure pe care le are de înfruntat, sfârşeşte şi ea prin a deveni asemenea aspectelor spirituale cele mai umile şi mai blânde ale bărbatului. Aceasta este semnificația expresiei: 'bărbatul şi femeia vor deveni acelaşi trup'. Ce spui, Doamne? Am explicat corect aceste lucruri sau nu?”

7. Eu am spus: “Perfect, iar dacă Scripturile ar fi citite şi înțelese corect, s-ar putea discuta cu toți oamenii despre adevăratele taine ale cerului. Dar oamenii sunt altfel făcuți: mai întâi, femeile căzute în senzualitate - printr-un al doilea abuz ai liberului lor arbitru, au început să-şi împodobească doar trupurile, în dauna spiritului, fiind inspirate în acest sens de Satana; apoi, datorită egoismului lor, ele au devenit nesupuse, refractare, încăpățânate, mândre şi pretențioase, determinând astfel bărbatul, care are o natură mai blândă, să le cadă în plasă, în sfârşit, bărbatul, ca să obțină admirația femeii, a început să joace după cum îi cântă aceasta, sfârşind astfel chiar prin a prinde gustul şi fascinația malefică a mrejelor ei satanice.

8. Astfel, bărbatul a căzut de la cea mai mare înălțime a cerului care încolțea în el şi a devenit o ființă tenebroasă, senzuală şi egoistă, fără rost şi ambițioasă, unindu-se cu femeia şi urmându-l pe diavol.

9. Totuşi, spiritul bărbatului este trezit din când în când de iubirea pentru viața universală şi este incitat să studieze scripturile şi să admire operele lui Dumnezeu. Cei care au ştiut să se sustragă mrejelor feminine au reuşit acest lucru într-o măsură mai mare sau mai mică. Dar nu a fost suficient, căci aceşti oameni nu au înțeles în profunzime scripturile, cărora le-au dat o interpretare pur materială, ceea ce corespunde principiului feminin, ce poate fi asemuit cu o monedă sunătoare, făcând astfel din Cuvântul lui Dumnezeu un lucru oribil şi din Templu o vizuină de asasini şi de hoți.

10. Adevăr îți spun ție şi vouă tuturor: această situație dramatică ar fi ajuns atât de departe încât toți oamenii ar fi fost pierduți dacă nu aş fi venit Eu însumi în această lume pentru a vă elibera de jugul lui Satana şi de eterna lui pierzanie; şi trebuie ca Eu însumi să fac cele mai mari eforturi pentru a putea să trezesc, pentru început, abia o infimă parte a umanității către adevărata Lumină a Cerurilor!”

Capitolul 167

Alungarea bărbatului de către femeie. Modalități de recunoaştere a femeilor rele. Binele şi răul nu pot fi în acelaşi timp, stăpâni ai inimii.

1. Iisus: "Nenorocire lumii, când femeia va începe să se fardeze şi să-şi pună bijuterii numai ca să se aşeze pe tron şi să stăpânească ea în locul bărbatului; atunci, pământul va fi trecut prin foc şi sânge.

2. Vegheați la buna educație a femeilor şi învățați-le ce este umilința; ele trebuie să fie cât mai decente, dar fără să devină mândre şi vanitoase din acest motiv. Căci mândria şi vanitatea femeii reprezintă pierderea bărbatului şi ruina familiei.

3. Pe de altă parte, o femeie cinstită, bună, umilă, frumoasă şi pură este o binecuvântare într-un cămin, în timp ce o femeie mândră de farmecele ei – amplificate de farduri şi bijuterii - este o nenorocire pentru întregul pământ, un fel de entitate satanică cu o formă umană, întru totul asemănătoare unui şarpe, care cu ajutorul privirii sale fascinante şi malefice, atrage păsările cerului în gura sa lacomă, otrăvitoare şi mortală.

4. Acesta este doar un sfat, nu o poruncă:

5. Pentru a alege, de bună voie, o femeie, în condiții ideale, trebuie să verificați mai întâi ca acea femeie să aibă mereu corpul curat, ceea ce este foarte bine pentru sănătate. Apoi, să nu iasă în stradă doar pentru a-şi arăta fața tuturor trecătorilor, căci acesta nu este un lucru decent pentru o femeie; să nu-şi etaleze farmecele în fața oricui, ci să fie îmbrăcată frumos, dar sobru, în ocaziile obişnuite, cu veşminte din in sau cu un şal de lână incolor iarna; să nu fie rea de gură şi să nu se laude față de ceilalți că are una sau alta, deoarece cel mai bine pentru o femeie este ca ea să nu dispună decât de strictul necesar. Numai o asemenea femeie va fi demnă de bărbatul care o iubeşte. Dar dacă întâlniți o femeie vanitoasă şi mândră, împodobită cu bijuterii care-ți iau ochii, îmbrăcată provocator, cu veşminte strânse pe corp şi colorate țipător, care îşi etalează grațiile în stradă, lăsându-se bucuroasă salutată şi admirată de orice trecător, în special de cei bogați şi spunând despre cel sărac: 'Hm! Priviți-l pe acest cerşetor sărac, ce urât miroase!'- Eu vă spun, fugiți de o asemenea femeie ca de un cadavru urât mirositor.

6. O asemenea femeie este o veritabilă imagine în miniatură a infernului; cel care se uneşte cu ea comite un păcat împotriva poruncii divine şi poate fi sigur că o asemenea femeie îl va duce, mai devreme sau mai târziu, în infern. Ea nu se poate îndrepta decât cu mare greutate aici, pe acest pământ şi dacă ea va muri înaintea lui, el poate fi sigur că în viața de apoi va trebui să o urmeze în infern o lungă perioadă de timp, dacă s-a lăsat sedus de ea atâta timp cât a fost pe pământ.

7. Căci dacă femeia găseşte pe acest pământ modalitatea de a atrage un bărbat folosindu-şi puterea de seducție, ea va fi de o mie de ori mai seducătoare în Lumea de dincolo. Ea va veni şi acolo să-şi întâmpine soțul sau amantul, folosindu-şi toate farmecele pe care le are pentru a-l atrage în mrejele ei infernale, iar bărbatului îi va fi foarte greu să scape de această femeie şi el o va urma.

8. De aceea, vegheați atunci când vreți să vă uniți cu o femeie, înainte de a vă arunca în brațele ei, căutați întâi să aflați dacă ea este un înger sau unul dintre acei diavoli de care bărbatul se apără atât de greu.

9. V-am arătat aşadar semnele caracteristice; dacă sunteți atenți, veți fi fericiți şi aici şi în Lumea de dincolo. Aceasta nu este însă o poruncă ce îşi propune să vă înlănțuie libertatea, ci doar un sfat bun, care vă poate fi util atât vouă cât şi femeilor vanitoase.

10. Căci acela care va şti să recunoască şi să se oprească la timp din înclinația sa nebunească înspre rău, generată de o femeie vanitoasă, seducătoare şi senzuală, va avea o mare răsplată în ceruri.

11. Întoarceți-vă deci ochii de la aceste femei rele şi seducătoare; ele sunt legate de Satana, pe care îl slujesc fără să ştie.

12. Dacă vreunul din voi doreşte să-şi facă o idee despre cum arată Satana, nu trebuie decât să privească o femeie orgolioasă sau prefăcută; aceasta este forma cea mai periculoasă a lui Satana

pentru întreaga umanitate.

13. Omul nu trebuie să se teamă de faptul că Satana aruncă pe pământ războaie, foamete sau ciumă, căci dacă este nevoie, el se poate ruga intens lui Dumnezeu.

14. Dar atunci când Satana îşi deghizează demonii în ființe fascinante, aceştia sunt mult mai periculoşi pentru un bărbat cu înclinații către senzualitate decât un lup deghizat în oaie în mijlocul turmei. Atunci când apare un lup, toate oile fug în toate părțile, năucindu-l pe lupul surprins, care se trezeşte singur, fără să fi apucat să-şi prindă prada. Dar atunci când lupul vine deghizat într-o blană de oaie, oile nu fug şi, crezând că se pot împrieteni cu lupul deghizat, ele vor fi devorate fără ca măcar una să poată scăpa!

15. Rețineți acest sfat în inima voastră ca pe un lucru sacru şi respectați-l ca pe o poruncă, dacă doriți să aveți o căsătorie binecuvântată de cer şi nu un blestem infernal.

16. Nu vă lăsați aşadar păcăliți de tentațiile oarbe şi viclene ale lumii. Fiți mereu detaşați. Apreciați lumea la justa ei valoare. Nu schimbați aurul sau perlele pe care le-ați primit din ceruri pentru nebuniile lumii şi atunci va domni mereu pacea între voi, iar cerul se va deschide în fața voastră! Dar dacă, din prostie, vă veți lăsa prinşi de drumurile lumii, atunci cerul se va închide din ce în ce mai mult în fața voastră; şi oricât veți chema cerul în ajutor atunci când veți avea nevoie, acesta nu vă va răspunde! Pentru că nu este posibil ca acela care este ataşat de plăcerile lumii să fie în acelaşi timp şi binecuvântat de cer.

17. Fiecare om este creat astfel încât binele şi răul, minciuna şi adevărul, să nu poată exista în acelaşi timp în inima sa. Este posibil să existe doar una sau alta dar niciodată amândouă în acelaşi timp!

18. Da, el trebuie să le recunoască pe amândouă în minte, dar în inimă el nu poate alege decât pe una dintre ele.

19. Ați înțeles bine sfatul meu?”

20. Toți au răspuns: “Da, Doamne şi Stăpâne al întregii înțelepciuni divine”.

Capitolul 168

Despre cultura şi şcolile de pe pământ. Tristețea unui fariseu care îşi dă seama că lumea se află în greşeală. Lumea şi oamenii. Oamenii şi Dumnezeu.

1. Un fariseu s-a apropiat atunci de Mine şi a spus: “Doamne şi Stăpâne, toate acestea sunt bune, frumoase şi adevărate şi nu mai este nimic de adăugat; dar dacă oamenii nu ar aduna toate bunurile materiale pe care pământul le oferă din belşug şi nu le-ar lucra cu pricepere, pământul ar deveni repede un deşert şi nu ar mai fi posibilă nici un fel de cultură. Să nu mai avem oare nevoie de case şi de şcoli? Dacă le vom desființa, umanitatea va ajunge repede la stadiul de animalitate! Nu putem să lăsăm întreaga lume deoparte, atât timp cât trăim în această lume materială!”

2. Eu i-am răspuns: “Şcolile voastre sunt bune doar ca să ucidă complet spiritul din sufletele fragile ale copiilor voştri şi nu ar fi nici un rău să le desființați, căci, vă întreb: dacă lumea este stăpâna voastră, atunci de ce mai aşteptați ca ea să vă învețe despre spiritualitate?

3. Cine nu primeşte în inima sa învățătura lui Dumnezeu, se află în noaptea lumii şi nu va cunoaşte niciodată lumina vieții.

4. Cine nu este iluminat de adevărata lumină a vieții venită de la Dumnezeu este mort! Chiar dacă lumea l-a învățat întreaga sa înțelepciune, la ce îi foloseşte acest lucru?

5. Rămâneți în Mine şi atunci Eu voi rămâne în voi, iar înțelepciunea cerurilor vă va umple inimile pentru totdeauna, înțelegeți ce vreau să spun?”

6. Când fariseul a auzit aceste cuvinte rostite de gura Mea, el a spus pe un ton grav şi trist: “Oh, mare şi sfânt adevăr, ce fericiți ar putea fi oamenii pe acest pământ dacă ar rămâne în acest adevăr şi şi-ar modifica în funcție de el existența! Dar atât timp cât o singură bucățică din acest

pământ va exista, atât timp cât oamenii vor trăi pe acest pământ, ei vor cunoaşte invidia, gelozia, avariția, orgoliul, gustul puterii şi toate celelalte sentimente de acest fel care pavează infernul. Niciodată acest adevăr care vine din ceruri nu va putea să prindă rădăcini pe un asemenea sol; el va fi alungat până la ultima silabă de miile de mii de slujitori ai infernului. La ce mai foloseşte atunci acest adevăr ceresc?

7. Umanitatea ar trebui distrusă aproape în totalitate şi înlocuită printr-o nouă generație crescută încă din leagăn în spiritul adevărului. Abia atunci vor fi roade pentru cer; dar umanitatea, aşa cum este ea acum, îngrozeşte chiar şi infernul şi este foarte departe de a fi cât de cât pregătită pentru a primi adevărul cel mai înalt din ceruri.

8. Dacă Tu intenționezi să înființezi o mică comunitate care să trăiască în spiritul acestei noi înțelepciuni divine şi al acestui adevăr, ea se va afla la cheremul lupilor, care, dacă nu o vor putea distruge din punct de vedere spiritual, vor putea în schimb să o persecute şi să o tortureze din punct de vedere fizic; atunci, ea nu-şi va mai putea păstra pe deplin puritatea şi doar singur Dumnezeu ştie de ce vor avea parte descendenții acestei comunități.

9. Oamenii sunt şi vor rămâne oameni. Astăzi îngeri, mâine demoni, nu poți avea încredere nici în cei mai buni dintre ei!

10. Iehova i-a scos pe copiii Săi din Egipt; i-a vegheat zi şi noapte în deşert, unde le-a dat poruncile Sale; timp de patruzeci de ani. El i-a hrănit, făcând să plouă cu miracole; dar să privim în istorie, să aruncăm o privire la ceea ce se petrece acum, să vedem condițiile în care trăim, relațiile umane şi religia: nu mai găsim astăzi nici o urmă din ceea ce au fost copiii lui Dumnezeu.

11. Iată de ce eu spun şi cred, fără a dori nici măcar o singură clipă să mă ridic împotriva iubirii şi înțelepciunii Tale: este păcat că oamenii nu sunt demni de această înțelepciune şi de aceste opere. Focul şi suferința iadului, iată ce merită ei şi nu grația infinită! Spun aceasta în speranța că nu există trădători printre noi, dar atunci când vom coborî de pe munte, voi redeveni la fel de mut ca şi un mormânt. Spune-mi, Doamne şi Stăpâne, am dreptate sau nu?”

12. Eu am spus: “Ai perfectă dreptate din punct de vedere uman, dar acest lucru nu trebuie să Mă oprească pe Mine să anunț întregii lumi Adevărul cerului.

13. Căci lumea trebuie să fie judecată, dar ea trebuie să îl primească mai înainte pe Cel care o va judeca şi care trebuie să o judece, adică Adevărul cerului care vine prin Mine în această lume.

14. Părerea ta este corectă în legătură cu această lume rea, dar între Dumnezeu şi omul de pe acest pământ există nişte legături extraordinare, pe care doar Tatăl le cunoaşte şi cel căruia El i le revelează.

15. Dar să ne oprim acum, iată că a venit seara, iar în curând se va face frig pe aceste înălțimi; să mergem în cabană. Aşa să fie!”

Capitolul 169

O noapte răcoroasă pe păşunea alpină. Orbul - descendent al lui Tobie. Cinstea şi onoarea încălzesc inima omului. Reproşul sever al îngerilor la adresa femeilor răutăcioase. Evanghelia râsului.

1. Am intrat atunci în cabană, iar femeile şi fetele s-au apropiat de foc pentru a se încălzi, dar câțiva evrei furioşi, văzând că aceste femei ocupă tot locul, au venit la Mine să se plângă. Eu i-am liniştit cu blândețe.

2. Toți au tăcut, în afară de un evreu din Capernaum, care continua să fie furios şi să mormăie: “La ce bun toate aceste discursuri, deja am înghețat, atât de mult am stat pe afară, nu mai puteam rezista şi, iată, acum aceste femei refuză să-mi facă şi mie loc lângă foc, mie, care sunt bătrân şi înghețat. Nu sunt obişnuit cu frigul de pe aceste înălțimi şi am peste şaptezeci de ani! Eu sunt friguros de felul meu; nu vreau să fiu nepoliticos, dar spune-le acestor femei să mă lase să mă apropii

de foc!”

3. Eu i-am spus acestui bătrân: “Nu ştii tu că Eu aş putea să te încălzesc altfel decât cu focul, dacă ai avea credință?”

4. Bătrânul a spus: “Da, Doamne, cred, căci am văzut multe din miracolele Tale şi cred că tot ceea ce doreşti Tu se împlineşte”.

5. Eu am spus: “Mergi la cei trei care au fost cu noi pe vârful muntelui acum trei zile şi te vei încălzi”.

6. Bătrânul a făcut ceea ce i-am spus şi a primit atâta căldură încât aproape că nu a mai putut suporta, drept pentru care Mi-a mulțumit, rugându-Mă de data aceasta să-l răcoresc!

7. Eu i-am spus: “Fă ce vrei, eu nu te-am legat de cei trei; pleacă de lângă ei şi te vei răcori!”

8. Iar bătrânul a plecat, dar s-a întors foarte agitat, strigând înfricoşat: “Să se salveze cine poate, muntele este în flăcări, focul se apropie din ce în ce mai mult de cabană! Doamne, suntem pierduți cu toții!”

9. În timp ce bătrânul se plângea, a sosit Kisjonah, care fusese plecat cu treburile sale. El Mi-a spus: “Doamne, iartă-mă, dar, aşa cum este obiceiul, am pregătit o mică sărbătoare, întrucât este ultima seară pe care Tu o petreci aici la munte, păstorii mei au strâns grămezi de coji şi acum dansează în jurul focului şi cântă psalmi de bucurie. Vrei să vii să-i vezi?”

10. Eu am spus: “Oh! Cu dragă inimă, căci iubirea Mea pentru tine este infinit de mare!” M-am spălat şi am ieşit urmat de toți discipolii.

11. Dar femeile râdeau de bătrânul evreu, care, crezând că a văzut muntele în flăcări, făcuse atâta gălăgie de parcă era sfârşitul lumii. Ruşinat, bătrânul suporta cu răbdare râsetele femeilor.

12. Le-am pus pe aceste femei la punct din cauza lipsei lor de politețe şi le-am certat. Ele i-au cerut scuze bătrânului şi de asemenea Mie, spunând că nu au vrut să facă ceva rău.

13. Bătrânul le-a iertat din toată inima, dar cei trei îngeri au intrat şi le-au spus: “Ascultați-ne, femeilor! Acest bătrân este un urmaş al lui Tobie, care era orb şi căruia noi i-am redat vederea cu fierea unui peşte; de asemenea, toți descendenții lui Tobie, care era gropar, au vederea slabă la bătrânețe, dintr-un motiv secret pe care numai Dumnezeu îl cunoaşte! Dar este un mare păcat să râzi de un orb şi să-l lipseşti de afecțiune, în loc să-l ajuți. Dacă nu ați fi ştiut că acest bătrân, care se numeşte Tobie, este pe jumătate orb, voi nu ați fi păcătuit, dar voi ştiați şi totuşi ați râs. Păcatul vostru merită să fie pedepsit. Dar v-ați cerut iertare şi, din moment ce el v-a iertat, vă iertăm şi noi.

14. Dar nenorocire vouă dacă veți continua să batjocoriți un infirm, căci nenorocirea sa se va abate asupra voastră.

15. De altfel, oamenii aproape că nici nu ar trebui să râdă, sau doar foarte rar, căci râsul răutăcios trezeşte spiritele rele ascunse în ei!

16. O mişcare prietenească a muşchilor feței - în care recunoşti expresia bunăvoinței - este divină, dar aproape toate celelalte feluri de râs vin din infern, căci diavolii râd fără încetare ori de câte ori le reuşesc loviturile lor rele; în ceruri nimeni nu râde, aici toată lumea este plină de cea mai caldă şi mai amicală bunăvoință față de bietele creaturi şi este plină de compasiune față de toți frații care trebuie să sufere încă pe acest pământ. Amintiți-vă aceasta!

17. Când oamenii vor începe să râdă de slăbiciunile fraților lor, credința va dispărea la fel ca soarele la apus şi iubirea se va răci în inima omului, aşa cum s-a răcit noaptea aceasta, iar oamenii vor simți o suferință mare, cum niciodată nu au mai simțit

18. Amintiți-vă întotdeauna de această învățătură cerească; pedepsiți-vă copiii dacă îşi vor bate joc de ea. Mai bine să-i vedeți plângând decât să-i auziți râzând răutăcios, căci acest râs vine din infern, care este mereu plin de un râs sarcastic.

19. Există anumite situații, de altfel specifice oamenilor, în care se poate râde de un lucru prostesc şi stupid, dar râsul este judecata celui care l-a declanşat.

20. Dimpotrivă, cel care râde din plăcere şi caută ocaziile de a râde numai de dragul de a râde este un nebun! Căci numai inima unui nebun poate fi stârnită şi provocată la un râs prostesc. Orice om înțelept înțelege cu uşurință faptul că viața este ceva serios şi nu poate să o ia în râs.

21. Aşadar, pe viitor să nu mai râdeți de alții; îndepărtați-vă de bufoni, farsori şi comedianți, care sunt plătiți pentru a vă atrage în infern. Fiți mereu sobre şi modeste, ca să fiți pe placul lui Dumnezeu şi să vă păstrați cinstea şi onoarea".

22. Aceste cuvinte au făcut o impresie deosebită asupra femeilor, care au promis să nu mai râdă de ceilalți toată viața lor.

Capitolul 170

Tămăduirea nocturnă a orbului Tobie. Un semn al timpului nostru. Masa în poiană.

1. Auzind la rândul lui ceea ce le spuseseră cei trei îngeri femeilor, bătrânul s-a apropiat de îngeri şi le-a spus: "Dacă am înțeles bine, voi ați pomenit numele strămoşilor mei şi ați demonstrat astfel că numele meu nu vă este necunoscut! Prin grația lui Dumnezeu, care este în voi, voi i-ați redat vederea bătrânului Tobie.

2. Vedeți voi, dragi şi nemuritori prieteni ai lui Dumnezeu, eu sunt pe punctul de a deveni complet orb! Cu un ochi nu mai văd deloc, iar cu celălalt nu văd decât o slabă licărire. Ar fi oare posibil să-mi redați şi mie vederea? Aveți milă de mine, căci pentru voi acest lucru trebuie să fie foarte uşor!"

3. Îngerii au spus: "Îl vezi tu pe Cel care priveşte focurile şi ascultă cântecele păstorilor împreună cu Kisjonah? El şi nu noi, este cel care i-a redat vederea lui Tobie. Mergi la El. El este Domnul şi poate să facă orice doreşte. Numai El poate să redea lumina ochilor tăi. Noi nu putem mai mult decât tine, căci nu suntem decât servitorii Lui şi ascultăm doar de poruncile Sale".

4. Bătrânul a venit atunci să-Mi ceară să-i redau vederea. Eu i-am spus: Tu ai fost multă vreme un fariseu încăpățânat şi un admirator al Templului din Ierusalim; ai crezut că Eu sunt un esenian, un mag. Cum de ți-a venit acum credința?"

5. Bătrânul a spus: "Doamne, am fost prezent şi la Capernaum, unde Tu ai înviat-o pe fiica lui Iair. Atunci am avut credință! Dar trebuia să văd şi să aud mai multe lucruri ca să cred. Am văzut, am auzit, iar acum cred că Tu poți, Doamne, tot ceea ce doreşti; dacă Tu doreşti să mă salvezi, Doamne, acest lucru îți este cu uşurință posibil!"

6. Eu i-am spus atunci: "Este oarecum absurd să redai vederea cuiva când este noapte; dar, de vreme ce credința ta este atât de puternică precum spui, îți poți regăsi vederea şi noaptea, îți voi mai spune doar că, din punct de vedere spiritual, toți oamenii se află în întuneric şi că ei sunt complet orbi! Mai mult, oamenii ar trebui să devină văzători nu numai pentru zi, ci şi pentru noapte, căci numai atunci, din prima lor seară şi dimineață, se va face pentru ei prima zi adevărată. Fie ca acest lucru să fie valabil şi pentru tine, regăseşte-ți vederea în timpul nopții!"

7. Imediat după aceste cuvinte, bătrânul a putut vedea focurile pe care le luase drept un incendiu şi s-a minunat.

8. Când şi-a dat seama că i-a revenit vederea, el a căzut în genunchi în fața Mea, în culmea bucuriei şi nu mai reuşea să Mă slăvească şi să-Mi mulțumească atât cât ar fi vrut.

9. Eu i-am spus: "Ai înțeles porunca Mea, păstrează tăcerea asupra a tot ce ai văzut şi ai auzit aici, altminteri ți se va petrece ceea ce v-am avertizat de atâtea ori". Bătrânul s-a ridicat, jurând că va tăcea ca un mormânt!

10. Şi totul s-a împlinit pe acest munte, potrivit intenției divine. Iar întrucât focurile se stinseseră, cele cinci fiice ale lui Kisjonah au venit să Mă invite la masă, împreună cu toți cei prezenți şi am mers să servim o masă bună, după care ne-am odihnit.

Capitolul 171

Mizerabila şiretenie a fariseului Rhiba, care propune să se debaraseze de Iisus.

1. Vreo treizeci de farisei care ne însoţiseră pe munte, mai buni decât colegii lor şi care începuseră să facă progrese în credinţa lor, unii mai mult, alţii mai puţin, s-au retras într-o cabană pentru a-şi petrece noaptea discutând între ei.

2. Unul dintre ei, pe nume Rhiba, mai viclean şi mai bun orator decât ceilalţi, văzând că tovarăşii săi nu ajung la nici o concluzie, a luat cuvântul şi a spus: "Fraţilor, de două ore vorbiţi fără să avansaţi câtuşi de puţin în concluziile voastre. Voi mă cunoaşteţi şi ştiţi că, în acest gen de situaţii, eu pun întotdeauna punctul pe i". După ce am examinat, am ascultat şi am observat tot ce s-a făcut şi s-a spus, m-am gândit să nu mai rămân aici fără să fac nimic. Ascultaţi-mă!

3. Este evident că acest om, fiul dulgherului din Nazaret, face lucruri pe care în afară de Dumnezeu, nimeni altcineva nu le poate face. Pe scurt, toţi cei neputincioşi, cei slabi, care nu pot sesiza adevărul dintr-o singură privire, trebuie să fie complet năuci şi-l consideră pe acest nazaritean un fel de semizeu, după modelul grecilor. Puţin a lipsit ca şi eu să cad în cursă, căci acele apariţii pe vârful muntelui au fost extraordinare şi păreau din timpurile lui Moise şi Ilie.

4. Dar, cu ajutorul simţului meu critic, anumite lucruri mi-au atras atenţia şi acum ştiu exact cum stăm. Oare voi nu i-aţi remarcat pe aceşti oameni care au sosit, după spusele lor, ca îngeri şi toată lumea a crezut? Dar ştiţi voi cine sunt ei şi de unde vin? Nu! Ei bine, eu vreau să vă deschid ochii.

5. Nu vă este necunoscut faptul că dulgherul nazaritean, pe nume Iosif, care a avut mereu reputaţia de cunoscător al hieroglifelor şi al magiei perşilor, descinde în linie dreaptă din David şi este numit, din când în când, fiul lui David! Tatăl lui Iosif, care se numea Elie şi care era de asemenea tot arhitect, avea fără îndoială un caracter ireproşabil, dar el avea intenţia secretă de a-şi repune neamul pe tronul Iudeei. El l-a lăsat pe fiul său Iosif să călătorească în Persia şi poate şi în India, sub pretextul că merge să studieze arhitectura, dar de fapt mergea să studieze magia, ca să poată să înşele pe toată lumea şi să treacă drept trimisul lui Dumnezeu, să urce pe tronul Iudeei şi să-i izgonească pe romani. După mulţi ani, Iosif s-a întors din călătoria sa, fără să găsească modalitatea de a pune în practică planul tatălui său. El era prea lipsit de curaj pentru a realiza acest plan şi nu era un bun orator. Elie a recunoscut că s-a înşelat în calculele sale şi l-a lăsat pe fiul său Iosif, care nu avea nici o aptitudine de a domni, să-şi practice meseria pe care o ştia. La moartea sa, Elie i-a dat binecuvântarea sa lui Iosif, sfătuindu-l să renunţe la proiectele sale secrete, deopotrivă el şi urmaşii săi. Astfel Iosif nu s-a mai gândit să aplice acest plan cu ajutorul copiilor primei sale soţii.

6. Dar când soţia lui a murit şi când, prin magia învăţată în Persia, el a reuşit să o ia sub protecţia sa, de la Templul din Ierusalim, pe tânăra şi frumoasa Maria, care cobora tot din stirpea lui David, dorinţa de a domni a reînviat în Iosif. El a lăsat-o însărcinată pe Maria, care nu avea decât paisprezece ani, ceea ce i-a adus grave neplăceri la Ierusalim, de care nu a putut scăpa decât oferind mulţi bani şi folosindu-se de magia sa, după care, în cele din urmă, urmând sfatul unui prieten, a luat-o pe Maria de soţie.

7. Părinţii Mariei, un anume Ioachim şi Ana, soţia acestuia din Ierusalim, nu au fost prea mulţumiţi de această căsătorie, dar Iosif le-a obţinut consimţământul cu sprijinul prietenilor săi de la Templu, Simion şi Zaharia.

8. La îndemnul soţiei sale, pe care o iubea foarte mult, Iosif i-a destăinuit acesteia proiectele sale faimoase pentru fiul pe care-i aşteptau.

9. El a trimis mesageri în Persia să-i caute pe cei trei magi pe care-i cunoscuse în tinereţe. Aceştia au venit la Nazaret, dar nu l-au găsit acolo pe Iosif, care plecase cu Maria şi copilul la Betleem, în Iudeea, pentru recensământul poruncit de Cezar Augustus.

10. Aceşti perşi au mers de la Nazaret la Ierusalim să-l întrebe pe Irod unde se găsea regele nou-născut. Irod le-a explicat că această familie ar trebui să fie la Betleem,

11. Toate acele apariţii magice, care i-au uimit chiar şi pe romani, l-au obligat pe Irod să poruncească uciderea pruncilor. Cei trei magi i-au adus copilului o adevărată avere, destinată

educației sale până în momentul când va deveni rege, după care au plecat înapoi în Persia.

12. Dar magii nu l-au pierdut nici o clipă pe copil din ochi şi, prin magia lor, l-au ajutat de la distanță, până când aceşti trei 'îngeri' de alaltăieri au sosit să-l ajute pe Iisus să-şi înfăptuiască opera şi să conducă poporul ignorant, care nu ştie ce s-a pus la cale în secret, fiind orbit de predicile şi miracolele sale.

13. Dar noi, care suntem inițiați în toate misterele, nu putem să ne lăsăm orbiți şi este datoria noastră sacră să-l supraveghem pe acest om în cele mai mici fapte şi gesturi si să-l împiedicăm atunci când va merge prea departe.

14. Mai rău este că i-a atras pe romani de partea lui; truda noastră va fi în acest caz zadarnică. Trebuie să-l împiedicăm prin orice mijloace, altfel o să ne-o ia înainte şi n-o să-l mai putem opri. Ce spuneți?”

15. Fariseii i-au răspuns: Poate că ai dreptate, dar dacă lucrurile iau o altă întorsătură, ceea ce se poate întâmpla, ce se va petrece cu noi?”

16. Rhiba le-a spus: “Nici nu trebuie să ne gândim la această posibilitate! Este oare el altceva decât un simplu om şi poate el să fie mai mult decât un om? Noi nu ne putem asemui cu păgânii, care nu ştiu ce este Dumnezeu şi cine este Dumnezeu şi care adoră şi venerează animale pe care le consideră zei!

17. Este oare acest nazaritean mai mult decât un om, este el un geniu inegalabil printre cei de acelaşi neam cu el?

18. Dacă el ar dori să rămână ceea ce este şi să-şi folosească arta pentru binele oamenilor şi instruirea lor, pentru cei care sunt orbi, el ar fi într-adevăr de nepreţuit, iar ţara lui ar fi de invidiat. Dar tronul şi sceptrul lui David nu-i dau pace; iată ce provoacă neîncrederea evreilor adevărați, care au încă vechiul spirit şi care îl văd în adevărata lumină şi înțeleg ce se întâmplă cu acest om, nelăsându-se orbiți precum vameşii, care oricum sunt pe jumătate păgâni şi precum oamenii de cea mai joasă speță.

19. La ce folosesc umanității toate aceste învățături care dau naştere la secte, în care oamenii sfârşesc prin a se duşmăni din cauza credinței lor, sfâşiindu-se între ei precum animalele sălbatice, cei bătrâni întru credință detestându-i pe cei noi şi aceştia din urmă pe primii? În acest fel, religia conduce tocmai la opusul său, generând ura în locul prieteniei, al dragostei şi al păcii. Iată fructul tuturor noilor religii. Prima noastră datorie, a celor care conducem, este aşadar să prevenim poporul asupra acestor pericole şi să scăpăm lumea de astfel de magicieni, înainte ca milioane de oameni să fie masacrați datorită greşelilor unuia mai original”.

Capitolul 172

Contraatacul altui fariseu. Răutatea Templului.

l. Un alt fariseu a spus: “Ai dreptate, dacă priveşti din punctul de vedere lumesc. Dar dacă după moartea trupului urmează o viață a sufletului - şi eu nu m-am îndoit niciodată de acest lucru - toate aceste observații n-au nici o valoare şi acest Iisus este precum un soare pentru noaptea spiritului uman, care ne revelează adevărata cale prin care, chiar în acest corp fiind, noi putem privi în Lumea de dincolo, primind din locuința Tatălui minunata hrană a vieții eterne.

2. Iată ce a vrut el să-i învețe pe oamenii orbi atunci când ne-a îndemnat să gustăm vinul şi pâinea oferite din ceruri, pe care le-am primit acum câteva zile, pe aceste înălțimi.

3. Istoria omenirii ne învață că noaptea şi ziua se află într-o permanentă luptă. Noi vedem acest lucru în fiecare zi în natură. Aceasta este porunca lui Dumnezeu, împotriva căreia nici o putere umană nu poate face nimic.

4. Ce vei face dacă acest Iisus, o ființă atât de spiritualizată, îți va ghici gândurile şi te va distruge, ce rezistență crezi că îi poți opune?

5. Eu cred că un om de care ascultă vântul, marea şi toate spiritele rele, care învie morții şi care, fără a folosi nici un fel de remedii medicale, vindecă orice boală prin simpla sa voință, trebuie să fie mai mult decât un simplu magician genial; căci ai văzut vreodată cum îşi pronunță magicienii incantațiile lor, cum îşi învârtesc bagheta magică şi amuletele şi câtă importantă dau ei lucrurilor aparent nesemnificative?

6. Acest Iisus nu are nici amulete, nici vreo baghetă magică. El nu are nici un unguent miraculos, nici iarbă, nici plante; nu este un mistic şi nici un mare vorbitor. El este pur şi simplu deschis față de oricine şi este prietenul tuturor, este uman în sensul cel mai profund al cuvântului.

7. El nu este nici ipocrit, nici fățarnic, nici bigot; cuvintele sale curg precum mierea şi laptele şi, cu simplitatea lui extraordinară, el obține tot ce este mai minunat în lume; tot ceea ce doreşte el se produce în modul cel mai miraculos. Sunt convins că ar putea să creeze o nouă lume, dacă ar dori acest lucru! Eu îl cunosc aproape de la naşterea sa şi pot să spun că de mic copil făcea ceea ce face şi acum.

8. Dacă un om înfăptuieşte în fața noastră acțiuni pe care numai Dumnezeu le poate face, atunci ce m-ar putea împiedica să-l consider drept un Dumnezeu pe acel om?

9. Eu sunt născut în Galileea şi am peste şaptezeci de ani; am fost preot mai mult de patruzeci de ani şi de treizeci de ani vederea mea e slabă; mi-am pierdut complet vederea unui ochi şi cu celălalt nu mai vedeam aproape deloc. Am fost la o mulțime de medici, veniți din lumea întreagă la Capernaum, care îşi practicau meseria şi făceau lucruri aproape supranaturale: îmblânzeau şerpi, retezau într-o clipită grumazul păsărilor, pe scurt, făceau miracole. Am cheltuit mulți bani în speranța de a-mi vindeca ochii, dar nimic nu m-a ajutat!

10. Acum câteva ore, după masa de seară, el m-a vindecat cu un singur cuvânt şi acum văd cu amândoi ochii poate chiar mai bine decât voi!

11. Găsiți-mi un singur om, în întreaga istorie, care a mai făcut asemenea miracole pe pământ! Prin grația lui Dumnezeu, Moise a făcut lucruri mari, care i-au fost permise prin puterea credinței sale. La fel au stat lucrurile şi cu Avraam, cu ocazia celei de-a doua promisiuni; dar ce sunt miracolele lui Moise față de ceea ce înfăptuieşte Iisus sub ochii noştri?

12. Şi voi vă întrebați cum să vă descotorosiți de el! Ptiu, ce ruşine, voi meritați mânia lui Dumnezeu şi pedeapsa Lui veşnică.

13. Într-adevăr, se pare că se petrece cu acest Iisus ceea ce marele profet Isaiia a prezis copiilor lui Dumnezeu:

14. 'Iată Robul Meu, pe care Eu L-am ales, Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu îşi găseşte plăcerea. Am pus Duhul (Spiritul) Meu asupra Lui şi El va vesti neamurilor judecata. El nu Se va lua la ceartă, nici nu va striga. Şi nimeni nu-i va auzi glasul pe ulițe. Nu va frânge o trestie ruptă şi nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie dreptatea în tot adevărul; nu va cunoaşte nici slăbiciune, nici descurajare până când nu va fi reinstaurat dreptatea pe pământ. Şi neamurile vor nădăjdui în Numele Lui.' (Isaiia 42, 1-4)

15. Dacă El ar dori un sceptru şi o coroană, cerule, le-ar putea avea oricând, căci El poate să-şi transporte discipolii prin aer, aşa cum am văzut cu proprii noştri ochi! El ar putea să-i strângă laolaltă pe toți mai-marii pământului şi să le spună pur si simplu: Eu sunt Domnul şi voi nu veți mai domni vreodată; puteți să deveniți servitorii Mei, dacă doriți să rămâneți cu Mine, dar dacă nu vreți asta, plecați şi mergeți spre propria voastră ruină!

16. Dar El, deşi este într-adevăr atotputernic, ne-a amenințat să nu suflăm o vorbă despre ceea ce se petrece aici! El nu caută deloc celebritatea sau notorietatea; tot ce îl interesează este numai înnobilarea şi perfecționarea spirituală a omului. El vrea să instaureze un regat spiritual între oameni şi să readucă în Paradisul pierdut pe cei care nu mai ştiu unde se află. Iar noi să-l facem să dispară pentru aceasta! Niciodată, niciodată; blestemat să fie cel care are un asemenea gând în inima lui!

17. Niciodată nu a trăit pe pământ cineva mai uman şi mai dezinteresat ca El! Iar voi vreți să ridicați mâna asupra Lui! întrebați-vă mai bine cui aparțineți voi, ai cui sunteți şi Satana, care se află în inimile voastre, vă va răspunde: 'eu sunt visul vostru!'

18. Cu cine doriți voi să semene Mesia al vostru? Probabil cu voi, sau cu un uriaş de o mie de ori mai mare decât Samson, care ar uimi lumea prin forța sa şi în cele din urmă v-ar pune pe voi pe tron şi nu pe el; el ar trebui doar să vă servească drept măgar sau cămilă, drept câine de pază şi leu care luptă în deşert împotriva duşmanilor voştri, drept vultur care se aruncă din înălțimea piscurilor să vă anunțe sosirea duşmanului pentru ca voi să puteți jelui netulburați pământul întreg şi ca să vă puteți potoli poftele cu femeile uşoare.

19. Voi vreți să domniți şi să-l aveți pe Mesia drept servitor; iată Mesia pe care vi-l doriți. Dar să-l numiți Domn pe Mesia, asta nu acceptați. Iată de ce vreți să-l îndepărtați din calea voastră!

20. Întrebați-vă inimile şi veți vedea că ele vă vor răspunde prin da!

21. Dacă sunteți de părere că nu am dreptate, spuneți-mi şi explicați-mi cum ar trebui să fie Mesia al vostru!

22. Noi, cei care ne spunem fiii Celui Preaînalt, ar trebui să ne simțim ruşinați văzând cum păgânii, vameşii, pescarii, ne întrec în toate! Grecii, romanii, egiptenii, perşii şi asirienii, aproape toate popoarele păgâne pe care le cunoaştem, datorită ataşamentului față de idolii lor, îşi divinizează înțelepții, crezând că au fost trimişi de zeii lor în semn de recunoştință pentru că ei le-au ridicat temple. Nu există nici un exemplu de popor păgân care să nu fi venerat asemenea înțelepți!

23. Iar noi, evreii, care suntem poporul lui Dumnezeu, am lapidat pe cei mai mulți dintre profeții noştri, i-am blestemat şi mai pretindem că suntem copiii lui Dumnezeu!

24. Ilie, unul dintre cei mai mari profeți, a trebuit să fugă la capătul pământului pentru a se feri de mânia 'copiilor lui Dumnezeu'! Iată-i pe frumoşii copii ai lui Dumnezeu!

25. Noi suntem cei care i-am lapidat pe trimişii lui Dumnezeu şi tot noi vrem acum să-l facem să dispară pe acest Iisus, atât de bun. Dacă se va petrece aşa ceva, înseamnă că Dumnezeu îl mai lasă încă pe cel rău să comită răul, dar numai până când măsura infernului se va umple. Eu vă prezic atunci blestemul veşnic al tuturor evreilor; ei vor fi prigoniți pe tot pământul, nu vor mai avea patrie şi toată lumea se va cutremura la simplul auz al numelui lor, chiar şi atunci când păgânii îl vor respecta.

26. La fel de adevărat cum este faptul că Dumnezeu există, eu vă spun că toate acestea se vor petrece întocmai şi că nelegiuirea noastră ne va conduce în infernul veşnic. Amintiți-vă că eu, care sunt fariseu, v-am spus toate acestea!”

Capitolul 173

Fariseii furioşi vor să-l ucidă pe Tobie, dar îngerii îl protejează. Binefacerile răsăritului de soare.

1. Unii farisei au acceptat vorbele bătrânului fariseu (pe nume Tobie, despre care am mai vorbit), dar alții s-au mâniat foarte tare şi au vrut să-i sfâşie veşmintele, ba chiar să-l ucidă cu pietre.

2. Dar bătrânul Tobie le-a spus: 'Voi puteți face orice doriți împotriva noastră, a celor care vă ofensăm, dar cei trei îngeri care sunt aici vă vor răsplăti în infern pentru osteneala voastră, iar diavolii vă vor sfâşia hainele”.

3. Abia a terminat de adresat Tobie aceste cuvinte energice colegilor săi, care tocmai erau pe punctul de a-l lapida, când cei trei îngeri, cu fața mai luminoasă decât soarele, au şi intrat în cabană.

4. Văzându-i, fariseii înnebuniți au căzut cu fața la pământ, cerându-şi iertare şi văitându-se.

5. Îngerii le-au spus: “Cine credeți voi că sunt prietenii voştri, dacă voi sunteți duşmanii celor animați şi inspirați de Dumnezeu? Noi vă spunem în față: aceştia sunt demonii! Continuați astfel şi veți simți pe pielea voastră puterea Celui Preaînalt!”

6. Tremurând de frică, fariseii au spus: “Ce trebuie să facem?” îngerii le-au răspuns: “Să fiți umili şi să credeți în unicul Fiu al lui Dumnezeu, al cărui suflet este una cu Dumnezeu”. Apoi, cei trei îngeri au dispărut şi fariseii s-au ridicat în picioare, renunțând la intențiile lor rele.

7. Tobie i-a întrebat: “Ce vreți să faceți? Unde vă sunt pietrele blestemate, de ce nu puneți

mâna pe cele trei personaje pe care le credeți magicieni perşi deghizați?”

8. Fariseii au răspuns: “Ştii bine că noi trebuie să ne supunem poruncilor lui Moise, căruia i-am jurat supunere în numele cerului şi în numele Templului! Dar dacă învățătura acestui Iisus este împotriva Legii, nu ne este atât de uşor să ne schimbăm. Ne vom mai gândi şi vom vedea ce trebuie făcut. Acum nu putem spune nici da, nici nu, căci stă scris că nici un profet nu va veni din Galileea şi, oricât de fabuloasă ar fi această poveste, noi trebuie să rămânem circumspecți!”

9. Tobie a spus: “Este drept, nici un profet nu va veni din Galileea, dar s-a spus oare că nici Mesia nu va veni din Galileea? Asta nu scrie nicăieri, după câte ştiu eu şi nicăieri nu scrie de unde va veni Acesta. Iar dacă Scriptura spune că nici un profet nu va veni din Galileea, se poate foarte bine ca de acolo să vină Mesia! Diferența între cele două concepții este uriaşă!” Fariseii au spus: “Ai dreptate, ne vom mai gândi la asta”.

10. Un alt fariseu, care ascultase în linişte, a luat cuvântul: “Prieteni şi frați, pentru a ajunge la asemenea concluzii este necesară o stare sufletească deosebită; noi suntem, mai mult sau mai puțin, amețiți după masa bogată pe care am servit-o şi complet adormiți, cum am putea așadar să dezbatem o problemă atât de serioasă?

11. Eu cred că trebuie să dormim puțin şi să aşteptăm până mâine pentru a lua o hotărâre. Se pare că mijeşte de ziuă; ar fi deci bine să începem Sabatul într-o stare de pace spirituală şi nu risipindu-ne puterile în dispute inutile.

12. Grupul celor care-l urmează pe Iisus începe să se mişte, după câte mi se pare. Ar trebui să-i observăm, dar cum am putea s-o facem dacă suntem morți de somn?”

13. Un altul a spus: “Este foarte uşor, nu avem decât să punem un paznic!” Primul a răspuns: “Cine, tu sau altul? Suntem cu toții obosiți şi vom adormi imediat făcând de pază”.

14. Un al treilea s-a băgat şi el în discuție: “Nu mai este timp de dormit, ceilalți se pun deja în mişcare; nu ne rămâne decât să le urmăm exemplul, căci drumul de coborâre spre câmpie este lung şi de acolo mai este încă mult până în sat”.

15. Un al patrulea a spus: Iată, învățătorul Iisus este deja în fața uşii, gata de plecare. Nu ne mai rămâne decât să pornim şi noi!”

16. Primul: “La asta mă gândeam şi eu, ce călătorie vom face, pe jumătate amețiți de aseară şi fără să fi dormit?”

17. Mai mulți au răspuns într-un glas: “Nu este nimic altceva de făcut, cei care au dormit nu ne vor aştepta! Vom dormi în sat!” în sfârşit, s-au ridicat cu toții şi au ieşit în grabă din colibă.

18. Toți fariseii erau gata, dar întrucât Eu nu dădeam semne de plecare, ei au început să se enerveze şi M-au întrebat de ce nu pornim!

19. Le-am răspuns: “Eu sunt stăpân şi fac ceea ce vreau; nimeni nu are dreptul să-Mi ceară socoteală. Iar dacă ceea ce fac pentru Mine şi pentru ai Mei îi displace cuiva, atunci acela să facă la rândul lui ce doreşte şi să plece. Dacă preferă să aştepte, să aştepte. Eu nu voi pleca înainte de răsăritul soarelui, iar înainte voi mânca ceva, pentru că drumul este lung şi greu”.

20. Fariseii au spus: “Atunci putem să dormim şi noi puțin!” Le-am răspuns: “Desigur, la răsăritul soarelui, pământul nu are nevoie de lumina privirii voastre, ci de lumina ochilor Mei, ca să poată apărea lumina din întuneric”.

2 1. Fariseii şi-au spus în sinea lor: “Să înțeleagă cine poate!”

22. Bătrânul Tobie a spus: “În ceea ce mă priveşte, eu înțeleg şi rămân aici, poate că o să se facă lumină şi în mine”.

23. Ceilalți i-au răspuns: “Fă ce doreşti, bătrân ursuz, noi ne vom întoarce la cabană, să dormim puțin!” Acestea fiind zise, au plecat cu toții la cabană şi s-au aruncat pe saltelele de paie.

24. Tobie a venit imediat la Mine pentru a-Mi relata, plin de respect, tot ceea ce s-a vorbit în cabană, dar Eu l-am liniştit, spunându-i: “Ştiu totul, căci dacă nu aş fi ştiut, cum te-aş fi putut ajuta la timp? Lasă asta! Celui care se va ridica împotriva Mea, înainte de a sosi ceasul, nu-i va fi bine. Nu-ți fie teamă, tu nu vei păți nimic rău!”

25. Am urcat apoi cu toții până în poiană, unde am aşteptat cu nerăbdare răsăritul soarelui,

care nu s-a lăsat mult timp aşteptat.

26. A fost un răsărit de soare magnific, care ne-a întărit sufletul şi membrele corpului, încălzindu-ne inima şi şalele.

Capitolul 174

Un răsărit de soare magnific. Despre receptivitatea faţă de Dumnezeu, faţă de oameni şi faţă de natură. Regula de conduită pentru judecători şi jurişti.

1. O oră mai târziu, când soarele se ridica deja în toată măreţia şi splendoarea sa incredibilă, ei s-au simţit cu toţii întăriţi şi înduioşaţi până la lacrimi. Au cântat psalmi în onoarea Creatorului, pentru creaţia Sa atât de minunată.

2. După acest magnific răsărit de soare, bătrânul Tobie a spus: "Oh. Doamne, Templul ceresc este altfel decât cel din Ierusalim, care este plin de impurităţi şi de gunoaie. De câte ori nu am cântat psalmi în viaţa mea, dar inima mea a rămas la fel de uscată ca un pai de zece ani şi îngheţată ca gheaţa! Şi, iată, acum simt în sfârşit cum inima mea bate cu iubire pentru Creatorul meu atotputernic! De câte ori am fost la Templu şi de câte ori am fost fericit că părăsesc pieţele sale murdare... Acum îmi doresc să rămân pentru totdeauna aici şi să-L slăvesc din tot sufletul meu pe bunul Dumnezeu, Cel care a creat toate aceste minunăţii infinite. Cum aş putea, iubitul meu învăţător, să-Ţi mulţumesc pentru acest sentiment de fericire sacră pe care nu l-am mai simţit niciodată până acum?"

3. Eu am spus: "Cine contemplă astfel creaţia lui Dumnezeu şi resimte cu atâta ardoare şi intensitate că aceasta se datorează lui Dumnezeu, Creatorul său, aşa cum stau lucrurile în cazul tău, Mi-a dovedit deja cea mai vie recunoştinţă!

4. Păstrează mereu în tine asemenea sentimente, nu-ţi închide inima în faţa celui sărac; chiar dacă el devine duşmanul tău, ai milă de el şi atunci vei merita o mare graţie. Nu judeca şi nu condamna greşelile pe care le vezi, căci - Înţelege-Mă bine - în majoritatea cazurilor, nu cei care le comit greşesc, ci spiritul care i-a împins la aceasta. Tu nu poţi sa ştii ce spirit îi posedă! Mulţi oameni devin mândri de smerenia lor şi astfel, fără ştirea lor, ajung nişte păcătoşi mai mari decât cei pe care-i privesc de sus cu atâta dispreţ şi dezgust; un spirit rău se aruncă atunci asupra lor şi îi împinge să comită cine ştie ce păcat, în acest fel, cel care se credea un erou de virtute, descoperă că este departe de a fi un zeu, nefiind altceva decât o fiinţă umană simplă şi slabă.

5. Un asemenea om va fi atunci mai umil şi se va pocăi în faţa celor pe care i-a denigrat mai înainte de la înălţimea virtuţilor sale.

6. Nimeni nu trebuie să urască pe altcineva. Cine n-a detestat un păcătos fiindcă este păcătos? Este suficient însă să lupţi împotriva păcatului; totuşi, nu întinde mâna celui care se încăpăţânează plin de răutate şi devine una cu păcatul său. Dar dacă, în deznădejdea pe care o merită şi care îi este necesară pentru a se îndrepta, el îţi va cere ajutorul, nu face pe surdul, ci ai milă de el. Dacă vezi un răufăcător care se îndreaptă spre supliciul său, nu te bucura de nenorocirea sa, chiar dacă a comis o crimă împotriva ta, căci, vezi tu, nu este imposibil ca un asemenea răufăcător să poată fi fericit în Lumea de dincolo!

7. În toate împrejurările, iubirea trebuie să fie elementul preponderent în viaţa oricărui om. Pentru Dumnezeu, o justiţie care nu se bazează pe iubire nu este justiţie şi în ochii lui Dumnezeu, judecătorul fără suflet este de zece ori mai păcătos decât cel pe care-l condamnă. Dumnezeu îl va judeca la fel cum şi el şi-a judecat aproapele.

8. Deci, nu judeca şi nu condamna pe aproapele tău pentru păcatul pe care l-a comis împotriva ta şi astfel nu vei fi nici tu judecat ori condamnat! Căci în lumea cealaltă, tu vei fi judecat după măsura cu care l-ai judecat pe aproapele tău. Judecătorul sever şi fără inimă, care a aplicat legea cu sânge rece, va fi judecat la fel, fără nici un pic de milă. Călăii şi temnicerii nu vor vedea niciodată faţa lui Dumnezeu!

9. Cel care prinde un hoț sau un asasin face bine dacă-l judecă cu dreptate, dar judecătorul nu trebuie să uite niciodată că răufăcătorul, atâta timp cât trăieşte pe acest pământ, nu este în totalitate un diavol; el nu este decât un om rău educat şi pervers şi trebuie să se facă totul pentru a-l ajuta să se îndrepte şi să revină pe calea cea bună, înainte de a se face greşeala de a-l condamna la moarte, ca demon incorigibil!

10. Condamnații la moarte nu ar trebui să fie executați imediat ci ar trebui mai întâi să fie expuşi o zi întreagă în fața poporului, bine legați de un ştreang la cinci palme deasupra solului.

11. Dacă cel condamnat dă dovadă de bunăvoință, implorând iertare şi promițând să se îndrepte, el poate fi dezlegat din ştreang şi dus într-o casă de corecție, de unde nu va fi pus în libertate decât atunci când se va fi îndreptat cu adevărat. Dar dacă, chiar şi legat de ştreang, în fața spânzurătorii, răufăcătorul nu face dovada dorinței de a se îndrepta, el trebuie să fie executat înainte de sfârşitul zilei şi ars împreună cu ştreangul său, căci el este în întregime un demon!

12. Îți spun asta pentru că tu eşti un judecător şi un fariseu care te ocupi de înmormântarea condamnaților la moarte şi de execuția răufăcătorilor, ca să poți, pe viitor, să ții cont de această regulă.

13. Judecătorul care va respecta această regulă îşi va vedea numele strălucind în cartea eternă a vieții.

14. Dar să coborâm acum la cabană. Kisjonah cu soția şi copiii săi trebuie să ne fi preparat o gustare modestă”.

Capitolul 175

Domnul în cabana lui Kisjonah

1. Am coborât repede. Kisjonah a alergat în întâmpinarea noastră, invitându-Mă, împreună cu toți discipolii, la un mic dejun, dar ne-a rugat să-l scuzăm pentru că masa era de această dată modestă, nefiind prevăzută. El nu se pregătise, crezând că Eu voi pleca chiar în aceeaşi dimineață. Şi dacă, de această dată, micul dejun a fost mai modest decât de obicei, aceasta nu se datora lipsei lui de bunăvoință, ci imposibilității de a se fi putut pregăti mai bine.

2. Eu l-am liniştit, spunându-i: “Fii liniştit, nu-ți fie teamă, este bine aşa şi totul se petrece după voința Mea! În rest, trebuie să remarc, dragul Meu prieten şi frate, că tu ai muncit prea mult în aceste zile.

3. Nu ai fi comis nici un păcat dacă nu ai fi invitat această legiune de farisei, care aveau tot aurul din lume ca să se descurce singuri. Bineînțeles, nu ai greşit că te-ai ocupat de ei, dar dacă le vei prezenta nota de plată, Eu nu te voi dezaproba! În ceea ce îl priveşte însă pe bătrânul Tobie, acesta este invitatul Meu!”

4. Kisjonah a spus: “Da, aş dori să procedez astfel, dar sunt şi mulți sărmani; socoteala unora va face fericirea altora! Dar, Doamne, aşează-te la masă cu discipolii Tăi, fariseii încă dorm în cabana mare şi nu mi-ar plăcea ca ei să mănânce cu noi!”

5. Eu am spus: “Lasă, trezeşte-i şi invită-i la masă. Eu şi ai mei am vrea să postim până la amiază, vom mânca câte ceva doar după ce vom ajunge pe câmp”.

6. Kisjonah a făcut ce i-am spus, cu toate că asta îl costa; fariseii şi însoțitorii lor s-au trezit repede pentru a se aşeza la masă, chiar dacă era ziua de Sabat, înfulecând în grabă mâncarea, înainte ca soarele să înceapă să strălucească deasupra cabanei, situată spre apus, ştiind bine că după ridicarea soarelui ei nu mai puteau să mănânce până la asfințit, cu excepția ceremoniei postului de la Templul din Ierusalim.

7. Kisjonah Mi-a adresat următoarea observație: “Povestea asta este destul de nostimă; pentru ei, Sabatul nu începe decât atunci când razele soarelui ating locul unde se găsesc şi, aşa cum ai putut să observi, soarele nu ajunge la această cabană decât către amiază; astfel, aceşti ipocriți nu vor începe

Sabatul decât la amiază! S-au mai văzut oare vreodată asemenea caraghioşi?”

8. Eu am spus: “Să-i lăsăm, chiar înainte ca noi să ajungem la câmpie se va ivi ocazia ca ei să vadă ce înseamnă Sabatul lor! Şi asta încă nu-i nimic! Atunci când Sabatul nu convine afacerilor lor, ei se închid în Templu, închid ermetic ferestrele şi uşile, nelăsând să intre nici un pic din lumina soarelui peste ochii lor ipocriți; atunci, pentru ei nu mai este Sabat! Iar zilele cenuşii (înnorate) nu sunt adevărate Sabaturi pentru ei, decât dacă îşi aprind candelabrele cu şapte brațe pentru a sărbători sacrificii care le aduc venituri mari; şi cât de mult preferă ei astfel de zile întunecate în locul zilelor însorite, ca cea de astăzi!

9. Dar ți-am mai spus, astăzi se va ivi ocazia când toate acestea vor fi scoase la lumina zilei! Acum să plecăm, căci se face foarte cald şi nu este plăcut să umbli pe căldură mare”.

10. Am pornit imediat la drum şi am coborât în grabă muntele, fariseii - obosiți - urmându-ne gâfâind, furioşi că trebuie să meargă aşa de repede. Unu! dintre ei ne-a strigat, zicând: “De ce mergeți aşa de repede, ați furat ceva de acolo de sus?”

11. Tânărul Matei, apostolul, nu s-a putut abține şi i-a răspuns: “Mergeți cum doriți; la fel vom merge şi noi, cum ne cade mai bine. Nu trebuie să dăm nimănui socoteală şi cu atât mai mult nu avem nevoie să vă întrebăm cu ce viteză ar trebui să mergem, închideți-vă gura şi mergeți aşa cum vreți sau cum puteți! Pe noi nu ne interesează ce faceți voi, atunci voi de ce vă preocupați de noi?”

12. Unul dintre farisei, furios, a spus: “Ce mormăi tu printre dinți, vameş idiot? Nu ştii că astăzi este Sabatul, când nimeni nu trebuie să se grăbească?”

13. Matei i-a răspuns: “Să înțeleg că Sabatul nu este valabil decât pentru mine, iar pentru voi nu? Cine s-a grăbit mai întâi? Şi apoi, este scris undeva că în ziua de Sabat nu trebuie să ne grăbim? Dimpotrivă, voi ne cereți întotdeauna să ne grăbim spre sinagogă în ziua de Sabat. Aşa că, noi nu încălcăm legea dacă astăzi, în ziua de Sabat, grăbim pasul mai mult decât de obicei. În sat, acolo jos în câmpie, se află o sinagogă mică, unde vom merge cu siguranță dacă vom ajunge la timp. Ce vreți mai mult?”

14. Fariseii au spus: “Ah, da, şi semeni tu cu cei care merg la sinagogă şi la şcoală! Să mori de râs când vezi un vameş vorbind despre sinagogă! Parcă noi nu te-am cunoaşte; tu eşti mai păgân decât un grec din naştere şi susții că te grăbeşti spre sinagogă, Satana neruşinat ce eşti!”

15. Matei: “Ar fi timpul să vă puneți frâu limbii, altfel ne vom lua libertatea de a vă întoarce Sabatul pe dos! Priviți la aceşti leneşi şi la drepturile pe care şi le arogă ei! Încă o vorbă jignitoare şi voi uita de Sabat şi de bunătate şi mă voi purta cu voi asemenea unui urs fioros”.

16. La această amenințare, fariseii au tăcut, plini de furie.

Capitolul 176

„Milă voiesc, şi nu jertfe”. Iisus este Domnul Sabatului. (Matei 12, 1-16)

(1) în vremea aceea, Iisus trecea prin lanurile de grâu, într-o zi de Sabat. Ucenicii lui, care erau flămânzi, au început să smulgă spice de grâu şi să le mănânce.

(2) Fariseii, când au văzut lucrul acesta, I-au zis: “Uite, că ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului.”

(3) Dar Iisus le-a răspuns: “Oare n-ați citit ce a făcut David, când a flămânzit, el şi cei ce erau împreună cu el?

(4) Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu şi a mâncat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, care nu-i era îngăduit să le mănânce nici lui, nici celor ce erau cu el, ci numai preoților?

(5) S-au n-ați citit în Lege că, în zilele de Sabat, preoții calcă Sabatul în Templu şi totuşi sunt nevinovați?

(6) Dar Eu vă spun că aici este Unul mai mare decât Templul.

(7) Dacă ați fi ştiut ce înseamnă: "Milă voiesc, şi nu jertfe", n-ați fi osândit pe nişte nevinovați.

(8) Căci Fiul omului este Domn şi al Sabatului."

(9) Iisus a plecat de acolo şi a intrat în sinagogă.

(10) Şi iată că în sinagogă era un om care avea o mână uscată. Ei, ca să poată învinui pe Iisus, L-au întrebat: "Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?"

(11) El le-a răspuns: "Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie, şi-i cade într-o groapă, în ziua Sabatului, să n-o apuce şi s-o scoată afară?

(12) Cu atât mai de preț este deci un om decât o oaie! De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat."

(13) Atunci a zis omului aceluia: "întinde mânai" El a întins-o şi mâna s-a făcut sănătoasă ca şi cealaltă.

(14) Fariseii au ieşit afară şi s-au sfătuit cum să omoare pe Iisus.

(15) Dar Iisus, ca unul care ştia lucrul acesta, a plecat de acolo. După El au mers multe nomade. El a tămăduit pe toți bolnavii,

(16) şi le-a poruncit cu tot dinadinsul să nu-L facă cunoscut;

1. Apropiindu-ne de câmpie, am ajuns la un câmp cu grâu, cu spicele aproape coapte. Drumul prin câmp era o scurtătură către sat. Am străbătut deci acest câmp în ziua de Sabat şi discipolii, cărora le era foame, căci nu mâncaseră nimic din zori, au început să caute spicele cele mai coapte, au desfăcut boabele şi au început să mănânce.

2. Văzând aceasta, fariseii, care erau deja furioşi, s-au apropiat şi au spus, cu îngâmfare: "Uite că ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului."

3. Eu le-am răspuns: "Oare voi nu ați citit niciodată despre ceea ce a făcut David şi ai săi atunci când au flămânzit? El a intrat în Casa lui Dumnezeu şi a mâncat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, care nu-i era îngăduit să le mănânce nici lui, nici celor ce erau cu el, ci numai preoților. Sau nu ați citit niciodată în Lege că, în zilele de Sabat, preoții încalcă Sabatul în Templu, şi totuşi sunt considerați nevinovați?

4. Mi-ați văzut faptele pe munte şi Mi-ați auzit învățăturile; de multe ori vi s-a spus Cine sunt Eu. Dacă toate acestea nu vă sunt de ajuns, Eu vă mai spun încă o dată în față, foarte aspru, că Cel care este în Mine este mai mare decât Templul!

5. În plus, dacă voi ați fi înțeles ce înseamnă dictonul; 'Milă voiesc, şi nu jertfe", nu i-ați mai fi osândit în inimile voastre pe aceşti nevinovați. Farisei orbi şi surzi, nu ştiți voi că Fiul omului - adică Eu - este de asemenea şi Domnul Sabatului?" Aceste cuvinte i-au înspăimântat pe farisei, care s-au îndepărtat şi nu i-au mai împiedicat pe discipoli să culeagă spice.

6. Kisjonah, care era mereu pe lângă Mine şi căruia îi aparținea câmpul, Mi-a spus: "Doamne, plec înainte să pregătesc o masă bună, căci mi-e milă de aceşti sărmani discipoli, cărora le este foame".

7. Eu i-am răspuns: "Bine faci, dar Eu doresc să vizitez împreună cu discipolii o şcoală a acestor farisei, pentru a le mai calma furia. Ei s-au supărat pe Matei, care le-a spus că ne grăbim ca să ajungem la sinagogă şi, dacă vom trece prin fața şcolii din sat fără să ne oprim, vor comenta iarăşi. Astfel, le vom putea închide gura, iar tu vei putea la sfârşitul Sabatului să le prezinți nota de plată, fără să te jenezi!" Kisjonah a plecat spre casa lui pe drumul cel mai scurt, unde a găsit totul într-o ordine perfectă.

8. Noi am luat-o la stânga, spre şcoala situată la capătul satului. Am intrat în şcoală, care era aproape goală, iar fariseii ne-au urmat ascunzându-şi furia, căci discipolii îşi râdeau de prostia lor, pe câmp, când s-au plâns în legătură cu spicele.

9. În şcoală, fariseii au trecut imediat la treabă. Ei l-au pus să vină la Mine pe un om care avea o mână uscată, fiind incapabil să muncească. M-au întrebat apoi, fiindcă Eu pretinsesem că sunt stăpânul Sabatului, dacă era îngăduit să vindec în zilele de Sabat, şi Mi-au pus această întrebare

pentru a Mă acuza, căci inimile lor rele erau deja devorate de furie şi de ură.

10. Eu le-am spus: “De ce îmi puneți această întrebare, ca şi când şi voi ați putea să-l ajutați pe acest bolnav şi să-i vindecați mâna moartă? Dacă Eu vreau să-l vindec, nu am nevoie de aprobarea voastră!

11. Care dintre voi este atât de nebun încât să nu scoată din prăpastie o oaie care a căzut acolo în ziua de Sabat?”

12. Fariseii au tăcut. Am chemat la Mine omul, spunându-i: “întinde mâna!” El a întins mâna şi mâna lui a devenit instantaneu la fel de sănătoasă ca şi cealaltă, care nu fusese bolnavă niciodată.

13. Nemaiputând suporta, fariseii au părăsit şcoala, hotărâți să Mă ucidă.

14. Matei, care era un spion priceput, i-a urmat discret şi i-a ascultat fără să fie observat. A revenit apoi în mare grabă şi a spus cu voce tare tot ce aflase. Eu am trimis imediat un discipol la Kisjonah pentru a-i spune că era mai înțelept să nu vin să iau masa la el, deoarece fariseii aveau intenția de a atenta la viața Mea, iar Eu nu doream ca ei să devină chiar mai asasini decât erau deja. Urma aşadar să mă îndepărtez din regiunea aceea pentru câtva timp. Discipolul a alergat ca o săgeată, ştiind unde trebuia să Mă găsească după aceea.

15. Auzind această veste, Kisjonah a lăsat totul şi - ajutat de toți cei din casă - a asmuțit mulțimea şi a ajuns la şcoală chiar în momentul în care fariseii voiau să intre în sinagogă ca să Mă lapideze.

16. Este inutil să mai descriu aici cum au fost tratați fariseii de către Kisjonah şi ai săi. Eu am plecat însoțit de o mulțime numeroasă, căreia îi vindecasem bolnavii; căci, în timpul secerişului, această regiune din apropierea mării Galileei era infestată de viruşi care provocau numeroase boli, mai ales la femei şi acestea îmi ieşeau adeseori în cale, implorându-Mă să le vindec.

17. I-am vindecat pe toți şi le-am interzis în mod special să vorbească despre locul unde îi vindecasem şi încotro Mă îndreptam, înainte de a-i lăsa să plece în pace, ei au promis că aşa vor face!

Capitolul 177

De ce se comportă Iisus uneori ca şi cum i-ar fi teamă de oameni. (Matei 12, 17-21)

(17) ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaiia, care zice:

(18) “Iată Robul Meu, pe care L-am ales Preaiubitul Meu în care sufletul Meu îşi găseşte plăcerea. Voi pune Duhul Meu peste El şi va vesti neamurilor judecata.

(19) El nu Se va lua la ceartă, nici nu va striga. Şi nimeni nu-I va auzi glasul pe ulițe.

(20) Nu va frânge o trestie ruptă şi nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie dreptatea.

(21) Şi neamurile vor nădăjdui în Numele Lui.”

1. După ce au plecat aceşti bolnavi, au venit apostolii şi M-au întrebat: “Doamne, câteodată Te comporți atât de enigmatic; noi Te-am văzut până acum făcând numeroase miracole şi suntem atât de convinşi încât nu ne mai putem îndoi nici măcar o clipă, chiar dacă am vrea, că Tu eşti într-adevăr Fiul lui Dumnezeu cel viu. Nimeni nu a mai săvârşit până acum ceea ce ai săvârşit Tu, dar sunt momente când ni se pare că Ție chiar îți este teamă de oameni! Nu putem să înțelegem asta, de vreme ce atâtea miriade de îngeri atotputernici ai cerului sunt gata să Te asculte, după cum ne-am putut da seama!

2. Chiar şi noi am putea să le venim de hac cu uşurință acestor farisei şi tovarăşilor lor dezarmați, care nu reprezintă decât o cincime din numărul nostru şi sunt unii mai laşi decât ceilalți. Un singur cuvânt de-al Tău ar fi de ajuns şi aceşti farisei ar pierde pentru totdeauna dorința furioasă de a Te persecuta! Cum se face că Tu, care eşti plin de întreaga putere divina, ai fugit din fața acestor ticăloşi? Pentru noi, asta este o enigmă serioasă, absolut de neînțeles. Explică-ne, te rugăm,

comportamentul Tău ciudat”.

3. Eu le-am răspuns: 'Trebuie să fiți încă foarte slabi şi orbi, dacă nu înțelegeți imediat. Aceasta se petrece pentru ca voi să înțelegeți că s-a împlinit ceea ce profetul Isaiia a anunțat. De fapt, el a spus: 'Iată Robul Meu, pe care L-am ales, Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu îşi găseşte plăcerea. Am pus Duhul (Spiritul) Meu asupra Lui şi El va vesti neamurilor judecata (judecata semnifică aici adevărul lumina şi viața). El nu Se va lua la ceartă, nici nu va striga. Şi nimeni nu-I va auzi glasul pe ulițe. Nu va frânge o trestie ruptă şi nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie dreptatea. Şi neamurile vor nădăjdui în Numele Lui.'

4. Acesta este motivul pentru care Eu evit să Mă bat cu aceşti farisei şi astfel se explică de ce nu vreau şi nici nu pot să cad în mâinile lor.

5. În plus, Eu ştiam dinainte că Kisjonah nu-i va lăsa să plece fără o pedeapsă bună. Ei au fost de zece ori mai pedepsiți decât dacă ne-am fi ocupat chiar noi de ei. Pe de o parte, ei au fost bătuți zdravăn, aşa cum trebuie, de oamenii lui Kisjonah şi, pe de altă parte, ei nu au dreptul să spună nici un cuvânt la Capernaum despre cele văzute şi auzite aici. Asta îi supără cel mai mult.

6. Căci dacă unul dintre ei ar spune chiar şi un singur cuvânt, el ar deveni instantaneu surdo-mut şi chiar orb, dacă este necesar, aşa cum li s-a spus pe munte. Iată de ce au încercat să Mă ucidă, sperând să distrugă astfel efectul avertismentului pe care l-am dat pe munte.

7. Ei Mă consideră în continuare un magician rău, dar care ar deveni inofensiv după moarte. Mai rău pentru ei este că nu ştiu unde sunt Eu. Au trimis iscoadele să Mă caute spre răsărit, fiindcă ne-au văzut plecând de la sinagogă spre est, dar nu ştiu că după o oră de mers prin pădure am cotit-o brusc spre apus; şi după ce vom traversa marea şi vom trece pe celălalt țărm, urmărirea lor va deveni zadarnică. Problema voastră este acum rezolvată?”

8. Cei doisprezece, la care se adăugau şi alți oameni, au răspuns: “Da, lucrurile sunt clare acum pentru noi şi, de fapt, este chiar mai bine că nu suntem noi aceia care să ridice mâna asupra acestor caraghioşi. Totul merge bine!”

9. Singur Iuda a spus laconic: “Cu excepția burților noastre! În afară de câteva spice de grâu, nu am mai mâncat nimic toată ziua. N-ar strica să înghițim repede ceva înainte de a pleca pe mare; nu ar fi decât spre binele stomacului nostru!”

10. Eu am spus: “Era vorba să postim astăzi, cel puțin până când vom ajunge pe celălalt mal, unde vom găsi ceva de mâncare!”

11. Dorind să-l mustre pe Iuda pentru grosolănia sa, Toma i-a spus: “Cum este posibil să vii şi să faci nişte observații atât de prosteşti, cu gândul numai la burtă, lângă învățătorul care ne dă o învățătură spirituală atât de sublimă? Oare chiar nu ai nici un pic de bun simț, nici un pic de ruşine? Dacă ai o foame de lup, pe viitor ia-ți provizii de mâncare! Dar observațiile tale în fața Domnului sunt într-adevăr absolut deplasate şi nu mai este nimic de adăugat”.

12. Iuda a spus: “Da, da, am uitat că tu erai 'bunul' meu amic. Tu eşti şi vei rămâne mereu maestrul meu de ceremonii: se pare că-ți place să mă jigneşti la fiecare ocazie. Foarte bine! Dacă asta-ți place, continuă, eu nu mă voi supăra!”

13. Petru a spus la rândul lui: “Bine, bine! Toma are totuşi dreptate, chiar dacă este uneori puțin cam dur! Să ne ținem pe lângă învățătorul nostru; dacă El spune ceva, este bine, este drept şi fiecare trebuie să țină seama de cele spuse de El, iar dacă El nu spune nimic, cu atât mai mult noi nu avem ce spune! Eu cred că, în prezența învățătorului nostru, trebuie să veghem ca pacea şi unitatea să domnească între noi!

14. Dragul meu Toma, dacă Iuda, care este înfometat, nu tace în fața învățătorului nostru, cu atât mai puțin îi va fi frică de tine şi, chiar dacă trebuie să ne îmboldim unii pe alții, haideți s-o facem fără violență şi să lăsăm toată supărarea de o parte, pentru ca acel verset din Isaiia, pe care Domnul tocmai l-a reamintit, referitor la El însuşi, să fie împlinit şi respectat şi de către discipolii Săi”.

15. Eu am spus: “Ai dreptate, dragul Meu Simon Petru, aşa să fie între voi şi între toți oamenii. Nu se poate vindeca o rană iritând-o, căci în acest caz nu faci altceva decât s-o agravezi. Pentru a vindeca şi repara un rău al cărnii trebuie să pui balsam şi ulei pe rană.

16. Dar iată barca prietenului Meu Kisjonah, care se îndreaptă către noi şi la bord este chiar el. Să mergem la mal şi să fim gata să tragem barca atunci când el va arunca frânghia, căci au vântul împotrivă şi vor avea probleme cu acostarea, în schimb, acelaşi vânt ne va fi prielnic la plecare şi ne va împinge rapid pe celălalt ţărm. Să coborâm repede pe mal, pentru ca ei să nu trebuiască să facă eforturi inutile".

Capitolul 178

Domnul, discipolii Săi şi Kisjonah ajung pe celălalt ţărm. Masa pe corabie. Vindecarea unui posedat orb şi mut. (Matei 12, 22-23)

(22) Atunci I-au adus un îndrăcit orb şi mut; şi Iisus l-a tămăduit, aşa că mutul vorbea şi vedea.

(23) Toate noroadele, mirate, ziceau: "Nu cumva este acesta Fiul lui David?"

1. Am ajuns la mal tocmai la timp pentru a prinde frânghia bărcii. Petru, el însuşi marinar experimentat, a prins frânghia ce fusese aruncată. Am tras apoi la ţărm barca, în care am urcat-şi care ne-a transportat într-o oră şi jumătate pe celălalt mal, aproape de un sat locuit de greci şi evrei.

2. Am ajuns aici la apusul soarelui, când ultimele raze luminau încă regiunea şi încă se mai puteau vedea împrejurimile. Kisjonah a trimis doi oameni să caute o locuinţă pentru o sută de persoane, dar care au revenit fără să fi găsit nimic, astfel încât am fost nevoiţi să ne petrecem noaptea la bordul vasului. Nu era vânt, iar marea era liniştită, cu valuri mici.

3. Kisjonah a adus pe vas cantităţi mari de pâine, vin şi alte alimente, iar soţia şi fetele sale ne-au servit. Este inutil să mai spunem că momentul acesta a fost foarte apreciat de Iuda, pe care îl chinuia foamea încă de pe celălalt ţărm.

4. Kisjonah M-a întrebat dacă doresc să facă focul pe corabie, căci nopţile pe ţărmul mării deveniseră destul de reci, în pofida căldurii din timpul zilei. Am fost de acord cu ideea, iar el a aprins focul într-un recipient mare, metalic, folosindu-se în acest scop de răşină, ulei şi alte materiale inflamabile care se găseau la bord. Acest foc de pe vas ardea ca o torţă mare şi răspândea în preajmă o lumină puternică. Atrasă de foc, o mulţime de curioşi a apărut în curând din toate părţile. Cei care s-au apropiat mai mult de corabie M-au recunoscut, cu multă satisfacţie, fericiţi să vadă că Eu, celebrul Mântuitor, Mă aflam în regiunea lor, căci şi aici erau mulţi bolnavi.

5. Ei au alergat să povestească în toate împrejurimile că Mă găseam pe corabia aceasta.

6. Un mut, care era şi orb, căci era posedat, a fost adus repede pe ţărm, iar oamenii M-au rugat să-l vindec.

7. Câţiva farisei din localitate au alergat şi ei să vadă ce se petrece, spunând mulţimii: "Individul ăsta nu va reuşi să vă vindece!"

8. Chiar în acel moment, Eu l-am vindecat din barcă pe omul bolnav, care a început să vadă şi să vorbească. Mulţimea a fost stupefiată, iar evreii care nu se temeau de farisei au strigat: "Este într-adevăr fiul lui David, cel pe care-l aşteaptă toţi evreii".

9. Atunci, un om drept şi cinstit din satul respectiv s-a apropiat de barcă şi a spus: "învăţătorule minunat şi divin, de ce să petreci toată noaptea pe acest vas care se clatină şi unde vântul rece al nopţii îţi va tulbura odihna? După zilele foarte călduroase urmează, după cum fiecare ştie în această ţară, cele mai reci nopţi, care cauzează tot felul de boli. Eu am o locuinţă mare, unde Tu vei găsi mai mult spaţiu şi confort decât este nevoie pentru Tine şi discipolii Tăi. Veţi putea rămâne aici oricât veţi dori şi nu vă vor lipsi proviziile de mâncare".

10. Eu i-am răspuns: "Accept invitaţia ta, căci Eu ştiu că sufletul tău este lipsit de prefăcătorie, dar aici se află şi Kisjonah, cu soţia şi fiicele sale. Acest vas este al lui; el este un discipol credincios şi un om după inima Mea. Ai loc şi pentru el?" Bătrânul Mi-a răspuns: "Am chiar

şi pentru mai multe familii! Toți cei care sunt împreună cu Tine sunt bineveniți!"

11. Eu am spus atunci: "Casa ta să fie binecuvântată" şi am adăugat în fața lui Kisjonah: "Du vasul cât mai aproape de țărm, ca să putem coborî uşor pe pământ". Zis şi făcut! Şi iată-ne conduşi la casa bătrânului care ne-a făcut, împreună cu oamenii săi, primirea cea mai plăcută cu putință.

Capitolul 179

Umilința şi orgoliul. O regiune rodnică, dar nesănătoasă. Mulțimea le spune templierilor patru adevăruri.

1. Pregătirile pentru noapte fiind gata, bătrânul a venit la Mine cu fiii săi, marinari-pescari şi dulgheri şi Mi-a spus: "Doamne, totul a fost aranjat cât de repede a fost posibil pentru primirea voastră; totul vă stă la dispoziție. Tu eşti stăpânul acestei locuințe pe care eu am construit-o împreună cu cei şapte fii ai mei. Porunceşte ceea ce vrei, iar eu voi fi servitorul Tău şi Te voi sluji împreună cu toată casa mea".

2. Eu am spus: 'Tu eşti ceea ce eşti şi Eu sunt ceea ce sunt. Şi pentru că tu eşti atât de smerit şi te cobori acum în acest fel, vei fi ridicat în împărăția Mea la momentul potrivit, dar acum nu avem nevoie de nimic, decât de odihnă. Să-i chemi mâine pe bolnavi ca să îi vindec".

3. Bătrânul a spus: "în acest caz, vei avea multe de făcut, căci satul este mare şi nu există nici o casă fără bolnavi. Această regiune este una dintre cele mai fertile, dar, lucru curios, dintre cele mai nesănătoase; suntem infestați în permanență de febre şi buboaie".

4. Eu: "Se poate, dar mâine totul se va schimba. Pregăteşte nişte peşte, pentru ca discipolii Mei care au postit astăzi să se întremeze. Totul ți se va plăti".

5. Bătrânul a spus: "Doamne, iartă-mă că Te contrazic. Mii de oameni au fost găzduiți şi s-au odihnit în casa mea şi niciodată n-am luat nimic de la nimeni, iar de la Tine voi lua cu atât mai puțin. Socotelile le las pe seama vântului, care le duce către stele, unde sălăşuieşte Dumnezeu cel atotputernic. El a fost întotdeauna plătitorul şi răsplătitorul meu cel mai sigur şi va fi şi de această dată! Câți bolnavi şi infirmi nu au fost îngrijiți luni întregi la mine şi niciodată, nici unul dintre ai mei, în pofida insalubrității zonei, nu s-a îmbolnăvit! Doamne, aceasta este o grație venită de Sus, deci nu vorbi de datorii şi sume de plată, căci nu voi accepta nici una nici alta",

6. Eu am spus: "Da, dar iată că apare o problemă; dacă Eu nu te plătesc, ceea ce-ți va veni de la stele va fi foarte puțin, căci Eu cunosc stelele, ba mai mult, Eu domnesc şi rânduiesc totul".

7. Consternat şi aflat într-o totală confuzie, neştiind ce să mai răspundă, bătrânul a sfârşit prin a spune cu o voce slabă: "Pe iubirea lui Dumnezeu, eşti Tu oare un înger din ceruri, sau Tatăl Ceresc ți-a lăsat un înger în ajutor?"

8. Eu am spus: "Nu-ți fie teamă, mergi să te odihneşti, mâine îți vor fi revelate multe lucruri. Dar spune-le celor care fac zgomot afară să meargă şi ei să se odihnească. Mâine adu la Mine pe toți bolnavii; Eu îi voi vindeca pe toți". Bătrânul a ieşit şi s-a dus să facă ceea ce-i cerusem.

9. Mulțimea, jubilând, a început să strige: Trăiască cel mai mare Fiu al lui David! El a venit la noi să ne elibereze de rele; nu ştim de unde a venit, dar este sigur că spiritul lui Dumnezeu este cu El, aşa cum a fost cu străbunul său David, căci dacă spiritul lui Dumnezeu nu era cu El, nu ar fi putut să-l vindece pe posedat!"

10. În mulțime se aflau şi câțiva farisei, veniți de la Ierusalim pentru a observa în secret dacă voi face aici ceea ce auziseră vorbindu-se despre Mine. Vindecarea posedatului surdo-mut şi orb îi stârnise. Ei se întrebau cum să facă astfel încât Eu să par suspect în fața mulțimii. Ar fi vrut să fiu considerat drept un vagabond, un şarlatan, un mistificator şi chiar un magician vândut diavolului, motiv pentru care le vorbeau astfel oamenilor: 'Vom vedea mâine fiul al cărui spirit este El şi cum îi va vindeca pe schilozi, paralizați şi ciumați". Mulțimea a răspuns: "Dacă a vindecat El cel mai mare rău dintre toate, cu siguranță că le va vindeca pe celelalte, cu atât mai uşor. Voi nu aveți dreptul să

spuneți nimic despre asta, pentru că voi nu ați vindecat niciodată pe nimeni, nici cu rugăciunile voastre atât de scump plătite, nici cu amuletele pe care le vindeți atât de scump bolnavilor.

11. El are spiritul lui Dumnezeu în El, acest miracol pe care l-a săvârşit este cea mai bună dovadă. Dar voi nu aveţi nici un spirit sfânt în voi, nu aveţi decât orgoliu, lăcomie şi gustul puterii.

12. Voi ați dori să fiți primii după Dumnezeu. Ne cereți să vă respectăm, dar este cazul să aflați că pentru noi, voi sunteți ultimii, chiar mai răi decât toți păgânii la un loc. Nu faceți nimic pentru binele nostru; nu munciți, iar cei care vin în sinagogile voastre devin în câțiva ani atât de proşti încât nici un înger nu-i mai poate ajuta să-şi regăsească rațiunea, fără ajutorul lui Dumnezeu. Iar binele nostru este ultima dintre grijile voastre!

13. Voi le ademeniți pe femeile coreligionarilor voştri evrei şi păcătuiți cu fiicele lor, dar asta nu înseamnă nimic pentru voi; dacă un biet păcătos face însă acelaşi lucru, îl lapidați pentru că nu are bani, dar dacă este bogat şi cunoscut, îl puneți să plătească şi el devine astfel cel mai bun prieten al vostru!

14. Prietenii voştri evreii nu vă cunosc la fel de bine ca noi, grecii; iar dacă v-ar cunoaşte, tot n-ar cuteza să vorbească. Dar noi vă cunoaştem şi îndrăznim să vorbim. Iar ocazia fiind potrivită, vă spunem adevărul în față.

15. Întoarceți-vă în templele voastre, altminteri o să primiți o ploaie de pumni greceşti. Noi stăm aici să supraveghem. Nu încercați să vă atingeți de omul acesta, altfel veți avea de-a face cu noi!

16. Noi am fost evrei, dar acum suntem fericiți că suntem greci şi, chiar dacă starea noastră civilă spune că suntem greci, rămânem totuşi evrei în inimile noastre, dar nu ca voi - care vă vindeți rugăciunile pe bani şi consimțiți la tot felul de minciuni.

17. Ne putem ruga şi singuri lui Dumnezeu, pentru că El este Dumnezeu şi noi suntem creaturile Sale. Plecați de-aici! Apropierea voastră ne dezgustă mai tare ca duhoarea unei mortăciuni".

18. Aceste vorbe răspicate ale oamenilor care erau jumătate evrei şi jumătate greci i-au pus pe fugă pe farisei. Mulțimea jubila, văzând că a reuşit să le spună în față acestor hoți la drumul mare, după cum îi numeau, cele patru adevăruri, bucurându-se de triumful său.

Capitolul 180

Consiliul fariseilor. Un tânăr fariseu îi ia apărarea lui Iisus.

1. Satul acesta era recunoscut pentru inteligența şi perspicacitatea locuitorilor săi. Trebuia să ai spiritul foarte elevat pentru a polemiza cu aceşti greci şi fariseii ştiau că era inutil să mai insiste. S-au reîntors aşadar la casele lor, fără să răspundă, dar odată ajunşi acasă, ei şi-au scormonit creierul ca să găsească o modalitate de a Mă pierde.

2. Unul dintre ei, un spirit puțin mai bun, obosit de aceste interminabile discuții, a sfârşit prin a spune: "Fraților, fără să pretind că am vreo competență specială, sunt de părere că ar trebui să mergem să ne culcăm şi să reluăm problema mâine, cu mințile şi inimile odihnite. La ce bun toate maşinațiile şi gândurile noastre? Să aşteptăm până mâine şi cu ajutorul lui Dumnezeu, vom vedea poate mai limpede, în aceste circumstanțe, nu este nici o îndoială că acest personaj curios este bizar. Vindecarea acelui posedat, aproape de corabie, fără să-l atingă, este un lucru pe care eu nu mi-l pot explica!

3. Să aşteptăm până mâine, când vom fi mult mai în măsură de a lua o hotărâre. Ar fi prea îndrăzneț din partea noastră să-l condamnăm orbeşte, mai ales după această ridicare a mulțimii, care este mai apropiată de greci decât de noi şi care ne detestă atât de mult. Acceptați sfatul meu, care vine dintr-o intenție bună. Mâine va fi poate o zi mai favorabilă pentru noi!"

4. Un altul a spus: "Dar ce facem cu insultele mulțimii? Să mergem la culcare liniştiți, fără să ne facem probleme, ca şi cum n-a fost nimic, uitând de pedepsele pe care le merită?"

5. Cel care era mai bun a răspuns: "Dă-le o amendă, dacă vrei, sau cheamă-i în justiție, dacă

poți! Ce poate face un singur om împotriva tuturor? Mai bine am tăcea, deocamdată. Nici o lege nu te va împiedica să faci ceea ce vrei, dar în ceea ce mă priveşte, eu voi aştepta şi voi merge încetul cu încetul! Lasă mărul să se coacă în pom, dacă nu vrei să mănânci un fruct acru!"

6. La aceste cuvinte ale tânărului fariseu, câțiva dintre ei, ceva mai buni decât ceilalți, mai plini de vitalitate şi cu o poftă de viață mai mare, neavând aceleaşi aspirații cu bătrânii adoratori ai lui Mamona, au plecat să se culce, recomandându-le totuşi servitorilor să pună pază şi să-l supravegheze pe magician.

7. Imediat după ce au adormit cu toții, inclusiv cel de pază, tânărul bine intenționat a ieşit să ia aer pentru a reflecta, fiind hotărât să zădărnicească planul bătrânilor farisei. El se gândea astfel: "Dacă aş putea ajunge la acest minunat personaj, aş putea să-l previn şi să-i spun cum să-şi continue vindecările, fără să fie împiedicat de colegii mei. Dar cum să fac? Stârniți, oamenii au încercuit casa şi, după câte văd, aduc deja bolnavi. Mâine, mulțimea va fi acolo şi nu voi putea ajunge până la el. Aha, ştiu ce voi face! Mai bine mă duc să găsesc pe cineva din mulțime, căruia să-i spun ce gândesc şi să-i arăt că şi eu sunt duşmanul acestor bătrâni zeloți lacomi şi că trebuie să-i vorbesc acestui om minunat, dacă vrea să-şi continue miracolele. Dacă mulțimea îmi va permite, cu atât mai bine; dacă mă va împiedica, ştiu cel puțin că mi-am urmat îndemnul inimii şi voi fi liniştit.

8. El a mers spre mulțime, care, la lumina lunii, l-a recunoscut pe tânărul rabin.

9. Grecii, care fuseseră înainte evrei, i-au ieşit în întâmpinare şi l-au întrebat cu răceală ce căuta acolo la acea oră şi dacă era spion. Dar el le-a răspuns pe un ton încrezător: "Dragi prieteni, chiar dacă port un veşmânt de fariseu şi, după cum ştiți, chiar sunt - într-adevăr - primul născut al unei familii bogate din Ierusalim, am fost obligat să procedez astfel, căci aşa au dorit părinții mei! Aparent sunt aşadar un fariseu, dar în inima mea, sunt chiar mai puțin fariseu decât sunteți voi, grecii.

10. Iată, pe scurt, intenția mea. Îi cunoaşteți pe colegii mei la fel de bine ca mine şi ştiți ce drepturi îşi arogă ei. Sunt teologi şi se consideră singurii capabili să înțeleagă scripturile, în timp ce, între noi fie vorba, ei înțeleg orice altceva, mai puțin scripturile! Dar ei sunt aleşi de Templu să-şi exercite drepturile şi voi nu puteți face nimic împotriva lor!

11. Ei sunt totodată şi medici şi nu tolerează ca un străin să-i întreacă în arta lor. De asemenea, ei pretind că au un privilegiu al Templului care le dă toate drepturile şi voi nu puteți face nimic împotriva lor!

12. În anumite cazuri, după legea lui Moise, ei au dreptul să fie stăpânii vieții şi ai morții, după cum vor, când vor şi cu cine vor, fără să dea socoteală nimănui. Ei nu au altceva de făcut decât să trimită în fiecare an la Ierusalim o listă, pentru care sunt felicitați dacă au condamnat la moarte un număr suficient de mare de victime şi să aducă la Templu suma care trebuie pentru întreținerea sinagogilor şi a şcolilor.

13. Toate aceste funcții au fost de fapt vândute de mult timp sau arendate; astfel că noi suntem aici doar concesionarii Templului.

14. Pot să vă asigur că o sinagogă sau o şcoală costă Templul mulți bani şi că pentru ca aceste clădiri să aducă venituri, ele sunt închiriate pentru sume foarte mari, în schimbul anumitor privilegii, la care, bineînțeles, este imposibil să renunți.

15. Nu poți cumpăra sau închiria o sinagogă sau o şcoală decât dacă, după tot felul de jurăminte dificile, ai fost ridicat la rangul de fariseu de către Templu. Iar atunci când cineva a devenit fariseu, este destul de greu să mai renunțe.

16. "Toate aceste abuzuri mârşave, care ar dezgusta orice evreu adevărat, sunt recunoscute şi chiar impuse de către Stat. Voi nu puteți face nimic! Aş putea să vă mai spun şi altele, dar ceea ce v-am explicat este suficient pentru a vă arăta care sunt drepturile fariseilor şi pentru a vă demonstra că orice violență este inutilă.

17. Dacă eu nu aş fi reuşit să calmez furia colegilor mei, ei ar fi luat până acum măsuri fatale. Voiau să cheme o legiune din Capernaum care să înconjoare această casă. Eu vă sunt prieten şi nu duşman şi, cu atât mai puțin spion, dar nu mă trădați. Ascultați-mă, căci vă pot da sfaturi bune".

18. Grecii au spus: "Pari să fii sincer, vorbeşte şi spune-ne ce ar trebui să facem. Dar nu

încerca să ne înşeli, căci te va costa viaţa”.

19. Tânărul fariseu a spus: “Nu-mi este teamă şi, dacă aveam o sută de vieți, vi le dădeam pe toate pentru adevărul pe care vi l-am spus. Ascultați-mă, voi ştiți că aceşti farisei nu țin decât la privilegiile lor. Mergeţi mâine la ei şi stabiliţi cu ei o sumă pentru care să îl lase pe miraculosul medic să-i vindece pe bolnavii din aceste locuri, fără să-l deranjeze, iar aceşti cămătari bătrâni vor fi de acord fără nici cea mai mică împotrivire. Şi dacă nu puteți sau nu doriți să le plătiți imediat, promiteți-le că o veți face şi târgul va fi încheiat.

20. Eu vă voi ajuta. Cât despre omul miraculos, ar trebui ca el să părăsească totuşi locurile acestea după ce va vindeca bolnavii, altminteri aceşti farisei lacomi vă vor cere în continuare bani şi cum genul acesta de medic miraculos seamănă cu profeții şi poate începe să manipuleze mulțimea, el n-ar trebui să înceapă aici, nu din cauza mea, ci din cauza acestor bătrâni farisei, care, stânjeniți că se află în prezența grecilor, nu-l vor suporta!

21. În plus, nu este bine ca poporul să îl numească Fiul lui David în fața acestor vulpi bătrâne; este cel mai rău lucru pentru colegii mei. Totul va fi bine dacă îl veți atenționa, aşa cum v-am spus, altfel totul ar putea să se transforme într-un spectacol înspăimântător!”

Capitolul 181

Tânărul fariseu aude cum mulțimea îşi bate joc de confrații săi. Poporul amenință să se ridice împotriva Templului.

l. Cei trei greci au spus: “Sfatul tău nu este chiar rău, dar nu ne place câtuşi de puțin! Până când dominarea aceasta oribilă va mai istovi poporul? Ne-am săturat şi, cu toate că nu mai avem deloc de-a face cu ei, răbdarea noastră a ajuns de mult la capăt. Ei aruncă vorbe ruşinoase pe socoteala noastră în şcolile lor, ne insultă şi ne blestemă cu fiecare ocazie. Până când o să-i lăsăm să ne mai facă asta? În plus, Ci ei sunt stăpânii noştri în toate chestiunile civile şi orice drept al nostru trebuie cumpărat de la ei cu un preț mai mare decât face. Este o situație împovărătoare; ne gândim că ar trebui chiar mâine să le răsturnăm puterea. Toți evreii care locuiesc aici ni se vor alătura şi toți aceşti farisei inutili vor fi izgoniți, cu excepția ta, dacă vrei să rămâi cu noi. Iată planul pe care suntem gata să-l punem în aplicare, acum când nu sunt prea mulți evrei printre locuitorii acestui târguşor. Ce spui de acest plan?”

2. Tânărul rabin a spus: “Dacă proiectul vostru va reuşi, nu mă voi mira prea tare; dar fiți prudenți precum corbii, dacă nu doriți să se întoarcă în rău pentru voi şi pentru mine! Nimeni nu cunoaşte mai bine ca mine ghearele acestor vulpi bătrâne şi ochii lor de linx, care văd chiar şi prin ziduri; urechile lor aud tot ce se vorbeşte la depărtare. Lăsați-mă acum să mă întorc, pentru ca ei să nu aibă nici o bănuială în privința mea. începe să se facă ziuă şi aceste vulpi trebuie să se trezească, iar dacă nu mă vor găsi, s-a sfârşit cu mine”.

3. Cei trei greci au spus: “Mergi, dar ai grijă să nu ne trădezi acestor vulpi bătrâne, căci altfel vei avea de-a face cu noi!”

4. Tânărul fariseu s-a reîntors şi i-a găsit adormiți, inclusiv pe cel de pază. El l-a trezit pe acesta din urmă şi i-a făcut un mare scandal pentru că adormise, iar vulpile bătrâne, trezite din somn, au ieşit să vadă ce se întâmplă.

5. Simulând furia, tânărul rabin, le-a spus că, nefiindu-i somn, a ieşit să vadă dacă cel care a fost pus de pază îşi face datoria: “Şi iată ce v-ar fi supărat la fel ca pe mine: el dormea mai adânc decât voi toți; tocmai când începea ziua cea mai importantă, despre care vor vorbi - poate - chiar urmaşii noştri, paza, aşa de scump plătită, dormea! Ah! Este prea mult, dacă Iehova nu ne-ar fi protejat, am fi putut fi asasinați cu toții de poporul răzvrătit”.

6. La auzul acestor cuvinte, bătrânii au pălit, văzând pericolul ce-i amenința. Ei au început să-l laude pe tânărul lor coleg, care-i păzise precum un înger!

7. Tânărului îi venea să râdă în hohote, dar şi-a revenit, după care i-a dat un picior nu prea puternic paznicului, ordonându-i să plece imediat. Paznicul s-a îndepărtat, părând că l-a înțeles pe tânăr.

8. Fiind deja zi, tânărul a spus: “Frații mei, n-avem timp de pierdut şi cred că ar fi bine să mergem să vedem ce se mai întâmplă”.

9. Bătrânii au spus: Da, ai dreptate, n-avem nici o clipă de pierdut, dar ai anunțat la Capernaum să ne trimită soldați pentru cazul în care s-ar crea o răzmeriță?”

10. Tânărul: “Dacă aşteptam ordinele voastre, am fi încurcat-o! Fiți liniştiți. Cât despre sosirea soldaților, asta-i altceva; Capernaum este departe de aici şi celelalte oraşe sunt tot aşa de îndepărtate. Să aşteptăm aşadar cu răbdare, pentru a vedea ce o să se întâmple. A fi sau a nu fi, aceasta este întrebarea!”

11. Se înțelege de la sine că tânărul nu avea deloc intenția de a trimite vreun mesaj la Capernaum, pentru că el însuşi era duşmanul fariseilor şi discipol al esenienilor. Nimic nu era mai de dorit pentru el ca ruina acestor moşnegi ai Templului.

12. Dar aceştia din urmă, care încă nu-şi luaseră micul dejun, i-au spus tânărului: “Ei! Dacă ar fi sosit soldații, ar fi fost timpul să plecăm, dar aşa, înseamnă că avem timp să şi mâncăm. Magicianul nu-şi va începe demonstrațiile înainte să se facă ziuă”.

13. Tânărul a spus: “Oh! Bineînțeles că nu! În timp ce voi mâncați, eu aş putea să mă furişez până la casa lui Baram, ca să văd dacă este vreo mişcare” (Baram era numele gazdei lui Iisus, locul numit Jesaira fiind în prezent un deşert).

14. Bătrânii au spus: “Nu vrei să mănânci mai întâi?” Tânărul le-a răspuns: “Nu, ştiți că eu nu mănânc nimic înainte ca soarele să se ridice; dar păstrați-mi totuşi ceva”. Bătrânii: “Bineînțeles, atunci mergi repede şi adu-ne veşti bune şi chiar soldați, dacă este posibil! Fără ei, aşa cum spuneai, vom fi pierduți”.

15. Tânărul a plecat, dar bătrânii l-au chemat înapoi, spunându-i: “Nu uita de soldați!” întorcându-se către ei, tânărul le-a strigat: “Aveți încredere în mine”, gândind în sinea lui: 'Sunteți pierduți cu toții!'

Capitolul 182

Privirea lui Iisus. Rugăciunea de dimineață a lui Iisus. Ahab, tânărul rabin, chemat de Iisus.

1. Când tânărul a sosit la casa lui Baram, a găsit-o înconjurată de bolnavi şi de oameni sănătoşi. El i-a întrebat pe aceştia dacă Eu mă trezisem. Un bătrân grec i-a răspuns: “Da, El este deja în picioare şi tocmai ieşise pe uşă, când bătrânul Baram L-a invitat să ia micul dejun, iar El s-a întors în casă”.

2. Tânărul: “Ce făcea el în pragul uşii?”

3. Grecul a răspuns: “Nimic. Şi-a ridicat doar ochii spre cer, ca pentru a găsi un sprijin. Privirea Sa era aceea a unui mare mareşal pe care milioane de animale şi de oameni îl urmează la cel mai mic gest. În privirea Lui erau în acelaşi timp multă iubire şi multă seriozitate. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Eram totuşi fericit că nu mă privea mai de-aproape; ca să îți mărturisesc adevărul, nu aş fi putut suporta privirea Sa. Şi cu toate acestea, eram atras cu putere de El şi nu aş fi putut să rezist, dacă Baram n-ar fi venit să-L cheme la masă”.

4. Tânărul a spus: “Ce crezi despre el? Care pot fi intențiile sale şi cine poate fi el, după părerea ta?”

5. Bătrânul a spus: “Eu sunt grec, este adevărat, păgân ataşat de numeroase divinități, după cum spuneți voi; de fapt, nu sunt mai păgân ca tine şi nu cred decât într-un singur Dumnezeu atotputernic, dar omul acesta miraculos m-ar putea face oricând să-L ador ca pe o divinitate, căci dacă

El nu este cel puțin un semizeu, atunci eu mă îndoiesc de faptul că exist”.

6. Tânărul: “Aş vrea tare mult să-l văd. Dacă am putea intra în casă, aş face repede cunoştință; să schimbi câteva cuvinte cu o asemenea ființă ar fi foarte interesant”.

7. În timp ce tânărul vorbea astfel, Eu am ieşit afară şi l-am chemat: “Ahab, fiul lui Toma din Toreh, vino; dacă ți-e foame şi sete de adevăr, vei fi săturat!”

8. Tânărul a răspuns: “Doamne, noi nu ne-am văzut niciodată şi Tu niciodată n-ai venit la Jesaira, din câte ştiu eu şi iată, Tu cunoşti numele meu şi al tatălui meu!”

9. Eu i-am spus: “Ştiu mult mai multe despre tine şi despre toată casa ta, dar asta nu prea are legătură cu ceea ce fac aici. În această noapte, tu ai vegheat asupra Mea şi ți-ai asumat riscuri care au o mare valoare pentru Mine; devotamentul tău nu va rămâne fără răsplată”.

10. Ahab a traversat atunci mulțimea până la Mine, întrebându-se cum de pot şti Eu toate acestea!

11. Eu: “Nu te mai mira atât, vei fi martor la multe alte lucruri. Ai făcut bine că i-ai îndemnat pe aceşti vulpoi bătrâni să rămână la ei acasă; ei i-ar fi tulburat pe oameni în credința lor şi fără credință ar fi greu să-i ajut. După ce bolnavii vor fi vindecați, vor putea veni şi aceşti dughenari ai Templului. Rămâi aici şi lasă-i să te aştepte până când voi termina ceea ce am de făcut aici. Eu ştiu totul, tu i-ai mințit, dar Dumnezeu iartă întotdeauna un păcat comis într-un scop nobil. Ai înțeles?”

12. Tânărul a spus: “Eu sunt un cunoscător al legii şi ştiu că Moise a spus: să nu aduci mărturii mincinoase împotriva aproapelui tău. Acesta este un precept foarte bun, dar pe care nimeni nu-l respectă şi în special colegii mei, pentru că ei spun că o mărturie falsă care ar putea fi de folos Templului îi face întotdeauna plăcere lui Dumnezeu, dar în schimb, o mărturie care este defavorabilă Templului va fi,de-a pururi blestemată. Iată de ce ei îi lapidează pe cei care au altfel de păreri decât ale Templului.

13. Deşi acest lucru nu apare în scrierile lui Moise, templierii spun şi îi învață pe ceilalți că litera scripturii este moartă şi că ei sunt scrierea vie, prin care Dumnezeu înscrie voința Sa. Astfel, Biblia noastră a devenit opusul a tot ceea ce au predicat Moise şi profeții.

14. După această nouă scriere a Templului, minciuna nu numai că este permisă în anumite ocazii şi pentru anumite scopuri, ci ea este uneori chiar obligatorie, atunci când este vorba despre interesele Templului, care îi susțin în cel mai înalt grad pe cei care ştiu să mintă pentru a-şi apăra interesele.

15. Probabil că Tu cunoşti faptul că în preajma sărbătorilor, Templul este curățat de foarte mult gunoi. Gunoiul acesta uscat, care nu este altceva decât pământ şi nisip, este vândut, după ce a fost împărțit în cantități foarte mici, în întreaga țară, prin cei care sunt numiți 'profeți ai gunoiului'. O măsură echivalentă cu greutatea unui ou se vinde cu o livră de argint. Şi astfel, gunoiul acesta de la Templu devine sufletul tuturor gunoaielor bigoților, care cred că astfel îşi fertilizează câmpurile, convinşi că nimic nu ar putea creşte fără acest gunoi. Şi dacă, din nefericire, câmpurile lor sunt fertile fără să fi folosit gunoiul de la Templu, ei sunt convinşi că recoltele nu sunt binecuvântate de Dumnezeu şi că nu pot să aducă prosperitatea nimănui.

16. Se întâmplă uneori ca acestor 'profeți ai gunoiului' să nu le ajungă prețiosul produs şi atunci ei îşi umplu brişca cu gunoi de pe drum, pe care îl vând ca pe un gunoi autentic de la Templu. Aşa se face că ei vând de zece ori mai mult gunoi, înşelându-i de două ori pe oameni!

17. Dar asta nu are nici o importanță pentru ei; orice este de folos Templului nu poate fi un păcat, dimpotrivă, este o virtute, fiindcă este pe placul Templului şi, în consecință, şi al lui Dumnezeu! Oh, Doamne!

18. Dar dacă ar veni cineva care să spună poporului adevărul în legătură cu acest gunoi şi în special despre cel luat de pe drum, nefericire pentru acela, căci el nu va şti cum să-şi salveze pielea!

19. Sunt mii de alte exemple de minciuni şi înşelăciuni la fel ca aceasta cu gunoiul şi, dacă cineva ar dori să le dezvăluie poporului, ar fi bine să implore mai întâi mila şi îndurarea divină.

20. Să-i mint pe colegii mei nu este un păcat pentru mine, dacă pot astfel să protejez un om ca Tine de capcanele pe care ei doreau să Ți le întindă, fiindcă Te consideră prea inteligent! Dar fă cu

bolnavii aceştia ceea ce ai de făcut, altminteri aceşti bătrâni caraghioşi ar putea să sosească înainte de a-i chema eu!”

21. Eu i-am spus lui Ahab: “Vezi tu, aceşti bolnavi sunt vindecați deja, orbii văd, paraliticii merg, surzii aud, muții vorbesc şi toți cei care sufereau de orice altă boală sunt vindecați. Am să merg totuşi să le spun să se întoarcă la ei acasă şi tu vei putea merge să-i găseşti pe colegii tăi şi să le povesteşti ce ai văzut!”

22. I-am invitat pe toți cei care fuseseră vindecați să se întoarcă acasă la ei, poruncindu-le să nu povestească ce s-a petrecut în împrejurimi, mai ales la Ierusalim, dacă vor merge acolo. Mi-au promis cu toții că nu vor vorbi despre asta şi Mi-au mulțumit cu lacrimi în ochi!

23. Le-am mai spus: “Mergeți, credința voastră v-a ajutat, dar aveți grijă să nu mai păcătuiți, altfel veți fi loviți de o a doua boală, mai rea decât prima”. Toți cei ce fuseseră vindecați au plecat slăvindu-L şi binecuvântându-L pe Dumnezeu, care a dat o asemenea putere unui om.

24. Foarte uimit, Ahab a spus: “Niciodată un ochi omenesc nu a văzut ceva asemănător, fără nici o ceremonie, fără nici un cuvânt, fără nici un gest. Nu, este prea mult pentru o inteligență limitată ca a mea. Doamne, spune-mi cum poți să faci un asemenea lucru?”

25. Eu: “Deocamdată tu nu poți înțelege, dar dacă vrei să fii discipolul Meu, vei înțelege; mergi acum să-i informezi pe colegii tăi”.

26. Ahab a spus: “Da, mă voi duce şi le voi spune ceea ce le place să audă. Le voi arunca praf în ochi ca să-i orbesc complet; am un talent cu totul deosebit pentru asta! Ei nu vor afla nimic, vindecarea posedatului este de ajuns pentru ei, nu vor mai afla şi despre vindecările de astăzi”.

27. Eu am spus: “Bine, bine, fă cum crezi că este mai bine. Suntem prieteni, termină ce ai de făcut şi urmează-Mă; vei găsi astfel adevărul şi viața, iar adevărul te va elibera”.

Capitolul 183

Ahab rabinul merge să-şi găsească colegii

1. Ahab s-a îndepărtat şi a plecat repede să-şi regăsească colegii, care l-au hărțuit cu întrebările şi i-au spus: “Dar, în numele Templului, ce ai putut face atât de mult timp? Ce frică ne-ai provocat! Ce se întâmplă, ce face magicianul? Cum era? Au sosit soldații? N-ai idee în ce situație disperată suntem!”

2. Ahab spuse: “Dar ce se petrece?”

3. Bătrânii au spus: “Imaginează-ți că acum o jumătate de oră au venit trei evrei să ne avertizeze că toată lumea din Jesaira a trecut de partea grecilor; că nu mai avem nimic de făcut aici! Ce zici de asta? Gândeşte-te că asta-i din cauza acestui magician, vândut diavolului. Ce ai de spus?”

4. Ahab: “Dacă aşa stau lucrurile acolo, atunci este rău! Am face bine să nu ne arătăm deocamdată! Ieri am auzit şuşotindu-se câte ceva, dar nu am putut să ghicesc despre ce este vorba. Merităm ceea ce ni se întâmplă. Eu v-am spus de multe ori: 'Noi mergem prea departe cu prostia noastră şi cu proiectele întunecate ale Templului, care nu scapă spiritului treaz al acestor greci.

5. Le va fi uşor să se ridice împotriva noastră. Eu n-am făcut decât să vărs ulei peste foc; v-am prevenit încă mai demult că aşa va fi şi nu înțeleg de ce sunteți surprinşi. V-am spus adeseori că trebuie să încetăm să mai înşelăm şi să mai prostim poporul, căci toate au o măsură în această lume, pe care nu trebuie s-o depăşim. La ce ne foloseşte să spunem în mod sistematic că poporul este nebun? Nebunia se va schimba în furie şi noi nu vom mai avea altceva de făcut decât să plecăm. Ei bine, iată unde am ajuns!

6. Poporul asculta de Moise şi de profeți, dar noi am pretins că, ei sunt morți şi că învățătura lor a murit o dată cu ei; noi pretindem că Dumnezeu îşi revelează voința Sa Templului şi că Marii Preoți, leviții, fariseii şi scribii sunt acum în locul lui Moise şi al profeților. Iată învățătura noastră.

7. V-am spus clar, de o mie de ori, unde ne vor aduce abuzurile noastre, dar voi ați râs,

pretextând că aşa ceva este imposibil. Ei bine! Iată-ne aici. Mai pretindeți acum că este imposibil?

8. Eu vă spun, merităm ceea ce ni se întâmplă, iar cine nu se lasă sfătuit într-o problemă atât de serioasă, va suporta toate consecințele!

9. Mi-am dat toată osteneala ca să calmez mulțimea din fața casei lui Baram, spunându-le conducătorilor că vor veni soldații din Capernaum şi îi vor masacra. Ei au râs însă, spunându-mi: "Puteți să-i aşteptați mult şi bine; mesagerul vostru este acum prizonierul nostru, aşa că vă aflați cu toții în puterea noastră. Ați face mai bine să plecați, altminteri va fi rău de voi!" Iată cât a valorat avertizarea mea, aş fi putut mai bine să tac!

10. Cât despre magician, el nu se află aici pentru ceva anume, căci el, împreună cu discipolii săi şi cu Baram, sunt singurii evrei din acest târguşor. O fi vreun magician, nu mă îndoiesc, dar că ar fi posedat de Belzebut nu aş risca să susțin, cu toate că nu vreau să vă contrazic. Mergeți acolo şi vorbiți cu el, vă veți convinge singuri".

11. Bătrânii au întrebat: "A vindecat deja toți bolnavii?"

12. Ahab: "Este posibil, dar eu n-am văzut nimic; în fața casei lui Baram se află o mulțime de femei şi bărbați; majoritatea sunt greci şi îi cunosc bine. Ei stau de vorbă cu acest fel de magician. Dar bolnavi n-am văzut. Poate I-a vindecat între timp, când eu făceam de pază. Dar, cum v-am spus, mergeți şi vedeți cum stau lucrurile".

13. Bătrânii au spus: "Nu este nici un pericol?" Ahab: "Of, încă o întrebare idioată! Credeți că aici sunteți mai în siguranță? Este mai bine pentru noi toți, acum când lucrurile au luat o întorsătură atât de urâtă, să ieşim de aici, înainte de a fi masacrați între aceste patru ziduri".

14. Bătrânii: "Da, da, ai dreptate, este mai bine să ieşim şi să ne ascundem prețioasele noastre comori". Ahab: "Dar haideți să mergem odată, cine să vină să ne ia avuțiile? Oamenii au alte lucruri de văzut acum decât comorile noastre".

15. La aceste cuvinte bătrânii s-au ridicat, au închis tot şi au ieşit fără să-şi avertizeze servitorii de intențiile lor.

Capitolul 184

Poporul îi contestă pe farisei şi caută să-i îndepărteze (Matei 12, 24)

(24) Când au auzit fariseii lucrul acesta, au zis: "Omul acesta nu scoate demonii decât cu ajutorul lui Belzebut, domnul demonilor!"

1. Odată ajunşi la casa lui Baram, ei au văzut o mare mulțime de oameni, încă stupefiați de miracolele înfăptuite. Dar întrucât bătrânii farisei nu fuseseră de față, ei au crezut că vindecarea de mai înainte a posedatului este cea care incită mulțimea să strige, în extaz: Trăiască Fiul lui David, El este într-adevăr fiul lui David!"

2. La aceste cuvinte, bătrânii farisei s-au supărat şi li s-au adresat oamenilor: "De ce vă minunați atât, noi ştim mai bine decât voi ce se petrece. Magicianul alungă demonii cu ajutorul prințului demonilor, iar voi îl slăviți ca pe un Fiu al lui David!" Oamenii care aveau o credință slabă au început atunci să se îndoiască şi le-au cerut fariseilor să le explice cum putea prințul demonilor să săvârşească asemenea miracole.

3. La această întrebare, vulpile bătrâne, surprinse, nu au ştiut ce să răspundă. Poporul, văzându-le încurcătura, le-a spus: "De ce nu răspundeți şi cum puteți să pretindeți că acest aşa-zis magician înlătură demonii şi face miracole cu ajutorul lui Belzebut? Este foarte uşor să-l consideri drept demon pe cel care face miracole şi să-l blestemi, dar este altceva să dovedeşti acest lucru! De ce păstrați tăcerea dacă sunteți atât de siguri?"

4. Fariseii au spus: "Noi tăcem pentru că, fiind mereu iluminați de spiritul lui Dumnezeu, ştim mai bine ce şi cât este necesar să le spunem oamenilor. Nu trebuie să vorbim şi nu dorim să dăm

un răspuns doar pe jumătate. Voi nu aveți decât să credeți ceea ce vă învățăm. Nu trebuie să căutați. Noi suntem aleşi de Dumnezeu şi cunoaştem lucrurile în profunzime, dar trebuie să păstrăm secretele şi să nu spunem poporului decât ceea ce trebuie să ştie. Ne-ați înțeles?”

5. Oamenii au spus: “Oh, da! V-am înțeles prea bine. Acesta este chiar motivul pentru care am trecut de partea grecilor, unde genul ăsta de a umbla cu ascunzişuri nu există. Ei îi au pe Aristotel, Pitagora, Platon şi Socrate, ale căror scrieri sunt clare şi adevărate. La voi totul este nebulos; nu se vede nimic clar, nici în față, nici în spate!

6. De ce vreți voi să-l credem suspect pe acest Mântuitor, trimis de Dumnezeu? El ne-a făcut numai bine, i-a vindecat pe toți bolnavii, iar voi îl numiți fiul lui Satana!

7. Cine sunteți voi, care nu ne-ați făcut niciodată nici cel mai mic bine? Ați ajutat vreodată pe cineva cu pretinsele voastre posibilități care de fapt sunt inexistente şi cu pretinsele voastre rugăciuni?”

8. Fariseii au spus: “Nu avem noi atestarea necesară?”

9, Oamenii: “Voi aveți toate atestările scrise care vă trebuie şi nu dintre, cele mai mici, fiindcă ele provin toate de la Templu, dar unde sunt faptele despre care vorbesc atestările voastre? Noi n-am văzut niciodată vreo urmă în acest sens.

10. Şi iată, a venit acum El, fără nici o atestare, dar Ei face miracole pe care nici un om nu le-a săvârşit vreodată, de când există pământul. Noi vedem bine de ce doriți să ne faceți să ne îndoim de El şi ne luăm libertatea să v-o spunem în față.

11. Acest om divin a făcut miracole adevărate, aşa cum ar trebui să faceți chiar voi, dacă doriți să credem în atestările Templului, dar, de treizeci de ani de când sunteți la noi, voi nu ați făcut absolut nimic!

12. Dimpotrivă, câți bani şi câte obiecte prețioase ne-ați făcut să vă dăm pentru a acționa pentru aşa-zisul nostru bine! Dar unde sunt faptele? Ne-ați luat aurul şi argintul, dar n-am primit nimic în schimb, decât goliciunea promisiunilor voastre, pe care nu vi le țineți niciodată. Când vă întrebam cum se vor realiza promisiunile voastre, ne arătați recoltele noastre frumoase şi turmele bine întreținute, Domnul fie lăudat! Şi noi vă arătam atunci recoltele magnifice ale grecilor şi turmele lor mai bine întreținute decât ale noastre, iar voi le blestemați de şapte ori, spunând: 'Abundența lor vine de la Satana, fie ca aceste câmpuri şi carnea acestor animale să fie blestemate!' Dar tributul de cereale pe care-l luați în fiecare an de la aceşti greci şi care nu este tocmai dintre cele mai mici, nu vă dezgustă!”

13. Înfuriați, fariseii au spus: “Noi vindem din nou aceste cereale la păgâni, la greci şi la romani, pentru ca cei pe care-i conduc ei să fie blestemați în ziua Judecății de apoi”.

14. Poporul a răspuns: “Frumos! Se spune că diavolul e prost şi îi poți sesiza cu uşurință minciunile, dar voi sunteți de zece ori mai proşti, căci minciunile voastre sunt mult mai mari şi mai evidente. Oare nu noi am transportat cerealele pe boii şi măgarii noştri, la târgul din Ierusalim? Ştim prea bine cui le-ați vândut! Şi mai aveți insolența de a ne spune în față că vindeți cerealele voastre blestemate păgânilor! Dacă vreți să vă albiți cu atâtea minciuni, atunci mințiți cu mai multă şiretenie, ca să nu ne dăm seama! Ca şi cum noi am fi mai proşti decât voi! Dar să faci să treacă negrul în locul albului, asemenea minciuni încă n-am mai auzit!”

15. Fariseii: “Nu ştiți nimic şi nu înțelegeți nimic. Nu ştiți voi că un fariseu nu poate să mintă, căci este scris în legile Templului pentru toți cei care îl slujesc, că lor le este imposibil să mintă, chiar dacă vor, căci cea mai rea minciună devine în gura lor adevărul cel mai luminos?”

16. Mulțimea a început să râdă şi a spus în glumă: “Da, da, cunoaştem bine legile Templului despre care vorbiți! Dar ar mai trebui să fie scris: 'Dacă un fariseu pune în gura sa excremente, ele se transformă imediat în aur curat!'“

Capitolul 185

Domnul linişteşte poporul pentru a-i calma pe farisei (Matei 12, 25-33)

(25)Iisus, care le cunoştea gândurile, le-a zis: "Orice împărăție dezbinată împotriva ei însăşi, este pustiită; şi oricare cetate sau casă dezbinată împotriva ei însăşi, nu poate dăinui.

(26) Dacă Satana scoate afară pe Satana, este dezbinat; deci, cum poate dăinui împărăția lui?

(27) Şi dacă Eu scot afară demonii cu ajutorul lui Belzebut, fiii voştri cu cine-i scot? De aceea ei vor fi judecătorii voştri.

(28) Dar dacă Eu scot afară demonii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci împărăția lui Dumnezeu a venit la voi.

(29) Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare, şi să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jefui casa.

(30) Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, şi cine nu strânge cu Mine, risipeşte.

(31) De aceea vă spun: Orice păcat şi orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată.

(32) Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.

(33) Ori faceți pomul bun şi rodul lui bun, ori faceți pomul rău şi rodul lui rău: căci pomul se cunoaşte după rodul său.

l. Prevăzându-şi ruina, fariseii demascați au început să nutrească gânduri de răzbunare. Atunci, Eu am spus poporului: "Lăsați-i, căci ei sunt conducători orbi ai orbilor; când se apropie de o prăpastie, ei cad împreună cu toți cei pe care-i conduc. Într-o țară în care domneşte o asemenea autoritate puteți să vă faceți rău singuri şi să cădeți cu atât mai uşor în capcana în care au căzut alții înaintea voastră. Ei au recunoscut că au vândut grecilor şi romanilor cereale blestemate. Spuneți-i asta şefului romanilor şi acesta îi va ucide pe toți. Dar să ne oprim aici; să intrăm în casă şi voi vedea dacă pot să redau vederea acestor orbi!"

2. Am intrat în casă şi fariseii M-au urmat. Discipolii M-au salutat; mulțimea s-a strâns în jurul nostru, lăsându-ne totuşi destul loc.

3. Când în sfârşit totul s-a liniştit am deschis gura pentru a le spune fariseilor ceea ce întrevedeam: "Când erați acolo, nimeni nu putea nimic în afara voastră! Sunt treizeci de ani de când sunteți aici, în Jesaira şi n-ați înțeles deloc spiritul acestui popor! Dar este prea târziu să adormiți spiritul poporului care se trezeşte. Furia voastră este zadarnică, iar aceasta este greşeala voastră şi a nimănui altcuiva!

4. Eu am venit ca un evreu adevărat, plin de spiritul lui Dumnezeu şi de toată puterea Lui.

5. Când am sosit pe aceste țărmuri şi Mă încălzeam la focul aprins pe vas, mulțimea M-a întâmpinat şi Eu am vindecat sub ochii voştri un orb mut şi posedat. Imediat, mulțimea a recunoscut în Mine forța divină şi M-a numit Fiul lui David; chiar şi voi ați recunoscut acest lucru, dar cum această recunoaştere era o piedică pentru planurile voastre diabolice, voi ați pretins, împotriva propriilor voastre convingeri, că Eu săvârşeam aceste fapte cu ajutorul prințului demonilor. Dar cui i-ați făcut rău astfel, în afară de vouă înşivă?

6. Dacă v-ați fi gândit puțin şi ați fi analizat lucrurile mai bine, ați fi înțeles imediat greşeala judecății voastre şi v-ați fi dat seama că, prin afirmațiile voastre prosteşti vă veți pierde orice credibilitate în fața acestui popor care are spiritul treaz".

7. Fariseii au spus: "Ce ar fi trebuit să facem? Dacă eşti atât de înțelept, spune-ne!"

8. Eu le-am spus pe un ton mai serios: "Ați fi putut să gândiți, să judecați şi să spuneți: orice împărăție dezbinată cade în ruină; nici un oraş, nici o casă care sunt dezbinate nu vor rezista. Când un diavol alungă un altul este clar că este dezbinat şi învrăjbit împotriva lui însuşi. Vă întreb, cum ar putea să dăinuie împărăția lui? Cred că Mă puteți înțelege cu uşurință!

9. Dar dacă Eu, care sunt un evreu desăvârşit, alung, după cum spuneți voi, demonii în

numele lui Belzebut, atunci cu ajutorul cui îi alungă fiii voştri şi cu ajutorul cui vindecă ei bolnavii? Eu vă spun, fiii voştri vă vor judeca la fel ca acest popor!

10. Dar dacă, aşa cum vede tot poporul, Eu alung demonii cu ajutorul Spiritului (Duhului) lui Dumnezeu, înseamnă că împărăția lui Dumnezeu a venit la voi. Ar trebui să vă bucurați, voi - care sunteți evrei, în fața grecilor care sunt păgâni, că un evreu face asemenea miracole pentru binele poporului. Este singurul mijloc de a arăta lumii întregi că evreul este singura ființă în legătură cu Dumnezeu, capabilă să facă miracole, imposibile pentru ceilalți oameni.

11. Când celelalte popoare vor vedea ce face acest evreu, ei vor alerga şi vor spune: 'Acest evreu este de la Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu acționează prin el. El este puternic şi plin de forță. Să fie El Domnul nostru, acum şi dea pururi.

12. Dacă acest evreu ne arată puterea lui Dumnezeu, casa Sa şi tot poporul Său trebuie să aibă această putere!' Cine ar putea să intre în casa războinicului şi să-i fure ceea ce are, dacă nu-l va lega mai întâi pe războinic? Doar atunci îi va putea jefui casa! Aşa cum au făcut romanii atunci când ne-au găsit adormiți şi ne-au legat ne-au jefuit şi au făcut din noi sclavii lor; iată ce se petrece cu evreii care s-au îndepărtat de Dumnezeu.

13. Dar Dumnezeu are milă de poporul Său. El a vrut să-i vină în ajutor. Iată de ce M-a trimis Dumnezeu pe Mine la voi. Atunci voi de ce căutați mereu să împrăştiați ceea ce Eu am adunat?

14. Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea! Şi cine nu adună cu Mine, risipeşte şi se pune în mod fățiş împotriva Spiritului lui Dumnezeu, care vrea să vă elibereze.

15. De aceea, Eu adaug la ceea ce ați văzut deja: orice păcat şi orice hulă vor fi iertate oamenilor, dar niciodată hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. În adâncul sufletului vostru, voi ştiți prea bine că Eu am vindecat acest posedat prin puterea lui Dumnezeu, dar datorită poftei voastre josnice de câştig şi pentru a vă salva buna voastră reputație, voi ați blestemat în Mine Spiritul (Duhul Sfânt) al lui Dumnezeu, care voia să vă salveze şi de aceea vă binemeritați răsplata de păgâni!”

16. Fariseii au spus: “Noi n-am blestemat Spiritul lui Dumnezeu, ci doar pe tine. Şi tu, care eşti o ființă din carne şi sânge, nu poți fi totuşi Spiritul lui Dumnezeu. La fel ca şi noi, tu nu eşti decât o ființă umană”.

17. Eu am spus: “Desigur, în aparență asta sunt, dar poate că în realitate sunt mai mult! Iar dacă Eu sunt Fiul omului, după cum vă spun, blestemele voastre sunt de neiertat. Căci nu Eu, Fiul omului, săvârşesc fapte pe care voi nu puteți să le înfăptuiți, ci în Fiul omului, care se află în fața voastră, acționează însuşi Spiritul lui Dumnezeu şi pe El l-ați blestemat. Nu Eu, ci Spiritul lui Dumnezeu a făcut acele lucruri sub ochii voştri şi voi L-ați blestemat!

18. Da, cel care se ridică împotriva omului care sunt Eu, va fi iertat, dar cine vorbeşte împotriva Spiritului lui Dumnezeu nu va fi iertat niciodată.

19. Când pomul este rău, roadele pe care le poartă sunt la rândul lor rele. Dar dacă pomul este bun, prin natura lui, roadele sale vor fi bune. Pomul se recunoaşte după roadele sale şi aceşti evrei care au devenit păgâni, sunt roadele voastre; judecați singuri dacă ele sunt bune sau rele!”

Capitolul 186

Despre diferite spirite rele şi influențele lor. Mânia fariseilor. (Matei 12, 34-35)

(34) Pui de năpârci cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbeşte gura.

(35) Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui.

1.Fariseii au spus: “Acelea nu sunt roadele noastre, ci ale unor vagabonzi ca tine, care apar

din când în când, nu se ştie de unde şi fac figuri de artişti sau de magi! Ei îşi etalează sub ochii noştri arta lor penibilă în timpul nopții, răspândindu-şi filosofia păgână pentru a-şi face adepți. Ei ne murdăresc pe noi şi Templul în modul cel mai mârşav şi necinstesc legea lui Dumnezeu, Iată care sunt roadele acestor păgâni care locuiesc aici, în Jesaira. Noi am spus mereu poporului adevărul şi l-am învățat legea lui Moise; dar când Belzebut, prin indivizi de felul tău, caută să devieze poporul, ce putem noi face? Dacă Satana face să putrezească roadele aflate pe crengi, asta nu înseamnă că noi suntem un pom otrăvit, învățătura noastră este bună! Dar cuvintele şi discursurile tale vin de la prințul demonilor şi duc poporul credul pe căi greşite. Iată de ce ar trebui să te lapidăm şi să-i ucidem pe toți ai tăi".

2. Auzind cuvintele mânioase ale fariseilor, poporul a început să murmure şi a încercat să-i înhațe.

3. Dar Eu le-am spus oamenilor: "Lăsați-i, este suficient că aceste ființe rele vor fi pedepsite veşnic, ele pot fi cruțate deocamdată! Dar vor primi de la Mine mărturia pe care o merită!"

4. Poporul: "Da, Doamne, te rugăm să le spui caraghioşilor ăstora cine sunt ei de fapt".

5. M-am întors atunci către farisei şi le-am spus pe un ton foarte serios: "Oh! Voi, pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când inima voastră este în întregime rea? Căci din prisosul inimii vorbeşte gura. Omul bun scoate lucruri bune din adâncul inimii lui; dar omul rău scoate mereu doar lucruri rele de care inima sa este plină! Dar Eu vă spun, oamenii vor trebui să dea socoteală în ziua Judecății de apoi pentru tot răul pe care l-au făcut şi pentru toate cuvintele nefolositoare pe care le-au rostit. Se va petrece atunci ceea ce este scris în cartea lui Iov: 'Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, şi din cuvintele tale vei fi osândit'."

6. Eu v-am demonstrat de ce am venit, dar spiritul rău din inimile voastre nu vrea nici să înțeleagă, nici să accepte că ați putea fi liberi şi preafericiți!

7. Pentru tot binele pe care vi-l fac Eu în mod gratuit, voi vreți să Mă lapidați! Oh, rasă de şerpi, rasă de vipere, toate mărturiile profeților sunt atât de adevărate; voi îl adorați pe Dumnezeu din vârful buzelor în ceremoniile voastre moarte, dar inima voastră este departe de El!"

8. Vorbele Mele au atins inima câtorva farisei şi a câtorva învățați ai Legii. Chipul lor s-a făcut deodată mai uman şi au spus: "învățătorule, noi nu dorim să respingem în totalitate învățătura ta, dar am fost împiedicați încă de ieri să vedem curm faci miracole. Mai dă-ne câteva semne, am vrea să le vedem! Poate că vor fi suficiente pentru a ne convinge şi am putea în cele din urmă să aderăm la învățătura ta!"

9. M-am întors atunci către popor şi am spus: "Această rasă murdară şi desfrânată caută un semn, dar nu va primi altul în afara celui dat de Iona, profetul! Iona a rămas trei zile şi trei nopți în pântecele balenei, iar Fiul omului va rămâne trei zile şi trei nopți în centrul pământului!"*

10. Fariseii s-au privit unii pe alții şi au spus: "Ce înseamnă asta? Ce vrea să facă? Cum va ajunge el în centrul pământului şi unde-i acesta? Nu este oare pretutindeni şi nicăieri în acelaşi timp? Cine ştie care este mărimea pământului şi unde se află centrul său? Acest om este nebun! Un demon vrea să pună stăpânire pe el! Se spune că înainte de a înnebuni, un om poate face miracole. Şi de ce se compară el cu Iona, cel care propovăduia la Ninive?"

11. Eu am spus în continuare poporului: "Da, da, oamenii din Ninive vor învia împreună cu toți cei din generația voastră la Judecata de apoi şi vă vor osândi, căci ei s-au pocăit după ce au ascultat predicile lui Iona. Dar iată-L, sub ochii voştri, pe Cel care este mai mult decât Iona! Regina Sudului se va ridica în timpul judecății şi va condamna această generație, această Regină Semiramis, venită de la capătul pământului pentru a asculta înțelepciunea lui Solomon! Şi iată-L, sub ochii voştri, pe Cel care este mai mult decât Solomon!"

12. Fariseii au spus: "Ei bine, dacă tu crezi că noi suntem toți atât de diabolici şi că vom fi cu toții condamnați în ziua Judecății de apoi, atunci alungă demonii din noi, aşa cum ai făcut ieri cu orbul surdomut şi atunci te vom putea slăvi la fel cum te slăvesc cei pe care i-ai vindecat!"

13. De fapt, ei nu se gândeau la modul serios să-şi părăsească demonii cu care, erau perfect uniți. Acesta nu era decât un pretext de a Mă prinde în mreje, căci un spirit rău nu se exprimă astfel

când a ajuns să posede în întregime o ființă umană; dimpotrivă, atunci când ființa umană este posedată de cei mai răi demoni, cum se întâmplă cu cei care îi chinuiesc pe oamenii nehotărâți, ea se exprimă inteligent şi se comportă cu înțelepciune, pentru a-i face pe ceilalți să creadă că nu este posedată.

14. Eu am spus atunci către farisei şi învățați: "Din mai multe motive, acest lucru nu poate fi făcut, căci de prea mult timp demonii sunt perfect uniți cu sufletele voastre; ei sunt cei care vă fac să duceți o viață în rău şi desfrâu şi ca să-i îndepărtez, ar însemna să vă iau viața. Iar dacă vă las viața, asta nu vă ajută cu nimic, fiindcă natura voastră este în întregime demoniacă! Într-adevăr, atunci când prin puterea Mea un spirit impur este alungat din oameni ca voi, el va „rătăci" prin locuri aride şi deşertice, fără să-şi găsească liniştea. De aceea, diavolul tentează ființele virtuoase şi caută să intre în ele, dar dacă nimeni nu-i deschide uşa, îşi spune: „Să mă întorc în vechea locuință, căci nu este loc de odihnă pentru mine în aceste locuri aride şi deşertice, iar în locuințele invadate de cei de acelaşi fel cu mine nu mă vor lăsa să intru". El revine în locuința veche, dar o găseşte goală, curată şi împodobită. Atunci el se retrage, cheamă alți şapte demoni, mai răi decât el şi, cu ajutorul lor, împresoară iarăşi locuința, pe care în sfârşit o poate asedia. Şi iată-i instalați în interiorul celui pentru care totul va deveni mai rău ca înainte.

15. Astfel ar sta lucrurile cu această generație rea; de aceea, nu trebuie ca prin Mine lucrurile să devină mai rele decât sunt!"

16. Albi la față de turbare la auzul acestor cuvinte, fariseii M-ar fi sfâşiat dacă nu s-ar fi temut de popor!

(*Nota editorului: centrul pământului semnifică aici în primul rând mormântul, dar şi faptul că sufletul Fiului omului a coborât în infern pentru a elibera sufletele întemnițate. (Matei 12, 39 şi 40)

Capitolul 187

Mai bine să taci decât să minți chiar dacă ai o intenție bună. Templul din Ierusalim şi Templul din Delphi. Dialectica oracolelor. Grecii aduc mărturie pentru Evanghelia vieții.

1. Ahab, tânărul fariseu, i-a părăsit pe bătrânii săi coreligionari, foarte fericit că le-am spus adevărul în față! El M-a întrebat, în taină, dacă şi el era posedat.

2. Dar Eu i-am răspuns prieteneşte: "Dacă ai fi fost, n-ai fi întrebat. Tu ai fost până acum un loc arid şi deşertic pentru Satana, dar ai grijă să nu devii un câmp fertil; fii foarte atent atunci când te afli în compania colegilor tăi cei răi!"

3. Ahab a spus: Doamne, nu mă părăsi şi puterile infernale nu vor putea niciodată să aibă influență asupra mea. Eu nu-mi voi pierde zelul pentru Tine!"

4. Eu: "Mergi, credința ta te va face puternic şi plin de zel pentru Mine! Dar veghează să nu cazi în capcanele colegilor tăi, căci diavolii au nas şi urechi fine şi s-ar putea ca ei să-ți pregătească un sfârşit urât!"

5. Ahab a spus: "Doamne, Tu mă cunoşti cu siguranță mai bine decât mă cunosc eu. Am un spirit ingenios şi, după cum se spune, diavolul este orb, aşa că ei nu-şi vor da seama că-i păcălesc. Să facem astăzi o mică încercare: voi schimba cu Tine câteva cuvinte violente, pentru ca ei să nu creadă că ne-am înțeles deja. Dar cred că Tu nu eşti de acord cu asta!"

6. Eu am spus: "Fă ce vrei, dar în orice caz, nu uita să fii mereu bun, inteligent şi să respecți adevărul, căci o minciună, oricât de bine intenționată ar fi, nu ajută decât pe moment, sfârşind întotdeauna prin a fi nefolositoare, sau chiar a dăuna!"

7. Ahab a spus: "Bine, nu voi mai spune nimic".

8. Eu am adăugat: "Aşa e mai bine, căci este mai bine să taci, decât să minți, chiar dacă o faci cu cele mai bune intenții".

9. Cu această învățătură, Ahab a trecut prin mulțime şi a plecat să-şi întâlnească colegii. Unul

dintre aceştia îl văzuse vorbind cu Mine. El a început imediat să-l interogheze sever, dar Ahab a ştiut să se descurce şi, în cele din urmă, chiar a fost felicitat!

10. Mi-am întors privirea de la farisei şi am început să vorbesc cu poporul. Le-am arătat că nu era bine ca ei să părăsească iudaismul, căci mântuirea nu putea să vină decât de la evrei şi că ei nu ar putea să devină copiii lui Dumnezeu dacă nu vor reveni la adevăratul iudaism.

11. Un grec a întrebat: Trebuie să îngenunchem iarăşi în fața fariseilor umflați şi să înghițim pâinea lor murdară şi indigestă, fără drojdie? Prietene, eşti un mare învățător, plin de forță şi de putere divină. Eşti bun, drept şi înțelept, dar ceea ce ne ceri este ciudat! Noi nu avem nevoie să ne întoarcem la Moise, pentru simplul fapt că noi nu l-am părăsit practic niciodată şi Dumnezeul evreilor este mereu în inimile noastre, iar numele exterior de 'grec' sau de evreu nu are, sperăm, nici o semnificație importantă pentru Dumnezeu! Acest nume ne apără de atacurile şi de persecuțiile insistente şi continue ale acestor farisei; de ce ar trebui să ne numim evrei şi nu greci?

12. Nu este inteligent să ne ceri aşa ceva! Ce poate fi rău în faptul că, alături de învățătura lui Moise, noi învățăm să cunoaştem şi înțelepciunea şi bogata mitologie grecească; poezia greacă, plină de înțelepciune, înseamnă cu totul altceva decât bălegarul costisitor al Templului! Noi nu ne ataşăm de aceste divinități, ştiind prea bine de unde provin aceşti zei greci sau romani şi că Iehova este unicul Dumnezeu adevărat. El este deasupra a tot şi a toate, El a creat totul, El domneşte, menține şi susține totul!”

13. I-am spus acestuia: “Prietene, tu vorbeşti, dar nu M-ai înțeles, în timp ce aceia care M-au înțeles, nu vorbesc! Şi, ei sunt la fel de buni greci ca şi tine. Este evident că numele nu înseamnă nimic, ci numai credința din inimă, dar nu este mai puțin adevărat că este mai bine să faci un pelerinaj la Ierusalim şi să asişti la sărbători cu devoțiunea care li se cuvine, decât să faci o călătorie la Delphi pentru a cere sfatul absurd al Pythiei.

14. Eu cunosc cu siguranță mai bine decât voi monstruoasele abuzuri ale Templului şi v-am povestit cum Mă opun acestora! Dar, în pofida întregii sale ipocrizii, Templul din Ierusalim este incomparabil mai bun decât cel de la Delphi, în care preoții şi preotesele nu sunt decât nişte dialecticieni rafinați, care ştiu să dea răspunsuri astfel încât ei să aibă întotdeauna dreptate!

15. Atunci când ai vrut să te însori, ai făcut o călătorie la Delphi şi, pentru o sumă mare de bani, ai întrebat-o pe Pythia dacă vei fi fericit cu femeia pe care intenționai s-o alegi. Spune-mi, care a fost răspunsul?”

16. Grecul spuse: “Ei bine, iată-l: 'Cu această femeie vei fi fericit, nu nefericit!'“

17. I-am spus: “Ei vezi, oracolul ar fi spus adevărul chiar dacă tu ai fi fost nefericit cu soția ta!”

18. Grecul a spus: “Nu prea văd cum!”

19. Eu: “Fiindcă eşti orb! Priveşte fraza în următorul fel: 'Cu soția ta vei fi fericit, nu - nefericit! Dacă tai fraza după negație, oracolul are deopotrivă dreptate, căci dacă eşti nefericit este suficient să spui, fără să schimbi un cuvânt: 'Cu soția ta vei fi fericit nu - nefericit!'

20. Ca să te convingi, întreabă-l pe vecinul tău, care a mers la Delphi în acelaşi scop, acum un an, dacă răspunsul pentru el nu a fost identic cu al tău! El este nefericit cu soția sa, care este o pacoste, dar oracolul avea dreptate şi în cazul lui, ca şi în cazul tău! Judecă singur: este mai bun oracolul din Delphi decât Templul din Ierusalim?”

21. Grecul a deschis ochii mari şi a spus: “Stăpâne, acum totul este clar pentru mine; numai Dumnezeu singur poate să ştie toate acestea, nu un om! Ori Tu eşti chiar Dumnezeu, ori eşti Fiul Său! Tu nu poți să fii fiul unui om. Ne vom întoarce la Templu, dar de bunăvoie, fără să ne simțim obligați față de farisei; dar ei ar trebui să plece, ne-au înşelat prea mult, ne-au luat aproape tot ce aveam, spiritual şi material. Vom rămâne greci ca nume, dar inima noastră va trăi mereu în credința lui Moise şi a profeților săi! Vom merge în fiecare an la Templul din Ierusalim şi, dacă acesta va fi închis, vom rămâne în piața din fața lui care este deschisă străinilor; şi aceasta face parte din Templu!”

22. Eu am spus: “Faceți ce vreți, dar păziți-vă inimile de falsitate, de furie şi de spiritul de răzbunare şi persecuție. Fiți puri şi modeşti. Iubiți-l pe Dumnezeu mai presus de orice şi iubiți-vă

aproapele la fel de mult ca pe voi înşivă. Binecuvântați-i pe cei care vă blestemă, nu faceți nici un rău celui care vă urăşte şi vă persecută şi astfel veți fi pe placul lui Dumnezeu; veți obține astfel pacea şi veți aduna cărbuni încinşi pe capetele duşmanilor voştri”.

Capitolul 188

Sosirea Mariei şi a fiilor lui Iosif. Cine este mama Mea, cine sunt frații Mei?

l. În timp ce continuam să vorbesc cu poporul, au sosit Maria, mama Mea, împreună cu frații Mei, care, după ce aflaseră în casa lui Kisjonah că Eu eram la Jesaira, au plecat către Mine. Călătoria lor a durat o jumătate de zi de mers pe jos; plecați de dimineața devreme, ei au sosit aşadar la Jesaira pe la prânz.

2. Problema despre care dorea să-Mi vorbească Maria era deopotrivă personală şi spirituală, căci ea aflase la Capernaum anumite lucruri referitoare la Mine despre care voia să-Mi vorbească, dar datorită mulțimii, nu putea să intre în casă şi aştepta să ies Eu afară.

3. Dar cum aştepta de mai mult timp, ea a rugat pe cineva din casa lui Baram să-Mi spună că dorea să-Mi vorbească. Mesagerul şi-a făcut drum prin mulțime şi ajungând lângă Mine, Mi-a spus: “învățătorule, iată, Mama şi frații Tăi sunt afară şi vor să-Ti vorbească”.

4. Eu am spus mesagerului pe un ton serios: “Ce spui tu, cine este mama Mea şi cine sunt frații Mei?” Puțin speriat, mesagerul s-a retras.

5. Am întins atunci mâna dreaptă către discipolii Mei şi am spus: “Iată mama Mea, iată frații Mei. Oricine face voia Tatălui Meu din ceruri este într-adevăr fratele Meu, sora Mea, mama Mea! Dar mergi şi spune celor care Mă aşteaptă că voi veni!”

6. Aceste cuvinte li s-au părut foarte dure unora. Ei Mi-au făcut reproşuri şi M-au întrebat dacă nu cunoşteam porunca lui Moise în legătură cu părinții!

7. Am pus capăt întrebării lor, spunând: “Eu ştiu bine cine sunt Eu, discipolii Mei şi mama trupului Meu ştiu şi ei la fel de bine, iar Eu spun numai adevărul. Fiecare să aibă grijă de ale lui; nimeni nu trebuie să se ocupe ori să-şi facă griji pentru Mine, pentru că Eu ştiu ce am de făcut”. Ei au tăcut cu toții şi nimeni nu a mai spus absolut nimic.

8. După un moment de linişte. Baram, stăpânul casei, a venit să-Mi spună: “Doamne şi Stăpâne, este amiază şi masa este pregătită pentru Tine, discipolii Tăi şi pentru mama trupului Tău care Te aşteaptă afară. Vrei să-mi faci onoarea şi favoarea mie, un biet păcătos, de a servi această masă atât de bine pregătită?”

9. Eu am spus: “Intenționam să mănânc pe mare, dar pentru că M-ai invitat cu atâta amabilitate, îți voi face onoarea şi favoarea de a veni la masa ta. Dar îți mai spun că nici un fariseu nu va intra în cameră în timp ce Eu voi mânca, cu excepția tânărului Ahab, pe care îl voi lua ca discipol, deoarece el nu va putea să mai rămână cu colegii săi, care de când l-au văzut că a vorbit cu Mine în taină, îl suspectează. Acum spune mulțimii că Eu nu voi mai vorbi şi nu voi mai face nimic în această casă, aşa că trebuie să iasă şi să ne facă loc, căci cu această îmbulzeală este greu să pleci”.

10. După aceste cuvinte, Baram s-a întors către mulțime şi a spus: “Dragi vecini, divinul învățător a spus că nu va mai vorbi şi că nu va mai face nimic în această casă! Aşa că ar fi bine să vă retrageți în linişte, cu excepția lui Ahab, căruia stăpânul vrea să-i vorbească”. La aceste cuvinte, au ieşit cu toții, în afară de farisei.

11. Aceşti bătrâni cu inima plină de răutate au venit să Mă întrebe cu aroganță ce am Eu să-i spun lui Ahab şi dacă vreau să-l trimit şi pe el în infern! Când Baram i-a auzit vorbind astfel, s-a înfuriat şi ie-a spus: “Mi-am plătit impozitele până la ultimul bănuț şi, din punct de vedere legal, sunt stăpânul acestei case pe care am construit-o chiar eu. Eu nu voi tolera ca nimănui din afară să vină şi să-i producă neplăceri oaspetelui pe care eu îl venerez şi pe care eu l-am primit în casa mea! Vă rog stăruitor, la modul cel mai serios, să părăsiți casa şi să vă îndepărtați de proprietatea mea; în caz

contrar, nu voi întârzia să fac uz de dreptul meu de proprietar, atât de scump plătit!”

12. Fariseii au spus: “Ai devenit grec ca să te prevalezi de un drept de proprietar? Nu ştii că în fața unui fariseu, un evreu nu are nici un drept de proprietate? Nu este orice fariseu stăpânul oricărei locuințe de evreu în care intră? Stăpânului locuinței îi rămâne favoarea de a rămâne proprietar doar după ce fariseul a plecat! Ca evreu, nu ştii că nu eşti decât un arendaş şi nu proprietarul casei tale, pe care noi avem dreptul de a o lua, la fel ca şi pământurile, oricând dorim, dând-o în arendă pentru cincizeci de ani, oricui dorim?”

13. Baram a spus: “Ca evreu, ştiam toate acestea prea bine! Tocmai de aceea am devenit greco-roman şi, după ce am plătit o taxă la oficiul imperial, am primit dreptul inviolabil de proprietate, pe care o să vă fac să-l simțiți pe pielea voastră dacă nu veți urma imediat poruncile mele”.

14. Fariseii au spus: “Arată-ne actul de concesiune de la Tribunalul roman!” Baram a scos un frumos pergament pe care cerneala părea încă proaspătă, cu pecetea imperială şi l-a băgat sub nasul acestor bătrâni! “Cunoaşteți acest înscris?”, i-a întrebat el. Ei au strigat însă: “Cum, îți renegi Dumnezeul, Templul şi pe noi? Ah, iată ce ne face acest fiu al lui David! Blestemat să fii, împreună cu toată casa ta!”

15. Ca răspuns la blestemul lor, Baram a apucat un par şi, învârtindu-l, a început să-i lovească pe farisei, spunând: “Aşteptați servitori ai lui Satana, urmează să vă dau răsplata pe care o merită blestemul vostru”. Un fariseu pe care nu-l atinsese încă parul a strigat: “Stă scris: 'Nenorocire celui care ridică mâna asupra Unsului Domnului!'“ Baram a spus: “Ştiu bine asta, tocmai de aceea mă folosesc de parul acesta”. Şi Baram l-a făcut şi pe cel care se credea Unsul lui Dumnezeu să guste din parul său! Toți fariseii şi scribii au fugit, cu excepția lui Ahab!

Capitolul 189

Scuzele lui Baram. Atenționarea lui Ahab. Bucuria Mariei la revederea lui Iisus. Uneltirile Templului pentru a-L opri pe Iisus.

l. După ce i-a scos pe farisei de pe proprietate, Baram a revenit, puțin abătut şi a spus: “Doamne, iartă-mă, nu e bine ce-am făcut, dar nu mai puteam să suport comportamentul perfid al acestor desfrânați. Nu pot să cred că Satana este mai rău' decât aceşti indivizi, care cred că întreg pământul le aparține! Toate acestea nu m-ar fi scos din fire dacă nu i-aş fi văzut agresându-Te, aşa că n-am putut să-mi opresc furia şi a trebuit să fac uz de dreptul de proprietate; dar nu Te îngrijora, dacă vor face plângere, o să-i urmăresc mai departe şi voi şti să Te apăr”.

2. Ahab spuse: “Prietene, în orice caz, vei face bine să te aperi, căci indivizii aceştia nu vor avea nimic mai bun de făcut la Ierusalim decât să descrie în cele mai negre culori ceea ce s-a petrecut aici, începând cu 'învățătura periculoasă' a divinului învățător şi apoi comportamentul meu. Vor merge să-i spună lui Irod cum şi-a pierdut supuşii care şi-au cumpărat cetățenie romană. Aceasta va ridica toate spiritele rele de la Ierusalim şi nu este exclus ca aceasta să-ți aducă neplăceri. Fii deci prudent şi asigură-ți protecția imperială, altminteri aceşti oameni ciudați şi răi îți vor face probleme”.

3. Eu am spus: “Ahab, nu te mai gândi la asta, pentru că nu i se va face nici un rău lui Baram, căci Eu sunt cu el, dar este adevărat că ființele acestea inumane sunt capabile să facă ceea ce ai zis. Dar nu aveți de ce să vă temeți, tu şi Baram. Acum să mergem la masă, Maria şi fiii lui Iosif vor să-Mi vorbească”.

4. Surprins să audă numele lui Iosif, Baram a spus: “Cum, fiii maestrului meu din Nazaret, căruia îi datorez atât de mult! El era încă tânăr şi era deja un maestru în arta sa când eu i-am fost ucenic. Cu câtă răbdare şi iubire m-a învățat el utilitatea artei sale! Foarte repede, el mi-a dat să realizez lucrările cele mai minunate, continuând să-mi dea sfaturi pe care nu le voi uita niciodată!”

5. Eu am spus: "Ei bine, Maria este a doua lui soție, pe care i-a dat-o Templul. Iar cei doi bărbați care o însoțesc sunt fiii din prima căsătorie a lui Iosif; şi ei continuă meseria sa. Cât despre Mine, Eu sunt fiul trupesc al Mariei şi numele Meu este Iisus!"

6. Baram a spus: "Oh! Cât sunt de fericit că o asemenea onoare, o asemenea grație a fost făcută casei mele. Să mergem repede la masă, pentru ca minunata mamă şi cei doi fii ai lui Iosif să nu aştepte mai mult!"

7. Când M-a văzut, Maria a început să plângă de bucurie. Ea şi cei doi frați care Mă iubeau foarte mult nu Mă mai văzuseră de două luni. După ce neam salutat din toată inima, ne-am aşezat la masă, mulțumindu-i lui Dumnezeu şi am servit mâncarea delicioasă care era din belşug. La masă a luat parte, cu bucurie şi Kisjonah împreună cu soția şi fiicele sale, care nu M-au mai părăsit de când i-am cunoscut. El a vorbit mult cu Maria şi cu cei doi fii ai lui Iosif.

8. După ce am mâncat, am rămas aşezați la masă şi am băut, din cauza căldurii mari, vin îndoit cu apă. Ahab a întrebat dacă ar putea să vorbească, căci avea ceva important de spus, în special în legătură cu securitatea Mea; căci tocmai aflase în timpul conversației că Eu eram Iisus din Nazaret, binecunoscut de popor şi vestit în toată țara, dar rău văzut de farisei! I-am spus: "Spune ce ştii!"

9. Ahab a spus: "Doamne şi Stăpâne, Tu ai înviat-o pe fiica lui Iair, la farisei şi la fel pe fiica comandantului garnizoanei romane, lucru ştiut de toată regiunea. Cine s-ar fi putut îndoi că până şi cel mai rău dintre tirani, drept recunoştință pentru asemenea miracole, nu l-ar fi aşezat la dreapta sa pe tron pe Cel care le-a înfăptuit, aşa cum a făcut Faraonul pentru Iosif, în semn de recunoştință pentru miracolele sale?

10. Dar ce au făcut aceste brute din Templu, aceşti susținători ai lui Satana? Ei au trimis la Ierusalim un raport pe care şi eu, din nefericire, a trebuit să-l semnez, neştiind nimic despre Iisus, despre învățătura şi miracolele Sale. Şi, după acest raport, au fost trimişi peste tot spioni şi asasini plătiți de Templu, ai lui Irod şi ai guvernatorului roman, cu ordin de a Te face să ajungi pe lumea cealaltă.

11. În acest raport ai fost descris ca agitator, impostor şi înşelător de oameni, în nişte termeni care nu au mai fost folosiți vreodată! În raport se spune că fiica lui Jairus nu era moartă atunci când ai fost chemat ca să o vindeci şi să o învii, ci era perfect sănătoasă, Tu fiind astfel pus la încercare. Atunci când Tu i-ai spus, la sosire: "Talitha Kumi", şeful a văzut că erai un impostor şi că Tu nu aveai nici o noțiune despre adevărata artă a vindecării, căci dacă ai fi fost un mântuitor, ai fi văzut imediat că fetița nu numai că nu era moartă, dar că ea era perfect sănătoasă!

12. Comandantul roman, care cred că se numeşte Cornelius şi pe a cărui fiică ai înviat-o de asemenea, nu este de aceeaşi părere, dar ce poate face el împotriva acestei mulțimi de martori mincinoşi?

13. Prieten foarte drag şi prețios, Doamne şi învățătorule, aş putea să-Ți mai spun încă multe alte lucruri, dar văd că povestea mea adevărată Te-a întristat şi că aceste calomnii împotriva Ta sunt prea diabolice; cred că este mai bine să nu mai povestesc. Este suficient că Ți-am spus ce era mai important; iar lucrul cel mai sigur în toate acestea este că Satana este prost şi că poate fi uşor întrecut prin adevărata inteligență şi înțelepciune, ceea ce pentru Tine este uşor, căci eşti mai mult decât înțelept! Să nu mai vorbim despre asta!

14. Eu nu sunt pentru Tine decât un om simplu, dar i-aş potoli pe indivizii aceştia într-o singură clipă şi nu cred că este un păcat să fii împotriva lui Satana. Acest lucru îl obligă să se retragă şi omul înțelept şi inteligent are astfel timp să-şi manifeste mai mult nobilul său spirit, în loc să se afle mereu în luptă cu Satana".

Capitolul 190

Maria a fost alungată şi deposedată de casă. Baram şi Kisjonah îi propun s-o ajute. Domnul urcă pe o corabie pentru a predica poporului. (Matei 13, 1-2)

(1) în aceeaşi zi, Iisus a ieşit din casă, şi şedea lângă mare.
(2) O mulţime de noroade s-au strâns la El, aşa că a trebuit să Se suie să şadă într-o corabie; iar tot norodul stătea pe ţărm.

1. Maria a spus: "Fiul meu şi Doamne! Ceea ce Ţi-a spus acest tânăr este perfect adevărat! Şi eu, care am fost alungată din casă din cauza Ta, am venit să-Ţi spun toate acestea! Ce trebuie să facem, eu, fraţii şi surorile Tale - în sens pământesc, desigur; căci eu ştiu bine că, pe pământ, Tu nu ai părinţi, dacă aceştia nu sunt discipolii Tăi în inima Ta!

2. Puţinele bunuri pe care le aveam s-au pierdut; aceşti farisei răi au luat tot; ei au vândut unui străin casa noastră şi grădina care era bine îngrijită. Nici eu şi nici fraţii şi surorile Tale nu mai suntem aşa de tineri ca să ne câştigăm în fiecare zi pâinea, iar aceşti stăpâni perfizi ai Templului au interzis tuturor evreilor, sub ameninţarea cu o mare pedeapsă, să ne dea ceva de muncit sau de pomană, oricât de puţin! Ce va fi cu noi, din ce vom trăi?"

3. Baram şi Kisjonah au spus în acelaşi timp: "Oh, mamă sublimă şi venerată, prin care Dumnezeu a permis o graţie atât de mare, de a se naşte în această lume tristă marele Fiu al cerului, nu te îngrijora! Priveşte: noi nu mai suntem evrei, ci greci (în mod formal, în exterior, cu toate că în inimile noastre, după Moise, noi suntem tot evrei)! Graţie lui Dumnezeu, noi suntem bogaţi şi unul şi celălalt; vino deci la noi cu toţi ai tăi şi nu vă va lipsi nimic".

4. Eu am spus: "Prieteni, propunerea voastră este un balsam pentru inima Mea, fie ca binecuvântarea şi graţia Mea să fie pentru totdeauna asupra voastră! Dar, înainte, Mă voi întoarce acasă să văd cu ce drept i-au luat aceşti indivizi răi mamei, soţia legitimă a lui Iosif, puţinele bunuri agonisite cu greu!

5. Mai am să-i spun câteva cuvinte şi lui Iair; fiica sa se va îmbolnăvi şi el Mă va căuta din nou; când Mă va găsi, îi voi vorbi! Întrucât situaţia este atât de gravă şi aceste brute satanice vor să ne prindă în capcană, vom pleca imediat pe mare, unde nu vor mai putea pune ceva la cale împotriva noastră.

6. Când voi fi pe apă, voi spune oamenilor câteva cuvinte despre împărăţia cerurilor, pe care o voi dezvălui în parabole, astfel ca nimeni să nu poată spune: 'Cum aş putea să cred, dacă n-am auzit niciodată vorbindu-se despre aşa ceva?' Dar dacă aceşti oameni răi şi ciudaţi vor să vină şi ei, poporul nu trebuie să-i împiedice, pentru ca ei să nu poată avea nici o scuză în ziua judecăţii.

7. Tu, prietenul Meu Kisjonah, mergi să pregăteşti barca ta cea mai mare, căci vom avea nevoie de ea!" Kisjonah şi ai săi s-au ridicat şi au plecat să îndeplinească dorinţa Mea.

8. Pentru că Eu nu mai puteam să rămân în casa sa, Baram M-a întrebat dacă putea să Mă însoţească.

9. Eu i-am spus: "Oricât de departe şi oricât de mult timp vei dori! Niciodată n-am împiedicat pe cineva cinstit să Mă urmeze!" Baram a dat câteva porunci în casă, le-a spus soţiei şi copiilor săi ce aveau de făcut şi cum trebuiau să se poarte cu cei care ar încerca să-i persecute. A luat cu el puţin aur şi a venit cu noi pe mare. Mulţimea ne-a urmat pe jos.

10. Fariseii cei bătrâni şi răi nu au pierdut la rândul lor ocazia de a ne urma, deghizaţi, ca să nu fie recunoscuţi de mulţime. Când am ajuns pe malul apei, mulţimea a început să strige, îmbulzindu-se: Trăiască Fiul lui David!", astfel încât Mie, părinţilor şi discipolilor Mei, care erau foarte mulţi, ne era imposibil să mai trecem!

11. I-am spus atunci lui Kisjonah: "Coboară pasarela, trebuie să ne îmbarcăm, ţărmul este prea îngust pentru toţi cei care sunt aici! Kisjonah a coborât pasarela şi noi ne-am îmbarcat. Dar mulţimea, văzându-Mă urcând în barcă, a crezut că voi pleca imediat şi a început să Mă roage să le dau învăţăturile promise despre împărăţia cerurilor.

Capitolul 191

Împărăția cerurilor. Parabola semănătorului şi a seminței. Celui care are prin drept divin i se va mai da chiar în plus, însă celui care nu are i se va lua chiar şi puținul pe care îl are. (Matei 13, 3-23)

(3) El le-a vorbit despre multe lucruri în pilde şi le-a zis: "Iată, semănătorul a ieşit să semene.
(4) Pe când semăna el o parte din sământă a căzut lângă drum, şi au venit păsările şi au mâncat-o,
(5) O altă parte a căzut pe locuri stâncoase, unde n-avea pământ mult: a răsărit îndată, pentru că n-a găsit un pământ adânc.
(6) Dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; şi, pentru că n-avea rădăcini, s-a uscat
(7) O altă parte a căzut între spini: spinii au crescut şi au înecat-o.
(8) O altă parte a căzut în pământ bun, şi a dat rod: un grăunte a dat o sută altul şaizeci şi altul treizeci.
(9) Cine are urechi de auzit, să audă."
(10) Ucenicii s-au apropiat de El şi I-au zis: "De ce le vorbeşti în pilde?"
(11) Iisus le-a răspuns: "Pentru că vouă v-a fost dat să cunoaşteți tainele împărăției cerurilor, iar lor nu le-a f ost dat.
(12) Căci celui ce are, i se va mai da, şi va avea de prisos; iar de la cel ce nu are, se va lua chiar şi ce are.
(13) De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd, şi măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg.
(14) Şi, cu privire la ei, se împlineşte proorocia lui Isaiia, care zice: 'Veți auzi cu urechile voastre, şi nu veți înțelege; veți privi cu ochii voştri, şi nu veți vedea.
(15) Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, şi-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, şi să-i vindec."
(16) Dar ferice de ochii voştri că văd; şi de urechile voastre că aud!
(17) Adevărat vă spun că, mulți prooroci şi oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, şi nu le-au văzut; să audă lucrurile pe care le auziți voi, şi nu le-au auzit.
(18) Ascultați dar ce înseamnă pilda semănătorului.
(19) Când un om aude Cuvântul privitor la împărăție, şi nu-l înțelege, vine Cel rău şi răpeşte ce a fost semănat în inima lui. Aceasta este sământa căzută lângă drum.
(20) Sământa căzută în locuri stâncoase, este cel ce aude Cuvântul, şi-l primeşte îndată cu bucurie;
(21) darn-are rădăcină în el, ci ține până la o vreme; şi, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el.
(22) Sământa căzută între spini, este cel ce aude Cuvântul; dar îngrijorările veacului acestuia şi înşelăciunea bogățiilor îneacă acest cuvânt şi ajunge neroditor.
(23) Iar sământa căzută în pământ bun, este cel ce aude Cuvântul şi-l înțelege; el aduce rod: un grăunte dă o sută, altul şaizeci, altul treizeci."

1. După ce am urcat cu toții în barcă şi pasarela a fost retrasă, am spus oamenilor să rămână liniştiți şi să se aşeze. Mulțimea s-a calmat imediat; numai bătrânii farisei au rămas în picioare, nu departe de țărm, aproape de barca lor, căci ei îmi înțeleseseră planul şi nu mă pierdeau din ochi, fiind gata să Mă urmărească pe mare!

2. Dar Eu M-am aşezat în spațiul îngust al podului bărcii şi am început să le vorbesc oamenilor în imagini şi parabole, pe care fariseii nu le puteau înțelege. Dar cei din popor care aveau

spiritul treaz, au înțeles ceea ce spuneam!

3. Pentru început, Eu M-am comparat cu un semănător: “Ascultați şi înțelegeți bine!

4. Iată: un semănător semăna semințe bune şi, în timp ce el semăna, acestea au căzut pe drum şi păsărelele , au venit să le mănânce; o parte din semințe a căzut pe un sol pietros, unde era puțin pământ şi, când soarele a început să strălucească cu putere, plantele, care începuseră să încolțească în răcoarea nopții, s-au uscat şi au căzut, neavând rădăcini puternice; o altă parte a căzut în mărăcini, dar mărăcinii au crescut şi le-au sufocat; în sfârşit, o ultimă parte a căzut pe pământ bun şi a dat fructe; o asemenea sământă a produs o sută de alte semințe, alta şaizeci, iar alta treizeci. Cine are urechi de auzit să audă!”

5. Am vrut să continui să vorbesc, dar mai mulți discipoli - care nu înțeleseseră - au venit la Mine, spunând: “De ce le vorbeşti în parabole? Noi, care suntem cu Tine de mult timp, abia înțelegem, darămite cei care ascultă pe țărm, crezi Tu că ei pot să Te înțeleagă? Nu vezi cum ridică din umeri? Unii cred că îți râzi de ei sau că spui lucruri fără importanță din cauza fariseilor; fiecare ştie bine că semințele nu se seamănă nici pe pietre, nici în mărăcini. Noi înțelegem bine ceea ce vrei să spui; cei de pe țărm însă cred că îți bați joc de ei! Sau chiar doreşti într-adevăr ca învățătura Ta să fie de neînțeles pentru ei?”

6. Eu le-am spus discipolilor: “Ce tot spuneți şi pentru ce Mă întrerupeți? Eu ştiu de ce vorbesc poporului în parabole: pentru ca să nu poată înțelege oricine. Nu oricui îi este dat să înțeleagă parabola împărăției lui Dumnezeu, căci stă scris: 'Celui care are prin drept divin i se va mai da chiar în plus, însă celui care nu are i se va lua chiar şi puținul pe care îl are!' Iată de ce Eu, Domnul, vă vorbesc în parabole, fiindcă ei nu înțeleg nimic cu ochii şi urechile lor!

7. Ce fac Eu aici şi drept cine Mă iau ei? Ei sunt toți orbi şi surzi! Parabola pe care ei o înțeleg este cea a orbului surdo-mut pe care l-am vindecat ieri. Sufletul le este ca şi trupul lui şi Eu le vorbesc în parabole pentru ca să se împlinească profeția lui Isaiia: Veți asculta cu urechile şi nu veți înțelege! Veți privi cu ochii şi nimic nu veți vedea!'

8. Inima acestui popor s-a împietrit, urechile sale au devenit surde, ochii săi s-au acoperit cu un voal, de frică să nu vadă şi să nu audă, de teamă că inima sa va înțelege, de frică să nu pornească pe drumul cel bun şi de teamă să nu îl vindec spiritual!

9. Dar, fericiți vor fi ochii celor care văd, fericite urechile celor care aud, căci adevăr vă spun, mulți profeți şi oameni drepți ar fi vrut să vadă şi să audă ceea ce vedeți şi auziți voi, dar n-au văzut nimic, n-au auzit nimic!

10. Dar v-am mai spus: Voi Sunteți cei cărora le-a fost dat să înțeleagă misterul împărăției cerurilor. Observ totuşi că nici voi nu înțelegeți mai bine decât cei de pe țărm. Ascultați deci, pentru a înțelege ce semnifică parabola semănătorului.

11. Dacă cineva aude Cuvântul împărăției lui Dumnezeu, pe care Eu îl predic în fața voastră şi îl ascultă fără să îl înțeleagă cu inima şi ia drumul lumii, cel rău recunoaşte atunci că sământa nu a căzut în pământ bun, ci se află doar la suprafața exterioară a unei inimi împietrite şi întoarsă către viața lumească, astfel încât diavolul smulge imediat ceea ce a fost semănat. Iată, acest om este asemenea drumului pe care a căzut sământa de care v-am vorbit; şi pe țărm sunt mulți de felul acesta.

12. Cel care a primit sământa pe un sol pietros este omul care aude Cuvântul şi-l primeşte cu bucurie, dar el este de piatră, lipsit de fluiditatea vieții unde se căleşte adevăratul curaj al inimii şi lipsit de asemenea de humus, adică de voința fermă. Indiferent dacă este de piatră, umed ori uscat, acest om se schimbă cu timpul, dar dacă este persecutat din cauza Cuvântului Meu, el se umple de mânie sau de ranchiună. Cuvântul Meu nu poate să prindă rădăcini în această piatră supraîncălzită şi sfârşeşte prin a se usca complet.

13. Puteți să vedeți multe pietre de felul acesta pe țărm, furioşi pe răutatea fariseilor care sunt împotriva Mea. Dar când ei văd că vorbele Mele, venite din ceruri, produc tot felul de tulburări şi persecuții, ei se lasă pradă mâniei şi fricii şi îşi înăbuşă Cuvântul Meu în inimă. Căci, în pofida tuturor semnelor pe care le-au văzut şi a tuturor dovezilor pe care Eu le-am dat, ei nu cred că Eu aş fi suficient de puternic ca să-i apăr de rău şi iată-i, ca piatra pe care cade sământa!

14. Cât despre sămânța care a căzut în mărăcini, aceasta simbolizează omul care ascultă şi primeşte Cuvântul Meu, dar rămâne sub influența preocupărilor sale materiale, a grijilor sale, a gustului pentru câştig şi a minciunii înşelătoare a bogăției. Chinurile lui se îngrămădesc pe zi ce trece, cresc ca mărăcinii în inimă, zi după zi şi sufocă puțin câte puțin Cuvântul pe care Eu l-am semănat.

15. Şi iată, sunt mulți din aceştia pe țărm, ca spinii între care a căzut sămânța!

16. Dar ce înseamnă sămânța căzută pe pământ bun? Omul care este asemenea pământului bun este acela care aude Cuvântul Meu şi îl primeşte în adâncul inimii sale, unde este mereu înțeles şi perceput ca un cuvânt adevărat şi viu. Iată pământul bun care dă roade, după voința şi forța omului, uneori sută la sută, alteori şaizeci la sută, sau treizeci la sută. Sută la sută pentru cel care face totul pentru Mine, şaizeci la sută pentru cel care face mult pentru Mine şi treizeci ia sută pentru cel care face puțin!

17. Dar în împărăția Mea există trei ceruri! Cel mai înalt este pentru cei care dau rod sută la sută, cerul intermediar este pentru cei care dau rod şaizeci la sută şi cerul inferior pentru cei care dau rod treizeci la sută. Mai jos de treizeci la sută, nimeni nu va fi luat în considerare. Celui care se află mai jos de treizeci la sută i se va lua şi i se va da celui care are treizeci la sută ori şaizeci la sută! Astfel, celui care nu are i se va lua chiar şi puținul pe care îl are, iar cel care are va mai primi, pentru a avea din belşug.

18. Puteți să vedeți mulți pe țărm cărora li s-a luat deja, dar voi, care aveți deja mult, veți mai primi, iar cei care au prea puțin, nu vor avea nimic sau aproape nimic!

19. Dacă cineva are un câmp care-i dă multe roade, fiindcă are un humus bun şi mai are şi un alt câmp, neroditor, care nu-i dă nimic, în ciuda tuturor eforturilor, se pune întrebarea: ce va face proprietarul? Anul următor el nu va mai însămânța câmpul neroditor, ci va pune toate semințele pe câmpul bun, care-i va da astfel mai multe roade, în timp ce câmpul rău va fi lăsat pentru buruieni, urzici şi mărăcini!

20. Iată cum procedează un agricultor bun. Şi atunci, credeți voi că Tatăl din Ceruri este mai puțin inteligent decât acest om, de pe acest pământ trecător?

21. Îndepărtați din inimile voastre ideea că Tatăl din Ceruri este nedrept!

22. Voi ştiți prea bine că nimeni nu cere sfaturi decât celui suficient de înțelept şi că cel inteligent se îndepărtează de palavragii şi indiscreți, după ce realizează că aceştia sunt astfel. Întrebare: este oare nedrept să-ți retragi încrederea acordată unui palavragiu şi s-o acorzi unui înțelept adevărat care a câştigat deja încrederea tuturor?

23. În mod similar, se poate pune întrebarea: faceți oare voi ceva incorect, voi care sunteți discipolii Mei, dacă Mă urmați şi îi părăsiți pe templieri, pe farisei şi pe leviți şi vă retrageți de la ei chiar şi cea mai slabă licărire de încredere pentru a Mi-o dărui Mie, care vă inspir toată încrederea prin faptele şi vorbele Mele? Cred că vă este clar acum că nu există nici o nedreptate dacă Eu vă vorbesc astfel despre cel căruia i se va lua, atunci când el nu are de fapt nimic, aşa cum v-am explicat!

24. Eu spun aceasta referindu-mă la spirit şi nu la materie, căci altminteri ar fi desigur nedrept să-i iei celui sărac şi puținul pe care îl are, pentru a-l da bogatului, ale cărui cămări şi pivnițe sunt deja prea pline. Tot ceea ce vă spun se referă doar la spirit şi nu la materia care este supusă singurei legi a constrângerii absolute, până la disoluția finală! Înțelegeți?”

25. Au răspuns cu toții într-un glas: “Da, Doamne şi Stăpâne, înțelepciunea Ta depăşeşte gândurile noastre cele mai înalte, aşa că Te rugăm să continui aşa cum consideri Tu”.

Capitolul 192

Parabola despre buruieni despre sămânța de muştar şi despre drojdie. Poporul, neînțelegând nimic, se îndepărtează. Fariseii sunt prinşi de furtună. (Matei 13, 24-25)

(24) Iisus le-a pus înainte o altă pildă, şi le-a zis: “împărăția cerurilor se aseamănă cu un

om care a semănat o sămânță bună în țarina lui.

(25) Dar, pe când dormeau oamenii a venit vrăjmaşul lui, a semănat neghină între grâu, şi a plecat.

1. Am spus atunci cu voce tare, ca să fiu auzit de pe țărm: “Cine are urechi să audă şi cine are ochi, în inima sa bineînțeles, să înțeleagă. Vă voi da în continuare o altă imagine a împărăției lui Dumnezeu. Ascultați:

2. Împărăția lui Dumnezeu este asemenea unui om care seamănă pe câmpul său semințe bune. Dar, în timp ce slujitorii săi dorm, vine duşmanul său şi seamănă neghină în mijlocul ogorului, iar atunci când grâul creşte şi face spic, se vede apărând şi neghina.

3. Când servitorii văd asta, îl întreabă pe stăpânul lor: 'Stăpâne, n-ai semănat semințe bune, de unde a apărut această neghină?'

4. Iar stăpânul răspunde: Duşmanul meu a făcut aceasta!' Servitorii săi îi vor spune: 'Stăpâne, dacă vrei, noi o putem smulge!' 'Nu, răspunde el, pentru că mi-e teamă să nu smulgeți şi grâul bun odată cu neghina! Lăsați-le să crească împreună, până la culesul roadelor şi când va fi să recoltăm, voi spune secerătorilor: 'Scoateți mai întâi neghina şi legați-o pentru a fi arsă; iar grâul aduceți-l în hambarul meu'. Aceasta este o bună imagine a împărăției cerurilor; dar ascultați-Mă în continuare, vă voi spune o altă parabolă care se referă tot la împărăția lui Dumnezeu. Ascultați!

5. Împărăția cerurilor este asemenea seminței de muştar pe care un om o seamănă pe câmpul său. Aceasta este cea mai mică dintre semințe, dar când creşte, ea devine cea mai groasă plantă comestibilă, atingând în final dimensiunea unui arbore, pe ale cărui ramuri păsările cerului vin să-şi facă cuib”.

6. Discipolii s-au privit, făcând ochii mari şi au spus: “Ce înseamnă asta? Cine poate să înțeleagă că împărăția cerurilor este o plantă comestibilă?...”

7. Eu am spus: “Nu vă mirați, ascultați-Mă, vă voi da o altă imagine a împărăției cerurilor!

8. Împărăția cerurilor este precum drojdia pe care femeia o pune în trei măsuri de făină, pentru ca făina ei să crească”.

9. Discipolii, la fel ca şi cei doisprezece apostoli puțin mai treziți din punct de vedere spiritual, s-au privit din nou perplecşi şi au spus: “Cine poate să înțeleagă aceasta? Oare vrea să-şi râdă de oameni în prezența fariseilor? Este de neînțeles când vorbeşte astfel, în imagini atât de încâlcite!”

10. Dar Ahab, puțin mai priceput în scripturi, i-a întrerupt pe discipoli şi le-a spus: “Dacă cel care este aici este Cel care eu sunt sigur că este, El exprimă aceste lucruri în parabole pentru mulțime, ca să se împlinească astfel profeția lui Isaiia: Voi deschide gura ca să vorbesc în parabole, voi revela lucruri ascunse de la începutul Creației!'

11. Iată ce spunea marele profet, iată cum cântă David în psalmul 78, versetul 2; şi exact acest lucru îl face El! Iar voi vă mai întrebați cum şi de ce, când sunteți de atâta timp cu El? Dacă El va crede de cuviință, ne va dezvălui aceste mistere, dar în orice caz, noi putem să ne închinăm plini de recunoştință în fața lui Dumnezeu, fiindcă am văzut şi am auzit ceea ce toți profeții ar fi vrut să vadă şi să audă!”

12. Toți discipolii au fost mulțumiți de intervenția lui Ahab. Dar cum Eu am păstrat tăcerea în timp ce Ahab vorbea, poporul M-a întrebat dacă aveam să le mai spun şi alte lucruri de neînțeles, ori pot să se întoarcă la treburile lor, căci ei veniseră sperând să audă pe țărm o învățătură bună, dar nu au primit-o!

13. Eu am spus: “Întoarceți-vă la voi acasă, căci nu pentru voi am vorbit Eu, căci ştiam prea bine neputința inimilor voastre de a înțelege. Iată de ce copiii voştri vor deveni judecătorii şi stăpânii voştri”. La aceste cuvinte, mulțimea s-a îndepărtat de țărm şi fiecare s-a reîntors la ale sale!

14. Numai fariseii, care observaseră că Kisjonah se pregătea să lase barca pe apă, au urcat în ambarcațiunea lor şi au pornit pe mare înaintea noastră. Dar Eu doream în secret ca un vânt puternic să se ridice împotriva lor şi iată că un vânt puternic a început să le împingă barca, acoperind-o cu

valuri mari!

Capitolul 193

Domnul linişteşte furtuna, îndoiala discipolilor. Mărturia lui Ahab.

1. Noi am plecat într-o cu totul altă direcție, dar şi noi a trebuit să înfruntăm o furtună în largul mării, care i-a înspăimântat de moarte pe toți discipolii din barcă, aşa cum se mai petrecuse o dată. Ei au început să urle, chemându-Mă să-i ajut, spunând că se vor scufunda cu toţii.

2. Am poruncit încă o dată mării şi vântului să tacă şi, instantaneu, vântul şi marea s-au liniştit pe deplin, iar toți cei din barcă au spus: “Cine este El, de care ascultă şi vântul şi furtuna?”

3. Dar Ahab, care tăcuse, le-a spus: “Iată încă o întrebare prostească, ce nu trebuie pusă. Voi sunteți de atât de mult timp cu El şi vă mirați ca şi cum ar fi prima minune pe care o vedeți înfăptuită în fața voastră! Nu este nici o zi de când sunt printre voi şi iată, eu pot să înțeleg toate acestea, atât cât poate să înțeleagă un om, deoarece El este Mesia cei Făgăduit. După David, El nu poate fi decât chiar Dumnezeu însuşi, acționând în carne şi oase! De aceea, trebuie să fie uşor pentru El să liniştească furtuna, oricum mult mai uşor decât să creeze lumea întreagă. Dar un lucru este de mirare: cum poate această faptă să vă uluiască până într-atât inimile?”

4. Puțin înțepat, Iuda i-a răspuns: “Asta înseamnă că faptele pe care Domnul le săvârşeşte sub ochii noştri nu trebuie să ne uimească, numai fiindcă am mai văzut şi altele înfăptuite de El?”

5. Ahab a spus: Frate, departe de mine un asemenea gând, vreau doar să spun că noi ar trebui să ne minunăm cu umilință, din toată inima şi din tot sufletul nostru, că El săvârşeşte asemenea lucruri sub ochii noştri, noi – care suntem ființe atât de puțin demne de iubirea, puterea şi înțelepciunea Sa! Cât despre mine, eu mă simt nedemn chiar şi de cel mai mic dintre miracolele Sale. Dar dacă noi ştim Cine este El de ce să ne mirăm că El, care a făcut cerul şi pământul, săvârşeşte acum lucruri atât de extraordinare? Până la urmă, noi Îl considerăm un om puțin mai deosebit decât alții, în timp ce El este chiar Domnul. Iată de ce cred eu că uimirea voastră în fața liniştirii bruşte a furtunii n-ar trebui să existe.

6. N-ar fi oare caraghios să începem să ne minunăm de soare sau de lună, de stele şi pământ, care sunt tot operele Sale, ca şi de toate creaturile minunate cărora El le-a dat naştere? Liniştirea bruscă a acestei furtuni este şi ea opera Sa. Dacă vrem să ne minunăm, atunci mai bine să ne minunăm, după părerea mea, de faptul că Dumnezeu atotputernic şi inexprimabil, a vrut să coboare din Ceruri la noi, bieți muritori, din înălțimea Sa infinită, ceea ce ar fi de necrezut, dacă ceea ce se împlineşte aici n-ar fi fost prezis încă de la Adam, prin Enoh şi toți profeții, până la bietul Zaharia şi fiul său Ioan!

7. Aceasta mi se pare o minune cu atât mai uimitoare cu cât se petrece exact aşa cum au anunțat toți profeții, ca o singură voce. Ceea ce se petrece aici nu este decât urmarea firească a celei mai uluitoare sosiri pe pământ: apariția lui Dumnezeu într-un trup de carne şi sânge, aşa cum a fost anunțat”.

8. Cei doisprezece apostoli Mi s-au adresat: “Doamne, de unde vin aceste cuvinte şi această înțelepciune?”

9. Eu am spus: “Nici din carnea lui, nici din sângele lui, ci din spiritul lui, care este atât de trezit încât nu mai e mult până când va atinge noua şi desăvârşita naştere a spiritului. Dar nu vă onorează deloc faptul că el este învățătorul vostru, în loc să fie invers. Totuşi, el are marele avantaj de a fi un foarte bun cunoscător al Scripturii şi Eu îl iubesc la fel cum vă iubesc şi pe voi, căci are multă umilință în inima sa!”

Capitolul 194

Patria spirituală a omului. Pacea interioară, punctul de întâlnire a vieții Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh.

1. Discipolii mei M-au întrebat: "învățătorule, unde mergem?" Eu le-am spus: "Direct acasă". Discipolii: "Nu este locul cel mai sigur. Fariseii au luat bunurile mamei tale trupeşti şi noi suntem îngrijorați pentru casa Ta, cu toate că ştim bine că Tu eşti pretutindeni la Tine acasă!"

2. Eu am spus: "Ar trebui să fiți mai ageri în spirit! Cum aş putea să vreau să merg la Nazaret, dacă am spus că ne întoarcem direct acasă? Înțelegeți ceea ce trebuie! Când vorbesc despre întoarcerea acasă, Eu mă gândesc şi Mă refer la omul interior, care este adevăratul loc de întâlnire spirituală a vieții, puterii şi a întregii înțelepciuni! Ei bine, să mergem acolo, avem nevoie de pace interioară! Iată adevărata patrie în care vom găsi, cel puțin voi, căci Eu nu am nevoie, ceea ce este necesar pentru ființa voastră făcută din carne şi sânge!"

3. Discipolii au spus: "Da, Doamne, acum înțelegem".

4. Eu am spus: "Din punct de vedere pământesc, ne vom întoarce la Kisjonah, la care suntem în siguranță, căci casa lui este liberă; el plăteşte pentru asta un tribut mare împăratului şi astfel fariseii vor fi ținuți la distanță. Apoi, peste câteva zile, ne vom întoarce totuşi chiar în patria noastră terestră şi vom urmări să îndreptăm lucrurile!"

5. Kisjonah a spus: "Doamne, eu aş vrea să petreci împreună cu discipolii tăi în casa mea câteva luni şi nu doar câteva zile, căci casa mea îți aparține cu adevărat şi în întregime, în timp ce la Nazaret, dacă nu vei face să cadă foc şi pucioasă din cer, nu vei găsi pe nimeni care să Te primească, mai ales din cauza fariseilor şi leviților, care încearcă din ce în ce mai mult să-Ți facă rău".

6. Eu am spus: "Prietene, nu-ți face nici o grijă. Mie nu Mi se poate petrece nimic dacă aceasta nu este voia lui Dumnezeu Tatăl, care este în Mine, aşa cum Eu sunt în El. Eu ştiu din întreaga eternitate ceea ce se va petrece, pentru mântuirea umanității şi pentru ca să se împlinească Scriptura şi nici un profet n-ar fi anunțat nimic, dacă nu aş fi vrut Eu mai întâi. Căci acelaşi spirit, care se află în Mine în toată plenitudinea şi care îți vorbeşte, la fel a vorbit şi profeților, aşa cum ai putut să citeşti. Pentru că este acelaşi spirit, trebuie cu siguranță să se împlinească ceea ce el a anunțat profeților! Nu-ți face aşadar nici o grijă!"

7. Kisjonah M-a înțeles şi a tăcut; s-a bătut de trei ori în piept, după care a spus: "Eu nu sunt demn ca Tu să intri sub acoperişul meu, dar ai milă de mine, un biet păcătos şi oferă-mi grația de a rămâne la mine câteva zile, pentru a mă consola".

8. Eu am spus: "Fii liniştit; atâta timp cât voi avea ceva de făcut pe acest pământ, voi locui la tine, împreună cu toți cei care Mă însoțesc; fie ca locuința ta să fie locul Meu de repaus. O voi părăsi adeseori pentru a merge şi în alte locuri unde este nevoie de Mine, dar spiritul Meu nu o va părăsi niciodată". Odată cu aceste cuvinte adresate lui Kisjonah, am pus mâna pe inima sa, într-un gest de binecuvântare!

Capitolul 195

Regăsirea cu Jonael şi Jairuth. Un înger în slujba Domnului.

1. În timp ce schimbam aceste cuvinte, am acostat pe țărmurile proprietății lui Kisjonah. Traversând frumoasele şi întinsele sale grădini, am ajuns la numeroasele şi vastele sale locuințe, unde totul fusese pregătit pentru a ne primi. La locuința lui Baram, Kisjonah aflase în secret că voi merge la el şi transmisese imediat poruncile prin mesageri.

2. Şi pe cine credeți că am regăsit la Kisjonah? Pe Jairuth, negustorul cel bogat din Sihar, care locuia în vechiul palat al lui Essau şi pe Jonael, Marele Preot al aceluiaşi oraş! Amândoi fuseseră

conduşi aici de îngerul care îl păzea pe Jairuth, pentru că aveau să-Mi spună lucruri importante. Şi aceasta a fost cu adevărat o surpriză cerească!

3. Cuprinşi de bucuria de a Mă revedea, ei nu au mai îndrăznit să-şi mişte nici măcar buzele; profund emoționați şi tulburați şi-au dus mâinile la piept şi M-au salutat cu toată dragostea din inimile lor!

4. Dar Eu le-am spus: "Dragii mei prieteni şi frați, nu vă osteniți să vă descleştați limbile. Limbajul inimilor voastre valorează mai mult decât vorbele frumoase, despre care adeseori inima nici nu are habar.

5. Odihniți-vă după lunga şi obositoarea călătorie pe care ați făcut-o şi Eu vă voi spune apoi ce va trebui să faceți cu acest Mare Preot, acest preot al cultului orb al Muntelui Garizim pe care vi l-au trimis samaritenii. Dar pentru început, cum am spus, odihniți-vă, pentru a vă reface trupurile obosite!

6. Tu, dragul Meu Kisjonah, adu-le răcoritoare şi ia-l în ajutor pe servitorul pe care l-am dat acestor doi prieteni veniți din Sihar, căci el nu este obosit; el te va ajuta prompt şi îți cunoaşte casa ca şi cum ar fi servitorul tău de multă vreme. Apelează la ajutorul său fără nici o reținere şi lasă-i pe slujitorii tăi care sunt obosiți să se odihnească puțin! Ziua este pe sfârşite şi liniştea casei tale nu va fi tulburată dacă oamenii care se ocupă de ea vor pleca să se odihnească mai devreme. Servitorul Meu îi va înlocui foarte bine!"

7. Kisjonah a spus: "Că toate acestea sunt cu putință, sunt convins şi de aceeaşi părere este şi Ahab, tânărul fariseu. Nu m-aş îndoi vreo clipă că acest băiat drăguț ar putea să-i înlocuiască pe toți cei care lucrează pentru noi acum, când suntem câteva sute de persoane, Doamne, dar acest lucru este pentru mine o enigmă!"

8. Eu am spus: "Prietene, ai nevoie aici de miere, unt şi brânză, dar toate acestea se găsesc sus pe munte, la stână. Lasă-l pe acest băiat să meargă să aducă toate aceste provizii. Ar fi mai bine ca aceste alimente să fie aduse aici decât să rămână acolo, pentru că în noaptea aceasta stâna va fi atacată de o hoardă de sciți sălbatici, lacomi şi dornici să fure tot".

9. Kisjonah: "Ah, încep să înțeleg, acest băiat face parte cu siguranță dintre cei pe care i-am văzut servindu-ne sus pe munte". Eu am spus: "Da, dar nu mai vorbi atât, altminteri va fi prea târziu!"

10. Kisjonah s-a apropiat de tânăr şi i-a comunicat dorința sa cu cea mai mare amabilitate. Tânărul i-a spus: Fii liniştit, drag prieten al Stăpânului şi Domnului Meu; în câteva clipe, totul va fi rezolvat, căci, pentru mine, aici sau acolo este unul şi acelaşi lucru şi, cu toate că eu sunt unul dintre cei mai mici, întregul pământ tremură sub picioarele mele!"

11. Aceste cuvinte l-au surprins extraordinar de mult pe Kisjonah, care nu-şi putea cu nici un chip imagina un asemenea lucru. Mirarea sa era atât de mare, încât abia a observat faptul că tânărul părăsise deja camera, pentru a merge să-şi îndeplinească sarcina.

12. Kisjonah nu-şi putea reveni din uimire. Tocmai Mă întreba cum de era posibil un astfel de lucru, când tânărul, blând şi surâzător, s-a ivit înaintea lui, spunând: Tu încă te mai întrebi cum de sunt cu putință toate acestea şi iată că deja totul este rezolvat. Iată, m-am şi întors; ba pot să-ți spun că scribii tăi, în pofida priceperii lor, nu mai prididеau să înscrie totul în acte. I-am ajutat degrabă şi pe ei, astfel încât acum sunt liberi şi nu mai au de lucru!"

13. Descumpănit, Kisjonah nu mai ştia ce să creadă despre această poveste şi a spus, plin de mirare: "Dar, dragă prietene, cum este posibil? Abia ai ieşit din cameră şi ai şi rezolvat mai multe probleme decât toți oamenii mei într-o săptămână! Asta mi se pare totuşi incredibil! Ar fi trebuit să ai o mie de mâini şi rapiditatea unui fulger".

14. Tânărul a spus: "Dacă doreşti, ieşi afară şi convinge-te!"

Capitolul 196

Îngerul în slujba casei lui Kisjonah. Un înger păzitor al lumii vegetale.

1. Kisjonah a mers la cămări şi a găsit acolo rezerve de unt şi brânză. A mers în hambare şi le-a găsit pline de grâne; a mers în grajdurile vitelor, oilor şi măgarilor; totul era în ordine. S-a îndreptat în grabă spre birouri să vadă registrele şi totul era într-o ordine desăvârşită. A privit lăzile de bani, erau pline. A mers în bucătărie, unde a găsit mâncăruri preparate într-un mod desăvârşit; el i-a întrebat pe bucătari cum a fost cu putinţă un asemenea lucru, dar ei nu au putut să spună decât: "Un tinerel frumos a venit şi ne-a dat ordin să punem mâncărurile în farfurii, totul fiind deja gata. Noi abia am avut timp să gustăm mâncărurile şi să constatăm că totul era aşa cum spunea tinerelul, iar el a şi dispărut. Gustă şi tu şi te vei convinge!"

2. Kisjonah a gustat mâncărurile şi şi-a dat seama că bucătarii şi bucătăresele spuseseră adevărul. El s-a îndreptat în grabă spre sala cea mare unde Mă aflam Eu. Tânărul l-a întrebat: "Ei bine, Kisjonah, eşti mulţumit?"

3. Kisjonah a răspuns: "S-au petrecut multe minuni în casa mea! Nu pot să înţeleg decât ceea ce îmi spune inima: pentru Dumnezeu, totul este posibil şi este de înţeles faptul că un singur om, ghidat de mâna puternică a lui Dumnezeu şi plin de Duhul Sfânt, poate să îndeplinească într-o clipă o treabă care ar necesita o zi întreagă de muncă susţinută; dar ca munca a o sută de persoane, aflate în locuri diferite, să poată fi îndeplinită de către o singură fiinţă într-o singură clipă, acesta este un alt lucru, care rămâne de neînţeles pentru inteligenţa muritorilor! Iar eu nu pot decât să spun din nou: "Doamne, ai milă de mine, un biet păcătos; nu sunt demn ca Tu să locuieşti sub acoperişul meu".

4. Eu i-am spus lui Kisjonah: "Asculta o dată pentru totdeauna; încetează să te mai miri şi pune-ţi oamenii să servească mâncărurile, căci toţi avem nevoie de hrană.

5. Dar dacă acest lucru te miră atât de mult, ce-ai zice dacă ţi-aş spune că pe întregul pământ un singur înger are în grijă toate ierburile, toţi arbuştii, toţi copacii şi toate speciile vegetale, veghind ca toate plantele să se înmulţească şi să dea roade. Acelaşi înger supraveghează deopotrivă şi toate animalele din apă, din aer şi de pe pământ. Chiar dacă ţi se pare de neînţeles, totuşi aşa este. Nu te mai mira deci atât şi mai bine mergi şi pune-ţi servitorii să aducă mâncărurile".

6. Kisjonah: "Doamne, Tu - singura mea dragoste, Tu, viaţa mea, ar fi oare posibil să permiţi acestui minunat tânăr să ajute la aşezarea mâncărurilor, căci sunt atât de multe şi servitorilor mei le-ar trebui mai mult de o oră?

7. Eu: "Bine, ia-l, dar nu te mai mira atât; ştii bine că pentru Dumnezeu, totul este cu putinţă".

8. Foarte mulţumit, Kisjonah i-a cerut atunci tânărului, care îl privea cu atâta amabilitate, să binevoiască să-i ajute pe servitori să aducă mâncărurile la masă.

9. Tânărul a spus: "Nu te mai minuna atâta, dragul meu prieten; priveşte mesele din jurul tău; totul a fost îndeplinit chiar în momentul când ai cerut ajutorul meu de la Domnul gloriei! Dar unde este vinul?"

10. Zărind mesele aranjate, Kisjonah s-a minunat în sinea lui şi a spus: "într-adevăr, era să uităm vinul! Vrei să ai amabilitatea să mergi să-l aduci din pivniţă?"

11. Tânărul a spus: "Priveşte, totul s-a rezolvat; vinul se află din belşug pe masă, alături de mâncăruri!"

12. Şi Kisjonah a văzut cele patruzeci de mese superb aranjate în sala cea mare. Nimic nu lipsea; scaunele şi băncile erau aşezate în cel mai frumos mod şi flăcările candelabrelor străluceau mirific în noaptea care se lăsa.

13. Năucit, extaziat, Kisjonah a sfârşit prin a spune: "Doamne Iisuse, Dumnezeul meu, Tu, iubirea mea nesfârşită, dacă lucrul acesta continuă, toate clădirile mele vor începe să se mişte, iar lemnul şi piatra se vor însufleţi", după care, întorcându-se spre tânăr, i-a spus: Tu, dragul meu băiat sau înger, oricine ai fi sau orice ai putea fi, explică-mi puţin cum sunt posibile toate acestea".

14. Tânărul a spus: "Fiindcă eşti atât de curios, îţi voi spune; pentru mine, nimic nu este posibil fără Acela care locuieşte în această lume, la tine acasă; El singur îndeplineşte toate aceste lucruri; cum îi este Lui cu putinţă? Pentru a primi răspunsul, trebuie să-l întrebi pe El, căci puterea care este în mine nu îmi aparţine; ea aparţine Domnului ce locuieşte în casa ta; mergi şi întreabă-L pe

El!”

15. Kisjonah: “Dragă prietene, ştiu foarte bine acest lucru, dar aş dori doar să-mi fac o idee despre modul în care acest lucru este posibil! Tu faci un gest, dar cu ce viteză şi cu ce siguranță! În comparație cu tine, fulgerul se deplasează ca un melc! Ah! Nici nu îndrăznesc să mă gândesc! Dacă cel puțin ai fi avut nevoie de o sută de clipe, lucrul încă ar fi părut de înțeles. Dar aşa, fără un interval de timp perceptibil şi, mai mult, totul făcut în cea mai perfectă ordine! Acest lucru depăşeşte puterea mea de gândire, de uimire şi de admirație; mi s-a tăiat respirația”.

16. Eu i-am spus lui Kisjonah: “Prietene, n-ai încetat să te minunezi! Cred că trebuie să ne aşezăm la masă şi vom discuta după aceea despre puterea lui Dumnezeu, despre iubirea Sa nesfârşită şi despre înțelepciunea Sa!

17. Kisjonah: “Doamne, iartă-mă, aproape am uitat, atât sunt de încântat să văd cum aceste mâncăruri şi aceste vinuri au apărut pe masă! Dar unde este Maria, mama trupului Tău şi frații Tăi care o însoțesc? Aş dori să îi invit la masă”.

18. Eu am spus: “Cheamă-le pe soția şi fiicele tale. Acolo unde sunt ele se găsesc de asemenea Maria şi fiii lui Iosif, tatăl Meu adoptiv. Se pare că au multe lucruri de făcut împreună, din moment ce vor să vadă totul astăzi, deşi ar avea tot timpul şi mâine sau poimâine!Tânărul şi sprintenul nostru servitor va şti să îi găsească şi să îi aducă aici, nu-ți face griji!”

Capitolul 197

O noapte înstelată pe dealul cu şerpi, unde Kisjonah vrea să deschidă o şcoală. Aluzie la condițiile existenței terestre, Iisus - stăpânul şerpilor. Parabola cu neghina.

1.Abia am pronunțat aceste cuvinte şi tânărul se şi găsea în fața noastră, împreună cu femeile şi cu fiii lui Iosif. Am luat îndată loc la masă şi am mâncat, fiind cu toții într-o stare de bună dispoziție! După masă, Eu le-am spus tuturor: “Ascultați, noaptea aceasta înstelată este atât de frumoasă, încât, înainte de a merge să ne odihnim, vom merge să ne aşezăm pe iarbă sub cerul înstelat. Mai am încă multe lucruri să vă spun şi să vă arăt!”

2. Această propunere a fost pe placul tuturor; ne-am ridicat de la masă, am ieşit şi am mers pe deal, în capătul grădinilor, la treizeci de paşi de mare şi la o înălțime de douăzeci de stânjeni. Kisjonah ne-a spus că aici ne puteam bucura de o foarte frumoasă vedere spre mare, dar că dealul era plin de vipere, de cameleoni şi de şerpi, probabil că din cauza apropierii de mare; a mai adăugat că el încercase totul pentru a le îndepărta, dar degeaba.

3. Eu am spus: “Lasă asta, poți fi sigur că aceste târâtori vor părăsi pentru totdeauna aceste locuri”.

4. Kisjonah: “Nu am nici cea mai mică îndoială şi îți mulțumesc din adâncul inimii. Voi construi aici, în memoria Ta, o şcoală adevărată, pentru a transmite atât celor mici cât şi celor mari învățătura Ta sfântă”.

5. Eu: “O asemenea şcoală, dacă va putea rămâne fidelă învățăturii Mele, se va bucura întotdeauna de binecuvântarea Mea. Dar, din nefericire, cum lumea distruge totul, mai devreme sau mai târziu nici ea şi nici învățătura Mea sfântă nu va fi scutită. Nimic nu dăinuie pe acest pământ, căci lumea întreagă este dedată răului; ea este mutilată de Satana! Dar să mergem acum pe deal!” Eu şi Kisjonah am mers înainte, urmați de toți discipolii şi de oamenii lui Kisjonah.

6. Ajunşi pe deal, Kisjonah a zărit o şopârlă care se țâra la picioarele sale şi, devenind gânditor, Mi-a spus: “Stăpâne, n-am crezut oare suficient de mult că târâtoarele vor pleca de aici?”

7. Eu am spus: “Aceasta este pentru ca tu să poți vedea şi recunoaşte splendoarea Fiului lui Dumnezeu în toată puterea Lui. Fii atent! Le voi porunci acestor animale să părăsească dealul pentru totdeauna şi să nu mai revină în aceste locuri atât timp cât urmaşii tăi vor stăpâni acest deal şi aceste grădini şi vei vedea cum aceste lighioane complet obtuze vor asculta de vocea Mea!”

8. M-am întors spre munte şi am ameninţat lighioanele; ele au ieşit din găurile lor ca mii de săgeţi şi au fugit în mare. Astfel, muntele a fost curăţat pentru totdeauna de aceste târâtoare. Şi nu a mai rămas nici cel mai mic vierme pe acest deal.

9. Am înaintat apoi cu toţii cu o mare plăcere pe deal, a cărui iarbă era deja acoperită de rouă. Kisjonah a pus să se aducă multe covoare, acoperind aproape în întregime dealul cu ele şi ne-am aşezat.

10. Dar discipolii Mei, care-şi storceau creierii, nereuşind să înţeleagă parabola cu sămânţa bună şi cu neghina, au venit la Mine şi M-au rugat să binevoiesc să le explic parabola semănătorului care a semănat pe câmpul său sămânţă bună şi a găsit neghină!

11. Eu le-am spus: "Nu aţi înţeles ce vrea Kisjonah să întemeieze în memoria mea pe acest deal şi ceea ce i-am spus Eu că se petrece cu instituţiile de acest gen aici, pe pământ? Aceasta este în legătură cu câmpul bun semănat cu sămânţă bună, care lasă însă să crească multe buruieni în mijlocul cerealelor! Iată parabola!

12. Eu, Fiul omului, cum spun evreii, Eu sunt Cel care seamănă sămânţa cea bună. Câmpul este lumea; sămânţa bună sunt copiii împărăţiei lui Dumnezeu. Buruienile sunt copiii răului. Duşmanul care le seamănă este diavolul. Recolta este sfârşitul lumii şi secerătorii sunt îngerii. Aşa cum se smulge buruiana de pe câmp, se strânge şi se arde, la fel va fi şi la sfârşitul lumii!

13. Fiul omului îşi va trimite îngerii şi ei vor alunga din împărăţia Lui tot răul şi pe toţi cei care fac rău şi care nu au ochi, urechi şi inimă pentru fraţii lor; ei îi vor arunca în iad, unde vor fi urlete şi scrâşnet de dinţi! Iadul este cel care face să încolţească răul în inima omului: orgoliul, egoismul, dorinţa de putere, împietrirea inimii, indiferenţa faţă de cuvântul Domnului, avariţia, gelozia, invidia, minciuna, înşelăciunea, neruşinarea, desfrâul, infidelitatea, mărturia falsă, bârfa şi tot ceea ce stă împotriva poruncii de a-ţi iubi aproapele!

14. La fel cum cerul inimii celor drepţi va străluci, ceea ce se găseşte în adâncul inimii celor răi va creşte precum sămânţa cea rea, care nu produce niciodată roade bune!

15. O inimă împietrită nu dă niciodată roade bune, o inimă lipsită de credinţă nu culege niciodată nimic bun, iar mânia este un foc care nu se va stinge niciodată singur! Păziţi-vă deci de toate acestea şi respectaţi legea cea dreaptă a iubirii".

Capitolul 198

Parabola cu neghina. A nu te ţine de cuvânt este unul dintre cele mai mari rele. Fiţi drepţi şi plini de dragoste. Parabola comorii îngropate. (Matei 13, 43-44]

(43) Atunci cei neprihăniţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă.

(44) Împărăţia cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o ţarină. Omul care o găseşte, o ascunde; şi de bucurie, se duce şi vinde tot ce are şi cumpără ţarina aceea.

1. Domnul: "Nu promiteţi niciodată dacă nu vă puteţi ţine de cuvânt, sau, mai rău, dacă din diverse motive, nu vreţi să vă ţineţi de cuvânt. Dacă doriţi într-adevăr să fiţi copii ai lui Dumnezeu, adevăr vă spun, unul dintre lucrurile cele mai rele este să nu vă ţineţi promisiunile.

2. Căci cel care se mânie, păcătuieşte împotriva lui însuşi şi nu-şi face rău decât lui însuşi. Cine este desfrânat îşi supune sufletul judecăţii cărnii (trupului) şi îşi face rău lui însuşi, dar cel mai mare rău dintre toate este minciuna.

3. Dacă ai promis ceva şi intervin unele împrejurări care te împiedică să te ţii de cuvânt, mergi fără întârziere şi caută-l pe cei căruia i-ai făcut promisiunea şi arată-i cu sinceritate ceea ce ţi s-a întâmplat, astfel încât cel care se baza pe tine să-şi poată lua la timp măsurile necesare.

4. Nefericire celui care face promisiuni şi nu le ţine atunci când ar putea să le ţină; el face

astfel mult rău, căci cel care spera în ajutorul lui nu-şi va putea face datoria, iar cei care se bizuiau pe el se vor simți ca legați de mâini şi de picioare! O promisiune nerespectată provoacă celorlalți încurcături teribile. Ea este cea mai mare negare a iubirii de aproape şi deci este cel mai mare rău.

5. Este de preferat să ai o inimă împietrită; aşa nu înşeli speranțele nimănui, căci oricine ştie că nu se poate aştepta nimic de la o inimă împietrită! Dar dacă, bizuindu-vă pe o promisiune, renunțați la alte soluții pentru a vă aranja treburile, iar cel care v-a promis ceva vă lasă baltă fără să vă prevină, chiar dacă motivele lui sunt perfect întemeiate, o asemenea promisiune este precum acelea pe care Satana le face oamenilor de la începutul lumii, promisiunile cele mai mirifice, dar pe care nu le îndeplineşte niciodată, împingând astfel în prăpastie un număr imens de creaturi!

6. Păziți-vă deci de acele promisiuni pe care nu le puteți ține şi, mai mult, de cele pe care, din diferite motive, nu vreți să le țineți; doar demonii acționează astfel, adică nu-şi țin promisiunile!

7. În orice lucru, fiți drepți şi plini de dragoste, căci cei drepți vor străluci într-o bună zi în împărăția Cerurilor, precum soarele la amiază!

8. Cei care au urechi de auzit să audă, căci vreau să vă mai spun câteva parabole despre împărăția Cerurilor.

9. Împărăția Cerurilor este ca o comoară îngropată pe câmp şi găsită de un om care, văzând că este prea grea şi prea departe de locuința lui, nu o poate lua cu el. De aceea, el o îngroapă în timpul nopții pe câmpul vecin şi se întoarce acasă foarte mulțumit, vinde tot ce are pentru a cumpăra câmpul vecin la un preț oricât de mare, căci comoara valorează de mii de ori mai mult decât câmpul pe care-l cumpără. De îndată ce câmpul va fi al lui, el va dezgropa comoara, a cărei proprietate nu i-o poate nimeni contesta. El îşi poate lua acum liniştit comoara cu el în noua casă, pe care a obținut-o împreună cu câmpul. De acum înainte, el nu va mai avea nevoie să-şi câştige pâinea cu sudoarea frunții, deoarece comoara îi permite să trăiască în belşug! Înțelegeți parabola?”

10. Discipolii au spus: “Da! Doamne, parabola este clară; cei care găsesc comoara sunt cei care acceptă Cuvântul Tău, iar câmpul este inima omului pe care trebuie să o 'obținem', adică să o trezim spiritual, urmându-i învățătura, pentru ca omul a cărui inimă şi-a însuşit astfel Cuvântul Tău, să facă doar bine fraților lui şi lui însuşi”.

11. Eu am spus: “Ați înțeles bine parabola, aşa este adevărata împărăție a Cerurilor; dar iată o altă parabolă”.

Capitolul 199

Parabola perlei celei mari, a năvodului şi a peştelui stricat (Matei 13, 45-52)

(45) Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase.

(46) Şi, când găseşte un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are, şi-l cumpără.

(47) Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare care prinde tot felul de peşti.

(48) După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, şed jos, aleg în vase ce este bun şi aruncă afară ce este rău.

(49) Tot aşa va fi şi la sfârşitul veacului, îngerii vor ieşi, vor scoate pe cei răi din mijlocul celor buni,

(50) şi-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinților.”

(51) Ați înțeles voi toate aceste lucruri?” i-a întrebat Iisus. - “Da, Doamne”, I-au răspuns ei.

(52) Şi El le-a zis: “De aceea, orice cărturar - care a învățat ce trebuie despre împărăția cerurilor - se aseamănă cu un gospodar care scoate din visteria lui lucruri noi şi lucruri vechi.”

1. Domnul: “Împărăția Cerurilor este ca un negustor care caută perle în toată țara. El găseşte o perlă mare, de o valoare inestimabilă; se informează despre preț şi, când îl află, merge acasă, vinde tot ce are şi se întoarce să cumpere perla cea mare, care valorează de mii de ori mai mult decât prețul cu care a cumpărat-o! înțelegeți parabola?”

2. Discipolii au răspuns: “Da, Doamne, înțelegem, noi suntem toți ca acel negustor, din moment ce am părăsit totul pentru tine. Iar Tu eşti pentru noi perla inestimabilă!”

3. Eu: “Ați înțeles bine şi această comparație; aici este vorba tot de împărăția Cerurilor, dar ascultați şi parabola următoare:

4. Împărăția Cerurilor mai seamănă şi cu un năvod aruncat în mare, pentru a prinde toate speciile de peşti. Când năvodul este plin, el este tras la mal şi pescarii, după ce s-au aşezat să aleagă peştele, pun de-o parte ceea ce este bun şi aruncă ceea ce este râu!

5. La fel va fi şi la sfârşitul lumii; îngerii vor veni să-i despartă pe cei răi de cei buni şi pe cei răi îi vor arunca în cuptorul încins al răutății propriei lor inimii şi acolo va fi plânset şi scrâşnet de dinți, ceea ce corespunde adevăratului infern al sufletelor rele, care caută întotdeauna ca nişte disperate să-şi satisfacă iubirea lor perfidă de sine, fără să reuşească însă niciodată!” Apoi Eu i-am întrebat pe discipoli care rămăseseră pe gânduri: “Ați înțeles şi această parabolă?”

6. Discipolii au răspuns: “Da, Doamne, am înțeles foarte bine şi această parabolă; este asemănătoare cu cea de care ne-ai vorbit pe malul râului Jesaira! Celui care are i se va mai da pentru ca să aibă din belşug, iar celui care nu are i se va lua şi puținul pe care îl are!”

7. Iar Ahab a adăugat: “Eu înțeleg că aceşti peşti stricați sunt fariseii, leviții şi doctorii legii care, urmându-şi negustoria lor îngrozitoare, slăvesc natura şi fertilitatea ei, dar disprețuiesc şi bârfesc tot ceea ce oferă prezentul mai strălucitor. Ei trebuie să fie aceşti peşti stricați. La ce foloseşte să fii doar cu numele levit sau fariseu dar să nu te comporți mai frumos decât ceilalți, să ai în locul inimii o piatră seacă, golită de orice sentiment de iubire, căci ei strâng impozite şi pretind sacrificii de la frații şi surorile lor, care sunt, în cea mai mare parte, mai buni decât ei?

8. De aceea, eu cred că în viitor, cel care va dori să devină cu adevărat doctor al legii în inima sa, după Cuvântul Tău, Doamne, va trebui să respingă complet negustoria infectă pe care o practică fariseii scripturii şi să pregătească noi temelii pentru învățătura Ta, care este dreaptă şi înțeleaptă şi care este total opusă celei a fariseilor!

9. Eu ştiu bine că Moise şi profeții au fost inspirați de Duhul Tău Sfânt, dar ei au fost trădați după aceea. Iar acum, când eşti chiar Tu aici, pentru a ne revela sfânta Ta voință, la ce mai foloseşte acest Moise plăpând şi toți aceşti profeți infirmi?

10. Cel care, urmând învățătura Ta, ajunge să cunoască în inima lui împărăția Cerurilor, nu mai are nevoie nici de Moise, nici de vreun alt profeți”

11. Eu am spus: “Ai vorbit într-un mod înțelept! Dar dacă cel care a primit învățătura despre împărăția Cerurilor este un adevărat doctor al legii, el trebuie să fie asemănător unui tată de familie înțelept, care-şi extrage comoara atât din lucrurile vechi cât şi din cele noi şi pe care o oferă oaspeților săi! Trebuie oare să aruncăm vinul vechi şi bun dacă burdufurile sunt pline cu vin nou? Trebuie oare să aruncăm grânele vechi atunci când cele noi au fost puse în hambar? Iată de ce, un adevărat doctor al legii care a primit învățătura despre împărăția Cerurilor trebuie să cunoască la fel de bine atât vechea scriptură cât şi noul Meu cuvânt!”

12. Ahab a spus: “Asta înseamnă doar Moise şi profeții, fără cultul inutil şi legile deformate ale statului, care nu mai sunt bune la nimic, din moment ce suntem supuşi legilor romane”.

13. Eu am răspuns: “Asta se înțelege de fa sine; ceea ce trebuie abandonat din vechea lege, de dragul iubirii aproapelui, a fost deja scris. Dar iată-i pe cei doi prieteni ai Mei din Sihar, martori ai Predicii Mele de pe Munte, care conține toate aceste lucruri”. Această remarcă l-a mulțumit pe deplin pe Ahab!

Capitolul 200

Neplăceri îndurate de Jonael. Căile Domnului sunt de nepătruns.

1. I-am chemat pe cei doi din Sihar şi i-am invitat să-Mi spună ce îi aducea aici. Jonael a luat cuvântul şi a spus: “Doamne, chiar Tu ai spus mai devreme motivele şi, într-adevăr, aşa este. Este aproape de necrezut că nişte oameni care au văzut cu proprii lor ochi semnele divinei Tale puteri pot fi atât de răi. Ei au văzut adevărul şi acum îl prigonesc, pentru că s-au văzut obligați să recunoască că acesta este adevărul! Ei m-au alungat şi aş fi rămas fără adăpost dacă fratele Jairuth nu m-ar fi primit la el, împreună cu toată familia mea.

2. Doamne, de câte ori Te-am rugat, în sinea mea, să vii să mă aperi de duşmani, dar în zadar. Tu n-ai venit să ne ajuți în nenorocirea noastră.

3. Este adevărat că i-ai lăsat în locul Tău pe îngeri să rămână alături de noi şi să ne slujească. Dar ei nu vor întotdeauna să intervină şi de multe ori acționează altfel decât aş dori eu! Ei spun că nu pot face nimic fără voia Ta, căci numai voința Ta este forța şi puterea lor. Aceasta este perfect adevărat, dar atunci când bătrânii şefi samariteni, simțindu-se jigniți, îi alungă din țară cu sutele pe cei care cred în Tine, obligându-i să se refugieze la păgâni, cum să evităm ca refugiații să nu devină şi ei păgâni? Ar fi fost normal ca îngerii Tăi să intervină pentru a pune capăt acestor groaznice nelegiuiri. În loc să facă însă ceva, ei sunt la fel de trişti ca şi noi, ba chiar suspină şi oftează, spunând: 'Legile Domnului sunt de nepătruns şi căile Lui neştiute!'

4. Dar la ce bun? Oamenii au devenit păgâni cu sutele; cu sutele au fost biciuiți, bătuți şi defăimați în public din cauza Numelui Tău!

5. Joram a trebuit să fugă din Sihar, iar casa iui Iacov este închisă şi goală. Joram s-a refugiat şi el cu soția lui în casa fratelui Jairuth, la fel ca şi numeroase alte familii, care din cauza Numelui Tău nu mai pot trăi în linişte la Sihar.

6. Şi îngerii Tăi, care sunt cu noi, n-au făcut nimic pentru a se opune la toate acestea! Doamne, Doamne, pentru numele Tău preasfânt, de ce a fost nevoie de toate acestea?

7. Trebuie oare ca pe acest pământ, toată puterea şi forța Ta să-i fie date lui Satana? Tenebrele lui sunt oare mai puternice decât cerurile Tale? Doamne, dacă aşa stau lucrurile, oamenii vor fi în cele din urmă obligați să construiască temple şi să-i ridice altare lui Satana, distrugându-le pe ale Tale! Ce vremuri triste trăim!

8. Ce-a ajuns slujba divină de pe Muntele Garizim şi chiar din Templul din Ierusalim, dacă nu un îngrozitor cult al lui Satana? Eu ştiu chiar din gura Ta, care eşti una cu Domnul ce sălăşuieşte în Tine, în toată plenitudinea corporală, cum doreşte Dumnezeu să ne rugăm Lui şi să-l slăvim! Dar aici se petrece exact opusul: priveşte slujbele care se oficiază pe Muntele Garizim şi vei vedea cel mai perfect şi mai clar cult al lui Satana, căci iată, îi este oferită din plin tămâie, cu amândouă mâinile şi sfinții Tăi îngeri nu fac nimic.

9. Iată ceea ce se petrece în realitate. Tu nu poți ignora toate acestea, dar totuşi le laşi să se petreacă! Doamne, cum trebuie să le luăm, cum să înțelegem sfântul Tău Cuvânt?

10. Jairuth, care îți este profund devotat, împreună cu toți cei din casa lui, este amenințat în fiecare zi şi îndemnat să plece de la samariteni, dacă nu vrea să-şi vadă toate bunurile confiscate.

11. Mulți dintre cei care erau foarte ferm convinşi de învățătura Ta, oh, Doamne, au fost copleşiți de amenințările zilnice şi s-au întors la cultul lui Satana, renegând Numele Tău!

12. Iată, Doamne, aceste lucruri s-au petrecut în fața îngerilor Tăi, dar la ce este bună zadarnica lor compasiune?

13. Doamne, Tu îmi cunoşti pe deplin inima, care îți este în întregime dăruită; îți vorbesc fără ocolişuri şi îți spun: această contemplare a suferinței celorlalți este inutilă şi la fel de lipsită de sens ca o smochină la trei zile după căderea florii. Trebuie acționat energic şi rapid, altminteri Satana va prinde rădăcină!

14. Iar dacă discipolii Tăi nu mai pot face nimic împotriva lui acum, ce vor face ei oare atunci când el va fi în plină forță, ceea ce nu va întârzia să se producă dacă nu i se opune nici o rezistență,

din moment ce îngerii Tăi nu îndrăznesc să facă nimic împotriva lui?

15. Prin urmare, Te implor, din dragoste pentru Numele Tău sfânt şi pentru toți cei care îți sunt credincioşi, vino în ajutorul nostru şi eliberează-ne de intrigile Satanei!

16. Iată, noi ne rugăm pe munte aşa cum ne-ai învățat Tu, dar lucrurile se înrăutățesc pe zi ce trece, în loc să fie mai bune.

17. Noi dorim să îți dăruim totul şi să sacrificăm totul pentru Tine, acceptăm să trăim oricât de săraci, dar trebuie să avem măcar un petic de pământ, atât cât să putem trăi, căci dacă nu vom fi şi noi fioroşi în mijlocul acestor lupi, hiene şi urşi, nu vom putea trăi şi nici nu Te vom mai putea urma, Doamne!

18. Nu cerem paradisul pe pământ, dar cel puțin să nu trebuiască să trăim printre aceşti diavoli în acest adevărat infern. Binevoieşte, Doamne, să ne iei sub protecția Ta!”

Capitolul 201

Domnul face concesii răului pentru a pune la încercare pe Satana şi pe cei credincioşi! Adevărul este spada iubirii. Cum trebuie să lupte adevăratul erou.

1. Eu am spus: “Prieteni, Eu ştiam prea bine că aceste lucruri trebuiau să se petreacă într-un răstimp scurt, pentru ca Satana să poată să-şi îndeplinească opera. Cât despre cei care au trecut la păgâni, ei ar fi putut să se refugieze aici, în Galileea, iar cei care au renegat Numele Meu pentru a nu-şi pierde bunurile pământeşti ar fi făcut mai bine să se elibereze de ataşamentele lor față de această lume, mai degrabă decât să-Mi renege Numele şi să-şi apere bunurile, căci aceasta le va aduce moartea veşnică. Căci, într-o bună zi, fiecare om va trebui să părăsească totul!

2. Cât de greu îi va fi celui bogat să părăsească ceea ce are şi cât de uşor îi va fi să părăsească această lume celui care nu se va lăsa ispitit de aceste otrăvuri, ci dimpotrivă, va suferi chiar persecuții în Numele Meu! Cine dispreţuieşte lumea nu va suferi atunci când, având viziunea împărăției Cerurilor, va părăsi această lume pestilențială şi infectă a tenebrelor!

3. Priviți cum aurul trecut prin foc ajunge la ultimele carate. La fel stau lucrurile şi în cazul vostru, dacă doriți să fiți cu adevărat discipolii şi urmaşii Mei! Căci împărăția Mea, pentru care muncim cu toții, nu aparține lumii acesteia; ea este viața veşnică şi nepieritoare de după această scurtă viață de încercări pământeşti şi materiale.

4. De aceea, Eu nu am venit să vă aduc pacea în această lume, ci sabia. Voi trebuie să dobândiți libertatea vieții veşnice prin luptă cu lumea şi cu tot ceea ce vă oferă ea.

5. Căci împărăția Mea trebuie luată cu năvală, iar cei care nu o iau cu năvală nu o vor dobândi!

6. Sigur, este uşor într-un loc liniştit şi plin de plăcerile unei vieți pământeşti frumoase să fii discipolul Meu, să le înveți virtutea pe oi şi să le binecuvântezi cu apă sfințită! într-adevăr, nu trebuie să faci vreun efort prea mare pentru aceasta! Dar altfel stau lucrurile atunci când trebuie să îmblânzeşti lei, tigri şi pantere, făcând din ele animale domestice! Pentru aceasta îți trebuie mai multă inteligență, curaj, forță şi perseverentă decât pentru a îmblânzi oi!

7. În acest fel trebuie să înțelegeți cele petrecute la Sihar, pe care este bine să le luați aşa cum sunt. Trebuie să duceți o luptă Adevărată şi Eu vă voi ajuta. Dar dacă vă înfuriați din cauza orbirii şi a răutății oamenilor şi chemați focul cerului asupra acestor nelegiuiți, nu vi se poate petrece decât ceea ce vi s-a petrecut deja!

8. În acest caz, îngerii Mei nu pot să vă fie de nici un folos, căci acest ajutor ar fi împotriva poruncii Mele eterne!

9. Dar dacă doriți să fiți războinici victorioşi pentru împărăția Mea, faceți-vă o sabie din adevărul curat, dar vegheați ca ea să acționeze dintr-o iubire pură şi dezinteresată. Luptați apoi cu mult curaj cu această sabie şi nu vă temeți deloc de aceia care, în cel mai rău caz, nu vor putea decât

să vă ucidă trupul! Ei nu vă pot face mai mult decât atât!

10. Dar dacă totuşi vă este frică, atunci mai bine să vă fie frică de Acela care este adevăratul Domn al vieţii şi al morţii şi care poate să primească sau să respingă sufletele oamenilor!

11. Cel care îşi pierde viaţa, luptându-se pentru Mine, o va regăsi din plin în împărăţia Mea, dar cel care se îndârjeşte să-şi salveze cu orice preţ viaţa pământească este un trădător şi lui nu-i va fi dată coroana victorioasă a vieţii veşnice. Ce merit are el că s-a luptat cu muştele şi cu ţânţarii? Adevăr vă spun, un asemenea erou nu merită nici măcar să urinezi pe mormântul lui!

12. Altceva este să mergi în armură, cu sabia în mână, în faţa unei hoarde de lei şi de tigri! După ce a învins hoarda şi se întoarce acasă pe sub arcurile de triumf care i-au fost înălţate, învingătorul va fi din plin răsplătit pentru faptele sale măreţe!

13. Întoarceţi-vă deci acasă şi luptaţi-vă folosind înţelepciunea pe care v-am arătat-o şi victoria nu va întârzia să vină.

14. Eu ştiu mai bine decât oricine că Satana domină lumea şi aş avea suficientă putere pentru a-l distruge. Dar marea Mea iubire şi răbdare nu vor acest lucru.

15. Cine caută să lupte cu duşmanul numai pentru a-l distruge este un laş, căci numai teama şi nu curajul, îl împinge să-şi doboare duşmanul!

16. Cel care vrea să fie un adevărat erou, nu trebuie să-şi distrugă duşmanul, ci trebuie să-şi dea silinţa să cucerească inima duşmanului său, prin inteligenţă, răbdare, dragoste şi înţelepciune! Doar atunci se poate lăuda el că a luptat cu adevărat şi şi-a învins duşmanul, iar duşmanul învins devine cea mai mare răsplată a lui!”

Capitolul 202

Învăţaţi-i pe ceilalţi prin faptele voastre bune şi prin cuvinte simple. Adevărata Biserică – adevăratul Sabat. Adevărata casă a Domnului. Cum trebuie să-L slujeşti cu adevărat pe Dumnezeu!

1. Domnul: “Dacă aţi înţeles, întoarceţi-vă atunci împreună cu îngerii voştri la Sihar şi faceţi ceea ce v-am spus; în acest fel, toate necazurile voastre vor dispărea.

2. Dar să nu vă mai adresaţi orbilor, surzilor şi muţilor - ca nişte judecători colerici, ci ca nişte adevăraţi prieteni şi înţelepţi şi atunci ei se vor lăsa îndrumaţi de voi.

3. La ce foloseşte să te superi dacă un orb te calcă pe picior? Dacă tu ai ochi pentru a vedea, nu e greşeala ta dacă orbul te-a călcat? Retrage-ţi piciorul şi orbul nu va mai călca pe el.

4. Dar dacă vezi că orbul se află pe marginea prăpastiei, grăbeşte-te să-i întinzi mâna şi să-l conduci la loc sigur, la lumina care vindecă orice orbire a sufletului şi atunci recunoştinţa lui va face din el prietenul şi fratele tău!

5. Dacă-i învăţaţi pe oameni în numele Meu, faceţi întotdeauna la fel ca Mine: începeţi prin a le face un bine; numai după aceea spuneţi câteva cuvinte simple şi adevărate şi veţi avea foarte repede numeroşi discipoli.

6. Dar voi vă învăluiţi până la stele în mistere adânci şi le spuneţi oamenilor că sunteţi chemaţi de Dumnezeu să-i judecaţi, să-i binecuvântaţi sau să-i condamnaţi; şi dacă vă înfuriaţi pentru că îngerii Mei nu vă susţin în ceea ce faceţi, trebuie să înţelegeţi clar că modul vostru de a acţiona nu este deloc în acord cu voinţa Mea care v-a fost revelată, ci că voi aţi stabilit propria voastră lege, pe care aţi vrut să construiţi Biserica ce vă convine, în locul fostei Alianţe a lui Moise, în faţa căreia oile voastre ar fi trebuit să îngenuncheze!

7. Iată, la fel s-au petrecut lucrurile şi în cazul Bisericii lui Moise; de îndată ce a fost instituită, ea nu a adus decât fructe amare.

8. Eu vă las o Biserică perfect liberă, care nu are nevoie de altă instituţie decât cea a inimii celui care se roagă cu sinceritate lui Dumnezeu; atunci, spiritul şi adevărul sălăşuiesc în inima lui.

9. Voi, cei care sunteţi primii cărora le-am transmis spiritul Meu, nu trebuie să vă credeţi mai

buni decât ceilalți oameni şi, sub pretextul că Eu v-am făcut acest dar, să nu credeți că voi nu aveți altceva de făcut decât să vă luați nişte funcții, aşa cum fac păgânii, evreii şi fariseii decăzuți. Voi nu aveți decât un singur Domn şi sunteți cu toții egali, frați şi surori! Să nu existe niciodată diferențe între voi!

10. Nu stabiliți nici o regulă între voi; nu fixați nici o dată - ca şi cum anumite zile ar fi mai bune decât altele pentru ca rugăciunile să fie îndeplinite şi sacrificiile să fie mai bine primite. Eu vă spun: pentru Dumnezeu, toate zilele sunt la fel şi cea mai bună zi este întotdeauna cea în care faceți cât mai mult bine celorlalți! Astfel, în viitor, numai faptele voastre bune vor desemna ziua Sabatului, singura care este pe placul lui Dumnezeu!

11. Adevărata zi de Sabat va fi ziua în care veți face cât mai mult bine şi Dumnezeu o va număra. Sabatul obişnuit al evreilor nu este în ochii lui Dumnezeu decât o ticăloşie!

12. Văd că voi vreți deja să construiți o casă a lui Dumnezeu! Construiți mai degrabă spitale şi adăposturi pentru frații şi surorile voastre mai săraci şi ajutați-i dacă au nevoie; aceasta este modalitatea în care îi place cel mai mult Tatălui Ceresc să fie slujit şi aşa îl veți putea sluji cu adevărat!

13. După acest mod adevărat şi sincer de a-L sluji pe Dumnezeu, veți fi recunoscuți ca fiind cu adevărat discipolii Mei.

14. Întoarceți-vă acum acasă şi procedați în acest fel, iar munca vă va fi binecuvântată”.

Capitolul 203

Confesiunea păcătoşilor. Spiritul şi comportamentul adevăratului misionar. Cântecul de slavă al lui Jonael.

1. După această expunere, cei doi din Sihar au spus: “Doamne, iartă-ne păcatele, acum vedem limpede că doar noi am greşit şi nu poporul. Prin grația Ta şi cu ajutorul Tău, vom încerca să aducem lucrurile la locul lor!

2. Abia acum începem să înțelegem adevăratul spirit al preasfintei Tale învățături şi ne vom strădui din toate puterile să o răspândim în rândul poporului. Din păcate, mulți discipoli au trecut deja la păgâni şi nu ştiu cum să-i aducem înapoi. Ce trebuie să facem?”

3. Eu am spus: “Faceți cu ei la fel cum fac Eu cu păgânii şi atunci ei vor fi discipolii voştri, împreună cu păgânii.

4. Priviți, această casă era păgână; ea a cunoscut, într-o anumită perioadă, doctrina umanistă şi înțelepciunea greacă şi acum iat-o de partea Mea mai mult decât toate casele din Iudeea! Faceți la fel şi vor fi mai mulți păgâni decât evrei printre cei care vă vor urma!

5. Cel care are stomacul gol înghite hrana cu mai multă poftă decât omul cu burta plină, mai ales când stomacul acestuia din urmă este deja bolnav, aşa cum este cazul cu cel al fariseilor şi doctorilor legii!”

6. Cei doi sihariți au spus: “Ce se va petrece cu cei care Ți-au renegat Numele din cauza bunurilor lor pe care nu vroiau să le piardă?”

7. Eu am spus: “Ridicați-l pe cel care a căzut şi aduceți-l pe calea cea bună, pentru ca el să-şi poată vedea păcatele şi să regrete că le-a comis: iată ceea ce trebuie să faceți!

8. Eu nu am venit să judec şi să pierd lumea, ci am venit să caut ceea ce era pierdut şi să ridic ceea ce era căzut. Acum că ştiți, mergeți şi acționați”.

9. Atunci, cei doi s-au înclinat adânc în fața Mea şi M-au rugat să le permit să mai rămână câteva zile alături de Mine.

10. Eu am acceptat, spunându-le: “Dacă v-am spus la început să vă întoarceți acasă, a fost pentru că voiam să trezesc bunăvoința inimilor voastre, mai degrabă decât să vă indic momentul precis când trebuie să vă întoarceți la Sihar! Dar puteți petrece aici cele câteva zile în care Eu voi mai

rămâne la prietenul Meu!"

11. Fericiţi de hotărârea Mea, ei Mi-au mulţumit şi M-au salutat cu respect, iar Jonael, profund emoţionat, a spus: "Oh, pământ, câmpuri necultivate aflate în paragină, acoperite cu buruieni, spini şi scaieţi, mormânt sumbru al vieţii, bătrână lăuză a păcatului şi a morţii, eşti tu demn ca Domnul Dumnezeu, Creatorul tău, să te atingă cu picioarele Sale preasfinte, să-ţi respire aerul pestilenţial şi să-ţi mănânce fructele otrăvite?

12. Noi, oamenii, animalele şi plantele, nu merităm privirea Sa. Totul nu este decât cea mai pură graţie şi iertare!

13. Toţi ar trebui aşadar să se ridice, pentru a-L slăvi şi glorifica pentru totdeauna!

14. Voi, stele, acolo sus pe cer, ascundeţi-vă faţa nedemnă, căci îl priviţi cu mândrie de la înălţimea la care staţi pe însuşi Dumnezeu, Creatorul vostru!

15. Oh, pământ! Ce ai ajuns, ce nume meriţi, nu din cauza ta, ci din cauza Celui pe care-L porţi fără să meriţi?

16. Oh! Cu cât îmi dau seama mai bine cine este Cel care este aici printre aleşii Lui, cu atât pieptul mi se strânge mai tare. Cum să-L înţelegi pe Cel pe care nici îngerii şi nici toate cerurile nu-L pot înţelege?

17. Oh! Tu, epocă preasfântă între toate epocile terestre, în care a venit Cel care a dat lumină soarelui şi lunii şi le-a poruncit să străbată marea cale a dragostei şi a înţelepciunii Sale şi să dea pământului timpul, noaptea şi ziua!

18. Slăvit fie Domnul întregii splendori din toate cerurile, doar Lui să-i aparţină de-a pururi gloria, faima şi iubirea infinitului veşnic!"

19. Auzind acest cântec de slavă, discipolii au spus: "Doamne, Jonael Te laudă şi Te slăveşte ca şi cum spiritul lui David ar fi în el!"

20. Eu am spus: "Eu primesc elogiile lui şi îmi plac cu adevărat, dar de la voi n-am auzit niciodată ceva asemănător! Şi n-ar fi rău să vă întrebaţi într-o zi cine este Cel care vă vorbeşte! Dar să mergem să ne odihnim, miezul nopţii a trecut de mult".

21. Atunci, pe deal s-a aşternut linişte şi cei mai mulţi au fost cuprinşi de somn; doar Jonael şi Jairuth au mai rămas încă să discute, slăvindu-Mă în linişte, în inimile lor!

Capitolul 204

Kisjonah şi Baram se întrec în intenţii bune. Parabola mamei şi a celor doi fii diferiţi ai săi.

1. În dimineaţa următoare, la răsăritul soarelui, îngerul lui Jonael şi al lui Jairuth i-a trezit pe toţi cei care mai dormeau încă şi Kisjonah, care era instalat împreună cu toată familia lui aproape de Mine, i-a spus soţiei lui, fiicelor sale şi servitorilor celor mai apropiaţi să pregătească repede o gustare de dimineaţă.

2. Dar Eu i-am spus lui Kisjonah, cel atât de prevenitor: "Stai liniştit! Trebuie să laşi această bucurie şi fratelui Baram, din Jesaira. Priveşte pe mare, nu departe de ţărm, iată corbia lui Baram, încărcată; fiii şi servitorii lui, împreună cu el, ne vor aduce micul dejun. Nu te ocupa de nimic astăzi; această corabie aduce hrană din belşug pentru prânz şi pentru seară, precum şi patruzeci de burdufuri pline cu cel mai bun vin grecesc".

3. Kisjonah a spus: "Ah! Ia uitaţi ce surpriză ne-a pregătit Baram. El este atât de puţin vorbăreţ, nu a spus nimic despre intenţiile sale. Aseară el a dispărut. La puţin timp după sosirea noastră, cred că deja nu mai era şi iată-l că acum vine înapoi cu un vapor plin! Trebuie să fi avut un vânt prielnic, altfel nu ar fi putut să ducă la bun sfârşit o asemenea treabă, fiindcă de aici până la Jesaira, atunci când vântul este potrivnic, trebuie să vâsleşti o zi întreagă".

4. Eu am spus: "Frate, crede-Mă, cine are intenţia de a face bine are întotdeauna un vânt

prielnic de partea lui, dar cel care are intenția de a face rău este împins de un vânt rău!

5. Erau odată doi frați, a căror mamă avea o mare avere. Cei doi frați își iubeau mama mai mult decât orice pe lume, astfel că mama nu ştia căruia dintre cei doi fii să-i lase partea cea mai mare din moştenire. În realitate însă, doar unul dintre ei o iubea cu adevărat! Celălalt nu-şi arăta respectul față de ea decât datorită moştenirii şi, astfel, ei părea chiar mult mai atent decât fratele său care își iubea cu adevărat mama.

6. Fiul cel bun, pentru că-şi iubea mama, nu avea nici cea mai mică bănuială față de fratele său! El se bucura văzând că fratele său o făcea mulțumită pe mama lor. Lucrul acesta a durat mai mulți ani!

7. Îmbătrânind şi simțindu-se slăbită, mama i-a chemat la ea pe cei doi fii şi le-a spus: 'Eu nu ştiu care dintre voi doi mă iubeşte mai mult ca să-i las partea cea mai mare din avere şi de aceea doresc ca după moartea mea, să primiți părți egale'.

8. Fiul cel bun a zis: 'Datorită îngrijirilor tale, am învățat să muncesc şi astfel să-mi câştig pâinea de care am nevoie; îl rog pe Dumnezeu din toată inima să te țină în viață tot atât de mult timp cât şi pe mine, ca tu să poți folosi averea pentru binele întregii familii. Căci dacă eu ar trebui să primesc moştenirea fără tine, acest lucru ar însemna pentru mine o asemenea suferință, încât această comoară m-ar aduce la disperare de fiecare dată când aş privi-o. Păstrează-ți deci comoara, dragă mamă şi dă-o cui vei dori. Pentru mine, inima ta este moştenirea mea cea mai bună. Dumnezeu să-ți dea viață lungă!'

9. La aceste cuvinte, inima mamei a fost înduioşată. Ea i-a spus, fără să-şi arate însă sentimentele: “Dragul meu copil, mărturisirea ta îmi produce o nespusă bucurie, dar nu pot să dau averea unor străini şi dacă tu nu doreşti o parte din ea, trebuie ca fratele tău să o ia după moartea mea pe toată, iar tu îl vei sluji pentru a-ți câştiga pâinea cu sudoarea frunții!'

10. Fiul cel bun a spus: 'Dragă mamă, dacă trebuie să slujesc şi să muncesc, inima mea îți va fi recunoscătoare şi va spune: 'Iată, scumpa ta mamă te-a învățat să munceşti!' Dacă aş avea moştenirea, aş sfârşi prin a detesta munca, aş începe să trândăvesc şi până la urmă ți-aş uita chiar şi amintirea! Iată de ce nu doresc banii tăi, care nu poartă amprenta inimii tale, ci numai efigia împăratului. Dar ceea ce am primit din inima ta are propria sa amprentă şi va rămâne înscrisă în inima mea. Iată de ce această moştenire pe care mi-ai dat-o încă din leagăn îmi ajunge şi mă copleşeşte cu binefaceri încă de multa vreme; eu o prefer pe aceasta din urmă față de ceea ce tu ai adunat cu multă trudă. Vederea averii tale m-ar întrista şi ar trebui să-mi spun mereu: 'Iată, asta a costat-o pe mama mea atâta muncă şi suferință; poate că ea a plâns de durere pentru a-ți pregăti această moştenire!' Şi iată că astfel, scumpa mea mamă, aş putea să fiu mai fericit decât sunt acum, atât de mult te iubesc'.

11. Emoționată până la lacrimi, mama l-a chemat pe celălalt fiu al ei şi i-a împărtăşit gândurile şi dorințele fratelui său.

12. Celălalt fiu a spus: 'Am crezut întotdeauna că fratele meu este un suflet nobil, dar în anumite privințe el se comportă foarte ciudat. Cât despre mine, eu sunt cu totul altfel. Pe cât de mult te iubesc, te onorez şi te respect, mamă dragă, pe atât de mult respect tot ceea ce vrei tu să-mi dai şi, cu inima plină de recunoştință, primesc moştenirea, iar serviciile pe care fratele meu mi le va face nu vor rămâne fără răsplată. Dar dacă tu ai vrea, dragă mamă, ai putea să-mi dai deja jumătate din averea ta, pentru ca să-mi pot cumpăra pământ şi să-mi iau o soție'.

13. Întristată de răspunsul celui de-al doilea fiu, mama a spus: 'Ceea ce am hotărât rămâne stabilit; nu vei obține moştenirea decât după moartea mea'.

14. Cel de-al doilea fiu a rămas nemulțumit şi a ieşit.

15. Un an mai târziu, mama s-a îmbolnăvit foarte grav; în timp ce cei doi fii munceau la câmp, o servitoare a venit să-i cheme pentru ca ei să primească binecuvântarea mamei lor.

16. Fiul cel bun era foarte nefericit şi îl implora pe Dumnezeu cu voce tare să o păstreze în viață pe mama lui!

17. Fiul cel rău s-a supărat şi i-a spus fratelui său, care se ruga: 'Serios, tu chiar vrei ca, prin rugăciunea ta, să porunceşti legilor naturii? Când îți vine vremea, fie că eşti marnă, frate sau soră,

trebuie să mori. Nu mai este momentul să implori, nici să te rogi! Deviza mea este: 'Ceea ce vrea Dumnezeu, vreau şi eu.”

18. Fratele cel bun s-a întristat şi mai mult şi a început să se roage şi mai arzător pentru viața neprețuitei sale mame!

19. Când au intrat în camera unde era întinsă mama bolnavă, fiul cel rău a spus: 'Ştiam bine că n-ai să mori aşa curând!' Apoi el a început să-i spună să nu se teamă de moarte!

20. Fiul cel bun plângea şi se ruga cu voce tare. Dumnezeu a ascultat suspinele fiului cel bun. El şi-a trimis îngerul la căpătâiul mamei, pentru a o vindeca.

21. Mama s-a ridicat imediat din pat, înțelegând că o forță superioară i-a redat sănătatea! Când a încercat să meargă şi-a dat seama că picioarele îi erau din nou sănătoase. Ea a spus: 'Datorez aceasta rugilor fiului meu, care prin dragostea lui adevărată pentru mine, a refuzat moştenirea. Cu adevărat îți spun, dragul meu fiu, tu - care din dragoste pentru mine n-ai vrut nimic, ceea ce era al meu este acum al tău. Iar tu, care nu mă iubeai decât pentru avere şi aşteptai cu nerăbdare moartea mea, tu nu vei avea nimic şi vei fi un simplu servitor'.

22. Ce credeți despre această parabolă? Care dintre cei doi frați avea un vânt favorabil?

23. Discipolii au spus: “Bineînțeles că cel care-şi iubea mama cu adevărat”.

24. Eu am spus: “Ați răspuns foarte bine şi Eu vă spun: această mamă a procedat exact la fel cum va face Dumnezeu în ceruri.

25. Cine nu Mă iubeşte doar pentru Mine, nu va ajunge acolo unde Eu voi fi.

26. Omul trebuie să-L iubească pe Dumnezeu fără să aştepte vreo răsplată, aşa cum îl iubeşte şi Dumnezeu pe el; în caz contrar, el nu este demn de Dumnezeu”.

Capitolul 205

Despre esența iubirii. Iubirea cerească şi iubirea infernală. Răsplata faptelor realizate din iubire.

1. Ahab a spus: “Acesta este un înalt şi mare adevăr; totuşi aş vrea să-Ți atrag atenția asupra faptului că iubirea total dezinteresată nu există, cel puțin la ființele umane, căci din câte mi-am putut da eu seama, reflectând la lucrurile acestea, iubirea provine întotdeauna mai mult sau mai puțin din furt sau din poftă.

2. Iată, sunt sigur că nimeni n-ar putea să Te iubească la fel de mult ca mine! Dacă aş putea, aş fi încântat să Te pot aspira în corpul şi în inima mea, din pură iubire.

3. Dar mă întreb dacă aş putea avea aceleaşi sentimente față de o altă ființă care mi-ar fi perfect indiferentă! De ce am aceste sentimente față de Tine? Răspunsul este chiar în însuşi obiectul iubirii mele!

4. Eu ştiu cine eşti şi ce poți să faci; ştiu, de asemenea, ce pot realiza cu ajutorul Tău şi respectând învățătura Ta. Aici se află, fără îndoială, cauza indiscutabilă a ardorii iubirii mele pentru Tine! Iar dacă Tu nu ai fi cel care eşti, iubirea mea pentru Tine ar fi fără îndoială mult mai puțin puternică. Eu am un interes maxim pentru Tine şi în Tine şi de aceea doresc să Te iubesc şi chiar Te iubesc.

5. Nu pot spune că Te iubesc pentru vreo răsplată, din moment ce renunț la tot pe acest pământ din iubire pentru Tine, dar iubirea mea provine dintr-o anumită dorință, deoarece ea caută să Te aibă pe Tine, care eşti mai mult decât lumea întreagă!

6. Avantajul material sau spiritual determină întotdeauna impulsul iubirii. Negustorul care dorea o perlă mare a vândut totul pentru a o cumpăra atunci când a găsit-o. De ce? Pentru că ea valora mult mai mult decât tot ce avea el până atunci! Este un interes nobil. Dar este şi rămâne tot un interes; în afară de acest interes, la oameni nu există iubire! Iar aceluia care mi-ar vorbi despre iubirea complet dezinteresată care îşi are sălaşul în Dumnezeu, îi voi spune: Prietene, poate ai multă

înțelepciune, dar n-ai reflectat niciodată suficient de adânc asupra iubirii!'

7. Da, adevărata iubire divină se deosebeşte de iubirea infernală prin faptul că deşi ia în stăpânire ființele, la fel ca şi iubirea infernală, ea dăruieşte de fapt totul. Iubirea divină ia pentru a restitui, în timp ce iubirea infernală ia în stăpânire doar pentru propriul său avantaj, fără a da nimic în schimb.

8. Dar dacă ne însuşim iubirea cerească, noi ştim că prin aceasta nu vom pierde niciodată nimic şi nici nu vom regreta nimic şi cu cât mai mult vom dărui, cu atât mai mult vom primi.

9. Suntem ca un şanț săpat în pământ; cu cât se scoate mai mult pământ, cu atât volumul şanțului creşte pentru a primi lumina şi aerul cerului! Doamne, cred că nu greşesc; ce spui Tu, în infinita Ta înțelepciune?"

10. Eu am spus: "Nimic, ai perfectă dreptate; dacă iubirea n-ar fi, într-un fel, un schimb, n-ar mai fi iubire, căci orice iubire este dorință şi voința de a avea.

11. Dar în această dorință de a avea, o prăpastie infinită separă cerul de pământ.

12. Dar iată-i pe oamenii lui Baram care aduc de mâncare şi, dacă ne-am îngrijit de spirit timp de mai multe ore, să ne gândim acum puțin şi la foamea trupurilor noastre".

13. Baram Mi-a adus pe un platou din aur fin un peşte delicios, foarte bine preparat, împreună cu un ulcior cu vin şi M-a rugat să primesc chiar din mâna lui acest mic dejun.

14. Eu i-am răspuns: "Acest lucru nu va rămâne fără răsplată. Căci tu ți-ai dat această osteneală din iubire pentru Mine şi pentru fratele Kisjonah, căci te îngrijora gândul că va trebui să hrănească sute de oaspeți timp de mai multe zile!

15. Îți spun, Kisjonah nu duce lipsă de nimic, căci nici în zece ani noi toți nu am reuşi să consumăm toate rezervele pe care le are el. Dar fiindcă ai avut inimă bună şi te-ai gândit că Kisjonah ar putea să rămână fără provizii şi ai venit de departe pentru a-i da ajutor, răsplata ta va fi la fel de mare ca şi cum ai fi făcut-o pentru un sărac, căci Dumnezeu nu ține seama decât de intenția inimii!

16. Acum aşează-te lângă Mine şi mănâncă din această farfurie, împreuna cu Mine şi cu fratele Kisjonah, căci peştele este destul de mare şi ajunge pentru trei persoane". Baram şi Kisjonah au acceptat cu bucurie!

17. Masa a început la răsăritul soarelui şi a durat aproape două ore, căci după peşte au urmat apoi o mulțime de răcoritoare.

Capitolul 206

Bucuria oaspeților la micul dejun. Tristețea îngerilor. Hrana corpului a sufletului şi a spiritului.

1. Aproape că nu mai este necesar să precizăm că acest mic dejun a bucurat pe toată lumea extraordinar de mult, iar vinul le-a dezlegat limbile. Chiar şi Jonael şi Jairuth erau veseli şi M-au rugat să-i ajut să se întoarcă acasă la ei, la Sihar, păstrându-şi această stare de bucurie. Eu am fost de acord ca ei să se întoarcă bucuroşi acasă.

2. Ei au spus însă: "Oh, Doamne! Că eşti de acord este bine, căci nu comitem nici un păcat că suntem bucuroşi, dar rămâne de văzut dacă vom putea să ne păstrăm această stare!"

3. Eu le-am răspuns: "Ei bine! Fie, veți putea fi fericiți!"

4. Dar îngerul care îi însoțea s-a întristat. Jonael a observat acest lucru şi M-a întrebat care era motivul!

5. Eu am spus: "îngerul vede foarte limpede că între o mare bucurie şi păcat nu există decât o distanță foarte mică. El vede deja efortul pe care va trebui să-l facă atunci când vă va însoți acasă, pentru a vă feri de păcat; iată de unde vine tristețea de pe chipul său! Dați-i puțin vin să bea, poate vinul îi va mai lumina chipul!"

6. Jonael a întins îngerului o cupă de vin. Îngerul a luat-o şi a băut-o până la ultima picătură.

Cei doi oameni s-au mirat, căci nu mai văzuseră niciodată aşa ceva!

7. Dar îngerul a spus: “Eu sunt printre voi de atâta timp, de ce nu mi-ați întins niciodată cupa?”

8. Jonael a spus: “Nu ne-am fi putut niciodată imagina, nici chiar în vis, că un înger ar putea gusta pe pământ din bucatele materiale!”

9. Îngerul: “Este ciudat; ați văzut totuşi că Domnul tuturor Cerurilor bea şi mănâncă. Şi el este cel mai elevat şi cel mai desăvârşit dintre toate spiritele. Atunci de ce noi, îngerii, care trebuie să acceptăm un corp pentru a vă sluji în lumea materială, nu ar trebui să bem şi să mâncăm?

10. Dă-mi puțin peşte şi pâine şi vei vedea nu numai că beau, ci şi că pot mânca, fiindcă acolo unde Domnul poate mânca o hrană materială şi îngerii pot acest lucru!

11. Jonael i-a întins îngerului un peşte întreg, împreună cu o felie mare de pâine; îngerul le-a luat şi le-a mâncat!

12.Îngerul a arătat astfel că un spirit poate mânca o hrană materială; Jonael l-a întrebat cum este posibil acest lucru, dat fiind faptul că, în fond, el nu este decât un spirit!

13. Îngerul i-a răspuns: “Ai văzut vreodată un mort care să bea şi să mănânce?” Jonael a spus: “Nimeni n-a văzut vreodată aşa ceva!”

14. Îngerul a spus: “Dacă un trup fără suflet şi fără spirit, care nu mai este decât simplă materie, nu bea şi nu poate mânca nici un fel de hrană, aceasta este chiar dovada faptului că sufletul şi spiritul ce locuiesc în acel trup sunt cele care mănâncă! Cum trupul nu este decât auxiliarul sufletului (ca un fel de haină pentru suflet) şi nu are nevoie pentru el însuşi de nici o hrană, este clar că sufletul şi spiritul sunt cele care îşi iau hrana din pământ, atât timp cât sufletul locuieşte în acest trup şi îl menține în viață prin faptul că îi dă trupului ceea ce îi prisoseşte din hrana sa. Căci trupul, în realitate, nu consumă decât ceea ce îi prisoseşte sufletului (ceea ce sufletul elimină).

15. Dacă în omul material întrupat, doar sufletul este cel care îşi ia hrana din pământ atât timp cât rămâne în acest corp material, este normal ca eu să mănânc hrană pământească atât timp cât, deşi sunt un spirit, voi cutreiera pe acest pământ şi atât timp cât voi fi chemat să vă slujesc în acest corp constituit din elementele aerului”.

Capitolul 207

Nefasta influență a dezmățului asupra sufletului. Moartea spirituală - consecință a lipsei de autocontrol. Despre adevăratul post. Nocivitatea mortificării făcute pentru a comunica cu spiritele. Trăiți şi învățați-i pe ceilalți să trăiască la fel cum trăiesc Eu şi cum vă învăț Eu să trăiții

1. Cei doi prieteni din Sihar şi toți cei care au auzit explicațiile îngerului au făcut ochii mari de uimire, iar Petru a spus: “Doamne, ce a spus de fapt acest servitor al lui Jonael? Acest lucru pare foarte curios! Cum poate corpul să se hrănească cu ceea ce elimină sufletul? Oare are şi sufletul un stomac şi un anus?”

2. Eu am spus: “Îngerul a spus adevărul, aşa este; iată de ce traiul în dezmăț face sufletul să fie atât de lacom de plăceri şi înrădăcinat în materie. Sufletul este supraîncărcat de elemente nocive şi corpul nu poate digera tot ceea ce trebuie sufletul să elimine, astfel încât poluarea sufletului subzistă în corp, pe care îl sufocă (sufletul rămâne murdar şi de aceea chinuie trupul). Sufletul astfel tulburat nu mai găseşte mijloacele de a elimina aceste deşeuri şi viața lui nu mai este altceva decât impuritate, lascivitate şi infidelitate, strânse la un loc.

3. Toate acestea incită sufletul la plăcere; el se lasă sedus din ce în ce mai mult şi se abandonează şi mai mult dezmățului şi desfrâului, sfârşind prin a cădea în întregime pradă simțurilor şi a deveni complet insensibil la cele spirituale. El se împietreşte şi devine în cele din urmă rău, mândru şi orgolios.

4. Un suflet care trăieşte astfel îşi pierde valoarea şi, pierzând-o, devine mort din punct de vedere spiritual; el se apucă atunci să-şi înalţe singur un tron din mizeria pe care ar trebui să o înlăture şi sfârşeşte chiar prin a găsi demn de stimă şi foarte onorabil faptul că este atât de infect!

5. Vă spun, toți oamenii care au pe acest pământ o îngăduință excesivă față de simțurile lor, îşi înfundă sufletul până la gât, până peste ochi şi urechi, în straturi peste straturi de murdărie. Ei devin astfel, din punct de vedere spiritual, complet surzi şi orbi şi nu mai pot auzi, vedea şi înțelege ceea ce i-ar putea salva!

6. Prin urmare, beți şi mâncați cu măsură, pentru ca sufletele voastre să nu se îmbolnăvească şi să nu-şi găsească sfârşitul în propriile deşeuri!"

7. Petru, cu un aer gânditor, i-a spus atunci Domnului: "Dacă este astfel, ca să nu mai avem îndoieli, înseamnă că trebuie să postim mai mult decât să mâncăm?"

8. Eu am răspuns: "Cel care posteşte la momentul potrivit face mai bine decât cel care trăieşte permanent în viciu şi dezmăț. Dar sunt posturi şi posturi! Adevăratul post constă în a te păzi de toate păcatele şi în a renunța din toate puterile la toate aceste lucruri lumeşti, în a-ți lua crucea pe umeri şi a Mă urma fără să te temi să bei şi să mănânci, dar evitând bineînțeles excesele care conduc la dezmăț; orice alt post nu are decât o mică valoare, sau nu are nici una.

9. Anumite persoane caută, printr-un fel de mortificare a propriului corp, să intre în contact cu lumea spiritelor, gândind că pot astfel stăpâni forțele naturii. Asemenea practici nu sunt numai inutile, dar ele aduc chiar grave prejudicii sufletului, care cade atunci din arborele vieții, ca un fruct copt, dar cu miezul mucegăit, gol şi găunos, pentru că este mort!

10. O mortificare sub forma unui astfel de post nu numai că nu are nici o valoare, dar reprezintă chiar un mare păcat.

11. Cel care vrea să trăiască după ordinea dreaptă şi adevărată, să trăiască aşa cum trăiesc Eu şi cum vă învăț Eu să trăiți! El va vedea atunci cum înfloreşte şi cum se coace în el fructul însuflețitor al vieții, al cărui miez nu va fi mort, ci dimpotrivă, va fi un germene în întregime viu, putând da formă vieții unice şi eterne a spiritului şi a conştiinței într-un mod rapid şi respectând ordinea divină. Acum ştiți ce este de făcut pentru a trăi în conformitate cu ordinea divină desăvârşită. Faceți aşa şi veți obține viața adevărată!

12. Dar iată că razele soarelui devin din ce în ce mai puternice; să părăsim colina şi să mergem la umbră în grădină. Iar tu, Matei, scribul Meu, pregăteşte-ți trusa şi scrie tot ce s-a spus aici, urmărind să faci o descriere completă. Acum să mergem să ne odihnim puțin!"

Capitolul 208

Domnul şi însoțitorii Săi în grădină. Liniştea de dinaintea furtunii. Cutremurul pământului, vijelie, furtună pe mare. Îngerul îi linişteşte pe oamenii înfricoşați.

1. Am părăsit colina pentru a merge sub frunzişul arborilor din grădină. Eu M-am aşezat şi apoi am adormit pe un petec de iarbă răcoroasă, la umbra unui smochin cu ramuri bogate. Toți cei care Mă însoțeau au luat şi ei loc, Maria fiind aproape de Mine şi au adormit. Numai Jonael, Jairuth şi Matei s-au aşezat la o masă în grădină, unde Matei şi-a instalat trusa de scris iar îngerul lui Jonael i-a atras atenția asupra anumitor inexactități.

2. Către prânz, Baram - care se afla pe corabie împreună cu Kisjonah - a observat la asfințit nori groşi urcând la orizont. A văzut că apa devenea din ce în ce mai liniştită, ceea ce era un semn sigur al apropierii unei furtuni foarte mari şi a unui cutremur de pământ.

3. Baram a poruncit să se aducă toată încărcătura de pe corabie, iar aceasta să fie solid legată cu parâme la țărm. Abia a terminat de făcut toate acestea, când a văzut în depărtare marea ridicându-se la o înălțime uriaşă.

4. Kisjonah a spus: 'Va trebui să-i trezim pe Domnul şi pe discipolii Săi, pentru că aceste valuri de o înălțime nemaivăzută până acum vor acoperi grădina în întregime şi cei care dorm ar putea

fi în pericol. Este posibil ca şi corabia să eşueze pe ţărm”.

5. Baram a spus: “Da, prietene, dacă Domnul nu opreşte această furtună, va fi un dezastru cumplit. Dar eu mă las în grija Domnului! Sunt sigur că El nu ne va lăsa să pierim şi, atâta timp cât El doarme liniştit, nu avem de ce să ne temem de această furtună care se apropie şi care va ajunge aici în câteva clipe! Dar să mergem repede să-L anunţăm!”

6. Cei doi bărbaţi şi toţi mateloţii s-au grăbit să vină spre Mine, pentru a Mă trezi. Dar de această dată aveam motive întemeiate să nu Mă trezesc şi îngerul i-a oprit, spunându-le: “Lăsaţi-L să se odihnească, nu-L treziţi; El doarme tocmai din cauza acestei furtuni”.

7. Kisjonah a spus: “Dar la ce foloseşte faptul că valuri seismice înalte cât munţii vin să-mi distrugă grădinile?”

8. Îngerul a râs: “Nu-ţi face griji din cauza asta! Crezi că Domnul, care ţie ţi se pare că doarme, nu ştie de această furtună? Dacă El vrea să fie aşa, aşa să fie! Fii liniştit!”

9. Kisjonah a întrebat: “Cunoşti şi tu motivul?” Îngerul a răspuns: “Chiar dacă l-aş cunoaşte, nu aş avea voie să-ţi spun înainte ca Domnul să dorească asta. Aşa că nu mai pune întrebări şi rămâi liniştit, fără nici un pic de teamă! Ceea ce va urma vă va deschide ochii!”

10. Acestea fiind spuse, îngerul s-a întors foarte liniştit să-l ajute pe Matei să facă ordine în scrierile lui. Kisjonah s-a liniştit şi Baram a spus: Trebuie să recunosc deschis că în viaţa mea n-am văzut o furtună aşa de ameninţătoare ca cea care este gata să izbucnească în orice clipă sub ochii noştri, iar eu trebuie să o privesc atât de indiferent şi liniştit... Priveşte acolo, furtuna se apropie, va ajunge în curând aici, în port.

11. Priveşte şi valurile enorme care sunt cam la un sfert de oră de acest golf, în direcţia Sibarahului; aceşti munţi de apă vor fi în curând străpunşi de fulgere. Golful este încă foarte liniştit şi se observă furtuna la fel de limpede ca şi ţărmul. Este o viziune stranie, trebuie să mărturisesc, un spectacol rar, teribil şi magnific, pentru cine îl poate privi cu sufletul liniştit. Dar cei care se află în largul mării, în mod sigur se simt altfel decât noi, care suntem aşezaţi pe ţărmul acestui golf liniştit.

12. Furtuna este cam la jumătate de oră de aici, în linie dreaptă şi cum tunetul se aude destul de puternic aici, înseamnă că acolo, în mijlocul vijeliei, trebuie să fie asurzitor! Simt şi un puternic cutremur de pământ, nu îl simţi şi tu?”

13. Kisjonah spuse: “Oh, da! Voiam să-ţi spun şi ţie, dar asta-i minunea minunilor! Golful meu este mai liniştit ca niciodată! Cunosc prea bine spectacolul îngrozitor pe care îl oferă acest golf într-o situaţie ca aceasta. Deocamdată apa este aici perfect liniştită, dar iată, cutremurul de pământ este din ce în ce mai puternic! Numai să nu strice casele! Văd în golf cercuri concentrice, iar la ieşirea din golf se ridică valuri seismice; nu se vor lăsa mult timp aşteptate! Ei bine! În numele Domnului, nu poate fi mai râu decât cel mult să-ţi pierzi viaţa! Domnul şi îngerul Său sunt aici, dar ce imagine înspăimântătoare! Fie-ţi milă, Doamne! Îndură-te de nişte bieţi păcătoşi!”

14. Golful a început atunci să se clatine, rafale puternice de vânt răsuceau copacii, nenumărate fulgere izbeau norii negri întunecaţi, trosnituri groaznice se auzeau în golf, într-un vârtej de spumă, dar nici o picătură de apă nu cădea din norii de foc. Un fulger a lovit colina unde ne petrecusem noaptea; trosnitura violentă i-a trezit pe toţi cei care dormeau, în afară de Mine.

15. În acest vacarm nemaiauzit al celei mai mari furtuni, în faţa a zeci de fulgere care loveau ţărmul, toţi s-au trezit; discipolii, ţipând de groază, au început să alerge spre Mine pentru a Mă trezi.

16. Iar Iuda, mai revoltat decât toţi, a strigat: “Doamne, cum poţi să dormi când se răzvrăteşte natura? Plouă cu fulgere, cine poate fi sigur că va supravieţui? Ajută-ne, Doamne, întregul pământ se va prăbuşi!”

17. Dar Eu i-am răspuns: Te-a atins vreun fulger?” Iuda a răspuns: “Bineînţeles că nu încă, dar nu va trebui să mai aştept mult pe o asemenea furtună. Acum încă mai vorbesc, cât mai sunt în viaţă, dar fulgerul următor îmi va tăia vorba pentru totdeauna!”

18. În timp ce Iuda vorbea astfel, valurile seismice înaintau în golf cu un muget şi un zgomot cumplit! Cum talazurile atingeau vizibil mai mulţi stânjeni (zeci de metri), depăşind înălţimea punctului în care ne aflam, discipolii au început să urle, unii chiar să fugă pe colină, de unde însă

nenumăratele fulgere i-au împins înapoi. “Doamne, ajută-ne dacă poți sau dacă vrei, altminteri vom pieri, strigau ei cu sutele. Numai Matei, Jairuth şi Jonael, cu îngerul lor, nu s-au lăsat tulburați şi şi-au continuat treaba.

19. De această dată, nu am pus capăt mâniei furtunii, ci am lăsat-o să-şi urmeze cursul, dar nu i-am permis totuşi să facă nici cel mai mic rău în tabăra noastră.

Capitolul 209

Utilitatea furtunii: distrugerea duşmanilor. Pericol pentru misionari.

1. Atunci, Petru a venit la Mine şi Mi-a spus în taină: “Doamne, spiritul Tatălui din Tine a plecat, de nu mai îndrăzneşti să fii Stăpânul furtunii? Dacă totuşi poți, ce este de făcut pentru a linişti această furtună?” Eu i-am spus: “Există un motiv foarte întemeiat pentru care s-a pornit această furtună, care de altfel nu va dura mult timp. Dar dacă ai vreo îndoială, află că zece corăbii ale duşmanilor noştri sunt pe mare pentru a ne prinde şi pentru a ne extermina. Această furtună le-a adus soarta pe care ne-o pregăteau ei nouă. Atunci de ce îmi ceri atât de insistent să opresc o furtună atât de necesară pentru salvarea noastră? Las-o aşa cum este, până ce-şi va atinge scopul; în cele din urmă, ea se va linişti singură. Priveşte şi spune-Mi: ce rostogolesc valurile uriaşe pe crestele lor furibunde, aşa cum fac copiii răutăcioşi şi neastâmpărați cu jucăriile lor deşarte?”

2. Petru a privit atunci cu atenție peste întinsul mării ridicată de furtună. Mai multe epave de corăbii şi ambarcațiuni încă întregi, izbite de valuri enorme, ridicate ca o mână de paie, erau aruncate în aer şi apoi înghițite în adâncuri.

3. Văzând asta, Petru Mi-a spus: “Doamne, iartă-Mă, ştii că sunt încă un păcătos şi de aceea Te sufoc cu întrebări prosteşti, dar totul este limpede acum! Fariseii cei răi din Jesaira au chemat în ajutor Ierusalimul; zece corăbii cu soldați romani s-au pregătit pentru a veni să ne prindă. Drumul pe uscat până la Kis fiind prea dificil, au trebuit să vină pe mare. Astfel ei şi-au ales singuri soarta pe care o merită. Acum nu vor mai putea face nimic împotriva noastră şi, dacă scapă de furtună, epavele navelor dislocate care sunt împinse către Sibarah se vor sparge de numeroasele recifuri care sunt în acea zonă. Este bine ca o astfel de rasă, care nu cunoaşte decât răutatea şi desfrâul, să fie astfel judecată! Iar fariseii vor pierde în sfârşit orice poftă de a se mai ridica împotriva Tal”

4. Eu am spus : “Satana se lasă bătut de mii şi mii de ori dar, în ciuda acestor mii de lovituri, el rămâne în continuare cel mai mare duşman al lui Dumnezeu, al binelui şi al adevărului care provin din spiritul lui Dumnezeu. Aceşti morți care plutesc pe mare nu ne vor putea face nimic, dar alții se vor ridica în locul lor şi ne vor obliga să fugim în oraşele greceşti, iar până atunci vor mai trece doar câteva săptămâni”.

5. Petru: “Doamne, vom mai avea atunci linişte atât timp cât vom mai rămâne aici?”

6. Eu: “Da, cu siguranță, dar şi alte popoare şi alți oameni care locuiesc pe pământ au la fel de mare nevoie de Evanghelie ca şi voi; ei au fost creați de acelaşi Tată care v-a creat şi pe voi. Trebuie să mergem la ei, în ciuda tuturor persecuțiilor care ne aşteaptă, pentru a le da Vestea cea Bună din Ceruri. Chiar şi dintre cei care ne vor persecuta unii vor apuca pe calea cea bună, cu timpul, şi vor intra ca oile în grajdurile noastre.

7. Noi suntem buni, dar lumea este rea. Nu ne putem aştepta deocamdată la nimic bun, decât să găsim ici şi colo câte o căpşună sălbatică în mijlocul buruienilor! Dar iată: furtuna s-a liniştit şi de data aceasta toate pericolele sunt îndepărtate!”

8. Către Baram: “Prietene, furtuna s-a oprit, dar o dată cu ea s-a scurs şi dimineața; să mergem acum să mâncăm, ca să căpătăm puteri pentru ceea ce mai avem de făcut în această după-amiază”.

9. Este inutil să descriu masa şi să arăt efectele acestei cumplite furtuni care a înghițit cele zece corăbii. Este de ajuns să ştiți că din cei o mie de oameni aflați la bordul acestor nave, doar cinci

sute au scăpat teferi şi nevătămaţi; toţi ceilalţi au pierit. După mai mulţi ani de la acest naufragiu, pe recifuri se găseau încă rămăşiţele acestor victime, putrezite şi roase de peşti, în mijlocul a tot felul de arme romane şi lanţuri care fuseseră pregătite pentru noi.

10. Este inutil, de asemenea, să precizez efectul calmant pe care l-a avut această furtună asupra fariseilor şi romanilor din Capernaum şi din Nazaret; iar Eu am putut astfel să petrec câteva săptămâni în pace, împreună cu cei care erau cu Mine.

11. După masa de prânz, nu mai aveam mare lucru de făcut, iar discipolii au mers să pescuiască cu Kisjonah, pe mare; şi până seara, au prins cinci năvoade din cei mai buni peşti, i-au adus în lăzile frigorifice ale lui Kisjonah, care era în al nouălea cer de bucurie, în aceeaşi seară, aproape o sută de peşti au fost pregătiţi în cele mai bune feluri, cu tot felul de condimente şi ierburi fine. Ziua scurgându-se şi masa de seară fiind terminată, a urmat o odihnă bună, binemeritată de toţi.

Capitolul 210

Excursie în vale la Cana. Agricultorii evrei săraci şi bogaţii negustori greci.

1. A doua zi am făcut o excursie în valea care se întindea între cei doi munţi, în direcţia Samariei. Un drum de-a curmezişul văii ducea la Damasc şi de acolo spre alte oraşe mai puţin importante din Asia Mică. Aceasta explică de ce biroul de vamă al lui Kisjonah de la Kis era unul dintre cele mai importante din toată Galileea. În această vale erau o mulţime de târguleţe, al căror comerţ atrăgea mulţi evrei şi greci. La două ore de mers de Kis, mai sus de această vale, se găsea un sătuc numit Cana, având acelaşi nume ca acel sat de lângă Nazaret cunoscut cu numele de Cana din Galileea. Astfel, satul din această vale era numit simplu, Cana şi se găsea pe teritoriul Samariei.

2. Acest Cana era în principal populat de greci; aşa se face că, din şase familii, una era de evrei, iar celelalte cinci de greci. Evreii trăiau din agricultură şi din păstorit, în timp ce grecii trăiau din comerţ.

3. Noi am vizitat la Cana populaţia evreiască, care pe de o parte era oprimată de greci şi pe de altă parte era încărcată cu impozite grele, trăind prin urmare în mizerie şi confruntându-se adeseori cu diverse boli şi infirmităţi.

4. Văzându-ne sosind, aceşti evrei şi greci, care îl cunoşteau bine pe Kisjonah, s-au grăbit să-l salute şi să-i ceară veşti, pentru că atât evreii cât şi grecii îi datorau mari sume de bani!

5. Dar Kisjonah le-a spus: “Dacă aş fi avut intenţia de a cere ceva de la voi, n-aş fi făcut acest drum eu însumi, ci vi i-aş fi trimis pe servitorii mei; dar am venit pentru a vă aduce o mare alinare, la care doresc plin de sinceritate să vă fac părtaşi! Datoriile voastre către mine sunt în întregime achitate, pentru că Domnul meu şi al vostru le-a plătit. Am fost mai mult decât copleşit; acum puteţi fi fericiţi şi eliberaţi de griji!”

6. La această veste bună, locuitorii din Cana – extrem de mulţumiţi - s-au întors către el şi l-au întrebat cărui stăpân trebuie să-i mulţumească pentru o asemenea favoare şi graţie.

7. Kisjonah, punându-şi mâna pe umărul Meu, a spus: “Iată-L pe Cel pe care îl căutaţi, îngenuncheaţi în faţa Lui!”

8. La aceste cuvinte, toţi locuitorii din Cana au căzut în genunchi, cu faţa la pământ, strigând: Te salutăm, binefăcătorul nostru necunoscut! Ce bucurie sau ce bine ţi-am putut face noi ca să manifeşti o asemenea milă faţă de mizeria noastră? Oh, Stăpâne şi binefăcător necunoscut, pentru că ne-ai acordat această graţie nemaiîntâlnită, binevoieşte să ne spui ce putem face pentru a-ţi întoarce binele pe care ni l-ai făcut nouă, care suntem nişte străini pentru tine!”

9. Eu am spus: “Fiţi de acum înainte drepţi în tot ceea ce faceţi. Iubiţi-L pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele vostru ca pe voi înşivă, fie că vă este prieten sau duşman. Faceţi bine celor care vă fac rău. Binecuvântaţi-i pe cei care vă blestemă şi rugaţi-vă pentru cei care vă persecută şi veţi deveni astfel copiii Celui Preaînalt! Atunci îmi veţi dovedi singura recunoştinţă posibilă pentru

tot ce am făcut pentru voi. Asta este tot ce vă cer!”

10. Grecii au spus atunci: “Stăpâne şi prietene, noi avem mai mulți zei; pe care trebuie să-l iubim mai presus de orice? Pe Zeus, Apollo, Mercur, sau pe care altul din cei doisprezece zei principali? Trebuie oare să-L iubim pe Dumnezeul evreilor? Dar el nu pare a fi cu nimic diferit de Cronos al nostru; cum putem să-l iubim pe acest zeu mitic mai presus de orice?”

11. Eu am spus: “Zeii pe care grecii îi adoră nu sunt decât o invenție artificială şi inutila a omului, îi puteți ruga mii de ani, îi puteți implora, adora şi iubi mai mult decât propria viață, ei nu vă vor îndeplini niciodată nici o rugăminte şi nu vă vor face nici un bine, pentru simplul motiv că în realitate ei nu există nicăieri.

12. Dumnezeul evreilor, pe care cei mai mulți dintre ei nu mai vor şi nu mai pot să-L recunoască în deplinătatea adevărului şi pe care nu mai vor să-L roage şi să-L adore decât în ceremonii goale şi moarte, de-a dreptul ruşinoase, în loc să-L adore în spirit, în inimă, ceea ce reprezintă fundamentul iubirii adevărate, este singurul Dumnezeu adevărat şi etern, Cel care a creat cerul şi acest pământ cu tot ceea ce trăieşte şi moare pe el, în el sau sub el.

13. Eu sunt Trimisul său, din eternitate şi am venit la voi pentru a vă vesti şi pentru a vă învăța această Evanghelie.

14. Iată-L pe Dumnezeul pe care trebuie să-L iubiți mai presus de orice, supunându-vă poruncii Sale, care este, aşa cum v-am spus: “Să-ți iubeşti aproapele la fel de mult ca şi pe tine însuți”.

15. Mai mult, voi trebuie să credeți de asemenea că acest Dumnezeu, care este Tatăl Meu, este Iubirea Mea dintotdeauna. El M-a trimis în această lume pentru ca oricine va crede în Mine să primească viața veşnică şi să devină astfel un copil al Celui Preaînalt.

16. Pentru ca să credeți mai mult, aduceți-vă aici toți bolnavii şi Eu îi voi vindeca, oricare ar fi bolile de care suferă ei. Mergeți să îi aduceți!”

17. Surprinşi de cuvintele Mele, ei au strigat cu toții într-un glas: “O mare grație a fost făcută acestor locuri! Cât de puternice şi extraordinar de sfinte sunt cuvintele binefăcătorului nostru! O asemenea bunătate şi o asemenea generozitate n-ar putea ascunde nici un fel de perfidie. Aşa că vom face, fără discuție, tot ceea ce ne cere El, pentru că Cel care era deja prietenul nostru înainte de a ne cunoaşte, ne va iubi şi mai mult acum, când a văzut şi a auzit în ce mizerie trăim! Lăudat fie Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, pentru că şi-a amintit de noi şi a avut milă de noi!”

18. După aceste cuvinte minunate, s-au întors cu toții la casele lor, de unde au adus în grabă aproape două sute de bolnavi!

Capitolul 211

Vindecarea miraculoasă în valea din Cana. Suflete bolnave într-un corp sănătoşi Regulă de viață! Blestem asupra cămătarilor. Decadența socială.

1. După ce bolnavii aduşi pe saltele sau pe spatele catârilor au fost aşezați într-un semicerc în jurul Meu, bătrânii satului au înaintat pentru a-Mi spune:

2. “Doamne, Tu - care ne-ai plătit datoriile pe care le aveam la Kisjonah - şi nu vom putea niciodată să-Ți mulțumim îndeajuns pentru asta - redă, dacă poți, sănătatea acestor sărmani, pentru a se putea bucura şi ei împreună cu noi de marea Ta binefacere!”

3. Eu am spus: “Da, eu v-am propus asta şi îmi pot ține promisiunea; dar mai înainte doresc să vă întreb dacă puteți şi dacă vreți să credeți că acest lucru este cu putință; credința v-ar putea ajuta foarte mult!”

4. Bătrânii au spus: “Doamne, noi credem că poți să îi vindeci; credem, ca să spunem aşa, orbeşte, că ne vei vindeca bolnavii prin mijloace miraculoase, care nouă ne sunt încă necunoscute!”

5. Eu am spus: “Dar cum, dacă nu am cu Mine nici un medicament, nici ulei, nici elixir, nici

vreun remediu oarecare, cum credeți că-i voi vindeca pe aceşti bolnavi?”

6. Bătrânii au spus: “Doamne, cum am putea noi să înțelegem asta? Noi ne pricepem la orice altceva decât la arta de a vindeca. Avem aici în sat un medic, dar nu-i bun de nimic; nu e de nici un ajutor nimănui, decât să ne trimită sub pământ! Şi chiar dacă am cunoaşte ceea ce ştie un medic, tot n-am şti ce să spunem despre modalitatea de a vindeca bolnavi într-un mod natural, fără nici un remediu.

7. Poate că Tu ai la dispoziție mijloace supranaturale, pe care noi nu le cunoaştem! Eşti poate un discipol al faimosului vindecător din Nazaret, numit Iisus; în acest caz, astfel de vindecări sunt posibile.

8. Este totuşi regretabil că, după câte am aflat, fariseii din Ierusalim insistă pe lângă Irod pentru ca acesta să poruncească să fie arestat faimosul Mântuitor şi aruncat în închisoare. Oh! Ar fi o mare nenorocire pentru biata omenire aflată în suferință!

9. Este totuşi bine că i-a putut învăța pe mai mulți discipoli arta sa. Dar se întâmplă rar ca un discipol să-şi egaleze maestrul. Cel mult, dacă este plin de zel, el poate să învețe câte ceva! Şi este deja mult că noi putem simți în Tine ceva special, care ne dă credința că ... da, dar ce se petrece de fapt? În timp ce noi ne dăm osteneala să analizăm convingerea noastră că Tu eşti un discipol al lui Iisus, iată cum dintr-o dată toți bolnavii sunt în picioare! Orbii văd, paraliticii merg, muții vorbesc, ciumații sunt purificați. Cei care aveau holeră sau cei care aveau tusea morții sunt complet vindecați. Ah! Aşa ceva nu s-a mai văzut de când este pământul. Pe Dumnezeu Cel Atotputernic, cum s-au petrecut toate astea? Tu eşti cel care i-a vindecat pe toți, sau a venit vreun înger din cer în această vale şi i-a atins pe bolnavi cu o mână invizibilă, vindecându-i? Cum s-au petrecut toate acestea?

10. Tu nici măcar nu te-ai uitat la bolnavi, nu te-ai ocupat decât de noi şi, iată, toți bolnavii sunt vindecați! Oh, spune-ne, cum s-a întâmplat?”

11. Eu am spus: “Ce înseamnă acest 'cum'? Bolnavii au fost complet vindecați numai prin voința Mea şi prin Cuvântul Meu interior, cărora toate li se supun, lucru de care nu vă mai puteți îndoi şi acest lucru n-a fost făcut atât pentru cei bolnavi, cât mai ales pentru voi, care sunteți sănătoşi la trup, dar aveți sufletele mai bolnave decât cei care aveau trupul bolnav.

12. Aş fi foarte fericit dacă v-aş putea vindeca sufletele, aşa cum am vindecat trupurile acestor bolnavi. Dar acest lucru nu este la fel de uşor, deoarece fiecare suflet trebuie să devină propriul său medic.

13. V-am oferit remediul spiritual; folosiți-l cu adevărat şi sufletele voastre se vor vindeca, iar voi veți deveni la fel ca adevărații copii ai lui Dumnezeu!

14. Dar Cuvântul pe care vi l-am spus trebuie să fie pus în practică fără a adăuga şi fără a retracta absolut nimic! Chiar dacă sunteți foarte puțini în această comună, voi trebuie să deveniți evrei desăvârşiți în inimă, iar voi, grecilor, trebuie să deveniți nişte adevărați evrei pentru ca pacea şi unitatea să domnească printre voi!

15. Voi, grecilor, care dați împrumuturi cu dobândă pentru a vă atinge scopurile, nu trebuie să vă mai folosiți de aceşti evrei, practicând cămătăria cu viclenie.

16. Oare voi sunteți cei care ați creat pământul şi toate comorile sale infinite, ca să vă folosiți de ele ca şi cum v-ar aparține?

17. De ce le cereți evreilor să plătească o taxă funciară, de vreme ce această țară a fost dată de Dumnezeu evreilor, care ar avea dreptul să v-o ceară ei vouă? Voi sunteți doar nişte străini în țara evreilor, care sunt copiii lui Iehova în mai mare măsură decât voi! Voi pretindeți drepturi asupra câmpiilor, păşunilor şi pădurilor, care sunt proprietatea evreilor de la Avraam! Întrebați-vă dacă asta este drept în fața lui Dumnezeu şi în fața oamenilor cinstiți.

18. Vă pun serios în gardă în fața unor nedreptăți atât de evidente. Pe viitor ar fi bine să fiți atenți, altfel s-ar putea să iasă foarte rău.

19. Dați-le înapoi evreilor ceea ce le aparține, fără despăgubiri şi comportați-vă în țara evreilor ca nişte străini ce sunteți şi atunci veți avea parte de aceleaşi binecuvântări ca şi cele promise evreilor; altminteri, blestemul va cădea asupra voastră!

20. Priviți acest lucru în adevărata lui lumină şi veți recunoaşte atunci că voi îi considerați pe evrei nişte vite de povară.

21. Le lăsați evreilor drepturile politice şi ei pot oricând să spună că pământul le aparține, dar voi sunteți aici cu mărfurile voastre îmbietoare. Le-ați înnebunit cu bijuteriile voastre pe femeile şi fiicele evreilor şi chiar evreii şi-au pierdut capul din pricina asta. Ei preferă de acum să-şi vadă fiicele împodobite după moda grecească! Cu timpul, ați luat în ipotecă recoltele de pe câmpurile lor, din grădinile lor, de pe pajiştile şi din pădurile lor. Şi cum, pentru a supraviețui, ei aveau nevoie de fructele pământului lor, au trebuit să le răscumpere de la voi de zece ori mai scump decât vi le vânduseră. Şi pe deasupra, îi mai încărcați şi cu taxe şi impozite!

22. Vă spun: toate aceste nedreptăți sunt strigătoare la cer şi impun o pedeapsă de Sus! Aşa că mai bine urmați-Mi sfaturile, dacă nu vreți să îndurați mânia cerului”.

Capitolul 212

Răbdarea lui Dumnezeu are şi ea limite. Stoicul Philopold se răzvrăteşte împotriva ordinii divine.

1. “Iată o lovitură dură pe care ne-au pregătit-o evreii ăştia, de obicei atât de proşti -, au spus grecii, surprinşi. L-au adus pe acest miraculos Iisus pentru a ne duce de nas ca pe nişte animale! Dar noi ne aflăm pe un teren solid!”

2. Eu însumi am fost indignat de duritatea acestor greci şi i-am spus acestui interlocutor neînduplecat, care căuta să-i abată pe greci de la buna hotărâre pe care o aveau de luat: “Ascultă, om cu inima de piatră, vezi ca acest pământ să nu ți se clatine sub picioare, tu care crezi că te ții tare! Câți oameni n-au strigat, plini de curaj: 'Să se surpe pământul, rămăşițele sale ne vor duce în spațiu fără să ne înspăimânte!' Dar de-abia a început pământul să se clatine şi aceşti mari fanfaroni au fost primii care au rupt-o la fugă în toate direcțiile, mai puțin de teama de a fi îngropați sub dărâmături, cât de frica de a nu fi trimişi pe un bulgăre de pământ într-o cavalcadă nesfârşită, prin spațiu!

3. Îți spun, grec fanfaron, tu - care te numeşti Philopold, musca ce are obrăznicia de a se aşeza pe nasul tău este mai în siguranță decât eşti tu pe pământ, pentru că dacă nasul tău nu mai este, musca poate zbura şi are la dispoziție aerul, ca un al doilea suport. Dar unde este celălalt suport ar tău, dacă pământul ți se clatină sub picioare?”

4. La tonul ironic al cuvintelor Mele înțepătoare, grecul Philopold, căruia îi plăcea - atât lui cât şi tuturor celor din familia sa - să îi ia pe alții peste picior, s-a înfuriat şi a spus: “Ce ciudat, iată un evreu poznaş! Cu siguranță primul, dar fără îndoială ultimul din tot Israelul! Prietene, când un grec vorbeşte despre curaj, el ştie ce spune! Un grec ştie să alunge viața şi să caute moartea. Istoria nu vorbeşte decât despre curajul grecilor şi nu ignoră incredibila laşitate a evreilor! N-are decât să se cutremure pământul şi să se dezlănțuie toți dragonii săi şi vei vedea dacă Philopold îşi va schimba expresia feței!”

5. Eu am spus: “încetează cu lăudăroşenia şi fă ceea ce v-am poruncit, dacă nu vrei să Mă obligi să-ți pun curajul la încercare într-un mod dur! Dumnezeul evreilor nu îngăduie să se râdă de lucruri atât de serioase. Marea răbdare a lui Dumnezeu are, câteodată şi ea, limitele sale!

6. Dar dacă insişti, împreună cu tovarăşii tăi, va trebui să te convingi că un Dumnezeu mânios nu se lasă atât de uşor îmblânzit şi nu ridică a doua zi pedeapsa dată unui păcătos ordinar!”

7. Philopold a spus: “Iată un evreu adevărat! Evreii au avut profeți care n-au deschis gura decât pentru a profera amenințări - de obicei spuse în vânt, pentru că pământul a fost întotdeauna mai tare decât gura unui profet evreu! Grecii sunt în general stoici şi unui stoic adevărat nu-i este frică de nimic! Cât despre mine, eu sunt un stoic ferm convins!”

8. Apostolul Matei, fost vameş la Sibarah, Mi-a spus atunci în şoaptă: “Doamne, îl cunosc bine, este un om încăpățânat şi irascibil, întotdeauna am avut probleme cu el, de fiecare dată când

trecea cu mărfurile sale pe la postul meu de vamă. Îi port încă pică şi nu mi-ar displăcea deloc să-l punem la încercare!"

9. Eu am spus: "Lasă asta! Am deja în vedere o mică încercare la care va fi supus în curând".

10. Matei s-a retras imediat, dar Philopold l-a recunoscut pe vameşul său de la Sibarah şi i-a spuse: "Hm, hm, paznic de vamă avar şi draconic! Cum se face că eşti şi tu aici? Ce se va alege de vama ta dacă ochiul tău de linx nu mai este acolo, să spioneze pe toată lumea? Nu e nevoie să-l ridici împotriva mea pe acest mântuitor nemaipomenit; ştie el prea bine ce are de făcut dacă sunt prea aspru cu el. Dar voi veți avea cu adevărat de-a face cu mine, pentru că un stoic nu este nici o frânghie, nici o sfoară pe care să o poți răsuci cum vrei.

11. Iată, această vindecare miraculoasă i-a uimit pe toți locuitorii din Cana, în afară de mine, pentru că eu sunt un stoic autentic, pentru care întreaga creație nu merită nici măcar un bobârnac şi viața mea mizerabilă încă şi mai puțin. Cum vreți voi atunci să mă pedepsiți? Cu moartea? Vă spun, nici nu-mi pasă. O doresc la fel de mult ca şi distrugerea veşnică, pentru că, pentru această viață revoltătoare, nu-i sunt deloc recunoscător vreunui zeu, oricare ar fi el! Ar trebui oare să-i mulțumim cuiva pentru cel mai oribil dintre toate darurile? Eu cred că pentru un Dumnezeu Atotputernic, nu este deloc prea dificil să dea viață unei ființe umane! Cine l-ar putea împiedica pe Dumnezeu-să o facă? Dar înainte de a fi creat omul nu poate spune dacă doreşte să trăiască sau nu, nu mai mult decât îl interesează crearea unei alte ființe! Pentru Dumnezeu nu înseamnă nimic să creeze, dar este ceva pentru cel care a fost creat fără să fi dorit asta vreodată! Există oare ceva mai cumplit decât să te naşti fără a fi vrut asta vreodată?

12. Dați-mi să mănânc şi să beau fără să fac nimic şi voi fi mulțumit de această existență terestră. Dar să trebuiască să trudeşti din greu pentru a putea trăi, să trebuiască să suferi ca un lup urmărit şi să trebuiască, pe deasupra, să-i mai şi mulțumeşti unui Dumnezeu şi să te supui poruncilor sale care nu satisfac decât egoismul divin, nu, mulțumesc tuturor zeilor şi semizeilor, fie ei greci sau evrei!"

13. Matei a spus: "Ar fi de ajuns câțiva ca tine pe pământ şi Satana ar avea o şcoală unde să ia el însuşi lecții timp de un secol întreg! Doamne, ce e de făcut? Dacă el crede într-adevăr ceea ce spune, înseamnă că n-ar da dreptate la toți îngerii la un loc!"

Capitolul 213

Suflete venite pe pământ. Pământul - unica şcoală a copiilor lui Dumnezeu. Despre întrupare. Lumea solară de pe Procyon. Miracolul îngerului mesager. Contractul din lumea solară.

1. Eu am spus: "Lasă asta, vei vedea foarte repede ce se poate face!" După care M-am întors spre Philopold stoicul: "Eşti tu într-adevăr sigur că n-ai făcut înainte un contract cu Dumnezeu, Creatorul tău şi că la plecare nu ai acceptat, după ce ți-au fost prezentate de mai multe ori, toate condițiile absolut necesare pentru a trăi pe această planetă*? Priveşte, nebunule, iată, este pentru a douăzecea oară când trăieşti sub o formă corporală, fiindcă numărul anilor tăi de viață corporală este comparabil cu numărul aproape infinit de fire de nisip din toate mările. Tu ai trăit până acum în spațiile infinite împreună cu nenumărate alte spirite, în sânul conştiinței pure şi în ființa propriului tău spirit, bucurându-te de toate puterile şi de toate posibilitățile libertății vieții, un timp incalculabil şi de neconceput pentru omul de pe acest pământ.

2. Dar, în timpul ultimei tale existențe corporale, când te aflai pe un soare pe care înțelepții de pe acest pământ îl numesc Procyon, dar pe care locuitorii săi îl numesc Akka, nume pe care îl pronunță toți la fel pentru că vorbesc aceeaşi limbă, ai aflat de la un înger că Marele Spirit Etern şi Atotputernic, unicul Creator şi Menținător al infinitului şi a tot ceea ce el conține, va accepta să Se întrupeze sub o formă umană. Atunci ți-ai exprimat dorința foarte intensă de a veni pe aceeaşi planetă,

pentru a-L vedea şi a-L auzi pe Cel care te-a creat şi îngerul a venit la tine; el este de faţă, al şaptelea bărbat pe care îl vezi acolo, la dreapta Mea. El este un spirit în întregime liber, care ţi-a prezentat atunci în cele mai mici detalii dificultăţile şi suferinţele cu care urma să te confrunţi, dacă, aşa cum doreai, ai fi devenit un locuitor al acestei planete unde te găseşti acum şi unde poţi deveni copilul lui Dumnezeu!

3. Tu ai acceptat toate condiţiile, mai ales aceea de a uita toate amintirile tale din celelalte vieţi trăite în alte lumi, până în ziua când acest înger te va chema de trei ori pe numele pe care îl purtai pe soarele Akka!

4. Dacă acest lucru este perfect adevărat, atunci cum mai poţi tu pretinde că nu a existat nici un contract între tine şi Creator, pentru existenţa ta pe acest pământ?"

5. Philopold a spus: "Ce e cu aberaţiile astea? Am trăit deja în carne şi oase într-o altă lume mai bună şi mai frumoasă ca asta? Nu! E prea mult! Ascultă, tu – al şaptelea din dreapta, tu - pe care nazariteanul îl numeşte înger, cum te numeşti tu, apropo şi eu cum mă numesc?"

6. Îngerul a spus: "Aşteaptă puţin! Mă voi duce cu cea mai mare viteză să iau informaţii despre fosta ta existentă în acea lume şi te voi face s-o vezi prin viziune interioară" (n.t. prin clarvedere spirituală).

7. După aceste cuvinte, îngerul a dispărut şi a apărut apoi imediat, întinzându-i lui Philopold un sul pe care erau scrise vizibil numele său şi cel al îngerului, în caractere vechi ebraice şi un al doilea sul pe care erau scrise toate condiţiile pe care el promisese în mod solemn îngerului că le acceptă.

8. După ce i-a întins acest sul lui Philopold, îngerul i-a spus: "Citeşte asta şi recunoaşte, tu - bătrâne Murahel, Murahel, Murahel, fiindcă eu, care mă numesc Arhiel, am fost să caut acest sul în acelaşi altar unde mi-ai făcut această promisiune. Dar nu mă întreba cum a fost posibil acest lucru în atât de puţin timp, deoarece pentru Dumnezeu sunt posibile lucrurile cele mai miraculoase, începe să citeşti şi după aceea vorbeşte".

(* - Vezi şi: http://www.scribd.com/doc/5880817/CINE-ESTE-DUMNEZEU-Explicat-de-insusi-Dumnezeu-prin-Bertha-Dudde- n.r.)

Capitolul 214

Motivul pentru care ne uităm vieţile anterioare. Relaţia corp, suflet, spirit. Desăvârşirea omului terestru. Diferenţa dintre fiinţele de pe această planetă şi cele de pe alte lumi.

1. Philopold a citit sulurile cu o mare atenţie, iar după ce viziunea sa interioară s-a deschis ca urmare a acestui lucru, el a spus plin de uimire: "Da, este adevărat, văd în străfundurile infinite ale existentelor mele toate lumile în care am trăit de la naştere până la moarte. Văd ceea ce am fost şi ceea ce am făcut în diferite lumi şi îi văd chiar pe toţi urmaşii mei. Îi văd pe Akka (Procyon) pe părinţii mei, pe fraţii mei şi pe surorile mele dragi; îi aud chiar discutând despre mine şi spunând: 'Ce o fi făcând Murahel, spiritul său L-o fi găsit deja în spaţiul infinit pe Marele Spirit care a luat formă umană? Probabil că nu se mai gândeşte la noi, fiindcă Arhiel, trimisul Marelui Spirit, i-a acoperit cu un văl memoria, aşteptând să-l cheme de trei ori pe nume!'

2. Vedeţi, îi aud vorbind şi văd că sunt în viaţă; ei merg la Templu să examineze documentele unde sunt înscrise condiţiile dure ale existenţei pe care am acceptat să o trăiesc pe planeta unde mă aflu acum, dar ei nu mai găsesc documentele. Marele preot al Templului le explică faptul că Arhiel tocmai a venit să împrumute pentru câteva clipe documentele lui Murahel, dar că le va aduce înapoi! Ei rămân la Templu pentru a face ofrande pentru mine!

3. Oh! Iubită forţă divină, cât de departe se întinde mâna Ta sfântă! Pretutindeni domneşte aceeaşi iubire! Oh, Doamne, cât eşti de mare şi de sfânt şi cât de plină de mari mistere ascunse este viaţa. Ce fiinţă umană poate înţelege pe acest pământ profunzimea a ceea ce mi se revelează acum!

Cât de mizerabilă şi insignifiantă este viața omului care merge pe acest biet pământ; un petic de pământ este pentru el o problemă de viață şi de moarte, atunci când poartă în el ceea ce miliarde de lumi nu pot înțelege!”

4. Apoi, Philopold a tăcut, s-a apropiat de înger şi i-a dat cele două suluri, cu aceste cuvinte: “Du-le înapoi, acolo unde sunt aşteptate!”

5. Dar îngerul a spus: “Uite, am luat şi ceva de scris, acelaşi instrument cu care ai scris tu, cu propria ta mână, la Templu, pe Akka. Semnează fiecare document cu cele două nume ale tale, cel pe care îl aveai pe Akka şi cel pe care îl porți aici şi păstrează ca amintire obiectul de scris!”

6. Philopold a semnat, după care îngerul a luat documentele şi a dispărut.

7. După ce a vorbit câteva clipe cu preotul de pe Akka îngerul s-a întors în mijlocul nostru şi l-a întrebat pe Philopold ce crede.

8. Philopold a răspuns: “Atunci când ți-am întins cele două suluri, viziunea interioară a dispărut şi nu-mi mai amintesc de ea decât ca de un vis obişnuit în legătură cu care în zadar ne batem capul dacă vrem să ni-l amintim. Observ de asemenea în mâna mea stângă un obiect ciudat de scris, de care abia îmi mai amintesc cum de-a ajuns aici. Aş vrea să ştiu de ce păstrăm atât de puține amintiri din aceste viziuni interioare?”

9. Îngerul a spus: “Pentru a putea deveni aici o ființă cu totul nouă, prin Dumnezeu şi întru Dumnezeu! O dată ce ai devenit o nouă ființă întru Dumnezeu, o dată ce ai devenit un adevărat copil al lui Dumnezeu, totul îți va reveni în memorie!

10. În multe alte lumi superioare* poți deveni cu uşurință, atât în exterior cât şi în interior, exact ceea ce trebuie să fii. **Însă pe acest pământ, Dumnezeu conferă sufletului forma corpului său, care este creat după o ordine dictată de o anumită necesitate.** Fiecare spirit care a fost aşezat în interiorul sufletului, trebuie mai întâi să modeleze acest suflet după legile care i-au fost date. **Dacă sufletul a atins astfel gradul potrivit de maturitate şi perfecțiune, spiritul pătrunde atunci complet sufletul şi omul devine astfel în întregime o ființă nouă, desăvârşită, care provine - e adevărat, la modul absolut – din Dumnezeu. Pentru că în om, spiritul nu este de fapt decât un Dumnezeu minuscul, de vreme ce provine din însăşi inima lui Dumnezeu! Dar omul nu devine astfel (adică desăvârşit) decât prin propriul său efort şi nu prin efectul venit de la Dumnezeu. Astfel, el devine în întregime copilul lui Dumnezeu şi îți mai spun încă o dată pe scurt: în multe alte lumi superioare, oamenii nu trebuie să se formeze ei înşişi. Ei sunt făcuți de Dumnezeu sau, ceea ce este acelaşi lucru, de copiii Săi.**

11. Dar aici, oamenii trebuie să se modeleze singuri, potrivit ordinii revelate, altminteri ei nu pot deveni copii ai lui Dumnezeu. **Astfel, un om care atinge desăvârşirea pe acest pământ şi devine astfel un copil al lui Dumnezeu, este asemănător lui Dumnezeu**; dar atâta timp cât omul este imperfect, el este chiar inferior regnului animal!”

(* - Vezi şi: Episcopul Martin http://www.scribd.com/doc/3153163/JAKOB-LORBER-Episcopul-Martin n.r.)

Capitolul 215

Despre întruparea Domnului şi despre adevărații Săi succesori

1. Philopold l-a întrebat pe înger: “Dar cine ne învață această ordine misterioasă?”

2. Îngerul a spus: “Pentru a afla răspunsul, du-te şi caută-L pe Cel care ți-a spus să mi te adresezi mie. El îți va spune ceea ce ți-a mai spus deja, pentru că a trăi aşa cum te învață El să trăieşti este chiar această ordine divină a vieții; singura care-ți permite să ajungi un copil al lui Dumnezeu.

3. El este, de asemenea, Cel pentru care multe alte ființe au părăsit Akka şi s-au întrupat pe acest pământ.

4. Astfel, noi am făcut cunoscută întruparea Domnului în întreaga creație şi în toate lumile locuite de ființe raționale, care au formă umană. Dar nu a fost permis decât câtorva spirite din foarte puține lumi să se întrupeze pe acest pământ, pentru că Domnul cunoaşte natura tuturor lumilor din spațiul infinit, ca şi natura şi capacitățile spiritelor care le locuiesc. El ştie mai bine ca oricine dacă un spirit este sau nu apt să se întrupeze pe acest pământ!

5. Toți cei care au fost găsiți apți pentru acest pământ au venit aici, dar numărul lor este restrâns şi nu depăşeşte în nici un caz zece mii de persoane!

6. Dar din toți aceşti oameni, tu eşti unul dintre cei mai fericiți, pentru că - dacă doreşti acest lucru poți deveni, la fel ca şi cei ce-L însoțesc acum, un discipol al Domnului!"

7. Philopold a spus; "Dragul meu Arhiel, tu - care ai făcut deja pentru mine atâtea minuni, acordă-mi şi această grație, condu-mă la Domnul, pentru că acum după ce L-am recunoscut, îmi lipseşte curajul de a merge din nou la El. Dacă n-ar ține decât de mine, aş prefera să fug şi să dispar cât mai repede, astfel încât nimeni să nu mă mai găsească. Dar fiindcă sunt aici şi mă cunoaşte toată lumea, nu pot s-o fac, s-ar râde de mine în toată valea. Aşa că, te rog, fii atât de bun şi condu-mă la Domnul şi obține pentru mine o întrevedere".

8. Îngerul a spus: "Nu este necesar, Domnul cunoaşte tot ce avem noi nevoie. Du-te singur, nu-ți va tăia capul!"

9. La aceste cuvinte ale îngerului, Philopold a prins din nou curaj şi a înaintat spre Mine cu paşi înceți. Când a ajuns la treizeci de paşi de Mine, a spus: "Doamne, îmi permiți să mă apropii de Tine? Dacă nu, am să mă retrag!"

10. Eu i-am spus: "Poate să vină oricine doreşte, şovăiala nu a ajutat niciodată pe nimeni să înainteze".

11. Auzind aceste cuvinte, Philopoid şi-a grăbit mersul şi în curând a ajuns în fața Mea, atingând ceea ce alții ezită să atingă şi cel mai adesea nici nu ating, fiind incapabili să iasă din vizuina lor!

12. Orice ar încerca şi orice ar face toată viața sa, cel care nu părăseşte totul pentru a-şi întoarce paşii direct către Mine, poate cuceri chiar întreaga lume, dar degeaba, dacă nu Mă va avea pe Mine! Cucerirea întregii lumi nu-i va folosi la nimic, fiindcă este mort! Dar dacă în această perioadă a revelării Evangheliei, Eu chem pe cineva şi îi spun: Vino!', iar el nu vine, el va suporta moartea spiritului. Iată-l pe Philopold, exemplul care nu trebuie urmat! Cine este chemat, după ce M-a chemat, trebuie să vină fără să şovăie, pentru că Eu nu voi rămâne mereu la Cana (Cana înseamnă aici 'plin de grație în această lume'). Eu îmi urmez drumul şi nu insist dacă cei cărora le spun: Veniții' şovăie."

Capitolul 216

Omul inferior şi omul superior. Motivul întrupării Domnului pe această planetă înapoiată. Cei din urmă vor fi cei dintâi. Iisus vesteşte noua revelație.

1. Philopold a venit la Mine şi Mi-a spus: "Doamne, am păcătuit grav împotriva Ta, dar asta n-a fost decât din cauza orbirii mele, Acum că mi-ai permis să văd, oh, Doamne, într-un mod mai mult decât miraculos, recunosc cine eşti şi Te implor, în numele iubirii Tale eterne şi al înțelepciunii Tale divine, să mă ierți pe mine, biet păcătos orb, pentru toate greşelile pe care le-am comis față de Tine şi față de aproapele meu! Daca aş avea în scris cuvântul Tău sfânt, cerule, n-ar trebui să pierd nici o liniuță. Dar cred că Ți-am înțeles cerințele şi credincios Cuvântului Tău, le voi urma. Tu ai plătit pentru noi ceea ce îi datoram lui Kisjonah şi ne-ai vindecat toți bolnavii fără ca noi să Te plătim, fără măcar să Te fi rugat. Sper că nu vei alunga de la Tine un păcătos care, plin de umilință, Te imploră să-l ierți!"

2. Eu am spus: "Adevăr îți spun, tu ai venit la Mine! Oricine vine este primit; mergi să-ți pui treburile în ordine, aşa cum îți cer Eu şi întoarce-te pentru a Mă urma; nu trebuie să fii legat de

această lume, pentru că tu nu eşti din această lume, nefiind venit de Jos, ci de Sus!

3. Dintre toţi cei pe care îi vezi în jurul Meu, cu excepţia câtorva, puţini sunt din lumea ta. Alţii provin dintr-o altă lume de lumină şi foarte puţini vin din această lume, dar aceştia nu înseamnă mare lucru, pentru că pentru ei lumea contează mai mult decât contez Eu! De aceea, ei nu pot face mari progrese spirituale!

4. **Am ales acest pământ deoarece copiii săi sunt ultimii şi cei mai înapoiaţi din tot infinitul imens. De aceea, am îmbrăcat haina cea mai umilă a celei mai joase condiţii, pentru a fi posibil ca toate creaturile din întreaga manifestare să se poată apropia de Mine. De la locuitorii planetelor inferioare şi până la locuitorii primilor sori centrali, cei mai elevaţi, toţi trebuie să aibă şansa de a se putea apropia de Mine.**

5. Nu te mai mira deci că Mă găseşti pe această planetă, cea mai îndepărtată de perfecţiune dintre toate creaţiile. Aşa vreau Eu şi cine îmi poate spune Mie să fac altfel?"

6. Philopold a spus: "Doamne, cine ar vrea, sau cine ar putea să-Ţi dea vreun sfat, când ştim şi recunoaştem că Tu eşti Domnul veşniciei? Dar voi merge să îndeplinesc voinţa Ta sfântă!"

7. Spunând aceste cuvinte, Philopold s-a grăbit să părăsească această adunare, în timp ce mai mulţi evrei au mers să vadă ce le pregăteau grecii. Eu i-am învăţat pe cei pe care i-am vindecat cum să se comporte pe viitor pentru a nu mai repeta din nou vechile lor greşeli.

8. Ei au primit cu recunoştinţă această învăţătură şi Mi-au mulţumit din adâncul inimii pentru binefacerile cu care au fost copleşiţi.

9. Dar Eu le-am interzis, între altele, să povestească ce au văzut şi ceea ce au auzit aici. Le-am spus că ar putea să Mă trădeze înainte de vreme, dacă nu vor respecta această poruncă, ceea ce le-ar putea aduce mari necazuri. Ei Mi-au promis că nimeni nu va afla nimic.

10. I-am lăsat apoi şi le-am amintit discipolilor să nu mai vorbească despre aceste evenimente în afara oraşului Kis. Lui Matei, care M-a întrebat dacă trebuia să scrie despre ele, i-am răspuns: "Nu, pentru că voi puteţi să le acceptaţi şi să le înţelegeţi, voi - care sunteţi martorii Mei cei mai apropiaţi, dar dacă ar fi să se scrie tot ceea ce fac şi tot ceea ce spun, s-ar putea umple nenumărate cărţi, pe care lumea nu numai că nu le-ar înţelege, dar chiar s-ar înfuria, insultându-vă şi tratându-vă ca pe cel mai rău putregai! Aşa că, Matei, să nu scrii decât ceea ce-ţi voi cere Eu în mod special să scrii!"

11. Ioan a spus:" Dar, Doamne, iubirea mea cea mai mare, ce se va întâmpla dacă, cu timpul, nu vor mai exista decât documente incomplete referitoare la existenţa şi faptele Tale? Lumea va sfârşi în mod sigur prin a se îndoi de Tine, de fiinţa Ta şi de faptele Tale şi va pretinde că aceste texte incomplete sunt opera unor preoţi interesaţi!"

12. Eu am spus: "**Este exact ceea ce doresc Eu pe acest pământ, care nu este altceva decât locuinţa Satanei. Fie că veţi arunca porcilor perle sau porumb, ei vor înghiţi perlele la fel ca şi porumbul, fără să facă nici cea mai mică deosebire între ele!**

13. Este mai bine ca aceste lucruri să fie transmise sub un văl care să le acopere, pentru ca astfel germenele vieţii să rămână intact!

14. Va veni ziua când necesitatea va face ca Eu să chem din nou oameni cărora le voi transmite tot ce s-a petrecut aici şi care vor spune lumii la ce trebuie să se aştepte din cauza răutăţii sale incorigibile.

15. Cum se vor petrece toate acestea? Îţi voi spune, dragul Meu Ioan, după ce Mă voi întoarce în cerurile Mele şi tu vei fi încă în această lume, pentru ca tu să revelezi toate acestea prin imagini tainice".

16. În acel moment, somităţile grecilor şi ale evreilor din oraş s-au întors alături de noi. Să vedem deci cum Mi-au respectat ei cerinţele!

Capitolul 217

Vicleniile Satanei nu au influenţă decât asupra simţurilor omului dar nu au nici o

putere asupra voinței de neclintit a unui suflet neprihănit.

1. Philopold s-a întors însoțit de mai mulți greci şi Mi-a spus: “Doamne, atât cât ne-au permis aceste momente scurte, iată-ne hotărâți să ne supunem voinței Tale, fără a neglija detaliile care mai sunt încă de pus la punct. Mi-am aranjat cu familia şi casa şi pot să Te urmez fără nici o opreliște timp de doi sau trei ani, dacă am mijloacele ca din când în când să-mi anunț familia unde sunt şi ce faci Tu! Fiindcă toți cei din casa mea cred şi speră în Numele Tău! Eşti mulțumit, Doamne, spune-mi, iar dacă mai doreşti ceva, revelează-ne şi nouă!”

2. Eu am spus: “Ați făcut ceea ce este drept în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor ale căror gânduri şi sentimente sunt drepte! Dar fiți atenți ca Satana să nu vă seducă din nou cu toate şireteniile sale şi să nu vă facă să cădeți în cele din urmă în tot felul de certuri şi dispute, aducându-vă într-o stare mai rea decât cea din care v-am eliberat!

3. Pentru că spiritul rău nu are niciodată odihnă; zi şi noapte, el dă târcoale ca un leu înfometat şi atacă, din cauza foamei, tot ce întâlneşte în cale!

4. Dacă ar fi vizibil, unii s-ar bate curajoşi cu el, dar majoritatea pierd bătălia, pentru că ei nu văd că el poate lua forma şi frumusețea unui înger de lumină, sau dimpotrivă, învăluindu-se cu cea mai vătămătoare manta, a dragonului care scuipă foc! Cine ar îndrăzni să-l atace sub această formă, fiindcă el este de mii de ori învingător, fie cu frumusețea, fie cu urâțenia lui înspăimântătoare! Dar fiindcă el nu poate şi nu îndrăzneşte să se arate nimănui şi deşi fiecare îl poate recunoaşte cu uşurință atunci când el îi şopteşte la ureche să-şi împietrească inima şi să se deschidă către desfrâu, adulter, egoism, orgoliu, gelozie, avariție, cruzime, indiferență față de tot ceea ce este adevărat şi divin, insensibilitate în fața mizeriei şi suferinței celorlalți, lăcomie după plăcerile acestui pământ, este încă posibil ca omul să se opună ferm atacurilor Satanei, care nu poate acționa decât asupra simțurilor, dar niciodată asupra voinței sufletului!

5. V-am arătat semnele în care sufletele voastre nu trebuie să aibă încredere, dacă doriți să depistați cu uşurință apropierea spiritelor care vă duşmănesc.

6. Ori de câte ori le veți observa, urmați-Mi învățătura şi Cuvântul, reacționați cu toată energia sufletelor voastre şi faceți exact contrariul a ceea ce vă sugerează ele şi veți deveni astfel stăpânii spiritelor rele. Şi dacă ați ştiut să învingeți toate atacurile lor, ele vă vor lăsa în pace şi nu va mai trebui apoi să vă luptați cu ele. Dar dacă vă lăsați prinşi de unul sau de altul din atacurile lor, sau dacă cedați cât de puțin unuia dintre simțurile voastre, ele nu vă vor lăsa în pace până la sfârşitul vieții voastre pământeşti!

7. Astfel, fiți foarte atenți la tot ce v-am spus să respectați, pentru că trebuie dusă o luptă aprigă pentru a elibera complet sufletul în care a pătruns deja răul. Nu uitați că nimic nu-i este acestuia (răului) prea dificil după ce reuşeşte să vă supună voința, atunci el putând cu uşurință să vă facă să păcătuiți.

8. Dar cel care are voința fermă de a face tot ceea ce poate şi care îmi încredințează Mie, în spirit, slăbiciunile lui, dobândeşte cu uşurință victoria asupra Satanei, dar bineînțeles, numai dacă Mă cheamă în ajutor prin credința sa vie.

9. Acum ştiți tot ceea ce trebuie, îl cunoaşteți pe adevăratul Dumnezeu viu şi cunoaşteți voința Sa!

10. Eu vă spun: Tatăl din ceruri v-a înzestrat cu tot ceea ce aveți nevoie; nu depinde decât de voi să vă slujiți de toate acestea pentru binele vieții voastre eterne.

11. Totul va depinde de faptele voastre şi de cuvintele voastre, iar faptele şi cuvintele voastre vor fi judecătorii voştri.

12. Tu, Philopold, mai rămâi încă trei zile aici şi caută să pui totul în ordine; vino apoi la Kis, unde Mă vei găsi”.

13. Philopold a promis să facă astfel; am binecuvântat apoi locurile şi am pornit cu toții către Kis.

Capitolul 218

Raportul servitorilor lui Kisjonah despre evenimentele petrecute în timpul absenței Domnului.

1. Atunci când am sosit acasă, mai mulți servitori ne-au ieşit în întâmpinare şi ne-au povestit că puțin după plecarea noastră au venit o mulțime de străini care au întrebat de Mine; ei doreau să ştie ce făceam şi unde plecasem! Dar servitorii au recunoscut imediat, în pofida deghizării lor, că aceştia erau farisei, drept pentru care le-au răspuns că Eu părăsisem regiunea de mult timp şi că, după părerea lor, plecasem spre Damasc, sau poate chiar în Persia, la păgâni! Pentru că Mă auziseră adeseori spunând că mântuirea va fi luată de la evrei şi dată păgânilor!

2. Auzind aceasta, spionii s-au supărat şi unul dintre ei a spus: “Cei tineri şi necopți scutură fructele din copacii tineri, dar nu şi din copacii bătrâni, în care trebuie să te cațeri cu multă atenție dacă vrei să ajungi la ramurile cu fructe. Dar acest şarlatan n-are nimic de-a face cu vechiul iudaism”.

3. Servitorii au râs şi au spus: “Hm! Aveți grijă ca arborele vostru prea uscat să nu fie dezrădăcinat de vânt. Nouă ni se pare că arborele vostru, mort de mult timp, nu mai are fructe, cel puțin dacă nu agățați voi smochine uscate de ramurile subțiri şi nu numiți miracole aceste fructe din care nu se mai vede de mult nici cea mai mică urmă!”

4. Înfuriați de aceste cuvinte, fariseii au vrut să-i amenințe pe servitori!

5. Dar servitorii le-au spus: “Noi suntem greci şi avem aceeaşi religie ca împăratul nostru. Avem dreptul să râdem de prostia voastră, pe care o faceți să treacă drept învățătură divină! Nu puteți face nimic împotriva noastră, atâta timp cât nu vă batjocorim nici în templele, nici în şcolile voastre! Pe de altă parte, noi toți suntem în serviciul lui Kisjonah şi, dacă n-o ştergeți imediat, vă vom face să plecați cu lovituri de baston”. Fariseii şi-au muşcat buzele şi şi-au reluat drumul de-a lungul malului, în direcția Ierusalimului.

6. “Spune-ne acum dacă am procedat bine!”

7. Eu am spus: “Ați făcut bine, numai că nu trebuia să spuneți un lucru inexact. Ar fi fost mai bine să le spuneți adevărul! Dacă ne-ar fi aşteptat, poate că i-am fi putut transforma, pentru că majoritatea dintre ei sunt bolnavi şi, deşi printre ei erau şi câțiva farisei, aceştia nu erau dintre cei mai răi. Acum, ei şi-au instalat tabăra pe colina de la capătul golfului. Mergeți acolo cu măgarii şi catârii voştri şi aduceți-i pe toți aici! Spuneți-ie că Domnul a sosit şi îi aşteaptă. Transportați bolnavii pe măgari şi pe catâri, iar cei sănătoşi să vină pe jos!”

8. Servitorii au pornit la drum, în ciuda orei târzii şi, după un ceas, i-au adus pe cei pe care îi alungaseră, orbiți de zelul lor.

9. Cinci farisei s-au prezentat respectuos în fața Mea, plângându-se că au fost tratați prea brutal de către servitorii care i-au insultat şi i-au înşelat.

10. Eu i-am liniştit, spunându-le: “Aceşti servitori nu au avut nici o intenție rea; n-au acționat decât dintr-o iubire oarbă pentru Mine, crezând că recunosc în voi pe duşmanii Mei! Când M-am întors, i-am trimis să vă caute pentru a vă aduce înapoi cât mai repede posibil, reparând astfel răul pe care l-au comis față de voi. Cred că s-a şi rezolvat!”

11. Fariseii au spus: Totul este în perfectă ordine, dar ar mai fi ceva!

12. Noi venim de la Betleem, unde am auzit vorbindu-se despre extraordinarul Tău dar de a vindeca; ne-am adus cu noi bolnavii. Cei care au avut destulă putere, au venit pe jos. Pe cei mai slabi i-am adus pe vite de povară. Te rugăm să-ți fie milă de aceşti bolnavi şi să-i vindeci”.

13. Eu am spus: “Unde sunt bolnavii pe care i-ați adus de la Betleem pe vite de povară? Servitorii nu Mi-au vorbit despre asta!”

14. Cei cinci farisei au spus: “I-am lăsat la hanul care se află de cealaltă parte a golfului, neştiind dacă Te vom putea întâlni. Ne-am dat multă osteneală să aflăm că de obicei, Tu locuieşti aici şi nu eram deloc siguri că Te vom găsi! Aşa că am vrut să vedem mai întâi dacă eşti aici, sperând

măcar să aflăm unde Te afli şi când urmează să Te întorci, în nesiguranța în care ne găseam, i-am lăsat pe ceilalți bolnavi la han pentru a primi îngrijiri, în timp ce noi încercam să Te găsim. Ne-am instalat tabăra pe munte, deasupra hanului, pentru a fi foarte aproape de ei în caz de nevoie!

15. Acum, Doamne şi Stăpâne, Ți-am spus tot şi nu mai avem nimic de adăugat; dacă vrei, ai milă de aceşti sărmani oameni suferinzi".

16. Eu am spus: întotdeauna este la fel; dacă nu vedeți minuni, credința voastră este slabă, dar fără forța credinței, sunt puține şanse de mântuire pentru om, Numai dacă veți crede, veți putea vedea gloria puterii lui Dumnezeu în om".

17.Toți au spus: "Da, da, Doamne, credem cu toții! Cel care poate, aşa cum ai făcut Tu, să cheme din nou la viață pe fiica moartă a lui Iair, poate de asemenea să-i vindece pe toți aceşti bolnavi care încă n-au murit; pentru că noi am auzit vorbindu-se despre minunile Tale până la Betleem, oraşul lui David!"

18. Eu am spus atunci, ridicând mâinile: "Să se facă după credința voastră!"

19. Şi toți bolnavii care aşteptau în curte să fie vindecați şi-au dat deodată seama că erau perfect sănătoşi. Ei au început să strige de bucurie, în gura mare: "Am văzut o lumină traversându-ne corpurile şi am fost vindecați! Ne simțim atât de bine, de parcă nu ne-ar fi lipsit nimic niciodată! Slavă Celui care ne-a vindecat dintr-o dată!"

20. Stupefiați, fariseii nu au mai putut scoate nici un cuvânt. Au auzit apoi strigăte de bucurie în întregul oraş Kis. Aceşti farisei, cărora li s-au adăugat şi bolnavii care tocmai fuseseră vindecați în curte, au ieşit pentru a vedea de unde venea acel zgomot; ei i-au văzut pe bolnavii lăsați la han, alergând şi sărind precum cerbii, strigând glorie Celui care îi vindecase atât de miraculos.

21. Fariseii i-au întrebat pe tovarăşii lor cum fuseseră vindecați şi, într-un singur glas, aceştia le-au răspuns când şi cum se petrecuse acel lucru.

22. Fariseii au putut constata astfel că tovarăşii lor fuseseră vindecați chiar în momentul când Eu le spusesem: "Să se facă după credința voastră!"

23. Au fost cu toții profund uimiți şi cei care fuseseră vindecați au spus: "Conduceți-ne la Mântuitor pentru a-L slăvi şi a-i mulțumi".

24. Fariseii au venit atunci la Mine, aruncându-se la picioarele Mele şi slăvindu-L pe Dumnezeu pentru că a dat atâta putere unei ființe umane.

25. Le-am poruncit să se ridice şi i-am invitat în sala unde li se pregătiseră gustări; acolo, le-am cerut să nu povestească nimic din toate acestea, nici la Ierusalim, nici în oraşul lui David!

26. Toți au promis să respecte pe cât posibil aceasta rugăminte, dar au mărturisit că le va fi greu să se întoarcă în satul lor fără a se remarca imediat că erau vindecați, dar că vor face totul pentru a nu Mă trăda.

27. Le-am aprobat bunele intenții şi i-am condus Eu însumi în sala de mese, unde îi aşteptau răcoritoare şi mâncăruri de tot felul. I-am invitat să bea şi să mănânce, asigurându-i că asta nu le va face nici un rău. Au început cu toții să bea şi să mănânce, iar eu M-am retras într-o altă sală, unde cinstitul Baram din Jesaira pregătise pentru Mine şi ai Mei o masă îmbelşugată şi unde a luat loc alături de Mine şi Kisjonah, împreună cu întreaga sa familie.

Capitolul 219

Un nou aspect al misiunii. Despre necesitatea fermentației. Parabola boului gras.

1. După masă, Ahab a spus: "Doamne, de la Jesaira ştiu la ce mă pot aştepta de la Tine şi se înțelege de la sine că nu este nevoie de atâtea semne pentru a ne convinge, pe mine şi pe tovarăşii mei, că Tu eşti Dumnezeu în persoană, venit în această lume pentru a acționa sub o formă umană. Dar sunt curios să ştiu dacă cei cinci farisei din Betleem - care par de altfel să fie oameni cinstiți - nu şi-au dat încă seama Cine este Cel care le-a putut vindeca atât de miraculos bolnavii. Dacă ar avea cea mai

mică idee despre asta, ar înțelege repede că este imposibil ca un om să facă asemenea lucruri. Cred că ar trebui să-i facem să vorbească puțin, pentru a vedea ce gândesc despre Tine!"

2. Eu am spus: "Prietene, să nu te îndoieşti că Eu ştiu exact ce cred ei despre Mine şi nu cred că este necesar să le tulburăm gândurile. Nu este nici mâine târziu să-ți dai seama de asta; să le lăsăm aşadar la dispoziție şi noaptea. La fel cum pentru vinul nou, fermentația este necesară pentru ca sucul de struguri să dea un vin spirtos, fiecare trebuie să treacă prin această fermentație dacă doreşte să atingă spiritualitatea reală şi perfectă!

3. Vezi tu, dacă o ființă umană dispune de tot ce are nevoie, ea se simte foarte în largul său, nu se preocupă de nimic, nu munceşte, lasă totul să meargă de la sine şi nu o preocupă dacă există un Dumnezeu şi o viață după moartea trupului, dacă omul este mai mult decât un animal, sau animalul este mai mult decât omul! Munții sunt pentru un asemenea om la fel ca văile! Că este iarnă sau vară, lui îi este indiferent! Vara se bucură de umbră şi de băi în apa proaspătă, iarna, bine îmbrăcat, stă lângă sobă!

4. Puțin îi pasă lui dacă anul este roditor sau nu; are provizii pe zece ani şi banii necesari să-şi cumpere ceea ce i-ar putea lipsi.

5. Un asemenea om trăieşte la fel de comod ca un bou gras în staul şi nu gândeşte mai mult decât un bou; el nu reprezintă altceva decât plăcere animală sub o formă umană!

6. Dacă te duci să-i predici Evanghelia împărăției lui Dumnezeu, îți va face ceea ce face boul unei muşte care îl enervează în timp ce el rumegă: îl va mătura cu coada pe musafirul nedorit, care va trebui s-o ia la fugă, dacă nu vrea să fie lovit sau chiar nimicit!

7. La fel, chefliul fără griji va face semn valeților săi, care nu sunt altceva decât coada boului ce vânează muşte, făcându-te să o iei la sănătoasa cât de repede posibil; şi numai când vei fi la o oarecare distanță, vei înțelege ce efect a avut Evanghelia ta asupra acestui chefliu!

8. Eu cred că trebuie ținut un cu totul altfel de discurs acestui bou: Eu las mai întâi să cadă asupra lui nenorocirile pământeşti, unele după altele, pentru ca el să descopere astfel ce este grija, frica şi angoasa. Atunci, acest bou începe să gândească, să caute; se întreabă cum se face că este asaltat din toate părțile, el, care n-a făcut niciodată rău nimănui şi care a trăit mereu într-un mod cinstit!

9. Asta i se întâmplă pentru a provoca fermentația necesară.

10. El începe să-şi dorească apoi să-şi vadă prietenii, care I-ar putea ajuta să-şi regăsească liniştea. Atunci este momentul să mergeți să-l căutați pentru a-i aduce Evanghelia. El vă va asculta şi nu vă va mai alunga cu loviturile cozii sale mândre şi amenințătoare.

11. Acesta este motivul pentru care trebuie ca oaspeții noştri să-şi petreacă noaptea în fermentație! Astfel, spiritualitatea lor se va trezi şi mâine sarcina noastră va fi mai uşoară. Ți-e clar acum?"

Capitolul 220

Cunoaşterea de sine este primordială. Un avertisment împotriva inconştientei, nepăsării, somnului şi lenei.

1. Ahab a spus: "Oh, înțelepciune, înțelepciune! Ce adevăr înalt şi profund şi cât suntem noi de proşti şi de tâmpiți! Există un adevăr etern, potrivit căruia nimic nu poate exista dacă nu provine mai întâi dintr-o activitate intensă. Eu, buricul prostiei, voiam să merg să-i caut pe toți cei din Betleem pentru a-i lumina! Înțelepții greci spun că orice virtute se obține cu mult efort şi că transformarea lăuntrică a omului este consecința acestui lucru. Eu - care nu înțelegeam asta -, cum se face că înțeleg acum?

2. Da, totul este zadarnic dacă omul nu se cunoaşte mai întâi pe sine şi dacă nu se transformă mai întâi lăuntric pe sine însuşi; tot ceea ce întreprinde din exterior este zadarnic!

3. Sunt perfect lămurit în legătură cu această foarte înțeleaptă structurare lăuntrică a vieții umane şi aş fi tentat să definesc aici cunoaşterea de sine drept fundament esențial al existenței; mi-aş atinge atunci scopul!" Eu am spus: "Atunci vorbeşte, nu vreau să fac nici un comentariu înainte ca tu să termini ce ai de spus".

4. Ahab a spus: "Dacă omul nu-şi trezeşte în el însuşi calitățile pe care le primeşte încă de la început şi de care dispune în permanentă, în mod latent, nici un zeu nu i le poate trezi, fără a-i cauza pierderea. Bineînțeles că pentru Dumnezeu, orice este cu putință! Dar omul nu câştigă nimic din asta!

5. Cine nu începe prin a se cunoaşte pe sine mai întâi, nu îl va putea cunoaşte nici pe Dumnezeu şi nici pe nimeni altcineva. Iată principiul meu, Doamne, sunt departe de adevăr?"

6. Am spus: "Nu, Ahab, prietene, ai pus într-adevăr degetul pe rană. Ceea ce omul nu a obținut prin propriile sale eforturi, Dumnezeu nu poate şi nici nu trebuie să-i dea!

7. Aşadar, nu fiți doar nişte ascultători înfumurați ai Cuvântului Meu, ci deveniți muncitori plini de zel şi atunci veți începe să simțiți în voi binefacerile.

8. Viața înseamnă acțiune (activitate) şi nu stagnare. Ea trebuie menținută prin manifestarea continuă a forțelor din care ea este făcută. Repausul nu conservă viața!

9. Acest fel de bine pe care vi-l oferă repausul nu este decât un fel de moarte a forțelor care impulsionează către viață. Cine înaintează din ce în ce mai mult în calmul inactiv, în special forțele vii ale spiritului său, găseşte aici o anumită stare de bine, dar se lasă astfel să alunece încet-încet în brațele morții, din care Dumnezeu nu-l va elibera uşor.

10. Desigur, există şi un calm adevărat, plin de viață. Dar acesta se află în Dumnezeu. În om, el se manifestă ca un sentiment ceresc inexprimabil de recunoştință copleşitoare față de Dumnezeu şi ca o bucurie beatifică de a împlini voia Lui cea sfântă.

11. Această beatitudine şi această cunoaştere foarte limpede de a fi împlinit voia lui Dumnezeu sunt adevărata pace conştientă întru Dumnezeu, plină de viață – pentru că este plină de forțele acțiunii (manifestării). Orice altă formă de calm reprezintă o oprire a forțelor vieții, o adevărată moarte; şi, în măsura în care ele nu sunt reactivate, aceste forțe de viață se retrag! Înțelegi?"

12. Iuda Iscarioteanul a spus: "Doamne, dacă este aşa, înseamnă că omul ar trebui să alunge somnul ca pe ciumă, căci somnul este un repaus al anumitor forțe vitale care nu sunt decât cele mai exterioare!"

13. Eu am spus: "Desigur, dar se ştie că cei care dorm mult nu trăiesc mult! Cel care doarme cinci ore în perioada tinereții şi şase ore la bătrânețe, chiar şi atunci când va ajunge la o vârstă înaintată va avea un aer tineresc, în timp ce unul care doarme mult, îmbătrâneşte mai repede, fața i se ridează, părul i se albeşte şi, cu mult înainte de vreme, el nu va mai fi altceva decât o umbră!

14. Aşa cum corpul care doarme mult moare puțin câte puțin, sufletul moare la rândul lui atunci când nu se mai preocupă de Cuvântul şi de Voința Mea!

15. Când lenea începe să se cuibărească într-un suflet, atunci apare foarte repede şi viciul, căci lenea nu este altceva decât iubire egoistă de sine. Lenea alungă orice ocazie de a face ceva pentru ceilalți; ea nu este în fond decât voința care îi face pe oameni să muncească pentru a-şi satisface propriile dorințe şi nevoi egoiste.

16. Păziți-vă, deci, în mod special de lene, ea este germenele pentru multe rele.

17. Luați ca exemplu animalele sălbatice; ele nu pornesc să vâneze decât dacă sunt împinse de o foame devorantă. Prada odată înhățată şi foamea potolită, ele se întorc la vizuina lor, unde dorm apoi zile întregi, în special şerpii!

18. Priviți hoții, asasinii, aceşti oameni care detestă munca pentru că au un demon ascuns sub piele: ei vegetează toată ziua în ascunzătorile lor. Când acoliții lor le semnalează trecerea unei caravane, ei se trezesc repede şi împreună cu complicii lor, năvălesc peste caravană, asasinând pe toată lumea pentru a nu fi trădați. Iată fructul lenei!

19. Vă spun încă o dată: păziți-vă de trândăvie. Ea este drumul şi poarta deschisă către o mulțime de vicii de neimaginat.

20. După ce însă omul a terminat ceea ce avea de lucru, o odihnă cu măsură este binevenită

pentru trupul lui. Dar prea mult somn este mai rău chiar decât lipsa totală de somn!”

Capitolul 221

Blestem asupra nepăsării şi a lenei. Binecuvântarea activității. Despre suveranii puternici şi despre suveranii slabi. Predica din timpul nopții referitoare la activitate.

1. Domnul a spus: “Cine a făcut un drum lung pe jos şi ajunge în sfârşit la un han, nu trebuie să meargă imediat să se odihnească. Este mult mai bine să mai facă unele activități mărunte, iar a doua zi de dimineață, în zori, trebuie să se trezească şi să pornească din nou la drum şi atunci, toată ziua, nu va simți nici o oboseală, în acest fel, cu cât îşi va prelungi călătoria mai mult, cu atât mai puțin va simți oboseala!

2. Dar dacă, abia ajuns la han, obosit după o zi de mers, el se aruncă pe un pat şi nu se mai trezeşte până a doua zi la prânz, el va porni după aceea la drum cu picioarele înțepenite şi îl va durea capul. Va trebui să abandoneze călătoria, obosit şi dornic de odihnă; s-ar putea chiar ca, văzând cu disperare că nimeni nu-l ajută, să se culce pe marginea drumului!

3. Dar a cui este greşeala? A dorinței sale excesive de a se odihni şi a ideii prosteşti că repausul fortifică omul.

4. Cel care caută să ajungă la un înalt nivel de agilitate a mâinilor sau a degetelor pentru a atinge măiestria într-o anumită artă, nu va reuşi acest lucru dacă, sub pretextul că el vrea să atingă perfecțiunea, în loc să exerseze fără încetare, el îşi pune mâinile în buzunare, se plimbă toată ziua, pentru a nu-şi obosi mâinile şi degetele, fiindu-i teamă să nu le solicite prea mult sau să nu le rănească; mâinile sale vor deveni astfel total inapte pentru arta la care el aspiră!

5. Într-adevăr, cu toată înțelepciunea Mea nelimitată, nu aş putea să prezic momentul în care un asemenea artist va putea deveni un virtuoz! Pentru aceasta, dragii Mei prieteni şi frați, vă repet:

6. Nu există decât fructele activității neobosite a lui Dumnezeu. Viața nu poate fi conservată decât prin activitate şi astfel ea poate dura etern, în timp ce inactivitatea nu creează şi nu poate crea decât moarte.

7. Puneți-vă mâinile pe piept şi veți vedea cum inima bate fără încetare, zi şi noapte! De activitatea ei depinde viața corpului şi, dacă inima se opreşte, s-a sfârşit cu viața corpului fizic!

8. Dacă oprirea inimii fizice este în mod vizibil semnul morții corpului fizic, oprirea inimii sufletului este moartea sufletului.

9. Inima sufletului se numeşte iubire şi pulsațiile sale se exprimă prin manifestarea intensă şi adevărată a iubirii.

10. Neîncetata manifestare a iubirii corespunde acestei pulsații a inimii sufletului, care nu oboseşte niciodată. Cu cât inima sufletului bate mai cu fervoare, cu atât mai intensă este viața sufletului. Astfel, inima atinge un înalt grad de trezire spirituală şi se deschide către viața divină a spiritului.

11. Acest spirit, care este viața cea mai pură, deoarece reprezintă suprema şi neobosita activitate, se revarsă în sufletul care, prin manifestarea plenară a iubirii, devine asemănător lui; astfel, viața veşnică îşi găseşte începutul în acest suflet.

12. Şi, vedeți voi, totul vine dintr-o continuă activitate, niciodată dintr-o stare de lene.

13. Alungați repausul şi inerția, urmăriți să fiți mereu activi şi plini de inițiativă şi răsplata voastră va fi viața eternă.

14. Să nu credeți că Eu am venit pe acest pământ pentru a aduce omului pacea şi odihna! Oh, nu! Eu am venit să aduc spada şi războiul!

15. Căci oamenii trebuie să fie stimulați prin suferințe cumplite şi necazuri de tot felul, altminteri ei devin la fel ca nişte boi graşi, care se îndoapă aşteptându-şi moartea veşnică.

16. Necazurile şi suferința acționează în om la fel ca fermentația şi dau naştere astfel, în final,

la trezirea spirituală.

17. Se poate spune, desigur, că nevoile şi necazurile generează mânia, răzbunarea, asasinatul, gelozia, împietrirea inimii şi persecuția. Este adevărat, dar deşi toate acestea sunt rele, ele sunt totuşi,de preferat repausului, inerției şi lenei, care nu fac nici bine nici rău şi care sunt o stare de moarte.

18. De aceea. Eu vă spun: în ceea ce Mă priveşte, fiți ori complet reci, ori fierbinți! Căci Eu îi voi vomita pe cei călduți din gura Mea!

19. Un duşman puternic îmi este mult mai drag decât un prieten călduț, căci duşmanul puternic Mă obligă să acționez energic, fie pentru a-l câştiga, fie pentru a-l face pentru totdeauna inofensiv, în timp ce alături de un prieten călduț, voi deveni chiar şi Eu călduț şi, dacă ar fi să Mă aflu în pericol, de ce folos Mi-ar fi acest prieten călduț?

20. De aceea, un suveran călduț înseamnă pierderea poporului său, căci el ucide spiritul poporului său, care se transformă într-o turmă de boi înfometați şi de vite de povară, în timp ce un suveran puternic, fie el chiar şi tiranic, îşi incită poporul să fie activ şi plin de viață, pentru ca să poată evita pedepsele tiranului şi suferința. Iar dacă tiranul exagerează, în cele din urmă poporul îl va înlătura, pentru a se elibera astfel de dureri şi suferințe.

21. Cred că am vorbit suficient despre valoarea activității şi sunt convins că ați înțeles cu toții această învățătură; astfel, cei care vor şi simt în ei nevoia de a găsi pacea somnului şi odihna trupului lor să-şi caute un loc pentru a dormi, dar să rămână aici cei care doresc să vegheze în noaptea aceasta împreună cu Mine!” Au strigat cu toții: “Doamne, dacă Tu veghezi, cum am putea noi să dormim? Doar Maria, mama Ta, pare că ar avea nevoie de odihnă şi Tu ai putea să-i spui să meargă să se odihnească”.

22. Dar Maria, care moțăia în spatele Meu pe un fotoliu, a înțeles aceste cuvinte şi-a revenit şi a spus foarte amabilă celui care vorbise: “Prietene, tu - care vorbeşti mereu în numele prietenilor tăi -, îți spun că grija ta în ceea ce mă priveşte este neîntemeiată, căci, vezi tu, din iubire pentru Stăpânul meu, am vegheat deja până acum sute de nopți şi iată că sunt încă în viață. Voi mai veghea încă multele altele şi nu-mi voi pierde viața doar pentru atâta lucru, dacă aceasta este voința Sa! Nu vă faceți deci griji în privința mea! Un singur gând îmi este de ajuns!”

23. Aceste cuvinte îi erau adresate lui Toma. Acesta a venit imediat la Maria, rugând-o să nu se îndoiască de bunele lui intenții. Maria l-a consolat, spunându-i că este bucuroasă că el îşi făcea griji pentru ea! Toma şi-a simțit astfel inima mai uşoară şi s-a întors la locul său.

24. S-a făcut apoi linişte şi nimeni nu a mai scos nici un cuvânt, căci toți meditau; găsind din ce în ce mai luminos adevărul celor care fuseseră spuse.

25. În fine, Matei a sfârşit prin a-şi spune cu voce tare: “Mâine, în zori, această învățătură despre activitate şi despre odihnă va fi scrisă pe o placă separată, în nici un caz, lumea nu trebuie să piardă o învățătură atât de importantă”. Iar când s-a făcut ziuă, Matei şi-a ținut promisiunea. Această învățătură a fost astfel mult timp păstrată şi transmisă în Samaria prin Jonael şi Jairuth. Dar, cu timpul, ea a fost deformată, încetul cu încetul şi în cele din urmă a dispărut complet. Atât timp cât a fost cunoscută în popor, ea a fost numită “Predica din timpul nopții”.

Capitolul 222

Cei cinci farisei din Betleem spală picioarele Domnului. Evanghelia vieții.

1. În dimineața următoare, cei cinci farisei au venit să ne salute, pe Mine şi pe discipolii Mei, cu politețea lor obişnuită, făcându-Mi, printre altele, marea onoare de a Mă întreba dacă îi consideram demni de a-Mi spăla picioarele.

2. Acesta era un vechi obicei din Betleem de a-l onora astfel pe invitat, sau uneori chiar gazda, urmând ca a doua zi, primul dintre invitați să întoarcă această politețe care îi fusese făcută în

ajun. I-am lăsat deci pe cei cinci farisei din Betleem să-Mi spele şi să-Mi ungă picioarele.

3. Când au terminat, unul dintre cei cinci farisei a spus: “Mare învățător şi fără pereche în cunoaşterea adevărului, spune-ne, cum este posibil să faci asemenea miracole? Că le faci prin puterea lui Dumnezeu, nu mai încape nici o îndoială, dar le înfăptuieşti cu o perfecțiune atât de minunată, iar asta este o altă poveste! Dacă ne consideri demni, explică-ne pe scurt şi noi ne vom putea întoarce la Betleem nespus de fericiți şi de recunoscătorii”

4. Eu am spus: “Dacă v-aş spune, nu ați crede, căci triplul voal al lui Moise se află pe ochii voştri, împiedicându-vă să vedeți Cine este Cel care vă vorbeşte. Nu ați mai fi pus o asemenea întrebare dacă L-ați fi recunoscut. Dar puneți asemenea întrebări pentru că nu-L cunoaşteți.

5. Şi dacă v-aş da un răspuns exact, nu l-ați accepta! Voi vedeți ceea ce se petrece în lumea materială, dar ceea ce este legat de spirit, de împărăția şi acțiunile sale, toate acestea vă sunt străine şi nu puteți nici să înțelegeți, nici să simțiți ceea ce înseamnă ființa divină şi modul cum se manifestă ea în om.

6. Mergeți şi pocăiți-vă din cauza numeroaselor voastre păcate şi veți înțelege apoi că împărăția lui Dumnezeu a venit la voi.

7. Iubiți-L pe Dumnezeu din toate puterile voastre şi rugați-vă Lui întru spirit şi adevăr; iubiți-vă, de asemenea, semenii, pe sărmanii voştri frați şi surori. Nu vă prigoniți duşmanii; nu-i blestemați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă fac rău şi astfel veți aduna cărbuni încinşi pe capul lor (adică veți trezi în conştiințele for remuşcările), iar Dumnezeu va vedea faptele voastre şi vă va răsplăti însutit.

8. Nu împrumutați bani celor care vă oferă un anumit profit, ci săracilor şi nevoiaşilor şi banii voştri vor fi folosiți astfel într-un scop înalt, iar Tatăl din Ceruri vă va răsplăti veşnic, dându-vă adevărata dobândă, care este perfecțiunea sufletului!

9. Nu urmăriți atât de mult să fiți lăudați şi recunoscuți pentru ceea ce faceți pentru lume! Care va fi atunci răsplata voastră în ceruri? Adevăr vă spun, cel care, pe acest pământ, face un bine sărmanilor lui frați aşteptând o recompensă, o va pierde în schimb pe cea din ceruri.

10. Cine va munci însă pentru ceruri va fi răsplătit veşnic de către ceruri. Dar cine munceşte pentru lume, va primi recompensa trecătoare a acestei lumi. El va găsi în ceruri contul recompenselor sale - gol; el nu va avea nimic acolo şi sărăcia lui spirituală va putea fi cu greu depășită.

11. Dacă păstrați toate aceste sfaturi în inima voastră şi le puneți în practică, veți înțelege uşor cum v-am vindecat Eu bolnavii. Acum ştiți tot ceea ce trebuie să ştiți. Nu mai cereți nimic altceva, ar fi inutil să vă răspund.

12. Vegheați, de asemenea, să nu spuneți la Ierusalim sau în oraşul lui David că Mă cunoaşteți, pe Mine şi învățătura Mea, sau pe discipolii Mei. Aceasta nu vă va aduce nici o binecuvântare.

13. Acum, după ce veți lua masa, puteți să vă întoarceți la voi acasă, în pace”.

14. După aceste cuvinte, cei cinci farisei au rămas puțin dezamăgiți, dar nu au îndrăznit să mai pună întrebări. Ei s-au prosternat în fața Mea şi apoi au mers în sala de mese. După masă, ei şi-au reluat drumul către patria for.

Capitolul 223

Opinia celor cinci farisei: El este ori un zeu, ori un diavol! Iisus nu a fost esenian.

1. Discipolii s-au apropiat de Mine, întrebându-Mă de ce le-am vorbit acestor farisei din Betleem într-un mod atât de voalat.

2. Eu le-am răspuns: “Oare până acum n-ați auzit niciodată vreun cuvânt înțelept din gura Mea? Cât de greu înțelegeți! Aceşti oameni Mă consideră doar un medic dotat cu capacități excepționale, care oferă îngrijiri cu totul deosebite cu ajutorul unor forțe secrete.

3. Esenienii au cunoştinţe considerabile în arta secretă a farmaciei, care le permite să vindece anumite maladii şi de aceea ei pot să producă anumite fenomene care, pentru profani, trec drept adevărate miracole. Dacă vă veţi gândi mai bine, veţi înţelege că aceşti farisei Mă consideră un esenian din a patra clasă, adică având cel mai înalt nivel de cunoaştere, capabil să stăpânească la voinţă diverse forţe ale naturii.

4. Dacă le-aş fi dezvăluit în mod direct că Eu sunt Mesia cel Făgăduit, Fiul celui Preaînalt, aceşti evrei ultradogmatici ar fi fost indignaţi. Ei M-ar fi considerat atunci cel mai mare magician al lui Satana, M-ar fi denigrat şi vindecarea bolnavilor lor ar fi devenit astfel cel mai mare motiv de scandal! Dar cum ei Mă consideră un esenian, ei se vor întoarce la ei acasă în pace, lăudând şi slăvind pe Dumnezeu, care îi dă omului cunoştinţe secrete care să-i permită să vină într-un mod atât de minunat în ajutorul bolnavilor care suferă.

5. Dar când vor începe să reflecteze cu mai mare atenţie, ei îşi vor da seama cu uşurinţă că nu sunt un esenian, căci principiile fundamentale pe care le-am expus sunt exact contrare celor eseniene. Eu i-am învăţat câte ceva din ceea ce ar putea avea nevoie să ştie. Acasă, ei vor compara în linişte învăţătura Mea cu cea a esenienilor - pe care ei o cunosc - şi când vor ajunge la contradicţiile cele mai evidente şi vor vedea bine că învăţătura Mea este exact opusul celei eseniene, vor începe să se îndoiască.

6. Ei ar fi dorit să îmi mai pună în continuare întrebări, dar Eu le-am retezat-o scurt, aşa că au plecat fără să mai îndrăznească să mai pună altele, crezând, după modul în care am acţionat, că sunt un esenian din categoria cea mai înaltă; dar, după cuvintele pe care le-am spus, ei şi-au dat bine seama după aceea că nu sunt aşa ceva. Acum îşi mai pun doar o singură întrebare, aceea de a şti dacă esenienii au două învăţături: prima pentru poporul neştiutor şi o a doua doar pentru ei înşişi! Ei sunt convinşi că am fost sincer cu ei şi că, în calitate de bun cunoscător al scripturilor, Eu le-am dat doar câteva maxime din învăţătura secretă, lăsându-i în rest să caute ei înşişi!

7. Doar unul dintre cei cinci gândeşte că în spatele Meu se află cu totul altcineva decât un esenian din a patra clasă! El se adresează chiar acum celorlalţi patru farisei, spunându-le: “După părerea mea, nu este un esenian; am vorbit de curând cu un esenian, care a fost foarte sincer cu mine, despre doctrina şi obiceiurile lor şi nu mi-a pomenit deloc despre o a doua învăţătură secretă. Acest mântuitor din Nazaret reprezintă deci pentru mine un cu totul alt fenomen. El este fie un zeu, fie un diavol; de ultima variantă mă îndoiesc însă foarte tare, căci învăţătura sa reprezintă principiul cel mai social pe care l-am întâlnit vreodată, în timp ce diavolul este cel mai mare dintre tirani şi duşmanul declarat al principiului social”.

8. Iată conversaţia celor cinci oameni, pe care nu-i interesează dacă picioarele lor se mişcă şi îi fac să înainteze!

9. Dragii mei prieteni, când îi înveţi pe ceilalţi, trebuie să fii prudent. Nu intri într-o casă năpustindu-te pe poartă, la fel cum la masă nu te arunci asupra tuturor felurilor de mâncare dintr-o dată! într-o casă intri uşor, cu blândeţe, baţi la uşă şi dacă ţi se oferă ceva de mâncare, nu începi cel de-al doilea fel decât atunci când toţi ceilalţi l-au terminat pe primul. Dacă nu procedezi astfel, ei vor protesta şi vei fi considerat un necioplit! Dacă gazda ar aduce deodată toate felurile de mâncare, atunci oaspeţii şi-ar pierde apetitul, în schimb, dacă mâncarea este servită în ordine, îşi vor păstra pofta de mâncare şi vor felicita la sfârşit gazda, mulţumindu-i pentru că le-a făcut o primire atât de bună.

10. Iată cum trebuie să-i învăţaţi pe ceilalţi pentru a obţine rezultate bune! Înţelegeţi?”

11. Discipolii au răspuns: “Da, învăţătorule drag, acum înţelegem foarte bine ceea ce ne înveţi în fiecare zi, cu înţelepciunea Ta infinită!”

12. Eu le-am spus: “Ei bine! Atunci să mergem să mâncăm!”

Capitolul 224

Disputa dintre Kisjonah şi Baram. Importanța şi esența introspecției. Satana tulbură introspecția.

1. Ne-am ridicat de pe bănci şi am plecat în grădină, unde ne aştepta o masă înbelşugată, pregătită de data aceasta de către Baram.

2. Kisjonah i-a spus lui Baram: “Dar, frate, ce ai făcut? Crezi tu oare că pivnițele, beciurile şi grânarele mele sunt goale?”

3. Baram i-a răspuns: “Frate, ştiu foarte bine că dacă o mie de oaspeți ar consuma din proviziile tale timp de o mie de ani, nu ar reuşi să le termine, dar, slavă Domnului, nici eu nu sunt un biet sărac; fă-mi deci bucuria de a mă lăsa să ofer eu astăzi de mâncare tuturor oaspeților! Este o mare bucurie, de care nu sunt demn, de a-L putea servi pe Domnul nostru; mâine această onoare îți va reveni din nou ție”.

4. Kisjonah şi Baram s-au aruncat unul în brațele celuilalt şi s-au îmbrățişat; s-au aşezat apoi la aceeaşi masă, unde au mâncat un delicios peşte, însoțit de pâine şi stropit cu vin!

5. După masă, Kisjonah a întrebat în ce mod vom petrece ziua şi dacă este necesar să facă pregătiri în cazul în care intenționam să facem o nouă excursie.

6. Eu i-am spus: “Prietene, frate, nu te preocupa de nimic! Vom urma cursul evenimentelor, dar nu se va petrece nimic deosebit nici astăzi şi nici mâine. Ne vom ocupa doar de noi înşine; nu este aşadar nevoie de nici o pregătire! Mâine seară, Philopold se va întoarce de la Cana şi ne va povesti anumite lucruri!

7. Dar până la prânz, vom face câteva exerciții de introspecție, la umbra răcoroasă a acestor copaci!

8. Căci vă spun, într-adevăr, nimic nu este mai binevenită pentru om decât o meditație din când în când. Cel care vrea să-şi cunoască şi să-şi măsoare forțele, trebuie să se cunoască şi să se examineze cu atenție mai întâi pe el însuşi.

9. Şi cum acest lucru este foarte necesar, vom realiza în această dimineață acest exercițiu, iar după-amiază vom merge pe mare, unde vom vedea ce va mai fi de făcut!”

10. Dar cei care nu ştiau cum să realizeze această meditație, Mi-au cerut explicații. Le-am spus: începeți să vă gândiți în linişte şi în tăcere la activitățile voastre şi la voința lui Dumnezeu, care vă este cunoscută. Puneți-vă întrebarea dacă ați respectat această voință în diverse momente ale vieții voastre. Prin această introspecție, veți pune obstacole intruziunilor lui Satana, care încearcă prin tot felul de mijloace să vă perturbe, pentru a vă devia de pe calea cea dreaptă.

11. Atunci când omul atinge, prin exerciții practice, un anumit nivel de măiestrie în meditație, el va descoperi cu uşurință şi rapid capcanele lui Satana, putând să le evite şi să le anihileze complet. El va şti să se protejeze energic de atacurile viitoare ale inamicului. Satana ştie acest lucru foarte bine şi caută tot timpul să tulbure sufletul prin tot felul de şmecherii, ştiind să-i întindă felurite capcane, sperând că sufletul va cădea în cele din urmă în plasă şi va renunța să mai facă această meditație, ceea ce ar fi foarte grav.

12. Atunci, sufletul, din ce în ce mai separat de spirit, pe care nu-l poate trezi în el, va intra încet, încet, în procesul celei de-a doua morți a omului.

13. Acum ştiți în ce constă această meditație. Faceți acest exercițiu în linişte, până la prânz şi nu vă lăsați tulburați de nici un fenomen exterior, căci Satana nu va înceta să încerce să vă tulbure prin tot felul de spectacole exterioare, în asemenea cazuri, amintiți-vă că v-am prevenit şi reîntoarceți-vă repede înlăuntrul vostru”.

14. S-a făcut apoi o linişte deplină şi fiecare a început să se examineze pe sine timp de o oră, fără ca nimic să tulbure această activitate.

Capitolul 225

Apariția unui veritabil leviatan. Recompensa promisă celor curajoşi.

1. Dar, după o oră, s-a auzit un zgomot violent, ca şi cum un trăznet ar fi căzut nu departe de casă. Înspăimântați, au tresărit cu toții, dar amintindu-şi de cuvintele Mele, ei şi-au reluat meditația în linişte.

2. Dar Satana nu s-a lăsat aşteptat mult timp. După această detonare, în timp ce discipolii îşi continuau meditația, în linişte, fiind preocupați numai de spirit, s-a auzit un nou zgomot ciudat, ca un şuierat şi o făptură uriaşă şi neobişnuită a apărut din apă, cu limba amenințătoare ieşind dintr-un enorm cap de lup; ea avea un corp asemănător cu cel al unui dragon care se încolăcea ca un gigantic şarpe sălbatic, avea două imense urechi de bou ridicate şi ochii scânteietori ca doi cărbuni incandescenți; labele din față erau la fel ca cele ale unui urs uriaş, labele din spate ca ale unui leu, întregul corp era acoperit cu o piele de crocodil şi botul semăna cu acela al unei iguane. Țipătul său era strident şi răsuflarea îi semăna cu un şuierat. Această făptură înspăimântătoare a ieşit apoi din mare.

3. Pe mal păşteau miei, boi, vaci şi măgari; monstrul uriaş a început să-i urmărească şi să-i înghită unui după altui. Animalele domestice au fugit, după care uriaşul s-a îndreptat către noi.

4. Văzând cum monstrul se apropie de ei, mai mulți dintre cei care meditau au spus: “Doamne, dovada este un pic cam prea dură pentru noi! Oribilul monstru a înghițit deja mai multe vaci, zece miei şi doi măgari şi vine acum să-şi ia desertul; ghidat de miros, el tocmai se năpusteşte acum spre noi! Ar fi mai înțelept să fugim din calea lui. Într-adevăr, este imposibil să te lupți cu el şi, având în vedere posibilitățile noastre, nici nu poate fi vorba despre victorie!”

5. Eu le-am spus: “Nu vă lăsați tulburați. Prin puterile noastre exterioare nu putem să-l învingem pe acest uriaş, care este un leviatan perfect. Dar pus în fața forței noastre interioare (spirituale), el va fugi până la capătul lumii. Nu vă faceți deci griji, încă o oră şi veți trece acest prag, frontiera morții; pentru aceasta, răsplata voastră va fi domnia asupra infernurilor şi asupra tuturor spectrelor”.

6. Cuvintele Mele au fost urmate, după câteva clipe, de țipetele stridente ale monstrului, care şi-a încetinit mersul, dar a continuat să se apropie de noi. Mişcările violente ale limbii sale de şarpe indicau foamea sa devoratoare şi loviturile puternice cu coada îi trădau intențiile, dar discipolii ale căror suflete se întăreau în credință l-au lăsat pe monstru să se apropie de ei fără a se mai tulbura.

7. Când a ajuns la zece paşi de noi, i-am făcut un semn interior îngerului Arhiel, care a mers în fața monstrului şi i-a spus: “Pe cine cauți tu aici, Satană? Pleacă sau te voi distruge!” Monstrul a deschis atunci botul, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, dar îngerul i-a poruncit încă o dată să plece. Animalul a scos câteva urlete înfiorătoare, după care s-a întors în mare, şuierând şi gâfâind!

8. Când s-a aruncat în mare, apa s-a învolburat; întregul golf a fost zguduit ca de o furtună violentă. Dar discipolii nu s-au mai îngrozit, ci au urmărit ca în această ultimă oră să-şi regăsească pacea întru Dumnezeu.

9. La sfârşitul acestei ore de linişte, s-a pornit o furtună puternică. Fulgerele brăzdau cerul, vântul îndoia copacii până la pământ, iar picăturile violente de ploaie, amestecate cu grindină, cădeau din norii negri.

10. Discipolii cei mai slabi au vrut să fugă în casă. Dar îngerul le-a spus: “Rămâneți aici pentru a vedea ultimul tur de forță al lui Satana!” Ei au rămas, suportând ploaia care creştea în intensitate, până în punctul în care grindina sărea de pe sol, fără însă să-i lovească pe oameni, care nu au fost nici măcar udați de ploaie.

11. Îngerul a alungat atunci norii, care s-au risipit îndată, după care s-a făcut din nou lumină. Câteva secunde mai târziu, exercițiul s-a încheiat. Baram a spus: “învățătorule, preferi să rămâi aici sau să mergi în casă? Masa este gata!”

12. Eu i-am răspuns: “încă o jumătate de oră şi totul va fi în ordine. Trebuie să le spun ceva discipolilor mei”.

13. Baram s-a urcat din nou în barca sa, după care a coborât într-un fel de grotă, în care avea

mai multe feluri de vinuri dintre cele mai bune. Le-a trimis apoi prin slujitorii săi la bucătărie şi le-a spus bucătarilor şi bucătăreselor să mai aştepte încă o jumătate de oră înainte de a aşeza mâncarea pe farfurii. El s-a întors apoi imediat la Mine, pentru a asculta ceea ce doream să le spun discipolilor referitor la meditație şi la utilitatea ei.

Capitolul 226

Despre binefacerile unei meditații realizate cu regularitate şi despre noua naştere. Despre spiritism (comerțul cu spirite). Drumul către infern.

1. Şi iată explicația dată: "Ați văzut într-o manieră nouă, cum se poate ridica omul de la materie către spirit şi cum poate deveni el pe această cale propriul său stăpân şi astfel, stăpânul întregii naturi! Urmați deci din când în când acest drum în Numele Meu şi veți obține o mare putere de control asupra pasiunilor voastre, asupra întregii naturi şi asupra tuturor creaturilor din Lumea de dincolo!

2. Ați văzut aceste teribile apariții pe care Satana vi le-a pregătit. Ați fost înspăimântați, îngroziți, dar ați avut încredere în cuvântul Meu şi v-ați reîntors la meditație; în această pace perfectă, ați devenit stăpânii tuturor fenomenelor răului.

3. Dar să nu credeți că doar pentru atâta lucru, l-ați şi învins pe Satana. De fiecare dată când veți relua acest exercițiu, veți fi tulburați, iar aceasta se va petrece până când vă veți naşte din nou întru spirit!

4. Atunci când vă veți naşte din nou întru spirit, Satana îşi va pierde orice putere asupra voastră şi voi veți deveni judecătorii lui, precum şi ai tuturor celor pe care el i-a ademenit şi pe care voi îi veți putea lua înapoi de la el pentru totdeauna".

5. Petru a întrebat: "Cum am putea să ne putem naşte din nou? Oare trebuie să se întoarcă sufletul şi spiritul în corpul unei femei şi să renască din acea femeie? Cum trebuie să înțelegem acest lucru?"

6. Eu am spus: Tu nu poți încă să înțelegi. Dar atunci când Eu mă voi înălța acolo de unde am coborât şi când Spiritul Meu va elibera spiritul tău, vei înțelege în profunzime ceea ce înseamnă noua naştere. Deocamdată nu este posibil acest lucru nici pentru tine şi nici pentru oricine altcineva. Dar, urmând învățătura Mea şi practicând aceste meditații, în cele din urmă vei atinge prin tine însuți şi în tine însuți o asemenea lumină.

7. Nici o învățătură şi nici o lecție primite din exterior nu te pot ajuta să înțelegi ce înseamnă noua naştere. Aceasta este o stare care se poate obține numai în sine (în interiorul ființei), pe calea pe care Eu v-am arătat-o, pentru veşnicie".

8. Iuda a spus: "învățătorule, am văzut mari magicieni care alungă sau îndepărtează spiritele, care discută cu sufletele morților, pe care le fac să vorbească şi care le revelează lucruri ascunse; ce corespondență are aceasta în lumea spirituală? Şi aceasta trebuie să fie tot o nouă naştere!"

9. Eu am spus: "Oh! Desigur, dar nu pentru cer, unde se află tronul lui Dumnezeu, ci pentru infernuri, unde locuieşte Satana împreună cu îngerii lui!"

10. Iuda: "Dacă este aşa, înseamnă că Satana este un stăpân dotat cu o putere uriaşă. Eu cred că ar fi mai bine ca Satana să fie nimicit, în loc să fie lăsat de mii şi mii de ori să seducă milioane de ființe! De ce există Satana în ordinea divină?"

11. Eu am spus: "Pentru ca să-ți poată intra ție sub piele, ție - care te interesezi atât de mult de el! îți va mai trebui mult timp pentru a ajunge abia la o minimă cunoaştere de tine însuți şi la cunoaşterea de ordin divin, care, pentru rațiuni înțelepte, a creat pe pământ ziua şi noaptea. Înțelegi tu noaptea pământului şi ziua eternă a fiecărui soare, care este un pământ în sine, asemănător celui care te poartă şi te hrăneşte? Şi atunci, dacă nu înțelegi, te întreb, cum poți să pui o întrebare care nu se cuvine să fie pusă de un om Stăpânului său, Dumnezeului său, Crea-torului său? Nu vrei să întrebi şi

de ce piatra este tare, apa lichidă, de ce arde focul şi nu apa rece?

12. Dar Eu îți spun, dacă nu înțelegi nimic, pentru început învață următorul lucru: păstrează tăcerea şi trezeşte-ți spiritul şi dacă imediat după aceea începi să înțelegi câte ceva, atunci vorbeşte şi pune-le întrebări fraților tăi!

13. Dar, vezi tu, cu tine este la fel ca şi cu prostia umană: oamenilor le este ruşine de prostia lor, dar încearcă să o mascheze, punând tot felul de întrebări aparent înțelepte, care însă nu fac altceva decât să le trădeze prostia. Primeşte cu simțul umorului aceste cuvinte blânde, altminteri într-o bună zi vei aluneca pe o cărare greşită şi nu voi putea să te mai scot din mlaştină".

14. Aceste cuvinte au liniştit elanul lui Iuda de a mai pune întrebări. El i-a aruncat o privire lui Toma, care, la fel ca şi ceilalți discipoli, s-a prefăcut că nu-l observă; şi Iuda, liniştit, s-a retras prudent!

15. I-am spus atunci lui Baram: "Acum poți să ne serveşti masa, dar de data aceasta în sufragerie", Baram s-a grăbit sa facă pregătirile şi noi l-am urmat la masa, care a durat timp de o ora, dar fărâ nici o ceremonie.

Capitolul 227

Excursia pe mare de după masă. Revenirea bolii fiicei lui Iair. Întoarcerea la Kis.

1. După ce am servit masa, ziua fiind senină şi frumoasă, am organizat o excursie pe mare. Baram şi-a pregătit corabia, iar Kisjonah pe a sa. Jumătate din discipoli au avut loc într-un mod confortabil pe corabia lui Kisjonah.

2. Împreună cu discipolii Mei cei mai apropiați, cu Baram şi cu Kisjonah, Eu am urcat la bordul superbei corăbii a lui Baram, care avea două pânze şi doisprezece vâslaşi, fiind astfel împinsă simultan de vânt şi de vâsle. Ne-am îndreptat spre Capernaum, fără intenția de a ne înapoia.

3. După câteva ore, când ne aflam în larg, am zărit o corabie care părea că se îndreaptă spre noi cu toată viteza. Avea culorile drapelului din Capernaum. Pentru a verifica dacă într-adevăr se îndreaptă spre noi, am modificat cursul; ambarcațiunea din Capernaum şi-a schimbat direcția şi a continuat să ne urmărească, mărind viteza. Lucrurile păreau clare, astfel încât marinarii lui Baram ne-au întrebat ce trebuie să facă, deoarece corabia din Capernaum nu părea să aibă intenții bune. Baram s-a întors la rândul lui către Mine pentru a Mă întreba ce este de făcut.

4. Eu am răspuns: "Să lăsăm această corabie să se apropie; vom vedea atunci ce doresc!" Baram a poruncit să se coboare pânzele şi a oprit vâslitul. Marinarii lui Kisjonah au făcut acelaşi lucru.

5. Peste un sfert de oră, marinarii de pe vasul din Capernaum se aflau pe corabia noastră. Ei l-au întrebat pe Baram dacă Eu Mă aflam acolo, deoarece ei aflaseră la Capernaum că M-aş fi aflat la Kis. Trimişi de către Iair, ei au venit să Mă roage să merg la Capernaum, unde fiica lui Iair, pe care cu câteva săptămâni înainte o înviasem din morți, căzuse din nou grav bolnavă (suferind de aceeaşi boală) şi nici un medic nu reuşea să o vindece, Iair, care se temea că fiica lui va muri, le oferise marinarilor o recompensă mare dacă vor reuşi să-L aducă pe Iisus din Nazaret.

6. Baram le-a spus: "Ascultându-vă, îmi dau seama că o intenție bună v-a adus aici şi de aceea vă spun că Cel pe care îl căutați se află pe corabia mea; nu ştiu dacă El doreşte să vă asculte şi să vă urmeze, dar voi merge în cabina Lui să-i comunic rugămintea voastră".

7. Marinarii din Capernaum s-au arătat mulțumiți; Baram a coborât şi a venit în cabina Mea, pentru a-Mi transmite cererea lor.

8. Dar Eu i-am răspuns: "Frate, nu este nevoie să vorbeşti. Eu ştiam aceste lucruri încă mai demult şi am mai spus deja la Jesaira că acest om M-a calomniat pentru a Mă compromite şi pentru a condamna învățătura Mea. El a negat boala şi moartea fiicei sale, pretextând că ea dormea, având somnul cel mai firesc şi că pretenția Mea de a fi înviat-o nu era decât un simulacru.

9. Dacă nu este decât o simplă minciună, atunci nu au de făcut decât să o lase să doarmă somnul ei obişnuit şi ea se va trezi pur şi simplu, aşa cum este firesc pentru natura umană.

10. Nu o voi atinge decât după ce a petrecut trei zile în mormânt; întoarce-te pe punte, spune-le ce ți-am transmis şi ridică apoi pânzele; un vânt bun ne va purta spre marele golf din Kis, iar aceşti oameni nu vor vedea în ce direcție ne vom îndrepta”.

11. Baram a urcat pe punte şi le-a spus: “Onorabili trimişi ai lui Iair, sunt dezolat că nu vă pot da un răspuns pozitiv de la Iisus, Domnul. Dar vinovați pentru aceasta sunt oamenii din Capernaum. El a înviat-o pe fiica lui Iair, care era într-adevăr moartă; El i-a redat viața, dar fariseii din oraş, care îl urăsc, s-au grăbit să declare că El nu ar fi decât un mincinos care a înşelat poporul, pretinzând că a vindecat-o pe fiica lui Iair, care dormea pur şi simplu pe catafalc, unde Iair o aşezase pentru a-L demistifica pe Iisus mincinosul, care nu ştia nimic despre capcana care îi fusese întinsă!

12. Văzând în cele din urmă că fetița era vie, El a strâns-o puternic de mână şi ea, nesuportând această strângere, s-a trezit!

13. Intenția şefului Iair - din câte am aflat - era ca fiica lui să nu se trezească şi să-L poată demasca astfel pe acest Iisus ca pe un mare şarlatan, dar trezirea fiicei sale a stricat planul, căci poporul este convins că El a înviat-o pe fată.

14. Iată de ce El nu mai vrea s-o vadă, decât poate doar după ce va fi pe jumătate descompusă în mormânt.

15. Întoarceți-vă aşadar acasă şi spuneți-i şefului vostru să-şi vadă întunecimea inimii sale ingrate. În nici un caz Iisus nu va merge la Capernaum, deoarece acest oraş pe care El l-a blestemat deja este foarte josnic”.

16. Spunând acestea, Baram a ordonat să se ridice pânzele şi, în timp ce acestea erau ridicate, vântul a început să sufle puternic, îndepărtând rapid corăbiile noastre de ambarcațiunea venită de la Capernaum, care s-a pierdut în depărtare! După ce am sosit în golful oraşului Kis şi am pus piciorul pe pământ, un vânt puternic a început să sufle către Capernaum.

Capitolul 228

La căpătâiul fiicei sale, Iair înțelege adevărul. Amenințarea fariseilor.

1. Pe când urcam pe colina care se ridica deasupra golfului şi a hanului, pe unde trecea drumul principal care ducea la Ierusalim, am văzut departe, în larg, ambarcațiunea din Capernaum, care se lupta cu valurile mari, pe un vânt din ce în ce mai violent, astfel încât, în cele din urmă, ea a renunțat să mai lupte. Vasul a fost astfel purtat direct către Capernaum.

2. “Iată ce va face Iair când va afla de la mesagerii săi cuvintele lui Baram”, am spus Eu!

3. “Iair va chema atunci pe toți medicii din împrejurimi şi îl va chema chiar şi pe cel din Nazaret, care este unul dintre discipolii Mei, de altfel un medic renumit – care chiar a vindecat într-un mod miraculos boli foarte grave numai cu ajutorul mâinilor.

4. Când va ajunge la Capernaum şi o va vedea pe fiica lui Iair, el va ridica din umeri şi va spune tuturor medicilor aflați la căpătâiul bolnavei: “Nu poate fi ajutată decât de către Cel care a creat-o! Iată o fetiță care s-a încălzit la o petrecere, a băut ceva rece şi a făcut astfel o inflamație a plămânilor. După şapte zile, ea se va prăpădi. Noi nu putem face alți plămâni şi lumea întreagă nu o poate ajuta cu nimic în acest caz”.

5. Iair va spune: “Ce crezi: acest Iisus - care are o reputație divină, nu ar putea El să vindece această boală, El, care a mai înviat-o o dată pe fiica mea, pe când era într-adevăr moartă şi care a mai înviat-o şi pe fiica comandantului Cornelius, la care fiica mea s-a îmbolnăvit?”

6. Medicul din Nazaret îi va spune: Oh! Desigur, dacă El ar vrea acest lucru; dar voi i-ați trimis deja mesageri, la Kis, unde cel mai adesea El locuieşte la Kisjonah şi El v-a refuzat; de aceea m-ați chemat pe mine, deoarece nu se mai putea face nimic”.

7. Iair va spune: “Eu l-am rugat cu cea mai mare politeţe şi El, care predică doar iubirea şi iertarea duşmanilor, m-a refuzat!”

8. Medicul din Nazaret va spune: “Nu v-a trimis alt răspuns decât acela pe care îl meritaţi, voi - cei care spuneţi că sunteţi servitorii Celui Preaînalt. Spuneţi-mi ce fel de om ar mai putea să vă rămână prieten dacă l-aţi trata aşa cum aţi făcut-o voi! Într-adevăr, însuşi Dumnezeu nu ar fi putut să vă facă mai mult bine decât divinul Iisus şi, drept mulţumire, voi L-aţi dat în urmărire ca pe cel mai rău dintre bandiţi şi, dacă aţi fi putut, L-aţi fi omorât încă de mult timp. Deşi, în mod evident, mâna lui Dumnezeu se află deasupra Lui, voi nu aţi încetat totuşi să încercaţi să-i faceţi tot răul posibil.

9. Aţi făcut tot posibilul ca să-i luaţi căsuţa şi grădina sărmanei Sale mame, acestei femei pioase, care are o mare credinţă în Dumnezeu! Aţi urmărit-o cu injuriile voastre şi aţi alungat-o, pe ea şi pe copiii lui Iosif, ca şi când ar fi fost nişte bandiţi.

10. De ce? Vă întreb!”

11. Iair va răspunde: “Pentru că Iisus ne-a calomniat şi a jignit preoţii şi Templul lui Dumnezeu; asta a fost de ajuns!”

12. Medicul din Nazaret, pe care îl cheamă Borus şi care este de origine greacă, va spune: “Ah! Hic ergo illae lacrimae! (Ah! De aici sunt toate aceste lacrimi!) Ascultaţi, eu sunt grec, aşa cum bine ştiţi şi nu am nici o legătură cu religia voastră, cu toate că nu-mi este necunoscută, dar sunt departe de a-l blama pe Moise şi pe profeţii voştri, pe care strămoşii voştri i-au persecutat deoarece învăţăturile lor erau identice cu cele ale lui Iisus, prietenul meu cel mai drag, care sunt pline de adevăr şi de spiritul lui Dumnezeu.

13. Să privim, prin contrast, teologia voastră actuală: legile mizerabile şi regulamentele ilustre din Templul vostru şi putem să strigăm: 'Ouam mutatus ab illo!' (Ce diferenţă)!

14. Dacă aţi confrunta principiile noastre actuale cu cele ale profetului Isaiia şi dacă aţi încerca să reînviaţi în voi adevărata credinţă, aţi înţelege că Iehova, Moise şi profeţii sunt mult mai mult decât o simplă născocire utilă scopurilor voastre lacome şi v-aţi cutremura de profanarea înspăimântătoare a locurilor sfinte pe care o practicaţi voi.

15. Dar dacă acest divin Iisus, prin mâinile căruia acţionează însuşi Dumnezeu, vă face aceleaşi reproşuri ca şi Isaiia şi, ca un prieten adevărat, vrea să vă aducă înapoi la Dumnezeu, de care v-aţi îndepărtat ruşinos de mult - vă pun această întrebare: merită El să fie tratat astfel?

16. Într-adevăr, dacă eu aş avea incredibila Sa putere şi nu mă feresc să spun: chiar veritabila Sa atotputernicie divină, relaţia dintre mine şi voi ar fi fost mult mai clară, aşa cum este limpede situaţia celor zece ambarcaţiuni eşuate pe recifele de la Sibarah, pe care le-aţi trimis împotriva Lui şi a sărmanilor Săi discipoli. Probabil că şi divina Sa răbdare a ajuns la capăt!

17. Vă spun încă o dată! Dacă aş avea atotputernicia Lui, aş fi ridicat deja întreaga mare a Galileei împotriva voastră şi v-aş fi înecat ca pe nişte şoareci şi şobolani”.

18. Aceste cuvinte foarte dure ale lui Borus vor stârni mânia fariseilor, care îi vor spune: “Pune-ţi frâu limbii tale de grec; nu de asta ai fost chemat de la Nazaret. Teme-te de noi, căci avem toate mijloacele de a te distruge”.

19. Borus va spune: “Oh! Vă cred din toată inima, căci omenia voastră celebră în întreaga lume - 'scilicet' (se cunoaşte) - îmi este o garanţie suficientă; dar, desigur, ca prin hazard, există un mare 'dar', şi din cauza acestui 'dar' foarte semnificativ, Borus din Nazaret nu are nici cea mai mică teamă de voi!

20. Borus, este adevărat, nu are atotputernicia lui Iisus, dar are totuşi destulă putere secretă care poate să vă distrugă pe toţi într-o singură clipă şi, fiind medic, nu va trebui să dea socoteală nimănui. M-aţi înţeles? Iisus este o fiinţă divină, în timp ce eu sunt un simplu om şi de aceea El are mai multă răbdare decât mine. Iar voi nu-mi puteţi face nici un rău, căci altfel răbdarea mea va ajunge repede la capăt!”

21. Borus va scoate atunci din buzunar un flacon şi le va arăta fariseilor o otravă, spunându-le clar: “Iată, această armă este mai puternică decât zece legiuni. Eu ştiu să mă protejez, iar dacă voi deschide acest capac, veţi muri cu toţii, instantaneu. Priviţi, pe acest flacon este scris un mare DAR.

Dacă doriți să vedeți, putem să încercăm îndată!”

22. Fariseii se vor înspăimânta la vederea acestui terifiant flacon care conține o otravă atât de violentă şi de rapidă încât mirosul ei puternic volatilizat poate ucide instantaneu pe toți cei ale căror nări sunt atinse.

23. Această otravă era o arcană antică ce s-a pierdut după aceea. Ea provenea din esența unui arbust care creştea pe ici pe colo, pe coastele Indiei, făcând să moară totul în vecinătatea sa. Fariseii, care cunosc bine această plantă, vor amuți de spaimă, Iair îl va invita pe Borus să-şi pună flaconul înapoi în buzunar.

24. Borus îi va spune: “Prietene, cum poți să-l urmăreşti într-un mod atât de mârşav pe Iisus, care nu ți-a făcut decât bine? Spune-mi sincer, tu chiar nu crezi că El are dreptate în întregime, sau nu poți să accepți acest lucru?”

Capitolul 229

Laşitatea lui Iair. Dezaprobarea lui Borus. Răsplata din Lumea de dincolo.

1. Iair va spune: “Prietene! Te înțeleg mai bine decât crezi, dar sunt lucruri care rămân de neînțeles pentru omul preocupat de poziția lui în lume.

2. Tu eşti un om de lume, adeseori tu trebuie să râzi când ai vrea poate să plângi şi trebuie să te lamentezi atunci când poate că ți-ar plăcea să sari în sus de bucuriei Dar ce poți face singur? Ești capabil să înoți împotriva curentului?

3. Noi, oamenii, avem pielea sensibilă şi stomacul chiar mai sensibil, care ne cere fără încetare să fie satisfăcut astfel încât nu ne mai rămâne decât să ne suprimăm rațiunea şi judecata pentru a ne lăsa duşi de val sau pentru a ne ascunde, la fel ca un sărac lipit pământului, într-o gaură unde să crăpăm precum vânatul rănit de arma vânătorului.

4. Crede-mă, între noi fie spus: eu îl cunosc pe Iisus mai bine ca tine, dar în fața Romei şi a Ierusalimului, la ce serveşte aceasta? La cea mai mică mişcare, eşti mort!

5. Iisus poate fi într-adevăr Fiul lui Dumnezeu Cel Atotputernic, lucru despre care nu am nici cea mai mică îndoială, dar având în vedere poziția mea socială, eu nu-mi pot exprima în mod deschis credința interioară, căci dacă aş face-o, ce s-ar întâmpla?”

6. Borus va răspunde: “Lumea ataşată de propriul său bine a pus întotdeauna întrebări prosteşti celor care prețuiau mai mult adevărul decât bogățiile blestemate ale acestui pământ; iată de ce acest sfânt adevăr şi-a găsit mereu mormântul în pielea şi în pântecele omului lacom de plăceri.

7. Cel pentru care binele personal şi gloria în această lume contează mai mult decât adevărul divin şi care pune astfel de întrebări stupide deoarece îi este ruşine de sentimentele sale lăuntrice, se îndepărtează de la lumina divină şi se reîntoarce în întunericul lumii. De ce îl reneagă el pe Dumnezeu şi lumina Sa, te întreb, ce nevoie din inima sa îl împinge la aceasta? Nimic altceva decât înclinația lui către plăceri de tot felul. Cu lăcomie, el încearcă să pună stăpânire pe tot ceea ce ar putea să-i ofere o plăcere sigură şi, când şi-a atins scopul, grație unor eforturi penibile, el aruncă peste bord tot adevărul, realizând că acesta i-ar putea incomoda plăcerile; astfel ajunge omul să se opună tiranic chiar şi celei mai mici scântei de adevăr.

8. El preferă să-şi exercite tirania asupra tuturor celor care au în ei cea mai mică scânteie de adevăr; dar dacă ajunge în mizerie şi boală, el aleargă imediat la medic, dorind un ajutor adevărat. De ce acceptă el adevărul doar în această situație şi nu şi în celelalte?

9. Priveşte, fiica ta este acolo, atinsă de o boală incurabilă. Ce i-ai oferi tu unui medic adevărat care ar putea să o vindece? Îți spun, nu există decât un singur medic autentic şi foarte experimentat, care ar putea să-ți salveze fiica. Şi dacă acest medic o va salva, acesta va fi fără îndoială tot adevărul! Da, pentru un asemenea adevăr, tu ai dărui totul, dar pentru adevărul care ți-ar putea vindeca sufletul, nu numai că nu vrei să dai nimic, dar îl mai şi persecuți în numele propriului tău

bine. Spune-mi, cum se poate numi un asemenea comportament?

10. Tu ştii la fel de bine ca şi mine că gunoiul de la Templu nu foloseşte la nimic. Ştii că cea mai crasă dintre superstiții acoperă ca un nor negru fiecare scânteie de lumină şi totuşi tu îl persecuți îngrozitor şi îl pui pe rug pe cel care îndrăzneşte să spună adevărul coreligionarilor tăi.

11. Îți poți imagina oare că un Dumnezeu veşnic drept, care este El însuşi lumina şi adevărul intangibile şi eterne, admite să facă negoț cu adevărul? Ce ar spune acest Dumnezeu servitorilor de teapa ta?

12. Într-adevăr, nici unul dintre voi nu îi veți scăpa, fie că voi credeți sau nu aceasta! De dincolo de mormânt, în Lumea de dincolo, fiecare va fi răsplătit după faptele şi realizările sale!

13. Acest lucru nu-mi este necunoscut, căci eu am căutat şi am găsit. Am în propriile mele mâini viața mea eternă şi aş dărui de o mie de ori viața mea fizică dacă aş putea obține eternitatea cu acest preț.

14. Dar am această viață eternă şi ea m-a învățat să disprețuiesc viața terestră şi să nu-i dau o valoare pe care nu o are. Şi, dacă am ajuns la această înțelegere şi la acest adevăr, datorez acest lucru lui Iisus, cel care mi-a arătat drumul ascuns!

15. Iar pe acest Iisus, Dumnezeu coborât printre oameni, voi îl persecutați trecându-L prin foc şi prin sabie şi nu vă veți linişti până când nu-i veți aplica acelaşi tratament pe care părinții voştri l-au aplicat profeților.

16. Dar nenorocire vouă, voi care sunteți poporul lui nedrept. Dumnezeu v-a numit copiii Lui; El v-a trimis din ceruri un Dumnezeu ale cărui cuvinte reprezintă fiecare adevărul etern al lui Dumnezeu, pe care orice om îl poate înțelege şi pune în practică; şi voi vreți să-L omorâți pentru că vă mătură gunoiul din Templu!

17. Nenorocire vouă, mânia lui Dumnezeu se va abate în curând asupra voastră!

18. Da, desigur, aş putea să o ajut pe fiica ta, simt în mine această forță, dar nu vreau, căci voi nu mai sunteți oameni, sunteți cu toții nişte demoni, iar eu nu voi întinde niciodată mâna unui diavol”.

19. Aceste cuvinte vor atinge ca un trăznet inima lui Iair. El va vedea adevărul lor profund şi va fi chiar pe punctul de a dori să renunțe la funcția pe care o are dar, fiindu-i teamă pentru reputația sa, el îi va spune lui Borus:

20. “Nu eşti prea amabil, dar cuvintele tale sunt adevărate. Ce bine ar fi dacă aş putea să-mi iau funcția de pe umeri, fără a declanşa un scandal, pentru a-mi salva fiica mult iubită! Dar gândeşte-te la scandalul pe care l-ar declanşa un asemenea eveniment! Trebuie să aşteptăm un moment mai potrivit”.

21. Borus va adăuga: “Am spus ultimul cuvânt şi plec fără îndoială pe un drum mai bun decât cei care m-a adus la tine, căci este evident că aici este infernul! Nici un înger nu ar putea să facă aici binele; şi, în ceea ce mă priveşte, eu nu sunt decât un sărman muritor!”

22. Spunând acestea, Borus va părăsi casa lui Iair şi va pleca foarte agitat. Aceasta se va petrece la două zile după întâlnirea noastră cu mesagerii de la Capernaum”.

23. Ne aflam aşadar pe colina pe care făcusem popas, atunci când am anunțat aceste evenimente, o zi înainte ca ele să se înfăptuiască.

Capitolul 230

Bucuria discipolilor şi recunoştința Mariei. Eu şi Tatăl una suntem, Iosis povesteşte că fiecare proprietar nu este decât păstrătorul unor bunuri împrumutate de la Dumnezeu. Ultimele cuvinte ale lui Iosif

1. Auzind aceste cuvinte, discipolii ar fi vrut să poată să-l îmbrățişeze şi să-l sărute pe Borus, pe care îl cunoşteau cu toții foarte bine pentru curajul de care a dat dovadă. Ne-am întors după aceea la Kis, unde am ajuns pe la asfințit.

2. Masa pregătită de Baram ne aştepta; am mâncat bucuroşi, după o zi grea de muncă. Masa l-a făcut pe Iuda să-şi regăsească umorul. El a lăudat curajul lui Borus, pe care şi el îl cunoştea bine.

3. Am mai vorbit încă mult timp după masă. Chiar şi Maria, mama Mea, nu mai înceta să-l binecuvânteze pe Borus, care a vorbit atât de bine şefului fariseilor care îi luase căsuța.

4. Unul dintre fiii mai mari ai Iui Iosif a spus: “Cred că mica noastră proprietate ne va fi restituită în cele din urmă!”

5. Kisjonah a spus: “Să nu vă doriți acest lucru; aveți aici lucruri mult mai bune de făcut şi sunteți mai la adăpost de persecuții. Vă dăruiesc hanul din capătul golfului, în deplină proprietate, împreună cu o sută de pogoane de pământ. Acest schimb vă va ajuta să uitați pierderea micii voastre proprietăți şi, în plus, aici sunteți cu o zi mai aproape de Ierusalim decât ați fi fost la Nazaret!” Iosis ar fi fost de acord, dar Mi-a cerut sfatul.

6. Eu i-am spus: “Mai binele urmează întotdeauna binelui. Acceptă deci, dar să consideri mereu bunurile tale materiale ca pe un împrumut de la Dumnezeu pentru scurt timp.

7. Iosis a adăugat: “Doamne şi frate, tatăl nostru Iosif ne-a învățat mereu asta şi noi nu am considerat niciodată că micul nostru domeniu de la Nazaret este proprietatea noastră, ci mai degrabă că suntem păstrătorii unui bun împrumutat nouă de Dumnezeu pentru această scurtă existență terestră; în fiecare zi petrecută alături de Tine, noi îi mulțumim şi îl rugăm să apere acest mic giuvaer folositor nevoilor noastre terestre. Iar acest lucru s-a petrecut atât timp cât a fost voința Sa şi eu am spus la fel ca Iov: “Domnul ni l-a dat, Domnul ni l-a luat, facă-se voia Sa. Slavă şi glorie Lui! Dar ni s-au luat din păcate şi uneltele de lucru. Şi ne gândim că ar trebui să ne fie înapoiate sau că ar trebui să fim ajutați să ne procurăm altele”.

8. Eu am spus: “Fii fără grijă, în trei zile ne vom întoarce la Nazaret şi totul ne va fi restituit. Nu avem oare cu noi un înger atotputernic? Un singur gest din partea lui şi totul va fi în ordine. Iar dacă acest înger nu este suficient, o legiune de îngeri este gata să ne slujească în orice clipă!

9. Adevăr vă spun, ceea ce Eu cer Tatălui în inima Mea, El împlineşte şi ceea ce vrea Fiul, Tatăl vrea de asemenea, în eternitate. Nu există nici o diferență între voința Tatălui şi voința Fiului. Credeți-Mă, Tatăl şi Fiul nu sunt doi, ci unul în toate. Fiți liniştiți şi credeți că aşa este”.

10. Iosis a spus: “Doamne şi frate, credem cu toții; cum am putea să nu credem tocmai noi, care am fost mereu alături de Tine încă de la naşterea Ta şi care am fost martorii nenumăratelor miracole care ne-au arătat limpede cine eşti Tu? Fratele Iacov a scris o carte groasă, de la naşterea Ta până la vârsta de doisprezece ani, de când nu ai mai dat nici un semn despre divinitatea Ta şi de când ai trăit şi ai muncit la fel ca noi; eram chiar pe punctul de a uita cine eşti Tu, când a survenit, acum câțiva ani, lovitura teribilă a morții fizice a tatălui nostru.

11. Iosif era în brațele Tale când ne-a părăsit, cu acel surâs divin, care a însoțit ultimele sale cuvinte:

12. 'Oh! Doamne Dumnezeul meu, ce milostiv şi bun eşti cu noi; văd acum cu claritate că moartea nu există, că voi trăi de-a pururi. Ah! Doamne, ce minunate sunt cerurile Tale. Copiii mei, îl vedeți pe Cel care îmi ține capul meu cel muritor? El este Creatorul meu, Dumnezeul meu. Oh! Ce magnific este să mori pe acest sărman pământ, în brațele Creatorului tău'.

13. Spunând aceste cuvinte, el nea părăsit şi noi am plâns cu toții. Doar Tu nu ai plâns! Dar noi am înțeles de ce Tu nu ai plâns!

14. Şi iată că din acea clipă, noi nu am mai uitat cine eşti Tu, căci Iosif, în ultimele sale clipe de viață, nea spus limpede. Cum să nu credem tot ce spui Tu, atunci când ştim bine Cine eşti cu adevărat?”

15. Eu am spus: “Foarte bine, dragii mei frați, ceea ce ați spus este perfect adevărat, căci noi cei care suntem adunați aici, suntem cu toții inițiați, iar o asemenea cunoaştere nu poate aduce condamnarea nimănui, în afară de cei pe care aceasta îi revoltă, în taină” (aici era vizat Iuda).

16. Dar atâta vreme cât vom rămâne alături de copiii lumii, trebuie să păstrăm tăcerea. Haideți acum să ne odihnim, pentru ca mâine să fim proaspeți şi bine dispuşi”. Acestea fiind spuse, au mers cu toții să se odihnească.

Capitolul 231

Arestarea unui grup de contrabandişti. Dispozițiile lui Kisjonah şi ale judecătorului roman pentru a rezolva problema.

1. Atunci, Kisjonah, Baram, Jonael, Jairuth şi servitorul Arhiel au ieşit iar Kisjonah a început să verifice dacă totul este în ordine pe proprietatea sa. Supraveghetorii şi perceptorii de la posturile de vamă l-au informat foarte bucuroşi pe stăpânul lor că se întrevedea o bună captură pentru noaptea următoare.

2. Kisjonah a întrebat neliniştit despre ce era vorba şi dacă nu erau cumva doar nişte oameni sărmani, care îşi duceau micile lor recolte la piață pentru a-şi plăti impozitele!

3. Perceptorul vămilor a spus: "Stăpâne, tu ştii că noi respectăm poruncile tale extrem de corecte, care sunt atât de uşoare pentru cei sărmani, dar aici nu este vorba despre sărăcie; dimpotrivă, este vorba despre josnicia unor farisei, preoți şi leviți.

4. Ei comit tot felul de hoții, oprimă populația din întreaga regiune a Capernaum-ului şi în această seară, la miezul nopții, ei vor trece spre piața din Ierusalim aducând vite, cereale, vinuri şi uleiuri de tot felul, nu pe calea legală, ci pe drumul cel mai lăturalnic ce traversează muntele.

5. Tu ştii că din cauza falezelor înalte care sunt aproape perpendiculare pe țărm nu există un drum pentru a ajunge de aici în țările din Sibarah, unde se află vama a cărui proprietar eşti tu. Negustori, animale şi oameni, totul trebuie să fie transportat pe mare. Dacă aceasta este liniştită, ceea ce se petrece doar arareori, se poate astfel ajunge la Pirah, unde, de zece ani, tu ai o altă vamă.

6. Dar, pentru a evita controlul la aceste vămi, fariseii cei bogați au impus noi corvezi populației şi au construit un drum prin munți, ce traversează Samaria şi astăzi, ei folosesc pentru prima oară acest nou drum.

7. La două mile de aici, în valea care dă spre Cana, ei vor străbate muntele, trecând prin locul unde noi am construit un pod peste râul care se află dea lungul drumului; acest drum străbate valea până la Cana. Am aşezat deja aproape două sute de oameni înarmați în punctele cele mai strategice, îți spun, părinte şi stăpâne, nici un şoricel nu va putea trece! Aceşti borfaşi vor trebui să învețe să-l cunoască pe Dumnezeu, acum îşi vor reaminti de El!"

8. Kisjonah a spus: "Ați procedat corect! Argintul pe care aceşti negustori îl transportă le va fi confiscat, iar toate vitele, cerealele, făina şi uleiurile vor fi puse în depozit până când aceşti bandiți vor mărturisi de unde le-au furat, după care totul va fi restituit celor în drept.

9. Şi pentru că au construit un drum pe pământurile şi prin pădurile mele fără aprobarea mea, vor fi obligați să plătească o mie de livre de argint judecătorului roman care şi-a stabilit biroul aici, în casa mea. După legea în vigoare, două treimi din această sumă va fi vărsată împăratului, iar cea de-a treia îmi revine mie!"

10. A sosit şi judecătorul roman, care a întrebat ce se petrece la vamă, dacă trebuie să aştepte sosirea hoților şi dacă trebuie să cheme armata! Vameşul şef i-a spus judecătorului roman că deja a făcut acest lucru în timpul zilei.

11. Judecătorul a zis: "Ah! Foarte bine, aranjați totul ca să-i putem surprinde pe aceşti borfaşi, îi vom învăța puțin ce înseamnă obiceiurile şi legile Romei, iar nevoia lor de a fura se va mai potoli; ei, cei care spun mereu că nu-şi pot plăti impozitele pe care le datorează împăratului şi care niciodată nu pot să scoată nici măcar un stater (n.t. monedă de argint sau de aur la vechii greci şi macedoneni) din buzunar. Aceşti bandiți îşi administrează cu zgârcenie aparenta lor sărăcie, ascunzându-şi aurul, argintul, perlele şi pietrele prețioase. Din acest punct de vedere, aceşti oameni din Capernaum se comportă exact la fel ca cei din Horazin. Aşteptați puțin! Specie de lepădături, veți vedea ce veți păți şi vă va fi învățătură de minte!"

12. Abia a rostit judecătorul aceste cuvinte, că un mare zgomot s-a şi auzit de departe, din

vale. Vameşul şi-a frecat mâinile şi a spus cu o voce laconică: “Ah, ah! Iată-i deja pe toți; într-un sfert de oră vor fi aici. Să aprindem toate torțele, locul să fie luminat ca în plină zi şi nici una dintre aceste secături să nu poată scăpa”.

13. Au fost imediat aprinse patruzeci de torțe; ele luminau în întregime împrejurimile şi au surprins caravana care era alcătuită din doisprezece farisei delegați să conducă la destinație toate produsele de negoț.

14. Oamenii cei mai voinici au pus mâna pe farisei şi i-au condus la Kisjonah, spunând: “Stăpâne, iată cinci păsări rare din Capernaum, trei din Nazaret şi patru din Horazin, toți veritabili asasini care valorează greutatea lor în aur! După ei urmează o mulțime de boi, vaci, viței, capre şi oi, aproape patru sute de măgari încărcați cu cereale şi tot atâția catâri ducând burdufuri cu vin, plus încă cinci sute de măgari şi alte animale de povară ducând fete şi băieți deosebit de frumoşi având între 12 şi 18 ani, destinați pieței din Sidon şi, desigur, o mulțime de servitori ai acestor douăsprezece păsări rare; toate au ajuns, trebuie să le punem în siguranță!”

15.Kisjonah a spus: “Deschideți depozitele dinspre mare şi puneți acolo totul; duceți copiii la hanul din vârful dealului şi dați-le să mănânce şi să bea, căci aceste douăsprezece animale cu siguranță că nu le-au dat nimic de mâncare pe drum! Oh, Doamne, de ce permiți Tu ca asemenea diavoli să aibă puterea de a teroriza în acest fel biata umanitate paşnică?”

Capitolul 232

Eliberarea copiilor furați Pregătirile pentru proces.

1. Țipetele şi plânsetele copiilor care fuseseră smulşi cu violență din brațele părinților lor puteau fi auzite de departe. Kisjonah, Baram, Jonael, Jairuth şi îngerul s-au grăbit să ajungă la copii. Judecătorul a poruncit imediat ca cei doisprezece farisei să fie legați fedeleş şi închişi.

2. În sfârşit, a sosit şi cortegiul copiilor. Îngerul le-a desfăcut legăturile care îi țineau prizonieri, aşezați câte doi-trei pe un măgar. Erau mult mai numeroşi decât spuseseră călăuzele celor doisprezece farisei. Toți aceşti copii tremurau de frică şi de spaimă, crezând că îi aşteaptă ceva groaznic; dar îngerul le-a vorbit cu multă blândețe şi le-a spus că nu li se va petrece nimic rău, că nu li se va face decât bine şi că a doua zi se vor afla în brațele părinților lor, care probabil că erau disperați. Copiii s-au mai liniştit.

3. Câțiva dintre ei au continuat totuşi să plângă, din cauza loviturilor primite. Corpurile lor fragile aveau răni sângerânde; cei care plângeau fuseseră bătuți pentru a înceta cu strigătele care ar fi putut să trădeze caravana. Cei mai mulți dintre ei erau goi, ei fiind dezbrăcați de haine pentru a nu putea fi recunoscuți în timpul drumului. Trebuia deci să li se procure rapid nişte haine.

4. Kisjonah a oferit imediat o mare cantitate de pânză fină de in pentru a li se confecționa nişte haine, pe care mai multe slujnice au început să le coasă în grabă. A doua zi, toți erau îmbrăcați. Dar mai întâi, toți aceşti copii au fost conduşi la hanul cel mare.

5. Au sosit apoi turmele de animale, împreună cu toate celelalte produse, care au fost înregistrate pe loc. Slujitorii fariseilor au fost, de asemenea, închişi.

6. După ce tot acest balamuc s-a terminat şi fiecare gardian a fost aşezat la postul său, Kisjonah şi însoțitorii lui au mers să se odihnească, dar numai pentru scurt timp, căci ziua nu a întârziat să apară şi mai aveau încă multe treburi de rezolvat.

7. Până la trezire a fost linişte. Dar după trezire, îndată ce toți au fost în picioare, Kisjonah a venit primul la Mine pentru a-mi povesti ce se petrecuse în timpul nopții şi pentru a-Mi cere sfatul, în dorința evidentă de a acționa în conformitate cu voința lui Dumnezeu.

8. Eu i-am ieşit însă în întâmpinare şi i-am povestit chiar Eu ce s-a petrecut în timpul nopții, sfătuindu-l ce era cel mai bine să facă pentru început.

9. “Frate, trimite imediat un mesager acreditat pe lângă Tribunalul Imperial, la comandantul

Cornelius din Capernaum, pentru a-i cere să ne trimită un comisar care să-i interogheze pe cei doisprezece păcătoşi, care să le hotărască pedeapsa şi să-i facă să mărturisească numele celor pe care i-au nedreptăţit, pentru ca aceşti oameni să-şi recupereze cât mai repede bunurile confiscate şi mai ales copiii. Nu trebuie în nici un caz să faceţi vreo aluzie la Mine!

10. Cei doisprezece farisei vor da mult de furcă marelui Tribunal. Jaful lor nu este suficient pentru a fi considerat un cap de acuzare; la fel, nici faptul că au înşelat vama, deoarece au un paşaport pentru toate ţările şi cum ei sunt din regiune, nu li se poate cere să plătească vama. Ei au urmat acest drum lăturalnic pentru a evita mânia mulţimii, cu care au mai avut de-a face.

11. Nu rămâne decât un singur punct de litigiu valabil pentru tribunal şi anume, violarea proprietăţii; ei au pătruns pe teritoriul pădurilor lui Kisjonah şi întreaga captură realizată în această noapte memorabilă nu va ajunge pentru a plăti amenda.

12. Este deci necesar să aduci de urgenţă experţi însoţiţi de o persoană de la tribunal pentru a estima pagubele cauzate pădurilor tale, căci totul trebuie să fie pregătit în cazul în care tribunalul se va deplasa aici pentru o judecată excepţională; fără această expertiză, tribunalul va da el însuşi dispoziţii pentru a cerceta cazul mult şi bine, iar bunurile nu vor fi restituite proprietarilor decât abia peste un an! Dar dacă totul este gata, tribunalul va putea trece foarte repede de la judecată la executare”.

13. După ce a aflat toate aceste lucruri, Kisjonah i-a căutat imediat pe angajaţii săi şi le-a ordonat tot ceea ce Eu I-am sfătuit să facă.

14. Un mic velier (vas cu pânze) a pornit imediat pe mare, purtat de un vânt prielnic, în direcţia Capernaum, de unde a sosit un procuror roman, însoţit de experţi. El a pornit împreună cu opt experţi pe muntele din stânga văii şi l-a trimis pe comisar însoţit de alţi opt experţi pe muntele din dreapta văii.

15. Pe la ora patru după-amiaza, tribunalul i-a reunit pe aceşti comisari, iar doi scribi au notat rezultatele celor două anchete, pentru a stabili lista pagubelor.

Capitolul 233

Cei doisprezece farisei interogaţi au fost sever condamnaţi, în ciuda paşaportului lor semnat de Cezar Augustus.

l. S-a început cu o procedură preliminară, apoi au fost aduşi cei doisprezece farisei. Judecătorul a început să-i interogheze, iar ei au răspuns: “Suntem proprii noştri stăpâni şi avem propriul nostru tribunal la Templu; în afară de Dumnezeu şi de acest tribunal, noi nu trebuie să dăm socoteală nimănui. Şi dacă ne vei interoga, nu vei obţine de la noi nici un răspuns. Suntem pe un teren legal foarte solid şi nu puteţi să ne acuzaţi”.

2. Judecătorul a spus: “Am totuşi un mijloc de a acţiona în faţa refuzului vostru: biciul şi varga. Cu siguranţă că acestea vor reuşi să vă facă să vorbiţi, în faţa legii, toate castele sunt egale, tribunalul nu face nici o diferenţă”.

3. Şeful fariseilor a spus: “Oh, cunoaştem foarte bine acest mijloc şi efectele sale. Dar şi noi dispunem de unele modalităţi şi dacă vom face apel la ele, ceea ce te asigur că se va întâmpla, nu vei mai avea nici o putere asupra noastră! Cunoşti paşapoartele semnate de mâna lui Cezar Augustus, pe care împăratul le-a dat preoţilor Templului şi unde este stipulat că:

4. 'Această preoţime este mai favorabilă tronului împăratului şi Romei decât toate celelalte; de aceea, toate, legile şi privilegiile ei vor fi protejate cu sfinţenie. Nefericire celor care i se opun. Toţi cei care nu vor respecta acest decret vor fi foarte sever pedepsiţi. Acest decret este valabil timp de treizeci de ani'. Iată, din memorie, ceea ce stipulează el, în cazul în care tu ai dori să-l ignori. Fă cum îţi place, noi vom face, la rândul nostru, cum ne place!

5. Noi am obţinut în mod legal, cu depline drepturi, ceea ce avem şi nimeni nu ni le va lua.

Momentan suntem neputincioşi să ripostăm, dar de îndată ce vom fi puşi în libertate, vom şti bine să ne apărăm”.

6. Procurorul a spus: “Eu nu am fost chemat să vă judec faptele, care sunt hoțiile cele mai josnice în fața lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor cinstiți şi cunosc prea bine ce privilegii ați obținut, prin vicleşuguri, de la împărat.

7. Dacă Augustul v-ar cunoaşte într-adevăr aşa cum vă cunosc eu, v-ar fi dat un cu totul alt decret. Din nefericire, el s-a lăsat păcălit de înşelătoria voastră, luând felinarele voastre drept razele soarelui şi acordându-vă aceste privilegii!

8. Dar mie şi comandantului Cornelius ne revine sarcina să-i arătăm împăratului adevărata voastră față şi atunci orice privilegiu vă va fi ridicat. De altfel, puteți să aduceți orice contra-acuzație doriți, deoarece şi eu mă aflu pe un teren legal. Noi, judecătorii din această țară, tocmai am primit o nouă ordonanță din partea împăratului, cu recomandarea expresă de a fi cu ochii pe voi şi vă asigur că respectăm cu fidelitate acest ordin, cum deja v-am demonstrat din plin.

9. Voi sugeți sângele supuşilor împăratului până la ultima picătură, ca o iguană; îi aduceți pe toți cei pe care puteți la cerşetorie, iar ceea ce rămâne îi lăsați lui Irod, pentru a-şi întreține concubinele, în acest timp, sărmanul popor se află în mizeria cea mai cruntă. Este drept aşa?

10. Dacă ar exista un Dumnezeu la fel de drept ca mine şi care ar proteja umanitatea la fel cum mă acoperă roba mea, le-ar fi imposibil unor demoni ca voi şi ca Irod să umilească în acest fel sărmanul popor!

11. 'Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți' - este una dintre legile din cărțile sfinte pe care vi le-a dat Dumnezeu! Iar voi ce faceți?

12. În realitate, legea voastră constă în a-i urî pe toți cei care nu sunt de acord cu existența voastră lubrică şi monstruoasă şi, de aceea voi considerați drept lege toate maltratările pe care le comiteți.

13. Din fericire, ați comis, printre toate actele voastre criminale, un delict pe care nici una dintre legile voastre nu mă poate împiedica să vă condamn şi acesta este chiar motivul pentru care a fost convocat acest tribunal: este vorba despre o violare a proprietății, comisă în pădurile magnifice ale lui Kisjonah, un grec, supus al împăratului iar împăratul protejează drepturile supuşilor săi, cu legiuni întregi dacă este nevoie. Pentru aceste drepturi, Kisjonah plăteşte în fiecare an o mie de livre de argint, ceea ce nu este puțin!

14. Pe traseul urmat de contrabandiştii voştri, ați distrus aproape o mie de arbori foarte tineri şi frumoşi, aducându-i astfel lui Kisjonah un prejudiciu mai mare de zece mii de livre, după estimarea experților acreditați”.

15. Şeful fariseilor a spus: “Tu nu ştii că pământul aparţine lui Dumnezeu şi că noi suntem copiii Lui, cărora El le-a dăruit acest pământ? Doar Dumnezeu însuşi are dreptul să facă ceea ce vrea cu pământul şi noi, care suntem copiii Lui, avem acelaşi drept şi putem aşadar să facem din pământ orice dorim. Puterea păgânilor care ne-a luat acest drept nu va dura mult, Dumnezeu îl va lua de la ei şi ni-l va da înapoi nouă, care suntem copiii Lui.

16. Noi nu am comis nici o violare a dreptului divin al proprietății, deoarece întregul pământ ne aparţine şi putem să facem cu el orice dorim, în ceea ce priveşte această putere terestră, care nu este decât aparentă şi pe care voi romanii o exercitați împotriva drepturilor noastre, noi o respectăm! Dar în ceea ce priveşte cele zece mii de livre, ar trebui scăzute nouă mii, căci noi cunoaştem bine valoarea arborilor pe care i-am tăiat şi din care nu am folosit decât o mică parte pentru. construirea podurilor. De ce pagube vă plângeți atunci? Grație nouă, acum există un nou drum pe care Kisjonah, vameşul, îl poate închiria! Dacă l-ar fi construit el însuşi, l-ar fi costat cel puțin o mie de livre; el poate să stabilească o nouă taxă vamală şi, într-un an, va câştiga de trei ori mai mult decât ne-a costat pe noi!”

17. Procurorul a spus: “în numele împăratului şi a legii sale foarte înțelepte, în conformitate cu pagubele estimate de către experții acreditați de tribunal şi deoarece, în calitate de aşa-zişi copii ai iui Dumnezeu, vă arogați toate puterile pe acest pământ - unde, după opinia voastră, chiar împăratul

însuşi ar trebui să vă fie supus, ceea ce nu este cu siguranță visul său - şi, sub acest pretext absurd, ați comis o crimă de lezmajestate împotriva persoanei sacre a împăratului, vă condamn la o amendă de douăzeci de mii de livre, dintre care o treime o va lua Kisjonah şi două treimi împăratul, în plus, vă este retras orice drept de proprietate asupra prăzii care v-a fost sechestrată.

18. Cum crima de lezmajestate este pedepsită în mod irevocabil cu exilul pe viață sau cu pedeapsa cu moartea, nu aveți decât să alegeți ce preferați: fie eşafodul şi securea, fie exilul pe pământurile înghețate ale Europei! În numele împăratului şi al dreptății sale foarte înțelepte, am spus; aşa să fie! Lumea întreagă se poate nărui, dar dreptatea va triumfa!"

19. Iată cum proceda pe vremea aceea un procuror roman, căruia nu-i era teamă decât de Dumnezeu şi de împărat.

20. După obiceiul roman, s-a adus apă şi judecătorul şi-a spălat mâinile, iar aprodul a rupt un băț în două şi l-a aruncat la picioarele celor doisprezece farisei.

Capitolul 234

Fariseii, aflați la strâmtoare, plătesc amenda cu argintul pe care îl furaseră din taxele imperiale

l. Resimțind şocul, fariseii au început să se clatine pe picioare. Totuşi, unul dintre ei, puțin mai curajos decât ceilalți, i-a spus judecătorului: "Stăpâne, anulează cea de-a doua sentință şi vom plăti de patru ori mai mult, în patruzeci şi opt de ore".

2. Procurorul i-a răspuns: "Accept oferta voastră, dar veți primi zece ani de exil. Sunteți mulțumiți?"

3. Fariseii au spus: "Stăpâne, vom plăti de cinci ori mai mult în monezi de argint, dacă ne anulezi pedeapsa".

4. Procurorul: "Da, dar cu mențiunea specială că timp de zece ani veți rămâne sub supravegherea politiei romane şi orice tentativă de manevră ilegală pe care o veți încerca împotriva Statului roman sau a împăratului său suprem, orice sechestrare arbitrară fără asentimentul său, indiferent care va fi natura acestui sechestru, va fi pedepsită cu zece ani de exil în Europa, fără nici o posibilitate de a revizui această hotărâre. Banii trebuie aduşi în patruzeci şi opt de ore, aici, în această sală de tribunal. Dacă veți întârzia chiar şi numai o oră, nu va mai fi primit nimic şi va rămâne valabilă prima condamnare.

5. Şi încă ceva: înainte de a vă lăsa liberi, îmi veți spune numele şi adresele tuturor celor pe care i-ați jeluit într-un mod atât de mârşav, pentru ca să-i pot chema aici să le dau înapoi bunurile pe care li le-ați luat, copiii, vitele, cerealele şi vinurile".

6. Fariseii au acceptat cererea şi au indicat toate numele şi adresele. Judecătorul a trimis imediat mesageri la toate acele adrese şi, în mai puțin de zece ore, toți cei chemați au sosit la Kis pentru a-şi recupera bunurile.

7. Cei doisprezece farisei au descoperit şaretele la care erau înhămați catâri şi toți cei de față au rămas împietriți de stupefacție în fața imensei cantități de aur şi argint ce a ieşit la iveală. Aveau acolo cât să plătească de cinci ori amenda cerută. Procurorul roman a rămas el însuşi perplex, regretând uşurința cu care acceptase propunerea fariseilor.

8. Din fericire, i-a venit ideea înțeleaptă să-i mai cheme o dată pe cei doisprezece farisei, cărora le-a spus:' "Ascultați, acum ați plătit amenda cerută şi aveți chitanța în mână. Dar, văzând o asemenea cantitate de aur şi de argint în posesia voastră, mi se pare imposibil să fi putut să o procurați pe cale legală şi, dacă împăratul însuşi ar trece pe aici cu toate comorile lui, mă îndoiesc că bogățiile lui le-ar întrece pe ale voastre; explicați-mi deci, foarte pe scurt şi cât mai simplu, cum au ajuns toți aceşti bani în posesia voastră, căci totul mi se pare extrem de dubios".

9. Primul fariseu a spus: "Cum dubios, cum dubios? Sunt banii strânşi din întreaga țară timp

de peste cincizeci de ani de către toți fariseii, preoții şi leviții, pentru Templu; răgazul a trecut şi banii se îndreaptă acum către Ierusalim. Este cea mai mică sumă vărsată Templului de către Capernaum! Sunt aici sacrificii şi daruri oferite pentru crearea Templului şi, prin urmare, sunt sume primite perfect legal”.

10. Procurorul a spus: “Să lăsăm aceste pretexte de legalitate şi chiar dacă ar fi fost adevărate, deturnarea prin abuz de putere şi impozitele pe moşteniri care stau la originea tuturor acestor bogății, sunt departe de a fi legale.

11. Dar mi s-a comunicat de la Roma, acum câteva luni şi toți judecătorii au fost informați în acest sens, că se aşteaptă de un an banii de pe impozitele din Asia Mică şi din oraşele din Pontul Euxin. Aceşti bani au fost trimişi de mult timp şi nu au ajuns. Este vorba despre aur, argint, pietre prețioase şi perle; aurul şi argintul nu sunt marcate. Este vorba despre douăzeci de mii de livre de aur, şaizeci de mii de livre de argint şi valoarea echivalentă în perle şi pietre prețioase.

12. Văd că mai aveți încă cinci căruțe. Descoperiți-le ca să pot arunca o privire”.

13. Aflați în mod vizibil în încurcătură, fariseii au descoperit cele cinci căruțe care erau pline de tot felul de pietre prețioase, majoritatea neprelucrate, în stare brută. O singură căruță conținea mai mult de o tonă de perle de toate mărimile, încă neprelucrate.

14. După ce a examinat totul, procurorul a spus: “Mi se pare că totul devine limpede; iată unde erau impozitele şi comorile din Asia Mică şi din Pontul Euxin. În ciuda tuturor vicleniilor şi şireteniilor voastre, va fi greu să vă justificați; şi jur pe toți zeii şi pe toate cerurile că aici, înaintea mea, se află impozitele şi comorile aşteptate la Roma de atâta timp! Nu mişcați de aici până când părțile implicate nu vor fi prezente; voi deschide o anchetă mult mai amplă”.

15. La aceste cuvinte ale procurorului, fariseii au pălit, cuprinşi de febră, semne care nu i-au scăpat procurorului. El i-a spus judecătorului din Kis: “Frate, cred că am prins în plasă aceste păsări de pradă!”

Capitalul 235

Întâlnirea dintre Iisus şi procurorul Faustus

l. Judecătorul din Kis a spus: “Ascultă prietene, de trei săptămâni, celebrul Iisus din Nazaret se află aici şi va mai rămâne încă trei zile. Îți spun, El este un Dumnezeu, căruia lucrurile cele mai ascunse îi sunt la fel de clare ca şi lumina soarelui; ne-a dat în acest sens mii de dovezi. Să ne adresăm deci Lui în ceea ce priveşte problema care ne frământă! El ar putea să ne lumineze cu atât mai mult cu cât nu este deloc prietenul acestor hoți siniştri de la Templu. Am auzit cu urechile mele cum le-a prezis iadul cel mai adânc preoților şi fariseilor din Horazin şi din Capernaum. Eu sunt sigur că El ne va lumina”.

2. Foarte surprins, procurorul a spus: “Cum, acest om-Dumnezeu este aici? Ah, de ce nu mi-ai spus mai devreme? L-aş fi lăsat în locul meu şi astfel aş fi economisit două treimi din trudă. Conduceți-mă imediat la el; comandantul Cornelius m-a însărcinat, printre altele, să mă interesez despre acest om care este cel mai sfânt dintre toți oamenii.

3. Dacă va afla că Iisus este aici, comandantul va veni cu toată familia lui, căci el şi întreaga sa familie se roagă acestui Iisus, iar eu cred în El la fel ca şi ei. Lăudat fie Dumnezeu cel adevărat care mi-a acordat încă o dată privilegiul neprețuit de a-L revedea pe cerescul meu prieten Iisus şi de a-i vorbi; condu-mă repede la El, partida este câştigată”.

4. În timp ce procurorul se îndrepta spre poarta principală, având dorința fierbinte de a Mă vedea şi de a-Mi vorbi, Eu am ieşit în întâmpinarea lui. Văzându-Mă, el a strigat cu bucurie: “Iată-Te, iată-Te! Tu, prietenul meu divin, fratele meu dacă îmi este permis să Te numesc aşa!

5. Oh, lasă-mă să Te îmbrățişez şi să-Ți acopăr chipul sfânt cu sărutări prieteneşti şi fraterne. Oh, Tu, sfântul meu prieten, nici nu pot să-Ți spun cât sunt de fericit că te revăd în sfârşit, într-adevăr,

Tu eşti întotdeauna gata să-i ajuți pe oameni atunci când au probleme. Ah! Cred că bucuria de a Te fi întâlnit aici nu se va sfârşi”.

6. Eu i-am spus, strângându-l cu putere la piept: „Te salut de mii de ori, căci inima ta nu a ezitat o singură clipă în sarcina ta dificilă de judecător şi te iubesc infinit, aşa cum te-am iubit dintotdeauna şi cum am binecuvântat munca ta.

7. „În realitate, dacă i-ai prins pe aceşti hoți, a fost prin grația Mea şi a Celui care se află în Mine!

8. Să mergem acum în casă, unde ne aşteaptă o masă îmbelşugată şi vom discuta după aceea”.

Capitolul 236

Faustus vede în vis grandoarea cerurilor. Iubirea lui Faustus pentru Lidia. Omul nu trebuie să separe ceea ce Dumnezeu a unit.

1.Procurorul, judecătorii, Kisjonah, Baram, Jonael, Jairuth şi Arhiel au venit cu Mine în sufragerie, unde, la o jumătate de oră după apusul soarelui, am servit o masă excelentă. Procurorului, care era încă celibatar, i-a plăcut foarte mult fiica cea mare a lui Kisjonah, drept pentru care Mi-a spus: “Nobilul meu prieten, Tu ştii cât de mult te-am iubit mereu, în ciuda diferențelor dintre noi, referitoare la educație şi la religie. Am regăsit în Tine nu un evreu viclean şi dogmatic, ci un om deschis, foarte liberal, cu o educație excepțională şi un bun cunoscător în toate ştiințele.

2. Îți mărturisesc că îmi place foarte mult fiica lui Kisjonah, dar, după cum ştii foarte bine, eu sunt roman, iar ea este fără îndoială o evreică ce nu are dreptul să-şi ofere mâna unui păgân, aşa cum ne numesc ei. Ce s-ar putea face, spune-mi, prietene, nu există oare nici un mijloc pentru ca ea să devină soția mea? Te rog, spune-mi cum să fac?”

3. Eu i-am spus: Tu eşti roman, iar ea este grecoaică şi nu evreică; nimic nu te poate împiedica să o ceri în căsătorie lui Kisjonah, care va fi de acord, fără nici o îndoială. Şi chiar dacă ea este evreică întru spirit, la fel ca întreaga ei familie care urmează învățătura Mea, care nu-ți este de altfel necunoscută, aceasta va fi oare pentru tine o piatră de încercare?”

4. Procurorul, care se numea Faustus şi era fiul Iui Caius, a răspuns: “Deloc, eu însumi sunt, în adâncul inimii, unul dintre cei mai înfocați adepți ai învățăturii Tale divine, căci eu cred că un Dumnezeu care a creat lumea şi toate ființele şi care în final a dat viață omului, trebuie să aibă o înțelepciune desăvârşită. Dacă un asemenea Dumnezeu, a cărui înțelepciune este desăvârşită, a vrut să dea omului o învățătură, eu cred că El nu ar fi putut să dea oamenilor, care sunt creaturile Sale, decât o învățătură înțeleaptă, în perfectă armonie cu natura şi cu principiul conservării speciei umane.

5.Învățătura Ta respectă întru totul acest principiu şi este în întregime divină; eu am acceptat-o pentru tot restul vieții mele şi o propovăduiesc întregii mele familii şi tuturor subalternilor mei. Totul pare deci a fi în ordine, de aceea voi cere consimțământul tatălui!”

6. Eu i-am spus: “îl ai deja, la fel ca şi iubirea frumoasei Lidia; priveşte în spatele tău, Kisjonah este în culmea bucuriei că o asemenea onoare este făcută casei sale”.

7. Faustus s-a întors şi Kisjonah a spus: “Doamne şi stăpâne al Galileei şi al Samariei, într-adevăr, o doreşti pe Lidia de soție?”

8. Faustus i-a răspuns: “Oh, da! Este singura mea aleasă dintre mii de femei, dacă eşti de acord să mi-o dai”.

9. Kisjonah a chemat-o la el pe Lidia, care a venit îmbujorată de emoție şi de bucurie, după care Kisjonah i-a spus: “Ei, bine! Draga mea Lidia, eşti de acord să te căsătoreşti cu acest om minunat?”

10. Iar Lidia, cu ochii aplecați spre pământ, a răspuns imediat: “De ce mă mai întrebi? De la sosirea acestui minunat Faustus, când l-am văzut pentru prima dată, mi-am auzit inima murmurând: 'Ce fericită trebuie să fie soția acestui bărbat!' Cum aş putea oare să-l refuz, acum, când mă cere în

căsătorie?”

11. Kisjonah a spus: “Dar ce va spune Iisus, pe care îl adori?” Lidia: “Noi îl iubim cu toții! El este Creatorul, iar noi suntem creaturile Sale, din care El face copii Săi! El se află în adâncul inimii mele!”

12. Uluit, Faustus a deschis ochii mari şi a spus: “Ce, ce? Ce să înțeleg, înseamnă că ultimul vis frumos pe care l-am avut are o semnificație! Am văzut în el cerurile deschizându-se; totul era numai lumină, erau nenumărate ființe de lumină şi, deasupra tuturor. Te-am văzut pe Tine, prietenul meu Iisus şi toate ființele aşteptau poruncile Tale pentru a le revela spațiului infinit.

13. Am crezut că l-am văzut pe Zeus sub chipul Tău, a cărui strălucire o depăşea cu mult pe cea a soarelui şi am fost surprins de o asemănare atât de mare cu Zeus. De atunci, Te-am considerat, în taină, ca pe un fiu terestru al celui mai mare dintre zei, care au toți aceeaşi identitate divină, fie că este Iehova al evreilor, Brahma al indienilor şi toți ceilalți zei care sunt fiii pe care Zeus i-a avut cu fetele pământene şi care sunt de asemenea părți ale acestei unice entități.

14. Iar acest vis capătă, dintr-o dată, o cu totul altă dimensiune. Tu, care ne înveți înțelepciunea Ta divină, Tu eşti Zeus întrupat, Brahma sau Iehova; Tu ai venit în locul fiilor Tăi, acei profeți care nu au ştiut să înfăptuiască aşa cum trebuie opera dorită de Tine!

15. Dacă este aşa, înseamnă că voi primi, fără nici o îndoială, pe soția mea chiar din mâna lui Dumnezeu, Creatorul meu şi nu trebuie să mă mai întreb dacă voi fi fericit împreună cu ea.

16. Deci dorința mea capătă o cu totul altă semnificație. Oh, preafrumoasă Lidia, priveşte-l pe Domnul, iată că această căsătorie nu mai depinde de dorințele noastre sau de nevoile noastre reciproce, ci numai de voința cea mai sfântă a celui unic între cei unici, a gloriei lui Dumnezeu, a acestui Dumnezeu al tuturor Dumnezeilor, care a creat soarele, luna, cerul şi pământul.

17. Tu, Iisus al meu, Adevăr suprem în întreaga sa plenitudine, eşti de acord ca Lidia să devină soția mea? Dacă acest lucru nu îți este pe plac, indiferent din ce motiv, spune-ne!”

18. Eu am spus: “Nobilul meu frate, Eu v-am dat deja binecuvântarea Mea şi de acum înainte voi formați o singură ființă, dar să vă amintiți mereu:

19. Ceea ce Dumnezeu a unit, nici un om nu trebuie să separe, o căsătorie adevărată este indisolubilă, în schimb, o căsătorie falsă, făcută după criterii lumeşti, nu reprezintă o unire în fața lui Dumnezeu şi poate să se desfacă, la fel ca toate relațiile trupeşti care există între oameni (fără binecuvântarea lui Dumnezeu) şi care nu sunt decât cele mai rele destrăbălări, care mijlocesc venirea pe lume a fiilor lui Satana.

20. Sunteți deci, de acum înainte, bărbat şi femeie, o singură ființă în fața lui Dumnezeu! Amin!”

Capitolul 237

Sosirea lui Philopold. Răfuiala fariseilor cu justiția. Eficacitatea lui Faustus.

1. Philopold a sosit la Cana după ce necazurile provocate de aceste evenimente s-au încheiat. El a venit degrabă la Mine, pentru a-Mi povesti cum şi-a rezolvat toate afacerile la Cana.

2. Eu l-am salutat prieteneşte şi i-am spus: “Cunosc totul; mergi şi caută-i pe ceilalți discipoli ai Mei; îți vor povesti multe lucruri. Eu am de rezolvat câteva probleme în această noapte. Mâine vom vorbi mai mult; aştept de la tine să fii un bun colaborator”.

3. Philopold s-a întors către discipoli şi, aproape în acelaşi moment, gardienii au anunțat că toți cei care au fost chemați de la Capernaum şi de la Horazin au sosit deja şi aşteaptă instrucțiuni.

4. Eu le-am spus: “Conduceți-i la copiii lor şi dați-le să mănânce şi să bea! Între timp, noi vom realiza o procedură excepțională cu cei doisprezece farisei”.

5. Gardienii s-au retras, după care Faustus M-a întrebat dacă nu ar fi mai bine ca Eu însumi să-i audiez pe cei doisprezece, iar El să facă doar protocolul.

6. Dar Eu i-am spus: “Nu, frate, nu se poate; tu eşti singura autoritate care contează pentru ei, căci tu ai pe mâna ta dreaptă inelul puterii imperiale, iar alături spada şi sceptrul; tu trebuie să declanşezi confruntarea. Dar te voi inspira în ceea ce le vei spune şi nu vor putea să-ți scape. Să ne apucăm repede de treabă, căci orele sunt înaintate”.

7. Am intrat apoi în sala tribunalului, unde cei doisprezece farisei îngroziți şi cei treizeci de acoliți principali ai lor aşteptau, sub o supraveghere riguroasă. Aceşti farisei nu avuseseră timp să-şi găsească o duzină de martori falşi, care ar fi avut astfel privilegiul de a minți şi de a jura strâmb pentru ei, căci era o favoare cu totul specială de a putea aduce o mărturie falsă în folosul Templului şi al servitorilor săi; dar pentru aceasta ar fi trebuit ca martorii falşi să fi fost instruiți în detaliu, ceea ce, în cazul de față, era practic imposibil.

8. Noi am intrat însoțiți de Kisjonah, Baram, Jonael, Jairuth şi îngerul Arhiel, împreună cu judecătorii şi scribii.

9. Încă de la intrarea noastră, şeful fariseilor l-a apostrofat pe Faustus, spunând: “Ce înseamnă acest mod de a ne ține prizonieri ca pe nişte răufăcători de rând, de vreme ce am fost de acord, fără a opune nici o rezistență, să plătim amenda. Noi suntem adevărații slujitori ai lui Dumnezeu şi, dacă nu vom fi puşi imediat în libertate, Dumnezeu ne va răzbuna”.

10. Faustus le-a spus: “Fiți liniştiți, căci altminteri voi fi obligat să vă fac eu să păstrați tăcerea. Avem lucruri foarte importante să lămurim împreună. Ascultați-mă cu multă atenție.

11. V-am spus deja că imensele voastre comori seamănă în mod uluitor cu cele de care am vorbit mai devreme. Cunosc atentatul care a fost comis pentru a fura comorile din Pontul Euxin şi Asia Mică, dar mai rămâne de lămurit un singur aspect:

12. Acest convoi care transporta banii proveniți din impozite şi toate celelalte comori era escortat de o mulțime de soldați romani. Şi nu este deloc uşor să-i vii de hac unei asemenea companii; trebuia fie să-i exterminați pe toți, fie să-i puneți pe fugă!

13. Nu mă îndoiesc de faptul că ați luat aceşti bani mai degrabă prin viclenie decât prin forță, sau poate cu ajutorul şiret al colegilor voştri, care au ştiut să-i corupă pe şefii noştri. Nu avem nevoie de dovezi, există mai mult de o sută de martori, dar trebuie să aflu cum ați comis acel furt şi să ştiu exact pe ce sumă ați pus mâna, pentru a putea preciza cantitatea de bani şi de comori pe care le voi trimite împăratului”.

14. Primul fariseu a spus: “Stăpâne, este o calomnie prea mare, pe care nu o voi tolera. Şi poți să ai şi o sută de martori, nu-ți vor folosi la nimic, căci noi ne cunoaştem foarte bine faptele, iar tu nu vei reuşi să te atingi nici măcar de un singur fir de păr de pe capul nostru; retrage acuzația împotriva noastră, căci noi nu vom răspunde acestei acuzații.

15. Dacă nu-i cunoşti pe farisei, vei învăța să-i cunoşti. Noi nu tolerăm o asemenea acuzație. Am recunoscut violarea proprietății forestiere, chiar dacă legile noastre ne permit să nu ne supunem; am acceptat condamnarea ta nedreaptă, pentru a obține pacea. Dar asta este de ajuns şi, dacă îndrăzneşti să te atingi de un singur stater, de o singură piesă din aur sau de o singură piatră prețioasă, s-a terminat cu toată puterea ta, căci se va afla în ce mod infam am fost tratați”.

16. Faustus a spus: “Ah! Deci aşa încercați să scăpați! Ei bine, acum ştiu foarte limpede ceea ce voi face cu voi. Şedința se suspendă, faptul a fost văzut de peste o sută de martori. Vinovăția voastră a ieşit la lumina zilei. Nu voi mai adăuga nimic şi am să vă dau un ultimatum; aprozii sunt la uşă!

17. Dacă cei treizeci de acoliți ai voştri vorbesc, li se va cruța viața; dacă nu vorbesc, chiar în această noapte, la fel ca voi, vor avea capul tăiat! Şi veți vedea dacă îmi este frică de voi!”

18. La aceste cuvinte energice ale lui Faustus, cei treizeci de acoliți au strigat într-un glas: “Stăpâne, lasă-ne viața şi-ți vom povesti totul în detaliu”.

Capitolul 238

Procesul templierilor, mărturisirea acoliților lor. Faustus reduce condamnarea.

1. Faustus a spus: “Atunci vorbiți! Pe onoarea mea că nu vi se va întâmpla nimic rău!”
2. Un fariseu, tremurând de frică, a spus: “Stăpâne, îmi laşi şi mie viața dacă vorbesc?”
3. Faustus: “Da, ți se va lăsa şi ție viața, căci tu eşti unul dintre cei mai puțin vinovați”.
4. Ceilalți farisei au început imediat să strige: “Nu ştii tu că este mai bine să mori decât să-l superi pe Dumnezeu?”
5. Fariseul a răspuns: “Da, ştiu bine, dar aici nu este vorba despre Dumnezeu, ci doar despre modalitatea voastră ruşinoasă de a-i înşela pe romani. Cu o stratagemă inedită care ar surprinde lumea întreagă, ați reuşit să-i înşelați şi să le furați toate bunurile!
6. Tu, cel mai mare savant în ticăloşii, te-ai deghizat în marele Guvernator roman din Tyr şi din Sidon, cu inelul imperial pe deget, spada de aur şi sceptrul Palestinei, Cele-Siriei, Asiei Mici şi Pontului Euxin.
7. Cu ajutorul înfăţişării tale de bătrân venerabil tu te-ai dat drept onorabilul Cyrenius; ai luat numele lui, ți-ai făcut o escortă şi, cu întreaga pompă a lui Cyrenius, te-ai urcat pe un cal magnific şi ai pornit în întâmpinarea convoiului. La distanța de o jumătate de zi de mers de Tyr te-ai întâlnit cu acesta, iar ofițerul roman care conducea convoiul te-a luat drept marele Guvernator, te-a salutat şi ți-a arătat pergamentul cu ordinele scrise de Cyrenius şi ți-a încredințat banii şi comorile pe care oamenii tăi deghizați în soldați romani le-au primit. Tu i-ai dat ordin să se întoarcă degrabă în regatul Pont, pretextând că populația, din cauza-impozitelor, s-a ridicat împotriva Romei şi s-a aliat cu puternicele hoarde ale sciților.
8. Se înțelege de la sine că imediat comandantul roman a făcut cale întoarsă împreună cu cei trei mii de cavaleri şi s-a întors la Pontul Euxin, de unde venea şi, în câteva ore, era destul de departe pentru ca nimeni să nu se mai teamă de el. Templul ne-a cumpărat tăcerea promițându-se două sute de livre de argint pe care ar fi trebuit să-i primim la Ierusalim. Destinul a hotărât altfel şi iată că nu vom mai primi cele două sute de livre.
9. Banii şi comorile au, fost escortate noaptea la Capernaum, unde au fost ascunse vreme de două luni, timp în care s-a construit drumul secret pentru a le trimite, traversând muntele, până la o grotă unde alte mii de livre de aur şi de argint le aşteaptă de mult timp.
10. Doar cei doisprezece farisei cunosc secretul; nimeni nu ştie despre ce este vorba în afară de cei treizeci de acoliți, dar ei nu ştiu în ce scop este transportată această comoară. Li s-a spus că banii sunt pentru a-L ajuta pe Mesia să ne elibereze de sub jugul romanilor; dar eu ştiu bine că sunt pentru un cu totul alt scop; plăceri după plăceri şi mijloace de corupție pentru a-i face la nevoie pe romani să danseze după cum vrem noi, sau pentru a obține o funcție de la Templu, ceea ce costă întotdeauna mulți bani! Iată, acum cunoşti totul, îi poți face pe cei treizeci de acoliți să vorbească, îți vor spune toți acelaşi lucru.
11. Doar lucrurile sechestrate erau pentru Ierusalim, pentru a ne asigura bunăvoința Templului. Banii şi comorile trebuiau să fie duse în grotă, dacă nu s-ar fi produs acest naufragiu dezastruos. Acum tu ştii totul, fă ceea ce ți se pare drept, dar nu fii foarte sever cu mine şi cu cei treizeci de acoliți!”
12. Faustus a spus: Pentru tine şi pentru cei treizeci de acoliți nu voi fi un judecător, ci un protector; în schimb, în ceea ce-i priveşte pe ceilalți unsprezece farisei, Cyrenius va decide. Dar spune-mi un lucru; nu a fost sustras nimic din acest bănet şi din aceste comori aduse din Asia Mică? Mai mult, cunoşti tu ceva despre acea grotă?”
13. Fariseul a spus: “Tot ce a fost înregistrat este perfect intact; iar în ceea ce priveşte grota, fiind eu însumi unul dintre conspiratori, cunosc tot ceea ce ea conține; în afară de noi, nimeni nu ar putea găsi intrarea”.
14. Atunci, Faustus l-a felicitat pe bietul fariseu, care se numea Pilah şi i-a spus lui Kisjonah: “Bine, prietene şi socru drag, ceea ce s-a hotărât că ți se cuvine din prima sentință va fi luat din grota, care, în mod evident, se află pe proprietatea ta. Mai mult, te rog să primeşti sub supravegherea ta

banii şi comorile împăratului până la sfârşitul procesului; la tine sunt cel mai în siguranță

15. În contul meu, ai grijă de Pilah şi veghează ca cei treizeci de acoliți să aibă unde dormi. Până când grota nu va fi în întregime golită, nu-i pot repune în libertate. După aceea, vor putea merge unde vor dori, nu vreau să fie biciuiți, bunăvoința lor ne-a ajutat să descoperim totul”.

Capitolul 239

Continuarea procesului. Cei unsprezece farisei, aflați în încurcătură, abandonează toate comorile pentru a-şi recâştiga libertatea.

l. Faustus s-a întors apoi către cei unsprezece farisei şi le-a spus: “Aşadar, unde este distrugerea cu care mă amenințați? Ce aveți de spus, servitori care sunteți „unşii Domnului”? Într-adevăr, trebuie să fie oribil pentru servitorii unşi ai Domnului să trebuiască să apară în fața Tribunalului ca nişte simple canalii. Dar aşteptați, va fi mult mai rău! Până acum nu a fost decât prologul!

2. Într-adevăr, nu trebuie să mulțumiți decât unei singure persoane pentru că nu v-am dezbrăcat pentru a vă biciui, blestemându-vă în numele împăratului. Şi această persoană este alături de mine; este Iisus din Nazaret, pe care l-ați blestemat încă de mult timp şi pe care îl hăituiți dintr-un loc în altul pentru că şi-a asumat dreapta libertate de a vă demasca în fața poporului.

3. Priviți în voi înşivă şi spuneți dacă Satana, luat singur, ar putea fi mai rău decât voi!

4. Voi îi învățați pe oameni să creadă într-un Dumnezeu în care voi înşivă nu ați crezut niciodată, căci dacă ați fi crezut în Dumnezeul despre care Moise v-a învățat şi în care părinții voştri au crezut şi au sperat, nu v-ați mai bate joc atât de mult de Dumnezeu Cel Atotputernic şi nu ați mai face atât de multe lucruri scandaloase.

5. Voi cereți pentru voi, care vă autointitulați 'unşi ai Domnului”, onoruri care nu i se cuvin decât lui Dumnezeu şi reduceți din punct de vedere spiritual poporul la starea de moarte, cerându-i sacrificii exorbitante şi închizându-i calea care conduce la împărăția vieții şi a luminii.

6. Mărturisiți, există duşmani mai răi ai lui Dumnezeu, ai împăratului şi ai bietei umanități decât voi?

7. Oh, răbdare imensă şi de neînțeles a lui Dumnezeu! Dacă aş fi avut doar o singură scânteie din puterea lui Dumnezeu care a creat cerul şi elementele, nu ar mai rămâne nici un singur foc pe care să nu-l fac să cadă pe capetele voastre.

8. Doamne, de ce pe vremea lui Avraam ai pedepsit atât de sever oraşele Sodoma şi Gomora, ai cărei locuitori erau nişte îngeri în comparație cu aceste canalii, al căror număr în întreaga Iudee este astăzi mai mare decât al celor două oraşe de atunci?

9. Voi vă spuneți copiii lui Dumnezeu! Şi pretindeți că Dumnezeu este Tatăl vostru; într-adevăr, nu ştiu ce să cred despre un Dumnezeu care a creat asemenea fii ca voi! Pentru noi, romanii, după mitul lui Pluton, nu este nici o îndoială că Satana sau Belzebut este tatăl vostru!

10. Voi sunteți sămânța cea rea pe care Tatăl vostru o amestecă mereu printre semințele divine şi care sufocă plantele divine şi voi vă spuneți 'unşii Domnului'!

11. Dacă nu ați fi fost atât de satanici, v-aş fi condamnat mai puțin sever, grație prezenței Celui care este aici! Dar sunteți prea răi şi prea satanici. Nu vreau să-mi mânjesc numele; vă voi trimite la Judicio criminis atri (Tribunalul cauzelor negre) la Sidon, unde Judex honoris îşi va spăla mâinile de şapte ori.

12. La aceste cuvinte, cei unsprezece au început să tremure şi au implorat să fie grațiați, promițând că se vor schimba, că vor deveni mai buni şi că îi vor răsplăti de o sută de ori mai mult pe toți cei pe care i-au nedreptățit.

13. Faustus a spus: “La ce mai foloseşte aceasta? Grota este în mâinile noastre, de unde veți mai lua alt aur şi alte comori? Mai aveți cumva şi alte grote pline de perle, de aur şi de argint?”

14. Cei doisprezece au spus: “Stăpâne, mai avem alta, lângă Horazin, unde se află comori vechi din perioada cuceririi Babilonului; comorile Templului şi ale altor sinagogi au fost ascunse acolo. Până la noi nimeni nu le cunoştea, dar acum 17 ani, când eram la o vânătoare de fazani şi la o recoltare de miere, la treizeci de stade de graniță, pe un munte de pe teritoriul grecesc, am găsit în pădure un fagure de ceară plin cu miere care curgea pur şi simplu pe un perete stâncos, de la o înălțime de cel puțin trei înălțimi de om. Mai sus de acest perete era o deschizătură prin care ar fi putut trece un băiețel de doisprezece ani, iar deasupra acestei deschizături era un al doilea perete stâncos înalt de cel puțin şaptezeci de înălțimi de om, astfel încât era imposibil de ajuns la acel fagure de miere fără o scară.

15. Această scară a fost fabricată repede şi a fost aprins un foc de paie şi de ierburi uscate pentru a alunga albinele, după care, cu prețul câtorva înțepături de albine, operația a reuşit. Am recoltat mai multe sute de livre din mierea cea mai pură şi tot atâta ceară, căci erau mai mulți faguri de ceară, fiecare având mii de celule!

16. În timp ce eram ocupați să recoltăm toată ceara din acea grotă, am căzut pur şi simplu peste nişte obiecte de cult din metal; privindu-le mai de aproape, am descoperit că erau din aur şi argint veritabil. Am pătruns mai adânc în grotă şi am văzut că ea devenea din ce în ce mai mare, fiind plină de comori nenumărate şi inestimabile; am lăsat tot ce era în grotă şi am închis intrarea cu pietre, lăsând acolo un gardian, care şi astăzi le păzeşte în secret. Dacă ne vei grația şi dacă, în numele împăratului, vei suspenda teribila condamnare, îți vom da toate aceste comori”.

17. Faustus a spus: 'Voi face un consiliu în acest sens, dar spuneți-mi încă o dată cum ați ştiut despre grota din munții lui Kisjonah? Şi pe aceea ați găsit-o plină cu comori, când mergeați să culegeți miere? Iar dacă ați umplut-o voi înşivă, de unde ați luat comorile pe care le-ați ascuns acolo?”

18. Cei unsprezece farisei au spus într-un glas: “Această grotă înseamnă cincisprezece ani de comerț şi trudă. După o lege nouă a Templului, noi nu avem dreptul să păstrăm pentru noi decât o mică sumă necesară pentru întreținere; tot ceea ce este în plus trebuie vărsat la Templu şi dacă vreunul dintre noi îşi păstrează mai mult decât are dreptul, Templul poate să-l pedepsească. Pentru a evita această pedeapsă şi pentru a nu fi surprinşi, noi aveam această grotă, pe muntele lui Kisjonah, unde ne păstram surplusurile, utile în caz de nevoie”.

19. Faustus: “Drumul pe care l-ați construit duce până la grotă?”

20. Cei doisprezece farisei au spus: “Nu, Stăpâne, drumul se opreşte acolo unde se îndeseşte pădurea. Doar noi cunoaştem poteca ce duce la grotă”.

21. Faustus: “Bine, mâine ne veți conduce acolo; pentru această noapte este de ajuns. Pentru moment, cunoaştem suficient”.

22. Cei unsprezece s-au aruncat la picioarele lui Faustus pentru a-i implora grația. Faustus le-a spus: “Aceasta nu mai depinde de mine, ci de altcineva, dacă El vă va ierta, atunci şi eu vă voi ierta la rândul meu; acum să ieşim din sala Tribunalului şi să mergem să ne odihnim”.

23. Lidia ne aştepta la uşa casei, pe Mine şi pe soțul ei. Ea ne-a salutat şi şi-a exprimat regretul pentru cele două ore cât durase această dură confruntare.

24. Faustus şi-a salutat soția şi i-a spus: “Da, dulce Lidia, a fost o confruntare dură, dar grație ajutorului divinului prieten Iisus, care merită El singur întreaga onoare şi glorie, am găsit soluția dorită. Dar să lăsăm asta, mai avem încă multe de făcut”.

25. Cu excepția gărzilor, au plecat apoi cu toții să se odihnească.

Capitolul 240

Despre adevăratul Sabat Cei unsprezece farisei sunt repuşi în libertate, împărțirea comorilor. Întoarcerea copiilor la părinții lor.

1. A doua zi de dimineață era o zi de Sabat. Fiind roman, Faustus M-a întrebat dacă şi el ar trebui să sărbătorească Sabatul şi ce ar trebui să facă cu cei unsprezece farisei.

2. Eu i-am răspuns: “Scumpul meu prieten şi frate, orice zi în care realizezi fapte bune este o adevărată sărbătoare a Sabatului. Astăzi, fiind o zi tradițională de Sabat, fă tot binele pe care îl doreşti şi pe care îl poți face şi nu-ți va reproşa nimeni nici un păcat! Poate doar nebunii acestei lumi care blestemă vântul, ploaia şi stolurile de păsări pentru că se mişcă în ziua de Sabat! Noi nu ne ocupăm însă de aceşti nebuni! Dar nu trebuie nici să uităm exemplul lor cumplit; ei blestemă binele şi ar dori ca răutatea lor să fie lăudată de toată lumea! Iată ceea ce trebuie să ştii despre Sabat!

3. În ceea ce îi priveşte pe cei unsprezece, pune-i în libertate. Când vei fi stăpânul comorilor, trimite ceea ce i se cuvine împăratului, explicându-i de ce s-a întârziat atât şi dăruieşte Templului ceea ce îi revine din grota din Horazin, dar explică-i Marelui Preot cum aceste comori care aparțineau Templului au fost reținute de către aceşti unsprezece farisei timp de mai mulți ani. Templul va şti bine ce are de făcut cu cei unsprezece!

4. Cât despre comorile care există în grota lui Kisjonah, dă-i lui o treime în numele împăratului, ia o treime pentru tine, iar cea de-a treia parte împarte-o săracilor care au venit aici să-şi caute copiii. Şi astfel, totul se va termina pentru totdeauna! Toate acestea îți vor ocupa întreaga zi!

5. Baram şi Kisjonah au corăbii bune; pe un vânt bun, în câteva ore, ei vor rezolva problema comorii din Horazin, în timp ce alții se vor ocupa de grota lui Kisjonah. Astfel, dacă veți acționa repede, chiar în această seară conținutul celor două grote va fi adus aici şi veți putea să îl repartizați.

6. Eu aş putea, este adevărat, ca prin Arhiel să fac ca toate aceste comori să ajungă aici într-o clipă, dar este prea multă lume şi un asemenea miracol ar face prea multă vâlvă. Deci, voi renunța. Dar, totuşi, vă voi ajuta în taină şi veți rezolva într-o singură zi o treabă care altfel ar fi durat trei zile. Acum terminați cu visele şi treceți la treabă!

7. Nu luați cu voi decât un singur fariseu; ceilalți vor rămâne aici sub supraveghere.

8. Pilah trebuie să rămână aici; el este prea bun ca să se ocupe de asemenea lucruri, pe care copiii lui Dumnezeu nu trebuie să le atingă decât minimum cu putință. Tu nu trebuie să mergi în cele două locuri unde se află comorile, un comisar însărcinat cu depline puteri din partea ta va fi de ajuns. Iar noi ne vom ocupa să adăpostim bunurile confiscate şi să restituim copiii părinților lor”.

9. Cine ar fi putut să fie mai fericit decât Faustus? El avea trei avantaje. Primul - că putea să rămână alături de Mine; al doilea - că putea să fie aproape şi de soția lui, pe care o iubea nespus de mult şi al treilea - că în felul acesta avea suficient timp să-i scrie liniştit împăratului, pe un frumos pergament şi să-i descrie în detaliu conjuncturile care i-au permis să trimită la Roma aurul şi comorile.

10. Îndată ce comisarii au plecat în căutarea comorilor, noi am început să restituim bunurile şi copiii care îşi găsiseră deja părinții în timpul nopții. Totuşi, mai mulți dintre aceşti părinți, care se îmbolnăviseră de supărare şi de disperare, nu au putut să vină la Kis.

11. Aceşti părinți bolnavi şi-au trimis vecinii, ca să le aducă copiii şi bunurile furate. Restituirea s-a efectuat cu atâta grijă, încât fiecare a primit tot ceea ce trebuia! După ce Kisjonah şi-a luat partea sa, aşa cum îi spusesem, au mai rămas de împărțit o sută de livre de bani fiecărei părți lezate (erau mai multe sute de oameni). Pe măsură ce încheia cu fiecare, Faustus le dădea instrucțiuni şi îi încuraja personal.

12. Repartizarea bunurilor a durat mai mult de şapte ore, după care Kisjonah a pregătit pentru drum toate navele sale şi marea caravană s-a întors la Horazin, la Capernaum şi la Nazaret, unde fiecare a ajuns cu bine la casa lui.

Capitolul 241

Dieta copiilor. Influențele spiritelor rele asupra copiilor. Cauzele maladiilor infantile.

1. S-ar putea pune întrebarea, în aceste timpuri actuale, când învățătura Mea a fost retransmisă din nou umanității printr-un servitor pe care Eu l-am ales, la aproape două mii de ani de când, ca Dumnezeu întrupat, am trăit şi am propovăduit pe acest pământ:

2. Cum se face că nu am adresat nici măcar un singur cuvânt acestor copii furați, dintre care mai mult de jumătate urmau să fie vânduți, în maxim zece zile, ca sclavi în porturile din Tyr, Sidon, Antiohia, Cezareea şi chiar Alexandria, mai ales că Eu îi primeam foarte bucuros să vină la Mine pe asemenea micuți, pentru a-i strânge la piept şi a-i binecuvânta în fața tuturor.

3. Iată ce trebuie spus ca răspuns la această întrebare: Cea mai mare parte dintre aceşti copii aveau mai mult de nouă ani şi printre ei erau şi fete şi băieți de 14-15 ani, astfel încât noi nu am fi putut să intrăm în dormitoarele acestor tineri pe jumătate dezbrăcați fără a isca un adevărat scandal. De altfel, nu erau numai copii inocenți, ca aceia pe care îi întâlneam din când în când; majoritatea erau complet corupți, cu trupul şi cu sufletul, căci pederastia şi deflorarea nu erau în nici o altă parte mai degradante şi mai răspândite decât la frontierele dintre greci şi evrei. Şi, pentru aceşti copii corupți, oribila aventură pe care am permis să o trăiască nu a fost o lecție în zadar. Ea pedepsea sever degradarea lor, pe de o parte, iar pe de altă parte, ea îi avertiza să nu mai satisfacă senzualitatea grecilor libidinoşi şi îi îndemna să trăiască cu teamă de Dumnezeu, dacă nu voiau să fie din nou pedepsiți, mult mai sever, în cazul în care repetau păcatul lor. Iată ce urmărea Faustus să-i facă să înțeleagă pe copii şi pe părinții lor, prin cuvinte energice şi insistente de mustrare.

4. Se înțelege atunci că, din cauza sfințeniei divine a lui Dumnezeu însuşi, Eu nu puteam şi nu trebuia să mă apropii personal de aceşti păcătoşi care aveau trupul impur din cauză că se mențineau într-o asemenea stare, cu toate că Eu sunt plin de iubirea divină absolută pentru fiecare ființă umană. Dar, în asemenea cazuri, intervenea mereu principiul "Noii me tangere" (Nu mă atinge!)

5. Căci este o mare diferență între un copil pur şi un copil impur. Pe primul îl pot ghida direct, fără ocolişuri, dar pe al doilea îl pot ghida numai indirect, pe căi care sunt în mod necesar acoperite cu spini, aşa cum a fost evident cazul în situația aceasta.

6. Nu trebuie să vă mirați că aceşti copii, care nu comiseseră aparent nici un păcat, au fost tratați de Mine mai sever în ceea ce priveşte trupurile lor decât vechii păcătoşi îndărătnici, ale căror păcate erau la fel de numeroase ca firele de nisip din mare.

7. Căci adevăr vă spun: cine vrea să dea unui arbore o anumită direcție, trebuie să înceapă să-i imprime arborelui curbura încă de când este tânăr. Când a ajuns arbore bătrân, oricât am încerca să-l modificăm, doar cu mijloace excepționale vom mai putea reuşi să-i dăm o altă direcție decât cea pe care o urmează în mod natural.

8. De aceea Eu, care sunt Stăpânul, sunt mai sever față de copii şi chiar față de cei foarte mici, decât față de un adult, căci spiritele rele sunt mult mai active în preajma copiilor; ele ajută sufletul să-şi construiască propriul trup, pentru ca acesta să le ofere o locuință comodă şi oricând disponibilă.

9. Ce face atunci Domnul, căruia nimic nu-i este necunoscut?

10. Iată: El îl trimite pe îngerul Său şi face să se sfărâme opera insidioasă şi perfidă a spiritelor rele, pe care le alungă, blestemându-le. Aceste spirite rele ies atunci din corp, provocând simptomele maladiilor infantile.

11. Observați diversele boli ale copiilor şi ale sugarilor. Adevăr vă spun, ele nu sunt decât o formă de eliminare a materialului malefic şi străin utilizat de spiritele rele pentru a-i construi sufletului un corp care să le stea la dispoziție oricând.

12. Dacă excesele de orice fel nu ar fi foarte sever şi energic stopate la copii, ar rezulta o mulțime atât de mare de posedați, de surdo-muți, de cretini şi de schilozi de tot felul, că ar fi dificil de găsit pe pământ o singură ființă sănătoasă!

13. Se poate atunci pune întrebarea: cum de înțelepciunea supremă a lui Dumnezeu poate îngădui ca spiritele rele să pătrundă astfel în corpurile tinere ale acestor suflete?

14. Vă răspund: **Iată ce întreabă omul orb, care nu ştie că întregul pământ, da, toată creația,**

chiar şi învelişul material cel mai exterior al tuturor elementelor sale, nu este decât un conglomerat de spirite supuse judecăţii şi fixate în trup pentru un timp determinat.

Capitolul 242

Secretul forţei vitale. Efectul purificator al bolilor şi dieta.

1. De fiecare dată când sufletul cere pentru trup o hrană materială şi acesta i-o furnizează, sufletul primeşte în corpul său o legiune de spirite disponibile, care pot fi, în plus, rele şi impure, dar de care el are nevoie pentru creşterea corpului său.

2. Aceste spirite se adună din ce în ce mai multe şi, în final, ajung să alcătuiască un fel de suflet inteligent. Când s-a atins acest stadiu, acest nou suflet creat încearcă să-i sustragă sufletului autentic dreptul său de proprietate şi începe prin a-l domina, impunând corpului ceea ce doreşte bun pentru el însuşi.

3. Dacă tânărul corp al acestor suflete mereu înfometate şi mereu nesătule - cum este adeseori cazul - a atins un grad înalt de dominaţie asupra fiinţei, la copil vor apărea anumite manifestări ale bolilor infantile.

4. Elementul străin trebuie expulzat printr-o boală serioasă, pentru ca respectivul copil să nu devină un posedat, sau pentru a nu pune la o încercare extrem de dificilă un suflet prea fragil; astfel, legea permite prezenţei străine să subziste în corp un anumit timp, până în momentul în care, prin învăţături spirituale interioare sau exterioare, fiinţa atinge o anumită viziune interioară care îi va conferi facultatea de a alunga de bună voie 'paraziţii' prin post şi tot felul de privaţiuni; dar dacă, dimpotrivă, 'paraziţii' sunt mult prea tenaci, atunci copilului respectiv i se va lua corpul, pentru ca sufletul să înveţe ce înseamnă viaţa eternă într-o altă lume.

5. Moartea precoce a unui copil, uneori atât de dureroasă pentru părinţi, are această cauză. De aceea, părinţii care cunosc asemenea aspecte trebuie să vegheze în mod special ca hrana copiilor lor să fie în conformitate cu nevoile acestora, adică să fie cât mai pură.

6. Dacă mama doreşte să consume alimente interzise de Legea lui Moise, atunci ea nu trebuie să-şi alăpteze copilul, ci să-l dea la alăptat unei femei a cărei hrană este pură, căci în caz contrar, acea mamă îi va face mult rău copilului ei.

7. De aceea, de la Avraam şi în special de la Moise încoace, a fost dată evreilor lista alimentelor pure. Cei care au respectat această lege nu au avut niciodată copii bolnavi şi chiar ei înşişi au ajuns la vârste foarte înaintate.

8. Dar, în aceste timpuri, când oamenii aleargă după delicatese străine, fără să-i intereseze dacă aceste dulciuri sunt pure sau impure, ajungându-se chiar, în unele ţări, să mănânce absolut orice, în afară de pietre sau pământ, este un adevărat miracol că aceşti oameni orbi nu au recăzut din punct de vedere fizic în starea de animal - care le corespunde din punct de vedere spiritual.

9. Dacă, încă din primii lor ani de viaţă, copiii sunt deja atinşi de tot felul de rele, aceasta se datorează în special hranei nepotrivite care permite unei mulţimi de spirite impure să le pătrundă în corp, ajungând chiar pe punctul ca aceşti copii să trebuiască să-şi părăsească corpurile fizice, pentru binele sufletului lor. Adeseori, orbirea părinţilor este singura responsabilă de moartea copiilor lor, căci aceşti părinţi urmează orice alte sfaturi, în afară de învăţăturile lui Dumnezeu din Cartea Sfântă.

10. Iată, în fiecare an, Eu realizez prin intermediul îngerilor Mei purificarea arborilor fructiferi. Astfel, nici un măr, nici o pară, nici un singur fruct a cărei floare a fost fecundată nu se poate coace dacă este locuit de către un spirit impur. Aceste fructe sunt înlăturate de către arbore înainte de a se coace.

11. Această purificare este valabilă pentru toţi arborii fructiferi, toate cerealele şi toate plantele comestibile.

12. Dar omul, în orbirea sa, nu înţelege asemenea lucruri şi mănâncă, la fel ca un polip, tot

ceea ce-i place; şi ce surpriză are atunci când cade bolnav puţin după aceea sau se simte greoi, obosit, infirm şi din ce în ce mai mizerabil!

13. Astfel, cartofii de orice fel, în ceea ce priveşte coaja, sunt foarte toxici, în special pentru copii şi pentru femeile însărcinate, sau pentru femeile care alăptează. Mult mai toxică este însă cafeaua. Dar pentru cei mulţi orbirea este deplină, astfel încât omul nu vede nimic şi se delectează cu una sau cu alta plin de lăcomie; astfel, copiii se îmbolnăvesc şi, în final, aşa păţesc şi adulţii. Dar ce importanţă are aceasta pentru cei orbi, ei mănâncă şi alte otrăvuri, de ce atunci nu le-ar consuma şi pe acestea două?

14. Voi indica acum din nou hrana cea bună pe care trebuie să o consume omul. Dacă va respecta aceste indicaţii, el va fi sănătos; dacă nu, el va alerga spre propria sa pierzanie şi va sfârşi în suferinţă întocmai ca un animal sălbatic în deşert.

15. Dar ajunge cu aceste explicaţii, să revenim acum la subiectul nostru principal.

- sfârşitul volumului l -

INDEX TEMATIC

CUPRINS